BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

AŞI ÇAKILTAŞI

KARANLIĞA UÇAN SİYAH KELEBEK

KAKTUSUN TELEGRAM

DOKUZ

Bana güçlü biri olmayı öğreten canım anneciğime.
Sen ve ben, iki kız çocuğuyuz.
İyi ki senin kızınım.

KAKTÜS TEAM

1. PERDE

KAKTÜS TEAM

PROLOG

Nefes boşluğumda, içinden yalnızca yirmi altı damla kan akacak kadar küçük bir delik açıldı.

Dalgalar kayalıkları dövdü, bir kadının rahminde altı haftalık bir çocuk öldü. Aklımdan geçen bir kelime, bana ait olmayan bir sese karışmış, zihnimde çınlayıp duruyordu. Gözlerimi kaldırıp avucumdaki küçük kırık camlı aynaya baktım, kanlı avuçlarımın arasında kirli görünüyordu. Camın içindeki aynaya düşen yansımam bana yabancı bakıyordu.

Saçlarımı uçuran rüzgârın uğultusu kulaklarımı tıkadı, yutkunmaya çalıştığımda, kopardığım çığlıkların çizdiği boğazımın acıdığını hissettim. Yağmurun küçük damlaları saç diplerime öyle sert çarpıyordu ki, kafamı saran deri sızladı, yüzümü buruşturdum. Aynadaki yansıma yüzünü buruşturmadı, nefes boşluğunda duran delikle öylece bana bakıyordu. Kayalıklara çarpan dalgaların yüzüme sıçrattığı damlalar, yağmurun damlalarına karıştı. Kafamı kaldırıp bakışlarımı griden maviye dönen, mavinin içinden kasvet dökülen gökyüzüne çevirdim. Bulutlar uğursuz bir ritimle hareket ediyor, gitgide daha koyu bir ton kazanıyordu. Gözlerim bulutların hareketini takip ederken, bir başka görüntü gözümün göbeğine oturdu. Dalgaların yükselip ulaşmaya çalıştığı en yüksek kayada, uçurumun başında bir adam dikiliyordu.

Beyaz gömleğinin alttan birkaç düğmesi açıktı, aynı şekilde üst düğmeleri de göğsünün ortasına kadar açık duruyordu ve rüzgâr, içini

şişirdiği beyaz gömleğin eteklerini ve yakasını arkaya doğru uçuşturuyordu. Siyah saçları çok kısa değildi, hatta uzun sayılırdı ve rüzgâr saçlarının da aynı acıyla raks etmesini sağlıyordu. Altındaki beyaz keten pantolon, uzun bacaklarının ne kadar ince olduğunu göstermek istercesine rüzgârın etkisiyle arkaya doğru gidiyor, bacaklarının şekli ortaya çıkıyordu.

Farkında olmadan elimdeki kırık aynanın parçasını daha sıkı kavradım.

Adamın yüzünü göremiyordum, görüyordum ama seçemiyordum. Gözlerini yumduğunu fark ettim, göğsümüz aynı anda kabardığında ikimiz de aynı tuz kokan havayı ciğerlerimize doldurmuştuk.

Büyük avuçlarını sıkarak yumruk yaptı, kayalıkların dibinde küçük bir kızın içli ağlama sesi yankılandığında, adam da ben de olduğumuz yerde buz keserek gözlerimizi sesin geldiği yöne çevirdik. Siyah, dümdüz saçları beline kadar gelen, dümdüz saçlarının uçları saçlarındaki düzlüğün aksine lüle lüle olmuş, yanakları soğuktan kıpkırmızı kesilmiş beyaz tenli bir kız çocuğu, beyaz boyundan bağlamalı bir tişört, pembe bir şort ve koyu mor külotlu çorabıyla çakıl taşlarının içine oturmuş, çakıl taşlarının üstünde ıslanmış olan kelebeklerin kanatlarına üflüyordu. Gözlerindeki yaşları elinin tersiyle sildi, kelebeklerin kanatlarına üflemeye devam etti ama yağmur ona inat hızlandı, kelebeklerin kanatlarını eritmeye başladı.

Kafamı kaldırıp uçurumun başında dikilen adama doğru baktım, adam artık uçurumun başında değildi. Biri kayalıkların arasından atlayarak küçük kızın yanına indi, sırtı bana dönük olsa da onun o adam olduğunu biliyordum. Küçük kızı tek seferde kucağına aldı, saçlarını kulaklarının arkasına ittikten sonra kıza sıkıca sarıldı. Küçük kız kollarını adamın boynuna doladığında, o küçük kızla göz göze geldik.

Gözlerinde geçmiş ağlıyor, küçük kız ise artık gülümsüyordu.

Fethiye/2015

Göğün nefesini kesen yağmur, bulutları kendi gözyaşlarıyla âdeta boğuyordu. Kaldırımlara izini bırakan sağanak yağışın sesini dinleyen genç kız yatağına sakince uzanmış, içeride hiç de sakin olmayan bir karmasanın rahatsız edici uğultusuna kulak veriyordu. Babası ağız do-

lusu küfürler ediyor, ağza alınmayacak hakaretleri dilinde tıpkı bir tekerleme gibi yuvarlıyordu.

Dinledi genç kız. Ama duymadı.

Annesinin hıçkırık seslerini dinlerken, ablasının da diğer odada hıçkırıklarını yutmaya çalışarak sessizce ağladığını biliyordu; tüm bunlar genç kızın omuzlarına binince, zaten ruhen yaralı olan küçük bedeni bu yatağın üzerinde daha da küçülüyor, ufalıyor, yok oluyordu.

Fakat bunu kimsenin görmesine izin vermeye niyeti yoktu.

Yorgundu. Sanki biri onun tüm kemiklerine elindeki balyozu tek seferde indirmiş gibi hissediyordu. Hâlsizdi. Hissizdi bir o kadar da... Tükeniyordu ama farkında değildi bitişinin. O her zaman güçlü, sarsılmaz, yıkılmaz, iradeli bir görüntü çizmeli, annesini ve ablasını koruyup savunmalıydı. Çünkü biliyordu ki bu ailede babasından ve kendisinden başka mücadeleci kimse yoktu. Ama bilmediği bir şey vardı; yaralar zamanla kabuk bağlar, kabuğu döker ve yok olurdu ama her rüzgâr estiğinde, o yaranın altındaki sızı kendini hatırlatmak istiyormuşçasına dişlerdi etini. Sızım sızım sızlardı.

"Seni hayatıma aldığım, seninle evlendiğim, bir de yetmezmiş gibi senden iki tane piç peydahladığım güne de sana da lanet olsun! Hepinizden nefret ediyorum. Hastalığımsınız siz benim, söküp atamadığım veremimsiniz!" diye bağırdı babası. Kız yatak örtüsünü avuçladı, yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. Birkaç saat önce annesiyle babasını ayırmak için aralarına girdiğinde babasının sıktığı ince kolunun etrafı kızarmıştı, yanıyordu ama o bunu hissetmeyecek kadar yorgundu. Zaten bu ilk kızarışı, ilk yanışı, ilk acıyışı da değildi.

Babası sabırsız bir adamdı, dudaklarından küfrü ve hakareti asla eksik tutmazdı. İki kızının da onun sevgisine aç büyüdüğünün farkında bile olmayacak kadar bencil ve kördü. En son ne zaman kızlarının saçlarını okşamıştı? Hayır, o kızlarının saçlarını okşamazdı. Tutup çekiştirir, köklerini koparır, tüm bunları yapan o olmasına rağmen sanki suçlu olan kızlarmış gibi bağırıp çağırmaya, şikâyetler savurmaya devam ederdi.

Sevgi bu adamın kalbini ne zaman terk etmişti?

Kız yutkundu. Düşündü. Gerçekten babası saçlarını en son ne zaman sevmişti?

Babası en son saçlarına dokunduğunda, parmaklarında saç telleri kalmıştı. Acımasızca çekmiş, şefkatten uzak bir şekilde dokunmuştu.

Babasının yaptığı tek şey evdeki huzuru kaçırmaktı.

"Yapma, sana yalvarıyorum, artık dur, ne olursun yapma!" dedi annesi hıçkırıklarının arasından. Genç kız, cenin pozisyonu aldığı yatağın üzerinde küçülebildiği kadar küçüldü.

Eğer yok olabilmek mümkün olsaydı, küçük bedenini dünya üzerindeki tüm haritalardan silerdi. Yeryüzüne fazla geliyordu. Kendi içine sıkışmıştı. Gözyaşlarını yutmaktan, tuzdan başka tat alamaz olmuştu. Tatlı olan her şeyden ölesiye nefret ediyordu artık. Çünkü babası ona hiç çikolata almamıştı. Babasının verdiği tek şey vardı. Bu da acıydı.

Çikolatanın acısı olur muydu?

Ve yere düşen bir çerçeve tuzla buz olurken içinde ailecek çekildikleri tek fotoğraf karesinin üzerine cam kırıkları saplandı. Genç kız gözlerini yumdu.

Aynı saatler içerisinde toplantı salonundan çıkan genç adamın yüzü ifadesizdi. Elini kravatına götürüp kravatı gevşetti. Önünde durduğu duvar tamamen camdandı. Yağan yağmuru izliyor, ayaklarının altına serilen şehrin görüntüsüne bandırdığı kirpiklerini her seferinde daha yükseğe diker gibi gözlerini kaldırıp kaşlarını çatıyordu. Keskin kaşlarını çatarak derin bir nefes aldı, soğuk havanın iç yakan keskinliğini solumak istedi.

Hayır, aslında yalnızca sigara içmek istiyordu.

Tıpkı fedaisi gibi peşini bırakmayan, onu kollamak için hep yanında olan ama onun tarafından kollanan bir adamı vardı. Üç numaraya vurulmuş siyah saçlarının arasında irsî genlerinden dolayı genç yaşına rağmen beyaz teller olan bu adam, onun kardeşi gibiydi ama ona karşı oldukça saygılıydı. Adam yağan yağmuru, gökyüzünü damarlarıyla süsleyen şimşekleri izlerken, arkasında beliren o genç adam hafifçe öksürerek boğazını temizledi.

"Yine buradayız, ha Sergen?" dedi adam kuru bir sesle. "Sen ofise git, beni bekle. Ben biraz hava alacağım."

Sergen, yani genç adamın fedaisi başını salladı; adam onun yansımasını camdan görebiliyordu. Sergen gittiğinde ve adam tekrar yalnızlıkla taçlandığında koridorda ilerledi; dışarıya açılan otomatik kapı aralandı ve şehrin en yüksek binalarından birinin balkonuna açıldı. Adam dudaklarına yerleştirdiği siyah filtreli sigaranın ucunu ateşlerken bakışları doğrudan o yüksekliğin dibine çakılmıştı. Zemine bakıyordu.

Buradan aşağı kendini bıraksa, yalnızca beş saniye içinde bütün bedeninin parçalara ayrılacağını çok iyi biliyordu.

Ucunu tutuşturduğu sigaradan derin nefesi içine çekti; sigaranın ucunda yanan ateş harlandı ve tütünü yakarken çıkardığı çıtırtı yağmurun sesine karıştı. Zehirli gri duman, dudaklarının arasından yavaşça süzülmeye başladı. Soğuk havayı ve yağmurun kokusunu delip geçen erkeksi kokusu oldukça ağır ve yoğundu.

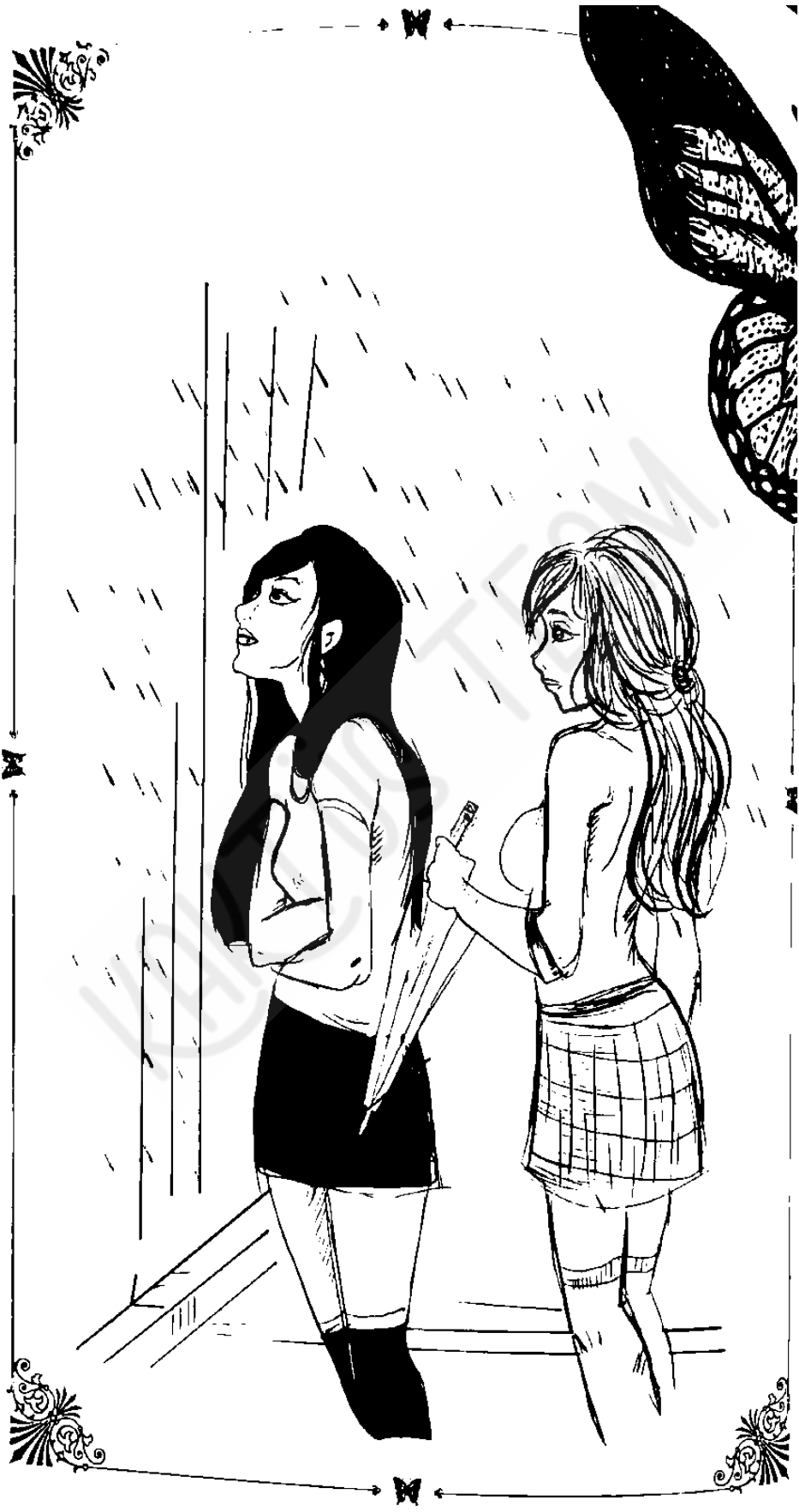
Az önceki toplantıda ne kadar gerilmiş olursa olsun ağırbaşlı davranmış ve sakinliğini korumayı başarmıştı. Çalıştığı, ona hizmet konusunda kusur etmeyen çalışanlarına karşı gerçek yüzünü göstermemek başlıca ilkelerinden biriydi. Her zaman mükemmeli yansıtan, kusursuzluğun resmedildiği bir tabloya benzeyen bu adamın hiç bilinmeyen, sırlarla dolu bir hayatı vardı.

Zamana tırnaklarını geçiren anılar yakasını bırakmıyordu.

Siyahtı.

O kadar siyahtı ki, yakınına gelip, onun hayatının içinde nefes alanın, oksijen yerine katran soluyacağını biliyordu. Belki de sırf bu yüzden sonuna dek kapattığı karanlık kapının ardından, insanların onu görebildiği kadar tanımasına izin veriyordu. Fazlası yasaktı. Onunla ilgili her şey koca bir sır olarak kalmalı, onunla birlikte zamanı geldiğinde toprağın altına gömülmeliydi.

Onun mağarasına sızan güneş bile çürüyüp sönecekken, kendinden başka birinin nefesinin zehir olmasına nasıl göz yumabilirdi ki?

1. SAHNE

Gırtlağıma kadar kendi yaşamıma gömüldüm.

Kendi kendimle konuştukça, kendi içimde ikiye bölündüm. Eğer bu bensem, peki o konuşan diğeri kimdi?

En az benim kadar sessizdi. Belki benden bile sessizdi. Ona baktım. Koyu renk gözlerinin altında uykusuzluğun getirisi olan mor halkalar vardı. İkimizin arasında asılı duran sessizliği bir kenara koyup, içimde attığı çığlığı duymazdan gelmeye çalıştım. Bana öyle acımasız gözlerle bakıyordu ki, birbirimize katlanamadığımızı anlamamamın imkânı yoktu. Ona, yani aynaya yansıması düşen bana bakarken, mıknatıs döşenmiş bir yolda ayaklarımda demirden zincirlerle yürümeye çalıştığımı bu sabah bir kez daha anlamıştım.

Mıknatıs döşenmiş yolu ayaklarındaki zincirlerle yürümeye çalışan kıza baktım. Merve'ye. Asi Merve'ye. Çevremi saran beklenti dolu bakışların sahiplerinin gölgesi üstüme devriliyordu.

Merve.

Benim adım Asi Merve.

"Bugün de geç kalmak istemiyorum Merve. Bu kez de deftere imza atmazsam sıçarım!"

Defne. Ala Defne. Ablam. Yüzümü arkasına sakladığım siyah saçlarımın aksine onun açık renk saçları her zaman canlıydı. Ağlamayı sever, hassasiyetinin arkasına sakladığı oyuncaklarla oynarken gözyaşlarını benim koluma silerdi. Sorun değildi, en azından kazağımın ucunu ıslatan benim gözyaşlarım değildi.

"Geliyorum," diye mırıldandım, sesim buzun çatlarken çıkardığı o tıkırtıyı andırıyordu. Aynanın önünden çekilip yatağımın önüne yürüdüm. Yatağın üstünde duran sırt çantamın fermuarını açtım ve elimdeki işletme yönetimi kitabını bulduğum ilk boşluğun içine tıkıştırıp fermuarı çekerek kapadım. Eski ama hâlâ iş gören elbise dolabının kapağını kaydırarak açtım, siyah trençkotumu koluma astım ve çantamı tek omzuma takıp odadan çıktım. Defne koridorun sonunda, dış kapının hemen önünde botlarını bağlamaya çalışıyordu. Uzun, açık renk saçlarını sıkı bir atkuyruğu yapmıştı. Ben onun aksine saçlarımı neredeyse hiç bağlamazdım. Yanına gidip sırtımı duvara yasladım ve kollarımı göğsümün üstünde toplayıp onu beklemeye başladım. Sanki çok zor bir iş yapıyormuş gibi homurdanarak botuyla uğraşırken gözlerimi devirmeden edemedim. Her sabah aynı şeyi yaşamaktan sıkılmaya başlamıştım. Doğrularak kalktı.

"Biz çıkıyoruz!" diye seslendiğinde omuzlarım düştü, içeriden bir cevap alamayacağını biliyordum. *İçeriden bir cevap alamamıştı.* Ela gözleri yavaşça bana doğru kaydı, yüzünde buruk bir tebessüm belirdi. Normal şartlarda annem ses verirdi ama içeride babamın olması gerilimi arttırmış olacak ki annem sesini bile çıkarmamıştı. Defne kapıyı açtığında yağmurun kaldırımları döven hırçın sesi içeri doluştu. Hemen ardından yağmurun soğuğu siyah kot eteğimin altında çıplak duran bacaklarımı ısırdı. Siyah külotlu çorabımın aşağı kayan kısmını yukarı çekerken trençkotumu üstüme geçirmedim, üşümek bana iyi geliyordu. Soğuk, saçma düşüncelerin önünü tıkayan buzdan bir duvar gibiydi.

Ayağıma botlarımı geçirip dışarı doğru bir adım attığımda Defne şemsiyesinin ucuyla sırtımı dürttü. Omzumun üzerinden ona baktım. "Şunu al," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Ve bu kez rica ediyorum, bir yerde unutma. Geçen sefer ıslak köpek yavrusundan farksız şekilde geldin eve. İp geçirip boynuna mı takayım şu şemsiyeyi?"

Bomboş gözlerle ona baktığımda gözlerini devirerek, "Hadi," diye homurdandı. "Geç kalacağız diyorum Bayan Yürüyen Cenaze."

Ona doğru dönmeden elimi arkaya attım ve şemsiyeyi tutup çektim. Defne yanımdan sıyrılarak geçti ve hemen önümde, pembe, üstünde gül desenlerinin olduğu gösterişli şemsiyesini açtı. Açılan şemsiyenin altına girdiğinde yağmurun şemsiyeye vururken çıkardığı seslere kulak kesildim.

"Hareket edecek misin?" diye sorarken huysuzlanıyordu. "Üşüdüm."

Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktım, yağmur bana ulaşamasa da öyle güzel yağıyordu ki, bir an gözümü gökyüzünden alamadım.

"Ne güzel yağıyor," diye fısıldadım.

"Bir şey mi dedin?"

"Yağmur."

"Hım?"

"Hiç."

Şemsiyemi açtım. Benim simsiyah şemsiyem, Defne'nin şemsiyesinin yanında tıpkı kızını okula götüren baba şemsiyesi gibi duruyordu. Durdum. Düşüncemin saçmalığı altında ezildiğimi hissettim. Ama en azından gördüğüm kadarıyla öyleydi. İlkokulda, ortaokulda... Kızlarını okula getiren her babanın şemsiyesi siyah, kızlarının rengârenk oluyordu. O yüzdendi belki de bu düşüncenin sebebi.

Yaşadığım değil, gördüğüm şeylerden yola çıkarak hayatımı sürdürmeye alışmıştım ben.

Yağmur şemsiyemin üstünü kaplayan tavana çarpmaya başladı. Sokağın başındaki çöp kovasının içinden kafasını çıkaran gri tüylü kedinin tüyleri yağan yağmurdan dolayı ıslanmış, çok daha koyu bir renge boyanmıştı. Yavaşça zıplayıp çöp kovasının üstüne çıktı ve yere atlayıp kendini yağmurdan koruyabileceği bir yer bulmak için sokağın diğer tarafına doğru koşmaya başladı.

"Üşümüyor musun ya?" diye homurdandı Defne. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydığında bana değil, elindeki cep telefonuna baktığını gördüm.

"Bana mı dedin?"

Bakışlarını kaldırıp bana alaycı gözlerle baktı. "Yok, telefona. Sana diyorum. Trençkotunu üstüne geçirmeye ne dersin? Bence çok muhteşem bir fikir," dedi iğneleyici bir tonlamayla. "Sana baktıkça ben üşüyorum."

"Bakma o zaman."

Defne, "Bir kere şaşırtsana beni," diye homurdandı. "Her neyse. Bugün konferans var, unutmadın değil mi? Bayağı ünlü bir iş adamı konuşmacı olarak katılacakmış, öyle duydum. Senin bölümün işletme değil mi? Belki adamdan bir şeyler kaparsın. O konferansa katıl bence. Ben de katılacağım." Defne telefonunu kapatıp ceketinin cebine koydu.

"Bilmiyordum." Omuz silktim. "Katılacaksa katılsın, bana ne? İşim olmazsa uğrarım."

Defne şemsiyeyi kolunun kenarına sıkıştırıp ellerini birbirine sürterek ısıtmaya çalışırken, "Çok zenginmiş," dedi imalı bir ses tonuyla. "Ve çok da yakışıklıymış."

"Ne yapayım?"

Defne profilime alık alık bakmaya başladığında adımlarımı hızlandırdım. "Yine Merve, yine soğuk nevalelikleri," diye homurdandı arkamdan. Kendi ablam bile bana katlanamazken, diğer insanların bana katlanabileceğini düşünmek elbette büyük ahmaklık olurdu.

Biz yoksulluk çeken bir aile değildik. Babam Mehmet, Fethiye'de nam salmış bir giyim mağazasının müdürlüğünü yapıyordu. Fethiye, yani topraklarında yetiştiğim bu şehir, küçük ama ziyaretçisi bol olan bir tatil beldesi olduğundan babamın kazancı iyiydi. Çoğu insanın buraya alışveriş yapmak ve ünlü koylarda konaklamak için geldiğini biliyordum. Defne'yi beklemedim, fakülte evimize çok uzak bir mesafede değildi. Fakültenin bahçesinden içeri girerken rahatsız edici bakışları üzerimde hissedebiliyordum. Ne zaman bu bahçenin kapısından içeri adım atsam, aynı bakışların tuhaf aurası altında eziliyordum. Acaba aynı şekilde ben onları incelesem nasıl hissederlerdi?

Fakültenin kapısının önüne geldiğimde siyah şemsiyemi kapadım, ıslanan şemsiyenin bandını etrafına dolayıp onu açılmayacak şekilde sabitledikten sonra yağmur suyuyla ıslanan avucumu kot eteğimin kalın kumaşına sildim.

Hemen arkamda biri daha şemsiyesini kapatırken, "Neden beni beklemiyorsun ya?" diye çemkirdi Defne. Fakülte bahçesindeki saçakların altına saklanarak yağmurdan korunan birkaç öğrencinin gözleri yavaşça bize doğru döndü.

Cevap vermedim, içeri girdim. Defne de arkamdan girmişti. Girecegim dersliğin olduğu kata uzanan merdivenlerini tırmanmaya başladığımda, "Bak, konferansı unutma," dedi Defne ve elindeki şemsiyenin ucuyla hafifçe bacaklarıma doğru vurdu. "Çıkışta Tuğba ile bir şeyler içmeye gideceğiz, beni bekleme, tamam mı?" Durdu. "Hoş, sen beni zaten beklemezsin..." Defne kendi dersliğine gitmek için benden ayrılırken merdivenlerin başında durup bir süre sırtı bana dönük şekilde ikinci katın koridorunda dersliğine doğru ilerleyen ablama baktım. Aynı üniversitede, aynı kampüste öğrenim görüyorduk. Ablam lojistik bölümünde üçüncü sınıftaydı, ben ise işletme bölümündeydim, ikinci sınıftaydım. O dört yıllık okurken ben iki yıllık kazanmıştım, son se-

CamScanner

nemdeydim. Aslında ne ben ne de ablam bu bölümleri istemiyorduk. Ben ne istediğini bilmeyen savruk yaprak sayfasıydım, ablam ise esaret altındaki prensesti. Benim kararsızlığımın sebebi ben değildim, ablamın esaretinin sebebi de ablam değildi.

Babamdı.

Dişlerimi sıktım, yüzüm buna rağmen hareketsizdi.

Dersliğe girdim. Hemen amfideki en ön sırada oturan Sude ve Damla ikilisini görünce bakışlarıma yüklediğim boşluğu bozmadan gözlerimi onlardan ayırıp amfinin diğer ucuna çevirdim. Adlarını bir türlü tam olarak ezberleyemediğim bölüm arkadaşlarım dağınık gruplar şeklinde sohbet ediyorlardı. Damla'nın sinir bozucu bir ses çıkararak güldüğünü duyduğumda ona bakmadım ama şu an o sırada dönen derin dedikodunun çürük kokusunu alabiliyordum. Umursamadım. Yok sayarak en arka cam kenarına gittim ve çantamı sıranın kenarına astıktan sonra dirseklerimi sıranın üstüne koyarak yüzümü avuçlarımın arasına aldım ve dışarıyı izlemeye başladım.

Sanki kafatasım, içi ağzına kadar kan dolu bir tastı. Düşüncelerim, o kanlı tasın içinde boğuluyordu. Dışarıda yağan yağmur pencerenin camının üstüne çarpıyor, çarptığı yerde oluşan damlacıklar bir süre sonra tutunamayıp aşağı doğru kayıyor, cama şeffaf renkte uzun patika bir yol döşüyordu.

"Hayatımı siktiniz be, hayatımı!" Gözlerim camın üstündeki şeffaf patika yolun üstünde sabit bir şekilde öylece dururken, o şeffaf damlanın içine dün gecenin görüntüleri yansıyordu sanki. Bir su damlasının içinde babam vardı; anneme bağırıyordu, annemin en sevdiği güvercin biblosunu duvara çarpıyordu, biblo parçalanırken annem ağlıyordu. *"Sen benim veremimsin. Kanserimsin! Sen benim hayatımın en büyük yanlışısın!"*

Bir yanlış, nasıl yanlış yapabilirdi ki?

Kayarak akan diğer bir su damlasının içinde bir diğer görüntü şekillendi. Odamın kapısı orada asılı duruyordu. Babam, odamın kapısına abanıyor, sert yumruklarını odamın kapısına indiriyordu. *"Sustur o anası kılıklıyı Merve!"* Ablam, kollarıma sığınmış; babam kapıya yumruk attıkça kafasını göğsüme bastırıyor, sarsıla sarsıla ağlıyordu. *"Sustur şu ablanı! Ağlama lan artık! Kapat çeneni! Merve, sana şunu sustur diyorum!"* Kapı aniden açıldı.

"Merve!" İrkilerek anıların içinden geri çekildim, omzumun üstüne konan elin sahibine baktığımda, bana dokunup seslenen kişinin babam değil, Büşra olduğunu görünce duraksadım. "Günaydın," dedi tek kaşını kaldırıp, huzursuz bir ifadeyle bana bakarken. Elindeki polisiye romanı masanın üstüne koydu, yavaşça yanıma otururken bakışları hâlâ yüzümde geziniyordu.

"Günaydın."

Birbirimize bakarken, ortaya ateş gibi düşen sessizliğe yağmurun sesi ve dersliğin uğultusu eşlik ediyordu ama katiyen o sessizliği parçalayamıyordu. "Senin neyin var?" diye sordu; sesine bulaşan endişe sorusuna yansımıştı. Kahverengi iri gözleri, benim kısık bakan çekik, koyu renk gözlerimden çok daha canlı bakıyordu ama orada endişenin tortularını görebilmiştim.

"Hiç." Gözlerim yavaşça ondan uzaklaştı. "Aynı."

"Yine uykusuz bir gece geçirmiş gibi bir hâlin var," dediğinde irkildim ama aslında irkilen bedenim değil, ruhumdu. Gece yaşanılanlar zihnimde yankılar uyandırarak durmadan başa sarıyordu. Sertçe yutkunup bakışlarımı karşımda duran beyaz tahtaya diktim. "Hey! Bana anlatmayacak mısın?"

Ellerimi masanın altına, dizlerimin üstüne koydum. Uzun tırnaklarımı avuçlarımın içine batırırken gözlerim ilerideki projeksiyon perdesine bakıyordu. İçime çöken geçmiş, geçmişi arzulamamı bana haram kılmıştı. Tüm gece babamın anneme savurduğu küfürleri, ettiği hakaretleri, Defne'nin koynumda hıçkıra hıçkıra ağladığını, yaşadığım bu üstüme çöken hayatı mı anlatmamı istiyordu? Ben alışmıştım. Tüm bu olanlar evimizin gündelik bir ihtiyacı gibi normal karşılanır olmuştu.

Karakuyular olarak bizim geleneğimiz kavga etmek, hakaret dinlemek, Defne'nin gözyaşlarını silmekti.

"Anlatacak hiçbir şey yok," dedim hoca dersliğin kapısından içeri girip kapıyı kapatırken. Ona geldiği için minnet duydum. "Daha sonra konuşuruz."

"Hep ekiyorsun beni!" diye hayıflandı. "Alacağın olsun Merve!"

Sustum. Ektiğim şey o değildi, acıydı.

"Gençler, hepiniz büyük amfiye!"

Dekanın sesi, koridorun belirli yerlerine yerleştirilmiş hoparlör-lerden yükseliyordu. Önümdeki kitabı kapatıp çantama tıkıştırdıktan sonra doğrulup kalktım. Sırtımı cama yaslayıp Büşra'nın toparlanmasını bekledim. Büşra bu okulda *arkadaşım* diyebileceğim tek insandı. Sanırım arkadaştık. "Tamamdır," dedi markalı çantasını tek koluna asarken. "Konferanstan sonra Canan Hoca'nın dersine gideceğim. Yollarımız büyük amfide ayrılacak..." Elini alnına koyarak olayı dramatize etmeye çalıştı. "Biliyorum, beni özlemeyeceksin..."

"Anlıyorum."

Güldü. "Buz perisi seni..." Koluma girip beni çekerek derslikten çıkardı. Koridordaki kalabalığı gördüğümde bir an gözüm korksa da, insan yığınını yararak ilerlerken kalabalığı bahane ederek Büşra'nın kolumdan çıkmasını sağladığım için hâlimden memnundum. Nefesimi dışarı verirken gözlerimi devire devire insanların arasından sıyrılarak konferansın düzenlendiği büyük amfinin önüne geldim.

"Ablan nerede acaba?" diye sordu Büşra, gözleriyle kalabalığı tararken.

"Arkadaşlarıyladır."

Neredeyse tüm okulu içine sığdırabilecek kadar büyük olan amfinin kapısı bize açıldığında kısa bir arbede yaşansa da içeri girmeyi başarabilmiştik. En öne bilinçli şekilde oturmayan öğrencilerin çoğu arkalara doğru sızıyor, hoşnutsuz sesler çıkararak homurdanıyorlardı.

"Öne oturalım mı?" diye sordu Büşra işaret parmağıyla ön koltukları işaret ederken.

"Öldürsen oturmam," diye karşı çıktım kaskatı bir sesle.

En önün bir arka sırasını gösterdi. "Bari buraya oturalım." Başımı sallayarak onayladım, en önün bir arka sırasına yerleşirken topluluğun gürültüsü yüzünden yüzümü buruşturmadan edemedim. Huzursuz, gergin ve aç hissediyordum. Dün gece yaşananlardan dolayı akşam yemeği yememiştim, şimdiyse yememenin cezasını yaşadığım mide yakıcı açlıkla sınanarak çekiyordum. Harçlığımı almamıştım, evde kahvaltı yapmak gibi bir alışkanlığım da olmadığı için hâliyle bugün açlıktan nefesi kokan Asi Merve Karakuyu derneğinin kurdelesini kendi ellerimle kesmiştim.

Tavandan aşağı akan turuncu ışık gözlerimi alıyordu. "Ne zaman başlayacak ya? Hemen bitsin," dedi Büşra yerinde huzursuzca kıpırdanırken.

"Bence de," diye iç geçirdim ve dirseğimi koltuğun koluna yaslayıp yanağımı avucumun içine koyarak beklemeye başladım.

Ünver Hoca'nın gözlerini üzerimizde hissettik. Kısaca bizimle konuştu. Ve sonunda, "Şimdi ne onun vaktinden çalmak isterim ne de sizin. Sözü ona bırakıyorum. Karan Çakıl," dedi. Bir alkış tufanı koptu. Kaşlarım çatıldı ama gözlerimi açma gereği duymadım, hatta kafamı bile kaldırmadım.

"Öncelikle..." Yumduğum gözlerimin üstüne bir başka perde indi sanki. Etraf daha da kardı. Duyduğum ses, zihnimde bir cam gibi patladı, kırıkları etrafa dağıldı. Karanlığın içinden çıkagelmiş bir meleğin kanat çırpışlarını andıran bu sesin sahibi Karan Çakıl dedikleri adam mıydı? Sesinin güzelliği, ruhumun kabuğunu kaldırdı. Kalın, tok, erkeksi. Huzursuzca kıpırdandım. "...hepinize merhaba gençler."

"Merhaba!" diye bağırdı içerideki azgın topluluk. Etrafımda kopan seslerin sahiplerinin çoğunun hemcinsim olduğunun farkındaydım ama bu adamın yakışıklılığından değil de, muhtemelen zenginliğinden kaynaklanıyordu bana göre.

Bir kızın hülyalı bir sesle, "Neymiş bu böyle ya?" diye mırıldandığını duydum.

"Nasılsınız?" diye sorduğunda, sesinin üzerimde yine aynı etkiyi göstermiş olması beni rahatsız etse de tepki vermedim. Bayağı da rahattı. Hâlimizi hatırımızı sormaya falan gelmediğinin hepimiz farkındaydık. Çok uzatmasa, kısa kesse olmaz mıydı?

"İyiyiz," dedi bir kız yayık yayık. "Siz nasılsınız Karan Bey?"

"İyiyim, teşekkür ederim. Öncelikle kendimi tanıtıp zamanınızdan çalmak istemiyorum. Eminim adım, yaşım, kim olduğum sizin pek de umurunuzda değil. O yüzden direkt olarak sorularınıza geçersek memnun olurum."

"Kaç yaşındasınız?" diye sordu arkalardan bir kız.

"Umurunda olmadığını düşünmüştüm," dedi adam alaycı bir sesle. "Yirmi altı yaşındayım."

"Çok gençmişsiniz," diye konuya daldı bir erkek. Gözlerim kapalı olduğu için her sesi ânında idrak edip, nereden geldiği teyit edebiliyordum. "Bu yaşta bu kadar başarı... Adınızı birkaç kez babamdan duymuştum. Bildiğim kadarıyla turizm şirketinin başkanıymışsınız. Yurt dışına yaptığınız yatırımlar hakkında da biraz bilgi sahibiyim."

Evet, yalakalarımızdan biri adamın ona uzattığı kuru ekmeğe yağ sürmeye başlamıştı bile.

"Başarının bir yaşı mı varmış? Bilmiyordum," dedi adam kesin bir dille. "Başka soru alalım?"

"Evli misiniz?" Kaşlarımın çatılmasına sebep olan soru yine bir hemcinsimden cereyan etmişti. Yaşanan kısa sessizlik, adamın, "Hayır," demesiyle son buldu. "Evli değilim, evlenmeyi de düşünmüyorum."

Kart zampara olmaya karar vermişti yani...

"Yükselebilmek için ne yapmamız gerekiyor?" diye sordu adının Batuhan olduğunu bildiğim çocuk; onu görmesem de, ses analizi konusunda fena sayılmazdım.

"Çalışman gerekiyor genç adam," dedi kara kanatlı meleğin kanatlarının sesine sahip olan adam. "Ama bazı insanlar çalışmadan da babasının parasıyla bir yerlere gelebiliyor."

Zihnimde bir toz bulutu kabardı. "Peki ya siz?" diye sordum yüksek sesle. Gözlerimi açmadım, derin bir nefes alarak konuştum. "Siz çok mu çalıştınız yoksa diğer gruptan mısınız?"

Bir an için amfideki bütün uğultu bir bıçak tarafından ikiye bölündü sandım. Yarılan gürültünün ortasından sessizliğin bulanık kanı akmaya başladı. İrkilerek gözlerimi açtığımda, tüm gözlerin üstümde olmasını beklemiyordum. Bakışlarım omzumun üstünden salonun diğer tarafında çevrildi. Amfinin çift kanatlı kapısının önünde duran dekan, dehşet dolu gözlerle bana bakıyordu.

Büşra, "Sıçtın," diye fısıldadığında bakışlarım yavaşça Büşra'yı buldu.

"Diğer gruptan," dedi adam düz bir sesle. "Çalışmayı sevmem."

Bir kalbin çırpınışı kadar uzun sürmedi bakışlarımın ona kayış süresinin akrep üstündeki parçalanışı. Gözlerim onu yakalarken, kulaklarıma kadar kızarmıştım. Kirpik diplerimde mum eritiliyormuş gibi hissetmeme neden olan görüntü zihnimin duvarlarına gölgesini düşürürken, olduğum yere çivi ile çakılıyormuşum gibi hissettim. Yüzünden önce gözleri tarafından esir edildim.

Bir kuyu kadar derin olan koyu renk gözler buradan bakıldığında, altında olduğu ışıkları söndürüyordu. Gözleri, tüm renkleri reddeden siyah tarafından sahiplenilmiş gibi görünüyordu. Uzun, siyah kirpikler, kısık bakan kara gözlerin üstüne dikilmiş sahipsiz mezar taşları gibiydi. Alt kirpikleri de en az üst kirpikleri kadar yoğun olsa da, üst kirpiklerine oranla daha ayrık duran alt kirpikleri, bir örümceğin bacaklarını

andırıyordu. Tıpkı mağaraya benzeyen gözlerin doğrudan bana sabitlenmiş olması, kötürüm ruhumu taşıyan bedenimin de felç geçirmiş gibi tepkimeye girmesine neden olmuştu. Belki de kirpikleri, gözlerindeki mağarayı ağı ile örüp, içeriyi dışarıdan saklayan o örümceğin bu uğurda kaybettiği kopmuş bacaklarıydı.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Üstündeki takım simsiyahtı, farklı bir renge onun sokağında yer yokmuş gibi duruyordu. Gece siyahı saçları ne çok kısa kesilmişti ne de uzundu. Buğday teni esmere biraz daha yakın gibi kavruk görünüyordu. Tıpkı kirpikleri ve gözleri gibi kaşları da bu siyah denklemini tamamlarcasına koyu renkli, keskin ve düzgündü. Gözünün beyazı, harelerindeki siyahın kefeni gibi duruyordu.

Onunla ilgili dikkatimi çeken şeylerden bir tanesi de sol gözünün altındaki erimiş dikiş iziydi.

Doğrudan yüzüme, hatta gözlerimin içine bakıyordu. Sanki gözlerimin içinde kendini görüyordu. Bakışlarını bir cesedin açık gözlerine sinmiş bakışlarından ayıran tek şey, gözlerinin üstünde dikili duran kirpiklerinin kanının akışına ayak uydurarak bazen titriyor oluşuydu. Göz bebeklerimin genişlediğini hissedebiliyordum.

Siyahın bile önünde saygıyla eğileceği, koyu olan tüm renklerin afallamış bir biçimde onu izleyeceği, siyahın içine yerleşmiş olan siyahtan çok daha koyu bir renge sahip olan gözler kısıldı. Kürsüye biraz daha yaklaştı ve daha dikkatli bir şekilde yüzüme bakarken dili alt dudağının üstünden kayarak geçti, alt dudağını yaladı. Kızmış mıydı? Gözlerinde öfkeye dair hiçbir şey göremiyordum.

Aslında şu an baktığım gözlerde hiçbir şey göremiyordum.

"Başka bir sorun var mı?" diye sorduğunda, yüzü o kadar ifadesiz ve hareketsizdi ki, yalnızca dudaklarını kıpırdatarak sorduğu bu sorunun bir an için, içinde bir tehdit unsuru barındırdığını düşünmeden edemedim.

Onu köşeye sıkıştıracak, canını sıkacak bir soruyla imtihan etme isteği içimdeki pürüzsüz çarşafın ucunu çekiştirerek o çarşafı dalgalandırsa da, önüme koyduğum cesaretin, tam olarak tanımadığım bir adam üstünde büyük bir savaş silahına dönüşebileceği düşüncesi zihnimde yer edinince geri çekilmem gerektiğini düşündüm. Aslında geri çekilmezdim, sonuna kadar zorlamaktan bir an olsun çekinmezdim

ama ne dersem diyeyim, nasıl bir soru sorarsam sorayım aynı rahatlıkla cevap vereceğini düşünüyordum.

"Yok," derken sesim bomboştu, doğrudan onun gözlerinin içine bakmıştım. Yanlış bir şey yapmış bile olsam, dikbaşlılığımdan hiçbir şey kaybetmiyordum. Sorduğum sorunun ne kadar yersiz, haddimi aşan bir soru olduğunu bilsem de, çoğu zaman kendimi tutamıyordum. "Teşekkürler."

Dışarıda yağan yağmurun sesi içeride duyulmasa da göğün attığı çığlık, amfinin duvarlarını tırmaladı. Karşımdaki adamın gözlerindeki ifadesizlik hafifçe gölgelendi.

"Rica ederim," dedi mekanik bir sesle ve gözlerini bir an olsun ayırmadan ona yöneltilen soruları yanıtlamaya devam etti.

Hiçbir soruya kulak veremiyor, gözlerimi adama ne zaman değdirsem onunla göz göze geldiğim için panik yapmamaya çalışarak gözlerimi ondan kaçırıyordum. Yaklaşık kırk beş dakika süren konuşması boyunca gözlerini bir an olsun üstümden ayırmış mıydı, bilmiyordum ama ben her seferinde o siyah gözlerin ağırlığı, gölgesi altında ezildiğimi hissetmiştim. Konuşması bittiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Kapıya doğru ilerlemeye başladığı sırada bana öyle bir bakış atmıştı ki, o an olduğum yerde bir kuyu kazıp, kazdığım kuyunun içine girmek ve o kuyunun üstüne toprak atarlarken gözlerimi bir an olsun açmadan, üstümü kapatmalarını beklemek istedim.

Yaprağın üstünde birikmiş yağmur suyu hareket etti, bir damla yaprağın ucundan aşağı sarktı ve bir süre öylece bekledi. Şeffaf yansımasında kendimi gördüm. Damla yavaşça düştü, yere serildi. Avucumun içinde tuttuğum karton bardağın içindeki kahvenin kokusu, yağmur sonrası toprak kokusuna karışmıştı. "Sağ ol," dedim gözlerimi Büşra'ya çevirerek. Dersten yeni çıkmıştı ve beş parasız arkadaşına kahve ısmarlayarak nasıl büyük bir sevap işlediğini bilmiyordu. Paramın olmadığını bilmediğini biliyordum, zaten söyleyemeyecek kadar utanç duyuyordum. Utancımın sebebi paramın olmaması değildi aslında. Büşra, silmiş olmamıza rağmen hâlâ nemli olan bankın üstüne oturmadan önce oturacağı yere ceketini serip yanıma oturdu.

"Adama ne biçim soru sordun kızım ya?" dedi Büşra yanaklarını içini havayla doldurarak. "Ben onun yerinde olsam sana ağzının payını verirdim. Ne kadar saygılı bir adamdı."

Gözlerimi avuçlarımın arasında tuttuğum karton bardağın içinde cansız bir deniz gibi duran kahveye çevirdim. Bir an kahvenin içinde onun gözlerini görür gibi olunca irkilip, "İstemeden oldu," diye fısıldadım tatsız bir sesle. "Ağzımdan kaçtı işte. Kasıtlı yaptığım bir şey değildi."

Dirseğiyle yavaşça koluma vurduğunda çatık kaşlarla omzumun üstünden ona baktım. Genişçe sırıttı. "Yalnız adamın sana olan bakışlarını fark ettin mi?" diye sordu ukala bir tınıyla. "Bir an seni yiyecek falan sandım. Bakışlarıyla alıp alıp yere vurdu resmen! Eridim!"

Gözlerimi devirerek tekrar önüme döndüm. Islak zeminde seken basketbol topunun kulak tırmalayan sesini dinlerken, "Sert bakışları vardı, evet," diye iç geçirdim. "Oldukça sert."

"Ama çok yakışıklıydı!" diye cırladı Büşra. "Asaletin beden bulmuş hâli gibiydi resmen ya..."

Düz bakışlarımı fakülte binasının duvarına yönelttim. İçten içe Büşra'yı haklı bulan tarafım kısık sesle bir şeyler fısıldıyordu. Fısıltısının güçlenmesi düşüncesi beni huzursuz ediyordu. Karan Çakıl. Siyaha yeni bir ton kazandırmış gibiydi. Kişiliği, ne yiyip ne içtiği, özel hayatında nasıl bir adam olduğu bir kenarda durabilirdi. Bunlar umurumda olmayan şeylerdi ama ilgimi çeken bir şey vardı ki; o şey, bakışlarıydı.

Bir mağaradan farksız olan bakışları... Sanki onun varlığı, siyaha yeni bir ton armağan etmişti.

"Daldın gittin yine," dedi Büşra kolumu dürterek. "Ne düşünüyorsun yine ifadesiz surat?"

Kafamı iki yana salladıktan sonra kahvemden bir yudum alıp, "Hiç," diye mırıldandım. "Adı tuhaf geldi adamın. Kendisiyle çok uyumlu bir ismi var."

"Tuhaf denmez ona, asil denir." Büşra kıkırdadı. "Ama evet, bayağı uyumlu... Karanlık bir prens gibi, değil mi? Onun gibi bir adamla aşk yaşadığını düşünsene? Tıpkı peri masallarındaki gibi... Üniversiteli genç kız ve zengin, ultra yakışıklı, genç iş adamı! Pardon, prens diyecektim, dilim sürçtü."

Bu düşünce beni duraksattı. O adam ve prens olmak? Onu beyaz atıyla düşünmek bile kahkaha patlatma isteğimi tetiklemişti. Onu be-

var bir atın üstünde düşünemiyordum. Kesinlikle zimmiyah, kadife gibi parlak bir at ona göre olurdu.

"Karanlık Prens," diye mırıldandım bakışlarımı tekrar kahve bardağının içine yönelirken. "İlginçmiş."

Belki de yalnızca buraya geleceği için siyah giymeyi tercih etmiştir. Bilirsin işte, konferans falan... Ciddi görünmek tek derdleri olmaz mı öyle adamların? Ah, bilmiyorum." Büşra'ya baktım, ayakkabısının burnuyla zemini deşerken gözleri de oradaydı. "Onun gibi bir adamı kırmızı pantolonla düşünsene?" Aynı anda yüzümüzü buruşturduk. Büşra kahkaha attı. "Düşündün, değil mi? Düşündün..."

"Sayende..."

"Siyahlar içinde oldukça karizmatikti. Ama beyazın içindeki görüntüsü nasıl olurdu merak etmedim desem yalan olur," dedi ağzını eğerek. Onu beyazlar içinde düşününce kaşlarım çatıldı. Bu kesinlikle siyaha edilen en büyük hakaret olurdu.

Büşra oturduğu yerden kalkıp ceketini aldı ve "Hadi ders var," dedi içinde sıcak çikolata olduğunu düşündüğüm bardağını bankın üstüne bırakarak. "Ha bir de... Dekanın odasına çekileceksin bence. Çünkü bizim dekan o aileyi bayağı seviyormuş diye duydum..."

"O aileyi statü açlığı yüzünden herkesin seveceği kesin," diye homurdandım ayağa kalkarken.

"Ablan bir şey dedi mi?"

Büşra ile birlikte fakülte binasına doğru yürürken, "Yok," dedim omuz silkerek. "Karşılaşmadık." Ablamın bir ton laf edeceğini biliyordum, aynı şekilde bölüm başkanı ve dekanın da beni haşlayacağı kesindi.

Çaresi bulunamamış bir hastalığa yakalanmıştım da, bir türlü ölemiyordum sanki.

Bulutlar yağmuru kıskaçları altına alıp sıkmış, yeryüzüne düşmesine engel olmak istercesine onlara sarılmıştı. Yağmur suyuyla dolu bulutlar hiç olmadığı kadar koyu ve yeryüzüne yakın duruyordu. Sanki göğün tavanından aşağı sarkmıştı, bu yaşlı bir kadının zamanla sönen göğüslerini andırsa da, şairlerin şiirlerine konu olacak kadar büyüleyici bir güzelliği de içinde barındırıyordu.

Nihayet günün sonuna gelmiştim. Dekandan, bölüm başkanından, hatta bölüm öğretmenlerinin birkaçından bolca fırça yemiş olsam da,

hiçbiri aynı derse girdiğim andavalların o ima dolu bakışları kadar sinirlerimi zıplatmamıştı. Hak ettiğimden çok daha fazla kötü bakışa maruz kalmış, tepkiyi üstüme çekmiştim. Eğer bugün olanlar benim değil de bir başkasının eseri olmuş olsaydı, üstünden bolca prim yapa rak eğleneceklerine adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Sorun, yaptığım şey değildi; sorun, o şeyi benim yapmış olmamdı.

Sakınılmayan gözdüm, çöpmüşüm gibi herkese batıyordum.

Ablamla karşılaşmamak için kampüsün arka kapısından, durakla rın değil orman yolunun olduğu kısımdan çıkmıştım. Daha bu sabah Defne'den ayar yememe sebep olan o şemsiyeyi dersliklerden birinde unutmuştum, bir de şemsiyeyi bırakmam yetmemiş gibi trençkotumu da yanında bırakmıştım. Yağmur yağdığı ve muhtemelen yağmaya da devam edeceği için soğuk o kadar etkili değildi; yağmur, havanın soğuğunu kırmayı başarmıştı. Omzuma astığım çantanın bir kolu kayıp duruyordu, sanırım yine bir kolu diğer kola oranla daha sıkı bağlanmış olmalıydım.

Çiseleyen yağmur hızlandı, aniden mermi gibi yağmaya başladı ve yağmurun yola çarptığı mermilerin sudan kovanları etrafa saçılırken kaldırımdaki tüm insanlar teker teker şemsiyelerini açmaya başladı. Dudaklarımı birbirine bastırdım, yüzüme çizdiğim ifadesizliğin arkasına huzurdan bir ağ örülmüştü. Yağmurdan kaçılır mıydı? Şemsiye, yağmura doğrultulan bir namluydu.

Neden asıl silah yağmurmuş gibi davranıyorlardı?

Düşüncelerim zihnimin içinde tazeliğini korusa da, sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi davranmayı kendime öğretmiştim. Bana dışarıdan bakan gözlerin gördüğü tek şey kendi hâlinde, soğuk, umursamaz bir üniversite öğrencisiydi. Yağmur görüşümü puslandırdı. Siyah saçlarım ıslandığı için beyaz tişörtümün üstüne yapışmıştı, sanki beynim saçlarıma bağlıydı ve saçlarım ıslandığı için beynimi aşağı doğru çekiştiriyordu. Üst kirpiğimden aşağı süzülen yağmur damlası, sanki bana ait bir gözyaşıymış gibi yavaşça yüzüme damlıyor, akıp geride şeffaf şeritten yollar çizerek kayboluyordu. Orman yolunda karşıdan karşıya geçmek için adımımı kaldırımdan aşağı atmıştım ki, ani bir fren sesiyle kalbim göğsümden yukarı yükselerek soluk borumu otur du; nefesimin kesildiğini, bir an için tüm yaşam fonksiyonlarımın dur duğunu hissettim.

Islak saçlarım yanaklarıma yapışırken, aralanan dudaklarımdan da yağmurun emaneti olan sular damlıyordu. Bakışlarım yavaşça omzumun üzerine kaydı, fren sesinin yükseldiği noktaya baktığımda, gözlerime bulaşan dehşet yerini şaşkınlığa bıraktı ve şaşkınlık yavaşça dağılıp durgunluğun kurumuş dallarına asılı boşluğun meyvelerini dökmeye başladı.

Siyah bir Range Rover hemen yarım metre ötemde duruyordu. Silecekleri çalışıyordu ve koyu renk camların arkasında oturan silüetin sahibinin bana baktığını biliyordum. Kalbim sanki soluk borumda atıyordu ve gittikçe genişleyerek atışlarını hızlandıran kalbimin baskısı aldığım nefesi geriye itip, ciğerlerime saf karbondioksit olarak depoluyordu. Kaşlarım çatıldı. Dişlerimi sıkarken bir yandan da az önce yaşadığım korkuyu parçalayarak yok etmeye çalışıyordum. Cipin kapısı açıldı. Siyah rugan ayakkabılar görüş alanıma girdiğinde, bir ayağım hâlâ kaldırımın altında, yolun üstünde, diğer ayağımsa küçük tümsekli kaldırımda duruyordu.

Siyah, pahalı ayakkabıların yerini siyah ütülü pantolon devraldı ve bakışlarım yavaşça yukarı tırmanırken, adam cipin içinden çıktı. Olayın şokunu atlatmaya çalışırken bakışlarım yavaşça tamamen yukarı tırmandı. Gözlerim uzun bacakların sahibine bakmak için açıyı ayarladığı an, nefesimin kesildiğini hissettim.

Karşımda duran adam, Karan Çakıl'dan başkası değildi.

Kaşlarım sanki alnımın üstüne kat çıkmak istiyormuş gibi daha da çatıldığında, boynumda bir damar sertçe çarpmaya başlamıştı. Benim gözlerime kazınan öfke, onun siyah gözlerine yansımasını bile gönderemiyordu. Bir elini arabanın tavanına koydu, diğer eliyle arabanın kapısını tutuyordu. Bakışlarına oturan boşluk, ifadesindeki umursamazlığın kökü gibiydi. Siyah saçlarına dökülmeye başlayan yağmur saçlarının parlamasına neden olmuştu.

"Ölmek için yanlış adamı seçtin." Kalın sesi yağmurun fısıltısının göğsüne bıçağı saplamıştı. "İntiharına şahitlik etmeyi düşünmüyorum."

"Pardon?" diye sorarken yüzümde allak bullak ve sinir bozucu bir ifade belirdi. Şu an altında sırılsıklam olmaya devam ettiği yağmuru umursamadan dikkatle beni izlemeyi sürdürdü.

"İntiharınla ilgilenmiyorum," dedi mekanik bir sesle. "Ölmek istiyorsan yanlış arabanın önüne atladın çünkü iyi bir sürücüyümdür. Azrail senin için boş bir zaman yaratamamış."

"Farkında mısınız bilmiyorum ama önünüze atlayan ben değildim. Asıl dikkatsiz olan sizsiniz." Yumruklarımı sıktım, tırnaklarımın içine avucumdaki sular girdi. Bakışlarım yavaşça hemen omuz hizama dikilmiş, arkasına ormanı alan trafik lambasının uzun direğine doğru kaydı ve yumruğumu havada açarak işaret parmağımla trafik lambasını gösterdim. "Kırmızı yanıyor."

"Evet," dedi tek kaşını kaldırıp önce ışığa, ardından bana bakarak. "Kırmızı ışık şu an yanıyor. Sen önüme atladığın sırada yanmıyordu."

"Yanıyordu," diye savunmaya geçtim hemen. Adam gözlerini benden ayırıp kaşlarını kaldırarak yere baktı, şu an beni zerre umursuyor gibi durmuyordu. "Şu an ortada bir haksız varsa o da sizsiniz."

Siyah bakışları yerden yükseldi, bir kez daha gözlerime değdi ama bu mesafeli dokunuş bu kez daha uzun sürdü. "Çok konuşuyorsun," derken doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Eğer ölümü arzuluyorsan başka bir araba seç. Malûm, henüz yemem gereken bir ton baba parası var."

Amfideki resmiyetinin yerinde yeller esiyordu. Serseriliğe meyilli tavırlarına sinmiş olgunluk kafamı karıştırsa da üstünde durmamaya çalıştım. Sanki koca amfide konuşma yapan adam o değildi. İki farklı adam, tek bir görüntüde toplanmış gibiydi. Siyah bir gölgenin altında serinleyen bir Karan Çakıl ve gölgenin içinden çıkıp karanlıkta yanmaya başlamış bir Karan Çakıl. Tamamen farklı kapıların, aynı anahtarı gibiydi.

Orman yolundaki arabalardan korna sesleri yükselmeye başladı. Orta yaşlarda olduğunu tahmin ettiğim bir adam kafasını arabasının camından dışarı çıkarıp, kolunu arabanın kapalı kapısına koyarak elini kapıya sertçe vurdu. "Hadisene kardeşim!" diye bağırdı sabırsız bir şekilde. Karan Çakıl'ın esareti simgeleyen kaşları çatıldı. Bakışları yavaşça benden ayrıldı ve omzunun üstüne kaydı, arkaya doğru göz ucuyla baktıktan sonra burnundan sert bir nefes verdi.

"Tabakhaneye bok mu yetiştiriyorsun?" diye sorduğunda gözlerim irileşti. Böyle bir atağı beklemiyordum. Arabanın camından kafasını çıkaran adamın yüzündeki ifade dondu, yağmur zayıflamıştı, artık yalnızca çiseliyordu ve ayakkabılarımın içinde bir havuz olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Ne diyorsun lan sen?" diye çıkıştı adam. Elini tekrar kapıya vurdu, yüzünde oluşan ifade öfkesinin zemini gibiydi ama o zeminden yukarı bir kat daha çıkmaya çekiniyor gibi bakıyordu.

Karan'ın iplemez tavrı adamın arabasının kapısını açıp dışarı çıkmasına neden oldu. Her nedense içimde adamın hiçbir şey yapamayacağına dair tuhaf bir his oluşmuştu. Karan gayet sakin bir şekilde adama doğru döndü, şu an onun yüzünü göremesem de, ona bakan adamın betinin benzinin attığını görebiliyordum.

"Tabakhaneye diyorum," dedi net bir sesle. "Bok mu yetiştiriyorsun?"

Adamın bakışları duruldu, geri bastığını anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Resmen korkudan yüzünün rengi değişmişti. Öyle ki; saçının seyreldiği, onu kelleştiren o boş kısım bile kızarmıştı.

"Yanlış anladınız," dedi adam toparlamaya çalışarak. "Acelem var. Bir yakınım rahatsızlandı... Biliyorsunuz, trafik bu saatlerde insanı çileden çıkartıyor."

Bir dansözü bile şaşırtacak kadar usta bir şekilde kıvırırken, Karan hiçbir şey söylemeden bana doğru döndü. "Gel," dedi sakin bir sesle. Kaşlarım biraz daha çatılınca, "Trafiği tıkıyoruz," diye açıklamada bulundu. "Bunu arabada konuşalım."

Aniden gerilen sinirlerime hakim olamadan, "Ne diye gelecekmişim?" diye sordum; sesimin kıvrımlarında mayınlar, mayınların etrafında tel örgüler vardı. Her zaman sert ve kurşungeçirmez bir ifadeye sahip olmuştum. Sırf sahip olduğum bu ifade yüzünden insanların beni dışlıyor oluşu zerre umurumda değildi. Benimle bırak arkadaş olmayı, muhatap olmayı dahi istemiyorlardı. Bunun benim için pek bir sakıncası olduğunu da söyleyemezdim esasen. On dokuz yıldır bu şekilde yaşamaya pek tabii alışmıştım.

"Çünkü tartışmamız bitmedi," dedi bıçak kadar keskin sesiyle beni şaşkına çevirerek. Yağmur tamamen dindiğinde, orman yolunun hareketliliğine yavaşça yanmaya başlayan far ışıkları katıldı. Korna sesleri çoğaldığında bakışlarım Karan'ın arkasında dikilen adama kaydı. Adam mahcup bir şekilde başını önüne eğdi ve arabasına geri bindi.

"Biniyor musun?"

"Ne tartışmasından bahsediyorsunuz?" diye sorduğumda sesim hiç olmadığı kadar sertti. Normalde de pek düz durmayan kaşlarım bugün ek mesai yapıyordu. Çarttığım kaşlarımın baskısı yüzünden başım ağrımaya başlamıştı. "Sizle hiçbir şeyi tartıştığım yok benim."

"Kırmızı ışıkta geçtiğimi iddia ediyorsun. Ama ben öyle bir şey yapmadığımdan en az adımın Karan, soyadımın da Çakıl olduğu kadar eminim. Yani tartışmamız ve uzlaşmamız gereken bir konu var." Sabit

hakelarındaki karanlık, yüzünün aynasına düşen ifadenin sertleşmesi ne neden oldu. "Hadi, hareket et."

Hep boş olan yolda bir anda trafiğin felç olmasına neden olan Kara Prens'e dik dik baktıktan sonra gözlerimi devirdim. Her ne kadar yol geçmesi istemesem de, onun da vazgeçmeyeceğini fark etmiştim ve insanların meraklı bakışları arabaların camlarından dışarı uzanıp bizi bulmaya başlamıştı. Cipin arkasında bir konvoy görüntüsünü andıran araç kalabalığına baktım. Kimsenin ulaşımını engellemeye hakkım yoktu. Tamam, bunu ben yapan ben değildim ama yine de kendimi sorumlu hissediyordum.

Cipe doğru yürüdüm, ön kaputun önünden ilerleyerek ön yolcu koltuğunun kapısını açtım. Arabanın içi dışarıya göre daha sıcaktı ama Karan Çakıl kapıyı açık tuttuğu için sıcak biraz olsun kırılmış, soğuk kesikler tarafından yarıklara ayrılmıştı. Kapıyı çarparak kapattığımda, içeriden yükselen yabancı koku duraksamama neden oldu.

Acı bir tatlıyı andıran koku... Bu koku sanki beni gümüşten bir halenin içine almış, sıkıştırmış ve sarmıştı.

Cip onun ağırlığıyla hafifçe sarsıldı. "Sırılsıklamsın," dedi kendi tarafındaki kapıyı sertçe kapatırken. "Şemsiye denen icattan haberin yok mu senin?"

O arabayı çalıştırırken, ben ona cevap vermeden öylece ön camı izliyordum. Tişörtüm tamamen ıslanıp üstüme yapıştığı için bedenim tişörtün altından az çok belli oluyordu. Kollarım birbirine yakın tutacak şekilde uzatıp ellerimi dizlerimin üstüne koydum. Yaptığım şeyin saçmalığı altında ezildiğimi hissetmeden edemedim. Bugün herkesin önünde saçma sapan bir soruyla sinirlerini yüzde yüz bozduğum adamın tam şu an arabasındaydım. Isıtıcıyı açtığında çıplak bacaklarıma çarpan ılık rüzgâr ürpermeme neden oldu. Benim bu arabada ne işim vardı? Belki de şu yaşıma kadar yaptığım en büyük çılgınlıktı bir yabancının arabasına binmek. Rutin bir hayatım vardı ve insanlar hayatımı sıkıcı buluyordu. Şahsen ben de hayatımı sıkıcı buluyordum.

Araba caddede yavaşça ilerlerken, "Nerede oturuyorsun?" diye sordu, bir eli vites kolunda duruyordu. Cevap vermedim. Cevap alamamış olması pek de umurunda gibi görünmüyordu çünkü kafasına göre bir yol haritası çizmiş, o haritaya uymaya başlamıştı bile. "Bugün yaptığın hiç hoş değildi," dedi kara bir meleğin kanat çırpışını andıran esrarengiz ve bir o kadar da kasvetli erkeksi sesiyle. "Açık sözlü olmak iyidir, evet ama insanların seni yanlış anlamasına neden olabilirsin. Ki oldun da."

"Beni yanlış anlamaları pek umurumda olan bir durum değil." Durdum. "Hatta hiç değil."

Omzunun üstünden bana baktığını hissettim ama ona bakmadım. "Eğer bugün konuşma için gelen yaşını başını almış, hiçbirinin dikkatini çekmeyen bir iş adamı olsaydı muhtemelen seninle bir olup dalga geçerlerdi."

"Geçmezlerdi."

Görünen oydu ki, Karan Çakıl ve benim gerçeklerimiz farklıydı. Fakültedekilerin beni yanlış anlama sebepleri Karan Çakıl'ın yaşlı bir iş adamı olmaması ya da yakışıklı bir adam olmasıyla ilgili değildi. Onların en büyük sorunu zaten bendim.

"Büyük ihtimalle sana tıpkı bir ucubeymişsin gibi bakıyorlardır öyleyse."

"Her zamanki hâlleri," diye mırıldandım hiç tanımadığım bu adamın beni tıpkı bir kitap özeti çıkarıyor gibi özetlemesine hayret ederken. "Bunu yadırgamıyorum. Umurumda değiller. Ayrıca sorum kabaydı, bunu kabul ediyorum ama eğer öyle bir yere gelmişseniz ve sorularımızı cevaplamak zorundaysanız her türlü soruya açık olmanız gerekir, öyle değil mi? Çünkü hayatta her zaman kaba insanlar vardır."

"Sen de o kaba insanlardan birisi mi oluyorsun?"

Cevap vermedim. Bakışlarının bir kez daha omzunun üstünden bana doğru kaydığını hissedince bu kez ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Gür kaşları, tıpkı bir meyve zarı gibi incelmiş derisinin altından yeşil ve mavi damarlarını ortaya serercesine havaya kalktı. Gözleri bu açıdan çok daha karanlık ve kademsiz görünüyordu.

Bu adamın gözleri yıldızlar ve aydan mahrum kalmış, sokak ışıkları sönmüş bir gece gibiydi.

"Sanırım buna bir cevabın yok. Ben senin bana sorduğun patavatsız soruyu büyük bir açık yüreklilikle yanıtladığımı umuyorum," dedi kaskatı bir sesle. Ardından kademsiz gölgelerin düştüğü karanlık bakışlarını benden ayırıp tekrar yola çevirdi.

"Beni şu kavşakta indirir misiniz?" diye sorduğumda tekrar omzunun üstünden bana baktı.

"Tartışmamız gereken bir konu olduğunu sanıyordum. Yoksa kaçacak ve haksız olduğunu kabul mü edeceksin?" Sesindeki salt aşağılamanın tadını alınca meydan okuma isteği yakama yapıştı.

"Haksız olmadığımı düşünmüyorum, haksız olmadığımı biliyorum," dedim sakin sesimin aksine ateş saçan gözlerle. "Ve aynı zamanda sizin haksız olduğunuzu da düşünmüyorum çünkü sizin haksız olduğunuzu biliyorum."

Kaşları alayla havaya kalktı. "Hadi ya?"

Asabım tamamen bozulurken, "Kırmızı yanıyordu," dedim dişlerimin arasından. "Yol yayalara aitti."

Kırmızı ışık yanınca Karan Çakıl ani bir frenle arabasını durdurdu. Arka tekerleklerin çığlığı göğüs kafesimin içinde yankılanır gibi oldu. Motor hâlâ çalışıyordu ama araba hareket etmiyordu. Keskin ve bir o kadar da ürkütücü bakışları bir kez daha gözlerimi bulduğunda, soluğum kesilmiş şekilde onun gözlerine baktım. Midemde yakıcı bir his kaynıyordu, asit gibiydi ve fokurdadıkça yukarı sıçrayan damlalar kaburgalarımı eritmeye çalışıyordu.

Onda bana çok tanıdık gelen, adını koyamadığım tuhaf bir şey vardı.

"Gördüğün gibi," dediğinde bakışlarım onun gözlerinden ayrılıp direksiyonu kavrayan uzun parmaklı büyük ellerine kaydı. Tutuşu sıkıydı. Gözlemlerime göre bu adam kesinlikle tehditkâr bir kişiliğe sahipti. "Kırmızı yanınca duruyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradı, uzun parmaklarının boğumları beyaza çaldı, kan yavaşça ellerini terk etti. Soğuğu hissettim. "Sorularını seçerkenki dikkatini, karşıdan karşıya geçerken de kullanmalısın kız çocuğu. Küçük bir kıza yakışacak şekilde hareket etmelisin."

Kız çocuğu mu? Küçük bir kız çocuğu? Hırsla nefes aldım ve gözlerimi ellerinden ayırıp onun yüzüne dikerek, ona atabileceğim en sert bakışı atmaya çalıştım. Turuncu sokak lambası, soluk mavi gökyüzünün altında ışıltıyla yanıyor olsa da, arabanın içini pek aydınlatamıyordu şu an. Attığım bakış her ne kadar sert olsa da, şu an yanında oturup yüzüne dikkatle baktığım adamın sertliğinin yanında kuş tüyü hafifliği taşıyordu.

"Kız çocuğu?" diye sordum alayla kaşlarımı kaldırarak. "Karan Bey siz yaşlı olabilirsiniz ama ben kesinlikle küçük bir kız çocuğu değilim."

"Hadi ya?" dedi sorar gibi. Sarı ışık yandığında hareket etmek için hazırlanma gereği bile duymadı. "Öyle mi?"

"Öyle," dedim keskin bir fısıltıyla. "Ayrıca trafik kurallarına uymuyorsunuz. Sarı yandı."

Önce bomboş, ruhsuz, simsiyah bir ifadeyle gözlerime, ardından da dizlerimin üstünde duran ellerime baktı. Kaşları çatıldı. "Bunu bana emniyet kemerini bağlamayan küçük bir kız çocuğu mu söylüyor?"

Ona, litrelerce kanın oluk oluk aktığı ve kopan tüm uzuvların havada uçuştuğu korkunç bir savaşın ortasında kalmış gibi dehşet dolu bir bakış atarken, kulaklarıma kadar kızarmıştım. Kapkara, kalın ve tırmanması güç olan bir duvara toslamıştım bu kez. Çırpınmam boşaydı, çünkü güzel yerden oturtmuştu lafı.

Araba tekrar hareket ettiğinde sessizlik içeriye tıpkı bir devenin çölde dinlenmek için tek seferde yere çöktüğü gibi çökmüştü. Normalde herkese laf yetiştirebilen ben, ilk kez birinin söylediği şeyin altında kalmış gibi hissediyordum. Bunu özenle besleyip, büyümesi için tıpkı bir çocuk gibi baktığım gururuma yedirememiştim.

"Evin nerede?" diye sorarak sessizliği bozan taraf Karan Çakıl oldu. Beni evime bırakmasını falan istemiyordum. Zaten yeterince rencide edilmiş hissediyordum, bir de beni onun arabasından inerken görenlere durumu açıklamakla uğraşamazdım.

"Beni müsait bir yerde indirin lütfen," dedim buz gibi bir sesle.

Yoğun, tatlıyı çağrıştıran acı kokusundan kurtulmak, kara melek kanatlarının çıkardığı sesi andıran kalın sesinden olabildiğince uzaklaşmak ve mümkünse siyahın kendini sorgulamasına sebep olacak kadar siyah olan gözlerini bir daha kesinlikle görmemek istiyordum.

"Peki." Sesini duymamak için içimden bildiğim tüm saçma sapan şarkıları mırıldanmak, şu benim için ne ifade ettiğini bilmediğim ama esrarengiz bir şekilde ilgimi çeken sesin sahibini yumruklamak istiyordum. "Demek oluyor ki, bu tartışmanın galibi benim."

Yumruklarımı sıkarak bu burnu büyüklüğüne sessiz kalmayı tercih ettim. Müsait bir yerde aracı yavaşlatıp durdurdu, göz ucuyla bana baktı. Bakışları gereğinden fazla yüzümde oyalanınca gözlerimi kaçırma gereği duydum. Genelde bir insanı gördüğüm anda ona karşı olan yargım oluşurdu ama bu adamda garip olan bir şey vardı. Yadırgadım diyemezdim, aksine tanıdık bir gariplikti bu ama yine de tam olarak çıkaramıyordum.

Bu, çok küçükken arabayla yolculuk esnasında içinden geçtiğin bir şehrin topraklarına yıllar sonra arabadan inerek ayak basmak gibiydi.

"Teşekkürler," dedim kapıya uzanırken. Teşekkür etmekten hoşlanmasam da, bunun bir zorunluluk hâline getirildiğini biliyordum.

"Bugünkü kabalığım için üzgünüm. Hoş, bu bana göre bir kabalık değildi ama insanlarda öyle bir algı oluşturdum sanırım. Her neyse." Arabasının kapısını açtığımda, sert bir el bileğimi kavradı. Yüzümdeki ifade donarken, dokunuşu derimin altına sindi ve iliğimin çekildiğini hissettim. Kafamı milim oynatmadan gözlerimi ona doğru çevirdim. Parmaklarının soğuk baskısı hemen orada, bileğimin üstünde asılı duruyordu. Bileğimde atan nabzım, onun parmak uçlarında küçük artçı depremler oluşturuyordu.

"Ne yapıyorsunuz?"

Gözlerindeki siyah kuyuların dibinde parlayan ayın ucu kırık yansıması durgundu. Yüzüme öyle dikkatli baktı ki, iki göğsümün ortasında, kaburgalarımın ekvator çizgisinde çok küçükken diktiğim tüm ağaçlar birer birer yıkılmaya başladı. Göğsümün toprağı kayıyor, heyelanın yerle bir ettiği ağaçlar kalbimin üstüne devriliyordu. Yüzümü ezberlemek, belleğine kaydetmek istercesine incelemeye başladı.

"Bırakır mısınız?" diye tısladım, bileğimi onun kuvvetli avucundan kurtarmaya çalışırken. Canımı acıtacak kadar büyük bir baskı uygulamıyordu ama gözleri, gözlerimin canını acıtmıştı.

"Bırakacağım," dedi serin bir yaz akşamında balkonunda sigara içen adamın denize bakarkenki ifadesi onun bana bakan gözlerine yavaşça bulaşırken. "Ama önce adını söyle."

Kalbim tekledi. Kurak toprağın altından yarılıp dışarı çıkmayı başarmış, simsiyah yapraklara sahip olan kara bir gül gibi bakan gözlerine dikkatli bakmamam gerektiğini bir kez daha anlamama sebep olan şey, "Merve," diyerek çözülmem oldu. "Asi Merve."

"Çakıltaşı." O melek bir kez daha kanat çırptı ama bu kez kanadından bir tüy süzülüp avucuma kondu. "Çakıltaşı, ha?"

"Anlamadım?" diye sordum. Ona soğuk bakışlar atıyordum, içten içe tuhaf bir koşuşturma yaşıyor olmama rağmen.

"İsminin anlamı çakıl taşı değil mi?"

Adımın anlamını hiçbir zaman merak etmemiştim. İsim, isimdi. Yalnızca karşındakini ayırt etmen, ona seslenmen için var olan bir şeydi. Benim için özel bir anlam teşkil etmiyordu. Boş boş ona bakarken, elini yavaşça geri çekti ve kapıyı açmama izin verdi. Soğuk hava bir anda ıslak olan çamaşırlarımın arasından sızıp, cildime nüfuz edince titredim. Bir ayağımı dışarı atıp, kendimi soğuğun kollarına bırakırken

göz ucuyla ona baktım. Pürdikkat bana bakıyordu. Arabanın kapısı aramıza girmeden hemen birkaç saniye önce dudakları aralanır gibi oldu.

Kapı çarpma sesini çıkarmadan hemen bir saniye öncesinde, Karan Çakıl'ın görüntüsü gözümün önünden kaybolurken duyduğum tek şey, *"Asi Çakıltaşı,"* olmuştu.

KAKTÜS TEAM

2. SAHNE

Bir süre sonra tüm acılar birbirine karışıp sessizliği öğreniyordu.

Kalbine batan hangi anının içinden kafasını uzatan o kırık parçaydı, seçemiyordun. Yarasına kendi elini bastırıp kanamayı durdurmaya çalışan, haykıra haykıra ağlamamak için kafasını yastığa gömen kızların acısı ne yazık ki hiçbir kutsal kitapta yazmıyordu.

Ağlarken aldığım o kâğıt kesiği nefesleri özlüyordum.

Artık ağlayamıyordum.

Anlamıyorlardı, gerçi benim de anlatmak için çaba sarf ettiğim falan yoktu. Ama biliyordum. Dilim yere düşene kadar anlatsam da anlamayacaklardı. Bir ölüyü duymak için, ölü olmak gerekirdi.

Yatağımın sert yüzeyine uzanmış, uyuyabilmek için bildiğim tüm duaları ederken, boğazımla göğüs boşluğumun arasında bir acı vardı. İnce ince sızlıyordu. Bu acıyı daha önce de tatmıştım, tekrardan tadıyordum. Tadı damağımda kalmamıştı, yüreğimi yakmıştı.

Ben bu evdeyken nefes değil, acı alıyordum.

Ev telefonu çalmaya başladı. Gözlerimi tavanın zeminine iliştirdim, zihnimde olup bitenleri yavaşça o tavana işledim. İkinci el eşya pazarından aldığım ayaklı lamba pencere ile yatağımın arasında duruyor, en kısık seviyede ateş turuncusu zayıf bir ışıkla etrafı aydınlatmaya çabalıyordu. Yatakta uzanan bedenimin gölgesi karşıdaki duvara çarpıyordu. Duvarda kirpiklerimin bile gölgesini görebiliyordum.

"Sen ve o sana benzeyen kızların tıpkı birer sülük gibi kanımı emiyorsunuz benim!" diye bağırdığında bakışlarım hâlâ tavandaydı. Kapı

sıkıca kapalı olmasına rağmen o kadar kuvvetli bağırıyordu ki, sesi sanki kalbimin içinde çınlıyordu. "Siz bana gençliğimi yaşatmadınız! Sizi bu evin içinde yaşattığıma şükredin!"

O hayatımın hiçbir döneminde ne beni ne Defne'yi ne de annemi sevmişti bana göre. Sevmişse de ben hatırlamıyordum. Birçok anıyı tozlu rafların en ıssız köşelerine saklamış, yükselen tozlardan dolayı boğulup can vermelerine göz yummuştum.

Telefon birkaç kez daha çaldıktan sonra sustu.

"Bağırma," diye fısıldadı annem. Acı kokulu nefesi kafamı koyduğum yastığa akmıştı sanki. "Kızlar uyanacak, lütfen bağırma. Defne çok etkileniyor Mehmet, gözünü seveyim, yine ağlatacaksın onu. Uykusundan bile ağlıyor."

Düşünülen taraf biz miydik yoksa yalnızca Defne miydi, bilmiyordum ama annemin böyle sakin kalabilmesi bazen sinirlerimi bozmuyor değildi. Tamam, düşünülen taraf ben değildim. Defne'ydi. Annem de babam da ben de bunu gayet iyi biliyorduk. Yani benim işleri bir şekilde yola sokabileceğimi, etkilenmediğimi falan düşünüyordu. Böyle düşünmesi benim lehimeydi. Her insan önemsenmek, korunmak isterdi elbet. Zaman zaman benim de bunların yokluğunu çektiğim olmuştu ama kendime sarılarak bir şeyleri halledebildiğimi fark ettiğimden beri çizdiğim çemberin içine kendimden başka hiç kimseyi kabul etmiyordum.

Edemiyordum.

"Çok umurumda bak senin piçlerinin uyanması!" diye bağırdığında, Defne'nin şu an uyanık olduğundan yana hiçbir şüphe duygusu barındırmıyordum içimde. Ağladığını biliyordum. "Uyansınlar, uyumaktan başka yaptıkları bir şey mi var sanki? Yiyip içip yatsınlar! Bok gibi bölümler kazandılar, okuyacaklar da ne olacaklar? İş mi bulabilecekler? O bölümleri okusalar ne olacak?"

"Mehmet, senin yüzünden ikisi de sınavlarını düzgün veremedi. Kızcağızlar istedikleri bölümlere bile gidemedi, uyuyamadıkları uykuların, zehir ettiğin gecelerin bedelidir o sınavlardan aldıkları puanlar!"

"Adam olacak olan her türlü olur, siz hiçbir boka yaramazsınız, işe yaramazlar!"

"Her gece aynı şeyi yaşamak zorundalar mı bu kızlar Mehmet?" Annemin sesindeki isyanı algılayabilmiştim. Bu beni şaşırtmıştı çünkü genelde susup dinleyen taraf olurdu. Onun en büyük korkusu babamı kaybetmekti.

"Hepinizden bıktım!" diye kükredi. "Defolup gideceğim şu evden, bir daha da sikseler gelmeyeceğim!" Her zamanki tehditleriydi, sabah olunca kuyruğunu kıstırıp anneme sokulur, gönlünü almazdı ama buzları eritmenin de sinir bozucu bir yolunu mutlaka bulurdu. Ona göre hep o haklıydı.

Biz onun başına örülmüş kirli çoraplardık.

Birkaç kez onun anneme vurduğunu görmüştüm. O zamanlar değil annemi, kendimi bile savunamayacak kadar küçük yaşlardaydım. Son zamanlarda anneme vurmuyordu, belki de annem bize bunları yansıtmıyordu. Yavaşça soluma doğru döndüm; kalbim, kolumla aramda kalmıştı. Kalbim aksak bir ritimle çarparken, bomboş bakan gözlerim tül perdenin arkasında parlayan şehir ışıklarındaydı. İnsanlar bir yerde eğleniyordu, ağlıyordu, yaşıyordu, ölüyordu. Sadece ben yoktum. Sadece ben olmayacaktım.

Bir camın kırılma sesini işittiğimde gözlerimi yavaşça yumdum. "Çekil önümden, sikerim senin de gelmişini geçmişini!" diye bağırdı babam. "Bak, yemin ediyorum elimde kalırsın, yedi ceddin gelse alamazlar seni elimden!"

Yavaşça doğrulurken gözlerim hâlâ kapalıydı. Bir süre bir elim yatağın üstünde, yan durmuş şekilde öylece yatakta oturdum. Gözlerimi açarken annemin hıçkırıklarını duyabiliyordum. Babam, "Lan zırlama be, zırlama!" diye bağırdığında, onu göremesem de ağzından fırlayan tükürükleri hayal edebiliyordum. Bu hayal gücümün yüksek olmasından kaynaklı değildi. Bu, çoğu kez gözlerimle şahit olduğum için gözümün önüne getirmesi kolay bir görüntüydü. "Allah topunuzun belasını versin! Geberin de kurtulayım sizden!"

Ayaklarımı yataktan aşağı sarkıttım. Topuz yaptığım saçlarım yavaşça dağıldı ve sırtıma çarptı ama hâlâ bir arada duruyordu. Dışarıda atıştırmaya başlayan yağmur pencereme çarpıyordu. "Mehmet, yapma böyle kurbanın olayım," dedi annem korkuyla. "Vallahi demiyorum ben bir şey."

"Diyebilir misin zaten?" diye hırladığında bir sessizlik oldu. Bu sessizlik beni şüpheye iterken aniden ayaklandım ve odamın kapısını açıp kafamı koridora uzattım. Annem salon kapısının önünde darmaduman duruyordu. Karamel rengine boyattığı saçlarını toplamıştı ama kavga esnasında yine olan olmuş, saçları dağılmış, sanki biri ona saldırmış gibi kabarmıştı. Beyaz teni ağlamanın getirisi olan kızıllıkla dolmuş,

gözyaşları boynuna kadar akmıştı. Pijamalarının içinde hiç olmadığı kadar çaresiz görünüyordu. Babam hemen annemin önündeydi, sırtı bana dönük şekilde duruyordu.

Annemin gözleri yavaşça bana doğru kaydı. "Merve," diye fısıldadı ama aslında bana seslenmiyordu. Babama, benim onun arkasında olduğumu belli etmeye çalışıyordu.

Babamın siyah saçlarının arasına karışan gri, beyaz saç telleri karanlık koridorda bile gözle görülecek kadar belirgindi. Üstünde asker yeşili bir kazak, altında da siyah eşofmanı vardı. Bakışları omzunun üstünden bana doğru kaydığında, gözlerimiz buluştu. "Oo uykunuzu mu böldük Merve hazretleri?" diye sordu gözlerinde alay dolu bir ifadeyle. "Uyandığın iyi oldu. Al şu anamı götür, elini yüzünü yıka şunun. Elimde kalacak. Bir sıkımlık canı var zaten, aranmayın lan bu evin içinde!"

Annem, "Gidecek misin yine?" diye sordu gözyaşlarının arasından. "Bu saatte nereye gidersin ki Mehmet? Yağmur başladı."

Dişlerimi sıktım. Babam, anneme değil, bana bakıyordu. "Sana diyorum," dedi ters bir tavırla. "Al şu anamı, sustur, bir şey yap. Pışpışçısı oldun zaten sen bunların." Bedeni tamamen bana doğru döndü, koridorda bana doğru yürümeye başladı. Tam odamın kapısında durduğunda, kafasını kaldırıp bana baktı. "Neden öyle bakıyorsun sen bana?"

Yumruğumu sıktım, tırnaklarım avucuma batarken, "Nasıl bakıyormuşum?" diye sordum tam gözlerinin içine gözlerimi dikerek.

"Benden nefret ediyor gibi," dedi alaycı bir sesle.

Kalbim sıkışsa da yüzümde dal oynamadı. "Senden nefret etmiyorum." *Keşke etsem.*

Güldü, eliyle koridorun ortasındaki cam kırıklarını gösterdi. "Temizle şunları," dedi umursamaz bir tavırla. Sonra dış kapıya doğru yürüdü, vestiyere asılı paltosunu aldı ve kollarını paltonun kollarına sokarken, "Sakın beni arama," diye uyarıda bulundu anneme. "Ne sesini duymak istiyorum ne de varlığını hatırlamak. Ne bok yersen ye."

Kapıyı açtı, yağmurun sesi ve soğuğu içeri doluştu ve hemen ardından kapıyı çarparak kapattı.

Şimşeğin sesi koridorun içinde yankı uyandırırken, odamın karşısındaki duvara bakıyordum. Annem sessizce sırtını salonun kapısına yasladı. Bir süre beraber yağmur damlalarının kontrplakların üstüne düşerken çıkardığı sesleri dinledik.

"Neden?" diye fısıldadım kısık bir sesle.

"Hım?"

"Hiç." Odadan çıkıp odamın kapısını kapattım ve banyoya girdim. Banyodan tel süpürgeyi, faraşı ve çöp kovasını aldıktan sonra banyodan çıktım ve ayağımla kapıyı ittim. Tam koridorun ortasında parlayan cam kırıklarının önüne çöp kovasını bıraktıktan sonra süpürgeyle cam kırıklarını bir araya toplamak için yavaşça süpürmeye başladım.

Annem beni izliyordu.

Toplanan cam kırıklarını süpürgeyle faraşın içine itmek oldukça zordu. Yine etrafa dağılmasın diye dizlerimin üstünde yere çöktüm. Altımda siyah penye bir şort olduğundan çıplak dizlerim zemine yapıştı, hafif bir acı duydum ama yer soğuk değildi. Bir araya topladığım cam kırıklarını avucumla yavaşça faraşa doğru iterken bakışlarım cam kırıklarına odaklanmıştı. Birkaç kırığın avucuma battığını hissettim. Annem sesini çıkarmıyordu ama için için ağladığını biliyordum.

"Defne," diye fısıldadım. "Çıkabilirsin."

Bir kez daha avucumu cam kırıklarına daldırdım. Cam kırıkları avucuma battı.

"Defne!" diye bağırdım bu kez. "Çık!"

Defne'nin odasının kapısı yavaşça aralanırken dişlerimi sıktım. Burnunu çekerek odasından çıktı.

"Ben..." diye fısıldadı.

"Annemi salona götür," dedim faraşa doldurduğum cam kırıklarını çöp kovasının içine boşaltırken. "Ben size bitki çayı yapacağım."

Birkaç saniye yalnızca beni izledi ama kafamı kaldırıp ona bakmadım. Buna gücüm yokmuş gibi hissediyordum. Sanki sırtıma batırılmış bir sürü bıçak vardı ve Defne'ye bakacak olursam bıçaklardan biri yere düşecek, yer kanımın rengine boyanacaktı.

Sırtımda bıçak taşıdığımı bilmesini istemiyordum.

Defne ve annem birlikte salona girdiklerinde durup koridorun duvarlarını izledim. Kafamın içi örümcekler tarafından örülmüş gibiydi. Bir düşüncem diğer düşüncemden bu örümcek ağlarının arkasında gizleniyordu. Mutfağa geçip elektrikli su ısıtıcısına su doldurdum ve düğmesine bastım. Dolaplardan iki tane fincan çıkartıp tezgâhın üstüne bıraktım. İçeride ışık yanmıyordu ama sokak lambalarının ışığı içeri vuruyordu ve buzdolabının göstergesinin kırmızı ışığı da işime yaramıştı.

Ağır ağır kırpıştırdığım kirpiklerimin üstünde tonlarca ağırlık varmış gibi hissediyordum. Yüzümdeki ifade o kadar anlamsız, o kadar

şekilsiz ve boştu ki, sanki ben işlenmesi yarım bırakılmış bir heykeldim. İfadem hiçbir zaman değişmeyecekmiş gibi hissediyordum. Bitki çaylarını hazırladıktan sonra salona, annemin ve Defne'nin yanına geçtim. Salondaki ayaklı lambayı yakmışlardı ve ayaklı lamba o kadar az bir ışık veriyordu ki, sanki mum ışığında oturuyorlardı. Rahatsız olmamaları için ışıkları yakmadım. Fincanlardan birini anneme verdikten sonra, diğer fincanı da Defne'ye uzattım. Kafasını kaldırıp dolu gözlerini gözlerime dikerek elimden fincanı aldı. Gözlerimi gözlerinden derhâl uzaklaştırıp çaprazındaki tekli koltuğa yerleştim. Dirseklerimi dizlerimin üstüne yerleştirip iki elimi birleştirerek tek bir yumruk yaptım ve bakışlarımı salonun ortasındaki halıya sabitledim.

Annem bitki çayından bir yudum aldıktan sonra, "Bu saatte sokakta ne yapar?" diye sordu kısık bir sesle. Cinlerim ânında tepeme toplansa da dişlerimi sıkmaktan başka hiçbir şey yapmadım.

"Umurumda değil," diye fısıldadı Defne, bir elini yüzüne götürüp gözlerini ovarak. "Yeter ki eve dönmesin."

"Deme öyle," dedi annem Defne'ye bakarken. "Baban o senin."

"Sabah geleceğini hepimiz biliyoruz," dedim durgun bir sesle. "Şimdi bitki çaylarınızı için ve sonra da herkes doğru yatağına. Uyumalısınız."

Defne burnunu çekti. Babamın eve dönecek olmasının düşüncesi bile onu rahatsız ediyordu. Babamı sevmiyor değildi aslında. Defne de tıpkı annem gibiydi. Kandırılması kolaydı. Babam ona ne tür bir hasar verirse versin, tek bir güzel söze tav olabiliyordu. Yine de o benim ablamdı. Onun hasar görmesinden nefret ediyordum.

"Bir gün çekip gider ve bir daha gelmezse onu özlemeyeceğim," dedi Defne. Gözünden bir damla yaş daha aktı ve gecenin içine karıştı. Yanağında küçük bir parıltı belirdi. Bu, bir kızın babasına döktüğü gözyaşının feriydi.

"Özleyeceğini biliyorum," diye mırıldandım oturduğum yerden doğrulup kalkarken. "Bugün kalbini söküp ayaklarının altına alarak çiğnese, yarın sana çiğnenmiş kalbini geri verdiği için ona minnettar olursun sen."

Ne Defne ne de annem tek kelime edebildiler.

Salondan çıkarken, "Allah rahatlık versin," dedim kısık bir sesle. "Tabii bu evde ne kadar mümkünse."

Odam her zaman kademsiz duvarların barikatıyla dış dünyadan soyutlanmış bir mahzene benzerdi. Sessiz çığlıklarımın tırnak izleri bu duvarlara emanet edilmişti. Gün ışığı odama uğramıyordu. Pençelerimi güneşe geçirip, ışığı boğan bendim belki de. Kendimi çarşafları üstüne gerdiğim mezara bıraktığımda bakışlarım tekrar tavana doğruldu. Gözlerimi kapatmaya çalıştığımda sanki bir geçmiş tarafından tek lokmada yutulacakmışım gibi hissettiğimden kirpiklerim birbirine nadiren dokunurdu.

Babam için susmak kolay değildi. Ama bilmediği bir şey vardı ki, onun hakaretlerini dinlemek en zoruydu.

Komodinin üstündeki saat sabaha karşı beşi gösteriyordu.

Damağıma yayılan acı tat midemi bulandırırken doğrularak oturdum ve sırtımı yatak başlığına yasladım. İçimdeki boşluğun damarlarında sessizliğin kanı akıyordu. Bakışlarım sokak lambasının perdenin arkasına devrilen aydınlık gölgesine takıldı. Gün henüz ağarmamıştı. Dün olanlar kafamın içinde dönüp duruyordu. Karan Çakıl'ın siyah gözlerini net bir şekilde hatırlayabiliyordum. Bir an boynumun yandığını hissettim. Yaptığım şeylerin muhasebesini yatağımdayken yapmaktan nefret ediyordum. Utanç vericiydi.

Yine de o adamın gözleri, hayatımda gördüğüm en güzel göz rengiydi şüphesiz.

Bakışlarım mümkünmüş gibi biraz daha donuklaştı. Saçma sapan, hastalıklı düşüncelerimi kışkışladıktan sonra yataktan kalktım ve odamdan çıkarak hepimizin ortaklaşa kullandığımız banyoya girdim. İstediğim tek şey ılık bir duş almak ve kafamda döneşip duran saçma düşünceleri yok etmekti.

Bu isteğin gerçekleşmesi imkânsız bir dilek olduğunu keşfettiğimde, su bedenimden dökülmeye başlamıştı bile. Çıplak tenimi ısırarak bedenimden kayıp giden suyun çizdiği yolların üstünde beliren kızarıklıkları göremesem de, varlıklarından emindim. Gözlerimi yavaşça araladığımda kirpiklerimden aşağı sular damlamaya başladı. Bakışlarımı fayanstan yapılan duvara diktim. Fayansın aynalı yüzeyinde beliren yansımanın bana ait olmadığını fark ettiğimde kalbim hiç olmadığı kadar hızlı çarpmaya başladı.

Göz bebeğini dahi seçemeyeceğim kadar siyah olan kademsiz gözler...

Gözlerimi hızla kırpıştırdım ve o kuzguni siyahı gözlerin yok oluşunu izlerken avucumu fayansa bastırıp, "Aptal," diye fısıldadım güçsüz bir sesle. "Neden ona haddini bildiremedim ki?"

Şu yaşıma dek bir kez olsun insanların bana söylediklerinin altında kalmadım. Sessizlik bana göre değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. *'Sessizlik verilebilecek en güzel cevaptır.'* Ben buna inanmıyordum. Sessizlik, şakağına dayanan namlunun patlamaması için dua etmekti. Oysa ben, o namluya şakağımı bastırıp, beynimi dağıtacak o kurşuna bile kafa tutmayı tercih ederdim. Karşımdaki üzerime oynuyorsa ona karşılık vermem gerekirdi. Anlaşılması güç bir kişiliğim vardı. Kesinlikle göründüğüm gibi bir kız değildim. Görüntümün aksine içim, görüntümle zıtlaşan birçok ayrıntı tarafından kuşatılmıştı. Bunun başını dışa yansıttığım sessizliğim çekiyordu.

İçeride hiç de sessiz sayılmazdım. Aksine içim öyle gürültülüydü ki, bazen içimden kaçmak istediğim zamanlar oluyordu.

Her şeyi içime park ederdim. Acımı, umutsuzluklarımı, mutsuzluklarımı, doluluklarımı, boşluklarımı... Gözyaşlarımı. Ben kendi cenazemi kendim kefenler, kendim kaldırır, kendim defnederdim.

O adam, şu zamana kadar lafımı ağzıma tıkabilen tek insan olmuştu.

Aklıma geldikçe daha da hırslanıyordum ve ben hırslandıkça da onun kuzguni siyahı gözleri tıpkı bir perde gibi gözlerimin önüne düşüyordu. Düşünceleri bir köşeye iterek gözlerimi sıkıca yumdum ve ılık suyun bedenimden sildiği ama ruhumdan bir türlü silemediği izleri düşündüm. İzlerimi düşünmek, o adamı düşünmekten daha sağlıklı olacaktı.

Duştan çıktığımda Defne uyanmıştı. Annem görünürlerde yoktu. Birlikte evden çıkarken dün gece yaşananların üstüne birer sünger çekmiş gibi görünsek de, ikimiz de dün yaşanan her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyorduk aslında. Yalnızca yüzleşmesi zordu sanırım.

"Bugün hava çok kasvetli," dedi Defne sokağın sonuna doğru yürürken. Yağmuru sevmiyordu. Ben onun aksine yağmura âşıktım. Adımlarımı hızlandırarak ona yetişmeye çalıştım. Benden birkaç adım önde yürüyordu.

"İnşallah yağar," dedim kendimi tutamayarak. Omzunun üstünden bana ters ters baktı. "Ne? Senin aksine ben yağmurdan hoşlanıyorum."

"Yağmur duası etmek yerine gireceğin vizeler için dua et. Dünkü yaptığın şeyden sonra kesinlikle öğretim görevlileri tarafından zıtta alınmışsındır. Daha dikkatli olmalısın."

Bakışlarım Defne'ye kaydı, durgun bir sesle, "Ben bir şey yapmadım," dedim kendimden emin bir şekilde. Evet, yapmıştım. Ama çok da kötü sayılmazdı. Sonuçta o adam sorduğumuz soruları yanıtlamak için gelmişti. "Merak ettim ve sordum. O da yanıtladı."

"Senin 'O' dediğin adamın Türkiye'nin her yerinde turizm şirketi var," dediğinde gözlerimi devirdim. "Şu hareketi yapmayı keser misin? Adam istese senin tüm tahsil hayatına çomak sokabilir."

"Hadi ya?" diye dalga geçtim, adımlarımı hızlandırıp Defne'yi arkamda bırakarak. "Şu bahsettiğiniz yoğun işler bakanımızın işi yok, basit bir üniversite öğrencisinin tahsil hayatıyla uğraşacak, öyle mi? Vah vah... Ben de bayağı ciddi işlerle uğraşan biri sanmıştım. Ne o? Beni tehlike olarak falan mı görecek? Ne yapacağım, komplo falan mı kuracağım ona? Rakip şirketin başına mı geçeceğim?

"Dikkafalısın Merve," diye homurdandı Defne arkamdan. "Bir gün şu tavırların yüzünden başın büyük belaya girecek. Hayır, seni hiç anlamıyorum. Bir gün dut yemiş bülbül gibisin, bazense seni kimseler susturamıyor. Nerede nasıl davranman gerektiğini öğrenemedin gitti!"

Cevap vermedim. Onu yok sayarak yürümeye devam ettim. Fakülteye geldiğimizde Defne'yi geride bırakarak dersliğe yürüdüm. Biraz gecikmiştim ama hoca gelmemişti. Oturduğumda hemen birkaç masa önümde dedikodumun döndüğünün farkındaydım ama buna kulak asmamayı tercih ettim.

Dünkü olayı konuştukları kesindi.

Başım o kadar çok ağrıyordu ki, kafamın içini onların boş cümleleriyle doldurmaya hiç niyetim yoktu.

"Günaydın," dedi Büşra oturduğu yerden kalkıp benim yanıma yerleşirken. "Bakıyorum da yine yüzünde güller açıyor..." Güldü. "Gülümse biraz kızım!"

"Sabah sabah gülümsemem için bir neden söyle bana," dediğimde genişçe sırıttı.

"Sabahları bahane etme... Sen her Allah'ın günü, günün her saati böylesin."

"Sabah sabah ne bu enerji ya?" diye çemkirdim.

"Aman da aman... Gerildin mi sen? Yazık sana..." Duraksadı ve dü-şünüyor gibi yaptı. Bu kızın neşesine ayak uyduramıyordum. Büşra'nın yanındayken kendimi yaşlı hissettiğim zamanlar oluyordu. Yoktu böyle bir şey. "Bugün konferans falan da yok... Ünlü bir iş adamını rencide edemeyeceksin yani..."

Ona, *'Dekanla kırıştırıyorum,'* demiş gibi baktım.

"Büşra! Hatırlatmasan olmaz değil mi?" diye homurdanıp önüme döndüğümde koluma girdi ve başını omzuma yasladı. Şu zamana kadar Defne'den görmediğim yakınlığı şu kızdan görüyor olmam da dengemi bozuyordu aslında.

"Şaka yapıyorum Asi'm benim. Şu herifin dersinden sonra birer tost yer miyiz? Bendensin!"

Asi Çakıltaşı...

Gözlerimi kısarak düşüncelerime kara bir kilit vurdum. Bunu dü-şünmek çok anlamsızdı. Onun sesi zihnimde çınlamıştı, bu çok saç-maydı. Onu bir daha göremeyecektim bile. Çok fazla düşünüyordum. Büyük ihtimalle o benim anlamını dahi bilmediğim, ondan öğrendi-ğim ismimi çoktan unutmuştu bile.

"Olur," diyebildim pencereden dışarıya dalan gözlerimi kasvetli gökyüzünün gri dehlizlerine dikerken.

Ardından Pazarlama Yönetimi dersine giren Kel Ziya içeri girdi ve ders başladı.

Tenimde ak korlar vardı.

Beyaz ateş.

Aynaya düşen yansımama bakarken içimdeki karanlığın tenime perde gibi gerilmemesine hayret ediyordum.

Tüm koyuluğuma rağmen tenim o kadar beyazdı ki, Büşra ne za-man tenime dokunsa, dokunduğu yerde parmaklarının kızıl izleri kalır-dı. Avuçlarımı musluğun altına tuttuğum an su avuçlarımın içini dol-durmaya başladı. Avuçlarıma doldurduğum suyu yüzüme çarparken nefesimi tuttum.

Tuvaletin beyaz floresan ışığı cızırtılar çıkararak zayıf bir şekilde içe-riyi aydınlatıyordu.

Birkaç tane peçeteyi çekerek aldım ve önce yüzüme bastırıp yüzü-mü kuruladım. Ellerimi de aynı peçeteyle kuruladıktan sonra peçeteyi

çöp kovasına atıp kızlar tuvaletinden çıktım. Koridor kalabalıktı. Büşra beni kafeteryada beklerken tostlarımızı da söylemişti. Hemen karşısındaki sandalyeyi çekip oturduktan sonra açılmamış pet şişenin kapağını açtım ve sudan birkaç yudum aldım. Büşra'nın gözleri üstümdeydi.

"Ne içeceksin?" diye sordu ikilemde kalmış gibi.

"Sence?" Tek kaşımı kaldırdım. "Kahve."

Büşra gülerek başını iki yana salladı. "Bir gün kafein komasına girmenden falan korkuyorum," dedi ve masadan kalkıp içeceklerimizi almak için kantin sırasına doğru yürüdü. Tostlarımız sıcaktı, buharı tütüyordu. Büşra gelene kadar tostuma dokunmadım. Fakültenin korkuluklarından dışarıyı izliyordum. Hava gitgide daha da kapanıyordu.

Büşra karton bardaktaki kahveyi önüme koyduktan sonra karşıma oturdu. Pembe bir pipet ve bir kutu kola almıştı kendisine. Kahveye düşen yansımamı izlerken oluşan sessizlik çevremdeki uğultuları da içine alarak yutmuş, zihnimin bomboş bir araziden farksız hâle gelmesini sağlamıştı.

"Çok düşüncelisin," dedi Büşra ve kutu kolanın küçük deliğine pipetini yerleştirip tostunu önüne doğru çekti. "Evde bir sorun falan mı var?"

Mideme bir yumruk yemişim gibi hissersem de "Hayır," diye yalan söyledim. Evde birçok sorun vardı, evet ama düşünceli olma sebebim yalnızca evdeki sorunlar değildi. Zihnimin içinde, tıpkı bir akıl hastası gibi bir çift siyah gözle uğraşıp duruyordum. "Herhangi bir sorun yok. Vizeleri takıyorum kafaya."

Alay eder gibi kıkırdadı. "Sen ve vizeleri takmak? Güldürme beni Merve. Herkes senin en iyi sonucu alacağını, bu bölümden daha iyi bir bölümde rahatlıkla okuyabileceğini biliyor."

"Tostunla ilgilen," dedim durgun bir sesle. "Sabah sabah sorgu memuru gibi amma çok soru sordun be kızım!"

Büşra bir kez daha güldü ve teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. Yüzünde onu hiç terk etmeyen sıcak bir ifade, tavırlarında anaç bir yaklaşım vardı. Birbirimizin tam tersi olmamıza rağmen bu arkadaşlığı sürdürmek çok da zor gelmiyordu bize. Birlikte tostlarımızı yemeye başladık. Çayı pek sevmiyordum. Bu yüzden tostun yanında kahve içmeyi tercih ediyordum. Kola veya diğer içecekler de pek hoşuma gitmiyordu. Kahve hem zihnimi hem de bedenimi daha dinç tutuyordu.

Damla yanımdan geçerken bilerek omzuma çarpınca elimde tuttuğum karton bardağın içindeki sıcak kahve kayarak üzerime döküldü. Sıcaklık, eteğimin kumaşından içeri işlerken kaşlarım ânında çatıldı ve önce eteğime dökülen kahveye, ardından da bana çarptığı hâlde hiçbir şey olmamış gibi kendi masasına doğru yürüyen Damla'ya baktım.

Kişiliğime biçilen her şey, avucuma dikilmiş bir bıçak kadar keskindi. Çoğu zaman avucuma diktiğim bıçağı karşımdakinin soluk borusuna saplamaktan geri durmazdım. Bu kızın benimle ne gibi bir problemi vardı, bilmiyordum ama yaptıkları canımı sıkmaya başlamıştı. Benden hoşlanmadığının farkındaydım ve benim de ondan hoşlandığım söylenemezdi. Duygularımız karşılıklıydı.

Ama bana bir şans verseler; haberim yokmuş gibi omzuna çarpmaktansa, elimdeki bıçağı onun kalbine saplardım. Bir şeyi görmezden gelmektense, görmezden geleceğim şeyin gözlerinin içinde kendi gölgemi görmek bana haz verirdi.

Sinirle ayağa kalkacakken Büşra bileğimi yakaladı. "Sakin ol, lütfen," diye fısıldadı panikle. "Hır çıkarman için yapıyor."

Büşra'yı umursamayarak bileğimi elinden kurtardım ve hışımla oturduğum yerden kalkıp Damla'nın oturduğu masaya doğru yürümeye başladım. Büşra da tıpkı annesini takip eden küçük bir ördek yavrusu gibi peşimden geliyordu. Hemen Damla'nın önünde durduğumda, beni umursamadan elindeki telefonla ilgilenmesi sabrıma indirilen son darbeydi. Sabrım saniyeler içinde içimde parçalara ayrıldı. Bundan sonra olacakların sorumluluğu bana değil, benliğimi kıskaçları altına alan Asi Merve'ye aitti. Ve kendisi hiç de anlayışlı, sabırlı ve yapıcı bir kız değildi. Aksine, yıkmayı çok severdi.

Ellerimi masanın üzerine koydum ve avuçlarımı masanın soğuk yüzeyine bastırdım. Gözlerimi onun fondötene bulayarak çamur kıvamına getirdiği yüzüne diktim. Masada yalnız değildi. Irmak, Sude ve Berkin de onunla birlikte oturuyordu. Tüm gözler benim üzerime dönmüş olmasına rağmen Damla sanki yokmuşum gibi telefonuyla ilgilenmeye devam etti.

Yelkovan, akrebin üstünden birkaç kez geçti.

Geçen dakikalar içerisinde sessizce onu izledim; sonra, gözüm hemen yan tarafında duran karton bardağın içindeki kahveye kaydı. Evet, istediğim tam olarak buydu. Ani bir manevrayla yanındaki karton bar-

dağa uzandım ve bardağı kavradığım gibi kaldırarak Damla'nın kafasından aşağıya boşalttım.

Sıcak kahve başından aşağı oluk oluk dökülürken, yüzündeki fondötenin eriyişine şahitlik ettim.

Damla neye uğradığını bilemez hâlde kocaman açılmış ağzı ve ağzını takip eden dehşetle irileşmiş gözlerini yüzüme dikip bana şok içinde baktı. Kafasından aşağı boca ettiğim sıcak kahve, pudra rengi gömleğini iflah olması imkânsız bir şekilde batırmış, beraberinde telefonunun ekranını da ıslatmıştı. Ama umurumda mıydı? Hayır. O bunu hak etmişti.

"Sen ne yapıyorsun ya?" diye bağırarak elindeki telefonu masaya bıraktı ve kollarını havaya kaldırıp üstüne baktı. "Kızım sen sorunlu falan mısın?"

"Öyleyim," dedim dümdüz bir sesle. Hiçbir şey olmamış gibi kızın gözlerinin içine bakarken Damla yüzünü buruşturdu.

"Kaynar kahveyi kafamdan aşağı döktün!" diye bağırdı dehşetle.

Berkin, Irmak, Sude, Büşra ve hatta kafeteryanın içindeki herkes şok olmuş gözlerle ikimizi izlerken, ben ifadesiz bir suratla doğrudan Damla'nın gözlerinin içine bakıyordum. Her ne kadar ifadesiz bir yüze sahip olsam da, gözlerimde vahşi bir hayvan vardı ve keskin pençelerini Damla'ya uzatmış, saldırmak için benden bir komut bekliyordu.

"Her şey karşılıklı," dedim gözlerimin yalanladığı sahte bir sakinlikle. "Bilerek yaptın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Özür dilemeyeceğini bildiğimden şartları eşitledim."

Damla kaşlarını çattı. "Sen gerçekten sorunlusun. Saldırgan. Sana acıyorum," dedi alay dolu bir sesle. Bunu beni kışkırtmak ve herkesin gözünde kendisini haklı çıkartmak için yaptığını biliyordum. Ama geri basmaya hiç niyetim yoktu.

Masanın üzerine biraz daha abanarak Damla'ya yaklaştım. Bir an irkilip sırtını sandalyesine yasladı; gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakıyordu. "Madem benden bu kadar korkuyorsun, neden benimle uğraşıyorsun?" diye sorduğumda, konuşmak için ağzını araladı ama hiçbir şey söyleyemeden geri kapattı.

"Asi Merve Karakuyu!" İşte bu zilin sesiydi. "Hemen odama!" Ellerim hâlâ masanın zeminindeyken omzumun üzerinden sesin geldiği yöne doğru baktım. Bölüm Başkanı Ahmet Hoca hiç de hoş olmayan bir ifadeyle bizi izliyordu. Damla'nın kıkırdadığını duyunca gözlerimi

tekrar ona çevirdim ve ona atabileceğim belki de en tehditkâr bakışı atarak gülümseyişinin yüzünde solmasını sağladım.

"Bana bulaşma Damla," diye fısıldadım yavaşça geri çekilirken, "Canın yanar."

"Bu kaçıncı Merve?" diye sordu Bölüm Başkanı Ahmet Hoca. Başkanın odasına girdiğimde gri, çelik masanın ardından bana bakıyordu. Odası fakültenin zemin katındaydı. Odanın içerisinde kablodan tek bir ampul sarkıyordu. Bu izbe yerde tüm gününü nasıl geçirebiliyordu, anlamıyordum.

"Kaçıncı olan ne?" diye sorduğumda kaşlarını çattı. Bilmiyordu. Neden yaptığımı sormak yerine beni suçlayıcı bir soruyla geliyordu bana. Canımı sıkan da buydu ya zaten.

"Senin için çabalıyorum Merve. Senin fazlasını hak ettiğini, daha iyi yerlere gelmen gerektiğini düşünüyorum ve çoğu kez senin için savaşıyorum. Buna rağmen herkese saldırıyorsun. Dünkü yaptığın saygısızlığı sindiremeden şimdi de bir öğrenciye saldırdın. Sırf derslerin gerçekten iyi diye tüm bu yaptıklarına göz yumamayız." Sesi sertti. Bir an kapıyı çarparak çıkıp gitmek istesem de bu isteğime engel olmak zorundaydım.

Derin bir nefesi burnumdan içeri çekerek gözlerimi yumdum ve kendime birkaç saniye zaman tanıyarak, hâlâ dinmemiş olan öfkemi kontrol altına almaya çalıştım. Başlatan Damla'ydı. Şu an burada olan bendim. Gözlerimi tekrar açtığımda yutkundum ve boğazımı temizleyerek Bölüm Başkanı'nın gözlerinin içine baktım.

"Başlatan oydu. Bilerek bana çarptı! Hak etti. Ona durduk yere saldırmadım."

Bölüm Başkanı'nın gözlerinde daha sert bir ifade belirdi. "Saldırdığını kabul ediyorsun. Ve ben senin mazeretlerinle ilgilenmiyorum Karakuyu! Burası lise değil, ortaokul değil, olduğun yerin ciddiyetinin farkında mısın?" diye bağırdı aniden. Bu, sabrıma atılan son tekme oldu. Sabrım sallanmaya başlamıştı ve eğer yıkılacak olursa, altında kalanları ezmekten zerre sakınca duymayacaktı.

"Hocam," dedim, öfkemin aksine sakin bir sesle. "Hiçbir öğretim görevlisinin öğrencisine yaptığı şeyin nedenini öğrenmeden bu şekilde bağırmaya hakkı yok."

Bakışlarını yumuşatmaya çalıştı ama başaramadı. "Şu hâl ve hareketlerin yüzünden tek bir arkadaşın bile yok. Patavatsızsın." Sinirle soludu. "Seni kırmak istemiyorum ama haddini aşıyorsun. Bir öğrencinin kafasından aşağıya kahve boca etmek de nesi? Sana yakışıyor mu bunlar?" Bir an Ahmet Hoca'ya düz düz baktım.

Olduğum insan olmak benim seçimimdi. Bu hiç kimseyi ilgilendirmezdi. Ben saklandığım buz kütlesinin içinde oldukça huzurluydum. Belki tüm organlarım donmuştu, belki kanım bile damarımı yırtıyordu ama sorun değildi. Zaten sıcak bir kalbin yaradığı tek şey acıydı. Akan bir kanın kirletmeyeceği el yoktu. Ben donuk bir yaşam sürmeye alışmıştım. İnsanları yadırgıyor, onlardan uzak duruyor, onları sevmiyor falan değildim. Kendi hâlinde bir kızdım. Hayatımda fazla insana yer yoktu. En azından ben böyle düşünüyordum.

"Hakaretleriniz bittiyse tıpkı lisedeymişiz gibi cezamı verip beni serbest bırakır mısınız? Çünkü birazdan dersim başlayacak."

Gözlerini yumdu ve derin bir nefes aldı. Onu sinir ettiğimin farkındaydım ve şu an sinir olan tek kişi o değildi.

"Sana hakaret etmiyorum Merve," dedi sakin olmaya özen göstererek. "Senin iyiliğini istiyorum, gerçekten iyiliğini istiyorum ve bu saldırganlığın başına iş açacak. Dünkü olayı biliyorsun. Karan Bey'e yaptığın büyük bir saygısızlıktı. Aynı zamanda Damla'ya da öyle..."

Karan. Farkında olmadan eteğimi avuçladım. Kahvenin ıslattığı eteğim soğumuştu. Avuçlarım bu soğuktan hoşlandı. Onun ismini duymak bile tüm dikkatimin dağılmasına neden olmuştu. Karşımda oturan Ahmet Hoca'ydı ama sanki Ahmet Hoca değildi. Karan Çakıl'ın siyahtan daha da siyah olan gözleri, erkeksi ve biçimli burnu, etli dudakları, gür siyah kaşları ve kaşlarına ulaşmak için limitini zorlayan uzun kirpikleri. Bu adamın yüzü göz bebeğime kazınmış gibiydi.

Sanki onun kara gözleri gecenin yere düşen gölgesiydi.

"Karan Bey'e yaptığım saygısızlığın bilincindeyim ama Damla'ya karşı bir saygısızlığım olmadı. Dediğim gibi Hocam. O, bunu hak etmişti."

"Ah..." Sıkıntıyla yüzünü buruşturduğunda, avucumun arasında duran pileli eteğin kırış kırış olduğunu fark edince onu serbest bıraktım. "Vazgeçmeyeceksin, değil mi? Damla'dan özür dilemelisin. Eğer dilemezsen seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

"Cezayı kabul ediyorum," dedim hiç düşünmeden. "O kızdan özür dilemeyeceğim. Beni uzaklaştıracak mısınız?"

Bir an gerçekten güleceğini sandım ama son anda toparlayarak başını iki yana salladı. "Pekâlâ... Sana ceza vermek istemiyorum ama bunu yapmak zorundayım. Seni uzaklaştırmayacağım." Duraksadı ve kısa bir süre için düşündü. "Ceza olarak bir hafta boyunca fazladan staj yapacaksın."

"Vize..."

"Vizelere çalışmak için yeterince vaktin olacak. Bunun dışında bir hafta boyunca sana söyleyeceğim yerde staj yapacaksın. Karşı çıktığın sürece stajın süresi artacak. Anlaşılmayan bir şey?"

Cevap vermeden öylece ona baktığımda iç çekerek önündeki evrak işlerine döndü. "Bunu anlaşıldı olarak kabul ediyorum Merve. Bir turizm şirketi ayarlayacağım stajın için. Şimdi çıkabilirsin."

Olduğum yerde buz kestim. "Hocam, bir şirkette staj yapabilmem imkânsız benim. Oteller falan neyse ama... Şirket için biraz erken değil mi?"

"Merve." Ahmet Hoca gözlerini kaldırıp bana baktı. "Damla'dan özür mü dileyeceğim dedin?"

"Tamam. Şirkete gidiyorum."

Her ne kadar bu benim için çok zor bir deneyim olacak olsa da başka çarem şimdilik yok gibi görünüyordu. Liseyi okuduğum okulda dört yıl boyunca otellerde staj yapmıştım ama daha önce hiçbir şirkette staj yapmamıştım. Başkan odasından çıkıp derse gittiğimde sinirimin tadı hâlâ damağımdaydı.

Sonunda ders bittiğinde her şeyi öğrenen Büşra'nın tepkisi benim tepkimden daha ağır olmuştu.

"Ne demek bir turizm şirketi? Sen o kadar deneyimli değilsin ki. Bu acımasızlık! Oralarda stajyeri sadece ezerler," dedi Büşra elindeki romanı markalı çantasına tıkıştırırken. Göz ucuyla hemen önümde oturan Damla'ya düşmanca bakışlar atıyordum.

Yanaklarımın içini havayla doldurdum. "İki seçeneğim vardı," diye fısıldadım. "Ya o salaktan özür dileyecektim, ki sen çok iyi biliyorsun ki ben bunu asla yapmam, ya da bir hafta boyunca bir şirkette staj yapacaktım. Mantıklı olanı seçtim. Hem bir haftadan ne çıkar ki?"

Büşra'nın kaşları çatıldı. Damla'nın olduğu yöne doğru kötü auralar salan, düşmanca bir bakış gönderdi. "Hepsi şu şıllık yüzünden," dedi dişlerinin arasından. "Ben bir hafta boyunca sensiz ne yaparım?"

"Abartma. Hem her derse birlikte giriyor değiliz." Gözlerimi devirdim. "Bir hafta çok uzun bir süre değil. O kızdan özür dilemektense gerekirse bir ay boyunca staj yaparım."

Ben buydum. Haksız olduğu zamanlarda bile özür dilemekten kaçınan Asi Merve Karakuyu. Hele ki haklıysa, nasıl olur da karşı taraftan özür dilerdi?

"Şirket dediğinde gözüm korkuyor benim," diye hayıflandı Büşra. "Otel ya da bankada olduğu kadar rahat olamıyormuşuz."

"Sorun yok, boş versene."

"Ayrıca küçük, kasabadan farksız bir şehir burası. Sahil kasabası diyorlar Fethiye'ye. Ahmet Hoca'nın bahsettiği şirket büyük ihtimalle Karaçulha'nın bile dışındadır."

"Umurumda değil," dediğimde gözlerimin içine boş boş baktı. "Bakma öyle. Yalnızca bir hafta Büşra..."

"Senin adına endişeleniyorum ve şu an gidip şu kızın gırtlağını sıkmak istiyorum," dedi önüne dönerken. "Ve stajdan da nefret ediyorum."

"Ölüme gidiyormuşum gibi konuşuyorsun," diye dalga geçtim.

"Yalnızca bir hafta," dedi bana cins cins bakarak.

"Evet," diye fısıldadım. "Yalnızca bir hafta."

Günün yorgunluğu, derslerin yoğunluğu, Damla ile yaşadığımız münakaşaya bir de aldığım ceza eklenince fakülte kapısından bir enkaz olarak çıkmıştım. Defne arkadaşlarıyla plan yaptığı için onu beklememe gerek yoktu. Yorgundum. Gerek zihinsel, gerekse bedensel olarak çöküşe geçmiş gibi hissediyordum. Yağmur çiseliyordu. Hızlı adımlarla caddeye çıkarken iri yağmur tanelerini hissedebilmek adına başımı yukarı kaldırdım ve puslu gökyüzünden dökülen yağmur damlalarını yüzümün sokaklarında karşıladım. Bu kesinlikle iyi hissettiriyordu. Trençkotumun geniş cebindeki cep telefonum çalmaya başladığında, yaşadığım şu kısa huzuru bölen kişiye ağız dolusu küfür sıraladıktan sonra telefonu cebimden çıkarttım.

Arayan babamdı.

Yağan yağmurun altında yavaş adımlarla ilerlerken telefonu açıp kulağıma yasladım. "Evet?"

"Merve?" dedi babam sorgular gibi. "Bu ne biçim telefon açma şekli?"

Bomboş gözlerle kaldırım taşlarını izleyerek karelerin içinden yürümeye çalışıyordum. Birçok şeyin ağırlığını göğüs kafesimin iki kemikten yakasının arasında hissediyordum.

"Ne oldu?" diye sordum yağmurun bile sulayamadığı kuru sesimle.

"Gece gittikten sonra dayanamadım, öğlen eve geldim ben. Yine tartıştık biraz. O asalak anan dayınlara gitti." Attığım adımlar ağırlaşır-

ken yüzüm hâlâ ifadesizdi. "Her zamanki gibi büyüttü yine. Ne yapıyorsa et onu eve geri getir, kızım."

Lanet olsun.

Tüm kaslarım eş zamanlı olarak gerilirken gözlerimi kısarak birkaç kez derin bir nefes çektim. Yağmur suları genzimi doldurdu, öksürüğe yakalandım.

Ne zaman bu adamın sesini duysam neden bir binanın yirmi altıncı katından düşüyormuşum gibi hissediyordum?

Betona çakılıyordum.

"Kendi sorunlarınızı kendiniz halledin. Benim yapabileceğim hiçbir şey yok. Tartışan sizsiniz. Onu geri getirmesi gereken kişi sensin. Ben değil."

Telefonun diğer ucunda gerildiğini hisseder gibi oldum. "Aile içinde böyle sıkıntılar yaşanabilir." Kaşlarım ânında çatıldı. "Hadi ama babana yardım etmeyecek misin?"

Babam olduğunu hatırlaması gerekirken unuttuğu o kadar zamanın bıçağından geçmiştim ki, şimdi ne zaman bana kendisinin babam olduğunu hatırlatsa, bıçağın girdiği yerler sızlıyordu.

Şu an ona dilimin ucuna gelen ama inatla geri ittiğim o canhıraş küfrü savurup telefonu yüzüne kapatmak istiyordum ama bunu yapmadım. Korktuğumdan değildi. Yalnızca bunu kendime yakıştıramıyordum. Dilime vurduğum kilit bir gün kırılacak olursa, gün yüzüne çıkmamış küfürler savuracağımın farkındaydım. Belki çığlık çığlığa ağlar, göğsümün yakalarını yırtar, derilerimi tırnaklardım. Ama şimdi sırası değildi. Küfrü değil cümle içerisinde kullanmak, herhangi birinden duymak bile beni rahatsız ederken ve telefonun diğer ucundaki adam durmadan küfürler savurarak bir ruhu katlederken, beni böylesine rahat eden bir şeyi dilimin altına yem diye takmamalıydım.

"Kendin hallet," dedim düz bir sesle ve yürümeye devam ettim. "Beni karıştırma." Sokak boş denecek kadar ıssızdı. Bir milli piyango satıcısı, ben ve kaldırımda oturan yaşlı ayakkabı boyacısı dışında çevremde canlı hiçbir şey yoktu. Kuşlar bile elektrik tellerinin üstünü terk etmişti.

Babamın telefonun diğer ucunda sinir bozucu bir ses çıkararak homurdandığını işittim.

"Sen benim bir işime yarasan şaşardım zaten." Güldüğünü duydum. "İşe yaramaz piç kurusu. Sakın akşam eve geleyim falan deme.

Görüm görmesin seni. Git, nerede kalıyorsan kal! Gelecek olursan kemiklerini kırarım."

Telefonu yüzüme kapattı.

Evet, bu adam benim babamdı. Hayır, ben onun kızı değildim. O beni önemsemiyordu. Önemsemediği tek kişi ben değildim. Defne ve annem de dahil olmak üzere, o ailemizdeki hiç kimseyi önemsemiyordu.

Önemsediği tek şey kendisiydi.

"Peki," diye fısıldadım telefonu kapatmış olmasına rağmen telefonu kulağımdan uzaklaştırmadan. "Gelmem baba."

Yağmur altında bir kartonun içine bırakılmış ıslak, terk edilmiş siyah bir kedi yavrusu gibi hissediyordum. Ama o bana oranla çok daha şanslıydı. Benim aksime sevimliydi çünkü. Şirin yüzünü ve tatlılığını kullanarak pek tabii bir insanın gönlünü çalabilir, sevgisini kazanabilirdi. Kendisine bir sahip bulabilirdi. Benim öyle bir şansım ne yazık ki yoktu. Benim bir sahibim yoktu. Ben sahipsizdim.

Uzun zamandır kendime itiraf etmeye çalıştığım bir şey vardı. Bunu itiraf etmek önce benliğimi, ardından da içeride sakladığım yerde yetiştirdiğim gururumu incitecekti. Yaralanacaktık. Bıçağın keskin ucu boynuma dayanmış, nabzımın attığı yerden zorlamaya başlamıştı beni. Artık bunu kendime itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Ben kimsesizdim. Kendi mezarımı, kendi içime kazmıştım.

Yağmur hızını arttırırken kendime sığınacak bir yer bulmam gerekiyordu. Eve gitmeyecektim. Büyük dayıma gitmek ise eve gitmekten çok daha yersiz bir hareket olacaktı bana göre. Onunla uyuşmuyorduk. Düşünce yapımız farklıydı. Küçük dayım ise şehir dışındaydı, her ne kadar onunla aramız iyi olsa da şu an şehir dışına gitme şansım da yoktu.

Büşra'ya gitsem beni geri çevirmeyeceğini biliyordum esasen. Ama ona durumu açıklamaya çalışırken gireceğim buhranı düşününce bunu da kafamda eledim. En güzeli bir şekilde bu geceyi kazasız belasız atlatmak ve geri kalanı sabah fakülteye döndüğümde düşünmekti. Zaten bu staj işi bir hafta kadar süreceğinden bir haftalığına da olsa birçok şeyi rafa kaldırmamı sağlayacaktı.

Yaklaşık bir saat kadar yağmurun altında dolaştım ve kafamdakilerin yağmur suyuyla birlikte kaldırımlardaki ızgaralardan aşağı akıp yok olmasını diledim. Her dilek kabul olmuyordu maalesef. Kafama yapışan düşünceler beynime öyle sıkı sarılmıştı ki, onlardan kurtulmanın

bir yolu yokmuş gibi hissediyordum. Bazen öyle derin düşünüyordum ki, sağ çıkamayacağımı sanıyordum. Yine de her defasında canlı bir şekilde çıkıyordum battığım, boğulacağımı sandığım o kara denizden.

Bazen cidden o kadar derin düşünüyordum ki, kelimeler bambaşka bir boyuta geçiyordu. Kelimelerimin karıştığı hislerim, tıpkı içinde zift rengi mürekkep taşıyan balonlar gibi patlıyor ve beni siyahın kendine has karanlığına boyuyordu. Karanlığa bulanıyordum.

En sonunda bacaklarım güçsüz düşünce, titreyen bedenimi ellerimle ovuşturarak oturabileceğim bir kuytu köşe buldum. Islanan saç diplerimi yalayan soğuk, beynime buzdan iğneler batırıyordu. Bu acı beni çok fazla zorlamamış olsa da varlığını belli etmekten de geri durmuyordu. Acıya dayanıklı bir bünyem vardı. Düştüğüm zamanlarda dizlerim paramparça olduğu hâlde ağlamazdım. Giydiğim külotlu çorap kanın çekiciliğine kapılır ve derim ile çorabı birbirine mühürlerdi. Annemin dizlerime zeytinyağı sürmesini beklemeden kendim çekip çıkartırdım çorabı yapıştığı yerden. Her seferinde o yarayı tekrardan kanatan kişi ben olurdum.

Yarayı yaralardım.

Tüm bunların sebebi güç takıntısı ya da kendini kanıtlama çabasından falan değildi. Ben ciddi anlamda ağlayamıyordum.

Bir kaldırım taşında oturduğumu fark ettiğimde bedenim saplanan soğuğun etkisiyle hafifçe titremeye başlamıştı. Ayaklarım yolun üstündeydi, hemen bir metre ötemden arabalar geçiyor, geçen arabaların dönen tekerlekleriyle çarpışan su dizlerime çarpıyordu. Ne kadar süredir bu kaldırımda oturduğumu bilmiyordum ama yağmur hızını arttırmış, karanlık çökmüştü. Şu an hissettiğim tek şey soğuktu. Dirseklerimi dizime koydum ve yüzümü avuçlarımın arasına yerleştirip, gözlerimi kısarak gelip geçen arabaları izlemeye başladım. Anlaşılmıştı, bugün gecemi arabaların ışıklarını, korna seslerini ve yağmurun huzur verici şakırtısını dinleyerek geçirecektim.

Kirpiklerime dökülen damlalar görüşümü bulanıklaştırıyor, sık sık gözlerimi kırpıştırmama neden oluyordu. Acaba Defne eve varmış mıydı? Babam ona da bir şey der miydi? Annem ne yapıyordu kim bilir? Beni merak eden birileri var mıydı? Yokluğumu fark eden...

Şu an içinde bulunduğum saniyelerin bana ektiği tek şey acıydı. Gök yarılıyordu, çevremden insanlar gelip geçiyordu, ben sırılsıklam şekilde bir kaldırım taşında öylece oturuyordum. İnsanlar o kadar

umursamaz o kadar duvarsızlardı ki genç bir kızın yağmur altında neden kalayı vermiş gibi kaldırım kenarına oturup bomboş gözlerle gelip geçen arabaları izlediğini sorgulamıyordu. Sorgulamalarını istediğim talan vakti ama yerimde başka bir kız olsa muhakkak sorgulanmamanın umursanmamanın, yok sayılmanın kötü bir şey olduğunu düşünürdü. Bana göre görünmezlik iyi bir şeydi. Her ne kadar şu an kendine sahip aravan yavru bir kediye dönmüş olsam da...

Aniden yüzüme vuran yağmur kesilince kaşlarımı çatıp kafamı havaya kaldırdım. Siyah bir şemsiyenin beni örttüğünü gördüğümde durakladım. Hayretle şemsiyeye bakarken şemsiyeyi tutan ele kaydı gözlerim.

Uzun, kemikli ve güçlü parmaklar.

Acı ile karışık tatlı bir koku da eklenince, içi iri, koyu renkli çekik gözlerim kocaman açıldı. Gözlerim elin gittiği yönü takip ederek elin sahibine ulaştığında kalbim şokla sarsıldı. Hızla açılıp kapanan kalp kapakçıklarım bu yüze oldukça aşinaydı.

Karan Çakıl.

Buradaydı. Siyah ütülü dar gömleği ıslanmıştı ama hâlâ bozulmamıştı; siyah pantolonu, hafif ıslak siyah saçları, siyah uzun kirpikleri, yıldızlar ve aydan mahrum kalmış, sokak lambaları yanmayan karanlık bir geceyi andıran o kademsiz gözleri... Gerçekten de oydu.

Elindeki şemsiyeyi bana uzattığı için kendisi sırılsıklam olma yolunda istikrarlı adımlarla ilerliyordu. Tıkandım. Neden buradaydı ki? Onun tam olarak dün maziye gömülmüş olması gerekmiyor muydu? Burada ne işi vardı?

"Karan Bey?" diye kekeledim. Sert ve ruhsuz bakışlarını yüzüme sabitlemiş, hiçbir şey söylemeden şemsiyesini benimle paylaşıyordu. Hayır, paylaşmıyordu. Kendi ıslanırken, şemsiyesiyle beni koruyordu.

"Bu saatte, bu yağmurda, burada ne işin var Çakıltaşı?"

Çakıltaşı.

Bunu sindirmeye çalışırken oturduğum yerde istifimi bozmadan düz düz ona bakmaya devam ettim. Gür kaşlarını çattı; bu hareketi, alnından burnuna doğru akmak için çabalayan yağmur damlasının, kabaran mavi yeşil damarının üzerinde takılmasına neden oldu.

"Cevap vermek yerine aval aval bakmak, ha?" diye sordu yalnızca dudaklarını kıpırdatarak. "Senin gerçekten konuşkan bir kız olduğunu düşünmüştüm. Dilini mi yuttun ufaklık?"

Dikkatimi toplamaya çalıştım ama toplayamıyordum. "Yalnızca düşünüyordum."

Bana alnımın ortasında bir gözüm daha varmış gibi baktı. "Düşünmek için bu saati, bu yağmuru ve bu kaldırımı mı buldun?" diye sordu mekanik bir sesle. Hâlâ ıslanıyordu.

"Bu sizi ne kadar ilgilendiriyor Karan Bey?" diye sorduğumda bana şeytani bir ifadeyle baktı.

"Bana bak küçük kadın," dedi dişlerinin arasından. Yavaşça eğildi, kolumu tutarak beni tek seferde ayağa kaldırdı. "Gecenin bu saatinde, yağmurun altında tarlası yanmış çiftçi gibi oturmuş düşünüyorsun. Aklıma sayısız senaryo geliyor."

Kolumu onun kuvvetli parmaklarından kurtarmak için çekiştirirken iri iri olmuş gözlerle onun profiline bakıyordum. Beni tıpkı bezden bir bebekmişim gibi peşinden sürüklemeye başladığında, onun güzelliğine boyun eğmeyecek olan gururum, şu an onun güzelliğinden büyülenmiş bir şekilde tıpış tıpış onu takip eden Merve'ye esaslı bir tokat geçirdi.

"Bırakın!" diye bağırdım kendimi geri çekmeye çalışarak. Etraftan geçen şemsiyeli birkaç insan bize tip tip baktı. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz be?" Aldırış etmedi.

Bana bakmadan, kendinden emin adımlarla ileriye doğru yürüyordu. Islanıyordu ama bu umurunda değildi. Ensesinden aşağı akan yağmur sularının çizdiği yolu izlerken kendimi bir kez daha geriye doğru çekmeye çalıştım. Şemsiye bizden ayrılıp kendi bağımsızlığını yaratmış bir şekilde rüzgârın da etkisiyle caddenin diğer ucuna uçarken şu an ıslanan tek kişi Karan Çakıl değildi. Ben de tekrardan ıslanmaya başlamıştım. Damarlarımın şiştiğini fark ettim; fazla adrenalin hissinden cayır cayır zonkluyordu. Bu herifin derdi neydi?

"Bırakır mısınız kolumu? Bu yaptığınız çok saçma! Sizden şikâyetçi olacağım!" Dişlerimi sıktım, saygıyı bir köşeye itmeme ramak kalmıştım. "Eh, bırakın be kolumu!"

"Bırakmazsam ne yaparsın?" diye sorup aniden durunca yüzümü geniş sırtına çarpmak zorunda kaldım. Burnumdan alnıma doğru yükselen sızıyla yüzümü buruşturduğum sırada omzunun üzerinden bana baktı. "Kafamdan aşağıya kahve mi boşaltırsın?"

Önce gözlerimi kaldırıp ona baktım. Ardından kafam da havaya dikildi. Gözlerim benim isteğim dışında büyürken ne diyeceğimi bilemedim. Bugün olanları nereden biliyordu ki? Bir ışık huzmesi göğün

kanatlarını yaktı, tüm caddeyi aydınlattı; gök yarılırcasına gürledi ve damarlara ayrılan ışık yavaşça söndü. İkimizin de yüzü sırılsıklamdı; yağmur damlaları tarafından işgal edilmiştik. Yüzümün aldığı şekli görünce gür siyah kaşlarında alaycı bir kıvrım şekil kazandı.

"Gecenin bu saatinde küçücük bir kızı sokakta bırakacak değilim," dedi tok bir sesle. "Belli ki var bir sıkıntın. Köpek eniği gibi titriyorsun. Bunu arabada konuşalım." Gözlerimin içine dikkatle baktı. "Korkma Asi Çakıltaşı. Abin seni yemeyecek."

"Abim mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Ne o?" Tekrar kolumu çekiştirerek yürümeye başladı. "Dayın olmamı falan mı istiyorsun? Yürü inatçı keçi. Neler olduğunu bir bir anlatacaksın. Aksi takdirde benden kurtulabilmek için avucumun içindeki kolunu feda etmen gerekecek."

Siyahın güzelliğini içine sığdıran bir adam tarafından zorla arabaya bindirilmiştim. Kapıları sıkıca kapattıktan sonra aracın ısıtıcısını açtı ve motoru çalıştırdı. Araba aniden öne doğru atılınca ön cama yapışacağımı sandım ama toparlayarak cama yapışmaktan son anda kurtuldum.

"Evet," dedi direksiyonu sıkıca kavrarken. Ben hâlâ olayın şokunu üzerimden atamamış bir şekilde Karan Çakıl'a bakıyordum ama vücudum sıcağı hissettiği an kemiklerim önce kavruk bir sızıyla sallandı, ardından bedenim gevşemeye başladı. "Neden bu saatte evinde değil de bir kaldırım köşesindeydin?"

Kaşlarımın ortasında oluşan yarığa bir ton hakaret sığdırmış olsam da dişlerimi sıktım. "Bu sizi ilgilendirmez," diye çıkıştım. Her ne kadar bedenim sıcağı emmiş olsa da hâlâ titriyordum ve buna engel olamıyordum. "Ayrıca bu yaptığınız çok saygısızca bir hareketti. Benim size yaptığım saygısızlıktan çok daha saygısızcaydı."

Range Rover'ın silecekleri çalıştı ve ön camı yıkayan yağmurun suyunu etrafa dağıttı. Yağmur suyuyla ıslanan camdan içeri sızan araba farlarının ışıkları, küçük noktalar şeklinde gözümün önünde şekil buluyordu. Arabanın içi karanlıktı. Tıpkı bu adam gibi...

"Evime gidiyoruz," dediği anda damarlarımda kan değil de jilet dolanıyor sandım. "Büyük ihtimalle yeni yetişkin bir ergensin ve ailenle tartışma yaşadın. Bu yüzden de dikbaşlılık yaparak geceyi sokakta geçirmeye karar verdin. Ah, siz yeni nesil..."

"Eve gelmememi isteyen kişi babamdı."

Bakışlarımız aramızda asılı duran dikiz aynasının parlak yüzeyinde birbirine dokundu. Siyaha bambaşka bir ton kazandıran bakışları gözlerimin üstünde dondu. Direksiyonu daha sert bir şekilde kavradıktan sonra sertçe yutkundu; âdem elmasının boğazında zarif bir dans gösterisini andıran kavislerle kaydığını gördüm. Sessizliğe gömüldü. Bu açıdan çok daha esrarengiz, karanlık bir görüntü sergiliyordu. Beynimde siyahın tonlarının yazılı olduğu sayfalar hızla çevrilmeye başladı.

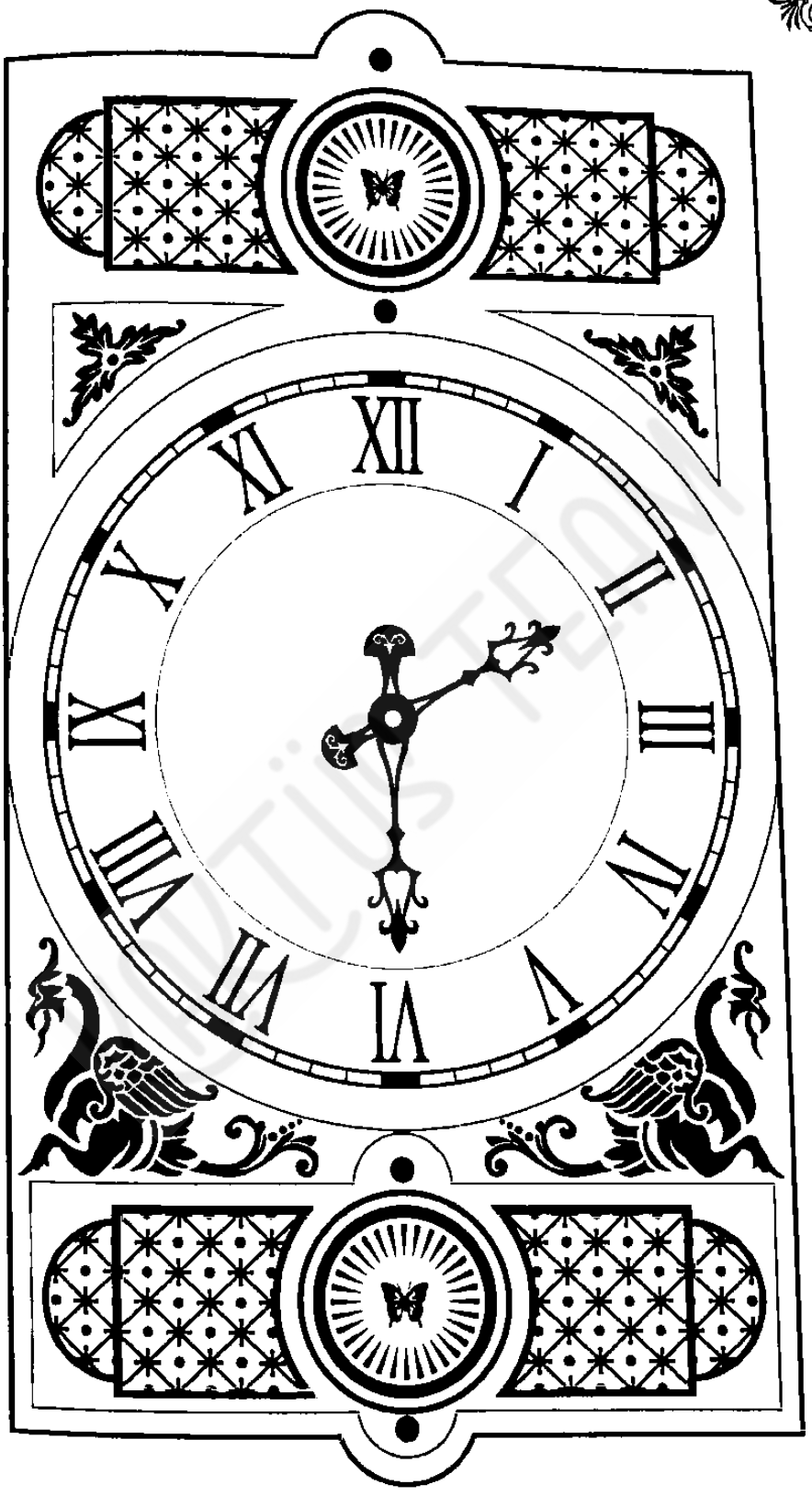
Hiçbir sayfada bu adamı tarif eden bir ton yoktu.

Bu, siyahın her tonuna ev sahipliği yapan kasvetli kitabımın bile şaşırmasına neden olmuştu. İlk kez böyle bir kıvamla karşılaşıyorduk. Derinlerimde, zincirlerini kırıp bana hükmetmek için bekleyen o ses tekrar konuştu. *"Sayfalarında onunla ilgili tek bir açıklama bile yok,"* diye fısıldadı diğer Merve. Onu yalnızca ben duyabiliyordum.

Aramak anlamsızdı.

Kitabı gürültülü bir şekilde kapattım ve bu adamın beni gittiği yere götürmesine izin verdim. Bu ona karşı olan ikinci yenilgimdi. Sanırım bu mıknatısın siyahı çeken tarafının, gururumdan çok daha ağır basmasından kaynaklıydı.

Ve *Kehf* Mağarası'nı koruyan o siyah örümcek, ağını bu kez benim için örmeye başladı.

CamScanner

YARASINA KENDİ ELİNİ BASTIRIP KANAMAYI DURDURMAYA ÇALIŞAN, HAYKIRA HAYKIRA AĞLAMAMAK İÇİN KAFASINI YASTIĞA GÖMEN KIZLARIN ACISI NE YAZIK Kİ HİÇBİR KUTSAL KİTAPTA YAZMIYORDU.

3. SAHNE

Ruhuma uyku kuyuları kazılıyordu.

Göğsümün üstünde taşıdığım keder, geceden bile koyuydu. Hiç ayak basmadığım toprakların altına gömülmüştüm. Varlığını bilmediğim şehirlerin kaldırım taşlarını kanımla lekelemiştim. Baktığım her aynada yüzümde bir tokat izine rastlamıştım ve o izin şekli hep aynıydı.

Beni durmaksızın tokatlayan o elin sahibini tanıyordum.

Büsbütün kırgın, büsbütün kayıp hissediyordum.

Karan Çakıl'ın evi kesinlikle kendisine benziyordu. Duvarlar dışında beyaz olan bir şeye pek rastlamamıştım. Sadelik ve kasvet bu evin üzerine örtülmüş siyah kadifeden bir örtü gibiydi. Siyah kadife mobilyalar hemen salonun ortasındaydı; büyük bir kitaplık, kitaplığın hemen yanında gösterişli bir televizyon ünitesi vardı. Salonun ortasında duran hayvan postuna bakarken gerçek olmamasını diledim ama bu dileği dudaklarımda bir soru cümlesine çevirerek Karan Çakıl'a yöneltemedim. Işıklandırma yok denecek kadar azdı; içerisi ağır bir şekilde bitter çikolata gibi kokuyordu. Şamdanların içindeki mumlar yanmıyordu ama hemen şamdanların üstünü örten tavanda küçük yuvarlak lambalar vardı ve o lambalardan hafif, sarımtırak bir ışık aşağı doğru süzülüyordu. Salonun beyaz duvarlarında pek çok tablo vardı ama hiçbirine alıcı gözle bakmadım.

"Ürkek ürkek bakma. Korkma, sana zarar vermeyeceğim," dedi erkeksi bir sesle. Bakışlarımı ona çevirdiğimde üstündeki ıslak ve ona

tamamen yapışmış olan dar gömleğin düğmelerini çözmeye başladığını gördüm. Gözlerimi ânında ondan uzaklaştırıp salonun diğer ucundaki şömineye çevirdim. Şömine şu an yanmıyordu ama çok değil, bundan birkaç saat önce yandığı içindeki kızıl közlerden net bir şekilde anlaşılıyordu.

"Ee?" dediği anda gözlerimi ona çevirdim. Üstündeki gömlekten kurtulmuştu; incecik bir beli olmasına rağmen oldukça geniş, hatta bayağı geniş omuzlara sahipti. Dikkatimi çeken bir ayrıntı daha olmuştu aslında. Kot pantolonu ve adonis kası arasında sıkışmış bir dövmeye sahipti. Kot pantolonu kasığını örttüğü için dövmenin tam olarak nasıl bir şekle sahip olduğunu görememiştim; çok bakmamam gerektiğinin de bilincindeydim. Beni sapık sansın istemiyordum.

"Anlat bakalım. Baban ile ne oldu?"

Göğsümden küçük bir çıt sesi yükseldi.

Yüz ifademi sabit tutup, içimdeki kırgınlığı ifadesizliğin arkasına gizlemeye çalıştım.

"Bir yabancıyla oturup özel hayatımı konuşacağımı falan mı zannediyorsun?" Ona alayla baktım. "Cidden mi?"

"Şu an o yabancının evindesin ufaklık," dedi aynı, hatta daha koyu bir alayla.

Ona cins cins baktım ama o buna zerre aldırış etmedi; ıslak pantolonunu önemsemeden karşımdaki kanepeye yerleşti. Kaslı bronz göğsü büyük bir dinginlikle hareket ediyordu. Aldığı her nefes göğsünü şişirirken, teninin gerçekten bronz olduğunu fark ettim. Esmerdi ama teni altın gibi parlıyordu.

"Hadi, dökül bakalım."

Yüzü ifadesizdi. En az benim yüzüm kadar. Belki de benden daha da ifadesizdi. Yarattığı karanlığın ardına saklanmış, bir maskenin arkasından beni izliyordu sanki. Maskenin arkasında sakladığı gerçek Karan Çakıl'ı düşününce tüylerim ürperdi. Acaba özünde de göründüğü kadar siyah mıydı? Belki de siyahtan çok daha koyu bir renge sahipti. Bilmiyordum. Gözlerim bir süre beni izleyen kademsiz kara gözlere takılı kaldı; ardından sertçe yutkundum ve gözlerimi salonun ortasındaki posta çevirdim.

"Size rahatlık verdiğim için üzgünüm ama beni buraya zorla getiren sizsiniz," dedim tekrar resmiyeti ağzıma dikerek. Kafamı kaldırıp tekrar ona baktığımda; biçimli, gür ve olabildiğince siyah olan kaşları, gerisin-

de acı bir kavis bırakarak çatıldı. Delici kara gözleri hiçbir ayrıntıyı es geçmiyor, hiçbir detayı kaçırmıyor gibiydi.

"Eğer buraya gelmek istemeseydin bir şekilde elimden kurtulmayı başarabilirdin bence. Karşımda oturan kızın bana pabuç bırakacağını düşünmüyorum."

Sessiz kaldım. O da sessizliğime katılarak birkaç dakika yalnızca yüzümü inceledi. Gözlerimi kaldırıp ne zaman ona baksam, onunla göz göze geliyorduk. Karanlığın kuyu açtığı kademsiz siyah gözlerinde bana uzanan kollar görüyordum. Sanki o kollar onlara tutunmamı ve kuyuya bodoslama atlamamı istiyordu.

"Aç mısın?" diye sordu ifadesiz bir sesle. Hemen ardından kaşları tekrar çatıldı. "Sorduğum soruya bak. Elbette açsın."

"Hayır!" diye çıkıştım panikle. "Aç falan değilim ben! Gerçekten aç değilim." Sesim birden kısılmıştı.

Zaten kısık bakan gözlerini biraz daha kıstı.

"Kaç saattir orada öylece oturuyordun bilmiyorum ama sırılsıklamsın. Üşüdüğünü görebiliyorum ve muhtemelen hiçbir şey yemedin. Tahminlerimde hiç yanılmam. Çalışanlar izinde olduğu için sana yardımcı olabilecek kimse yok evde. Üst kattaki odalardan bir tanesine gidip banyoyu kullanabilirsin."

"Hayır," diye direttim. Ayağa kalkarken bir an gözlerim kararsa da son anda kendimi toplayarak dimdik durabildim. "Ben gitsem iyi olacak."

Sertliği, uğursuzluğu, kasveti ve tehdidi içinde barındıran bakışlarını gözlerimden çekmeden yüzüme bakmayı sürdürdü.

"Söylediklerimi tekrar etmekten hoşlanmam," dedi her harfin üstüne basarak. "Burada kalıyorsun ve üst kata çıkıp duş alıyorsun. Salonumu mahvetmene göz yumacak değilim."

Hemen önünde dikilmiş, anlam veremeyen gözlerle ona bakarken sinirlenmeye başlamıştım. Yine de bir yanım burada kalmak istiyordu. Sokaklar tehlikeliydi. Peki ya bu adam? Bilmiyordum. Aslında sokaklardaki tehlikeden korktuğum falan yoktu ama herhangi bir tehlikeyi de göze alamazdım.

"Karan Be..."

Aniden oturduğu yerden kalkıp zemini titretecek adımlarla bana doğru yürümeye başladığında gözlerim irileşti. Aramızdaki birkaç adımlık mesafe de kapandı. Bedenim buz kesmiş, tamamen paniğe

kapılmıştım. Kokusu gittikçe daha da yoğunlaşıyordu. Tam önümde dikildikten sonra güçlü parmakları çenemi kavradı ve başımı havaya kaldırarak ona bakmamı sağladı. Aramızdaki boy farkı yüzüme tıpkı bir tokat gibi indiğinde göğsüm daraldı. Kademsiz bakan gözleri bu açıdan çok daha koyu, çok daha erişilmezdi. Parmak uçlarındaki ateş tenimdeki soğuk suyun üstüne dağıldı.

Normal şartlarda pençelerimi çıkarıp, böyle bir yaklaşımda bulunan her kim olursa olsun yüzüne en esaslı hasarı vereceğinden emin olduğum Asi içeride bir yerlere saklanmıştı. Şu an varlığını sürdüren Merve ile alakam yoktu. Kemik gibi kaskatı kesilmiş, dimdik durmuş Karan Çakıl'ın parmak boğumlarında gezinen kanın fokurtusunu dinlerken, doğrudan gözlerinin içine bakıyordum.

"Yukarı çıkıyorsun Asi Çakıltaşı," dedi dümdüz bir sesle, bu olurken gözlerini bir an olsun gözlerimden ayırmadı. "Uslu küçücük bir kız oluyorsun ve yukarı çıkıp ılık bir duş alıyorsun. Neymiş?"

"Sen kim olduğunu sanıyorsun?" diye sordum tükürür gibi. Keskin kaşlar çatıldı; alnındaki ince derinin altındaki mavi yeşil damarlar genişledi ve alnını zorladı. "Bana emir veremezsin," diye devam ettim saygıyı bir kez daha kapı dışarı ederek. "Bu tutumun oldukça rahatsız edici ve kaba, anlıyor musun? Buradan gitmek istiyorum. Hem de hemen."

"Sana emir vermiyorum." Benim aksime oldukça sakin görünüyordu. Sakinliği sinirlerimi zıplattı. Çenemde duran parmaklarını çekmeden konuşmaya devam etti. "Yalnızca şirketimde hasta bir stajyer görmek istemiyorum. Siz stajyerler yeterince sinirimi bozuyorsunuz zaten."

Bir an çevremizdeki her şey hareketini sonlandırdı. Saat, aktığı zamanın içinde boğuldu. Şu an nefes alan, hareket eden tek şey ikimizdik. Saat tik toklarını kesmişti, boğuluyordu; dünyadaki tüm arabaların motorları durmuştu, lastikler yanıyordu; insanlar tıpkı şarjları bitmiş robotlar gibi oldukları yerde asılı kalmışlardı, herkes donmuştu.

"Anlamadım?" diye sordum kekeleyerek. Şu an gördüğüm bir rüya olabilirdi. Belki de bir kâbustu?

Karan Çakıl hayatımın ortasına tıpkı bir yıldırım gibi düşmüş olmazdı, değil mi?

"Duydun," dedi mekanik bir sesle. "Yarından itibaren sen benim çalışanımsın, ben de senin patronunum."

"Ha?" Duraksadım ve kendime düşünmek için kısa bir süre tanıdım. Yapboz parçaları bir bir yerine oturmaya başladığında kaşlarım alnımın üstüne çıkmak istiyormuşçasına çatıldı.

"Bak ben hiç sabırlı bir adam değilimdir ufaklık." Çenemdeki parmaklar boynuma dokunarak geri çekildi. "Hasta bir stajyer görmek istiyeceğim son şey bile olamaz. Şimdi duş alıp bir şeyler yiyeceksin."

Damla yüzünden başıma gelmedik kalmamıştı resmen. Tamam, belki suç biraz olsun bende olabilirdi ama bu kadar gurur meselesi yapmamalıydım belki de bunu. Ama ben buydum. Değiştiremezdim ya kendimi. İnsanlara yalakalık yapmak, haklıyken haksızlığı kabul etmek *-ki ben haksız bile olsam kendimden ödün vermezdim-*, pes etmek bana göre şeyler değildi. Yapımda yoktu. Ben savaşmak için doğmuşum gibi hissediyordum. Mücadele etmek, boyun eğmemek ve gerekirse karşımdakine boyun eğdirmek için.

Birine boyun eğmektense, boynumu kırmalarını tercih ederdim.

"Düşüncelere daldın," dedi kara gözleriyle gözlerimin içine kaçışımın olmadığını beyan eden kelimeleri acımasızca kazırken. "Hadi, hareket et. Senin yaşındakiler oldukça hareketliler. Salonumun ortasında ıslak bir zombi görmek istemiyorum."

Çaresizce dediğini yapıp üst kata çıktım. Evin üst katı, bizim evin yaklaşık beş katı büyüklüğünde falandı. Uzun bir koridor ve koridor boyu sıralı kapılar vardı. Duvardaki gösterişli tablolardan bahsetmiyordum bile. Hemen koridorun bittiği noktada bir komodin, komodinin üzerinde de pahalı ve oldukça eski olduğu belli olan antika bir vazo vardı. Vazoyu kısaca inceledikten sonra odalardan bir tanesine girdim.

İçerisi portakal çiçeği gibi kokuyordu; ferah ve genişti. Bej renginin hakim olduğu odaya göz gezdirdim. Geniş çift kişilik bir yatak, yatağın üzerinden aşağı sarkan bej renginde cibinlik vardı. Fazla oyalanmamaya özen göstererek odanın banyosuna geçtim; içeri girdiğim an kendimi banyoya kilitledim. Banyo odadan çok daha göz alıcıydı. Kırmızı, parlak ve bir aynayı anımsatan fayans taşlarıyla döşenmiş olan bu banyo, en az oda kadar geniş ve ferahtı. Banyonun küveti de tıpkı duvarları gibi kıpkırmızı parlak bir aynayı andırıyordu. İnsan çıplak bir şekilde bu banyoda dikilse, baktığı her yerde kendi çıplak vücudunu görürdü; bu düşünce boynumun kızarmasına neden oldu.

Küvetin hemen yanındaki rafta sayamayacağım kadar duş jeli, şampuan, bakım kremi ve onlara benzer birçok banyo ürünü vardı. Saç

serumları, ne işe yaramadığını bilmediğim bir ton ıvır zıvır... Kırmızı dolapların içinde havlu bulma umuduyla dolapların kapaklarını açtım. Çok şükür ki umudum kırılmadı. Geneli kırmızı ve siyah renklerde olan bir sürü havlu üst üste istiflenmişti. Siyah olan havlulardan bir tanesini aldıktan sonra ıslak kıyafetlerimi çıkardım ve kurumaları için kenara astım. Her ne kadar o koca küvetin içine girmek istesem de bunu yapmadım; onun yerine duş kabinine girdim ve ılık suyu ayarlayıp kendimi serbest bıraktım. Şu an olduğum konumda birçok mantık hatası vardı. Benim gibi bir kız, onun gibi bir adamın evinde, hatta duşunda... Çırılçıplak! Ne halt yiyordum ben Allah aşkına!

Ilık suyun bedenimden akışını hissederken kaslarım gevşedi; dalıp durduğum düşünce denizindeki beyin yiyen pirinaları zihnimin pis kanıyla zehirledim. Saçlarımı hoş kokulu şampuanla köpüklendikten sonra gecenin geri kalanında ne yapmam gerektiğini düşünmeye başladım. Düşüncelerin biri bitmeden diğeri başlıyordu.

Sanırım bu hayatın bize, *"Beynini haşlanmış olarak mı alırdın, yoksa fırında mı?"* diye soruş biçimiydi. Beynimi yememe ramak kalmıştı.

Duştan çıktığımda kıyafetlerim hâlâ kurumamıştı. Kurumasını beklemiyordum zaten ama bir ümit, kenara koymuştum işte. Islak vücudumu siyah havluya sardıktan sonra parmak uçlarımın üzerinde yükselerek küçük adımlarla banyoyu terk ettim. Odaya girdiğimde çaresizce etrafıma bakınmaya başladım. Kıyafetlerim kuruyana kadar buradan çıkmasam şüphe çeker miydim?

Her ne kadar utansam da, belki işime yarayacak bir şeyler bulabilirim düşüncesiyle hemen karşımda duran geniş elbise dolabının kapağını açtım. Bu geniş dolabın içi ağzına kadar kıyafetle doluydu. Çoğu eski görünümlü olan bu kıyafetlerin uğruna bir servet döküldüğü gün gibi ortadaydı. Hepsi bir kadına aitti, belliydi. Çekingen bir tavırla gördüğüm ilk bol siyah kazağı aldıktan sonra gözüme çarpan krem rengindeki yün taytı da aldım ve hızla üstümü giyindim. İçimde iç çamaşırımın olmaması ne kadar beni rahatsız etmiş olsa da, üstümdeki kazak bol ve oldukça uzundu; hatlarımı saklamayı başarabilmiştim.

Odadan ayrılırken aklımda cevap bekleyen tonlarca soru vardı aslında. Ama zihnim o kadar yoğun ve yorgun hissediyordu ki, bu soruları kenara koyup sonra cevaplarını uzun uzun düşüneceğim konusunda kendimi tembihlemekle yetindim. Uzun koridorda ürkek adımlarla yürürken kendimi huzursuz hissediyordum. Tanımadığım bir adamın

evindeydim neticede. Üstelik adam anormallik konusunda master yapmış olan beni bile şaşırtacak derecede anormaldi.

Merdivenlerin önüne geldiğimde durdum ve derin bir nefes aldım. Islak saçlarım omuzlarıma çöreklenmişti ve üstüme giydiğim kazağı hafiften ıslatıyordu. Merdivenler ahşaptan olsa da göz alıcıydı; sanki bir sanatçının kaleminde can bulmuş, ardından da bu evin içine yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Merdivenleri inmeye başladığım anda Karan Çakıl odağıma girmeyi başardı. Kanepelerden bir tanesine oturmuştu. Üstünde kısa kollu siyah bir tişört, altında siyah bir eşofman vardı. Şömineyi de yakmıştı. Ayak seslerimi işitir işitmez omzunun üzerinden olduğum yöne doğru baktı. Aniden karanlık gözleriyle burun buruna gelince olduğum basamakta öylece kalakaldım.

Bir süre, belki uzunca bir süre öylece birbirimizin gözlerinin içine baktık. İnsanları bakışlarından çözebildiğim, notlarını verebildiğim zamanlar olmuştu ama bu adam onlardan değildi. Gözündeki siyahlık renk değildi de bir perde, örtüydü sanki. Gözleri öylesine karanlıktı ki, içinden geçen ifadeleri yakalayamıyordum. Onun gözlerine bakmak, perdeleri çekik bir evin dışından o evin penceresine bakmak gibiydi. Hiçbir şey göremiyordum. İçeride olan biteni yalnızca o ev, o perde ve pencerenin içe dönük yüzü biliyordu.

"Daha ne kadar orada dikilmeyi planlıyorsun Çakıltaşı?" diye sordu erkeksi bir ses tonuyla. Kafamı kaldırdım ve bakışlarımı dikleştirip hızla merdiven basamaklarını indim. Gözleriyle beni takip ediyordu. Karşısındaki tekli koltuğa yerleşene dek mağara siyahı gözlerini üstümden çekmedi.

"Ben..." diye mırıldandım ellerimle oynarken gözlerimi kaldırıp ona bakamıyordum şu an. Normalde utanmak, mahcup olmak, suspus olmak gibi terimlerin kızı değildim ben. Düşüncelerimi dillendirmekten, insanların gözlerinin içine bakarak konuşmaktan pek çekinmezdim. Aksine bundan büyük bir haz duyardım. Ama olmuyordu işte. Bu adamın gözlerine üç saniyeden fazla bakmak, bedenimde bana ait olmadığını düşündüğüm parçaların tuhaf tepkiler vermesine neden oluyordu. "Ben... Teşekkür etmeyeceğim. Beni buraya zorla getirdiniz."

"Teşekkür etmeni isteyen kim?"

Onun yüzüne bakmadan parmaklarımla oynamaya devam ettiğim için yüzünün aldığı şekli, gözlerine dağılan ifadeyi göremedim.

"İstemeye hakkınız yok zaten," dedim kuyruğumu indirmeden. "Beni buraya zorla getiren sizsiniz. Ben hâlimden gayet memnundum orada."

Her ne kadar yüzüne bakmıyor olsam da koyu renkli, gür ama oldukça erkeksi duran o siyah kaşların çatıldığını hissettim.

"Kedi yavrusundan farksız görünüyordun. Küçücük bir kız çocuğunu o hâlde orada bırakmak akla mantığa sığmıyordu. Kusura bakmayın küçük hanım."

"Bana küçücük deyip durma." Buna cevap vermedi.

Her nedense söylediği hiçbir şeyi takmamıştım kafama, şu durmadan 'küçücük' demesini taktığım kadar. Yaşımla bir alıp veremediğim yoktu. Yalnızca, insanların karşısındaki insanları yaşına göre sınıflandırması canımı sıkıyordu. Acı, acıydı. Yaşanmışlık, yaşanmışlıktı. Otuz yaşına gelmiş, henüz hiçbir şey görmemiş, birçok şeyi tatmamış, kafası rahat insanlar da vardı; on dokuz yaşında birçok şey görmüş, olgun bir insandan farksız olan, kafası dolu insanlar da.

Ama bunu diğer insanlara anlatmak o kadar kolay değildi.

İnsanlar seni etiketlendirmeyi severlerdi.

Dişlerimi sıkıp gözlerimi devirdim. "Her neyse, teşekkür etmeyeceğim."

"Güzel," dedi tıpkı bir robot gibi cansız, mekanik bir sesle. "Durmadan teşekkür eden, özür dileyen, bahaneler uyduran ve çok konuşan insanlardan hoşlanmam."

Çatılan kaşlarıma meydan okumadan ve başımı santim oynatmadan yalnızca gözlerimi kaldırarak karşımdaki adama baktım. Şöminenin turuncu ateşinin etrafa yaydığı loş ışık dışında içeriyi aydınlatan başka hiçbir şey yoktu. O küçük ışıklandırmalar da söndürülmüştü. Bu loş turuncu ateş ışığı, onun bronz tenine düşünce altın kadar kıymetleniyordu.

"Hoşlanmanız için değil bu. Teşekkür etmek istemediğim için teşekkür etmiyorum. İkisinin arasında dağlar kadar fark var."

Hiçbir şey söylemeden öylece yüzümü inceledi. Bakışlarının radarına takıldığım için bir süre elimi ayağımı koyacak yer bulamadım. Onun gözlerinin içine bakmak, şu âna dek varlığından bihaber olduğum birkaç şeyin bulundukları yeri hatırlatmasına ve *'Ben buradayım!'* diye bağırmasına neden olmuştu. O yüzden elimden geldiğince gözlerimi onun gözlerinin hapsinden sıyırıp kurtarmaya çalıştım.

"Bir şeyler yemeni istiyorum," dedi sonunda konuştuğunda. İfadesiz bir şekilde yüzümü izlemeye devam ediyordu. "Mutfak şu tarafta, git ve bir şeyler ye."

"Bana emretmeyi keser misin?" diye çıkıştım kendimi tutamayarak. Gözlerimi sıkıca yumup, "Keser misiniz?" diye düzelttim. "Hiçbir şey yemeyeceğim."

Başını sol omzuna düşürüp bana bezmiş bir ifadeyle bakınca durakladım. "Sana emretmiyorum," dedi boş bir sesle. "Yapman gereken şeyi söylüyorum. Büyük ihtimalle açlıktan bayılmak üzeresin."

"Aç değilim," diye yalan söyledim. Kısa bir sessizlik, ikimizin gözleri arasında bir köprü kurarak kelimeleri köprünün zeminine sermeye başladı.

"Aç değilsin?"

"Evet," diye yalan söyledim bir kez daha. "Aç değilim."

Midem beni ele vermek istercesine guruldayıp, yardım çığlıklarını Karan Çakıl'ın kulaklarıyla buluşturduğunda, boynumun bordoya boyandığını fark etmem için aynaya bakıyor olmama gerek yoktu, çünkü boynum yanıyordu! Karan Çakıl'ın kaşları alayla havalandı ve bakışları karnıma doğru kaydı; karnıma manidar bir bakış gönderdi.

Gözlerini karnımdan bir an olsun çekmeden, "O çok kötü bir yalancı, öyle değil mi?" diye sordu.

"Yabancıların evinde hiçbir şey yiyememe gibi bir huyum var," diye mırıldandım utançtan ölürken.

"Ama duş alabilirsin?" dedi sorar gibi. Gözleri usulca bedenime indi. "Ve kime ait olduğunu bilmediğin kıyafetleri giyebilirsin?"

Yanaklarımın içini dişlerken, "Başka çarem yoktu," diye homurdandım. "Salonunuzu mahvetmememi isteyen sizdiniz. Ciddiyim, ben bir yabancının evinde, başkasının yaptığı yemeği falan yiyemem."

"Sana yemek hazırlayacağım demedim zaten Çakıltaşı," dediğinde tek kaşımı kaldırdım. Gözlerim farkında olmadan tişörtünün örtemediği kollarına kaydı. Hayvan gibi kasları vardı. "Gideceksin ve kendine bir şeyler hazırlayacaksın. Böylelikle sorun kalmayacak. Huyuna dilediğince sadık kalabilirsin. Yabancıların evinde kendi yaptığın şeyleri yiyebilirsin, değil mi?"

Ona, *'bu gördüklerin kas değil, ödem,'* demiş gibi baktım.

"Vazgeçmeyeceksiniz, değil mi?" diye sorduğumda başını sallayarak çenesiyle mutfağı işaret etti.

Yapım gereği insanların beni alt etmesine, dediklerini yaptırmasına ve susturmasına katlanamıyordum. Şimdiyse ilk kez ciddi bir duvara toslamıştım. Uzun, ucu bucağı görünmeyen, soğuk ve simsiyah bir duvardı bu.

"Her zaman vazgeçiren taraf oldum ufaklık," dedi Karan Çakıl, gözlerini gözlerimin aynasından bir an olsun ayırmadan. Kademsiz siyahlarının içinde ışık gören tek bir nokta bile yok gibi görünüyordu. Bu mezarlığı andıran gözlerinde kaç kadının cesedi vardı kim bilir? "Şu zamana kadar hiç vazgeçtiğim olmadı."

Kaşlarım ânında çatıldı. "Diktatör müsünüz?"

"Yo." Bana alayla baktı. "Kurallarına sadık diyelim şuna."

"Kurallarınız gereği birini zorla evinize getirmek ve ona emirler yağdırmak zorundasınız, öyle mi?" diye sorduğumda cevap vermek yerine gözlerimin içine bakmayı sürdürdü. Bakışı, boyası akmış kızıl saçtan çok daha rahatsız ediciydi.

"Benim şirketimde yapacak olduğun staj senin vizelerini etkilemeyecek falan mı zannediyorsun?" Bakışlarım donuklaştı. Beni tehdit mi ediyordu?

"Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordum tekrar saygıyı köşeye iterek. Kaşlarım havaya kalkmıştı.

Bana, cehenneme düşmüş ve beyaz kanatları yanıp kömür karasına dönmüş, cennete ait olan en kara melek oymuş gibi baktı.

"Bir konuda anlaşalım Çakıltaşı," dedi kolunu kanepenin arkasına atıp, çok daha rahat bir pozisyona geçerek. "Ben diktatörlük yapmam, tehdit etmem ama vazgeçmem de. İstediğim şey olana dek o şeyin peşini bırakmam. Ve sen gidip bir şeyler zıkkımlanmadığın sürece emin ol üzerine oynamaya devam ederim. Anlatabiliyor muyum?"

Zıkkımlanmak mı? Ona alık alık baktım. Bir insan nasıl bu kadar ifadesiz bir şekilde, hakaret olarak algılayabileceğim cümleler kurabilirdi?

"Bir konuda anlaşalım Karan Bey," dedim dümdüz bir sesle. Bakışlarımı yanan ateşe çevirdim. O, bu yanan ateşten bile çok daha yakıcıydı. "Siz diktatörlük yapıyorsunuz, tehdit ediyorsunuz ve vazgeçeceksiniz."

Şu an ona bakmadığım için yüzünün aldığı şekli, çehresini saran ifadeyi göremiyordum ama etrafa salgıladığı karanlık auranın etkisi altına girmiştim. Büyük ihtimalle profilimi göz hapsine almış, kademsiz

bakışlarını yanaklarıma dokunduruyordu. Bunun düşüncesi bile tüylerimin diken diken olmasına yetti ve gözlerimi yanan ateşten ayırıp Karan Çakıl'a çevirdim. Yanılmamıştım. Bana bakıyordu. Bu adamın gözlerinin gökyüzünden farkı yoktu. Karanlık çökmüş bir gökyüzünden...

"Çok cesursun," dedi gözlerini kısarak. "Sanırım sınıf tekrarı yapmak istiyorsun. Üstelik bu yıl senin için son derece önemli ve kritik bir yıl. Koskoca bir yılı kaybetmek ister misin?"

Göğsüm yakıcı bir hisle doldu. Bir an karşımdaki adama nefretle dolduğumu hisseder gibi oldum ama kendimi dizginlemeyi başardım. Tırnaklarımı avuçlarımın içine batırırken, yamuk bir şekilde gülümsedim. Bu çok ruhsuz ve tebessümden oldukça uzak bir hareketti aslında. "Tehdit ediyorsunuz," dedim tek kaşımı kaldırarak. "Bu demek oluyor ki vazgeçebilirsiniz."

Keskin kaşlarının çatılışını seyrettim. Bana, *uzaydan dünyaya fırlatılmış bir roketmişim* gibi baktıktan sonra kara gözlerini benden uzaklaştırıp yanan ateşe çevirdi.

"Küçücük bir kız çocuğuna göre oldukça iddialısın. Bu yaşta bu kadar iddialı olmak senin için çok fazla ufaklık."

"Bana ufaklık ve küçük kız demekten vazgeçin," dedim sakin bir şekilde. Aslında şu an hiç sakin değildim. Onu sıkıştırdığımı sandığım yerde sıkıştırılan taraf ben oluyordum. Bu çok sinir bozucuydu.

Gözleri yeniden beni bulduğunda, bu kez çok daha kararlı bir ifadeyle baktı yüzüme. "Aslında küçük kız değil, küçücük kız diyorum," dedi düz bir sesle. "Ve değil misin?"

Dişlerimi sıktım. "Değilim."

Kaşları bu kez alayla havaya kalktı; ondan beklenilmeyecek bir hareketti.

Yüzündeki takım elbise ciddiyetini bir an olsun ortadan kaldırdı ve bana gerçek yüzüyle baktı. Arkasına saklandığı o maske yırtılmış gibi görünüyordu.

"Kaç yaşındasın Çakıltaşı? On sekiz?"

"On dokuz," dedim üstüne basa basa.

Gözlerinde alayın gölgeleri yükseldi, kirpiklerine kadar bulaştı. Dudaklarını tuhaf bir şekle soktu.

"Kesinlikle." Başını sallayarak onayladı sözlerini. "Çok büyükmüşsün."

Damarıma basılmış gibi hissettim. "Yaşın olgunlukla bir ilgisi yok," diye çıkıştığımda alay dolu kaşları havada asılı kaldı fakat bakışları ifadesizleşti. "Yaşanılanlar ve hissedilenlerle bir ilgisi var. Yaşıtlarımdan çok daha olgun olduğumu düşünüyorum. Sorumluluklarım var. Belki sizden bile daha olgunumdur."

Derin bir nefes alırken gözlerini gözlerimden ayırmadı.

"Ne yaşamış olabilirsin ki?" diye sorduğunda duraksadım.

Bir an için yaşadığım hayatın uzun metrajlı film bobini gözlerimin önünde dönmeye başladı. Kulaklarımda sağır eden bir sessizlik büyüdü; etrafımdaki her şey sustu, babam konuşmaya başladı. Hakaretler ediyordu. Bir insanın değil öz kızına, düşmanına bile edemeyeceği hakaretler, düşmanına bile söylemeyeceği kadar ağır sözler havada uçuşuyordu. Babam bağırıyordu. Üstüme yürüyor, gururumu ayaklar altına alırken bir an olsun beni düşünmüyordu. Omuzlarım sızlamaya başladı.

Defne bir köşede ağlarken babamın sesi her defasında çok daha yüksek çıkıyordu. Defne'nin göğsüme sığınıp gözyaşlarını kazağıma sildiği gecelerin hesabı bir kitabın sayfalarına sığmayacak kadar fazlaydı.

Annem her zaman olduğu gibi susuyordu.

Bir savaş alanına çıkıyorduk ve babam tüm silahlarını bize doğrulturken, annem elindeki silahları yere bırakıp kollarını babama açıyordu.

Babamdan para isteyemezdim. Genelde kendisi harçlığımızı bir köşeye bırakırdı ama o kadar çok kavga ediliyordu ki, para bırakmadan evden çıkıp gidiyordu. Hoş, onun parasını yemek benim gururuma dokunuyordu. Çalıştığım part-time işlerde kendimden oldukça büyük adamlar tarafından gerek sözlü, gerek eyleme dökülmeye çalışan çirkin tacizler aklıma gelince duraksadım.

"Beni duyuyor musun?"

Aniden her şey sustuğunda, konuşan kişinin Karan Çakıl olduğunu anladım. Bakışlarım bir süre boşlukta dolandı.

"Hiçbir şey yemeyeceğim," dedim pürüzlü bir sesle. Bakışlarım usul usul yanmakta olan ateşe doğru kaydı. Şu anki en büyük arzum, hissettiğim bu yoğunluğu kâğıtların içine sığdırıp, şu ateşin içine atmaktı. Tüm bu yoğunluk harlanmış ateşin içinde cayır cayır yanarken, çok daha güçlü gözlerle közlenen anılarımı izlemek istiyordum. Ateşin yok ettiği, yanıp küle dönen o iç acıtan anılarımın yok oluşunu izlemek belki biraz içimi soğutuyordu.

İçim daha ne kadar soğuyacaktı?

"Pekâlâ" dedi anlam veremediğim bir anlayışla. "En azından uyu. Yukarıdaki odalardan bir tanesini kullanabilirsin."

Başımı sallayarak merdivenlere doğru yöneldim. Bu yoğunluk beni öldürecekti. Karnım açtı ama bunu önemseyemeyecek kadar dolu hissediyordum. Üstelik yemek yiyecek olursam bu adama tekrar yenilmiş gibi hissedecektim kendimi. Merdivenin ikinci basamağına ayağımı yerleştirirken duraksadım.

Karan Çakıl'ın gözlerinin ağırlığını sırtımda hissediyordum ama ona bakmaya niyetim yoktu. Bunun yerine gözlerimi adım attığım basamağa diktim ve omuzlarımı dikleştirirken taze bir nefes aldım.

"Siz diktatörsünüz, tehditkârsınız ve tam şu anda ilk vazgeçişinizi size yaşattım. İyi geceler Karan Bey."

KAKTÜS TEAM

ISLANMAYA BAŞLAMIŞ
BİR KELEBEĞİN KANATLARINI
NEFESİNLE KURUTAMAZSIN,
PARÇALARSIN.

4. SAHNE

Kaderini karanlık bir gecenin göğsüne yıldızlarla işleyen kadınlar vardı.

Sönen her bir yıldız, bir kadının kaybedişleriyken; kayan her bir yıldız gerçekleşen hayalleriydi. Bazı kadınlar onlar için güneşin doğmasından ölesiye korkardı.

"Yok artık!" diye bağırdı Büşra şok olmuş gözlerle bana bakarken. "Sen ciddi olamazsın!"

Şakaklarımdaki ağrıyı köşeye itmeye çalıştım. Karan Çakıl ben uyandığımda evde yoktu. Muhtemelen o ev onun yaşadığı tek ev değildi. Onun yokluğundan istifade ederek kuruyan kıyafetlerimi giyip, bir teşekkür notu bırakma gereği bile duymadan evden ayrılarak okula gelmiştim. Uyandığımda onu evde bulmamak içimi rahatlatmıştı. Parmaklarımla masanın üstünde ritim tutuyordum; hiç olmadığım kadar gergin hissediyordum. Ters ters Büşra'ya baktım.

"Daha kaç kez söylemem gerekiyor acaba?" diye sordum sert bir sesle. "Şaka yapıyor gibi bir hâlim mi var benim Büşra?"

"Şimdi sen ciddi ciddi Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapacaksın yani?" Gözlerini arka arkaya tam tamına üç kez kırpıştırdı. "Oha kızım! Kadere bak!" Ona, *'Kel Ziya ile kızlar tuvaletinde kırıştırıyorum,'* demiş gibi baktığımda, masum bir yüz ifadesi takınarak koluma yanağını sürttü. "Kızma hemen be... Ee ne zaman başlayacaksın?"

Gözlerimi devirdim. "Tam olarak bilmiyorum." Hemen birkaç kişi ötemde oturan, her şeyin sorumlusu olan yamuk burunlu Damla'ya

atabileceğim en düşmanca bakışı attım. "Çıktığımızda Bölüm Başkanı'nın odasına gideceğim. Öğrenirim o zaman."

Büşra da tıpkı benim gibi Damla'ya pis pis baktı.

"Tüm gece ne yaptınız? Evde tek miydiniz?" diye sorduğunda, kolunu kolumla vurarak onu geri ittim ve kaşlarımı çattım. Sırıttı.

"Çeneni kapatacak mısın artık?" diye çemkirdim. "Bana bir oda verdi, ben de zıbardım uyudum. Salak salak düşünceleri at kafandan. Bir hafta boyunca o sorunlu herifle ne yapacağımı düşünüyorum ben!"

Büşra, "Vay anasını," dedi hayretle. "Tıpkı filmlerde olduğu gibi değil mi sence de? Çok şanslısın!"

"Allah'ım ya!" Başımı geriye atarak Allah'tan sabır diledim. Şu an düşünmem gereken milyon tane şey varken, Büşra'nın romantizm saçmalıklarını dinlemek zorunda kalıyordum resmen. "O çeneni kapat, vizelere çalış."

"Öf be!" diye çemkirdi. "Seninle de hiçbir şey konuşulmuyor!"

Bölüm Başkanı Ahmet Hoca'yı aramıştım ama bulamamıştım. Hocalardan biri onun toplantı odasında olduğunu söylemişti. Toplantı odasına giderken aklıma Karan'ın şirketinde yapacağım staj gelince ânında yüzümü buruşturdum. O adamla anlaşabilmemin imkânı yoktu benim.

İçeri girdim, oda ıhlamur kokuyordu. Bakışlarım dersine pek uğramadığım hamile profesöre kaydı, büyük ihtimalle yine hâlsiz hissediyordu. Bölüm Başkanı benim geldiğimi görünce elindeki dosyaları masanın üzerine bıraktı ve oturduğu yerde doğrularak bana atabileceği en soğuk bakışı attı.

"İyi günler," dedim. "Size sormam gereken bir şey var."

Bölüm Başkanı parmaklarını çıtlattı. "Seni dinliyorum Merve."

"Staj yapacağım şirketin sahibinin Karan Bey olmasının geçen seferki olayla bir ilgisi olabilir mi?" diye sorduğum anda, Bölüm Başkanı'nın yüzünde muzip bir gülümseme oluştu. Profesör ıhlamur fincanıyla ilgileniyor, ara sıra kafasını kaldırıp bize bakıyordu.

"Evet. Bir taşla iki kuş. Karan Bey'den de bu şekilde özür dilemiş olacaksın."

Burnumdan sert bir nefes verip yüzümü buruşturarak, "Karan Bey'in şirketinde staj yapmak istemiyorum," dediğimde tüm gözler

üzerime çevrildi. "Başka bir yer olmaz mı? Fethiye'de bir sürü otel, restoran, kafe var. Neden bir şirket olmak zorunda ki?"

Bana bomboş gözlerle baktı. "Çünkü ben öyle istiyorum Merve," dedi aynı gözleri gibi bomboş bir sesle. "Bu bir nevi özür olacak. İki suçunun da cezasını tek bir cezaya pay ettim işte. Sevineceğine..."

"Çok sevindim ya. Oradan bakılınca liseliye mi benziyorum? Bu ceza kabul edilebilir bir ceza değil."

"Şşh," dedi profesör ortamın gerildiğini fark edince. Bölüm Başkanı bana kötü kötü bakıyordu. "Lütfen Merve. Ortamı germeyin."

Dişlerimi sıkıp başımı salladım. Bölüm Başkanı tek kaşını kaldırdı. "Hem sen Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapacağını nereden öğrendin?" diye sordu. Dün olanlar tüm tazeliğiyle hafızamın kara perdesine yansıyınca midem burkuldu. "Her neyse. Nereden öğrendiğini kurcalamayacağım." Dolaplara doğru yürüdü, dolaplardan birini açtı ve bir kart çıkartıp bana uzattı. "Yarın sabah bu adrese gideceksin ve stajına başlayacaksın. Altından kalkamayacağın bir şey yaptıracağını zannetmiyorum. Masa başında oturur, telefonlara falan bakarsın."

Parmaklarımın arasına bırakılan karta bakarken, başıma bu belayı açan Damla'nın kafasına kusmak istiyordum. "Evet, çıkabilirsin," dedi Bölüm Başkanı. Kafamı kaldırıp ona atabileceğim en boş bakışı attım. Bana düz düz bakarak karşılık verdi. "Çıkabilirsin?" dedi sorar gibi.

Kartı avucumla ezip dişlerimi sıktım ve toplantı odasından çıktım. Tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi ayaklarımı yere vura vura isyan etmek istiyordum resmen şu an. Koridordaki kalabalığa karıştığımda Büşra'nın arkamdan geldiğini fark edip adımlarımı yavaşlattım.

"Neredeydin?" diye sordu saçlarını topladığı sırada.

"Ahmet denen firavunun yanında."

Büşra kıkırdadı. "Şu şirket konusu, değil mi?"

"Tam üstüne bastın, ayağını çek. Aklıma geldikçe tepemin tası atıyor."

"Altı üstü bir hafta dişini sıkacaksın. Zor değil," dedi gülümseyerek. "Korkma yemez seni Karan abiciğin..."

Sırtıma zehirli bir ok saplanmış gibi kaskatı kesildim. Karan'ın söyledikleri aklıma gelince, "Ne abisi be!" diye çemkirdim kaşlarımı çatarak.

"Değil mi?" Büşra kahkaha atıp önüme doğru geçti ve kollarını açarak tuhaf hareketler yapmaya başladı.

"Kes şunu," dedim yüzümü buruştururken. "Rezil olacağız."

Kampüsten çıktığımızda Büşra'nın pastanenin önünde dikilen babasına el salladığını görünce adımlarımı ağırlaştırdım. Büşra hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçti, aramızdan bir araba geçerken Büşra'nın görüntüsü silikleşti ve araba gözden kaybolduğunda Büşra artık babasının kollarının arasındaydı. Babası Cumhur amca uzun boylu, göbeği olan ama genel olarak bakıldığında zayıf sayılabilecek bir Türk babasıydı. Büşra'yı kollarının arasına çekti, saçlarının üstünü öperken gözlerini yummuştu. Attığım adımların boşluğa düştüğünü, düştüğü boşlukta iz bile bırakamadığını düşündüm. Karnım inanılmaz ağrıyordu şu an. Yavaş adımlarla yanlarına gittiğimde onlara bakmamaya özen gösterdim.

Pastanenin krem rengindeki koltuklarını izlerken, Cumhur amca, "Merve, nasılsın güzel kızım?" diye sorunca kafamı ona doğru çevirdim. Açık kahverengi gözlerinin içinde her zaman gördüğüm sıcak bir ifade vardı.

"İyiyim Cumhur amca, teşekkür ederim. Siz nasılsınız?"

"Çok şükür, iyiyim ben de." Büşra'yı kolunun altına aldı. "Babanlar falan nasıl? Geçen hafta rastlaştık ama çok konuşamadık, işi vardı babanın."

Farkında olmadan pileli eteğimin kumaşını avuçlarımın arasına aldım. "İyiler," diyebildim. Başka söyleyebilecek bir şey bulamamıştım.

Cumhur amca birkaç saniye gözlerimin içine baktıktan sonra, "Sana içecek bir şeyler ısmarlayayım, bize katılsana," dedi, sesi her zaman olduğu gibi sıcaktı.

"Eve gitsem daha iyi olacak," dedim zorla konuşurken. "Bir dahaki sefere size katılmayı çok isterim."

Yalandı. Onlara katılmak istediğim falan yoktu. Yanlarında durmak bile kalbimi ağrıtıyordu. Büşra'nın ısrarlarına rağmen yanlarından ayrıldım. Attığım her adımda kalbim ölüyordu. Evin olduğu sokağa varana dek kafamı kaldırıp çevreme bakmadım. Kaldırım taşlarını izledim.

Neden alnımıza yazılan kaderi bulaşık teliyle sürterek silemiyorduk?

Eve geldiğimde annem evdeydi. Babam bir yolunu bulup onu kandırmış ve eve dönmesini sağlamış olmalıydı. Umursamadım. Ne o bana ne de ben ona bir şey sorduk. Defne odasında olmalıydı, büyük ihtimalle dün gece nerede kaldığım umurunda bile değildi. Annemin yanından geçip giderken göz ucuyla bana baktığını gördüm ama üs-

tünde durmadım. Odama girip kapıyı kilitledikten sonra sırtımı kapıya yasladım ve kayarak yere oturdum. Dizlerimi karnıma çektim, çenemi dizimin üstüne yasladım ve gözlerimi yumdum.

Bu evde yaşamıyordum. Bu evde nefes alamıyordum. Bu evde mutlu değildim. Hiç olmamıştım. Bu evde olmak, astarı iğne dolu bir elbiseyi üstüme geçirip dans etmek gibiydi. Ruhum bu eve sığmıyordu.

Akşam yemeğine katılmadım. Benim annem diğer anneler gibi değildi. Yani kapıma dayanıp zorla yemek yemem için ısrar etmiyordu. Tabağımda kalanlar zaten umurunda değildi. Tamam, belki bazılarının istediği tam olarak bu olabilirdi ama benim istediğim bu değildi. Bu benim için bir hayal kırıklığından ibaretti.

Bazen kendimi çok önemsiz hissediyordum. Bazen değil. Her zaman.

Gülümsediğim zamanlardan çok, hayallerimin kırıklarına basıp, kan revan içinde kalan tabanlarımla kendi kalbimin üstünde yürüdüğüm zamanların sayısı fazlaydı. Ben nasıl gülümsendiğini unutmuştum aslında. Nasıl ağlanır, bunu da bilmiyordum.

Kendimi bir insanın yapabileceği tüm aktivitelerden soyutlamıştım. Bunu isteyerek ya da farklı biri olma amacıyla falan yapmıyordum. İçimden gelen buydu. Hissetmeden gülmek de ağlamak da yapaydı bana göre.

Düşünceleri bir kenara itip kendimi banyoya attım. El ve ayak parmaklarımın buruşmasına neden olacak kadar çok suda kalmıştım. Soğuk suyun bedenime dişlerini geçirmesini seviyordum. İfadeden yoksun bir şekilde vanayı kapattım ve su kesilirken saçlarımı omzuma topladım. Islak saçlarım ağırlaşmıştı. Vücudumdan gözyaşı gibi akan su damlalarını izledim. Duş kabininden çıktım ve kenardaki bornozu alıp çıplak vücudumu bornozla sardım.

Ense kökümden sırtıma kadar uzanan, kıvamı oldukça deli bir ağrıyla cebelleşiyor olmam zerre umurumda değildi şu an. Ben yarın ne halt yiyeceğimi düşünüyordum. Aynadaki buğuyu avucumla sildim; görüntü berraklaştı, bomboş bir arazi olan yüzümü kaplayan ruhsuz gözlerimle karşılaştım. Aynadaki yansımamı izlerken saçlarımın ucundan çıplak ayaklarıma su damlıyordu. Sanki gözlerimde hasarlarla dolu eski bir duvar vardı; duvara birçok görüntü yansımıştı ve boyası kavlayan duvarın yere dökülen her bir parçasında bir anı gözlerimden intihar ediyordu.

Bir an her şey silindi. Karan Çakıl'ın kademsiz gözlerinin yüzüme düşürdüğü o uğursuz, can yakan bakışlarını görür gibi oldum. Sanki kokusu burnuma çalındı. Çikolatayı sevmememe rağmen, ondan gelen ağır çikolata kokusu damağımda acı bir tat bırakıyordu. Tatlı bir acı. Acı bir çikolata gibi koktuğunu hatırlayınca karnıma bir ağrı saplandı. Aslında kendisi de acı çikolataya benziyordu. Dışı ne kadar güzel görünse de içi acıydı. Bu kanıya nasıl varmıştım hiçbir fikrim yoktu ama o adamın kanının bile siyah aktığını düşünmeye başlamıştım.

"Hâlâ çıkamadın mı o banyodan?" Babamın midemi burkan sesini duyduğumda gözlerimi kırpıştırarak kapıya çevirdim. Hemen kapının arkasında olduğunu biliyordum. Onu göremesem de kaşlarını çatarak elini beline koyduğundan ve sabırsız bir ifadeyle beni beklediğinden emindim.

"Çıkıyorum birazdan."

"Acele et. Bu evde bir tek sen yaşamıyorsun," diye homurdandığında gözlerimi devirdim. Ayak seslerini duydum, ardından o ayak sesleri yavaşça silindi. Orada olmadığını anladığımda banyodan çıkıp odama geçtim. Sanırım kendime ait, üzerinde hakkım olan tek yer odamdı.

Bornozumla kendimi yatağıma attığımda komodinimin üstündeki telefonun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Genelde telefonu sessizde bırakırdım. Yavaşça komodine doğru uzanıp telefonu aldım ve tuş kilidini kaldırdım. Mesaj gelmişti.

Gönderen: 05xx xxx xx xx
Hâlâ uyumadığını biliyorum. Sabah 07:30'u bir dakika geçirirsen sınıfta kalırsın. (23:26)

Kaşlarımı çatmış, telefona öylece bakarken alnımın üstünde soru işaretleri belirdiğine emindim.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Siz kimsiniz? (23:28)
Gönderen: 05xx xxx xx xx
PATRONUN. (23:30)

Karan Çakıl. Kaşlarım daha da çatıldı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Telefon numaramı nereden buldunuz? (23:32)

Gönderen: 05xx xxx xx xx
Emin ol şu an annenin kızlık soyadına kadar her şeyi biliyorum küçük hanım. Şimdi uyuyacaksın ve bu bir emir değil. (23:36)

Homurdanarak numarasını kaydettim.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne zaman uyuyacağımı size soracak değilim ve bu gayet de bir emirdi Karan Bey. İyi geceler. (23:38)

Gönderen: Karan Çakıl
O bir emir değildi ama bu bir emir. HEMEN UYU ÇAKILTAŞI! (23:40)

Kirpiklerimi ağır ağır kırpıştırarak telefonun ekranına bakarken, bakışlarıma yansıyan boşluğun aksine karnım ve kalbim çok doluydu. Beni sıkıştıran bir histi bu. Onun gibiler mesajlaşmaz diye düşünmüştüm, beni yanılmıştı. Kalbime çöken ağırlığı geri itmek istercesine ayaklandım ve telefonumu şarja takıp, üstümü giyindim. Yorganın altına girip uyumak için gözlerimi sıkıca yumdum ama o problem yine kafamda dikiliyordu.

Uyuyabilmek benim için oldukça zordu.

Önümdeki aynaya yüzümü buruşturarak baktım.

Henüz saat sabahın altısıydı ama ayaktaydım ve bunun sebebi okula gidecek olmam değildi. Aynaya düşen yansımadaki nefes alan cesetle bakışırken fırçayı ince telli, uzun ve dümdüz olan, çok çabuk birbirine giren iflah olması güç saçlarıma daldırdım. O kadar çok dolanıyordu ki, indirmeyi başardığımda tekrar birbirine girmemesi için saçlarımı örmek en kolayı olacaktı. Islak saçlarla yattığım için saçlarım tamamen düğümlenmişti, sorun değildi. Kısık bakan, içi iri koyu kahverengi gözlerim, bir de üzerine uykusuzluk binince hafif şişmiş, düz bir çizgi şeklini almıştı. Saçlarımı sonunda aralamayı başarıp bol bir şekilde ördüm ve örgüyü sol omzumun üstüne bıraktım. Ne giyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Asıl sorun da burada başlıyordu bana göre. Hiçbir zaman bu tarz şeyleri sorun eden biri olmamıştım, sorun edenleri de pek anladığım söylenemezdi. Giyecek bir şeyim yok klişesi dilime dokunmazdı, aksine ben içinde rahat hissettiğim her şeyi giyerdim, bunu hiç sorun hâline getirmemiştim.

Ama bugün durum biraz farklıydı. Birincisi, staj yapacağım yer herhangi bir kafe veya otel değil, bir şirketti; ikincisi, patronum tonton ve anlayışlı bir kafe sahibi değil, karanlığı omuzlarına pelerin diye atmış, sert ve büyüleyici şekilde yakışıklı görünen Karan Çakıl'dı. Bu gerçek kanımın damarlarımın içinde donup, kristalleşmesine neden oluyordu.

Üstüme siyah balıkçı yaka bir kazak geçirip, hemen altıma da siyah bir jean giydim. Doğru kombinin ne olduğunu bilmediğim için sanırım bildiğim otu otlamak benim için en mantıklısı olacaktı. Spor çantamı tek omzuma atarken komodinin üzerinde şarja takılı duran telefonumu şarjdan çıkarıp ön cebime koydum ve odadan çıktım. Ev çok sessizdi, bunun sebebinin hepsinin derin bir uykuda olması olduğunu biliyordum. Evden çıkarken olabildiğince az gürültü yapmaya özen gösterdim. Bölüm Başkanı'nın verdiği adrese ulaşabilmek için binmem gereken otobüs sadece belirli saatlerde duraktan kalkıyordu, durağa doğru yürürken düşündüğüm tek şey bugün başıma gelecek olan şeylerdi.

Allah'tan otobüsü kaçırmamıştım, otobüse bindikten yirmi beş dakika sonra indim ve bir beş dakika kadar yürüdüm. Henüz saat oldukça erken bir saat olduğu içindir mi bilinmez yollar bomboştu, neredeyse hiç araç olmadığı gibi sokakta tek bir kedi, bir köpeğe bile rastlamamıştım. Varış noktam Karan Çakıl'ın turizm şirketinin ana merkeziydi.

Yaklaşık on beş ya da yirmi katlı, her yeri buz mavisi kavisli camlar ve parlak metalden ibaret olan bu iş merkezinin cam kapısının hemen yan tarafında, kristal bir kutunun içinde ÇAKIL HOLDİNG yazıyordu. Kafamı kaldırıp yüksek binanın en tepesine baktım, görüntü bir an için başımın dönmesine neden oldu. Gözlerimi kolumdaki siyah kayışlı saate indirdiğimde, saatin 07:22 olduğunu görünce gözlerim kocaman açıldı. Tamam, geç falan kalmamıştım ama zaman nasıl bu kadar hızlı geçmişti?

Dönen cam kapıdan içeri girip metal ve cam lobiye adım attığım anda hemen karşımda, çalışma masasının arkasında duran kızıl saçlı, bakımlı ve oldukça seksi bir kadın bana bakıyordu, göz göze geldiğimiz an sıcak bir ifadeyi yüzüne maske gibi geçirdi ve beyaz dişlerini göstererek tebessüm etti. Duraksayıp yüzüne alık alık baktım, ayağa kalktı ve tebessümü dudaklarından bir an olsun silinmeden beni selamladı.

Ona doğru yürürken kendimi çok gergin hissediyordum, elini uzattığında bana uzanan eline kısaca baktım ve kendimi zorlayarak elimi

elinin içine koyup onunla el sıkıştım. Onun elini sıkarken gözlerim istemsiz bir şekilde beyaz gömleğinin ilk üç düğmesinin açık olmasından dolayı dışarı fırlayan göğüslerine kaymıştı. Göğüsleri, benim göğüslerimin aksine oldukça dolgundu. Bu düşünce yanaklarımın ısınmasına neden oldu.

"Merve Karakuyu'ydu, değil mi?"

Saç örgümün bolluğundan istifade ederek yanağıma düşen firari saç tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken, "Evet," dedim, sesim sakindi.

"Hoş geldiniz." Önündeki beyaz kâğıdı aramıza soktu ve gömleğinin cebindeki siyah pilot kalemi bana uzattı. "Şuraya bir imza atabilir misiniz? Geldiğinize dair."

Açıkçası benimle saygı çerçevesi içinde konuşmuş olması beni hem şaşırtmış hem de mutlu etmişti. Genelde stajyerler alt kademede görülür, çalışma arkadaşları tarafından ezilirdi. Kızıl saçlı kadının gösterdiği yeri imzalamak için pilot kalemin kapağını açıp kapağı dişlerimin arasına koydum. Kadının bakışlarındaki şaşkınlığı fark ettiğimde gözlerimi kaldırarak ona baktım, gözlerindeki şaşkınlık aniden dağıldı ve gülümsedi. Kaşlarımı kaldırdıktan sonra kâğıdı imzaladım ve pilot kalemi kapattıktan sonra kadına uzatıp tekrar yanağıma düşen o gıcık saçı kulağımın arkasına itip boynumu çıtlattım. Kızıl saçlı kadın imzaladığım evrakı kenara koyduktan sonra bana bir kez daha gülümseyerek baktı.

"Hemen şu taraftaki asansörü kullanabilirsiniz. En üst kat, Karan Bey'in odasına uğramanız gerekir. Kendisi on beş dakika önce geldi ve geldiğinizde kendisinin yanına uğramanız gerektiğini bildirdi. Sanırım görev dağılımı yapacak."

İçten içe göz devirme isteğiyle dolup taşarken, kuru bir şekilde, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

"Adım Seval," dedi kızıl saçlı kadın. "Memnun oldum. Umarım iyi anlaşırız."

Zorlanarak gülümsedim. Gülümsemem her zaman olduğu gibi yüzüme yapıştırılmış ucuz bir çıkartmaya benziyordu. "Memnun oldum. Umarım."

Asansör beni son hızla en üst kata çıkardı. Kapılar iki yana kayarak açıldı ve ben kendimi bir kez daha tamamen beyaz ve camdan oluşan lobide buldum. Burası Karan Çakıl için fazla beyaz değil miydi? Çatık kaşlarla etrafı incelerken yürüdüm. Hemen Karan Çakıl'ın odasının yan tarafında kumral bir kadın oturuyordu ama o kadar meşguldü

ki, beni fark etmemişti bile. Karan Çakıl'ın ofisinin kapısını çalarken kalbim bir an içinde bulunduğum gergin durumdan mıdır bilinmez kasıldı ve iki kalp kapakçığını sıkıca birbirine örterek kendini karanlık odasına kapattı.

Ofisin kapısını hafifçe tıklattığım an, "Gir," dedi o ses.

Her ne kadar yüzünü göremesem de siyah meleğin kanat çırparken çıkardığı o sesi duyduğumda mide özsuyum karnımın içinde fokurdadı. Sesi, yakıcı bir güneşe, gözlükle bakmak gibiydi. Güneş bu açıdan siyah görünüyordu ama yakıcılığından hiçbir şey kaybetmiyordu. Çok dikkatli bakarsan gözlüğün siyah camı gözlerinin üstünde eriyebilir, seni tamamen ağma edebilirdi. İçeri girdim. Ofis bir kişi için fazla büyüktü ama ikimize dar gelecekmiş gibi hissediyordum.

Bir duvar tamamen camdan oluşuyordu, cam duvarın hemen önünde masası vardı ve masasının pahalı taştan olduğu gözle görülür bir gerçekti. Ofisin duvarları koyu gri rengine boyanmıştı ve masası, deri koltuğu, deri kanepelerine kadar her şey siyahtı. Gri duvarlarda siyah renginin çok daha baskın olduğu ama farklı renkleri de içine alan birçok pahalı tablo vardı, büyük gösterişli bir saat hemen masanın karşısındaki duvarda asılı duruyordu. Siyah deri koltuğu cam duvara doğru dönüktü, bu açıdan bakınca görebildiğim tek şey düzgün kesilmiş saçları ve biçimli ensesiydi. Deri koltuğu yavaşça döndürdü, gece siyahı gözleri gözlerime takıldığı an olduğum yerde duruşumu dikleştirdim. Kravatsız takım elbisesinin ceketi de gömleği de siyah renkteydi, gömleğin ilk iki düğmesi açık duruyordu. Esmer teni parlıyordu. Elbette parlaması mümkün değildi ama bu bahsettiğim parıltı zaten simler veya taşlarla döşenmiş ucuz bir aksesuardan dökülen ışıltıdan ibaret değildi. Bu bir ihtişamın tuvalin üstüne boya olarak dökülüp sanatı kurgulanmış hâline benziyordu.

"Geç kaldın," dedi ruhsuz bir sesle. Kademsiz gözleri doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Geç kalmadım," dedim rahat bir tavırla. Gözlerim yavaşça bileğimdeki saate kayarken, "Saat henüz... Oha!" diye bağırdım. Saat ne ara 07:45 olmuştu?

Kaba çıkışmam yüzünden avucumu ağzımın üstüne örterken irileşmiş gözlerle Karan Çakıl'a baktım. Siyah, biçimli kaşları alayla havaya dikilmiş, fakat zerre yumuşamamış bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Saat henüz oha? Senin için bu saat kaç demek oluyor tam olarak?"

"Ben..." Duraksadım ve doğru kelimeleri seçmeye çalıştım. "...buraya geldiğimde saat yediyi yirmi iki geçiyordu. Yani geç kalmadım. Tam sekiz dakika önce şirkete giriş yaptım."

Önündeki pilot kalemi eline aldı, gözleri hâlâ üzerimdeydi. Elindeki pilot kalemi bir kez çevirdikten sonra sol kaşı hafifçe yukarı kalktı. Gözlerine bulaşan ifade tedirgin olmama neden olmuştu.

"Geç kaldın," derken sesi resmiydi. "Seni tam 07:30'da görmeliydim. Şirkete giriş saatin beni ilgilendirmiyor."

"Ama bakı..."

"Bahanelerinle ilgilenmiyorum küçük kız."

Ona düz düz baktım. Aynı şekilde o da bana düz düz bakınca aramızda asırlara konu olacak ama yalnızca birkaç saniye süren gergin bir bakışma geçti.

"Karan Bey bana küçük kız demekten ne zaman vazgeçeceksiniz?"

"Büyüdüğünde." Yüzünde zerre duygu değişimi yaşanmadı. Adam sadece nefes alıp veriyordu, ruhu burada değildi sanki.

"Ah!" Kaşlarımı kaldırdım. "O zaman bana hep küçük kız demek zorunda kalacaksınız. Sonuçta ben büyüdükçe siz de yaşlanacaksınız. Aynı kulvarlarda olmayacağız hiçbir zaman." Ona ters ters baktım. "Tıpkı şu an olduğu gibi. Ama Karan Bey... Önceden de söylediğim gibi, siz yaşlı olabilirsiniz ama ben küçük bir kız değilim."

Siyah gözleri durgun bir suya benzese de ona attığım taşlar onu bulandırmaya yetmiyordu. Alaycı bakışlarını yüzümde gezdirmeyi sürdürdü.

"Bölüm arkadaşının kafasından aşağıya kahve döküp özür dilemek denen şeyin sözlük anlamını dahi bilmeyen küçük bir kız çocuğuna yakışacak şekilde çok gevezesin." Tek kaşını kaldırdı. "Bana bak. Sorunlu bir ergenle uğraşmak istemiyorum. Eğer ileride büyük hayallerin varsa ve Bölüm Başkanı'yla aranı düzeltmek istiyorsan, benimle iyi anlaşmak zorundasın. Hoş, benimle iyi anlaşıp anlaşmaman umurumda değil. Tek istediğim sorun çıkarmaman velet."

İğneleri vardı. Sessiz görüntüsüne ters düşecek şekilde çok ve ayrıntılı konuşuyordu. Kelimeleri seçerken hiç zorlanmıyor, bir an olsun duraksamadan doğrudan yüzüme ateş ediyordu. Akıcı bir Türkçeye ve güzel bir aksana sahipti. Onu dinlerken ilgimi çeken, bana durmadan okuduğu o güçlü meydan değil de konuşurken kullandığı kelimelerin dudaklarından dökülürkenki akıcılığıydı.

"Sorun çıkarmayacağım," diye mırıldandım bana ters düşen bir uysallıkla. "Umarım bu sizin için de geçerlidir. Bu bir haftalık süre içerisinde birbirimizin canını sıkmasak?"

"Uysallaşmaya başladın." Gözlerini kısarak beni inceledi, bir an yüzümde bir şey varmış hissine kapılmama neden olan dikkatli bakışları karnıma ağrı saplanmasına neden olmuştu. "Ayakta dikilmeyi keser misin? Gözüme batıyorsun şu an. Yaşıtlarına göre fazla uzunsun, geç şuraya otur." On dokuz yaşındaydım, bu herif neden veletmişim gibi davranıyordu? Çenesiyle hemen karşısındaki L şeklinde duran deri kanepeyi gösterdi. "Dikilme önümde yalı kazığı gibi. Sulak yerlerde büyümüş küçük kız."

Gözlerimi devirerek, "Sen kendi boyuna bak önce," diye homurdandım.

"Bir şey mi dedin?"

Cevap vermeden dediğini yaptım. Bir haftalık süre içerisinde ayıya dayı deme olayını uygulamak zorundaydım.

"Çok tuhaf bir insansınız," diye mırıldandım deri kanepeye yerleşirken. Kaşlarını kaldırarak gözlerimin içine baktı; duvardaki saatin tik tokları güçlü bir ritimle içeride çarpıyordu. Zamanın hızlı akmasını diledim. Gözlerinin siyahını ezen o düz ifade yüzünün ortasında aslı duruyordu. Bu adamın gözlerinden ziyade, yüzünde siyah bir perde vardı sanki.

"Neyim tuhaf?"

"Her şeyiniz."

Bana boş boş baktı. "Neyimi gördün de her şeyimin tuhaf olduğunu düşünüyorsun?"

"Mesela kurduğunuz cümleler ve görüntünüz... İki farklı insana ait sanki."

Gözlerindeki ifade değişime uğramadı ama bana uzattığı bıçaklardan geçiyormuşum hissi veren bakışlarının yoğunlaştığını fark ettim.

"İnsanları görüntüleriyle yargılayan ahmaklardan mısın yani?" diye sordu, sesi sorusunu onaylarcasına sertti.

Dudaklarına baktım, dudakları düz bir çizgi şeklinde gerilmiş olmasına rağmen dikkat dağıtıcı bir şekilde etli ve dolgundu.

"Ahmak?" Kaşlarımı çatarken yüzüm isteğim dışında buruştu. "Fazla açık sözlüsünüz."

Bakışlarını gözlerimde gezdirirken, "Şu an burada bir fincan kahve olsaydı ve ben senin geçici patronun olmasaydım, o kahveyi kafamdan aşağı boca ederdin." Ellerini göğsünün üzerinde topladı. "Çünkü bana kıl oluyorsun."

"Kesinlikle," diye onayladım onu. Bir an cidden gülümseyeceğini sandım ama dudakları kısaca titredikten sonra eski hâlini aldı.

"Benden hoşlanmana gerek yok zaten." Sesi ciddileşince, aramızdaki mesafenin katlandığını hissettim. "Aksine, patronlar kıl olunması gereken insanlardır. Seni takdir ediyorum. Ben olsaydım ben de bana kıl olurdum."

Bir an ona diyecek hiçbir şey bulamadım. Bazı insanlar duru su gibiydi, içine taş attığında onları bulandırabilirdin ama bu adam ne duruydu ne de bulanık, daha çok dibinde nelerin seni beklediğini bilmediğin derin bir okyanusa benziyordu. O okyanusun dibinde ayaklarından tutup çekmeyi bekleyen yaratıklar da olabilirdi, çok kıymetli hazineler de.

"Her neyse." Gözlerimi kaçırdım. "Ne yapmam gerekiyor? Daha önce hiç böyle bir ortamda çalışmadığım için tam olarak ne yapacağımı da bilmiyorum yani."

Masasındaki çekmeceyi açtığını duyunca gözlerimi ona çevirdim. Her hareketi asildi adamın. Çekmeceden bir yığın kâğıt çıkardıktan sonra masanın üzerine bıraktı ve siyah gözlerini bana çevirdi.

"Bunları Bahar Hanım'ın ofisine götüreceksin. Kendisi şu an burada değil. Ofisi hemen koridorun başında. Bu belgeleri ofise bıraktıktan sonra Tuğçe'nin masasının yanındaki boş masaya yerleşeceksin ve telefonlara bakacaksın. Arayan herkesin isimlerini not almayı unutma."

Duraksadım. "Tuğçe?"

"Kapıdaki kumral sekreterden bahsediyorum." Pilot kalemi gömleğinin üst cebine iliştirdi ve kafasını deri koltuğa yasladı. "Hadi. Hareket et."

Dediklerini yapmam çok uzun sürmemişti ama hareket ederken kendimi diken üstünde hissediyordum. Herhangi bir şeyi devirmekten, yersiz bir sakarlık yapmaktan ölesiye korkuyordum. Bahsettiği sekreterin yanındaki boş masaya yerleşirken kızın gözlerinin üzerimde gezindiğini fark edince bakışlarımı kıza çevirdim. Adının Tuğçe olduğunu bildiğim kız beni görünce tüm dişlerini göstererek genişçe gülümsedi.

"Merhaba," dedi son derece sıcak, sevecen bir sesle. "Yeni stajyersin sen, değil mi?"

Gözlerim kızın ince dudaklarının etrafına taşırarak çektiği dudak kalemine kaydı, ardından gözlerimi tekrar kızın gözlerine çevirdim. "Evet."

"Ah." Daha geniş gülümsedi. "Eminim burası senin için müthiş bir deneyim olacak. Yani ileride iş bulman konusunda bayağı yardımcı olacak türden bir deneyim. Umarım iyi geçer."

"Umarım," diye mırıldandım önümdeki bilgisayarın başlat tuşuna basarken.

"Adın Merve'ydi, değil mi?"

"Evet." Ona bakmadan konuşuyordum. "Senin de Tuğçe'ydi sanırım?"

"Evet." Kızın bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum şu an. "Gergin görünüyorsun. Bunun Karan Bey ile bir ilgisi olabilir mi?" diye sorduğunda kafamı aniden ona çevirip ters ters baktım.

"Hayır, ne alaka?"

Kız yüzünü buruşturdu, açık renk kirpikleri kahverengi gözlerinin üstünü örterken derin bir nefes aldı.

"Bilirsin. O biraz... Sert bir adam?"

"Oturup patronunun dedikodusunu yapmak yerine işinle ilgilensene sen," diye çıkıştığımda, kızın beyaz sayılabilecek kadar şeffaf olan tenine kan oturdu, yanakları kıpkırmızı kesildi. Hiçbir şey söylemeden önüne döndüğünde dilimi ısırmak istedim ama gözlerimi bilgisayarın ekranından bir an olsun ayırmazken tepki dahi vermedim. Neden böyle ani bir çıkışta bulunmuştum, hiçbir fikrim yoktu ama dönüp kıza kafayı gömmek istemiştim bir an.

Saat akşam yedi sıraları Karan Bey'in ofisinin kapısı açıldı.

Göz ucuyla ofisin kapısına baktığımda Karan Bey'in kolunda takım elbisesinin ceketi ile kapıda dikilmiş bana baktığını gördüm. Bir an kademsiz bakışların alanına girdiğim için midir bilinmez, kalbim garip bir endişe duygusuyla kasıldı.

"Bu kadar yeterli," dedi Karan Çakıl mekanik bir sesle. "Evine gidebilirsin.

Tuğçe'nin yokluğunu yeni fark ediyordum, gideli çok uzun süre olmamıştı muhtemelen. Spor çantamı alıp ayağa kalktığımda onun gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Bu her ne kadar diken üstünde hissetmeme sebebiyet vermiş olsa da önemsememeye çalıştım. Karan Çakıl'ı yok sayarak asansörlere doğru yürüdüm, onun da arkamda ilerlediğini biliyordum. Asansörün metal kapısı kayarak iki yana ayrıldığında asansörün içine girdim ve sırtımı soğuk metal duvara yaslayıp gözlerimi yumdum. Çok değil, birkaç saniye sonra Karan Çakıl benim içinde olduğum büyük metal kutuya ayak basmıştı.

Kapı kapandıktan hemen sonra asansör harekete geçti. Kısa bir sarsılma bedenimi titretirken elimi asansörün metal duvarlarının kenarına yerleştirilmiş demir çubuğuna yerleştirdim ve kendimi sabitledim. Karan Çakıl öylece dikilmiş, bana değil asansörün kapalı duran kapısına bakıyordu ve yalnızca soluk alıp veriyordu. Bildiğin fotosentez yapıyordu.

İnsan vücudunda yalnızca karaciğerin bir bölümünde fotosentez yapılırdı ama konu bu ifadeden yoksun adam olunca insan hayret ediyordu. Resmen bir ağaçtan daha çok fotosentez yaptığını düşünmüştüm. Ya da ben çok düşünüyordum ve kafayı yemeye başlamıştım.

"Bu kadar geç kalman... Ailen açısından sorun yaratmasın?"

Sessizliğe bıçak gibi inen sorusu karnımdaki o ızdırap verici ağrının çoğalmasına neden olmaktan başka hiçbir işe yaramamıştı. İnsanlarla ailem hakkında konuşmayı hiçbir zaman sevmemiştim. Parmakları demir çubuğu bükmek ister gibi çubuğa bastırırken gözlerimi boşluğa diktim.

"Sorun olmayacaktır," dedim dümdüz bir sesle.

Kaşlarını çattı ama bana bakmadı. Yan yana durduğumuz için onun profilini ona bakmasam da net bir şekilde görebilecek açıdaydım.

"Ailenin staj yaptığından haberi var mı?"

"Yok."

Başka bir şey sormadı, hiçbir şey söylemedi. Yalnızca omzunun üstünden bana baktı. Gözlerinin içine sinen o ifade bir an bana öyle ağır geldi ki, gözlerimi ânında gözlerinden uzaklaştırma gereği duydum. Gözlerindeki karanlık duvarın önüne geçmiştim de o duvar üstüme yıkılmaya başlamıştı sanki.

O duvarın altında kalmaktan korktuğumu fark ettim.

Asansör büyük bir gürültüyle sallanarak durduğunda dengemi kaybedip Karan Çakıl'ın koluna tutundum. Ben onun bir demirden fark-

ır olan kaslı koluna tutunduğumda, başını hafifçe eğerek bana bak... Aramızdaki boy farkına lanet ederken ben de başımı hafifçe kaldırarak ona bakmıştım. Uzun bir kız olduğumu sandığım zamanlara lanet... tim. Aramızda asırlar sürdüğüne inandığım ama yalnızca birkaç ... ve sığabilecek kadar kısa bir bakışma geçtiğinde, gözlerimiz bir ... olsun birbirlerinden daha farklı bir noktaya kaymadı bile.

"Ne-neler oluyor?"

Bakışlarını gözlerimden çekmeden, yalnızca dudaklarını oynatarak konuştu.

"Asansörlerimiz bir süredir arızalıydı."

"Ha?"

"Umarım ailen bu gece de eve gitmemeni sorun etmez. Çünkü şu an ikimizin burada olduğunu fark edip yardıma gelecek tek bir Allah'ın kulu yok. Üstelik burada telefon da çekmiyor."

"Ha?"

Koluna daha sıkı tutunduğumda gözleri bir an kolunu kavrayan elime kaydı, ardından tekrar gözlerime çıkarken kaşları çatıldı.

"Küçük bir ayı yavrusuyla konuştuğumu düşünmeye başladım."

Gözlerimi kısarak yüzüne baktım ama şu an onun söylediklerine kafayı yoracak durumda değildim. Eve gitmemem çok büyük bir sorun teşkil etmezdi ama kapalı yerlerden çok da hoşlandığım söylenemezdi. Ayrıca bu adamla bir gece geçirme düşüncesi beni ürkütmüştü. O her insanı etkileyebilecek kadar güzel bir görüntüye sahip olsa da çözemediğim o garip kişiliği beni rahatsız ediyordu.

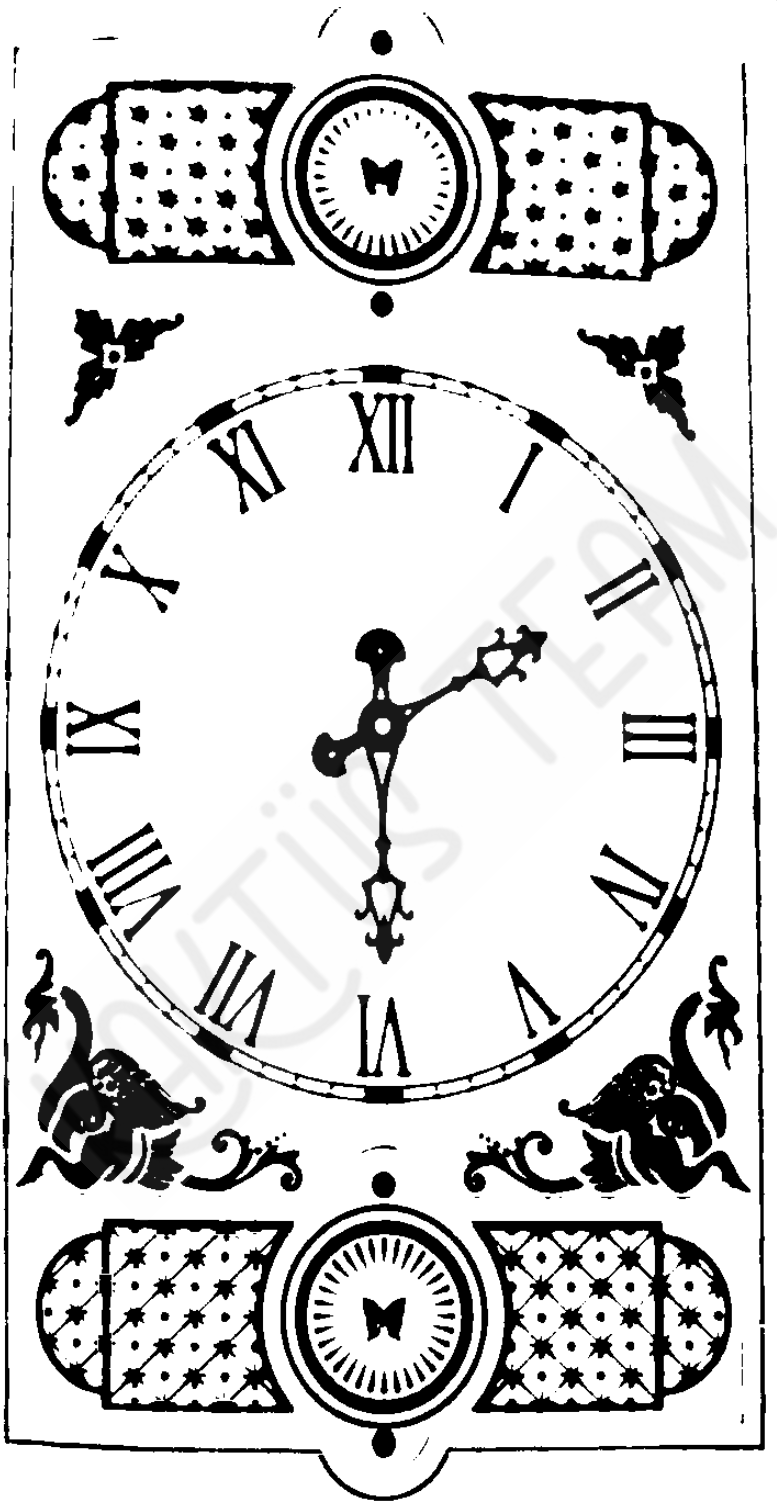
"O-oksijen?" diye sordum kekeleyerek.

Başını geriye doğru atarken gözlerini devirdi. "Ölecek gibi olmadığın sürece nefes alma Asi Çakıltaşı."

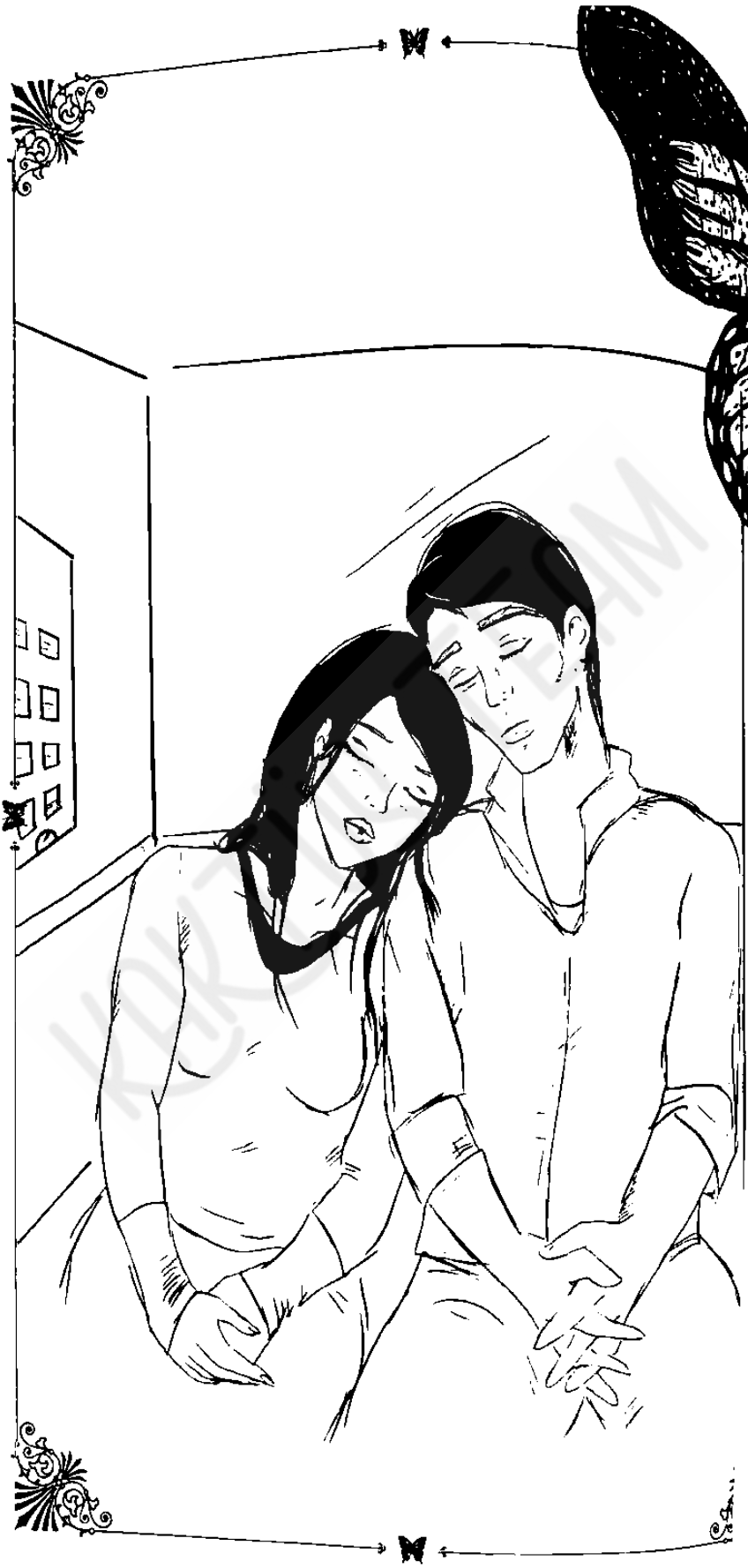
"Haaa?"

Dudağı yukarı doğru kıvrılır gibi oldu ama bu benim hayal gücümden ibaret de olabilirdi.

Ve oksijen gitgide azalmaya başladı.

CamScanner

5. SAHNE

Tahtanın ortasındaki siyah deliğin tam kalbine saplanan koyu mor ok, duvardaki dart tahtasının yediği darbeyle dizlerinin üzerine düşecekmiş gibi titremesine sebep oldu. Kalbimi bir dart tahtasının ortasındaki siyah deliğe benzetiyordum, o deliğe sayısız ok fırlatılmıştı ama oklar yalnızca ruhumu temsil eden tahtanın farklı yüzeylerine saplanmayı başarabilmişti. Bir gün tahtanın ortasındaki siyah deliğe saplanacak bir okun varlığını düşünmek bile ayak parmaklarımı içeri doğru kıvırma isteğimi tetikliyordu. O okun varlığının gerçekliği değil, yalnızca düşüncesi bile hissettiğim gücün üstüne kara bir gölgenin çökmesine neden oluyordu.

Benim kalbime hiç dokunulmamıştı.

117, 118, 119... ve tam iki dakika! İki dakikadır Karan Çakıl'ın koluna, avucumda gitgide artan bir güçle baskı uygulayarak tutunuyordum. Gözleri hâlâ gözlerimin aynasındaki yansımasını seyrediyordu. Bu zamana dek hep kendi başının çaresine kendim bakmıştım; bunun sebebi ebeveynlerimle çok parlak bir ilişkim olmadığından kaynaklanıyordu sanırım. Ya da ciddi anlamda Tanrı'nın bana biçtiği kumaşın şeklini almıştım. Yapım buydu yani. Bilmiyordum.

Baba kız ilişkimiz olmamıştı hiçbir zaman babamla. Ne beraber parka gitmiştik ne de birlikte vakit geçirmiştik. Geriye dönüp baktığımda yan yana olduğumuz her an, tenimde parmaklarının çürük izlerinin kaldığı zamanlardı. Küçüklüğümden bu yana hep gergin ve

edilen kavgalardan dolayı nefes alınmayan bir ortamda büyüdüğümden kaynaklıydı bu asiliğim sanırım. Babamın birçok kez hem fiziksel hem de duygusal şiddetine maruz kalmıştım. Fiziksel şiddetlerini çok üst seviyelere taşıyamamış olsa da ruhsal olarak çökmüş bir robottan farkım yoktu.

Belli bir yaşa kadar seyrini koruyan şiddet, yaşımın büyüyüp tırnaklarımın dışarı çıkmasıyla azalmış, zamanla yok olup geçmişte boğaz sızlatan bir anıya dönüşmüştü.

Öfkem neyeydi, kimeydi bilmiyordum ama öfkeliydim. Belki de benim öfkem, dindiremediğim kasırgam babama benziyordu. Gözlerim ve öfkemden başka ona benzeyen neyim vardı ki? Yine de içten içe benzeyen tek yanımın dinmeyen öfkem ve aynaya baktığımda tiksindiğim gözlerim olmasından memnundum. Kişilik bakımından onunla çok farklı kaldırımların taşlarını eziyorduk ayağımızın altında. Ben onun gibi olmak istemiyordum. O benim kahramanım değildi.

Hırçın gözleri tüm düşüncelerimin kayalıklarına tıpkı kabarmış tuzuyla ortalığı birbirine katan karanlık bir dalga gibi çarptığında duraksadım.

"Şu an sallanmıyoruz küçük koala. Kolumu geri alabilir miyim?" diye sordu, sesi durgundu. Elimi hışımla geri çekerken gözlerim kocaman açıldı.

"Pardon."

"Kaslı kollara sahip olmam, kollarımı bir ağacın gövdesine benzetmene neden oldu sanırım."

Karnım utançla kasılırken kaşlarımı çattım ve kollarımı göğsümün üstünde topladım. Gözlerine bakarken savaşa silahsız katılmış bir asker gibi hissediyordum kendimi.

"Ağacın gövdesinden çok, ağacın dallarına benziyor."

Kaşları alayla havaya kalktı ama yüzünde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. İfadesi sabitti. Omzunun üstünden bana bakmayı sürdürürken, ben de aldığım nefesleri kontrol altında tutmak için çabalıyordum.

"Dikkat et de ağacın dalları bir yerlerini çizmesin küçük kız," dedi tehditkâr bir sesle.

İçerideki oksijenin azaldığını fark ettiğimde spor çantamı yere attım ve sırtımı metal duvara verip olduğum yerde aşağı doğru kayarak yere oturdum. Karan Çakıl'ın düz bakışları üzerimdeydi. Dizleri karnıma

çektikten sonra çenemi dizimin üzerine koydum ve kafamı oynatmadan yalnızca gözlerimi kaldırarak Karan Çakıl'a baktım. Kara kıyametleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmak istemiyor gibi beni inceliyordu. Şu an yüzümdeki en ufak kusuru bile net bir şekilde görebildiğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Oksijen yok denecek kadar az," diye söylendim aynı şekilde ona bakmayı sürdürürken. "Az nefes alın Karan Bey. Burada yaşlı patronumla birlikte ölü bulunmak istemiyorum."

Sol kaşı alayla havaya kalktı ama bu alayın içerisine biraz da sorgu eklemişti.

"Yaşlı patronun mu?"

Alt dudağımı üst dudağımın altına aldım ve başımı sallayıp ona atabildiğim en yapmacık masum bakışı attım.

"Evet, yaşlı patronum."

"Emin ol ufaklık..." derken gözlerini benden çekti ve asansörün kapısına çevirdi. Bu açıdan bakıldığında onun yalnızca profilini görebiliyordum. "...henüz ergenliğini atlatamamış küçük bir kız çocuğuyla asansörde ölü bulunmak benim için de çok gurur kırıcı olurdu. Olgunluktan uzak küçük bir kızla olduğumun düşünülmesini istemem."

Gözlerimi devirerek, "Bunun olgunlukla ne alakası var?" diye sorduğumda kara kıyametleri omzunun üstünden yüzüme döndü, gözlerimin tam içine baktı. "Hem ne düşüneceklermiş?"

"Burada nefessiz kalıp, kalp krizi geçirene kadar ne yapmış olabileceğimizi elbette sorgulayacaklar, biliyorsun değil mi?"

Gözlerim şokla irileşti, dudaklarım aralanırken bir an öyle kalakaldım. Karan Çakıl yüzümün aldığı şekle bakarken eğlenmiş gibi görünüyordu. Ardından hiç ummadığım bir şey yaptı ve bir iki adım geri atıp sırtını duvara yasladı. Tıpkı benim gibi sırtını metal duvarda kaydırarak yere oturduğunda aramızda neredeyse bir karışlık bir mesafe vardı ve eli hemen elimin yanında duruyor, parmak uçları parmak uçlarıma değiyordu. Parmak uçlarından parmak uçlarıma akan bu şeyin adı neydi bilmiyordum ama elektriğe tutulmuşum gibi hissettirmişti. Avuçlarımı toprağa sürtme isteğiyle dolup taştım. Kafasını sert bir şekilde metal duvara vurduktan sonra omzunun üstünden bana baktı. Çenesini sol omzunun üzerine koymuştu ve bu açıdan bakılınca tıpkı küçük bir erkek çocuğuna benziyordu.

"Hadi bana bir şeyler anlat," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. Nefesinin sıcak ayazı doğrudan yüzümü hedef alıyor, tenimin altındaki kanın uğuldamasına neden oluyordu. "Aksi takdirde oksijensizlikten değil, sıkıntıdan öleceğim. Çok suratsızsın."

Tok bir sese sahipti. Sesindeki tınıydı belki de saçma sapan kelimeleri bile büyülü birer cümleye, ardından ilgi çekici bir metine çevirip önüme seren. Tek kaşımı kaldırdım.

"Bana suratsız demeden önce aynaya baktınız mı siz hiç?"

Kademsiz kıyamet karası gözler bir an dudaklarıma kaydı, ardından hemen gözlerime geri tırmandı. Bu hareketi anlamsızca kalbimin hızlanmasına sebep olurken, düşüncelerim, dengesini kaybetmiş sallanan inşaat tuğlaları gibi etrafa saçılıp paramparça olduktan sonra dağıldı.

"Fırsat buldukça aynaya bakıyorum," dedi düz bir sesle. "Ve aynada çok yakışıklı bir adam görüyorum."

"Kendini beğenmiş zengin züppe!" diye bağırdı bilinçaltımda yaşayan, sesini çok nadir zamanlarda bana duyuran diğer Merve.

"Aynada gördüğünüz adamın yakışıklılığından bahsetmediğimi ikimiz de biliyoruz. Bahsettiğim şey yüzünüzde yapay duran şu ifadeniz. Sizle konuşurken sanki bir perdenin arkasındaymışsınız, cevapları bana o perdenin arkasından veriyormuşsunuz gibi hissediyorum."

Kaşlarını çattı ama bu defa tamamen alaydan uzak bir hareketti bu.

"İyi bir gözlemcisin, değil mi?" diye sordu, sesi gözlerine bulaşan sertliği onaylayan cinsten katı ve soğuktu.

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktığımda, onun dik bakışları yüzüme saplanan oklar gibi tenime batıyordu. Aramızdaki bir karışlık mesafeye rağmen sanki yüzlerimiz yan yanaydı. Parmak uçlarının terlediğini, parmak uçlarıma baskı yapan ve gitgide artan ıslaklıktan anlayabiliyordum şu an. Parmak uçlarımızın arasındaki mesafenin tamamen kapandığını hissettim.

"İyi bir gözlemci olduğumu söylerler."

"Diyorsun."

"Evet," dedim kaşlarımı çatarak. "Diyorum."

Çatılan kaşlarımın ortasına kaba bir şekilde işaret parmağını bastırdı. Yüzümdeki o sert ifade bir anlığına yerini şaşkınlığa bırakırken gözlerim irileşti ve iri gözlerimi kırpıştırarak ona baktım.

"Bücür," diye söylendi. "Canımı sıkıyorsun."

Ağzım beş karış açılırken parmağı hâlâ iki kaşımın ortasında duruyordu.

"Kaşlarını çatma. Erken yaşta kırışacaksın."

"Sen... Yani siz. Bana bücür dediniz!"

Tek kaşını havaya kaldırdı ve boş boş yüzüme baktı. "Değil misin?"

"Sizle yaşım ile alakalı tartışmaktan yoruldum artık! Beyefendi, on dokuz yaşındayım ben!"

"Yalnızca ergenler yaşlarını kafaya takar," dedi. "Küçük olduğunu söylediğimde bunu kaldıramıyorsun, çünkü gerçekten küçüksün." Sırıttı. "Beyefendi, on dokuz yaşındayım ben," diye taklit etti beni.

İki kaşımın ortasında duran parmağını umursamadan kaşlarımı daha fazla çattım, şu anki yakınlığımıza bildiğim tüm küfürleri sıralarken dişlerimi sıktım.

"Size daha kaç defa küçük olmadığımı söylemem gerekiyor benim? Küçüklüğün veyahut olgunluğun yaşla bir alakası yok! Hem ben on dokuz yaşındayım! On dokuz!"

"Kanıtla," dediğinde parmağını bir kez daha kaşlarımın ortasına bastırdı, uyguladığı kuvvet yüzünden gözlerimi kısmak zorunda kaldım. "Bana olgun olduğunu kanıtla. Şimdi. Burada."

Cevap vermedim. Bu kez yavaşça sordu: "Nasıl olgun olunur?"

Bana biraz daha yaklaştı ve aramızdaki o küçük mesafeyi de sıfıra indirdi. Acı çikolatayı anımsatan ağır kokusunu soluduğumda, ciğerlerimdeki hava boşlukları cam kırıklarıyla doldu. Uzun, siyah kirpiklerinin koyu renk gölgeleri yanaklarına düşerken, gözlerini kısarak yüzüme bakmayı sürdürdü. Onu hiç bu kadar yakından görmemiştim.

"Bana olgun olduğunu kanıtla Çakıltaşı."

"Siz..." Ondan uzaklaşmaya çalıştım ama sanki buna engel olan bir şeyler vardı. Onun akılalmaz çekimine kapılmıştım sanki. "...ne kastediyorsunuz?"

Kaşlarını çatarken, yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Ha?"

Bir an afalladım, soluk soluğa kalmıştım. Hızla inip kalkan göğsüme düşen gözleriyle birlikte kavisli siyah kaşları daha da çatıldı.

"Şu an ne kastettiğimi düşünüyorsun sen?"

"Siz olgunluğunu kanıtla diyorsunuz ve şu an bana çok yakınsınız." Geri çekilmeye çalıştım. "Ve burası çok havasız. Ve..." Nefes nefese kalmıştım. "Ve... Çekilir misiniz?!"

Duraksadı, yüzündeki perdenin yırtılır gibi olduğunu hissettim. Bana şaşkın şaşkın baktıktan sonra gözlerini hızla kırpıştırıp geri çekildi, sertçe yutkunarak ifadesini toparlamaya çalıştı. Ben hâlâ nefes nefese duvara sinmiş öylece otururken, elim ayağım buz kesmişti ve süt dökmüş kediden farksızdım.

"Bahsettiğim olgunluk..." Duraksadı, gözlerini ileriye dikti. "O tür bir şeyden bahsetmiyordum. Yanlış anladın velet."

Kalbim göğsümü parçalayacak kadar hızlı atıyordu. Zihnimin duvarlarından şaşkınlık bulaşmış karışık bir telaş, sıvı bir kıvam almış sicim gibi akarken yutkundum.

"Burası çok havasız. Ben kapalı yerlerde fazla kalamıyorum," diye mırıldandım konuyu değiştirmek istercesine.

Omzunun üstünden bana baktığında irkildim. "Tuhaf düşüncelere kapılma. Sana saldıracakmışım gibi bakmaktan da vazgeç. Küçük bir kıza göre fazla ahlaksız düşüncelere sahipsin." Bana düz düz baktı. "Küçük bedeninle ilgili hiçbir fantezim yok."

"Ben öyle bir şey düşünmed-"

"Sus." Kaşlarını çattı. "İçinden bu tür şeyler fışkıran o küçük beyninin şeklini o kadar çok görmek istiyorum ki şu an."

Utançtan yanaklarım ısınırken, "Siz çok yakındınız," diyebildim. "Ve burası çok havasız." Gözlerimi kaçırıp bakışlarımı metal duvarlara çevirdim. Bana baktığını hissedebiliyordum.

"Tuhaf düşüncelere sahip olan beyninin suçunu mekânın havasızlığına mı atıyorsun şimdi de?"

Kaşlarımı çattım ama bakışlarımı bir an olsun ona çevirmedim. Aslında aklımda o tür düşünceler yer falan etmemişti ama yakınlığı benim için beklenmedik bir ataktı. Ayrıca onun yüzünü ilk kez o kadar yakından gördüğüm için de heyecanlanmış olabilirdim, akıl alması zor, anlatılması imkânsız bir güzelliğe sahipti. Sanki yüzü simsiyah bir tuvalin üstüne neon renklerle çizilmiş karanlık bir resim gibiydi. Karanlıkta kalmadığı müddetçe neon renkler görünmüyordu.

"Saat kaç?" diye sordum düşüncelerimi bir kenara atabilme umuduyla. Evdekilerin beni merak etmeyeceğini biliyor olsam da bu sessizliği bozmak zorunda hissetmiştim kendimi.

"23:45," dedi düz bir sesle.

"Oha!" Aniden ona döndüğümde bana tuhaf bir bakış attı. "O kadar oldu mu sahi?"

"Yok, seni kandırıyorum, manyağım ben," dediğinde duraksayıp ona bön bön baktım.

"Karan Bey, sabaha kadar burada havasızlıktan ölürüz. Ayrıca burası soğumaya da başladı."

Yanaklarının içini şişirdi ve başını geriye atarak tavana baktı. Uzun kirpiklerinin gölgesi elmacık kemiklerinin üzerine serilirken, ona bu kadar dikkatli baktığım için kendimi tokatlamak istiyordum. Âdem elmasının belirgin çıkıntısına kayan gözlerim kısıldı. Esmer teninin altında elmas varmış gibi duruyordu.

"Kim dedi sana evden ceketsiz çık diye?" diye sordu tavana bakarken. "Hem şu gözlerini üstümden çeker misin?" Dudakları her hareket ettiğinde, teninin altında duran bir elması andıran âdem elması da hareket ediyordu.

"Size bakmıyorum ki ben," diye yalan söyledim.

"Bana bakmadığını söylerken bile bana bakıyorsun Çakıltaşı."

"Hayır." Gözlerimi önüme çevirerek yerde bağdaş kurdum. "Bakın, size bakmıyorum."

"Küçük kızlarla ilgilenmiyorum," dedi alaycı bir sesle. "O yüzden sana bakmayacağım ufaklık."

Bedenimin bir kısmını ona doğru çevirdim ve kaşlarımı çatarak onun düzgün profiline baktım.

"Hâlâ küçük kız diyor ya. Bana ufaklık, velet, bücür falan demekten vazgeçmediğiniz sürece sizinle anlaşamayacağız Karan Bey. Ayrıca ne bu, hiç anlamıyorum. Yirmi altı yaşındasınız ama tıpkı bir çocuk gibi durmadan benimle dalga geçiyorsunuz."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra güldü. Bu alay içermiyordu, aksine soğuk bir gülücüktü. Başını havadan indirmeden yavaşça bana doğru çevirdi. "Dedi küçük kız," diye dalga geçti. "Seninle dalga geçmiyorum. Gerçeklerden bahsediyorum. Küçük olduğunu kabul etmeyecek kadar ufaksın benim gözümde. Yalnızca küçük çocuklar yaşlarının küçük olduğunu kabul etmez."

"Beni tanımıyorsunuz," dedim kara gözlere düz düz bakarken. "Bu yaptığınız yargısız infaz."

Kaşları çatıldı. "Seni tanımamı mı istiyorsun?"

Kelimeler boğazıma dizildi. Kelimelerin arasında saklanan harfler boğazıma kırık uçlarından sarkan bıçakları batırırken, gözlerimi gözlerinden kaçırmamak için büyük bir gayret gösterdim. Diğer insanlara

karşı olan kalıplaşmış tutumumu bu adama karşı sergileyemediğimi fark ettim. Onu en sevdiğim renge benzetiyordum. Kimi pembe, kimi mavi, kimi yeşil, kimi sarıyı severdi. Ben tutup siyahı sevmiştim. Siyahın tüm renkleri yok edebilmek gibi özel bir yeteneği vardı.

"Öyle bir şey söylemedim." Elimi koluma götürüp yavaşça sürterek kolumu ısıtmaya çalıştım. Kazağımın pek işe yaradığı söylenemezdi. "Yalnızca beni tanımadığınızı söyledim. Hepsi bu."

"Çok mu üşüyorsun?" diye sordu bana düz düz bakarken. Başımı sallamakla yetindim. "Bu mevsimde evden ceketsiz çıkarsan böyle olur. İlgilenmiyorum. Donarak öleceksen bile lütfen buradan kurtulduktan sonra öl. Sabaha kadar bir cesetle aynı ortamda bulunmak istemiyorum."

Gözlerim bir an hemen yanındaki takım elbisesinin ceketine kaydı ama ondan istemeye hakkım yoktu, zaten üstündeki gömlek de inceciktı. Bakışlarımın farkına mı varmıştı bilmiyordum ama aniden ceketi üstüne geçirip göz ucuyla bana baktı.

"Ailen merak etmez mi gerçekten?" diye sorduğunda, beklemediğim bu soru karşısında kısa süreliğine de olsa afalladım. Şanslıydık ki asansörün içi loş olsa da aydınlık sayılırdı. Garip mavi bir ışık içeriyi belli belirsiz aydınlık tutmaya yarıyordu. Dizlerimi tekrar göğsüme doğru çekerek karnıma yasladım ve ellerimi bacaklarımın etrafına sararak bağladım.

"Etmezler."

"Neden?"

Bakışlarımı ayakkabılarıma çevirdim. Bakışlarını yanağımda hissedebiliyordum ama yok saymayı tercih ettim. İnsanlarla ailem hakkında konuşmayı sevmiyordum. Ben baş başa kalınca kendimle bile konuşmuyordum bu konuyu. Kendimle konuşmayı bile reddediyordum. Zihnimdeki aile kırıntılarını birleştirdiğimde, önüme düşen görüntüde yalnızca benim yüzüm beliriyordu. Aile dendiğinde yanıma annemi, babamı ve Defne'yi ekleyemiyordum her nedense. O bağ denen şey ne yazık ki bizde yoktu.

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Seni çok mu sıkıyorlar?" diye sorduğunda, sesindeki merakı solumuştum. Bu beni şaşırttı. Son derece umursamaz bir adam gibi görünüyordu oysaki. Yalnızca gözlerimi kaldırarak başımı hafifçe çevirip ona baktım. Karan Çakıl. Yalnızca birkaç gün önce tanıdığım, siyaha

hükmeden adam. Tüm renklere hükmeden siyah, Karan Çakıl tarafından hükmediliyordu.

"Dalga mı geçiyorsunuz?" diye sordum kısık bir sesle. "Beni çok sıkıyor olsalardı şu an burada bu kadar rahat oturuyor olabilir miydim sizce?"

"Belki de şanslısındır," dediğinde gözlerinde ciddi bir ifade belirdi. "Özgür olmak isteyen bir ton insan var." Züğürt tesellisi miydi şimdi bu? Ona boş boş baktım.

"Peki ya özgür olmak istemiyorsam?"

Bana boyası akmış bir duvar gibi baktığında kalbimin sızladığını hissettim. Kara kıyametleri yalnızca beni inceledi. Hiçbir şey söylemedi. Çenesi kaskatı görünüyordu, dişlerini sıktığını ise çukurlaşan yanakları ve belirginleşen elmacık kemiklerinden net bir şekilde görebiliyordum.

"Onların ilgisine ihtiyacın olduğunu düşünmüyorum," dedi ciddiyeti ses tellerine giydirerek. "Karşımda duran küçük kız... Ya da yanımda oturan mı demeliyim? Peki. Asansörde birlikte mahsur kaldığım ve çok fazla nefes alıp oksijen israfı yapan küçük kız. Bence o küçük kız güçlü ve kimsenin ilgisine ihtiyacı yok."

Karan Çakıl beni teselli mi ediyordu? Ne diyeceğimi bilemedim, birkaç saniye yüzünü izledim.

"Teşekkür ederim."

Karan uzun bir süre sessizce durdu. "Gerçekten çok üşüyorsun, değil mi?"

"Biraz."

"Pekâlâ," derken gözlerindeki o sert siyah, yerini kadife dokusuna bıraktı. Usulca bana yaklaştı, irkilsem de geri çekilmedim, yüzüme bakmadan beni kollarının arasına çektiğinde biri kalbime tekme indirmiş gibi irkildim. Beklemediğim bu hareketi karşısında gözlerim şokla açılmıştı, bakışlarımı boşluğa doğrultarak bekledim. Sol eli kolumu tutarken, sağ elini belime sardı ve sırtımı onun kaslı göğsüne yaslamamı sağladı.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, bir an patlayacağını düşündüm.

"Sana ceketimi verirsem ben üşürüm," diye fısıldadı kulağıma doğru. "Ama ısınmana yardım edemezsem de sen üşürsün ve hasta olursun. Hasta olman umurumda olduğundan değil Çakıltaşı. Yalnızca... Şirketimde sümükleri akan, hasta küçük bir stajyer görmek istemiyorum."

Göğsü büyük bir dinginlikle yukarı aşağı hareket ederken, berabe-rinde beni de hareket ettiriyordu. Garip bir huzur, anlam veremedi-ğim bir rahatlama hissi tenimde karıncalanırken sessizce yutkundum. Çenesini saçlarıma bastırdığında bir an biri karnıma tekme atmış gibi hissetsem de bunu ona fark ettirmemeye çalıştım. Yanağımın bir tarafı onun göğsüne yaslı durduğundan, kokusunu çok daha yoğun bir şekil-de soluyabiliyordum.

Sıcak, acı çikolata gibi kokuyordu.

"Sakın kollarımda uyuyakalayım deme," dedi sakin bir sesle. Her ne kadar yüzünü göremiyor olsam da ruhsuz bir şekilde ileriyi izlediğini hissedebiliyordum. "Uyuyacak olursan da o ağzını kapalı tut. Güne salyalı bir gömlekle başlamak istemiyorum."

"Uykum yok. Ayrıca uyurken salya akıtmak gibi bir alışkanlığım da yok."

"Ne kadar çekici bir adamın kollarında olduğunun farkında mısın sen Çakıltaşı? Belki de salyaların çoktan akmaya başlamıştır."

Sesindeki alayı yakaladığımda yüzümü buruşturdum.

"Size karşı herhangi bir ilgim yok Karan Bey," diye yalan söyledi-ğimde, zihnimin içinde oturmuş uzun tırnaklarını izleyen diğer Merve kıkırdadı. *"O yüzden bütün gece seni düşündük,"* diye fısıldadı alayla. Tabii Karan bunu duymadı.

"Bana ikide bir bey demene gerek yok ufaklık."

İrkildim, kollarında olmak beni yeterince geriyordu zaten.

"Resmiyeti elden bırakmamak en doğrusu. Şu an geçici de olsa be-nim patronumsunuz."

Çenesini sertçe saçlarıma bastırdığında kalbim göğsümden ayrıla-rak boğazıma doğru kaydı. Gözlerimi kırpıştırarak yanağımı yasladı-ğım siyah gömleğe baktım. Gömleği tamamen onun gibi kokuyordu, gözlerimi yavaşça yumdum.

"Adımın sonuna bey eklemene gerek yok."

"Denerim," diye mırıldandım. Tenimin altında kan değil de buzlu su aktığını düşünürdüm; Büşra'nın bana sırnaşmasına katlanamazdım, insanlarla temas hâlinde olmak beni tedirgin ve rahatsız ederdi. Ama şu an şu hâlimden o kadar memnundum ki, kendimi olmam gereken yerdeymişim gibi hissediyordum. Bu his kendimden iğrenmeme neden oldu. Beni yutmadan, hastalıklı bir boyuta ulaşmadan hemen önce bu histen kurtulmam gerektiğini düşündüm. Daha onu tanımıyordum bile.

"Dene o zaman. Hadi," dedi ve tutuşunu biraz daha sıkılaştırdı. "Adımı söyle."

Şu an gerçekten üşümüyordum. Bunu üşümemem ve hasta olup onun başına dert olmamam için yapıyordu, bunun farkındaydım ama yine de onun kollarında bedenimi ve kalbimi iyi hissettiren bir şeyler vardı.

Eğer baba sıcaklığının ne olduğunu bilseydim, bu kollarda baba sıcaklığı var derdim.

"Karan," diye fısıldadım. İsmini söylemek dilimin ucunu yaktı. Sıcaklığı uykumu getirmeye başladı.

"Uykun geldi sanırım."

Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu, sesi bir an için çok şefkatli geldi kulağıma. Sanırım bu bilinçaltımın benim için hazırladığı bir oyundu.

"Uyuyabilirsin Çakıltaşı."

"Bana neden Çakıltaşı diyorsun ki?" diye sorduğumda derin bir nefes aldı, kabaran geniş göğsü beraberinde beni de havaya kaldırdı.

"İsminin anlamı bu. Ve sana Çakıltaşı demek hoşuma gidiyor."

Bir süre sessizlik oldu. Uzunca bir süredir aynı pozisyonda durduğum için belim ağrımaya başlamıştı ama bunu ona söylemeye niyetim yoktu. Beni mızmız küçük bir kız çocuğu olarak görmesini istemiyordum.

"Hey," diye mırıldandı, bu sessizliğe uzatılan bir bıçak gibiydi. "Saçlarını neyle yıkıyorsun?"

Kaşlarım hayretle havaya kalktı. "Şampuan?"

"Ciddi ciddi içinden bu tarz şeyler fışkıran beyninin şeklini o kadar çok merak etmeye başladım ki." Sesi bezmiş gibi çıkmıştı. "Şampuan, tamam da nasıl bir şampuan? Markası ne?"

"Düzenli olarak kullandığım bir şampuan yok," diye fısıldadım. "Bir süredir babamın eve getirdiği şampuanı kullanıyorum. Ne oldu ki?"

"Lafı uzatmayı sevmem. Saçlarının kokusunun sakinleştirici bir etkisi var. Bunu sevdim. Eve gidince şampuanının markasını mesaj olarak atıyorsun."

Kalbim kasıldı. "Yine emrediyorsunuz Karan Bey."

"Karan," diye düzeltti.

"Yine emrediyorsun Karan," diye fısıldadım. "Ayrıca babamın kullanmam için getirdiği şampuan bir kadın şampuanı. Onu kullanacak değilsin ya?"

"Emretmiyorum ve o şampuanı kullanacağımı söylemedim," dedi tok bir sesle. "Ayrıca sesin hava kaçıran balon gibi çıkıyor. Sanırım bir kaç saat uyuman gerek. Benim de uykum var. Çok hareket edip rahatımı bozacak olursan seni boğarım."

Gülmemek için alt dudağımı ısırdım. "Aslında iyi birisin," dediğimde tüm kaslarının gerildiğini hissettim.

"Ben iyi biri değilim." Sesi, sert bir rüzgâr gibi girdi saç diplerimden içeriye.

"Ne yani?" Kaşlarımı kaldırdım. "Kötü biri misin?"

"Hayır," derken sesinde aşılması güç bir mesafe vardı. "Ben kötü biri değilim."

Kaşlarımı çatarken gözlerimin üstüne oturan uykuyu geriye itmeye çalışıyordum. "Anlamıyorum."

"Ben karanlığım."

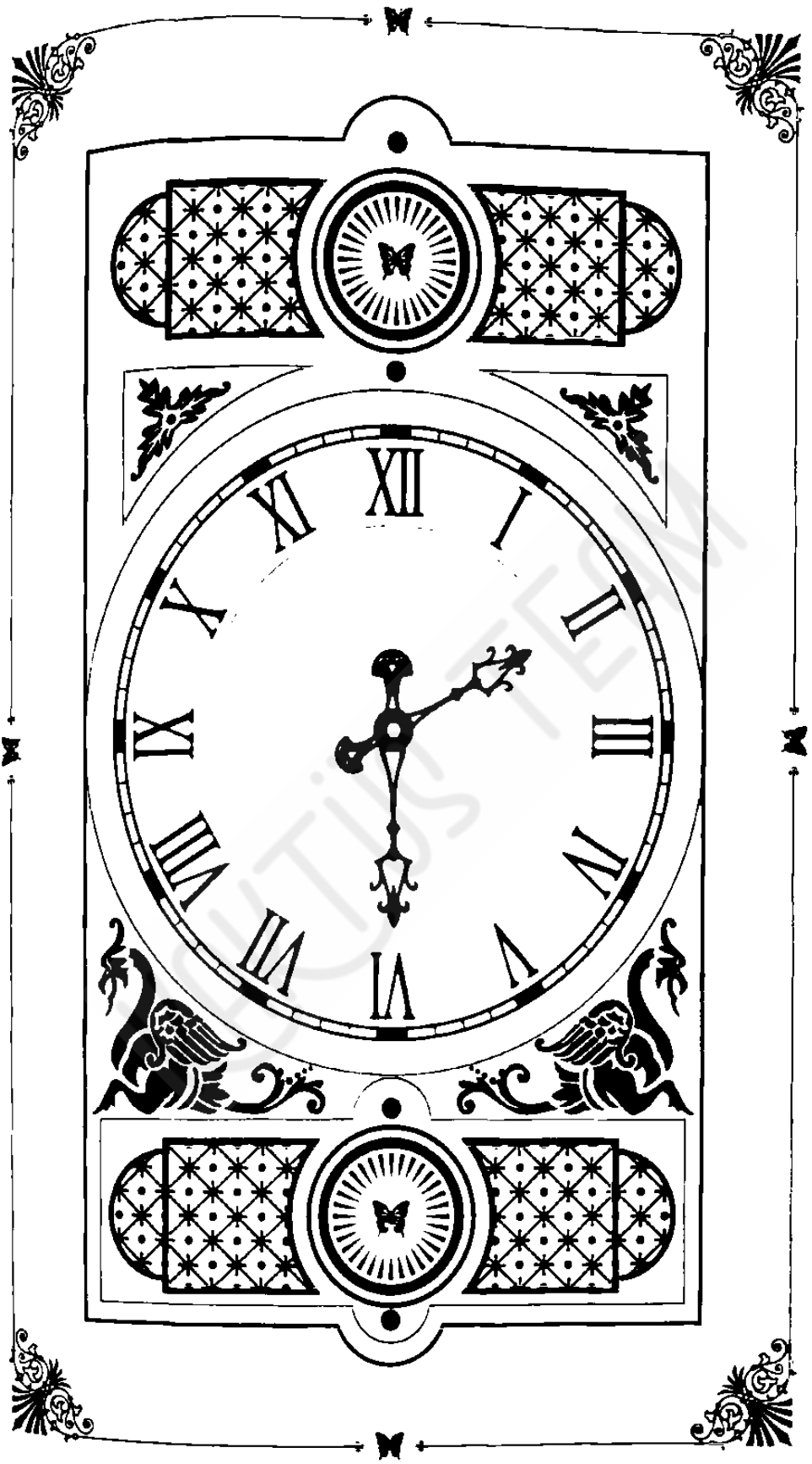
Kalbim göğsümün içinde iki büklüm oldu. Kafamı kaldırıp ona bakmak istedim ama bunu yapacak gücü kendimde bulamamıştım.

Karanlık. Damarımı kesip kanımı akıtan, yattığım kâbusların boğazına sarılan cevaptı bu.

"Olabildiğince az nefes al," diye fısıldadı Karan, ben uykunun kollarına akan kanıma elimi bastırmadan usulca düşerken. "Ufacık bir kızın, bir dinozor gibi solunum yapması beni ürkütüyor."

"İyi uykular," diye fısıldadım. Kollarımı belinden geçirdim ve onun ince beline sıkı sıkı sarıldım. Bu cesaret nereden geliyordu bilmiyordum, şu an için umursamıyordum da. Sırtını, beline dolanmış ellerimi ezmeyecek şekilde metal duvara yasladı ve derin bir nefes aldı.

"İyi uykular Asi Çakıltaşı."

CamScanner

Sana bakıyorum ve geceye
en yakın, gündüze en uzak
andayız ama güneşin sıcaklığını
tenimde, ışığını gözlerimde
hissediyorum.

6. SAHNE

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Keratase Paris Nutritive Bain Satin 2, kuru ve hassas saçlar için. (08:01)

Bunu yaptığıma inanamıyordum ama beni zorlayan oydu.

Sabah yedi sıralarında oradan kurtarılmıştık. Allah'tan güvenlik görevlisi dedem yaşlarında bir adamdı ve herhangi kötü bir düşünceye kapılmamıştı. Ayrıca Karan *-hâlâ Karan demek tuhaf geliyordu-* birkaç saat dinlenmem için izin vermişti. Şirkete öğlen gidecektim.

Ve evet, yokluğum evde zerre fark edilmemişti.

Eve geldiğimde annem ve babam uyuyordu, Defne ise çoktan okula gitmişti. Karan beni eve bırakmak istese de ben bu fikre sıcak bakmamış ve inatla otobüsle gelmiştim. Kendimi yatağın üstüne bıraktım ve derin bir nefes aldım. Banyo yapmalıydım ama bunu yapmak istemiyordum. Onun ağır kokusu tenime sinmişti. Telefonum komodinin üstünde titreyince yattığım yerden aniden doğruldum ve telefonu avuçlarımın arasına alıp ekran kilidini kaydırarak kaldırdım.

Gönderen: Karan Çakıl

Banyoda o bahsettiğin şampuandan var. Beni mi kandırıyorsun? Bu senin saçların gibi kokmuyor! Hem bir dakika, bir öğrenci nasıl o kadar pahalı bir şampuan kullanabilir ki? Baban milyoner mi? Ben üniversitedeyken aç geziyordum. (08:18)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu:
Gerçekten o şampuanı kullanıyorum. Babam bir giyim mağazasının müdürü ve giyim mağazasında kozmetik ürünleri de satılıyor. (08:21)

Gönderen: Karan Çakıl
Ama bu kokunun o koku ile yakından uzaktan alakası yok. (08:23)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Belki de sana öyle geldi. Her neyse, iyi uykular. (08:25)

Gönderen: Karan Çakıl
Kandırıldığımı düşünüyorum. İyi uykular. (08:27)

"Sen okula gitmedin mi Merve? Bugün dersin yok mu?" diye sordu annem ben ayaküstü bir şeyler atıştırırken. Onunla göz göze gelmemeye özen göstererek başımı iki yana salladım ve spor çantamı sol omzuma astım.

"Ceza aldım. Staj yapıyorum."

"Ceza mı? Ne cezası?"

"Fakülteden bir kızla kavga ettim," dedim düz bir sesle ve ağzıma içi biberli yeşil zeytinden atıp, eğilip botlarımın bağcıklarını bağladım. "O yüzden kısa bir süreliğine staj yapacağım."

"Neden kavga ediyorsun?"

Baygın gözlerle ona baktım. Beni anlamasını elbette beklemiyordum. Şimdi durumu açıklasam bile büyük ihtimalle suçu yine bende arayacaktı. Bu yüzden açıklama yaparak kelimelerimi tüketmeye gerek yoktu. Gözlerimi devirmekle yetindim."

"Akşam görüşürüz anne."

"Merve," diye seslendi arkamdan ben kapıya doğru yürürken. "Gel buraya! Konuşacağız!"

"Geç kalıyorum. Akşam konuşalım. Tabii vaktin olursa."

Annemin cevap dahi vermesini beklemeden kapıdan çıktığımda soğuğun yırtıcı pençelerinin tenime indirdiği darbeyle titredim. Boynumu ceketimin yakalarına saklarken etrafa kısa bir bakış attım. Öğlen vakti olmasına rağmen sokak bomboştu. Hızlı adımlarla karşıdan karşıya geçtikten sonra otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Otobüs durağı evime çok uzak bir yerde değildi. Fethiye küçük bir yerdi ve her şey neredeyse yan yana sayılabilecek kadar sıkış tepişti.

"Çakıltaşı." Sesin geldiği yöne baktığımda Karan Çakıl ile göz göze geldim. Siyah Range Rover'ın camından kafasını uzatmış, bana bakıyordu. Her zaman olduğu gibi mükemmel görünüyordu. Şok olmuş gözlerle ona bakarken duraksadım. "Gel."

"Otobüs bekliyorum," dedim düz bir sesle ve gözlerimi kaçırdım.

"Otobüs yakın zamanda gelemeyecek gibi görünüyor. Bir kez daha geç kalırsan neler olur biliyorsun, değil mi?" diye tehdit etti beni. Kara gözler üstümdeydi. Şu an caddede ikimiz ve bir ayakkabı boyacısından başka hiç kimse yoktu.

"Yetişeceğim. Otobüs birazdan burada olur."

Gözlerini devirdi ve kafasını sağ omzunun üstüne düşürdü. Tıpkı bir baş belasıymışım gibi davranması canımı sıkmıştı. *"Hadi ama o çok havalı!"* diye bağırdı içimdeki iflah olmaz ses. Kendi iç sesime gözlerimi devirirken kollarımı göğsümün üstünde topladım ve otobüsümü beklemeye devam ettim.

"Çakıltaşı, sana son defa söylüyorum. Gel. Eğer geç kalırsan olacaklardan ben sorumlu değilim."

Tehditkâr gözler bir kez daha beni bulduğunda yanaklarımın içini havayla doldurdum ve başımı iki yana sallayarak pes ettim. Normal şartlarda okuldan atılmak umurumda dahi olmazdı. İnadım inat bir insandım, geri adım atmayı sevmiyordum. Ama... Söz konusu bu lanet herif olunca bedenim benden bağımsız hareket ediyordu. Bu komikti. Kendime acımaya başlamama ramak kalmıştı resmen.

Cipin kapısını açtıktan sonra yoğun kokusunun yayıldığı arabanın ön yolcu koltuğuna yerleştim ve kapıyı çarparak kapattım. Karan Çakıl'ın profilimde dolanan kademsiz bakışlarını hissedebiliyordum ama önemsememeye çalıştım. Sırf onun diline düşmemek için emniyet kemerini bağladıktan sonra sırtımı arabanın koltuğuna yasladım ve omzumun üstünden Karan Çakıl'a baktım.

"Oldu mu?"

Düz düz baktıktan sonra direksiyonu kırdı ve arabayı hareket ettirdi. "Oldu." Sesi ruhsuzdu.

Bir süre sessizlik hakim oldu. Siyah asfaltlar altımızda akıp giderken onun yoğun kokusunu soludum ve nefes alırken bile boğazından yükselen kara kanat seslerini duydum. Nefes alıp verirken çıkardığı sesler bile hoş gelmişti kulağıma. Kendi düşüncelerime kaşlarımı çattıktan sonra bakışlarımı ön camdaki yoldan ayırmadan derin bir nefes aldım.

Aldığım derin nefes onun çikolata kokusunu ciğerlerime aşılamıştı. Dişlerimi sıktım.

"Uykunu alabildin mi?" diye sordu gözlerini yoldan ayırmadan.

"Uyudum biraz."

"Birazdan kastın ne? Tüm gün uyuklayıp işleri aksatmazsın değil mi?"

Gözlerimi devirdim. "Aksatmayacağım."

"Eve döndüğünde ailenle herhangi bir sorun yaşamadın?" dedi sorar gibi, gözleriyle yolu döverken. Gözlerim siyah saçlarına kaydı. Siyah saçları bir gül yaprağı kadar yumuşak görünüyordu. Elbette bahsettiğim kırmızı ya da beyaz bir gül yaprağı değildi. Kadife siyahı bir gül yaprağından bahsediyordum. Bir an tüm cesaretimi toplayıp onun saçlarına dokunmak istedim ama bu isteğime prangalar vurarak dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Hayır. Herhangi bir sorun yaşanmadı. Yokluğumun farkına bile varmamışlar."

Huzursuzca kıpırdandı ve omzunun üstünden bana baktı. Bakışları yüzüme düşerken nefesim kesilmişti ama bunu ona yansıtmamak için elimden geleni yaptım ve gayet rahat bir ifadeyle ona baktım.

"Ailenin sorunu ne anlamıyorum. Eğer benim bir kızım olsaydı sanırım onun ensesinden hiç düşmezdim. Kız çocukları özeldir."

"Bunu sorun etmiyorum," diye yalan söyledim. İç sesim ânında olaya müdahale edip Karan Çakıl'ın duyamayacağı bir tonda çığlık attı. *"Gayet de sorun ediyoruz. Sorun etmekten ciğerimiz çürüdü."*

Siyah ve gür kaşlarını çattı. Alnındaki mavi, yeşil damarlar ince derisinden belirgin bir şekilde fırlamıştı. Bu görüntü nefes kesici ve erkeksiydi. Ah, o gerçekten çok güzel bir adamdı. Bu düşünce beni delirtecekti.

"Bana pek inandırıcı gelmedi açıkçası."

"İnanıp inanmamak size kalmış. Ben böyle yaşamaya alıştım ve hiç sorun etmiyorum."

Bana dik dik baktıktan sonra gözüyle yolu kontrol etti. Gerçekten çok iyi araba kullanıyordu. *Acaba hiç kötü olduğu bir iş yok mu,* diye geçirdim içimden.

"Yine sizli bizli konuşmaya başladın Çakıltaşı. Şirket dışında bana ismimle hitap edebilirsin. Sizli bizli konuşmalardan hazzetmiyorum. Hem ben sana siz dedim mi hiç?"

Kaşlarımı çattım. "Yalnızca ağız alışkanlığı. Üzgünüm," diye mırıldandım önüme dönerken. Ah, Allah'ım çok gergin hissediyordum.

Siyah bakışları profilimde hissedebiliyordum. Rahatsızca kıpırdandım. "Yola odaklanır mısın?"

Güler gibi bir ses çıkardı ama bu neşeden uzak bir sesti. "Bakışlarım seni rahatsız mı ediyor ufaklık?"

Kollarımı göğsümün üstünde topladım ve bakışlarımı altımızda kayıp giden siyah asfalttan ayırmadım. "Evet. Yola odaklanmalısın. Trafi-"

"Trafik bilgin söz konusu olunca bir kez sınıfta kalmışlığın var. Bence bu konulara girmeyelim," diye sözümü keserek dalga geçti benimle. Her ne kadar sesi ciddi olsa da ciddiyet maskesinin altında yatan alayı soluyup ona cins cins baktım.

"Tartışmak istemiyorum."

"Neden? Formdan mı düştün Çakıltaşı?" diye sorduğunda güzel yüzünün ortasına esaslı bir yumruk indirmek istedim ama bu isteği dizginlemeyi başardım. Şahsen öyle bir şey yapmaya cüret edersem bana ne tür bir işkence uygulardı, bunu yalnızca Allah bilirdi.

"Emin ol burada saatlerce tartışabilirim seninle. Ama keyfim yok."

Karan başını geriye doğru attığında göz ucuyla ona baktım. Âdem elması çıkıntılı bir kavisle gün yüzüne çıkmıştı. Derin bir iç çekti ve kafasını eğerek tekrar yola odaklandı.

"Ne değişik kızsın sen ya," dedi sakin bir sesle.

"Bizi değişik buluyor. Bundan kastı ne? Sor ona," diye mırıldandı içerideki meraklı. Belki de merak eden tek kişi o değildi, ben de merak ediyor olabilirdim. Ama sormayacaktım. Bir an evvel bu yolculuğun son bulmasını istiyordum. Onunla aynı ortamda olmak beni geriyordu. Kötü hissettirmiyordu, kesinlikle. Yalnızca ciddi anlamda geriliyordum.

"Değişik olduğumu düşünmüyorum."

"Gerçekten asi bir kızsın, öyle değil mi?"

"Öyle olduğumu söylerler."

"Kesinlikle öylesin."

Karan Çakıl'ın telefonundan geldiğini düşündüğüm melodi arabanın içinde yankılanmaya başladığında Karan Çakıl kravatsız takımının iç cebindeki cep telefonunu çıkardı ve açıp kulağına götürdü.

"Seni dinliyorum Sergen?" derken tıpkı sesi gibi gözleri de ruhsuzdu. "Şu an şirkette mi gerçekten?" Siyah biçimli ve gür kaşları çatıldı. Damarları bu kez alnındaki ince deriyi tamamen zorlamaya başlamıştı. Gözlerimi yüzünde gezdirdim.

"Ben yoldayım. Şu an şirkete geliyorum. Onu bir şekilde oradan uzaklaştıramaz mısın?"

Kimden bahsediyordu? Bir kadın? Bu düşünce kalbimi zorladı. Bakışlarımı ön camdan akıp giden yola çevirdim. Bana neydi?

"Sikeyim ya!" diye sesli bir küfür ettiğinde irkildim ve yan gözle ona baktım. Sinirli görünüyordu. "Tamam, geliyorum. Odamdan ayrılmasın."

"Sorun ne?"

"Yok bir şey," dedi kara gözlerini yoldan ayırmadan.

Oysa bir şey olduğu gün gibi ortadaydı.

Karan Çakıl ile tekrardan aynı asansöre binmek elbette içimde bilinmedik bir şeylerin uyanmasına neden olmuştu. Başta çekinsem de o bitmek bilmeyen merdivenleri tırmanamayacağıma göre asansörü kullanmak zorundaydım. Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve asansör yukarı doğru tırmanırken sırtımı metal duvara yasladım. Bu çok tanıdık bir histi.

"Umarım tekrar burada mahsur kalmayız," dedim gözlerimi kısarak Karan Çakıl'ın ensesine bakarken. Düzgün bir enseye sahipti. Saçlarının tıraşı onu olduğundan çok daha genç göstermişti. Siyah saçları, bronz teni ile ölümüne uyumluydu. Siyahın her bir kıvrımı bu adama dokunmuştu.

"Kalsak bile bu kez sabaha kadar beklemek zorunda kalmayız Çakıltaşı. Bizi fark ederler."

"Gergin görünüyorsunuz," diye mırıldandım. Şu an şirketteydik. Artık aramızdaki mesafenin katlanma zamanıydı.

"Çünkü gerginim."

"Ani ruh değişimleriniz beni oldukça şaşırtıyor Karan Bey."

"Asansörün kapıları açılana dek bana Karan diyeceksin. Asansörün kapıları açıldıktan sonra bey diyebilirsin. Şu an herhangi bir resmiyete gerek yok."

Asansör aniden durdu ve kapılar iki yana kayarak açıldı. Alt dudağımı hafifçe ısırdıktan sonra ruhsuz bir şekilde gülümsedim ama sırtı bana dönük olduğu için bunu görememişti.

"Peki Karan Bey."

Hiçbir şey söylemedi. Beyaz lobiye ulaştığımızda hâlâ önümde yürüyordu. Gözlerimi onun üstünden alamadım. Siyah takımın pan-

tolonu bacaklarını sarmıştı ve gerçekten uzun bacaklara sahipti. İnce belinin aksine geniş omuzları vardı.

Adının Tuğçe olduğunu hatırladığım sekreter kız Karan'ı görünce ayağa kalktı ve onu selamladı. Arkasından gelen beni görünce bir an yüzü düşmüştü ama bozuntuya vermemeye çalışarak zoraki bir şekilde bana da gülümsedi. *İki yüzlü.*

"Hoş geldiniz Karan Bey."

"Hoş buldum," dedi Karan mesafesini koruyarak. Ofisinin camdan fakat içeriyi göstermeyen kapısına baktıktan sonra gözleri tekrar sekreteri buldu. "Sergen bana durumu bildirdi. O içeride mi?"

"Hayır efendim. Kendilerini içeride tutamadım maalesef. Şirketi geziyorlar."

Karan bana doğru döndüğünde siyah kaşlarının çatılmış olduğunu gördüm. Bu bir kasırganın en şiddetli hâlinin denize düşüşü gibiydi. Gözlerinden geçen sayısız kelimelerin lügatimde yeri yoktu. Karan kısaca bana baktıktan sonra tekrar Tuğçe'ye döndürdü bakışlarını.

"Benim hakkımda herhangi bir şey sordu mu sana?"

Tuğçe yüzünü buruşturduktan sonra gözlerini kaçırdı.

"Her zaman sorduğu o malûm soruyu sordu efendim."

Karan kafasını geriye atarak derin bir iç çekti. Ardından ellerini şakaklarına koydu ve hafifçe ovaladı. "Cidden, ne zaman vazgeçecek?"

"Evlendiğin zaman, eşek sıpası!" diye bağırdı biri arkamda. Ses yaşlı bir bedene sahipti, bunu fark etmiştim. Omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda beyaz saçları ve çizgilerle dolmuş yüzüne rağmen oldukça karizmatik görünen bir adamla burun buruna geldim. Gözleri doğrudan Karan'ın üstündeydi. Üstünde siyah bir takım elbise, elektrik mavisi bir kravat ve elinde destek aldığını düşündüğüm ahşap bir baston vardı. Bastondaki gümüş işlemeler dikkat çekici görünüyordu. Yaşlı adamın gözlerinin biri diğerinden daha kısık bakıyordu ama güzel gözlere sahipti.

"Dede." Karan'ın bezgin sesini duyduğumda bakışlarımı bu kez Karan'a çevirdim. Baygın kara bakışlar yaşlı adamın üzerindeydi. Şu an burada ne döndüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu. Uykumu alamamıştım ve beynim allak bullaktı.

"Dede tabii ya!" dedi yaşlı adam. Sinirliydi. "Bu saatte mi geliyorsun sen şirkete? Sorumsuz eşek sıpası!"

"Allah aşkına yine başlama dede. Gir, içeride konuşalım."

Yaşlı adam yavaşça bana doğru yaklaştı ve hemen önümde durdu. Gözleri beni kısaca süzdükten sonra bakışlarını benden çekmeden konuştu.

"Bu kız kim? Burada çalışan koca memeli, çakma sarışın kokonalara benzemiyor hiç."

"Değil çünkü," dedi Karan net bir sesle. Bir an afallayıp bakışlarımı Karan'a çevirdim. Tuğçe yaşlı adama kötü kötü bakıyordu. Sanırım kendisinden kokona olarak bahsedilmesi pek hoşuna gitmemişti. Ah, tabii bir de koca memeli denmesi vardı... Bence memeleri güzeldi.

Yaşlı adam gözlerini üstümden ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Len Karan, yoksa düşündüğüm şey mi, ha?"

Kaşlarımı çatarak yaşlı adama baktığımda yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. "Kendine benzerini bulmuş, eşek sıpası!"

"Dede..."

Yaşlı adam Karan'ın konuşmasına müsaade etmeden tekrar atladı.

"Tabii seni ziyaret etmeye geldiğimi duyunca buluşmanızı yarım bırakmamak için onu da buraya getirdin, değil mi? Seni çakal! Bir taşla iki kuş tabii, hem çenemi kapatacaktın hem de buluşmanız yarım kalmamış olacaktı. Bu güzel kızcağız için mi ekiyorsun işleri sen bakayım?"

Bana bir tokat atsa bu kadar şaşırmazdım sanırım. Düz düz karşımdaki ihtiyara bakarken ayak bileklerimin bir an için titrediğini hissettim. Burada sekreter olarak çalışmadığım kılığım ve kıyafetimden belli oluyordu. Hiçbir şekilde bu şirkete ait görünmüyordum. Ama nasıl oluyordu da Karan gibi bir adama ait görünebiliyordum, işte orası muammaydı. Adam belki de Alzheimer'dı. Tuğçe'nin şaşkın bakışlarını üzerimizde hissedebiliyordum şu anda.

"Dede..."

Yaşlı adam elini bana uzattı ve yanağımı okşadı. Taş kesilmiştim. İkinci kez Karan'ın sözünü kesti. "Sonunda şartlarımı yerine getirmeye başladın, eşek sıpası. Bahsettiğin arazi senindir."

Ne ara olmuştu, bilmiyordum. Nasıl olmuştu, anlamamıştım. Tek hissettiğim Karan'ın omzuma kayan ve beni kendine doğru çeken eli olmuştu. Yüzüm Karan'ın kaslı ve çikolata kokulu göğsüne gömülürken, ipek gömleği yanağımı usulca okşamıştı. Gözlerim kocaman açıldı. Şaşkınlığım o kadar keskin bir kokuya sahipti ki şişeleyip parfüm olarak satabilirdiniz.

Tüm bu şaşkınlığıma rağmen olduğum yeri sevmiştim.

"Tam üstüne bastın dede. Birlikte bir şeyler yiyecektik ve Sergen arayıp senin burada olduğunu söyledi. Ben de fırsat bu fırsat deyip onu seninle tanıştırmak için buraya getirdim. Baksana, o çok güzel, değil mi?"

Göğsümden sürü hâlinde kapkara kuşların kalktığını hissettim. Karan beni aniden çekiştirince afalladım. Ayaklarım yerden kesilmiş, kaburgalarımdan tutularak yarım metre ileriye sürüklenmiştim. Olanlara anlam veremeyen tarafım boş boş yaşlı adama bakarken, diğer tarafımın alnında anten şeklinde soru işaretleri çıkmıştı.

"Gerçekten çok güzel. Allah sana bağışlasın. Çekiştirmesene kızı eşek sıpası!"

"Dede hadi gel, ofisimde konuşalım. Özel hayatımı çalışanlarımın yanında konuşmayı sevmiyorum."

"Karan Be-" diye mırıldanacaktım ki uzun parmaklarıyla etimi kısıtırdı. Sessizce inledikten sonra kaşlarımı kaldırarak ona baktım. Gözlerinin içinde büyük harflerle *KONUŞURSAN ÖLÜRSÜN* yazıyordu.

Yaşlı adam hiçbir şey söylemeden ofise girdiğinde ben hâlâ Karan'ın kollarındaydım. Kalbim bir kuş gibi kanat çırpıyor olmasına rağmen yüz ifademden hiçbir şey okunmuyordu. Ruhsuzluğu giydirmiştim yüzüme. Tuğçe'nin zan altında bırakan bakışlarına maruz kalınca gözlerimi kaçırdım. Karan, Tuğçe'ye uyarı dolu bir bakış attıktan sonra yaşlı adamın arkasından ofise girdik.

Yaşlı adam Karan'ın tekerlekli deri koltuğuna oturduktan sonra bastonunu masaya sabitledi ve sırtını koltuğa yasladı. Gözleri koyu kahverengiydi, kesinlikle siyah değildi ama siyaha çok yakın bir renkteydi ve bir tanesi daha kısık bakıyordu. Yine de sanırım Karan gözlerini dedesinden almamıştı. Tek benzerlikleri bir tabloya konu olacak güzellikteki yüzleriydi.

Karan'ın terli eli elimin içine kaydığında kalbim gümbürdedi ve aniden gelen kusma isteğiyle yüzümü buruşturdum. İğrendiğim falan yoktu. Yalnızca hazırlıksız yakalanmıştım ve eli gerçekten çok sıcaktı. Onun görüntüsünün aksine, sıcacık elleri vardı.

Beni çekerek L şeklindeki deri koltuğa oturttu ve hemen yanıma kendisi oturdu. Ellerimiz hâlâ birbirine kenetliydi. Neden ona uyuyordum, bilmiyordum ama şu an hâlimden oldukça memnundum. Kendi kendime kaşlarımı çattım.

"Kırk yıl düşünsem senin hayatına bir kızı kabul edeceğin gelmezdi aklıma," diye söze girdi yaşlı adam. Çizgilerle dolu göz çevresi ilgimi

çekmişti. Gülümseyince çizgiler çok daha belirginleşiyordu. Ah, yaşanmışlık... Yaşanmışlık gözlerinin etrafındaki çizgilere yuva kurmuştu. Belki de yaşanmışlık o çizgilerin ta kendisiydi.

Karan hiçbir şey söylemeyince gözleri tekrar beni buldu yaşlı adamın. "Adın ne bakalım?"

Birkaç saniye kendime zaman tanıyarak beynimde bir açık oturum başlattım. Karan Çakıl arazi lafını duyunca bir anda bana sarılmıştı. Sanırım o an istediği bana sarılmak değil, araziye sahip olmaktı. İçten içe kıkırdamak istedim. *Uyanık herif.* Resmen yaşlı adamı kandırıyordu.

"Merve," diye mırıldandım. "Asi Merve."

"Ben de bu eşek sıpasının dedesiyim işte. İsmim Yaşar." Adam bir an duraksadı. "Adım Merve mi dedin sen? Ulen eşek sıpası, yaptın yapacağını!"

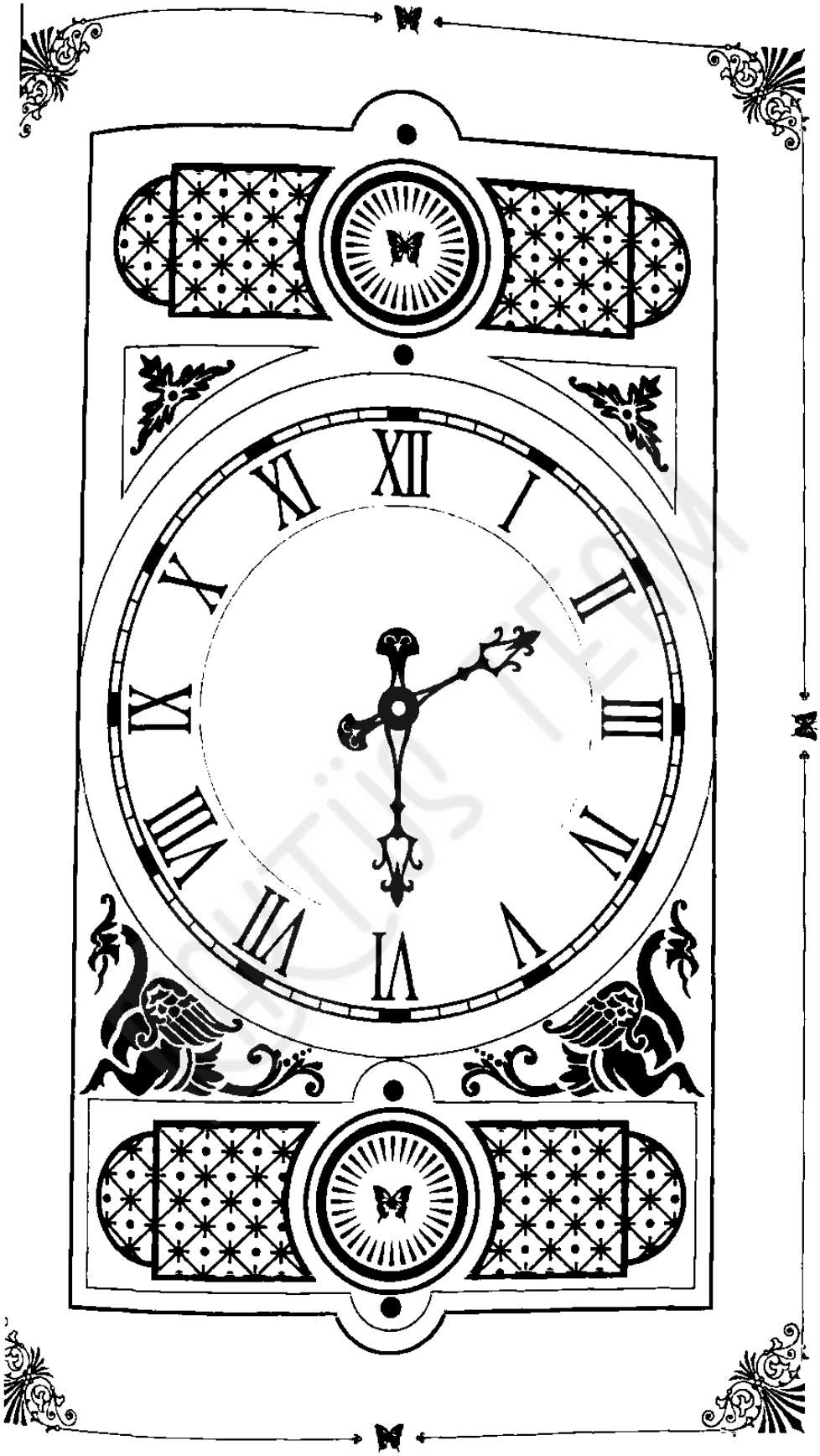
Duraksadığımda Karan'ın elimi tutan elinin kasıldığını hissettim. Göz ucuyla ona baktığımda dudakları düz bir çizgi hâlinde, yüzünde yaşamdan uzak ölü bir ifadeyle dedesine baktığını gördüm.

"Anlamadım?" diye sorduğum an yaşlı adam, yani Yaşar Bey genişçe gülümsedi ve gözlerini Karan'a çevirdi.

"Bu eşek sıpasının siyah çakıl taşları vardı. Küçüklüğünden bu yana hiç vazgeçmedi onlardan. Hâlâ sakladığından adımın Yaşar olduğu kadar eminim. O siyah çakıl taşlarından bir tanesi kaybolsa gece gündüz ağlar ve onu arardı. Bulana dek. Bazen beyaz çakıl taşlarını kendisi siyaha boyardı. Bir gün bir kitapta Merve isminin çakıl taşı demek olduğunu okumuş. O gün ismi Merve olan siyah saçlı, esmer bir kızla evleneceğini söyledi durdu. Onun bir kaçık olduğunu düşünmüştük, psikoloğa bile götürdük. Psikolog bunun gayet normal bir şey olduğunu söylemişti. Sanırım çakıl taşlarına olan bu sevgisi soyadına olan bağlılığından geliyor." Duraksadı, gözlerinde hüzünlü bir ifade belirdi. "Ah, cidden. Tam tarif ettiği kız tipisin."

Daha önce hiç duvara çarpmamıştım. Ama çarpmış olsaydım da sanırım şu anda hissettiklerime yakın bir şey hissederdim. Bir anda bütçesi oldukça pahalı olan Amerikan yapımı bir filmdeki ağır çekimde ilerlemeye başlamıştı zaman. Yaşar Bey'in gözlerine bakarken nefesimin kesildiğini hissettim.

"Evet," diye onayladı Karan karanlık bir sesle. "Aradığım Siyah Çakıltaşı'nı buldum."

CamScanner

7. SAHNE

Gözlerime gömdüğüm tebessümler, ruhumda kendi kendinin boğazını parçalayan çığlıkların annesiydi. Ruhumdaki izlerin fısıltısını duyuyordum.

Derin, tuzlu ve dibinde beni neyin beklediğini bilmediğim bir okyanusun içinde, her seferinde o okyanusun tuzlu suyu ciğerlerimin tüm kıvrımlarına doluşup, kıvrımları dolduruyormuş gibi hissediyordum.

"Senin adına çok sevindim," dedi Yaşar Bey sonunda tekrar konuştuğunda. "Sonunda bir işin ucundan tutmaya başlamışsın eşek sıpası."

Karan'ın belimi tıpkı kara bir yılan gibi saran kaslı kolu sıkılaştığında, alenen beni tehdit ettiğini bu hareketinden yola çıkarak anlayabilmek çok da zor değildi.

"Evet," dedi.

"Kızın ailesinin haberi var mı?" diye sordu Yaşar Bey. Karan birkaç saniye sessiz kaldıktan hemen sonra elini usulca belimden çekti, büyük ellerini dizlerinin üstünde birbirine kenetledi.

"Henüz ailesinin haberi yok," dedi usta bir tiyatro oyuncusunu aratmayacak şekilde. "Ama en kısa zamanda olacak."

"Sana da bu yakışır. Kızın ailesinden habersiz görüşmek yakışık almaz. En kısa zamanda ailesiyle tanışalım." Yaşlı adam kararlı gözlerine yayılan şefkati saklamadı, bakışlarını bana doğrultup genişçe tebessüm etti. Tepkisiz bir şekilde adama bakakaldım.

Birkaç saniye kendime düşünmek için zaman tanıdım. Burada neler dönüyordu? Ağzımı açmak istesem de okul hayatımı riske atmaya

da hiç niyetim yoktu. Yaşlı bir adamı ayakta uyuttuğu için asıl suçlu olan oydu ayrıca.

"Dede şimdi bunları konuşmanın ne yeri ne de zamanı. Sen neden geldin buraya?"

Yaşar Bey bir süre tip tip torununa baktıktan sonra boğazını temizledi ve sandalyeyi yavaşça döndürerek camdan duvardaki manzarayı izlemeye başladı. Şehir resmen ayaklarımızın altında serili duruyordu. Fethiye'nin Kordon'u her ne kadar şirkete uzak bir konumda da olsa, denizin manzarası buradan bakılınca dibimizdeymiş gibi görünüyordu.

"Seni kontrole geldim. Malûm, sen hiç uğramaz oldun." Yaşlı adamın sesinde kırgınlıktan ziyade benim gibi bir kızın anlam veremeyeceği türden bir hüzün oluşmuştu. Yaşının getirisi olan çizgilerin sardığı gözlerini manzaradan bir an olsun çekmedi ama o bakış yüzünden silinmedi.

"Vakit yarattıkça gelmeye çalışıyorum," dedi Karan, sesi soğuktu.

"O zaman hiç vakit yaratamıyorsun."

Karan cevap vermedi, dedesi de üstüne gitmedi. Üçümüz de birkaç dakika sessiz kalıp, *-ki ben olayın başından beri sessiz olan taraftım-* manzarayı izledik. Sessizliğin bozulacağını Yaşar Bey'in gözlerinin üstüme dönmesiyle birlikte kavradım. Sevecen, sıcacık bir şekilde dudakları yukarı kıvrıldı. Karan'ın aksine gülümseyebiliyordu. Bu ailede damarlarından katran akan tek kişi Karan mıydı acaba?

"Kaç yaşındasın güzel kızım?"

Şu an ne cevap vermem gerektiğini gerçekten bilmiyordum. Yaşımın on dokuz *–ki kısa bir süre sonra yirmi olacaktı–* olduğunu söylemem doğru olur muydu? Belki de kafamdan bir yaş uydurmalıydım. Bu herifin çok daha olgun kadınlardan hoşlandığı kesindi.

"Yirmi üç," diye yalan söyledim. Dişlerimin arasına alarak ısırdığım yanak içlerim sızladı. Bu sevimli ihtiyara yalan söylediğim için vicdan azabı çekecektim ama yapacak bir şey yoktu.

"Maşallah... Ah, bu arada!" dedi heyecanla. "Bir süre Fethiye'deyim ben, eşek sıpası! Kayseri'deki işleri Sırrı'ya emanet ettim!"

Karan'a baktım. Beynine bir mermi saplansa, merminin beyninde saplanmasına bile bu kadar şok olmazdı. Gözlerini dedesine sabitlemişti, ardından bakışları usulca bana döndü.

Bak bu hiç hayra alamet değildi yalnız.

Birkaç saniye avucumda duran su şişesinin içindeki durgun suyu izledim. Yarısından fazlasını içmiştim. Sorular, çayın çaydanlığın dibine çöküp, koyu rengini suya verdiği gibi önce zihnimi kendi rengine boyadı, ardından da zihnimin zeminine çöküp dağıldı. Asansörün otomatik kapısı kayarak kapandığında başımı metal duvara yaslayıp Karan'a baktım.

"Beni neden böyle bir yalanın içine sürüklediğinizi sorabilir miyim?" Beni oradan çıkarırken, dedesine yemeğe çıkacağımız yalanını söylemişti. Yaşlı adamcağız çok mutlu olmuştu resmen.

"Asansördeyken sizli bizli konuşma, bey kuralı sadece şirketin içinde dolanırken geçerli."

Gözlerimi sinirle açıp Karan'a diktim. Benim aksime o kadar rahat, o kadar umursamaz görünüyordu ki aklım almıyordu şu an. Harelerime yayılan ateşi hissettim.

"Resmen yaşlı bir adama yalan söyledim senin yüzünden!"

"Uymasaydın o zaman bana," derken sesi öyle ifadesiz çıkmıştı ki, gerilip ona yumruk atmak istedim. "Seni zorlayan mı oldu?"

"Sen beni tehdit ettin!"

Kaşlarını kaldırarak omzunun üzerinden bana garip bir bakış attı. Siyah, kadifeden bir okyanusun yüzeyine yansıyan ay ışığının oluşturduğu yakamoz görüntüsünün çöktüğü gözleri karşısında kendimi savunmasız hissediyordum. Ama yine de kendimden ödün vermemek adına ona dik dik bakmayı sürdürdüm.

"Seni tehdit falan etmedim ben," dedi kuru bir sesle. "Ağzımı açıp sana tek kelime bile etmedim."

"Ağzını açmana gerek mi kaldı? Tutuşundan tehdit akıyordu."

"Bence sen her şeyi sana yapılmış bir tehdit olarak algılıyorsun velet," dedi sert bir sesle, hemen ardından bakışlarını önüne çevirdi. Bir süre sessiz kalarak onun profilini seyrettim. Düzgün burnu ile kalın üst dudağının ortasında duran çizginin yarattığı çukura bakarken garip hissetmiştim. Sus çizgisi. Onun sus çizgisi çok derindi. *Susturulmuş, susmuş gibi.*

Asansör durdu, kapı kayarak açıldı ve Karan önden, ben onun arkasından asansörden çıkarken tek kelime dahi etmedik. Girişteki sekreter ve hemen çıkış kapısının önündeki güvenlik görevlisi ile kısaca selam-

laştı, ardından şirketten çıktık. Karan büyük adımlarla Range Rover'ının olduğu otoparka doğru yürürken ben de tıpkı annesini takip eden bir ördek yavrusu gibi onun arkasından ilerliyordum. Cipin uzaktan kumandası ile kilidi açtı, küçük tık sesinin ardından ışıkları yanıp sönen cipin ön yolcu koltuğunun kapısını açıp bindim.

Karan aracı çalıştırırken, "Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordum. Derin bir nefes alıp direksiyonu sağa doğru yavaşça kırdı ve aracı ustaca otoparktan çıkardı. Aracın içindeki ısıtıcı çalışmaya başlamıştı, ayaklarıma yayılan sıcak yavaşça bedenime tırmanırken gözlerimi ön cama sabitledim.

"Bir şeyler yemeye gidiyoruz."

"Zorunda değilim," diye homurdandım. "Benim cezam senin şirketinde staj yapmak olacaktı. Bu değil. Senin ailevi meselelerin beni ilgilendirmiyor. Yaşlı bir adamı kandırmayacağım."

"Kandırdın zaten." Gözlerini yoldan ayırmadan konuştu. "En başta bana uymasaydın o zaman ufaklık? Artık geri dönüşü yok maalesef. Bana uydun."

"Sana uyduğum falan yoktu. Sen benim hiçbir şey söylememe bile izin vermedin ki!"

"Benden izin isteyecek kadar uysal bir kız olduğunu düşünmüyorum Çakıltaşı. Aksine. Kafamdan aşağı kahve boşaltırsın diye düşünüyordum ama sen orada bana uydun. Açıkçası bu beni şaşırttı."

"Ben sana uymadım!" diye bağırdığımda omzumun üstünden ona baktım, kaşlarım alnımın üzerine çıkmıştı resmen. Uzun parmaklı elleri direksiyonu çok sıkı kavramıştı, gördüğüm kadarıyla o da tam şu an bana kafa atmak istiyordu.

"Gayet de uydun," dedi gözlerini bana çevirirken. Mühür karası gözlerinin içinde beni suçlayan bir ifade yakalar gibi olunca kaşlarım daha da çatıldı.

"Seninle bunu tartışmayacağım. Stajımın bitmesine yalnızca beş gün kaldı. Beş gün sonra senden kurtuluyorum." Omuz silktim. "Ayrıca o yaşlı adamcağızı kandırdığın için de kendinden utanmalısın. Bir de olgun, yaşını başını almış bir yetişkin olacaksın sen! Beni ezen adama da bakın! Çok komiksin!"

"Kızım az bir sus da motorun soğusun," derken kaşları çatıldı. Hemen önümüzde akmakta olan trafik tam şu an tıkanmıştı. "Arabaya

bindiğimizden beri hiç susmadın. Bu çeneyle evde kalırsın sen, haberin olsun."

"Evlenmeyeceğim ben zaten!" diye bağırdım sinirle.

Sağ kaşı yukarı kalktı. "Niye evlenmeyecekmişsin?" diye sordu, bana tuhaf bir yaratık görmüş gibi bakarken.

"Evlenmek istemediğin için evlenmeyeceğim."

"Evlenmek istememe sebebin ne?" diye sordu, sesi dümdüzdü.

"Evlenmek istememe sebebim, evlenmek istememem."

"O beyninin garip şeklini cidden merak etmeye başladım," dedi alayla.

"Beynimin şekliyle ne gibi bir alıp veremediğin var, anlamıyorum," dedim gözlerimi yavaşça ön cama çevirirken. Asfalt altımızda akıp gidiyordu ama trafik biraz sıkışık olduğundan yavaş ilerliyorduk.

"Bahsini ettiğimiz şeyin varlığından bile şüpheliyim Çakıltaşı."

Cevap vermedim. Karan Çakıl beni Fethiye'nin gözde mekânlarından biri olan Cafe Park Teras'a getirmişti. Burası Kordon'un hemen karşısında, oldukça yüksek bir kafeydi. Terasın en tepesinde tüm Fethiye ayaklarının altına seriliyordu. Mekânın sahibi şehrin en yüksek binalarından birini kaptığı için şanslı olsa gerekti. Buraya birkaç kez Defne'nin zoruyla geldiğim için mekânı az çok biliyordum ama şu an o kadar gergin hissediyordum ki, manzaranın güzelliğine bir türlü odaklanamamıştım.

Karan en güzel masalardan bir tanesine oturduktan sonra önündeki menüyü karıştırma gereği bile duymadan sırtını konforlu tekli koltuğa yasladı ve ben de hemen karşısındaki koltuğa oturdum. Karan'ı gören benim yaşlarımda olduğunu düşündüğüm temiz giyimli garson çocuk çoktan etrafımızda pervane olmaya başlamıştı bile.

"Karan Bey hoş geldiniz," dedi garson. "Ne alırsınız?"

Karan gözlerini deniz manzarasına çevirdi, temiz havayı ciğerlerine doldururken geniş göğsü ileri doğru şişti. Güneşin yüzeyine ışığını yayıp kendi tenini yansıttığı o durgun deniz, üstüne pırlantalar serpiştirilmiş mavi bir kadife gibi parıldıyordu.

"Sade, sert bir kahve."

Garsonun bakışları bana döndü. "Siz ne alırsınız efendim?"

"Sade kahve," dive mırıldandım.

Karan Çakıl bakıldığında sabah kahvaltısı yapmak yerine şöminenin önünde viskisini yudumlayan adamlara benziyordu. Daha çok alkol adamı gibi görünüyordu.

Bakışlarımı Karan'a sabitlediğimde garson çoktan yanımızdan ayrılmıştı. Karan'ın profilini izlemeyi sürdürdüm. Düzgün burnu bu açıdan bakılınca erkeksi görünüyordu, hoş yüz hatlarına sahipti. Âdem elması sanki boğazını parçalayacakmış gibi belirgin duruyordu.

Gözlerini manzaradan çekmeden, "Gözlerini üzerimden çekecek misin?" diye sordu, sesi sakindi ama daima altında yatan bir alay vardı. Yanaklarım ısınırken gözlerimi onun üzerinden çektim ve önümdeki pahalı, şık görünümlü masaya düşürdüm. Martıların çıkardığı hoş sesleri ve Kordon boyunda dolaşan insanların uğultulu sohbetlerini işitebiliyordum.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedi aynı düz sesiyle.

"Ne anlaşması?"

"Dedem Kayseri'ye dönene dek benim sevgilimmiş gibi davranacaksın."

Bir an kalbim göğsümü parçalayacak sandım. Romantik yaz dizilerinden birinin içine mi düşmüştüm? O kadar saçma geldi ki kalbimin atışlarına bile öfkelendim. Bir anda etraftaki uğultu mu artmıştı yoksa kanım damarımın içinde kaynamaya mı başlamıştı? Bakışlarımı masadan uzaklaştırıp ona çevirdim, bana bakıyordu. Kararlı kara gözlerine çöken karanlığın içinde tek bir ışık zerresi bile bulamadım. Birkaç saniye hızla geçti, saniyelerin okları dakikanın göğsüne saplandı.

"Cevabın nedir?"

Gözlerimi onun gözlerinden uzaklaştırmaya çalışırken, "Böyle bir şey yapmayacağım," dedim düz bir sesle. Diğer Merve zihnimin içinde, *"Aptal!"* diye bağırıyordu.

"Bence yapmalısın," derken gözlerindeki karanlık gitgide genişleyerek gözünün beyazına kadar yayıldı sanki. Gözleri üst üste istiflenmiş kadifeden siyah kumaşlara benziyordu. "Yerinde olsam yapardım. Sonuçta bölümünü iyi bir dereceyle bitirmek istersin, değil mi?" Alayla güldü. "Mükemmel geçecek sınavlar ve iyi bir gelecek şu an tam karşında duran zorba, tehditkâr ve vazgeçmek nedir bilmeyen bu adamın avucunun içinde duruyor. Sana bunları verebilirim."

"Beni tehdit ettiğini kabul ettin sonunda."

Koyu renk gözlerimizin arasında siyah şimşekler çaktıracak kadar yoğun ve tehditkâr bir biçimde bakıyorduk birbirimize. Aniden garson gelip önümüze kahvelerimizi koyunca siyah şimşekler küçük birer elektrik kıvılcımı saçarak yavaşça ortadan kayboldu. Karan Çakıl beyaz fincanını kendine doğru çekerken gözlerini gözlerimden bir an olsun ayırmadı.

"Ben buna tehdit demezdim. Teklif derdim. Sana göre yaptığım, söylediğim her şey tehdit içermiyor mu zaten?"

"Şu an benden yardım dileniyorsun," dedim kendimi beğenmiş bir şekilde. Karan'ın kavisli gür kaşları alayla yukarı kalktı. Etli alt dudağını diliyle ıslatırken mideme yumruk yemişim gibi hissedip bakışlarımı ânında gözlerine çevirdim.

"Gerçekten senden yardım dileneceğimi düşünecek kadar aptal olamazsın." Dirseğini masanın üzerine koyup hafifçe masaya abanarak bana doğru eğildi. "Değil mi?" Nefesi yüzüme çarpıyordu, karnımdaki tüm kasların gerildiğini hissettim. Bedenim kaskatı kesilmişti. Yüzüme çarpan nefesi o kadar yakın ve kavurucuydu ki bir an olduğum yere tıpkı bir kazık gibi saplandığımı düşündüm. "Senin tüm hayallerin benim iki parmağımın arasında duruyor. Ya isteğinle bana yardım edersin ya da tüm hayallerinden vazgeçersin." Sesindeki tehlikeyi hissettim. "Karar senin."

Sertçe yutkunup onun kara gözlerinin içine baktım. Kuzguni siyahı gözlerinin içinde mermi kadar yıkıcı ve kararlı bir ifade belirmişti. O an onun yapacağı şeylerin bir sınırının olmadığını fark ettim.

"Bizim zaten hayallerimiz yok. Vazgeçebileceğimiz hiçbir şey yok," dedi diğer Merve sessizce. *"Ama yine de kabul et. Bu teklifi kabul et!"*

"Bu yaptığınıza ne derler biliyor musunuz Karan Bey?" diye sordum resmiyeti bir anda önümüze duvar gibi örerken.

"Ne derler?"

"Alçaklık derler." Yüzüne tükürür gibi baktım. "Umurumda değil. Elinizden geleni ardınıza koymayın. Kararlarımı yenebileceğinizi sanıyorsanız yanılıyorsunuz. Yenilmeye hiç niyetim yok. Beni parmağınızda oynatabileceğinizi falan mı sanıyorsunuz? Unutun bunu! Bir arazi için, bir kızın tüm hayallerini elinden alabileceğinizi düşünmezdim. Buradan bakılınca olgun, aklı başında bir adama benziyorsunuz ama ne yazık ki adamlıktan payınızı henüz alamamışsınız. Size bücür demek isterdim ama bücür olamayacak kadar da kartlaşmışsınız. Ayrıca

elimden alabileceğiniz bir hayalim de yok. Hayalleri olmayan bir kı hayalleriyle tehdit edemezsiniz. İyi günler!"

Hızla ayağa kalktım ve Karan Çakıl'ı masada öylece bırakarak, kendimden emin ve hızlı adımlarla mekânın çıkışına yürüyüp hızla merdivenleri inmeye başladı. Yürürken çarptığım garsonlardan bir özür dahi dilememiştim.

"Aptal adam," diye fısıldadım binadan çıkarken. "Aptal!"

Cebimdeki anahtarı çıkarırken spor çantamı Karan'ın şirketinde unuttuğumu hatırladım ama bu ayrıntıyı önemsemedim. Anahtarı kapının deliğine sokarken içeriden gelen bağırış seslerini duyuyordum ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmamıştı. Anahtarı çevirmeden hemen önce biraz bekledim. Gözlerimi yumdum.

"Henüz konuşacaklarım bitmedi benim Dilek Hanım!" diye bağırdı babam. "Eğer benim getirdiğim ekmeği yiyorsanız, benim dediklerim olacak bu evde! Duydun mu lan beni? Kafana sok bunu!"

"Lütfen bağırma! Komşuları başımıza toplayacaksın yine. Hem Defne birazdan gelir eve... Duyarsa çok üzülür. Biliyorsun, hemen etkileniyor," dedi annem ağlıyor gibi konuşarak. Yumduğum gözlerimi yavaşça açarken dudaklarım yukarı kıvrıldı, bomboş gözlerle kapalı duran kapıya baktım. Neden yalnızca Defne'den bahsediyordu? Merve kimdi? Merve bu evin neyiydi? Ah, evet. Merve evin güçlü kızı, Defne kırılgan prensesiydi. Merve'yi ne etkilerdi ki?

Merve kırılmazdı. Merve parçalanırdı.

"Kapat o çeneni, amına koydurtma! Seninle evlendiğim güne binlerce kez lanet olsun!" Babam çıldırmış gibi bağırıyordu. "Senden çocuk yaptığım güne de lanet olsun! Ablamı dinlemeliydim, senin gibi bir sülükle, bir kan emiciyle evlenmemeliydim. Kızlarını da aynı kendine benzettin!"

"Allah aşkına ben ne yaptım sana Mehmet? Neden böyle davranıyorsun? Hiçbir şeyine karışmıyorum. O kadınla olan ilişkine bile göz yumuyorum!" Gözlerim şokla kocaman açıldı. "Yeter ki huzurumuzu kaçırma artık. İki yabancı gibi yaşamaya da razıyım ama artık evimde bir parça da olsa huzur istiyorum. Kızımı ağlatmaktan bıkmadın mı?"

Annemin kızı. Babamın *o kadınla* olan ilişkisi...

Anahtar deliğine soktuğum anahtarı yavaşça geri çektikten sonra kollarım bedenimin iki yanına düştü ve bir süre bomboş gözlerle yüzüme kapalı olan kapıyı izledim.

Ben bu kapının arkasında kalmıştım.

Ben bu kapının arkasında bırakılmıştım.

Bu boğazımda kalan gerçeğin yarattığı o iğrenç duygunun üzerine yutkundum. Bir yanım bu kez gerçekten çuvalladığımı fark etti ve diğer yanım bana yapılan bu büyük haksızlığın balyozunu kalbime vurdu. *"Üzülme,"* dedi diğer Merve usulca. Sesi kırgın çıkmıştı. *"Biz birbirimize yeteriz."*

Arkasında bırakıldığım kapıya sırtımı dönerken kendimi savaştan sağ çıkan tek gazi gibi hissediyordum. Şehit düşememiştim, yaralıydım ve ölmemiştim. Bu yarayı ömrümün sonuna dek taşıyacaktım. Ölseydim, en azından yaralarımı taşıyan bedenim toprağa karışacak, ruhum arınıp ortadan kaybolacaktı. Yine de ölümü daha fazla düşünmemem gerektiğini fark ederek bu karanlık düşünceyi zihnimin düşünmemem gerekenler odasına kapatıp kapıları kilitledim. Biliyordum, bir şeyi düşündüğümde o şeye yoğunlaşıp yönelirdim. İntiharı zayıf bir eylem olarak görüyordum. Düşüncesi beni tatmin etmiyordu.

Güneşin yavaş yavaş ışıklarını silmeye başladığı sokakta yürümeye başladım. Karan'ın söyledikleri zihnimin duvarını yumrukluyordu. Peşinden koşacağım bir hayalim yoktu. Bu gerçek yüzüme ağır bir tokat indirmişti. O evden tamamen kurtulabilmem için iş güç sahibi olmak zorundaydım. Cebimdeki telefon titreyip duruyordu ama umursamadan yürümeye devam ediyordum. Sonunda oturabileceğim bir kaldırım taşı bulduğumda etrafı kısaca kolaçan ettim. Evden uzaklaşmıştım. Tümseğe oturduktan sonra cebimdeki telefonu çıkardım ve ekranı kaydırarak tuş kilidini açtım. Tuş kilidini açmamla kırmızı bir konuşma balonu belirdi. Tuhaf tuhaf ekrana bakarken konuşma balonuna tıkladım.

Gönderen: Anonim

Çok yalnızım. (18:29)

Kaşlarımı çatarak kırmızı siyah balonunun içindeki beyaz harflerle döşenmiş olan yazıya bakarken içimde bir şeylerin eğilip büküldüğünü hissettim. Bu uygulamayı telefonuma Büşra indirmişti, anonim kişilerle konuşabileceğimiz bir uygulamaydı ama hiç kullanmamıştım, şu âna dek yazanlara da hiç cevap vermemiştim. Neden bu uygulamayı silme-

diğimi düşündüm. Cevap yazmak ile yazmamak arasında kalmıştım ama parmaklarım çoktan telefonunun dokunmatik ekranında hareket etmeye başlamıştı bile.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ben de. (18:31)

Gönderen: Anonim
Hiç ölmek istediğin oldu mu? (18:33)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Olmadı. (18:34)

Gönderen: Anonim
Hiç ölümü düşündüğün oldu mu peki? (18:35)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Olacaktı az daha ama düşünmemem gerektiğini bildiğim için düşünmedim. (18:38)

Gönderen: Anonim
Neden düşünmedin? (18:41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Eğer düşünseydim şu an hayatta olmazdım. (18:43)

Gönderen: Anonim
Kafasına koyduğunu yapanlardan mısın? (18:45)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Evet. Seninle neden mesajlaşıyorum ki ben? Sen de kimsin? (18:47)

Gönderen: Anonim
Ölmek isteyen biri. (18:48)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Zayıf. Yoksa sana korkak mı demeliyim? (18:50)

Gönderen: Anonim
Zayıfım ve korkuyorum. Ölmek istiyorum ama ölmekten çok korkuyorum. (18:53)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Korkak olmana sevindim. Bu bir korkaklıksa eğer, korkak ol. Şu an zayıf olduğunu düşünmüyorum. Eğer zayıf olsaydın şu an nefes alıyor olmazdın. İntihar zayıf ruhların ilacı. (18:56)

Gönderen: Anonim
İlginç birisin. Cinsiyetin ne? (18:58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
İsmim yazıyor... Merve'nin üniseks bir isim olmadığını düşünüyorum ama senin ismin yazmıyor. (19:00)

Gönderen: Anonim
Pardon ya. Dikkatsizim biraz, bir de yabancılarla konuşmanın iyi gelebileceğini düşünen o çaresizlerdenim. Endişelenme yani, sapık falan değilim. Aslına bakılacak olursa erkek değilim zaten, hemcinsinim. Yalnızca... Bilirsin işte, pek iyi hissetmiyorum. Eğer bana cevap vermeseydin bir kutu uyku hapı içip sonsuz bir uykuya dalacaktım. Teşekkür ederim yabancı kız. (19:07)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Tuhaf kız. Hoşça kal. (19:09)

Gönderen: Anonim
Eğer sen de benim gibi bir çıkmaza sürüklenecek olursan bana buradan yazabilirsin. Hoşça kal. (19:11)

Bir süre telefon ekranındaki kırmızı konuşma balonuna baktım, ardından konuşma balonunu kapatıp kafamı kaldırarak gökyüzünü izledim. Bir yanım az önce işletildiğimi söylese de diğer yanım tuhaf bir kızın varlığına inanmak istiyordu. Oturduğum yerde ne kadar kaldım bilmiyordum.

Yavaşça eve doğru yürümeye başladığımda aniden çiselemeye başlayan yağmurun tenime indirdiği yumuşak darbelerle bir anlığına afalladım. Hava bugün iyi görünüyordu oysa. Fethiye böyleydi işte. Gündüzü yaz ise gecesi kıştı. Her ne kadar yağmuru çok seviyor olsam da adımlarımı hızlandırdım. Yağmur altında kalmamam gerekiyordu çünkü muayyen günüme çok az kalmıştı ve o günlerimde normal bir kadının çektiği ağrıdan kat kat daha fazla ağrı çekiyordum. Üşütürsem ağrım ikiye katlanacaktı ve bu kalça kemiğinizin kırılmasıyla hemen hemen eş değer bir ağrıyı bir hafta boyunca kasıklarımda taşımama neden olacaktı.

Biz kadınlar ağrı hamallarıydık.

Evin önüne geldiğimde derin bir nefes alıp verandanın altına girdim. Anahtarı deliğe sokup kapıyı açtıktan sonra içeri girip etrafı kolaçan ettim. Salona giden koridor karanlıktı. Ayakkabılarımı çıkarıp portmantonun yanındaki ayakkabılığa bıraktım. Saçlarım biraz ıslanmaz ve dağılmıştı, tam odamın kapısını açacaktım ki babamın sesini duydum.

"Neredeydin sen?" Sesi sertti, omzumun üstünden ona baktığımda banyodan yeni çıktığını gördüm. Saçları ıslaktı, teninden gelen sabun kokusunu alabiliyordum. İfadesizliğimi korumaya çalıştım. Annemin söylediği şeyler zihnimin içinde tekrar edip duruyordu. Kaşlarım çatıldı. Annemi aldatıyordu.

"Hava aldım biraz."

"Neredeydin dedim sana?" diye sordu yeniden kahverengi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Sorgulayıcı kahverengi gözleri o kadar soğuk ve rahatsız edici bakıyordu ki, ona birkaç saniyeden fazla bakamadım.

"Neden beni görmezden gelmeyi denemiyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verip göz ucuyla tekrar ona baktığımda kaşlarının çatıldığını gördüm. Dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi, çenesi kasıldı.

"Seni görmezden gelmeye çalıştıkça tıpkı bir çöp gibi gözüme batıyorsun," dedi acımasızca.

Kabuk bağlamasına bir türlü izin vermedikleri, dikiş atılabilecek deri bırakmadıkları o açık yara hafifçe sızladı. Kelimelerindeki acı tuzu açık yarama basıyordu.

"O zaman sen de yüzünü yıkamayı öğren," diye fısıldadım. Dişlerinin arasından hırlar gibi bir ses çıkardı ama geri basmadım, bana vurmasına asla izin vermeyecektim. Boş bir şekilde güldüm. "Gözüne battığım için üzgünüm," dedim, elim odanın kapısının kulpunda duruyordu. "Bu evde daha ne kadar görünmez olabilirim inan ben de bilmiyorum."

"Ukala."

Tam kapımı açacaktım ki eli boşta duran bileğimi sıkıca kavradı ve hiç de yumuşak olmayan bir şekilde sertçe beni kendine doğru çevirdi. Sıkarak çevirdiği bileğimdeki kemik sızlarken kaşlarımı çatarak, buz gibi bakan gözlerimi babama çevirdim. Babam ise benim aksime gözlerinden ateşler saçarak gözlerimin içine bakıyor, âdeta gözlerinden püsküren irinli nefreti üzerime akıtıyordu.

"Sana bir şey sordum değil mi ben?" diye bağırdı, ağzından saçılan tükürükler yüzümü ıslattı. "Neredeydin?"

"Bırak," dedim ruhsuz gözlerle. "Ayrıca ne bu ilgili baba tavırları ya! Hiç sana göre değil!"

Bileğimi biraz daha sıkarak bedenimi tamamen ona çevirmemi sağladı. Midem tanıdık bir duyguyla tepetaklak geldi.

"Bırak," dedim tekrar dişlerimin arasından. "Bırak bileğimi!"

Gözlerinde karanlık bir ifade büyüdü.

"Dün gece eve gelmediğinin farkındayım," dedi zehirli bir sesle. "Ne boklar yediğin konusunda hiçbir fikrim yok ama eğer benim şerefime laf getirtecek olursan ölümün benim ellerimden olur."

Dudaklarım alaycı bir kıvrımla şekillendi. Ona ruhsuz, duygudan uzak, küçümseyici bir şekilde gülümsediğimde hâlâ göz gözeydik. Beni neyle vurmaya çalıştığını, neyle itham ettiğini anlayabilmiştim.

"Olmayan bir şeye laf getirebilmem mümkün değil," dedim tanımlanması imkânsız derecede soğuk bir sesle. Aramızda bir soluğa sığdırılamayacak kadar kısa bir bakışma geçti, havaya yükselen elini gördüm, ardından o elin büyük avucu hızla yanağıma çarptı. Yanağımdan kulağıma, boynuma doğru akan sızıyı, sıcaklığı hissettim. Bu sıcaklık baba sıcaklığı değildi. Koridorda çınlayan şakıma sesi benim yanaklarıma mühürlediği parmak izlerinin çaresizlik dolu iniltisinden beslenmişti. Kafam sağ tarafıma doğru savrulurken sol yanağım tamamen uyuştu, karıncalandı. Birkaç saniye o şekilde bekledim. Zaman donmuştu sanki. Akrep, yelkovanın boynuna kıskacını geçirmiş, zehrini yavaş yavaş saniyelerin arasına akıtıyordu.

Şu an acıyı çeken yanağım değil, kalbimdi. Geçmiş zihnimde ateş aldı.

"Edepsiz köpek!" diye bağırdı babam.

"Sus," dedim ona bakmadan.

Babam elini bir kez daha havaya kaldırdığında, havadaki elini tutup ittim. Bana şok olmuş gözlerle bakarken dudakları aralandı, ona öyle ruhsuz gözlerle baktım ki, gözlerine düşen yansımam beni bile ürkütmüştü.

"Merve," dedi dişlerinin arasından.

"Sus," dedim tekrardan. "Bana Merve deme. Bana hiçbir şey deme. Şu saniyeden itibaren biz seninle yalnızca kanları birbirine uyuşan iki yabancıyız."

Onu itip kapıya fırladım. Ceketimi dahi almadan botlarımı giyip evden çıkarken kapıyı çarpmıştım. Dışarıda bardaktan boşalırcasına yağmaya başlayan yağmurun altında hızlı adımlarla yürürken, kafamın içindeki sesler o kadar fazlaydı ki, beynimi kaldırım taşlarına vurarak parçalamak, dağıtmak istiyordum. Bu bana ilk vuruşu değildi. Ama artık vurmasına izin veremezdim, kendimi savunmayı öğrenmiştim ama öyle bir anda sıkıştırmıştı ki, savunmasız kalmıştım. Ayağımı vu-

ran botlarımın tabanları topuklarımı acıtıyordu. Kollarımı birbirine sardım, bedenimi dışarıdaki her şeyden korumak istiyormuşum gibi kendi kendime sığındım.

Kanım aksın istiyordum. Damarımda ona ait ne kadar kan varsa hepsi aksın, yağmurla birlikte ızgaraların arasından sızarak yeraltına karışsın istiyordum. Bedenimde ona ait hiçbir şey kalmasın istiyordum.

Yeryüzünden silinmek istiyordum. Çaresizdim.

Zinciri atmış bir bisiklet pedalını çevirip duruyordum.

Karan'ı görmek istiyordum. Onu görmeye ihtiyacım vardı.

Yağmurun altında yürürken çoktan sırılsıklam olmuştum. Attığım her adım sarsaktı. Yağmur görüşümü puslandırmıştı, sokak lambaları o kadar fersiz yanıyordu ki, sanki cehennem dünyanın üstüne kurulmuştu. Mevsimini kaybetmiş bir rüzgâr gibiydim. Hangi ayın hangi gecesine tutunup, hangi kaldırım taşında yürüyen kadının yüzüne vurmuştum bilmiyordum. Hangi yaprağı dalından koparmıştım? Hangi kâğıdı uçurmuştum sokak sokak farklı yerlere? Yağmur tenimi yağmalıyordu, ayaklarım artık sanki benden bağımsızmış gibi hareket ediyordu. Yürüdüğüm sokak bomboştu. Sokağın hemen ortasındaki terk edilmiş ve sırılsıklam olduğundan rengini kaybetmiş banka oturduğumda ayaklarım biraz olsun rahatlamıştı. Belki ağlayabilsem şu boğazıma oturan yumruyu en azından yutabilirdim ama ağlayamıyordum da. Ağlayamamak, ağlamaktan çok daha kötüydü.

"Hep yalnızdım," diye fısıldadım yağmurun hırçın damlaları yüzümden sicimle inerken. Ağzımı açtığımdan dolayı bazı damlalar kayarak ağzımın içine girmişti. Bu beni rahatsız etmedi. Gökyüzünün gözyaşları beni temizlerdi belki. "Hiçbir zaman beni kabul etmediniz. Beni de çocuğunuz olarak görmediniz. Ben hep yalnızdım. Beni siz yalnız bıraktınız."

Derin bir nefes aldım ve toprağa düşüp yayılan, toprağa karışan yağmurun cesedinin kokusunu ciğerlerime doldurdum. Gururum incinmişti.

Bu kırılmaktan çok öteydi artık. Bu parçalanmaktı.

"Siz beni kırmadınız," dedim boğazım düğüm düğüm olurken. "Siz beni parçaladınız. Bu ikisi çok farklı şeyler. Keşke kırsaydınız."

Pantolonumun cebindeki telefon üst üste iki kez titredi. Yağmura aldırış etmeden telefonu cebimden çıkardıktan sonra tuş kilidini kaldırdım ve diğer elimle telefonumun üstünü örterek ekrana baktım.

Gönderen: Anonim
Son konuşmamızdan bu yana yalnızca birkaç saat geçti ve ben tıpkı bir aptal gibi hâlâ bana yazarsın diye bekliyorum. Çıldırmış olmalıyım. (23:04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şu an konuşabilecek durumda değilim. Üzgünüm. (23:06)

Gönderen: Anonim
Hey! Neyin var? (23:07)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Şu an kör edecek cinsten bir yağmurun altında, ıslak bir bankın üzerinde oturuyorum ve neyin var sorusuna cevap veriyorum. Hiç kimsem yok. (23:10)

Gönderen: Anonim
Ortak yönlerimiz çok desene. Her neyse, senin derdin ne? Ciğerlerini iflas ettirip geç yaşta tahtalıköyü boylamak falan mı? Her neyse, güvenebileceğin kimse var mı? (23:12)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Sen benimle dalga falan mı geçiyorsun? Güvenebileceğin kimse var mı dedi ya... Neyse, unut gitsin. İyi geceler. (23:14)

Gönderen: Anonim
Aptal! Seni önemsiyorum şu an, farkında mısın? Hadi aç rehberini ve bak. Sana yardımı dokunabilecek biri mutlaka vardır. (23:16)

Telefona boş boş bakarken, "Beni tanımıyorsun bile," diye fısıldadım.

Diğer Merve, bir anlığına birinin beni önemsemesi düşüncesiyle mutlu olurken, fısıldadığım gerçek omuzlarına öyle sert indi ki, sesi kesildi. Yalnızca bana burukça baktı. Birkaç saniye yağmurun altında öylece düşündüm, gerçekten güvenebileceğim hiç kimsem mi yoktu benim? Dudaklarımı birbirine bastırdım ve kızın dediğini yapıp telefon rehberime girdim. Annem, babam, Büşra ve Defne üçü alt alta duruyordu. Onları eleyerek ekranı kaydırmayı sürdürdüm. Aslında Büşra'yı arasam beni evine alırdı ama gecenin bu saatinde ailesinin gözünde bu duruma düşmek istemiyordum.

Karan Çakıl yazısının üstünde duran parmaklarım kasıldı. Adının yazılı olduğu ıslak, buğulu cama dokunurken sanki ona dokunuyormuşum gibi garip bir his göğsümü sardı. Bu his beni korkuttu ama kısa süreli dikkatimi dağıtmayı başardı, hissettiğim burukluğu birkaç

saniyeliğine de olsa görmezden gelebildim. Bir süre sonra o büyük acı garip bir hızla dağılarak usulca toplandığı yeri terk etti. Karan Çakıl'ın ismi bile güven vericiydi.

Gölgesinde saklanabileceğin bir karanlık vardı. Onun karanlığında seni hiç kimse bulamazdı. Ona hiç düşünmeden sığınabilirdim ama bunun herhangi bir sebebi yoktu. Kendime bile mantıklı bir açıklamam yoktu. Hangi cesaretle yapmıştım bilmiyordum ama parmağım güven verici ismin yanındaki arama tuşuna dokundu ve telefonu ıslanan saçlarımın arasına sokarak kulağıma yasladım. İkinci çalışta açıldı.

"Çakıltaşı?"

"Benim." Sesimi bir fısıltıdan daha fazla yükseltmeye cesaretim yoktu.

"Sorun ne?" Sesindeki yumuşak ve sorgulayıcı tınıyı işittiğimde hıçkırmak istedim. Sesini ilk kez telefonda duyuyordum, telefondaki erkeksi tok sesi beni allak bullak etmişti. Tüm o kötü düşünceler kâğıdın üstüne düşen uçan mürekkep gibi özelliğini yitirerek kâğıdın üstünden silinip gitti.

"Cumhuriyet Mahallesi," dedim zorla yutkunarak. "Abdi İpekçi Caddesi, Cahit Ünal yolundayım. Beni... Alabilir misin?"

Hiçbir şey söylemeden telefonumu suratıma kapattığında telefon hâlâ kulağımda asılı duruyordu. Yağmur hızını arttırdı, tamamen sırılsıklam olmuştum ve artık titriyordum. Yavaşça banktan kalkıp kaldırımda yürümeye başladım. Hemen sol tarafımda insanların yürüyüş yaptığı küçük bir orman vardı. Kollarım iki yana düştü, telefonu avucumda sıkıca kavradım ve atabildiğim en minik adımları atarak yavaşça yürümeye başladım. Ama bacaklarımdaki dermanın dizlerimi terk ettiğini fark ettiğimde kaldırım taşına çöktüm ve içimden elliye kadar sayarak boşluğu izlemeyi sürdürdüm.

Bir ile elli arasındaki o sayılar benim bu kâbustan uyanırken geçtiğim karanlık yolları döşeyen taşlar olacaktı. Ben birazdan bu kâbustan uyanacaktım, telefonumun alarmı birazdan çalmaya başlardı. Okula gidecektim. Sahi... Neden hâlâ çalmamıştı alarm?

Siyah Range Rover köşeyi döndüğünde cipin tekerlekleri yağmur suyunu sıçratarak tuhaf sesler çıkardı. Bomboş gözlerimi kaldırıp araca baktığımda siyah filmli camların arkasından bana bakan adamın keskin kuzguni karası gözlerinin ağırlığını bedenimde hissedebilmiştim. Karan aracın kapısını açtı ve içinden oldukça seri bir hareketle çıktı.

Uzun, çevik bacaklarının hareketini izledim, yüzündeki yıkılmaz ifade dağılmadı, uzun bacakları sayesinde üç adımda yanımda bitmişti.

Karan büyük ellerini saçlarının arasından geçirip kaşlarını çatarak yağmur suyunun yüzünü ıslatmasına izin verdi. Hemen kaldırımın eşiğinde, önümde diz çökerken kaşları hâlâ çatıktı. Üzerinde uzun kollu siyah bir kazak, altında da siyah kot pantolonu vardı. Üstündeki kazağı tek seferde çıkardı ve altında siyah sporcu atletiyle yağmurun altında öylece kalakaldı. Çıkardığı siyah kazağın yakasını başımdan geçirdi. Biraz sonra kollarımda onun kokusunun sindiği sıcak kazağın içindeydi.

Yağmurun ıslattığı kaslı, kalın ve bronz kollarına bakarken gözlerimi zorlukla kırpıştırdım ve burnumu çektim. Kazağı bana çok büyüktü, üstümde dökülüyordu resmen.

"Hadi," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Siyah gözlerinde beni sorgulayan tek bir şey görememiştim. "Seni arabaya götürelim." Beni koltuk altlarımdan tutarak kaldırdığında kendimi ilk kez çok aciz hissetmiştim.

"Üzgünüm," diye mırıldandım beni ayağa kaldırdığında. Kolları omzumda sabitlenmiş, beni sıkı sıkı tutuyordu. Yağmur tenimizi döverken o hiçbir şey söylemedi. Benimse dizlerim titriyordu. "Burada olduğun için teşekkür ederim."

Gözlerim onun gözlerinden koparak önüme düştü, ben mahcup bir şekilde yere bakarken o hiç ummadığım bir şey yaptı. Beni acı ve sıcak çikolata kokan kollarının arasına çekti, sımsıkı sarıldı. Kaslı göğsünün alnını kaplayan sert kemiğini göğsümde hissettim. Bu her ne kadar canımı yaksa da hoşuma gitmişti. Ellerim benden bağımsız hareket ettiler ve Karan Çakıl'ın çıplak omuzlarına kayarak tenine kondular. Yağan soğuk yağmura rağmen teni hâlâ sıcacıktı. Parmaklarımın teninde eriyeceğini sandım.

"Kabul et," dedi dudaklarını ıslak saçlarıma bastırırken. Islak saçlarımın diplerinde onun sıcak nefesini hissettim. Etrafımızdan gelip geçen arabaların far ışıkları üstümüzde patlıyor, ardından bedenimizin üzerinden kayıp geçerek bizi karanlığın kollarına geri itiyordu.

"Neyi?" diye sordum, sesim titriyordu.

"Kabul et Çakıltaşı." Kolları bedenimi daha sıkı sardı, çenesini kafama koyup hafifçe bastırdı. Zihnimden bin bir türlü şey geçiyordu fakat bunları bu kadar dar bir vakte sıkıştırmaktansa, hiç söylememeyi tercih ettim. "Kabul et, seni o hayattan kurtarayım. Kabul et, sana sahip çıkayım."

Beni kendime rezil eden
acılarım var.

KOKTÜŞ TEAM

8. SAHNE

Karanlığın içine sığınan gölgeleri kimse görmezdi. Ben karanlık bir gölgeydim. Üstüme basıp geçseler bile onları suçlayamazdım, çünkü ben görünmezdim. Ruhumun kıyılarına vurmadan hemen önce tenimden geçen o şakımayı hatırlayınca irkildim. Ruhuma da bedenime de öyle büyük zararlar vermişti ki...

Dikiş yerlerinden sökülmüş, sökülen dikiş yerinden pamukları sarkan küçük ayıcığın elini daha sıkı tuttum. Koridorun başında dikiliyor, salondan yükselen gürültünün sebebini kavramaya çalışırken, içten içe çok korkuyordum. Babamın bağırışları beni her zaman korkutmuştu çünkü oldukça kalın bir sesi vardı ve kızdığında çok korkunç bakardı. Küçük kalbimin göğsümün içinde arka arkaya bin kez tökezlediğini hissettiğimde salonun kapısı büyük bir gürültüyle açıldı. Bir süre sessizce kapının önünde dikilen babama baktım. Dişlerini sıkarak, "Senin burada ne işin var?" diye bağırdığında olduğum yerde sıçradım ve oyuncak ayımın elini daha sıkı kavradım.

Dudaklarımı bükerek, "Neden bağırıyorsun?" diye sorduğumda bana atabileceği en korkunç bakışı attı. Bir adım geriledim ve iri gözlerimi kaldırarak babamın gözlerinin içine baktım. O gözlerin içine her baktığımda, bir mezarın bedenimi yutmak için orada beklediğini görürdüm.

Bana doğru bir adım attı, bakışları kısaca yüzümde dolandı. Hafifçe eğildi. "Ayak altında dolaşma," derken sesi tehditkârdı. "Yoksa ayağımın altında kalırsın."

Beni kolumdan tuttu, dirseğimin hemen altını saran büyük elleri acıyla yüzümü buruşturmama neden oldu. Beni sertçe ilerideki duvara doğru savurduğunda elimdeki oyuncak ayı yere düştü, sırtım şiddetle soğuk duvara çarptı ve küçük bedenimde öyle büyük bir acı hissettim ki, bir an dizlerimin üzerine eğilip kan kusacağımı sandım. Gözlerim ânında doldu, dudaklarım bükülürken içli bir hıçkırık sesi çıkardım. Babam bana nefretle baktı. Bana acımadı, gelip beni kaldırmadı, bana elini uzatmadı. Sırtını dönüp yatak odasına doğru giderken, annemin salondan yükselen ağlama sesleri, dudaklarımı büken hıçkırıkların daha da şiddetlenmesine neden oldu.

Bu kez geçen seferki gibi yüzüme vurmadığı için daha şanslı hissetmiştim kendimi.

"Daha iyi misin?" diye sordu Karan. Başımı güçlükle salladığımda, güçlü kollar beni yavaşça serbest bıraktı; büyük eliyle çenemi kavradı, yüzümü kaldırıp ona bakmamı sağladı. Kuzguni siyahı gözlerinin içindeki siyah perdenin ucu alev almış yanıyordu. Yağan yağmurun aksine onun gözlerinde kara bir yangın vardı. "Senden herhangi bir açıklama yapmanı beklemeyeceğim."

"Sağ ol," diye fısıldadım.

Karan bir şey demedi, sol eliyle sağ elimi kavradı, elimi kavrayan eli sıcacıktı. Benim küçük ellerim onun büyük ellerinin arasında kaybolurken nefesimi tuttum. Arabanın ön yolcu koltuğunun kapısını açtı ve yavaşça koltuğa oturmama yardım etti. Karan elini yavaşça elimden çekti, göğsümde kuyu gibi bir boşluk açıldı. Kapımı kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve aracın motorunu çalıştırdı, ısıtıcısı çalışan aracın içi yavaşça ısınırken tenim bu sıcaklığı bir an reddetti, kemiklerim şokla sarsıldı ve kesik kesik sancıdı. Kaslı kollarının üzerinde hâlâ yağmur damlaları vardı. Soğuk tüm vücuduma ucu yanık bir bıçak gibi saplanırken, tenime yavaş yavaş akan sıcağa bir türlü alışamadığımı fark ettim.

Aracın kapıları kapalı olsa da yağmurun sesini tıpkı dışarıdaymış gibi çok net duyabiliyordum. Gözlerimi ön cama çevirdim, silecekler çalışıyor, ön camdan akıp giden yağmuru savurarak temizliyordu. Bedenimden yükselen ağrının sebebini sorgulamadım ama yine de bazen o ağrıya yoğunlaşabiliyordum.

"Hâlâ üşüyor musun?" diye sordu tok bir sesle.

Başımı iki yana sallarken, "Hayır," diye yanıt verdim, sesim çatlak çıkmıştı.

Karan burnundan içeri sesli, sert bir nefes aldı. Gözleri ön camda altımızdan akıp giden beyaz şeritli yoldaydı. Yağmur şiddetini azaltmaktansa daha da arttırmıştı sanki. Siyah gökyüzü, mavi damarları andıran şimşeğin etkisiyle aydınlandı, ardından ölen bir bedenin nabzı gibi yavaşça gökyüzünü terk edip söndü. Aracın içi oldukça karanlıktı, Karan tavan lambasını yakmadığı için ona minnettardım.

"Ağlamak istiyorsan kendini tutmana gerek yok," dedi düz bir sesle. Konuşurken kara gözlerini yoldan bir an olsun ayırmamıştı. Bir an dediği şeye gülmek istedim ama elbette bu isteği eyleme dökemedim.

"Ağlamak istemiyorum."

"Güzel," dedi kuru bir sesle. "Kendini sıkıyormuşsun gibi hissettim."

"Kendimi sıkmıyorum."

Hiçbir şey söylemedi. Araç bir süre şehrin içinde dolaştı, konuşmadık. Karan direksiyonu kırarak bilmediğim patika bir yola saparken hâlsiz düşmüştüm, göz kapaklarımı aralamaya çalışarak çevreme bakındım, nereye gittiğimizi belli eden herhangi bir tabela ya da işaret yoktu. Patikayı çevreleyen gitgide sıklaşan ağaçlardan oluşan ıssız bir yere gittiğimizi görebiliyordum ama bunun üstünde durmadım. Şu an beni götürdüğü yerde kesse bile umurumda olmazdı.

Aracın radyosunun üstündeki göstergeye baktım. Saat sabahın ikisiydi. Ne ara bu kadar çabuk geçmişti zaman? İçli bir nefes aldıktan sonra omzumun üstünden Karan'a baktım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık bir sesle.

"Çok daha güvende hissedebileceğin bir yere."

Kaşlarım çatıldı. "Anlamadım?"

"Seni almamı söyledin ve gelip seni aldım. Seni evime götürecektim ama şu an dedem evde. Seni evde görecek olursa yarın ilk işi imam nikâhımızı kıydırmak olur. Bu yüzden seni bağ evine götürüyorum."

"Sana yük olduğum için üzgünüm," diye fısıldadım gözlerimi önüme düşürüp dizlerimin üzerinde duran bembeyaz kesilmiş ellerime bakarken. Parmaklarım buruş buruş olmuştu.

"Bana yük olduğun falan yok Çakıltaşı. At şu saçma düşünceyi kafandan."

"Tavan lambasını yakmadığın için ayrıca teşekkür ederim," diye mırıldandığımda onun üstünden bana baktığını hissettim, onun bana bakmasıyla birlikte otomatikman ben de ona baktım. Kıyamet karası gözler karanlığı yırtacak kadar parlaktı. Gözleri bir mezarın ıslanmış

toprağına benziyordu. O, toprağın acı şehvetiydi. Parmaklarım onun cehenneminin ateşine değmek istiyordu.

"Tavan lambasını kullanmıyorum," dedi düz bir sesle.

"Karanlığı seviyor musun?"

"Karanlığı sevmemem için hiçbir neden yok," dedi yalın bir sesle. "Karanlık beni içine kabul eden tek şey."

"Ben de seviyorum," diye fısıldadım tıpkı bir sır veriyormuş gibi. Bir an bakışlarının tamamen yüzüme kilitlendiğini fark edince midem kasıldı. "Yani karanlığı."

"Karanlık iyidir."

"İyidir."

Arabayı durdurduğunda gözlerimi ön camdan dışarı çevirdim. Hemen karşımızda tek katlı ama üstünde bir de çatı katının olduğu bir bağ evi duruyordu. Tamamen taş duvarlarla örülmüş evin dış görüntüsü oldukça şık ve göz alıcıydı. Bakışlarım Karan'a doğru kaydı, o da gözlerini bağ evine dikmişti. Düzgün burnu, etli dudakları ve uzun kirpikleri ona bakıldığında insanın dikkatini çeken ilk ayrıntılar gibi dursa da yüzünün her noktası pahalı bir sanat eseri esrarı taşıyordu.

Bakışlarını yavaşça bana doğru çevirdi. Sanki onu en ince ayrıntısına kadar ezberlemeye çalıştığımı hissetmiş gibi görünüyordu. Sessizlik ve karanlığın hakimiyet sürdüğü arabanın içinde göz göze geldik. Yavaşça kapıya uzanırken gözleri yüzümden ayrıldı, kapıyı açtığı an dışarıdaki soğuk büyük bir hızla aracın içine doluştu ve sıcağa ancak alışan bedenim kaskatı kesilirken kesik kesik acıdı. Kapıyı kapattığında bile soğuk hâlâ içerideydi. Karan benim kapımı açmak için ön camın önünden dolaştı, kapımı açtığı an kafamı kaldırıp ona baktım. Yavaşça kolumu tutup araçtan çıkmam konusunda bana yardımcı oldu. Kafamı kaldırıp karşımda duran bağ evine baktım, yağmur atıştırmayı sürdürüyordu.

Ayaklarım güçsüz bir şekilde yerdeki toprağa bastı, toprak nemli olduğu için botlarım toprağın içine gömülmüştü. Zorlanarak birkaç adım attım, Karan kolumu bırakıp aracın uzaktan kumandası ile aracı kilitledi. Zihnimde zonklayan düşüncelerle bağ evine doğru yürürken Karan da hemen yanımda yürüyordu. Hemen önüme geçip bağ evinin kapısını açtı ve kapıya sırtını yaslayarak geçmem için bana yer verdi. Ahşap zemine çamurlu botlarımla bastığımda bir an duraksadım ve omzumun üstünden Karan'a bakıp herhangi bir onay bekledim.

Sorun yok," dedi. "Benim avakkabılarımın da seninkilerden bir farkı yok. Gir içeri."

İçerisi en az dışarısı kadar soğuk ve tozluydu. Karan içeri girdikten sonra kapıyı çatparak kapattı, duvarların titrediğini fark ettim. Avaklı lambayı yaktı, lamba turuncuya kaçık sarı bir ışık yayarak ortamı aydınlattı.

"Sıcak su ne âlemde bilmiyorum ama şömineyi yakacağım," dedi ve şöminenin karşısında duran kanepeyi işaret etti. "Sen otur. Ben odunluktan yakacak bir şeyler alıp geleceğim."

Dediğini yapıp kanepeye oturdum. Karan'ı göremiyordum ama sesini duyabiliyordum.

"Karnın aç mı?" diye sordu, sesi olduğu yerde yankı uyandırmıştı.

"Hayır," diye yalan söyledim. Kesinlikle açlıktan gözüm her an dönebilir, onun bu pahalı kanepesini kemirmeye başlayabilirdim.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

Cevap vermedim. Çok değil, birkaç dakika sonra Karan kolunun iç tarafına koyduğu birkaç odun ve çıra parçası ile içeri girdi. Üzerinde hâlâ o sporcu atleti vardı. Üşümüyor muydu? Bana kısa bir bakış attıktan sonra şöminenin önünde diz çöktü, şömineyi usta bir şekilde yaktı. O bunu yaparken ben gözlerimi bir an olsun onun üzerinden ayırmadım. Ellerini silkerek ayağa kalktıktan sonra çatık kaşlarla bana bakıp ensesini kaşıdı, derin bir nefesle kaslı göğsünü şişirdi.

"Burası birazdan içinde yaşanabilecek sıcaklığa ulaşır. Ben bir duş alacağım. Suyun sıcaklığına bakmış olurum hem."

"Tamam," dedim etrafı kolaçan etmeye devam ederken.

Şöminenin hemen üstünde duvara monte edilmiş siyah, LCD ekran bir televizyon vardı. Dev bir ekrana sahip değildi ama çok küçük de sayılmazdı. Televizyonun etrafında küçük raflar vardı ve rafların üzerlerine dizilmiş okumayı göze alamayacağın kadar kalın kitaplar vardı. Dağın başındaki bir bağ evine göre oldukça modern dizayn edilmişti. Biraz tozluydu ama bunun dışında oldukça modern ve güzel görünüyordu.

İçeriden gelen su sesinden anladığım kadarıyla Karan şu an duş alıyordu. Dışarıdan gelen yağmur sesi, içeriden yükselen onun tenine çarpan su sesiyle yarış yapıyordu resmen. Birkaç dakika öylece yanan ateşi izledim. Su sesi kesildikten bir süre sonra görüş alanıma girmeyi başaran Karan'ın göğsünden sicimle inen su damlaları tüm dikkatimi

dağıtmayı başarmıştı. Altında siyah bir eşofman altından başka hiçbir şey yoktu. Çıplak göğsünden akan su baklavalarının arasındaki kıvrımlara inmeye çalışıyordu. Bir an gözlerim damarları belirgin kasıklarına kaydı. Kasığının sol kısmındaki dövme dikkatimi çekti. Gözlerimi dövmeye dikmiş, dövmenin şeklini bir şeye benzetmeye çalışırken bir an yanaklarıma kan oturdu. Gözlerimi hızla ahşap parkeli zemine çevirdim.

"Aman Allah'ım!" diye bağırdı diğer Merve arsızlıkla. *"Kabul et, onun harika bir vücudu var!"*

"Kes sesini!" diye bağırdığımda Karan'ın kaşlarının hayretle havaya kalktığını göremesem de hissedebilmiştim. Alt dudağımı ısırıp yüzümü buruşturduktan sonra göz ucuyla ona baktım. Tam da tahmin ettiğim gibi kaşları havaya kalkmıştı.

"Anlamadım?"

"Sana demedim," diye fısıldadım saç diplerimi hafifçe kaşırken.

İnanmadığı her hâlinden belliydi ama bir şey demedi.

Eliyle banyo kapısını işaret ederken, "Senin için bir şeyler çıkardım. Muhtemelen içinde kaybolacaksın ama elimden başka bir şey gelmez. Bu arada su buz gibi, banyo yapmasan iyi olacak," dedi.

"Banyoya kadar gidip duş almayacak mıyım?"

"Orası benim odam," dedi düz bir sesle. "Banyo odanın içinde. Tek başıma vakit geçirdiğim için böyle olmasını tercih etmiştim."

"Anladım," diye fısıldadım oturduğum yerden kalkarken. "Odana dal düz girmemde bir sakınca yok mu?"

"Yok," derken sesi ifadesizdi, kafamı çevirip ona baktım. "Takıl kafana göre. Yatağın üstüne bıraktım kıyafetleri."

"En azından elimi yüzümü yıkayabilir miyim?"

"Tabii ki."

"Teşekkürler."

"Asi bir Çakıltaşı'na göre bugün gereğinden fazla teşekkür etmedin mi?" diye sorduğunda cevap vermeden odasına girip kapıyı kapattım.

Kafamı kaldırıp loş bir ışıkla aydınlanan odasına baktım. Çift kişilik büyük yatağının siyah kadife nevresim takımı kaşlarımı kaldırmama neden oldu, yatağın başlığı da kadifedendi ve oldukça göz alıcı şekilde büyük, rengiyse beni şaşırtmayacak şekilde siyahtı. Ortada siyah, gerçek olmadığını düşündüğüm bir hayvan postu, yatağın hemen karşısında çift kapılı, kapıları geniş parlak siyah bir elbise dolabı vardı.

Duvarlar dışında odada beyaz tek bir parça bile bulamamıştım. Duvarlardaki raflarda sayamayacağım kadar çok kitap vardı. Banyonun kapısı aralık duruyordu, içeriden ıslak ve aynı zamanda ılık bir şekilde onun kokusu sızıyordu.

Yavaşça banyoya geçip botlarımı çıkardıktan sonra elimi yüzümü sabunladım ve ayaklarımı yıkadım. Karan'ın biraz önce bedenine sardığı koyu renk havluyu görebiliyordum. Kaşlarımı çatarak gözlerimi havludan ayırdım. İşimi bitirdikten sonra odaya döndüm, Karan'ın yatağının üzerine bıraktığı kıyafetlere kısaca baktım. Siyah bir kazak, siyah eşofman altı ve siyah, dar bir boxer üst üste katlı şekilde duruyordu. Önce utansam da sonunda utanmanın manasız olduğunu fark ederek üstümdekileri çıkarıp Karan'ın benim için koyduğu kıyafetleri üzerime geçirdim.

Sütyenim tamamen ıslak olduğu için onu geri giyemezdim. Allah'tan Karan'ın kazağı çok genişti, sütyensiz göğüslerimi çok da belli etmiyordu. Çıplak tenimde hissettiğim kıyafetleri tenimin karıncalanmasına neden oldu. Hâlsiz hissediyordum. Şakaklarımı ovarak odadan çıkıp tekrar salona girdim. Kafamı kaldırdığım anda gördüğüm görüntüyle olduğum yere çakılmış gibi hissettim. Karan hemen salonun ortasında, tavanın biraz altında duran kirişe tutunmuş bedenini yukarı çekerken, karnındaki tüm kaslar ortaya çıkmıştı, teni terden parıldıyordu. Adonis kasının hemen üstünde, kasığının sol kısmında duran dövmesinin üstünden akan ter damlası damarlarına doğru yola çıkıp gözden kayboldu.

Soluğum kesildi. Karan içeri girdiğimi fark edince kendini yavaşça yere bıraktı ve uzun parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirerek saçlarını geriye doğru iterek derin bir nefes aldı.

"Uzun süre çıkmayınca içeride uyudun sandım."

"Yok," diyebildim.

"Uyusaydın orada," dedi gözlerini yüzüme dikerek.

"Yok. Uykum yok."

"Bir şeyler yemek istersen mutfak orada," dedi ileriyi işaret ederek. "Uzun zamandır uğramadığım için dolap ne âlemde bilmiyorum ama mutlaka yeni organizmalar yaratmamış, yenebilecek bir şeyler bulabilirsin."

"Küflenmiş şeyler yemeye niyetim yok."

"Sen bilirsin."

Yavaşça kanepeye oturduğumda onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum ama ona bakmadım. Gözlerimi hemen karşımda yanan ateşe çevirdim. Karan elindeki küçük el havlusuyla göğüs kaslarını kurularken hemen yanıma oturdu. Gözlerimiz karşımızda harlanan ateşin üzerinde buluştu; ikimiz de oldukça sessizdik. Şu an ne düşünüyordu bilmiyordum ama ne düşündüğünü deli gibi merak ediyordum.

"Dedene neden yalan söyledin?" diye sordum gözlerim yanan ateşten ayrılmazken.

"Ona yalan söylemedim. O anlamak istediği gibi anladı ve ben de bunu yalanlamadım."

"Bahsettiği arazi için mi yapıyorsun bunu?"

"Kısmen," dedi kısık bir sesle. "Hem onun için hem de beni biraz olsun rahat bırakmasını istediğim için."

"Neden seni rahat bırakmasını istiyorsun ki?"

"Ben yirmi altı yaşındayım Çakıltaşı. Tıpkı bir çocukmuşum gibi arkamı toplamaya çalışması hoşuma gitmiyor."

Bir an bu dediği şeye gülmek istedim. Sanırım dünyanın adaleti böyleydi. Kimisi ilgi dilenirken kimisi rahatlık için, özgürlük için yalana sığınıyordu.

"İnsanın arkasını toplayanının olması güzel bir şey bence."

Söylediğimi es geçerek, "Bana neler olduğunu anlatmayacaksın, değil mi?" diye sordu.

"Aslında anlatılacak bir şey yok."

"Anlatılacak bir şey olmadığı için mi beni aradın? O gün konferans salonunda tanıdığım kızsın sen. Bana dişlerini geçiren, haksız olduğunu bile bile bana meydan okuyan kızsın. Basit bir şey için beni arayacağına inanacağımı falan düşünmüyorsundur umarım."

"Anlatılacak bir şey olmadığından öyle demiyorum. Anlatacak hâlim olmadığından öyle diyorum."

"Kısaca özet geç," dedi, sesi biraz önceye nazaran biraz uykulu çıkmıştı.

"Ağlayamıyorum," diye fısıldadım.

"Ee? Ne var bunda?" diye sordu.

"Ağlayamıyorum hiç. Bazen acımla dalga geçer gibi kendi kendime gülüyorum. Gülmek istediğim için değil... O an farkında olmadan oluyor bu."

Omzumuzun üstünden birbirimize baktık. Gözleri uykulu bakıyordu, uzun kirpiklerini ağır ağır kırpıştırdı. Elini yavaşça kaldırdığında gözlerimi gözlerinden ayırmadım, işaret parmağını burnuma değdirdiğinde gözlerimi hızla kırpıştırdım. İşaret parmağıyla burnuma küçük tıkelei şeklinde vuruyordu.

"Şu dünyadaki en olgun kişi acıya gülendir," dedi burnuma ritmik hareketlerle vurmaya devam ederken.

"Ağlanacak hâlimize gülüyoruz," diye fısıldadım, gözlerinin içine bakıyordum. Onun kelimeleri benim omuzlarımdaki yükü kaldırıyordu sanki. Sessiz kaldı, gözlerini gözlerimden ayırmadı. Onun gözlerinin kara okyanusunun dibine gömdüğü hazinelerden biri de buydu, o insanlara huzur veriyordu.

"Benim olgun olduğumu kabul ettin yani?" diye dalga geçtim sessizliği bölmek için. Yüzünde eğlendiğini belli eden bir ifade belirdi ama dudakları yukarı kıvrılmadı.

"Diyelim ki kabul ettim, bu neyi değiştirir?"

Bir süre aramızda zamanın kalıplaştıramadığı garip bir bakışma geçti.

"Anlamadım?"

"Boş ver," dedi omuz silkerek. "Dedem gidene kadar kız arkadaşımmış gibi davranacak mısın?"

Başımı iki yana sallarken fısıldadım. "Onu kandırmak istemiyorum."

"Onu kandırmayacaksın." Duraksadı. "Onu kandıran benim. Sen değilsin."

Derin bir iç çektim. "Sana ortak olacağım sonuçta," dedim gözlerimi kısarak ona bakarken.

"Bu işten çıkarı olan tek kişi ben olmayacağım. Hem stajdan kurtulmuş olacaksın hem de okulda arkanı kollayacağım."

"Arkamı kollamak?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Karan başını salladı, bakışlarını tekrar karşımızda yanan ateşe çevirdi. Teni ateşin yansımasıyla tıpkı bir elmas gibi parlıyordu.

"Arkanı kollayacağım. Yani istediğin kişinin kafasından aşağıya gönül rahatlığıyla kahve boşaltabileceksin ama rica ediyorum kahve haşlak olmasın."

"O kız onu hak etmişti!" diye çemkirdim. "Yine olsa yine yaparım!"

"İşte diyorum ya, yine yapacak olursan arkanı kollayacağım." Sesindeki ciddiyet bir an için beni gerçekten güldürecek sandım, dudak-

larımı birbirine bastırdım. Gözüm duvardaki saate kaydığında saatin çoktan sabahın beşi olduğunu görmüştüm. Koltukta bağdaş kurarak oturdum, bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim.

"Saat sabahın beşi olmuş. Biraz uyuman gerek. Birkaç saat sonra şirkete gitmeyecek misin?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Hayır," dedi düz bir sesle. "Sabah şirkete gitmeyeceğim. Bana bir cevap verecek misin artık Çakıltaşı?"

Bir şekilde ona yardım edip ödeşmemiz gerektiğini düşünüyordum. Yaptıklarının altında kalmak istemiyordum.

"Deden gidene kadar sana uymaya çalışacağım," diye fısıldadım. "Ama bunu senden korktuğum için değil, ödeşmek için yapacağım."

"Bahsettiğim şey bu değildi," diye fısıldadı ama o kadar kısık sesle konuşmuştu ki, duymadığımı sanmıştı. Bozuntuya vermedim ama kalbim hızlandı; bu bir böceğin kurumuş ve çatlak toprakta, etrafına döşenmiş sert taşların arasında hareket etmeye çalışmasından farksızdı. Aniden gözleri beni bulduğunda siyah bakışlarının yoğunlaştığını hissettim. Dikkatli bir şekilde yüzümü inceledi.

"Çakıltaşı," dedi aniden, ardından büyük eli yavaşça yanağıma kaydı. Tam gözlerinin içine baktım. "Yanağına ne oldu senin?"

Sorusu yanağımdaki acının varlığını hatırlattı.

Karan'ın gözleri bir cevap beklercesine gözlerimde dolanırken derin bir nefes alarak düz bakışlarımı onun yüzüne sabitledim. Onun soru işareti dolu gözlerine bakarken kendimi korkunç derecede küçük, korkunç derecede yalnız ve yitik hissettim.

Cevap vermedim. Büyük avucunu yanağıma kaydırdı, başparmağıyla usulca yanağımı okşarken gözlerim kısıldı, elime ayağıma düğüm atılmış gibi hissettiren bu dokunuşuna karşılık veremedim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu, sorusunun ucunda keskin, bilenmiş, siyah saplı bir bıçak vardı, o bıçak nefes boşluğuma saplanmış gibi hissettim. Başparmağıyla yanağımı okşamayı sürdürdü, avucundaki yoğun kokuyu içime doldururken, tenindeki sıcaklığı derimin altında hissediyor, avuçlarındaki damarlarda atan nabzın kışkırtıcı sesini duyabiliyorum.

Gözlerimi ondan kaçırarak sönmeye başlayan şöminenin fersiz ateşine baktım. "Babam," dedim düz bir sesle.

Kısa sessizliğin ardından, "Acıyor mu?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Neden yaptığını sormayacak mısın?"

Sol dudağı yavaşça yukarı kavislenir gibi oldu ama bu hareket kesinlikle neşeden uzak ve cansızdı. Karanlığın kozasını yırtan, siyah kelebekleri ayaklandıran küçük bir tebessümdü. Belki de tebessüm bile değildi.

"Bunun bir nedeni olamaz," diye fısıldadı. Başparmağıyla hafifçe elmacık kemiğimi okşadı. "Bir baba, kızını yağmurun altında yalnızlığa terk edecek kadar gaddarsa, kız çocuğu ona ne yaparsa yapsın, haklıdır. Sana attığı tokadın bir nedeni olamaz Çakıltaşı. Hiçbir nedeni olamaz."

"Başka bir kadınla ilişkisi var." Dudaklarım bu cümleyi kurduktan hemen sonra sızladı. "Annemi durmadan aşağılıyor ve beni asla yapmayacağım bir şeyle itham etti."

"Seni neyle itham etti?" Sesi oldukça sakindi ama bakışları pek de sakin görünmüyordu şu an.

"Şeyle..."

"Neyle Çakıltaşı?" Sesi gitgide sertleşiyor, bakışlarındaki ruh çekiliyordu.

"Boş ver," dedim ama bana ne olduğunu anlamış gibi baktı.

Çenesinin seğirdiğini gördüm ama hiçbir şey söylemedi. Yaptığı tek şey elini yanağımdan çekmek ve hızla ayağa kalkarak bir süre ortalıktan kaybolmak olup odasına girdi. Çok değil, beş dakika sonra tekrar yanıma oturdu, elinde beyaz bir poşet vardı. Yağmur dinmiş, şöminedeki ateş tamamen sönmüştü. Kuş cıvıltılarını duyabiliyordum, içeri maviye kaçık aydınlık bir ışık sızıyordu. Sanırım şafak çoktan sökmüştü. Poşetin içinden iki krem çıkardı, derin bir nefes alıp kremlerden sarı olanın kapağını açtı. Parmağına belli bir miktar krem sıkarken gözlerim onun üzerindeydi. Sıkıntılı görünüyordu, kasvetli bir havası vardı.

İşaret parmağına sıktığı kremi yanağıma yaklaştırırken gözleri tekrar gözlerimi buldu. Küçük daireler çizerek yanağıma kremi yayarken hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu.

"Babanın adı neydi?" diye sordu karanlık bir sesle.

"Mehmet."

"Mehmet Karakuyu?"

"Evet," diye fısıldadım.

"Daha iyi misin?" Karan'ın sesi ifadesizdi, ne düşündüğü konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Daha iyiyim," dedim çatlak bir sesle. Kasıklarımda büyüyen ağrıyı saymazsak gerçekten iyi hissediyordum kendimi.

"İyi," dedi benim aksime net bir sesle, parmağını yavaşça yanağımdan çekti. "Sen benim odamı kullanabilirsin. Ben burada uyuyacağım. Şöminenin ateşi odayı da ısıtmıştır, o sıcaklık akşama kadar idare eder seni."

"Teşekkür ederim," dedim ayağa kalkarken. Bir an dengemi kaybedecek gibi olunca Karan sağ bileğimi kavrayıp beni yakaladı ve düşmeme mani oldu. Uzun ve hâlâ nemli olan siyah saçlarım yüzümün önüne düşerken, saç tellerimin arasından Karan'ı görebiliyordum. Büyük bir dikkatle bana bakıyordu. "Pardon."

"Hırçın küçük bir kız çocuğuna göre bugün çok fazla teşekkür ettin."

"Farkındayım," diye mırıldandım, sesimde bilinmezlikler vardı. Bileğimi yavaşça avucunun içinden kurtardım. Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına ittim ve göz teması kurmamaya çalışarak, "İyi uykular," diye fısıldadım. Topuklarımın üzerinde dönerek Karan Çakıl'ın odasına doğru yürüdüm.

"İyi uykular kız çocuğu."

İnsanın tutunduğu her dal kırılınca, sağlam olanı da kendisi kırardı fark etmeden.

Ben de öyleydim işte.

Yüzüme vuran güneşin ışığı siyah perdeyi yırtmayı nasıl başarmıştı hiçbir fikrim yoktu. Tenimi ısıtan güneşin varlığı sinir bozucu bir şekilde odanın içindeydi. Yumuşak yorganı ayaklarımla ittikten sonra komodinin üstüne bıraktığım cep telefonumu elime aldım, ekran kilidini kaldırdım. Mesaj ya da cevapsız çağrı yoktu. Saat sabahın yalnızca dokuzuydu, çok az uyumuştum. Yavaşça yataktan kalkarken karşımdaki elbise dolabının boy aynasına baktım. Dağılmış görünüyordum. Önemsemeden hızla banyoya geçtim. Kıyafetlerim epeyce nemliydi ama giyilemeyecek durumda değillerdi. Üstümü giyindikten hemen sonra Karan'ın yatağını hızlıca toparlayıp odadan çıktım. Salona girdiğimde karşı karşıya kaldığım manzara dudaklarımın aralanmasına, akrebin yelkovanın sırtına saplanmasına neden oldu. Karan kanepenin üzerinde uyuyordu.

Sol eli başının altındaydı, sağ elini koltuğun sırtına atmıştı, kaslı göğsü biraz terli duruyordu. Adonis kasının çıkıntısına yakın, kasığının sol kısmındaki dövmenin üzerinde de ter parıltıları vardı. Göğsü büyük bir dinginlikle aşağı yukarı inip kalkarken hiç olmadığı kadar masum

ve savunmasız görünüyordu. Onu izlerken kalbimin parçalara ayrıl dığını ve her bir parçanın göğüs kafesimdeki kemikten parmaklıklara takılarak asılı kaldığını sandım.

O bir insanı kendi nefesiyle nefessiz bırakabilecek kadar güzeldi.

Uzun kirpiklerinin yüzüne düşürdüğü gölgelere bak, dedi diğer Mer- nun güzelliğine esir olurken. *O gerçekten uzun kirpiklere sahip.*

Karan'ın siyah, uzun ve kıvrımlı kirpiklerine baktım. Bir kadını bile kıskandıracak güzellikte olan gür kirpiklerinin gölgeleri elmacık kemiklerine kadar uzanıyordu. Etli dudakları hafif aralıklı duruyordu. Ağzından aldığı kısık, küçük nefeslerin çıkardığı sesi duyabiliyordum. Köprücük kemikleri oldukça belirgindi, hatta normal bir insanınkinden çok daha kavisli ve çıkıntıya sahipti.

"Bir daha yapmayacağım," dedi ürkek bir sesle. Gözleri kapalıydı, dudaklarının hareketlerini izlediğimde kasıldım. Kalbimdeki saatli bombanın yanlış kablosu kesilmiş gibi irkilirken, yaklaşan o gürültülü patlamayı bekledim. "Hayır!" diye bağırdığımda olduğum yerde korkuyla sıçradım ve anlık bir cesaretle kanepenin önünde diz çökerek onun omzunu hafifçe tutup sarstım. Bu hâli beni korkutmuştu. "Bir daha yapmayacağım."

Sesi inilti gibi çıkmıştı. Karan aniden elimi yakaladı, büyük bir güç uygulayarak elimi sıktı.

"Bir daha yapmayacağım," diye fısıldadı. "Yalvarırım, ne olursun gitme."

Derin bir nefes aldığında alnı ter içindeydi, tuttuğu elimi daha sıkı kavradı. Düşünceler zihnime doluştu, ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu. Başını iki yana sallarken gür kaşları kavislenerek çatıldı, alnının ortasındaki pürüzsüz yolda endişenin açtığı yarıklar genişledi. Alt dudağını üst dudağının altına aldı, hafifçe emerken acıyla inledi.

"Gitme," diye fısıldadı, ilk kez böyle savunmasız görünüyordu. "Beni o karanlığa itme. Anne. Gitme."

Göğsümün çukuruna oturan o acı ayaklandı, yavaşça göğsümün sokaklarını gezmeye başladı. Yutkunmak istedim ama bunu yapamadım, sanki yutkunursam onun dudaklarından dökülen o kelime saplanacaktı nefes boruma ve ben, nefessiz bir şekilde o kelimede boğulup ölecektim. *Anne.* Parmaklarım ellerini daha sıkı kavradı, ona güven vermek istiyormuş gibi elini sıktım. Onun gibi bir adamın benim gibi küçük

bir kızın yanında güvende hissetmesi imkânsızdı, ama yine de onun yanımda güvende hissetmesini istedim.

"Anne," diye fısıldadı tekrardan, sesi gitgide kısılıyor, tıpkı bir balon gibi yavaşça sönüyordu.

"Karan," diye fısıldadım, parmakları elimi daha sert kavradığında sertçe yutkundum. "Karan."

Acıyla inledi, parmakları parmaklarımı koparmak istiyormuş gibi sıkıca kavradı ve gözleri yavaşça aralandı. Eli avucumun içine kaydı, göğsü hızla yukarı doğru inip kalkarken şakağından akan ter kulak boşluğuna kadar sürüklendi.

"Çakıltaşı," diye fısıldadı kupkuru bir sesle, yalnızca birkaç dakika içinde tüm vücudu ter içinde kalmıştı.

"Buradayım," diyebildim. Elini daha sıkı tutup küçük avucumda kaybetmeye çalıştım ama eli o kadar büyüktü ki, avucuma sığmıyordu. "Sorun ne?"

Bir anda yüzündeki ifade dondu, kaskatı kesildi, gözlerini hızla gözlerimden çekip uzaklaştırırken elini de avucumun içinden çekip aldı. Gözlerini yumdu, dudaklarını yaladı.

"Sorun yok," dedi, sesi duygularını saklıyordu.

Kalbim göğüs kafesimin içinde eziliyormuş gibi hissettim. "Ama can çekişiyor gibi görünüyordun."

"Yalnızca bir kâbus."

"Sen..." Duraksadım, gözlerimi yüzünde gezdirdim. "Anne dedin."

Aniden gözlerini açtı, ruhsuz bakışlarını tavana sabitlerken dudakları dümdüz bir çizgi şeklini almış, çenesi gerilmişti. Bir süre gözünü dahi kırpmadan tavanı izledi. Tavanda ona anlatılan mutlu sonla bitmeyen bir masal vardı da her seferinde o masalın sonunun değişmesi umuduyla tavana bakmayı sürdürüyordu sanki. Gözünün siyahını profilinden bile görebiliyordum; uzun kirpikleri zehirli savaş okları gibi tavanı hedef almış, çıkıntılı âdem elması sık sık yutkunduğundan aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Çakıltaşı," dedi, buzun yüzeyine tırnaklarını sürtüyormuşsun gibi çıkan pürüzlü sesiyle. Gözleri hâlâ tavandaydı. "Bana bir iyilik yap."

"Tabii ki. Ne istiyorsun?"

Gözleri mekanik bir hareketle bana döndü. "Sana sarılmama ve saçlarını koklamama izin ver."

Ona öylece bakakaldım, fanusu parçalanmış bir balık gibi hissetmeme neden olan bakışlarını yüzümden ayırmadı. Kalbim, göğsümün üstüne kanlı ayaklarıyla bastı ve o ayakları sertçe göğsümün duvarına vurmaya başladı. Gözlerimin içine öyle büyük bir istekle bakıyordu ki, istediği şeyi reddedebilmek benim için imkânsız hâle gelmişti. Savunmasızca kollarımı iki yana açtığımda önce gözlerimin içine, ardından da onun için açtığım kollarıma baktı.

Gözleri tekrar gözlerime tırmanırken kanepeden kalkmadan bana doğru kayıp kollarımın arasına girdi. Yüzünü saçlarımın arasına, boynuma yerleştirirken, boynumun derisinin üstünde derin bir nefes aldı. Kollarımı onun omuzlarının etrafından geçirdim ve onun büyük bedenine sarıldım. Bedeninin gevşediğini hissettim. O kollarını kaldırıp sarılışıma karşılık vermedi ama benim kollarımın arasında rahatladığını hissedebilmiştim.

Öyle güzel bir adamdı ki, neresinden tutsam elinde kalıyordum.

"Oldu mu?" diye fısıldadım yavaşça.

"Hepimiz bir karanlıkta yaşıyoruz," dedi, yüzü boynuma gömülü olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. "Ama önemli olan, karanlıktaki yıldızları görebilmek."

Doğruydu. Ben onun karanlığındaki yıldızları görebiliyordum.

"Ben senin karanlığındaki yıldızları görebiliyorum sanırım," diye fısıldadığımda sol elini saçlarımın arasından geçirdi, bana biraz daha sokulup saçlarımın kokusunu içine doldurdu.

"Belki de yalnızca senin görmene izin veriyorumdur yıldızlarımı," diye fısıldadı. Duraksadı ve derin bir iç çekti. "Kollarımda ufacık kaldın. Neden bu kadar küçüksün ki sanki?"

9. SAHNE

Bir insan, bir insanda başka bir hayatın aralık duran kapısını görünce aşık olurdu.

Karanlığı solumuş, belki de karanlığın esiri olmuştum. Zihnim bana oynadığı oyunların aksine, benim ona oyun oynadığımı düşünüyordu. Bazı acılar insanın kemiklerini bile acıtabiliyordu ve sanırım kalbim acımaktan yorulmuş olacak ki, acısını kemiklerime devretmişti.

"Öğleden sonra önemli bir dersim var," dedim sürücü koltuğunda oturan ve dikkatli gözlerle yolu izleyen Karan'a. Dersin başlamasına hemen hemen üç saat vardı ve bağ evinden ayrılmıştık. Hiçbir şey olmamış gibi yolculuk yapıyor olmamız elbette normal değildi ama şu an belki de benim kalp sağlığım için en mantıklısı buydu. Bilmiyordum.

"O zaman seni eve bırakayım yoksa okula mı ufaklık?" diye sorduğunda *ufaklığın* altını çizerek söylemişti sanki. Ya da ben bunu kafama çok takıyordum. Önümden akıp giden yola bakarken dünkü sel kıyametten sonra bugün havanın günlük güneşlik olması beni şaşırtmıştı. Hava da insanlar gibiydi. Tutarsız. Hatta iki yüzlü.

"Eve." Cevabım netti. Merak ettiklerimi içime gömmüştüm. Ona soru sorup can sıkıcı bir kız olduğumu düşünmesine izin vermeyecektim. Sorularım vardı. Bir milyon tane falan. Uykusunda annesini sayıklaması bir yana, söyledikleri kafamı karıştırıyordu. Resmen uykusunda annesinin gitmemesi için çırpınmıştı. Annesi nereye gitmişti?

Yaklaşık yarım saat süren yolculuğun sonunda Karan'ın benim tarifime ihtiyaç duymadan evimi bulmuş olması her ne kadar kaşlarımı

çatmama neden olsa da bunu önemsemedim. Sonuçta onun yanında geçici de olsa staj yapıyordum ve benimle ilgili istediği her bilgiye kolaylıkla ulaşabilirdi. Araba evin hemen üç dört metre ilerisinde durduğunda, ön kapıyı açıp ayağımı dışarı attım ve omzumun üstünden Karan'a baktım. Her zaman takımla gördüğüm Karan bu kez siyah bir kot, salaş bir tişörtle arabanın içindeydi ve zaten asi bir görüntüye sahip olan saçları bugün çok daha dağınık görünüyordu.

"Bu kez teşekkür etmeyeceğim," dedim iğneleyici bir sesle. Bir an dudakları yukarı kıvrılacak sandım, ama bunun benim aptal hayal gücümden ibaret olduğunu düz duran etli dudaklara bakınca anladım.

"Teşekkür etmemen daha iyi," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Sık sık teşekkür eden insanlardan hoşlanmıyorum."

Dudaklarımı birbirine bastırırken derin bir nefes aldım ve bedenimi arabadan dışarı çıkarmayı başarabildim. Kapıyı kapatmadan hemen önce Karan hafifçe kapıdan tarafa eğilerek kapıyı kapatmama engel oldu.

"Çakıltaşı, telefonunu açık tut. Aradığımda ya da mesaj attığımda sana ulaşabilmem gerek. Unutma, bir anlaşma yaptık. Dedem gidene kadar bana uyacaksın."

"Tamam," dedim kapıyı kapatırken.

Arabaya sırtımı dönüp eve doğru karınca adımlarıyla yürümeye başladığımda Karan Çakıl hâlâ arkamdan beni izliyordu.

Bu saatlerde babam evde olmazdı, onu görmeyeceğim için şanslıydım ama yine de artık kendimi o eve ait hissetmiyordum. Ben hiçbir zaman o eve ait olmamıştım ama artık tamamen kapının arkasında bırakıldığımı hissediyordum. Hissetmiyordum, biliyordum. Hoş, kapının önüne geçmek istediğim falan da yoktu. Onlar birbirlerine nasıl yetiyorlarsa, ben de kendi kendime yetebilirdim. Tamam, belki biraz eksik hissederdim ama on dokuz yıldır çok da tam hissettiğim söylenemezdi.

Kendime ait olan tek şey evin anahtarıydı. Kendi anahtarımla, ait olmadığım evin kilidini açarken arkamda duran arabanın içindeki gözlerin sırtıma bıraktığı ağırlığı hissedebiliyordum. Kapı tok bir ses çıkararak içeri doğru açılırken derin bir nefes aldım ve midemde kaynayan suyun altını söndürmeye çalıştım. Başarılı olamasam da en azından rahat bir nefes alabilmiştim. Kötü düşünceleri kapının arkasında bırakarak içeri girdim ve evde kimse olmadığını fark ettim. İşte bu iyi şanstı. En azından şimdilik.

"Sınav nasıl gidiyor?" diye sordu Büşra koridorda yan yana yürürken. Kafeteryadan gelen taze poğaça kokusunu alabiliyordum ve bu Büşra'nın sorularını tam olarak idrak edebilmeme engel oluyordu.

İyi iyi," diye geçiştirdim onu.

Patronumun sahte sevgilisiyim, diyemeyeceğime göre en mantıklısı ağzımı açmamaktı.

Büşra aniden kolumu dürtünce bakışlarımı omzumun üstünden Büşra'ya çevirdim. Kaşlarıyla hemen karşıyı işaret edince gözlerimi Büşra'nın işaret ettiği yere çevirdim.

"*Defne*," dedi diğer Merve baygın bir sesle. Aslında Defne'yi seviyordum, hangi kardeş kardeşinden nefret ederdi ki? Yalnızca yakın değildik. Aramızda aşılması zor bir duvar, yıkılması imkânsız bariyerler vardı. Farklıydık. Damarlarımızdan aynı kan akıyor olsa da tamamen farklıydık.

Defne koridorun ortasında önüme geçip elini beline koyunca kaşlarımı çatarak ona baktım. Uzun saçlarını atkuyruğu yapmıştı ve büyük bir parça perçem yüzünün yarısını örtmüştü. Üstünde turuncu bir ceket vardı. Gözleri beni en ince ayrıntıma kadar süzerken tıpkı benim gibi kaşlarını çattı.

"Sen dün gece neredeydin?" diye sorduğunda bir an kalbimin hızlandığını hissettim. Fark etmiş miydi? "Odana geldim ama yoktun. Senin o siyah hırkanı aradım dolabında, bulamadım. Eve gidince onu bana verirsin, değil mi? Yarın onu giyeceğim. Benim siyah tek bir hırkam yok, yarın giyeceğim kıyafet için siyah hırkaya ihtiyacım var."

"Tamam," dedim düz bir sesle. Büşra'yı kolundan tutup çekerken Defne'nin yanından sıyrılıp geçmiştim.

Arkamdan, "Soğuk nevale, ne olacak," dediğini duydum ama önemsememeye çalıştım.

"Kız kardeşler genelde çok iyi anlaşırlar ama siz biraz... Tuhafsınız," dedi Büşra benim çekiştirmelerim sonucunda hızlı hızlı yürürken. Biraz mı? Biz aynı lavaboya bağlı iki uçlu çeşme gibiydik. Birimizin ucundan soğuk, diğerimizin ucundan sıcak su akıyordu. Bütünlük ancak bu kadar zıt olabilirdi.

"Büşra, bu düşük çenen yüzünden evde kalacaksın sen."

"Sen de bu soğukluğun yüzünden evde kalacaksın," dedi bilmiş bilmiş.

Fakülteye gelirken yanımda not alabileceğim hiçbir şey getirmemiş-tim. Normal şartlarda staj süresince okula girmem yasaktı ama bölü-müm için önemli olan bir derse girmek zorunda olduğum için apar topar buraya gelmiştim. İşim bittiğinde kafeteryadan bir kahve alıp, zihnimi dinlendirmek adına boş masalardan bir tanesine yerleştim. Bö-lüm Başkanı önemli bir ders için geldiğimi bildiğinden beni görse de iğneleyici laflar edememişti. Büşra nereye kaybolmuştu bilmiyordum ama şu an yalnızdım. Zaten kahvemi içtikten sonra buradan çıkmayı planlıyordum.

Damla ve köstebekler grubu üyesi kız arkadaşları kafeteryanın içine girdiklerinde benim oturduğum masaya küçümseyici bakışlar atarak kıkırdadılar. Tamam, şu an ayağa kalkıp *bir baksana sen*, deyip Dam-la'ya kafayı gömmek istiyordum ama bunu yapmaya bile hâlim yoktu.

"Bölümün delisi de gelmiş," dedi Damla yüksek sesle hemen kar-şımdaki boş masaya yerleşirken. Sude'nin kıkırdadığını duydum ama diğer kız telefonu ile ilgilendiği için Damla'nın söylediği şeyi bile duy-mamıştı. Gözlerimi devirip farklı bir yöne bakmaya çalıştım. Sessiz kal-mak bana göre değildi ama kafam yeterince doluydu zaten. Bir de bu aptalla uğraşabilecek vaktim yoktu. Üstelik haklı olan kişi ben olsam dahi, biliyordum ki cezayı yine ben alacaktım. Cezadan sorun değildi. Yalnızca haksızlığa gelemiyordum. Masanın üstüne bıraktığım telefo-num titreyince Damla ve yandaşlarının rahatsız edici varlıklarını kena-ra atarak telefonun ekran kilidini kaydırdım.

Gönderen: Anonim
Unuttun mu beni? :) (13:51)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Unutmadım, yalnızca okuldayım ve tam karşımdaki kızın kafasını masanın üstünde sürterek masadan kıvılcımlar çıkartmak istiyo-rum. (13:54)

Gönderen: Anonim
Beni ürkütüyorsun. (13:55)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ben mi? Emin ol yerimde sen olsaydın çok daha kötülerini yapmak isterdin. (13:56)

Gönderen: Anonim
Yerinde olmak istemezdim. İnsanlarla uğraşmayı sevmem. Aslında ben genel olarak insanları sevmem. (13:58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
O zaman beni de sevmiyorsun. Hoş, benim de insanları sevdiğim söylenemez. (14:01)

Gönderen: Anonim
Diğerlerine benzemiyorsun. (14:02)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Adını sormayı unuttuğumu fark ettim. (14:03)

Gönderen: Anonim
Adımı merak mı ediyorsun? (14:04)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Evet. anonimden yazdığın için adını göremiyorum. (14:05)

Hesap aniden anonimden çıktı, kızın adının üst kısımda yazdığını görünce duraksadım.

Gönderen: Billur Bayraktar
Şimdi görüyor musun? (14:06)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Güzel isim. Billur. Memnun oldum. (14:07)

Gönderen: Billur Bayraktar
Memnun oldum Merve. (14:08)

"Kendine mesajlaşacak arkadaş mı buldun sahiden?"

Gözlerimi kaldırıp sesin geldiği yöne baktığımda Damla'nın eli belimde karşıma dikilmiş gözlerini indirerek bana baktığını gördüm. Telefonu kenara bıraktıktan sonra kahvemden bir yudum alıp gözlerimi tekrar kaldırıp Damla'ya baygın baygın baktım. Ellerini masanın üstüne koyarak masaya abandı ve yüzünü yüzüme yakın bir yere getirdi.

"Seninle o sülük Büşra'dan başka kimse arkadaş olmaz sanıyordum. Nereden buldun o eziği? Hangi bölümden?"

İnsanların belli bir sınırı vardı. Limitten bahsediyordum. Hani şu dolduktan sonra kullanılamaz hâle gelen şeyden. Şu an sabrım gerçekten taşmıştı ve kullanılamaz hâle gelmişti.

"Lafını geri al," dedim gayet sakin bir sesle.

"Almazsam ne olurmuş peki?"

Boğazımın içindeki bıçağın aşağı doğru derin bir yarık izi bırakarak indiğini hissettim. Aniden ayağa kalkıp ellerimi masanın üstüne vurduğumda Damla bir an geri çekilecek gibi oldu ama çekilmedi. Aynı

onun gibi ona doğru eğildiğimde alınlarımız birbirine değdi. Tenimden pahalı ve boğucu bir parfüm kokusu geliyordu.

"Biliyor musun, benim kaybedecek hiçbir şeyim kalmadı," diye fısıldadım. Bu bir fısıltıdan ziyade tehdidin bir bedene girip, dudaklardan kendini dışarı bırakışı gibiydi. Damla'nın yutkunduğunu duydum ama önemsemedim. Madem korkuyordu, ne diye benimle uğraşıyordu?

"Neyden bahsediyorsun?" diye sordu düz tutmaya çalıştığı ama titreyen ince sesiyle.

"Bölümden atılmaktan korkmuyorum. Hatta hiçbir şeyden korkmuyorum. Yapabileceklerimin bir sınırı yok. Yerinde olsam benimle uğraşmazdım."

Kendini geri çekerken yüzünde afallamış bir ifade belirdi. "Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye sordu. Başımı sol omzumun üstüne düşürdüm ve dudaklarımı büktüm.

"Nasıl anlıyorsan güzelim," dedim alay dolu bir sesle.

"Sen gerçekten delinin tekisin! Sana acıyorum," dediğinde yüzüme ruhsuz bir tebessüm kondurup onun sol kolunu kavradım ve hiç de nazik olmayacak bir şekilde kendime doğru çekerek burktum. Damla'nın gözleri acıyla kısılırken, dudaklarından tiz bir inilti çıktı. "Canımı acıtıyorsun," dedi titrek bir sesle. "Bırak, başkana şikâyet edeceğim seni!"

"İstediğin yere şikâyet et," dedim kolunu burkmaya devam ederken. Birkaç göz bizim üstümüzdeydi ama hiç kimse bir tartışma içinde olduğumuzu kavrayamamıştı çünkü karşıdan bakılınca dostane bir şekilde kolunu tutuyormuşum gibi görünüyordu. Oysa ince ve narin kolu şu an öfkemin kontrolünde olan deli gücümün altında eziliyordu. "Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ama senin kaybedecek birçok şeyin olduğundan adımın Asi Merve olduğu kadar eminim. Benimle uğraşma Damla. Eğer o pamuğun içinde büyümeye çalışan fasulye kadar olan beynin biraz çalışıyorsa, ateşe elini uzatmazsın. Ha ille uzatacağım diyorsan, hodri meydan, güzelim."

"Merve, kolumu acıtıyorsun," diye inlediğinde kolunu iterek bıraktım ve kendi kolu göğsüne çarptı. Diğer eliyle kolunu ovalarken bana dehşet içinde bakıyordu. Ben ruhsuz bakışlarımı ona kondurmaya devam ederken, "Sen gerçekten korkunç bir kızsın! Manyak! Yalnızlıktan gebermene şaşırmamalı!" diye bağırdı ve kafeteryadaki tüm gözler üstümüze döndü.

"Ha şunu bileydin," dedim ona düz düz bakarken. "Manyağın ben. Uğraşma benimle."

"Akıl hastası!" diye bağırarak kendi masasına giderken bize bakan meraklı gözlere düşmanca bakışlar atarak telefonumu masanın üstünden aldım ve soğuyan kahvemi tek dikişte içip, kafeteryadan çıkıp fakültenin bahçesine geçtim.

Gönderen: Karan Çakıl
Dersinin bittiğini umuyorum, şirkete gel. (14:33)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Rica nedir bilmez misin sen? Yoksa o mesaj eksik mi geldi? Misin eki nerede? (14:35)

Kimden: Karan Çakıl
Şirkete. (14:36)

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi şirketin giriş katındaki lobide duran genç sekreter. Diğer seksi sekreter neredeydi? Hissettiğim kadar sahtekâr görünmediğimi umarak, kendimi karşımdaki genç sekretere gülümsemeye zorladım.

"Karan..." Sesim bu kelimede takıldı. "...Bey beni çağırmıştı. Burada staj yapıyordum ama önemli bir ders için okulda olmam gerekiyordu."

Genç sekreter üstümdeki siyah, dizleri yırtık kota ve önünde kahve lekesi olan yeşil badiye tuhaf tuhaf baktıktan sonra genişçe gülümsedi ama bu kez kendimi kadına düz düz bakmaktan alıkoyamadım ve yanından sıyrılarak asansöre bindim. Asansör en üst kata tırmanana kadar gözlerimi yumup bu görüntüyü düşüncelerimden atmaya çalıştım. Asansör iki yana kayarak açılınca geniş, ferah ve beyaz döşenmiş koridorda yürümeye başladım. Koridor boyunca ilerlerken, birçok kez durup omzumun üstünden arkamı kolaçan ettim ama gelen giden yoktu. Sekreter Tuğçe'nin masası boştu. Karan Çakıl'ın odasının kapısını tıklatmadan kafamı içeri uzatırken Karan'ın tekerlekli siyah deri koltukta oturduğunu ve manzarayı izlediğini gördüm. Beni fark etmemişti. Öksürerek boğazımı temizleyince gözlerini yavaşça bana çevirdi ve siyah bir çift mucize beni odağına aldı.

Gözleri kısaca üstümdeki kıyafetleri taradıktan sonra koltuğunu hareket ettirerek yavaşça bana doğru döndü ve önündeki dosya yığınını elinin tersiyle kenara itip dirseklerini masanın üstüne koydu.

"Geciktin Çakıltaşı."

"Otobüsle geldim," dedim içeri girerken. Hızlıca onun karşısındaki deri kanepeye oturdum ve kollarımı göğsümün üstünde toplayarak gözlerimi ona diktim. Üstünde siyah bir takım elbise vardı ve siyah ipek gömleğin ilk iki düğmesi açıktı.

"Bu gece dışarı çıkmanda bir sakınca var mı?" diye sordu gözleriyle beni taramaya devam ederken.

"Zaten eve gitmeyeceğim için bir sakınca olmayacaktır," dediğimde kaşları çatıldı. Siyah, kavisli kaşlar her çatıldığında alnındaki ince zardan çıkıntılı yeşil, mavi renkteki damarları fırlıyordu. Bu görüntüyü sebepsizce seviyordum.

"Neden eve gitmeyeceksin ki? Bir planın mı var?"

Başımı iki yana sallayarak gözlerimi yumdum ve güldüm. Bu gülüşün ardında çaresizliğin sessiz çığlıkları vardı.

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" diye sordum gülmeye devam ederken. "O adamla aynı çatı altında yaşamayacağım."

"Peki ya ne yapacaksın?" diye sordu, kaşları tamamen çatılmıştı. "Bir yerde işe girip ucuz kirası olan ilk eve taşınmayı mı düşünüyorsun? Hayatı kolay sanıyorsun."

Kelimeleri, düşüncelerimin önüne örülmüş bir duvar, karanlık bir bariyer gibiydi. Her şey yolundaymış gibi davranmaya o kadar çok alışmıştım ki, bana neyin kötü geldiğinin bile bir önemi kalmamıştı artık. Karan haklıydı. Hâlâ olgunlaşmamış, dallardaki yeşilliği koruyan kırmızı bir meyveydi düşüncelerim. Rengi oturmamıştı, tadı gelmemiş, gerçek şeklini almamıştı.

"Neyse, konumuz bu değil," diye geçiştirdim Karan'ı. "Dışarı çıkmamda bir sakınca olup olmadığını sormuştun. Sorun ne?"

"Konumuz tam olarak bu," dedi her bir kelimenin üstüne özenle ve sertçe basarken. "Ne düşündüğünü bilmiyorum ama o şeklini deli gibi merak ettiğim beynine söyle, o düşüncelerden bir an evvel vazgeçsin. Fethiye küçük bir yer olabilir ama yalnızca büyük şehirler yutmaz insanı."

"Bana ders mi veriyorsun?" diye sorduğumda etli dudaklarını diliyle ıslattı ve bana şu dünyada görüp görebileceğim en tehlikeli, en karanlık, en tehditkâr tebessümle karşılık verdi.

"Karanlık dünyanın, karanlık dersi," dedi gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmeden. "Öğrensen iyi edersin. Karanlık huzur veriyor gibi görünebilir ama bazen huzur en tehlikeli silaha dönüşebilir. Emin ol, dışarıda bir odaya yerleştiremeyeceğin kadar fazla ve tamamen farklı kötülükler var. Şu an onlarla tanışmak için epey toysun Çakıltaşı."

"Ben karanlığı seviyorum," dedim kısaca.

"Karanlık her zaman sığınabileceğin bir şey değil. Unutma, kötü şeyleri de karanlık temsil edebilir."

Birçok insan konuşmayıp kafasının içinde yaşıyordu. Başlarda Karan'ın öyle birisi olduğunu düşünmüştüm ama Karan'ın karakteri çok bilinmeyenli bir denklem gibiydi.

"Beni çok küçük görüyorsun," diye sızlandığımda Karan, hiç beklemediğim bir hareketle oturduğu koltuktan kalktı ve kolumu kavrayarak beni ayağa kaldırdı. Gözlerim kocaman açılırken saçıma tutturduğum telli toka saçımdan kayarak düştü ve saçlarım hızlıca omuzlarıma döküldü.

"İyi bak bana," dedi ölümcül bir sakinlikle. "Sence boş nasihat verecek birine benziyor muyum? Sen neye inanıyorsun, ha? Elini kolunu sallayarak yaşayabileceğine falan mı? Enkaz içinde yaşayabilir, eskisi gibi davranabilirsin ya da yıkıntılarından çıkıp yavaşça yenilenirsin. Kaçmayacaksın Çakıltaşı. İstediğini alana kadar savaşacaksın. Sende o potansiyel var, görüyorum ben."

Kelimelerimin harfleri bir bir beyin boşluğumdan kendini bırakırken düşüncelerim kilitlenmişti. Yüzümüz şu an çok yakındı. Uzun boyuna rağmen eğildiği için yüzü yüzümün birkaç santim uzağında duruyor, sinirle soluduğu ılık nefesi dudaklarıma çarparak beynimin uyuşmasına neden oluyordu.

"Ka-"

"Neymiş?" diye sordu kolumu biraz daha sıkı tutup beni biraz daha kendine çekerken. Kelimelerimi toparlamaya, ona bir cevap vermeye çalışırken kasvetli kuzguni siyahı rengindeki gözleriyle, gözlerimin haresine savaşmam gerektiğini bir metin gibi işliyor, akrebin zehirli iğnesini tutup yelkovana saplarken dakikaların akmasına engel oluyordu.

"Savaşacağım," dedim kısık bir sesle. Kolumu biraz daha sıkınca yüzümü buruşturarak, "Savaşacağım!" diye bağırdım.

"Bu kadar zayıfken neden güçlü taklidi yapıyorsun ki?" diye sorduğunda burnumun sızladığını hissettim.

"Ben zayıf değilim," dedim kaşlarımı çatarak Karan'ın kara gözlerine bakarken. Gözlerinin siyahındaki parlaklıkta yansımamı gördüm. "Savaşacağım! Sonuna kadar!"

"Sonunu düşünen kahraman olamaz aptal," dedi ve kolumu bıraktı, diğer eli belime kaymıştı. Bir an kitlendim. "Sonu düşünmek yok.

Önüne bak. Yarınların bir sınırı yok. Savaşacaksın. İstediğini alıncaya dek. Neymiş? Tekrarla."

Gözlerim bir an etli dudaklarına kayınca ayağımın altındaki yerin sarsılıp hızla hareket ettiğini hissettim. Kokusu ciğerlerimi delip geçiyor, içime yuva kazıyordu.

"Savaşacağım," dedim tekrar, sesim içime kaçmış gibi inceldi. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine bakmaya çalıştım. "İstediğimi alıncaya dek, savaşacağım."

Gözleri bir an dudaklarıma kayınca, *acaba o da benim gibi düşünüyor mudur,* diye iç geçirdim ama bunun imkânsızlığının bilincindeydim. Yine de Karan gözlerini dudaklarımdan çekmeden bakmaya devam edince göğüs kafesimin yarığından, mideme doğru ılık bir sıvının usulca aktığını hissettim. Tüm bu hisler bedenime arka arkaya saplanınca, mide öz suyum fokurdadı. Kusma isteğiyle kıvranırken, Karan'ın gözleri hâlâ dudaklarımda, iri eli belimdeydi.

"Peki ya başaramazsam?" diye sordum, benim de gözlerim onun dolgun dudaklarına kaymıştı. İlk kez bir adamın karşısında bu kadar savunmasızdım. Hoş, ondan önce hiçbir erkekle bu denli yakınlaşmamış, bir erkeğe sığınmamıştım. O, demir atabileceğim güvenli bir liman gibiydi ve ben fırtınanın ortasında kalmış, dalgalarla mücadele eden o zavallı balıkçı teknesiydim.

"Kuş uçmaktan vazgeçse bile gökyüzü her zaman olduğu yerde duracak," dedi, gözleri dudaklarından ayrılıp gözlerime çıktı. Kuzguni siyahı gözlerinin içi alev alevdi. "Sen yeter ki vazgeçme."

"Ben..."

"Teklifim hâlâ geçerli," diye sözümü böldüğünde aniden ofisin kapısı açıldı ve gözlerimiz aynı anda ofisin kapısına çevrildi.

Yaşar Bey, üstünde lacivert bir takım elbise, elinde geçen seferkinden çok daha farklı kıvrımlara sahip gümüş bir bastonla kapıda dikiliyordu.

Önce Karan'ın belimde duran eline, ardından aramızdaki santimlere bile sığdırılamayacak kadar darlıktaki mesafeye baktıktan sonra bastonunu havaya kaldırdı ve "Ulan eşek sıpası! Gündüz vakti ofisinde ne işler peşindesin sen?!" Karan ânında belimdeki elini geri çektiğinde kendimi toparlamaya çalıştım.

"Akşamki davet hakkında konuşuyorduk dede," diye açıklama yaptı Karan. *Davet?* Ayrıca teklif konusunda ona sormam gereken sorular vardı. Neyi kastettiğini anlayamamıştım.

"Kızın beline kollarını ahtapot gibi dolayarak mı yapıyordun o konuşmayı? Rahat bırak kızı."

Karan gözlerini devirdikten sonra, "Dede, biz dışarı çıkıyoruz. Akşam için hazırlık yapacağız," dedi düz bir sesle. Kaşlarımı çatarak Yaşar Bey'e ve torununa bakıyordum. Karan'ın eli elimin içine kaydığında kalbimin sesi dışarıdan duyulacak sandım. Yaşar Bey kaşlarını çattı, kaşlarını çatınca yüzündeki bazı hatların Karan'a benzediğini fark ettim.

Uzun uzun bizi süzdü ve sonra konuştu: "E bir söz takalım, kısa sürede de düğününüzü yaparız o zaman." Bir an neye uğradığımı şaşırdım. Dudaklarım aralanacaktı ki, Karan beni kollarının arasına çekti.

"O bunları konuşmaktan çekiniyor dede. Şimdi sırası değil."

"Düğün olmadan bu kadar yakınlaşmayın bakayım!" dedi Yaşar Bey bastonunu aramıza uzatarak. Şaka yaptığı açık ve netti. "Çekil, yapışma kıza."

"Dede, izninle şimdi çıkıyoruz. Akşam için hazırlık yapacağız," dedi Karan, dedesinin aksine sakin bir sesle. Onun bu sakinliği beni neden ürkütüyordu bilmiyordum ama Karan'ı biriyle kavga ederken düşününce tüylerim dikiliyordu. Bu sakinliğin altında nasıl bir canavar büyürtüğünü merak ediyordum. Kaslarının hakkını vererek, karşısındaki rakibini çok rahat bir şekilde yere serebileceğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim.

"Akşam geç kalmayın ha," dedi Yaşar Bey. "Kızcağızım, ailen sorun etmez, değil mi?"

İçimin oyulduğunu hissettim. Etmezlerdi tabii. Ne zaman etmişlerdi ki? Acaba ölsem, üstüme atılan toprağı izlerken buz gibi mi bakardı gözleri? Yoksa benim için birkaç damla gözyaşı feda ederler miydi?

"Çok düşünüyorsun," dedi diğer Merve uykulu bir sesle. Ona hak verip düşüncelerimin üstüne siyah kapıyı kapatıp, kilitledim.

"Ailesi şehir dışında," dedi Karan net bir sesle. "Evde ablasıyla yalnız kalıyor. Ablasından onay aldık."

"Evet," diye onayladım Karan'ı. Ona vefa borcum vardı. Beni yalnız bırakmayan ilk insandı o. "Karan, ablam ile konuştu ve gereken onayı aldı."

Karan avucumu yavaşça sıktı ve ardından elimi serbest bırakmadan tutuşunu gevşetti. Karnım alev aldı. Yaşar Bey bakışlarını üstümüzde gezdirirken bakışlarında şüphe değil, hayranlık vardı. Bu bile torununu ilk kez böyle gördüğünün yazılı bir metni gibi sunulmuştu önüme. Karan'ın hiç ilişkisi olmamış mıydı gerçekten? Belki de olmuştu ama

dedesine göstermeyi tercih etmemişti. Şu an söz konusu arazi olduğu için dedesinin gözüne beni sokmakta bir sakınca görmüyordu.

"İyi bakalım, geç kalmayın. Akşam saat tam sekizde orada olun!"

Karan ile birlikte ofisten çıkarken hâlâ el eleydik. Avucumun içi terlemişti ve tatlı bir yanma hissi baş göstermişti. Asansöre bindiğimiz de kapılar kayarak kapanırken elimi avucunun içinden kurtardım ve terlemiş avuç içimi kotuma silerek derin bir nefes aldım.

"Nedir bu davet olayı?" diye sorduğumda Karan duygusuz gözlerle asansörün metal kapısına bakıyordu. Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra gözlerini metal kapıdan çekmeden yalnızca dudaklarını hareket ettirerek konuştu.

"Dedemin gelmesinin şerefine bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfası onun için bir davet düzenlemiş. Dedem de benim bir ilişkim olduğunu tüm arkadaşlarına duyurduğu için arkadaşları, *gelinin de gelsin*, demişler." Sesi de bakışları gibi dümdüz ve duygusuzdu.

Kurduğu upuzun cümleden yalnızca *gelin* kelimesine takılmıştım.

"Peki, şu an nereye gidiyoruz?" diye mantıklı bir soruyla ona karşılık verdiğimde, gayet sakin bir sesle, "Senin için bir şeyler almaya," dedi.

Pekâlâ, ben de çıkışıp işine taş koymak isterdim ama şu an ona uymaktan başka çarem yoktu ne yazık ki. Çünkü o ve onun zengin çevresinin düzenleyeceği türden bir davete kesinlikle dolabımdan bir elbiseyle gidemezdim. Hoş, dolabımda elbise olduğundan bile şüpheliydim. Kot pantolonlar, nadiren etekler, bol kazaklar dışında bir şeyler tercih etmiyordum.

Karan ile şirketten çıktıktan sonra onun aracına binmiş, kesinlikle yanından dahi geçmeyeceğim bir mağazanın önünde durmuştuk. Evet, babam olacak adamın da buna benzer bir mağazası vardı ve orada müdürlük yapıyordu ama bunun pek de bir ekmeğini yiyebildiğimi söyleyemezdim. Zaten bana göre de değildi. Yalnızca kozmetik ürünleri *-şampuanlardan bahsediyordum-* konusunda şanslıydım. Onu da gidip kendim almıyordum. Babam kendisi getiriyordu. Benim için değil, genel için getiriyordu.

Karan yardım için gelen kızıl saçlı, uzun boylu görevliyi görmeden gelip yok sayarak askıların yanında ilerlemeye başladı. Kaba tavrına gözlerimi devirdim. Yine de tıpkı kara bir ördek yavrusu gibi onu takip ettim. Onunla laf dalaşına girmek gibi bir aptallık yapmaya niyetim yoktu. Düşüncelerim çevrim dışıydı ve zihnim çok yorgundu. Ona laf yetiştirebilecek durumda değildim.

Karan hızla birkaç elbiseyi kolunun üstüne topladıktan sonra bana uzattı ve ardından askılardan siyah bir elbiseyi çekip, "Şunu da al Çakıltaşı," dedi.

Benim için seçtiği elbiselerin tümü siyah ve koyu tonlardaydı. Hiçbir şey söylemeden kucağıma istiflediği elbiseleri alarak kabine girdim. Elbiseleri, pahalı bir parfüm kokusundan nefes almanın zorlaştığı kabinin askılığına asarken aralarından siyah, diz üstü olduğundan emin olduğum, fakir kol, belinde su damlası şeklinde bir dekolte bulunan elbiseyi gözüme kestirmiştim bile. Üstümdekilerden kurtulduktan sonra elbiseyi üstüme geçirdim. Aynadaki yansımama bakarken yüzümdeki ifade, elbisenin aksine kasvetliydi.

Elbise üstümde parlayan, güzel bir hava saçan tek şeydi.

Kabinden çıktığımda Karan kollarını göğsünün üstünde bağlamış, kabinin karşısındaki eflatun duvara yaslanmış bana bakıyordu. Gözleri kısaca üstümde gezindikten sonra parmağıyla kendi etrafımda dönmem için işarette bulundu. Yanaklarımın içini havayla doldurduktan sonra kendi etrafımda bir kez döndüm ve baygın bakışlarımı Karan'ın kusursuz yüzüne kondurdum.

"Hem mini hem dekolte bir aradayken göz alıcı olmuyor," dedi ifadesiz bir şekilde. "Değiştir."

Haklıydı. Zaten kısa olan elbisenin bir de belinde su damlası şeklinde bir dekolte vardı ve bu abartıdan başka bir şey değildi. Üstelik yaşıma bile uymuyordu. Otuzlarının sonunda bir kadın için daha güzel olabilirdi. Ama yine de elbise güzeldi. Tekrar hızla kabine girdikten sonra bu kez mini ama boğazına kadar kapalı olan, sert kumaş bir elbise denedim. Bu da diğeri gibi fakir koldu ama kollarında belli belirsiz siyah dantel işlemeler vardı. Aynadaki görüntüme boş boş baktıktan sonra kabinden çıktım ve beni pozisyonundan hiçbir şey kaybetmemiş şekilde bekleyen Karan'a kollarımı iki yana açarak elbiseyi gösterdim.

"Çok resmi," dedi elbiseye ifadesiz kara gözleriyle bakarak. "Bakarken ben bile boğuldum. İçinde rahat nefes alabildiğinden bile şüpheliyim."

"Derdin ne?" diye sordum gözlerimi onun gözlerine dikerken. Siyah gözler, kahverengi gözlerime kuyunun dibinde, ipini bekleyen, mahsur kalmış bir yaralı gibi bakmıştı. Bir an duraksadığımda bunun yalnızca benim hayal gücüm olduğunu kendime ispatlamaya çalıştım.

"Sana son uzattığım elbiseyi giy," dedi, sesi kadife gibiydi.

"Bak, çok sıkıldım, tamam mı? Ve bu gayet iyi. İçinde nefes alabiliyorum," dedim kelimelerin üstüne bir bir basarak.

"*Yalan.*" diye bağırdı diğer Merve. "*Boğuluyoruz, kurtar şu salağı bu elbisenin içinden!*"

Davetsiz gözler bacaklarımda dolaşınca nefesim kesildi ama bozuntuya vermedim. Sonuçta bana karşı hiçbir ilgisi yoktu ve beni on dokuz yaşında bir *velet* olarak görüyordu.

"Çakıltaşı," dedi kurşungeçirmez bir sesle. Mağazada ikimiz ve mağaza çalışanlarından başka kimse yoktu. İçeride hoş, ağır ve Fransızca olduğunu tahmin ettiğim güzel bir şarkı çalıyordu. "Sana uzattığım son elbiseyi giymeni istiyorum."

"Bu iyi!" diye üsteledim. İnatçıydım, en az onun kadar. Boğuluyordum! Ama buna rağmen inadımdan vazgeçmiyordum. Haklıydı, elbise rahat hareket edebilmem için fazla sıkı ve sert bir kumaştan yapılmıştı.

"Çakıltaşı, nefes alamadığını görebiliyorum. Hadi, değiştir şunu."

"Bunu istiyorum!"

"Çakıltaşı." Karan'ın sesi duraksamama neden oldu. "Seni kabine sokup ellerimle soymamı ve o elbiseyi sana giydirmemi istemiyorsan, gir ve o elbiseyi giy."

Bir an bu söylediklerini eyleme döktüğünü düşününce tüm uzuvlarım şokla sarsıldı ve organlarım içeride birbirine çarparak farklı yerlere kaçıştılar. Şu an böbreğimin olması gereken yerde karaciğerim olabilirdi. Belki de midem kalbime çıkmıştı ve şu an kalbim midemin olması gereken yerde atıyordu.

Sanırım deliriyordum.

Hiçbir şey söylemeden kabine kaçtığımda nefes nefese kalmıştım ve kulaklarım yanmaya başlamıştı. Aynaya baktığımda elmacık kemiklerimin üzerinin kızardığını görebilmiştim. Yüzümü ellerimi yelpaze yaparak serinletmeye çalışırken kalbim öyle hızlı atıyordu ki, bu yabancı his damarlarımı çatlatacak sanmıştım.

"Tüm bu hissettiklerim çok saçma!" diye söylendim onun son olarak uzattığı elbiseye uzanırken. "Saçma sapan düşüncelerin beni ele geçirmesine izin vermemeliyim! Neyim var benim?" Kendi kendime konuşarak elbiseyi giyerken elbisenin detaylarına dikkat dahi etmemiştim. Elbise miniydi ama çok da kısa sayılmazdı. Dizimin biraz üstünde bitiyordu. Kadifeydi ve askıları siyah incidendi. Elbisenin boyunu kaldırabilmek için kabinin ucundaki siyah topukluları ayağıma geçirdim ve aynadaki görüntüme baktım. Elbise gerçekten mükemmeldi. Karan

Çakıl'ın zevkleri bile, kendisi kadar büyüleyici olmayı başarabiliyordu. Bu adamı gözümde bir masal kahramanından daha çok büyütmüştüm.

O mükemmelin en karanlık tonuydu.

O siyahın en mükemmel tonuydu.

"Hâlâ giyemedin mi?" diye sordu hemen kabin kapısının arkasından. Sesi düşüncelerimin ortasına siyah saplı bir bıçak gibi saplanırken, bakışlarımı aynadan kapıya çevirdim ve "Giydim," dedim kısık bir sesle. Sanki cevabımı bekliyormuş gibi aniden kabin kapısını açıp içeri girdiğinde gözlerim şokla açıldı. "Ne yapıyorsun?" diye bağırdım kocaman olmuş gözlerle.

Elleri saçlarıma dokunduğunda kısmi felç geçiriyorum sandım. Elleriyle saçlarımı elbisenin önüne aldıktan sonra yavaşça karıştırdı ve beni omuzlarımdan tutarak aynaya çevirdi. O da hemen dibime girmiş, arkama geçmişti. Kalbim göğsümün altında korkuyla çırpındı. Aynaya baktığımda, aynada göz göze geldik. Ayağımdaki topuklu ayakkabıya rağmen benden uzundu. Kafam hemen çenesinin biraz üstüne gelmişti. Çenesini kaldırdı ve kafamın üstüne koydu.

"Saçlarını böyle yap bence," dedi nahif bir sesle. Saçlarım normalde düzdü ama şu an biraz dalgalı görünüyordu ve siyah kıvrımlar göğüslerimin üstüne dökülmüştü. Yakınlığımız nefesimi daralttı.

"Neden dal düz giriyorsun kabine?" diye sorduğumda sesim hava kaçıran balon gibi çıkmıştı. Sesime lanet ederken gözlerimi aynadaki yansımasından alamıyordum. Kara gözler beni uçurumuna sürüklemeye çalışırken oldukça kararlı ve kasvetli görünüyordu. Bu görüntü kalbimin derisini sıyırıp, zarı aşıyor ve kapakçıklarımı çarparak içeri yerleşiyordu.

"Sana giyinip giyinmediğini sordum. Seni çıplak görmek istediğimden değil yani," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Kıvrımlı bir vücuda sahip olman umurumda bile değil. Seni çekici bulmuyorum, rahatla."

Bu beni rahatlatmak yerine garip bir şekilde boğmuştu. Sebebini sorgulamadım ama diğer Merve'nin içeride kıkırdadığını duyabilmiştim. Derin bir nefes aldım ve gözlerimi aynadaki yansımayı yüceleştiren gözlerinden çekmeden konuştum.

"Ben beni çekici bulup bulmadığını sormuyorum. Senin beni çekici bulmaman benim lehime olur. Sana neden şu an burada olduğunu soruyorum."

Eli belime kaydı ve belimi tıpkı bir kemer gibi sardı. Kaşlarım çatılırken gözlerim irileşmişti ama bunu ona belli etmemek için bakışlarımı aynadan çekip, belimde duran ellerine çevirdim.

"Seni çekici bulmamı istemiyor musun gerçekten?" diye sordu alay kokan ama dışarıya gayet ciddi yansıyan tok sesiyle.

"Sana deliriyor," dedi diğer Merve.

"İstemiyorum tabii," dedim bilmiş bilmiş. "Hangi kız senin gibi bir adam tarafından çekici bulunmak ister ki?"

"Bak bak, yalanlara bak," dedi diğer Merve kıkırdarken. Karan'ın siyah kavisli kaşları çok daha karanlık ve kıvrımlı bir kavis bırakarak çatıldı. Eli belimden yukarı kayarken, göğsümün içindeki havanın sıkıştığını hissettim. Eli karnımın üstünden, göğüs kafesime yakın bir yere çıktı ve hemen göğüs kıvrımımın üstünde durdu. Kadife kumaşta dolanan ellerinin tenimin altında bıraktığı etkiyi hissedebiliyordum.

"Bu seni etkiliyor mu peki?" diye sordu kısık bir sesle. Gözlerim gözleriyle aynanın üstünde buluştuğunda kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, şimdi, şu an buracığa kusabilirdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun kart zampara?" diye sordum sert bir sesle. Sesim ne kadar sert çıkmıştı, hiçbir fikrim yoktu ama Karan'ın dudakları tuhaf, ürpertici bir kıvrımla yukarı büküldü. Bu serseri kıvrım, kesinlikle tebessüm değildi.

"Yalnızca yirmi altı yaşındayım," diye fısıldadı dudaklarını saçlarımdan kaydırıp kulağıma yakın bir yere getirirken. Şu an aynada yanak yanağa görünüyorduk. "Bana tıpkı bir morukmuşum gibi davranmaktan vazgeç Çakıltaşı."

"Çok yakın! Çok yakın!" diye bağırdı diğer Merve telaşlı. Ellerini birbirine vurduğunu duyabiliyordum.

"Ben de on dokuz yaşındayım. Sen de bana tıpkı bir veletmişim gibi davranmak vazgeç o zaman," diye şart koşarken sesim titriyordu. Yalnızca sesim değil, tüm uzuvlarım titriyordu.

"Sana öyle davranmaktan vazgeçecek olursam, yapacaklarımdan sorumlu olmam." Sesi âdeta *ben tehlikeyim,* diye bağırıyordu. O, aç bir köpek balığı, ben kanlı bir biftek konumundaydık şu an. Diğer Merve kafamın içinde oturmuş düşüncelerimle alay ediyordu.

"Veletmişim gibi davranmandan çok daha sinir bozucu bir şey yapabileceğini zannetmiyorum," dediğimde kaşları alayla havaya kalktı ve dudakları bu kez çok daha tuhaf bir kıvrımla yukarı büküldü.

"Kendinden emin konuştuğun zamanlarda gerçekten komik görünüyorsun," dedi gülmemek için kendini zor tuttuğunu belli eden boğuk bir sesle. Onun gerçekten güldüğünü hayal etmek bile yamaç paraşütü yapmakla eş değerdi. Hiç yamaç paraşütü yapmamıştım ama yükseklik korkusu olan bir insan olarak, hissedilenleri az çok tahmin edebiliyordum.

"Bu gereksiz yakınlığa bir son vermeni istiyorum," dediğimde eli hâlâ göğsümün biraz altında duruyordu. Tamam, çok masum bir görüntü çizmiyorduk şu an ama kanıma fesatlığı sızdıracak herhangi bir hareketi de olmamıştı henüz.

Elini usulca belime indirdi ve bunu yaparken elini bedenime sürtmüştü. Sürttüğü yerlerde kıvılcımlar çaktı ve bedenim elektriklendi. Gözleri demir gibi sert ve kurşungeçirmezdi.

"Hay hay," diye fısıldadı kulağıma. Nefesi kulağıma çarpınca kalbim ve göğüs kafesim tokuştu. "Bu elbiseyi alıyoruz. Bu en iyisi."

"Tamam, çıkar mısın artık?"

Beni tamamen dağılmış hâlde bırakarak kabinden çıktı ve kapıyı kapattı. Bir süre aynada tek kalan görüntüme bakarken, beynimin içindeki siyah sayfalı defterin sayfaları uçuşarak açıldı ve sayısını görmediğim sayfalardan bir tanesinde Karan'ın gözleri asılı kaldı.

Kuzguni siyahı, demir kadar sert, kasvetli, yıkılmaz ve sınır tanımayan gözleri... Karan Çakıl, sınırları sınırsız yapan bir adamdı.

Tekrar kendi kıyafetlerimi ve kendi ayakkabılarımı giyip, elbiseleri alarak kabinden çıktığımda Karan eflatun duvara yaslanmış beni bekliyordu. Gözleri dalgındı ama ne düşündüğünü saklayan perdelerle hâlâ örtülüydü. Benim çıktığımı fark ettikten hemen sonra seçtiğimiz siyah elbiseyi elimden aldı ve o kasaya giderken ben de diğer elbiseleri yerine bıraktım. Aynı mağazadan Karan'ın zoruyla bir de siyah topuklu bir ayakkabı almıştık. Ben mahcupça bir köşede onu beklerken kasaya bir servet ödedi ve mağazadan ayrıldık.

Dışarıda yağmur başlamıştı. Araba mağazanın otoparkındaydı ve yalnızca iki metre yürümek bile sırılsıklam olmamıza yetmişti. Fethiye böyleydi işte. Tüm mevsimleri tek bir günde yaşayabiliyorduk.

Karan sürücü koltuğuna bindikten sonra arabayı çalıştırdı ve ısıtıcıyı açtı. Omzunun üstünden bana kısaca baktıktan sonra arabayı sürmeye başladı. Tüm dikkatini yola verdiğini fark edince ona bakma isteğimin önüne geçemedim ve gözlerimi onun profiline çevirdim.

Burnu düzgündü. Gerçekten düzgün ve güzeldi. Uzun kirpikleri tıpkı gözleri gibi kuzguni siyahı rengindeydi ve dolgundu. Tıpkı dudakları gibi. Dudakları da dolgun ve etliydi. Burnu ve dudakları arasındaki çukur epeyce belirgindi ve insanın oraya parmağını batırası geliyordu. Esmer teni onun acı çikolatayı andıran kokusuyla özleşmişti. Birbirlerine uyumluydular. Teni çikolata gibi bronzken, karakteri biraz acıydı.

Acı çikolata. Karan Çakıl'ı anlatan belki de en uygun şey buydu.

Karan beni zorla güzellik salonuna bırakmış ve kuaför kadına özellikle saçımın nasıl yapılacağını anlatmıştı. Kuaför kadından belli bir saat aldıktan sonra beni güzellik salonunda bırakıp giyinmek için eve gitti. Soğuk bakışlarım ve kesinlikle ait olmadığım güzellik salonunda geçen üç saatin sonunda manikür pedikür olayı yapılmıştı. Bu sinir bozucuydu. El ve ayak tırnaklarımı siyaha boyamalarını istesem de french yapmışlardı. Ardından Karan'ın dediği gibi saçlarım yıkanmış ve doğal dalgalar hâlinde önüme bırakılmıştı. Gözlerime sadece bir eyeliner çekilmiş, rimel ile kirpiklerime hacim kazandırılmıştı. Dudaklarıma toprak renginde bir ruj sürdüklerinde, bu rengi sevdiğimi fark ettim. Kuaför kadın giyinmem için kıyafetimin ve ayakkabılarımın olduğu torbayı verip beni boş bir odaya yolladıktan sonra hızlıca giyindim ve aynaya bakma gereği bile duymadan odadan çıktım. Güzellik salonundaki tüm gözler aynı anda üzerime döndüğünde zaten çatık olan kaşlarım tamamen çatılmıştı.

"Bu ne güzellik!" dedi saçlarımı yapan sarışın kadın. Sanırım annemle aynı yaşlardaydı ama annemden çok daha bakımlıydı. Annem doğaldı, süsle püsle işi olmazdı. "Karan Bey bayılacak!"

Ah, Karan'ın sevgilisi zannedilmiştim.

"Teşekkür ederim," dedim olabildiğince yapmacık bir sevimlilik takınarak. Kadın bunu fark eder gibi oldu ama üstünde durmadı. Hızla bana yaklaştıktan sonra son kez saçlarıma şekil verdi ve beni çevirip aynaya bakmamı sağladı. Hastalıklı, kasvetli ve baygın görüntüm yerini çok daha dinç, sağlıklı ve her ne kadar o kelimeyi kendime yakıştıramasam da güzel bir görüntüye bırakmıştı.

"Karan Bey birazdan burada olur, bir şeyler içmek ister misin tatlım?" dedi kadın samimiyeti iki adım daha ilerleterek.

"Yok," dedim sahte sevimliliğimi daha fazla yürütemeyeceğimi anlayıp eski ruhsuz ifademe dönerek. "Teşekkür ederim."

"Gerçekten Karan ile mi berabermiş? Karan için biraz fazla toy değil mi? Bilirsin, o olgun, kendisinden bile büyük olan kadınlardan hoş-

lanır. Yani ben öyle duydum," diye fısıldadı benden birkaç yaş büyük olduğunu tahmin ettiğim, uzun sarı saçlara ve mankenlere taş çıkaracak cinsten bir fiziğe sahip olan kız, yanındaki kumral yaşıtı olduğu belli olan şık giyimli kız arkadaşına.

"Bilmem," diye fısıldadı kız. "Gerçekten güzel kızmış ama... Karan Çakıl'ı hiç kendi yaşlarına yakın bir kızla görmedim. Haklısın, ben de onun olgun kadınlardan hoşlandığını duymuştum. Kendinden büyük kadınlarla birliktelik yaşadığını söylüyorlar! Funda'ya bile yüz vermiyor, düşün gerisini..."

"Funda mı?" diye sordu diğer Merve kafamın içinde.

Onu otuzlu yaşlarının ortalarında, seksi bir kadınla hayal edince midem burkuldu ve yakıcı bir his bedenimi karış karış gezmeye başladı. Bu hisse bir isim bulamamıştım ama karnımı ağrıtıyordu. Ondan hoşlanmamıştım. Bu histen nefret etmiştim. Bu hissi kusarak içimden atmak istiyordum.

"Kız güzel ama Karan'ın beklentilerini karşılayabileceğini zannetmiyorum. Karan'dan birkaç yaş küçük bile olabilir. Belki de kuzeni falandır," dedi sarışın olan. Kumral olan düşünür gibi bir homurtu çıkardıktan sonra omzunun üstünden bana baktı ve bir anda göz göze gelince kız irkilerek önüne döndü. "Bize bakıyor, kes sesini."

Derin bir nefes alarak gözlerimi frenchli parmaklarıma düşürürken, karnımdaki ağrı yerini kasıklarımda acı bir sızıya bırakmıştı. Kanlı günlerin yaklaştığını hissedebiliyordum ama bu gece olmayacağından emindim. Güzellik salonunun cam kapısı iki yana kayarak açıldığında gözlerimi kaldırıp gelen kişiye baktım.

Karan Çakıl.

Siyahın önünde ceketinin düğmelerini ilikleyerek diz çöktüğü adam.

Her zamanki kılığındaydı ama bu kez diğer günlere nazaran çok daha muhteşem görünüyordu. Az önce ikimizin dedikodusunu yapan o iki arkadaş ağızlarından salyalar akıtarak Karan'a bakarken, bir an ben de salyalarımı silmek zorunda kalacağım sanmıştım. Adam yürüyen mükemmeliyetti. Siyah gömlek, siyah yüzeyi parlak kravat, siyah pantolon ve siyah takım ceketi. Ceketin ön cebinde siyah, parlak bir mendil vardı. Gümüş düğmelerine bir servet ödediği kesindi. Saçları ıslaktı ama serseri görüntüsünden hiçbir şey kaybetmemişti. Hafif kısaltılmış kirli sakalları onu çok daha olgun bir görüntüye büründürmüştü. Uzun boylu, sert, kaslı ve güçlü görünüyordu.

Usulca ayağa kalkarken gözlerimi onun üstünden çekmedim, çekemedim. Ona bakmak duru bir suya, siyah mürekkeple yazı yazmak gibiydi. Kelimelerin temelini atmak için mürekkebimi duru suya batırıyordum ama mürekkep ânında dağılıp, suyu kapkara yapıyordu. Ona bakmanın tadını damağımda hissettiğim günden bu yana her an, her saniye ona bakmak istiyordum. Tüm ömrümü onu izleyerek tüketebilirdim. Bu fena bir fikir değildi. Karan, gözlerini ben hariç hiçbir nefes alan canlıya dokundurmadan, kesin, kararlı ve ses getiren adımlarla bana doğru yürümeye başladı.

Şu an zaman akmayı durdurmuş, akrep, yelkovanı zehriyle susturmuştu. Yelkovan ölüm uykusuna yatmıştı.

"Mükemmel görünüyorsun," dedi Karan bir meleğin kanat sesini anımsatan eşsiz sesiyle. Kızlar onu duymuştu. Zaten sanırım kızların duyması için özellikle kurmuş olduğu kısa, anlamsız bir cümleydi.

"Kudurun," dedi diğer Merve dişlerinin arasından. Onu kimse duymadı. Karan kolunu dirseğinden kırarak bana uzatırken hiç tereddüt etmeden koluna girdim ve kızların bakışlarının radarına takılmayı umursamadan kendimden emin adımlarla güzellik salonunun çıkışına yürümeye başladım. Az önce konuşan süslü kokonaların sesleri içine kaçmıştı resmen.

Arabaya bindiğimizde ölüm sessizliği pelerinini de sırtımıza geçirmeyi ihmâl etmemiştik. Ne ben ne Karan tek kelime etmiyorduk. Kıyafetlerim güzellik salonunda kalmıştı ama sarışın kadın bunun hakkında zaten beni tembihlemişti. Yarın ilk iş olarak kıyafetlerimi Karan'ın evine göndereceklerdi. Ayrıca telefonumu ve bana verdiği toprak rengindeki ruju koyabilmem için bana minik, siyah süet, zincirli bir çanta ayarlamıştı. Işık yandığında Karan durdu ve beklemeye başladı. Yağmur durmuştu ama toprak kokusu şehri etkisi altına almıştı ve gökyüzü puslu bir akşamüstü maviliğine kucak açmıştı.

"Oldukça iddialı olmuşsun," dedi Karan gözlerini yoldan ayırmadan. Sanki özellikle bana bakmıyordu. Bu düşünce kendi kendime kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Bunu iltifat olarak kabul ediyorum," derken sesim oldukça mesafeliydi. Karan cevap vermek yerine bir süre sessiz kaldı ve tüm arabalar harekete geçince o da tekrar arabayı sürmeye başladı.

"Dedemin bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfası büyük ihtimalle seni soru yağmuruna tutacaktır," dedi gözleri yolu takip ederken. Keskin virajlara sahip bir yola girdiğimizde rüzgârın yaladığı camlardan

uğultular geliyordu. "Kendini kasmadan cevap vermeye çalış. Emin ol minik bir hareketinden kıllanıp her şeyi anlayabilecek kadar akıllılar. Yaşlılar beni ürkütüyor."

"Ne gibi sorular soracaklar? Ona göre hazırlıklı olmam gerekiyor."

"İlk soru büyük ihtimalle, nerede, nasıl tanıştığımız falan olur. Sakın konferans salonunu karıştırayım deme. Cafe Park Teras'ta öğlen yemeği yerken tanıştık. Diğer müşterilerden biri sana saygısızlık yaptı ve ben de sana saygısızlık yapan adamla tartıştım. Sonra seninle bu konu hakkında konuşurken yakınlaştık ve telefon numaralarımızı aldık. tamam mı?"

"*Seni sinsi uyanık,*" dedi diğer Merve kıkırdayarak. "*Nasıl da kurmuş kafasında. Şuna da bakın!*"

"İlk kez konuştuğum birine numaramı vermem ben!" diye çıkıştığımda kafasını geriye atarak derin bir iç çekti ve direksiyonu sağa kırdı.

"Ya ben gerçekten senin o içinden böyle şeyler fışkıran beyninin şeklini o kadar çok görmek istiyorum ki. Kızım, anlama kıtlığın mı var senin? Ben de sana ilk kez konuştuğun birine numaranı verirsin demiyorum zaten. Bu yalnızca bir kurmaca."

"Olsun! Hakkımda garip şeyler düşünmelerini istemiyorum. Zaten önüne gelen hakkımda bir şey düşünüyor. Umursadığımdan değil, sıkıldığımdan."

"Ya adamlar dün yediği yemeği, takma dişlerini koyduğu yerleri unutuyorlar kızım. Senin neden numaranı ilk seferde verdiğini düşünecek kadar ayrıntılı bir hafızaya sahip değiller. Bir ayakları çukurda, gözleri toprağa bakıyor toprağa!"

Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi yola çevirdim ve yanaklarımın içini dişledim. Yolu izlerken, "Hani uyanıktılar?" diye sordum.

"Çakıltaşı," dedi gayet sakin bir sesle. "Sakın evlenmek gibi bir hatanın yakınından dahi geçme, tamam mı? Bak, o evleneceğin adamın önünde henüz yaşaması gereken en az elli yılı falan vardır. Yazık o adama. Evlenme güzelim. Yakma fukaranın başını."

Şu an dikkatimi verdiğim şey bana güzelim demiş olması değil, ileride evleneceğim adamdan benim en büyük hatası olacağımı irdeleyerek bahsetmiş olmasıydı. Kaşlarım mümkünmüşçesine daha da çatıldı.

"Benim kocam seni ilgilendirmez. Asıl karın olacak zavallı kıza üzülüyorum ben. Zorbasın, tehditkârsın, kendini beğenmişsin ve insanları sıkıştırarak bir şeyler yaptırmayı seviyorsun!"

Omzunun üstünden bana düz düz baktıktan sonra tekrar virajlı bir yola girdi. Bu kez virajın keskin hatlarının sonu denizdi.

Uçurumu andıran virajları ustaca alırken eli radyoya gitti ve bir frekans ayarladıktan sonra, "Çeneni kapat, müzik dinleyeceğim," dedi.

Benim küçük sevgilim. Sen bana neler yaptın? Böldün parça parça Onlar bilmez, onlar bilmez... Bakarlar yüzüme. Sanki yoksun gibi Sanki yalanmışız gibi... Benim küçük sevgilim. Sen bana neler yaptın? Kırdın defalarca. Onlar bilmez, onlar bilmez... Vururlar yüzüme. Sanki yoksun gibi. Sanki yalanmışız gibi... Benim küçük sevgilim. Ben sana neler yaptım? Kızdım sayfalarca. Onlar bilmez, onlar bilmez. Yakarlar canımı. Sanki yoksun gibi. Sanki yalanmışız gibi... Benim küçük sevgilim. Sanki yalanmış gibi... Benim küçük sevgilim. Sanki masalmış gibi...

(Mor ve Ötesi - Küçük Sevgilim)

Şarkının her bir kelimesi kalbime işlerken şu an arabadan yükselen tek şey Mor ve Ötesi'nin söylediği şarkının melodisiyle kavruluyordu. Şarkıya sebepsizce bir sempati beslerken göz ucuyla Karan'a baktım. Tüm dikkatini yola vermiş arabayı kullanırken parmaklarıyla direksiyona vurarak şarkıya ritim tutuyordu.

Araba durduğunda çoktan karanlık çökmüştü. Burası yeni açılan restoran ve barıyla ünlü Aksazlar Koyu'ydu. Karan güvenlik görevlisine ücreti ödedikten sonra koya giriş yaptı. Ormanın içinde, denizin dibinde olan restoran, sarı, huzur veren ışıklarla aydınlatılmıştı ve restoranın önünde, denizin dibinde ahşaptan geniş bir teras vardı. Restoranın duvarları tamamen camdandı ve içerisi görünüyordu. İçeriden gelen klasik müziğin sesini duyabiliyordum. Deniz gündüz yağan yağmurun etkisinden çıkmıştı ve minik dalgalarını kıyıya vuruyordu. Ahşap teras ıslak bir görüntüye sahipti ve masalar toplanmıştı. İçerisi dışarının aksine ılık ve kalabalık görünüyordu.

Karan tekrar kolunu dirseğinden kırarken ben de ona uyarak koluna girdim ve restoranın içine giden ahşap dar patika yolda yürümeye başladım. Uzun ağaçlardan gelen böcek sesleri bana yaz mevsimini hatırlatmıştı ama hava yaz mevsimini hatırladığım için benimle dalga geçecek kadar soğuktu. Ayrıca üstümde mini elbise vardı ve askılıydı. Donuyordum!

KAKTÜS TEAM

"İşletme okuyor," dedi Karan gergin bir sesle.

"Ah, kaç yaşında?"

"Yirmi üç," dedim düz bir sesle. Beni yok sayarak konuşmaları bana saygısızlıktı.

"İsmin ne bakalım güzel kız?" diye sordu Rıza Bey Amca.

"Merve," dedim içten gelen bir gülümsemeyle. Sanırım onu gerçekten sevmiştim.

"Nasıl tanıştınız?" diye atladı uzun boylu ihtiyarlardan bir tanesi. Karan'a kısaca baktıktan sonra derin bir nefes aldım ve çalan klasik müziğin, piyanodan mı yoksa kemandan mı çıktığını bir türlü anlayamadığım eşsiz melodisini içimde tekrarladım.

"Cafe Park Teras'ta, öğle yemeği yerken tanıştık," dedim Karan'ın dediklerini hatırlamaya çalışarak. "Beni kurtardı da diyebilirim aslında. Kesinlikle abartmış olmam. Densizin biri tarafından yemek yerken rahatsız edildim ve Karan da ona haddini bildirdi."

"Kimin torunu," dedi Yaşar Bey göğsünü gere gere.

Masaya yaklaşan kumral bombaya kaydı gözüm. Gece mavisi bir elbise giymiş olan, uzun dalgalı kumral saçları beline inen, yirmili yaşlarının sonunda olduğu yüzüne çöken olgunluktan belli olan kadın masamıza geldiğinde tüm gözler bizden ayrılmış, kumral kadına dönmüştü. Seksiydi. Kesinlikle. Onun için söyleyebileceğim tek şey çok seksi olduğuydu. Dolgun göğüslere sahipti. Benim aksime. Olgun bir yüze sahipti. Benim aksime. Yaşı muhtemelen tam da Karan'ın istediği gibiydi. Benim aksime. Bu gerçekler sinek yutmuşum gibi hissettirdi.

"Karan!" dedi heyecanla koluna girdiğim Karan'a atılırken. Karan aniden kendini geri çekince kadın bir an boşluğa yüzüstü düşecek sandım ama masaya tutunarak kendini kurtardı. Yüzünde bir kilo boyayla sırıtarak Karan'a bakmaya devam etti. Biri bana böyle bir şey yapsa onun erkekliğine tekmeyi geçirir giderdim.

"Yaşar amca için davet verildiğini duydum, Londra'dan atladım geldim! Öğlene doğru Dalaman Havalimanı'ndaydım. Resmen bir saat içinde hazırlandım geldim senin için!"

"Bunun bir saat hazırlanmış hâli bu mu?" diye sordu içerideki Merve. Onu onayladım.

"Kalsaydın Londra'da," dedi Karan düz bir sesle.

Kız, "Ha?" deyince Karan gözlerini devirdi ve "Hiç," diye mırıldandı.

"Bu kız kim?" diye sordu, bana pek de iç açıcı olmayan bir bakış attı. Ben de ona aynı bakışla karşılık verirken Yaşar Bey, "Gelinim Funda'cığım," dedi, sesi iğneleyiciydi.

Adının Funda olduğunu öğrendiğim kızın gözleri kocaman açılırken, bir iki adım geri atarak gözlerini üstümde dikip beni baştan aşağıya süzdü.

"Karan, sen evlendin mi?"

"Henüz değil," dedi Karan. "Ama en yakın zamanda evleneceğiz."

Kızın yüzündeki ifadenin parçalara ayrıldığına ve mekânın zeminine döküldüğüne şahit oldum. Resmen yıkılmıştı. Gözleriyle bana keskin pençelerini uzatırken, şu an bir avcıdan çok, ava benzediğinin farkında mıydı? Kesinlikle Karan'a âşıktı. Bunun başka bir açıklaması olamazdı. Bir an hiç tanımadığım kıza karşı dipsiz, uçsuz bucaksız bir kin duydum.

"Senin adına sevindim," dedi buruk bir sesle. "Şey... Ben sonra uğrarım yine yanınıza. Sonra görüşürüz o zaman."

"Görüşürüz." Karan kızı resmen kovmuştu. Bu nedense hoşuma gitmişti.

Gecenin ilerleyen saatlerinde davetliler dans ediyor, içki içiyor ve uğultulu bir sohbetin eşiğinde dolaşıyordu. Klasik müzik hakimiyetini kaybetmemişti. Mutluydum. Gürültülü müzikleri sevmezdim, yani gece kulüpleri, diskolar bana göre değildi. Bu arada bir gözü toprağa bakan bastonlular grubu üyelerinin isimlerini öğrenmiştim. Gri takım elbiseli olan uzun bastonlunun ismi Kemal'di, koyu lacivert takımlının Faruk, en zayıflarının Bülent ve Rıza amcanın sık sık polemiğe girdiği çatık kaşlı, huysuz olan Servet'ti.

"Karan," diye fısıldadım Karan'ın kolunu yavaşça çekip, dikkatini çekmeye çalışırken. Omzunun üstünden bana baktığında, loş ışığın gölgelendirdiği yüzünün keskin hatlarına bakakaldım. "Lavaboya kadar gideceğim. Buraya ilk kez geliyorum. Nerede?"

Çenesiyle ilerideki dar koridoru gösterdikten sonra, "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Kafamı hızlıca iki yana sallarken çoktan işaret ettiği koridora doğru yürümeye başlamıştım bile. Bordo yeleğin altına beyaz gömlek giymiş olan garsonlar konukların etrafında pervane gibi dönüyordu. Lavabo hakkında tek bir şey söyleyebilirdim. Temizdi! Tamamen beyaz ve su yeşilinin hakimiyeti altında olan lavabo, Amerikan filmlerinin lüks tuvaletlerini aratmıyordu. Hızlıca aynalardan birinin önüne geçip elleri-

mi lavabonun pahalı taşına yasladım ve aynadaki görüntüme baktım. Acaba annem şu an ne yapıyordu? Yokluğum fark edilmiş miydi? Defne hırkayı bulabilmiş miydi acaba? Babam eve gelmiş miydi? Acaba annem ne yemek yapmıştı? Annem ve babam kavga ederse, Defne kimin kollarında ağlayacaktı? Yalnız hisseder miydi? Defne'nin ağlamasını istemiyordum.

Derin bir nefes alırken lavabonun kapısı açıldı ve Funda içeri girdi. Kısaca ona baktıktan sonra bakışlarımı tekrar aynaya çevirdim ve elimi musluğa uzattım. Elimi fark eden musluk tazyikli bir şekilde akmaya başladığında, Funda hemen yanımdaki muslukta ellerini yıkamaya başlamıştı. Sessizdik ve ikimiz de birbirimizi görmezden geliyorduk. Varlığımızı reddediyorduk resmen. Neydi bu? Bir erkek için savaşmak mı?

"Evlenecekmişsiniz," dedi Funda sakin bir sesle. Sessizliği bozan ilk kişi o olduğu için mutlu olmuştum.

"Evet."

"Sen onun için biraz küçük değil misin?" diye sorduğunda kıza dönüp kafayı gömmek istedim. "Kendisinden büyük kadınlardan hoşlanıyordu. Ondan büyük olamazsın."

"Beni seçtiğine göre, demek ki değilmişim."

"Çok ilginç," dedi, sesi kısıktı.

"İlginç olan nedir?" diye sordum omzumun üstünden kıza bakarak.

Bana değil, aynaya bakıyordu. Sanki bana bakmaya katlanamıyor gibiydi. Parmakları buruşana kadar suyun içinden çekmedi ve dudaklarını tuhaf bir şekilde öne uzatarak omuz silkti.

"Bilmem. Karan'ın tuhaf zevkleri vardır. Dediğim gibi, olgun, kendisinden büyük kadınlardan hoşlanır ve yatakta oldukça serttir. Senin gibi bir kızın onu doyurabilmesi inanılır şey değil."

Gözlerimin önünden kanlı ve birbirine girmiş görüntüler geçerken bir an yutkunamadığımı hissettim. Boğazıma takılan şeyin adının ne olduğunu bilmiyordum ama boğazımdaki varlığını hissedebiliyordum. Bu kız Karan'la yatmış mıydı? Sevişmişler miydi gerçekten? Bu düşünce midemi kanatacak cinstendi ama bir madde değildi. Aynı zamanda kalbimin de kendi kapakçıkları arasına sıkışmasına neden olmuştu. Depresyon? Şu an girdiğim o muydu? Ya da hiç çıkamadığım? Bu gerçeği hazmetmeye çalışmak, bataklıkta ilerlemeye çalışmak gibiydi.

"Bana Karan'ın altına yattığını mı söylemeye çalışıyorsun?" diye sorduğumda kızın yüzündeki ifade dondu ama bana bakmadı. Sertçe yutkunduğunu işittim. Gözlerimi tekrar suyun içinde ellerime çevirir-

ken ellerimin çoktan buruşmuş olduğunu gördüm. "Benden önceki hiç kimse beni ilgilendirmiyor. Onun yatağını ıslatmış olmanla övünebilmen sana acımamdan başka hiçbir işe yaramaz. Yani boşuna çabalama, ondan ayrılmayacağım."

"Sen..."

"Ne ben?" diye sordum ellerimi yıkarken.

"Bana fahişe mi demek istiyorsun?"

"Ben demiyorum, sen kendi kendine o etiketi yapıştırıp, önüme sürüyorsun. Biriyle yatmak başka bir şeydir, biriyle yattığını yattığın adamın evleneceği kadına bu şekilde utanmazca söylemek başka. Anlatabildim mi?"

Kızı geride bırakarak lavabodan çıktığımda, şu an ne hissettiği konusunda büyük bir merakım vardı ama umursamıyordum. Hak etmişti. Belki kalbi kırılmıştı ama sonuçta bunu benim kalbimi kırmaya çalışırken yapmıştı.

Karan, dedesinin yanında dikiliyordu ve dans bitmişti. Karan beni görünce gözlerini üstüme dikti ve kara gözlerini bir an olsun üstümden çekmeden ona doğru yürüyüşümü izlemeye devam etti. Karan'a bakarken her nedense aklıma gelen tek şey kızın ima ettiği çirkin şeyin görüntüsüydü. Karan'ı çıplak mı görmüştü? Karan da onu çıplak görmüştü. Anlık gelen kusma isteğiyle karnımı tutunca Karan hızlı bir şekilde yanımda bitti ve beni kollarının arasına çekip yüzüme baktı. Şu an mekânın ortasındaydık ve üstümüzde dolaşan meraklı gözleri hissedebiliyordum.

"İyi misin?" diye fısıldadı betim benzim atmış yüzüme bakarken. "Çakıltaşı, sorun ne?"

"Beni dışarı çıkar," diyebildim inlerken. "Hava almam gerek."

Karan eliyle dedesine küçük bir işaret yaptıktan sonra beni mekânın dışına çıkardı. Bedenim ânında deniz kokusuna yanıt vererek gevşerken, bir elim hâlâ karnımın üstündeydi. Diğer elimle ahşap terasın ahşap ve nemli tırabzanlarına tutundum. "Yediğin bir şey dokundu desem, bir şey de yemedin. Karnın falan mı aç?" diye sordu.

"Neden sessiz olmayı denemiyorsun?" diye sorduğumda tırabzanlara tutunduğum elimin bileğini kavradı ve beni ona bakmaya zorladı. Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda her nedense kalbimin içi sızlıyordu. Karan bir eliyle yüzüme düşen asi saç tutamını kulağımın arkasına iterken bana kaşlarını çatarak baktı. "Sorun ne güzelim?"

"Yatak arkadaşınla lavaboda karşılaştık," dedim sanki gerçekten öyleymişiz de onu kıskanıyormuşum gibi.

Karan'ın kaşları tamamen çatıldığında benden cevap bekleyen gözlerle gözlerime baktı. Ay ışığı uzun ve siyah kirpiklerinin üstünde elmas parçaları varmış gibi parıldamasına neden olmuştu.

"Neyden bahsediyorsun Çakıltaşı?"

"Funda denen kadın. Dolaylı yoldan bana yattığınızı söyledi."

Karan bir an bana şok olmuş gözlerle baktı, denizin dalgalarının çıkardığı sesi dinlerken aramızda kısa bir sessizlik masaya yatırıldı.

"Onunla yatmadım!" derken resmen bağırmıştı. Bir an korkuyla bizi duyan oldu mu diye etrafı kolaçan ettim. Herkes mekânın içinde gayet eğleniyor gibi görünüyordu.

"Her neyse!" dedim kendimi toparlamak adına geri çekilerek. "Onunla yatıp yatmaman umurumda değil. Beni ilgilendiren bir şey yok sonuçta. Yalnızca beni küçümser gibi konuşunca moralim bozuldu."

Karan aniden iki elimi de kavradı ve sıkı bir şekilde tutarak bana doğru bir adım attı. Nefesi saç diplerimi okşuyordu ve okşadığı yerleri bir bir ateşe veriyordu.

"Onunla yatmadım Çakıltaşı." Sesi sakin ama keskindi.

"Bak, bu umurumda bile değ-"

"Bizi ayırabilmek için yapıyor, anlasana aptal!"

Bizi?

Gözleri bir anda yumuşadı ve çatık kaşları düzeldi. Zaman kavramım ayaklarımın altındaki zeminden kayıp giderken avuç içlerim terlemişti.

"Yani şey," dedi bakışlarını denize çevirirken. "Neyse. Baksana, senin boynun sence de çok boş kalmadı mı?" diye sorduğunda avuçları arasında terleyen ellerimden bir tanesini bırakıp, elini pantolonunun cebine soktu ve aniden hiçbir şey görmeme izin vermeden bana yaklaşıp, diğer elini de elimden çekti ve saçlarımı sol omzumun üstüne itti.

Ne zaman, nasıl, hangi ara yapmıştı bilmiyordum ama boynumda ucu parlak bir çakıl taşının soğukluğunu hissettim. Zinciri beyaz altındandı ama kendisi simsiyahtı.

"Elbiseyi ilk denediğinde boynunun çok boş göründüğü kanısına varmıştım," dedi dudakları kulağıma yakın bir yerdeyken. "Sonra düşündüm, epeyce bir düşündüm ve yastığımın altında sakladığım çakıl taşlarından en parlak olanını kaptığım gibi kuyumcuya gittim. Kısa sürede yalnızca bunu yapabildi." Derin bir nefes aldı. Ah, saçlarımı

kokluyordu. "Sana en güzel çakıl taşından kolye yaptırmak isterdim ama seni ucuna takabileceğim kadar büyük bir zincir henüz yok. Kusura bakma velet. Bununla idare etmek zorundasın."

Göğsümden yükselen duygular, yakamoza aktı. Denizin yüzeyinde parıldayan ayın ışığı değil, kelimelerin kifayetsizliğiydi.

Kalbimin atışları her yerdeydi.

"Teşekkür etmeyeceğim," dedim sesim çatlarken. Dudağının yukarı kıvrıldığını hissettim ama gözlerimi kaldırıp ona bakarsam belki de yıllar sonra ilk kez burada ağlayabilirdim. Sebebi yoktu. Yalnızca genzimde yükselen fazla tuzdan kaynaklanıyordu bu. Ah, hayır ağlamayacaktım.

Gözlerimi kaldırıp ona baktığımda elinin tersiyle yanağımı okşadı ve "Benden uzak durman gerekecek velet," diye fısıldadı. "Çünkü ben senden uzak duramıyorum."

"Bu da ne demek şimdi?" diye sordum ve gözlerimi onun kuzguni siyahı gözlerine diktim. Elinin tersini yanağımdan çekmeden kaşlarını çattı ve başını geriye atarak gökyüzüne baktı.

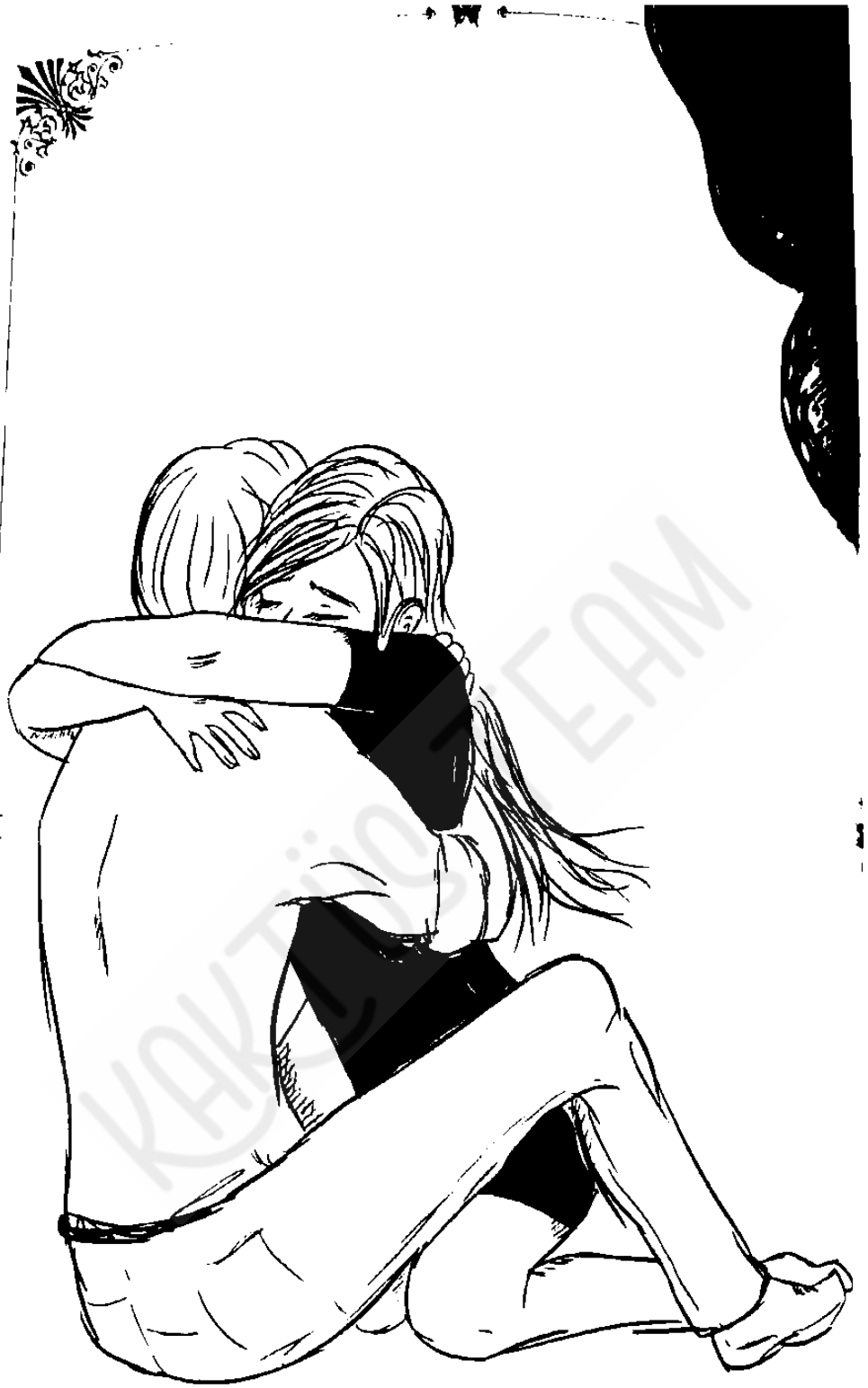
"Bilmem," dedi, âdem elması boğazı boyunca kaydı. "Kendin çözmeye ne dersin? Belki o zaman çok daha dikkatli hareket etmeye başlarsın."

"Neden dikkatli hareket etmeye başlamam gerekiyor ki?"

"Çünkü," dedi alnını alnıma bastırıp, alnındaki ter tabakasını alnıma bulaşmasını sağlayıp onun sıcaklığını tenimde hissetmeme neden olurken. "Sen karanlığın içine yuvarlanan aptal, küçük bir çakıl taşısın."

İki havai fişek rıhtımın üzerinden bir anda göğe fırladı ve körfezin üstünde kulakları sağır edecek bir gürültüyle patlayıp, sükûnetini koruyan hafif dalgalı denizin üstünü renk şölenleri yaparak aydınlattı. Karanlığı yırtıp geçen renkler, tekrar karanlığın içinde kaybolurken aslında karanlığın ne kadar kudretli olduğunu düşündüm. Renkler ona başkaldırıyordu ve asilik yapıyordu ama o yine de ona baş gösteren renkleri tekrar bağrına basıyor, karanlığının arkasına gizleyip tüm kötülüklerden koruyordu.

Tıpkı Karan Çakıl gibi.

CamScanner

10. SAHNE

Boynumdaki kolyenin ağırlığını kalbimde taşıyordum.

Belki bunun altında öyle büyük şeyler aramak çok doğru değildi ama küçücük, kısa, nokta kadar bir an için kendimi olduğumdan çok daha değerli hissetmiştim.

Ve bu nokta kadarlık an, benim gibi örselenmiş bir kız için büyük anlamlar taşıyordu.

İçeri girdiğimizde Yaşar Bey'in konukları etrafımızı sarmışlardı. Funda'nın karşıdaki masadan sık sık benimle göz teması kurmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ona bakmak midemi bulandırıyordu.

"Boynundaki ne güzelmiş," dedi adının Emel olduğunu öğrendiğim, turuncuya yakın kızıl saçlara sahip olan, beyaz elbiseli güzel kadın. İri, kahverengi gözleri vardı.

"Teşekkür ederim," dedim kibarca. Yaşar Bey'in biri diğerinden kısık bakan güzel gözleri boynuma kayınca yanaklarımın ısındığını hissettim. Fark edilmişti. Fark edilmemesi imkânsızdı, inanılmaz güzel görünüyordu.

"Karan ona gerçekten çok değer veriyor," dedi Yaşar Bey. "Rıza bilir, Karan'ın çakıl taşları hazine değerindedir. Ama demek ki Merve, Karan'ın hazinelerinden daha değerli."

Yanaklarımdaki ısı şiddetlendi, tüm vücuduma yayıldı. Karan'ın kolu çıplak koluma değiyordu, takımının ceketinden bile onun sıcaklığını hissedebilmek mümkündü. Göz ucuyla ona baktığımda ifadesiz

gözlerle dedesine baktığını gördüm. Gece boyunca yalnızca insanlara selam vermiş, zoraki bir iki kelime söyleyip insanları başından savmıştı.

"Karan şu zamana kadar birlikte olduğu hiçbir kadını ayyuka çıkarmamıştı. Seni gerçekten seviyor olmalı," diye fısıldadı Emel kulağıma doğru eğilerek. Hiçbir şey söyleyemedim.

"Karan, eğer şu an Fethiye gibi küçük bir yerde değil de İstanbul'da yaşıyor olsaydın paparazziler çoktan ilişkinizi medyaya ilan etmişti. Aman meraklı gözlere dikkat et evlat!" dedi Rıza amca. Gözleri bana doğru kayınca sıcak bir şekilde gülümsedi.

Duyduklarıma anlam veremedim. Paparazziler? Şaka mıydı bu?

"Burada böyle bir tehlikeyle karşılaşmayacağımızdan eminim," dedi Karan. Gözleri diğer tüm yüzlerden ayrılıp benim gözlerime indiğinde, "Hoş, benim için sorun değil ama onun öğretim hayatının tehlikeye girmesini istemem," diye devam etti.

Benim bir ismim vardı. Şu âna kadar hiç ismimle seslenmemişti bana. Bunu kafaya taktığım yoktu, *Çakıltaşı* demesi hoşuma gidiyordu ama adımın dudaklarından nasıl dökületeceğini de merak etmiyor değildim.

"Karan, bence gece bitmeden hemen önce onu dansa kaldırmalısın!" dedi Emel. Beni omzumdan hafifçe Karan'a doğru itti, zaten yan yana olan bedenimiz şimdi tamamen dip dibeydi. Kulaklarım ve yanaklarım eş zamanlı olarak ısınırken, tenimin bu yanma hissini renge dökmesinden ölesiye korktum. Kıpkırmızı görünmek istemiyordum.

"Şey, buna hiç gerek yok," diye mırıldanırken aniden Karan tarafından dans pistine çekiştirilmeye başlandığımda gözlerim kocaman açıldı. Diğer Merve, *"Sakın bir falso verme! Kendine güven kızım!"* diye uyarıda bulunurken Karan benim dans becerisi sıfır olan bir insan olduğumu ne yazık ki bilmiyordu.

Dans pistinin ortasında geldiğimizde kafamı kaldırıp Karan'a baktım. Tüm gözlerin üzerimizde olması beni endişelendiriyordu. Bu gözlerin bir kısmında hayranlık varken, çoğunda derimi sıyırıp etimi çürütebilecek cinsten fesatlık ve kıskançlık vardı. Kalbim sanki mümkünmüş gibi daha hızlı çarpmaya başladığında Karan, kuzguni siyahı gözlerini gözlerimden ayırmadan büyük elinin avucunu belime kaydırdı, bel oyuğuma sıcak avucunu bastırdı ve diğer eliyle elimi tutup parmaklarımı parmaklarıyla kafesledi.

Beni yavaşça kendine doğru çekti, bedenimiz birbirine yapıştı.

Yüzünü boynuma yakın bir yere getirip, "Sakin ol Çakıltaşı," diye mırıldadı. "Yalnızca bana uy."

Fısıltısı tenimden bir tüy gibi geçerken, ürpertisi geçip gitmedi, bedenimde asılı kaldı. Beni yavaşça kendinden uzaklaştırırken göz temasını kesmedi. Ellerimi daha sıkı tutarak beni kendi etrafımda çevirdikten sonra bedenimiz aniden birbirlerine çarptı ve tüm kıvrımlarımda onun kıvrımlarını hissettim. Birbirimizi boşluklarımızdan tamamlamıştık. Kokusu çok tılsımlıydı.

Müzik aniden değişirken bu müziğin hangi dans dalına ait olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama biraz önce mekânda yükselen klasik müzikten oldukça uzaktı. Ağır bir müzikti ama ağırlığın içinde tuhaf bir de hareketliliği vardı. Yavaşça kıvrılmak ve bu ağırlığa uyum sağlamak şarttı. İspanyol ezgilerine benziyordu.

Dudaklarından dışarı bıraktığı sıcak nefes saç diplerime sindi, düşüncelerim bu nefesin ılıklığıyla dağıldı. Karan'ın büyük eli sırtıma, oradan da tekrar belimdeki oyuğa kaydı, tüm kıvrımlarıma dokunup, avuçlarını sürterken elbisemin kırışmasına neden olmuştu. Nefesimin kesildiğini hissettim. Gözlerini gözlerimden ayırmadan eli kalçamın biraz üstünde durdu, belimin kavisine bastırdığı parmakları kendimi geriye atmama neden oldu. Bedenim arkaya doğru kıvrılırken Karan da bana uyarak öne doğru eğildi, burnunu boynuma sürterek boşta kalan eliyle saçlarımı geriye attı. Etraftan bir alkış tufanı yükselirken, gözlerimi gözlerinin karasından çekemedim.

"İşte böyle," diye fısıldadı, uyumu yakaladığımı fark ettiğinde.

Sıcak nefesi boynuma aktı, boynumdan yayılarak göğsüme kadar indi. Dudaklarının boynuma çok yakın olduğunu fark ettiğimde masum bir şekilde başlayan dansımızın bir anda fazlasıyla tehlikeli bir hâl almaya başladığını fark ettim. Ellerimi yavaşça onun boynuna dolarken, Karan beni tekrar eski konumuma getirdi, kolunu kaldırıp beni kolunun altından geçirirken saçlarım yüzüne çarptı. Karan sırtımı ona doğru çevirip göğsüne yaslamamı sağladı.

Sırtım, onun kaslı göğsüne çarparken, Karan yüzünü saçlarımın arasına gizledi ve "Sınırlarımı zorlama velet," diye fısıldadı.

Sesi tehditkâr ve boğuktu. Alkış sesleri eşliğinde nefes nefese omzumun üzerinden Karan'a bakmaya çalıştığımda bir an burunlarımızın ucu birbirine değdi. İkimiz de kocaman olmuş gözlerle birbirimize

bakarken sırtım hâlâ onun göğsüne yaslı duruyorduk ve ikimiz de ter içindeydik.

Alkış sesleri yavaşlarken kendimi geri çektim ve Karan'ın kollarından ayrıldım. Nefes nefeseydim. Gözlerimi kaldırıp karşıma baktığımda Funda'nın dolmuş gözlerle bana baktığını gördüm. Bir süre öylece Funda'yı izledikten sonra Karan elini elimin içine kaydırdı ve sıcacık elleriyle ellerimi kavrayıp beni çekti. Karan ile el ele masaya döndüğümüzde bir süre sahte ilişkimiz hakkında sayısız güzel yorum aldık. Süet çantamın içindeki telefonum titreyerek çalmaya başladığında masadakilerden müsaade isteyerek müziğin çok daha az duyulduğu bir yere geçtim ve sırtımı camdan duvara yaslayarak telefonu çıkardım. Arayan Defne'ydi.

Telefonu kulağıma götürüp, "Efendim," diye mırıldandım.

"Neredesin sen?!"

"Ne bağırıyorsun?"

"Ölsek umurunda değiliz senin biz!" diye bağırdı tekrardan.

Ruhsuz bir biçimde güldüğümde, bir an Karan ile göz göze geldim, gözlerimi hızla ondan uzaklaştırdım. "Ne saçmalıyorsun Defne? Bana bağırmayı kes."

"Aptal! Şu an hastanedeyiz ve sen neredeysen hemen buraya geliyorsun! Hem de hemen! Hem o müzik sesi de nereden geliyor?"

Duraksadım. "Bana emir vermeyi kes," diye hırlarken dişlerimi sıktım. "Ne yapıyorsunuz hastanede? Birine bir şey mi oldu?"

"Sokak serserileri babamı tartaklamış!" diye bağırdı Defne tekrardan. Bir an saniyelerin aktığı yerde donup buzdan mızraklara dönüştüğünü sandım. Karan'ın karşıdaki masadan hâlâ beni izliyor olduğunu görebiliyordum. Bakışlarımdaki anlık değişimi fark ettiğinde gür kaşlarını çattı.

"Önemli bir şeyi var mı?" diye sordum yavaşça.

"Hayır, o iyi. Yani yalnızca biraz hırpalamışlar ama sence de şu an burada olman gerekmiyor mu?" Sesi biraz öncekine nazaran daha yumuşaktı. "Hem o müzik sesi ne? Neredesin?" diye tekrar sordu.

"Nerede olduğumun bir önemi yok. Şu an gelemem."

"Ne demek gelemem Merve? Allah aşkına sen aklını mı kaçırdın? O bizim babamız!"

"*O senin baban,*" diye fısıldadı diğer Merve, Defne'nin duyamayacağını bile bile. "*Bizim babamız değil.*"

"Defne, kendin de söyledin. O iyiymiş."

"Sana inanamıyorum!" diye bağırıp telefonu suratıma kapattığında bir süre ifadesizce boşluğa bakarak telefonu kulağımda tutmayı sürdürdüm.

Telefonu yanağımdan kaydırıp kolumu yana düşürürken, "Biliyor musun?" diye fısıldadım sessizce. "Ben de size inanamıyorum."

Bizim babamla olan baba-kız ilişkimiz çok önceleri sona ermişti aslında. Bir yabancı bile bana öz babamdan daha yakın geliyordu.

Mekândan çıktığımızda saatin kaç olduğunu bilmiyordum. Yaşar Bey ve arkadaşlarıyla vedalaştıktan hemen sonra Karan'ın arabasına doğru yürüdük, hava soğumuştu, kollarımı birbirine sarıp bedenimi ısıtmaya çalışırken omuzlarımda hissettiğim ağırlıkla gözlerimi kaldırıp Karan'a baktım. Takımının ceketini omuzlarıma örtmüştü, şu an yalnızca gömlekle yanımda yürüyordu, kravatını çıkarmıştı. Araca bindiğimizde Karan motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açarken başımı koltuğa yasladım ve gözlerimi arabanın ön camına diktim. Karanlığı yarıp geçen far ışığının etrafında uçuşan toz zerreciklerini izledim.

"Kimle konuştun?" diye sordu, elini koltuğun üstüne koyup gözlerini arkaya çevirdi ve arabayı geri geri sürmeye başladı. Bana bakmıyordu.

"Ne?"

"Kaba velet. Diyorum ki, telefonda kimle konuşuyordun?"

"Defne'yle. Yani ablamla. Ama ben kaba bir velet olduğumdan abla demek yerine Defne demeyi tercih ediyorum. Kabayım ya ben, ondan."

"Sorun ne?" diye sorduğunda araç artık pürüzsüz bir şekilde hareket ediyordu. Gecenin karanlığını aydınlıkla buluşturan tek ışık, aracın ön farlarıydı. Etrafta tek bir sokak lambası bile yanmıyordu.

"Bir sorun yok," dedim düz bir sesle.

"Birçok sorun var," diye fısıldadı diğer Merve.

"Bir sorun olduğu ortada," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Söyle bana. Kesilmeyi bekleyen kurbanlık gibi bakıyorsun."

Yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Babam sokak serserilerinin saldırısına uğramış."

Karan cevap vermeyince omzumun üstünden ona doğru baktım, yüzünde zerre duygu değişimi yaşanmamıştı. Araç virajlardan kıvrıldı, sonunda birkaç sokak lambası yolu aydınlatmaya başlamıştı.

"Durumu nasılmış?" diye sordu, gözleri gözlerime dokunmadı.

"İyiymiş."

"Üzüldün mü?" diye sordu, sesinin kavislerine yerleşmiş dikenler vardı. Kaşlarımı çattım. Üzülmüş müydüm? Sanırım ona vurduklarını görseydim onu kurtarmak için bir erkekle bile kavga ederdim ama şu an onu görmediğim için hiçbir şey söyleyemiyordum. Üzülüp üzülmediğimi ayırt edemeyecek hâle getirilmiştim. Bana duygularımı ayırt etmeyi unuttumuşlardı.

"Bilmiyorum," dedim dürüstçe. Gözlerimi ön cama, önümüzden akıp giden yola çevirdiğimde Karan'ın bakışlarını profilimde hissettim ama ona bakmadım.

"Belki de biliyorsun ama bildiğin şeyi kabul etmek istemiyorsun."

"Şu an bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye fısıldadım.

"Nasıl hissettiğini bilmek istiyorum," dedi açıkça, vitesi öne aldı, araç biraz daha hızlandı. "Birlikte bir iş yapıyorsak, bunu bilmeye hakkım var."

Dalga dalga içine çekildiğim, tuzlu hırçın sularında boğulduğum geçmiş o kadar yakıcı bir gerçeklikle karşımda duruyordu ki, bazen o geçmişi tekrar tekrar yaşarken buluyordum kendimi. Derin bir nefes alıp saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Bana nasıl hissettiğimi sorma. Ben hissetmek denen şeyden kendimi soyutlayalı uzun zaman oldu Karan. Ama illa bir şey duymak istiyorsan, söyleyeyim. Ben eksik değil de parçalanmış gibiyim."

Karan'ın gülme sesine benzer ama gülmekten epeyce uzak bir ses çıkardığını duyunca omzumun üstünden tekrar ona baktım. O da bana baktı. Yüzü ifadesizdi ama dolgun dudağı ufak bir kıvrımla yukarı bükülmüştü.

"Sabaha daha çok var," dedi, gözlerinden gözlerime uzanan halatların ucundan su damlıyordu.

"Ne alaka şimdi?"

"Ama bir sabah var." Bir süre cevabını düşündüm. O gözlerini yola çevirdi ama ben gözlerimi onun üzerinden çekmedim. "Şimdi seni eve bırakacağım," dedi. "Güzelce dinleneceksin. Bugün yorucu bir gündü Çakıltaşı."

Kaşlarım ânında çatıldı. O eve gitmek istediğim falan yoktu benim. Tenim uğursuz bir ürpertiyle kasıldı, kollarımı birbirine sarıp göğsümün üstünde topladım ve sertçe yutkundum.

"Ben o eve gitmek istemiyorum," diye fısıldadım.

"Savaşacağını söylemiştin," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. "Savaşmak bu değil, biliyorsun değil mi? Benim için sorun değil, sana sahip çıkacağımı söyleyen bendim. Ama şu an savaşırkenki Çakıltaşı'nı görmek istiyorum."

Gözlerimi ucunda beyaz ojelerin olduğu, temiz görünümlü parmaklarımda gezdirdim. French parmaklarımda hoş görünüyordu. Çatık kaşlarla parmaklarımı izlerken gözlerimi kıstım.

"Eğer bir sorun olursa beni arayacaksın," dediğinde cevap vermedim.

Parmaklarım yavaşça boynuma kaydı, benim için yaptırdığı kolyenin ucundaki siyah çakış taşını okşadım. Yol boyunca düşündüğüm tek şey yalnızlığım olmuştu.

Evet, Karan şu an buradaydı ama bunun geçici bir şey olduğunu biliyordum. Kendimi kandırmamalıydım. Sonunda yollarımız ayrılacaktı, zaten yalnızca kendi çıkarları için yanımda duruyordu. Yine de onun varlığı bana iyi geliyordu. Ben toplasan bir kişi bile etmiyordum. Öyle yalnızdım aslında.

Karan'ın aracı sokağın başında durduğunda bir süre sessizce hemen ileride duran eve baktım. Aracın farları açıktı, farın ışıkları yolu aydınlatıyordu ve hemen far ışığının önünde duran tekir bir kedi, gözlerini araca dikmiş bizi izliyordu.

"Amma korkak çıktın sen ha," dedi Karan, derin bir nefes alırken.

Duraksadım. "Bunun korkaklıkla ne ilgisi var?"

"Babanla yüzleşmekten korkuyorsun."

"Korkmuyorum."

"Kanıtla," dediğinde dişlerimi sıktım. "Bana yüzleşmekten korkmadığını kanıtla."

"Biliyor musun, bana meydan okumaktan vazgeçsen iyi olacak," diye homurdandım aracın kapısını açarken. Gecenin soğuğu bacaklarımı ısırdı. "Tüm bunları beni gaza getirmek için söylediğini biliyorum ve emin ol, benim senin bana gaz vermene ihtiyacım yok. Kendim halledebilirim."

"Şu an tam olarak gereken gazı sana verdiğimi düşünüyorum velet," dedi, sesi eğlendiğini belli eden bir tonda yükselmişti. Ona düz düz baktıktan hemen sonra omuzlarıma attığı ceketi aracın içine bırakıp araçtan çıktım ve kafamı eğerek aracın içine baktım.

"Kendine çok güveniyorsun ama bu velede ihtiyacın var. Bence bunu unutma," dedikten hemen sonra aracın kapısını çarparak kapar-

tım ve gelen anlık gururlanma hissiyle göğsümü kabartarak eve doğru yürümeye başladım.

Karan Range Rover'ı hareket ettirmeden bir süre öylece bekledi. Anahtarım yanımda olmadığı için kapının zilini çalarken üstümdeki kıyafetin ve yüzümdeki makyajın hesabının sorulacağını düşünüyordum. Kısa süren bekleyişin ardından Defne kapıyı açtı, beni baştan aşağıya süzdükten sonra kaşları çatıldı. Üstünde sarı geceliği vardı ve gözündeki makyajı silmemişti. Beni bileğimden tutup içeri çekti. Ruhsuz gözlerle onu izlerken kapıyı kapattı, bileğimden çekmeyi sürdürerek beni odama soktu.

"Bu hâlin ne senin?" diye fısıldadı kapıyı kapatıp bileğimi bırakırken. Yatağın üzerine oturdum ve ayağımdaki topukluları çıkarıp bir kenara fırlattım.

"Defne, uyuyacağım. Yarın önemli bir dersim daha var."

"Merve!" diye bağırdıktan sonra alt dudağını ısırdı. "Bu kıyafet, bu makyaj da neyin nesi? Ne işler karıştırıyorsun sen Allah aşkına? Seni aradığımda hastaneydik! Babama saldırmışlar diyorum ve senin şu hâline bak! Partiye mi gittin?"

"Onun iyi olduğunu söyledin," dedim gözlerimi bayarak. Odanın içi karanlıktı ama pencereden içeri vuran sokak lambasının ışığı Defne'nin yüzünü görmemi sağlıyordu. "Defne, cidden dinlenmem gerek. Bunu yarın konuşabiliriz. Sabah dersim var."

Kollarını göğsünün üzerine topladı, bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Merve, sen ne haltlar karıştırıyorsun? O kapıdaki arabadan mı indin sen?"

"Neden umurundaymış gibi davranıyorsun sen?" diye patladım. Şu an istese evdeki herkesi ayağa kaldırabilir, pahalı bir cipten indiğimi söyleyip yaygara çıkarabilirdi. Onu alttan almam gerekirken yine kendimi tutamıyordum işte. "Defne, ne diyorum biliyor musun? Neden beni görmezden gelmeyi denemiyorsun? On dokuz yıldır nasıl yapıyorsan şimdi de öyle yap ve beni görmezden gel."

Defne'nin dudakları aralanacak gibi oldu ama hiçbir şey söyleyemeden dudaklarını geri kapattı. Gözlerimin içine bakıyordu, karanlığa rağmen onun yoğun bakışlarını görebiliyor ve hatta hissedebiliyordum. Kafamı iki yana salladım.

"Defne. Yalnız kalmak ve dinlenmek istiyorum. Duş alıp uyuyacağım."

Bir süre sessizce gözlerimin içine bakmaya devam etti, ardından hiçbir şey söylemeden bana sırtını dönüp odadan çıktı. Üstümdekilerden kurtulup banyoya giderken düşündüğüm tek şey Defne'nin sırtını dönerken uçuşan saçlarının, aramızdaki uçuruma atılıp, beni çekemeden kopan bir halata benzediğiydi.

Voleybol filesinin yakınındaki bir banka oturup voleybol oynayan öğrencileri izlemeye başladım. Voleybol oynayan erkeklerin sayısı kızlardan daha fazlaydı. Hatta fakültede bir voleybol takımı olduğunu biliyordum. Voleybol ilgi alanıma girmediği için yalnızca izlemeyi seviyordum. Hava soğuk değildi ama güneş bulutların arkasına saklanmış, bir görünüp bir kayboluyordu.

Karşı takımdaki uzun boylu, beyaz tenli ve turuncu saçlara sahip çilli çocuk topa sert bir smaç bastı. Çillerinin yoğunluğunu bu açıdan bile görebilmek mümkündü. Esmer çocuklardan biri topun önüne geçip topu karşılamaya çalışsa da başarısız oldu. Top dışarı çıktı ve oturduğum bankın önüne kadar sekip ayağımın dibinde durdu. Karşı takımdaki çocuklardan bir tanesi bana doğru koşarken gözlerimi yavaşça ayağımın dibinde duran topa çevirdim ama hareket bile etmedim.

Çocuk ayağımın dibinde diz çöküp topu alırken, "Biliyor musun, eğilip topu almak ve onu sahaya atmak sandığın kadar zor bir iş değil," dedi, sesi iğneleyiciydi. Gözlerimi toptan ayırıp biraz kaldırarak ona baktım. Dikkat çeken iri ela gözleri vardı, güneşte yeşile döndüğüne emindim. Koyu kumral saçları terli ve dağınıktı, ifadesiz bir suratla ona baktığımı fark edince gözlerini devirip topu alarak ayağa kalktı.

"Hasta," diye söylendi.

Tam arkasını dönecekti ki, "Sensin hasta," diye mırıldandım.

Omzunun üstünden tek kaşını kaldırarak bana baktı.

"Uğraştırma beni," diye söylendi. Ona matematikteki etkisiz elaman oymuş gibi baktım. "Ne bakıyorsun kızım cins cins?" diye sorup bana doğru döndü.

"Enis, hadi artık oğlum!" diye bağırdı karşı taraftan biri.

"Sahibin çağırıyor, hadi oğlusu," dediğimde elindeki topu sahaya atıp tekrar bana döndü. Gömleğinin kollarını yukarı sıvadıktan sonra kaşlarını çatarak yüzüme baktı. Güzel, kemikli bir yüzü vardı.

Elinin tersiyle alnındaki sildi. "Ne diyorsun kızım sen?"

"Sahibin çağırıyor diyorum." Aramızda düz ruhsuz bir bakışma geçti ama bana bir cevap vermedi. "Gidecek misin artık?" diye sorup gözlerimi devirdim.

"Bu iş burada bitmedi," dedi gözlerini kısarak. Başını sallayarak gözlerimi tekrar devirip ayağa kalktım, onun gitmeyeceği belliydi, onu iterek yanından geçtim.

"Çok korktum," diye dalga geçtiğimde, arkamda kaşlarını çatarak sırtıma baktığını göremesem bile hissetmiştim.

Dersliğe giden merdivenleri çıkarken Büşra'nın arkamdan seslendiğini duydum ama önemsemedim. "Yahu beni beklesene!" diye bağırdı ve nefes nefese koluma girdi. "Ne bu acelen? Üstelik bu gerginliğin sebebi ne? Resmen siyah bir aura yayıyorsun! Sorun ne? Bölüm Başkanı'nın burada olduğundan haberi var mı?"

"Salla," dedim dersliğin önüne geldiğimizde. Bana inat ve merakla baktığını görünce bezmiş bir şekilde yanaklarımın içini havayla doldurdum. "Aşağıda aptalın biriyle takıştım biraz. Önemli bir şey değil ve evet, Bölüm Başkanı biliyor," diye savuşturdum.

"Yine mi Damla?"

"Buradaki tek aptalın Damla olmadığını sen de biliyorsun."

"Ee, kim o zaman?"

"Aşağıda voleybol oynayanlardan biri işte, önemli biri değil yani."

"Kırmızı görmüş boğa gibi görünüyorsun," dedi dersliğin kapısından içeri girerken.

"Abartma," diye homurdandım sırama yerleşirken. "Canımı sıkan sadece. Sanki o topu sahaya atmak zorundaymışım gibi! Aptal herif ya! Şeytan diyor geri in, topu yedir ona."

"Seni bayağı kızdırmış bence. Sahiden kim ki bu? Cidden merak ettim." Büşra notların olduğu defterin sayfalarını çevirirken durmadan bu konu hakkında sorular sorup duruyordu. Yaptığım tek şey gözlerimi devirerek derse giren hocayı izlemek oldu.

En sonunda sorularının bir sonu olmayacağını fark edince pes ederek, "Adı Enis'miş," dedim gözlerimi hocadan çekmeden. "Kumral, ela gözlü, gıcık bir tip."

"Enis?" Büşra bir an duraksadı. "Piercingleri var mıydı bu Enis'in?"

"Aynen," dedim omuz silkerek.

"Hassiktir!" diye bağırdı bir anda Büşra. Hoca da dahil olmak üzere tüm öğrencilerin gözleri bize doğru dönerken elimi yüzüme kapatıp

başımı iki yana salladım. Büşra, "Pardon," diye fısıldadı ama hocanın ona nasıl bakmığını az çok tahmin edebiliyordum şu an. Büşra kolumu sıkarak ona bakmamı sağladı.

"Ne bağırıyorsun geri zekâlı?" diye çıkıştım sessizce.

"Aynı Enis'ten mi bahsediyoruz şu an?" Eliyle ağzını örttüğünde ona düz düz baktım. "Kızım o çocuk belanın ta kendisi. Ne diye onunla kavga ediyorsun sen? Hem onu tanımayan mı kalmış? Sen nasıl tanımazsın onu?"

"Büşra, abartıyorsun. Ayrıca burada hakkında bir şeyler bildiğim tek insan bir sensin bir de Defne. Bence buna bu kadar şaşırmaman gerekiyordu. Önemsemiyorum hem. Yarın unutacaktır."

"Enis'ten bahsediyoruz, o sorunlu hiçbir şeyi unutmaz!"

"Abartıyorsun. Teması kötü çocuklar olan dizileri izlemeyi bırakmalısın."

Huysuz bir şekilde homurdandı. Tam sessizlik hakim oldu sanmışken Büşra'nın elini boynumda hissettiğimde bir anda gözlerim kocaman açıldı ve boynumda taşıdığım şeyin varlığını hatırladım. Elim anında Büşra'nın boynumda duran eline kayarken sertçe yutkundum. Büşra ani hareketim karşısında şaşkın şaşkın yüzüme baktı.

"Şey, yalnızca bakacaktım," dedi kekeleyerek. "Gerçekten çok güzel görünüyor. Nereden aldın?"

"Ben almadım," diye ağzımdan kaçırdığım anda Büşra'nın kaşları havaya kalktı, bana inanamayan gözlerle baktı.

"Oha! Biri mi var?"

"Hayır. Ne alaka?" diye çemkirdim. "İlla biri mi olması gerekiyor? Saçma sapan şeyler düşünmekten vazgeç."

"Birisiyle çıkmanın nesi saçma Merve?"

"Sen ve senin engin romantizm bilgilerinden konuşmak istemiyorum Büşra."

"Tamam tamam," dedi dudaklarını büzerek. Bir an da duraksadı ve tekrar bana döndü, gözlerimi devirip yönelteceği soruyu bekledim. "Dersten sonra staja gitmen gerekmiyor muydu senin?" diye sordu sessizce.

"Bugünlük izin verdi bana. Bu saatten sonra gitmemin bir anlamı yokmuş, öyle söyledi. Yani Karan'ın..." Duraksadım. "Karan Bey'in haberi var."

"Ay, Kara Prens!" dedi Büşra tekrar bağırarak. Hoca bir kez daha ikimize baktığında parmağımla Büşra'yı işaret ederek omuz silktim.

Büşra ağzına görünmez bir fermuar çektiğinde hoca, "Vizelere az kaldı, biliyorsunuz değil mi hanımlar? Goygoydan vakit bulursanız not alıtsınız," dedi önüne dönerken.

"Vizeleri falan hatırlatmasa olmaz." Büşra yüzünü buruşturduktan sonra tekrar bana sokulup gözlerini kıstı. "Kız, harbiden siyahtan başka renk giyiyor mu hiç?" Dudaklarını büzdü. "Nasıl biri?"

"Aman Büşra, of ya!"

Ders bitiminde Büşra ile birlikte fakülteden çıkarken yağmur çiselemeye başlamıştı. Kaldırıma koyu renk lekeler bırakan yağmurun kokusu yoğunlaşırken derin bir nefes aldım. Büşra elindeki not dolu defteri çantasına tıkıştırmaya çalışıyordu.

"Bana hâlâ boynundakini sana kimin aldığını söylemedin," diye mırıldandı adımlarını hızlandırıp bana yetişmeye çalışırken.

Yüzümü ıslatan yağmur damlalarının soğuk dokunuşları yanaklarıma oturan ısının azalmasına yetmiyordu. Büşra bir anda kolumu dürtünce irkilerek omzumun üstünden ona baktım. Çenesiyle ileriyi işaret ediyordu. İşaret ettiği yöne baktığımda Karan'ın siyah Range Rover'ının ön kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünün üstünde toplamış şekilde beni izliyor olduğunu gördüm. Siyah saçları yağmurdan ıslanmıştı ve dağınık görünüyordu. Altında siyah bir kot, üstünde ilk iki düğmesi açık duran siyah bir gömlek vardı. Gün ışığının yardığı çatlamış kurak topraktan kafasını çıkarmış siyah bir güle benziyordu.

Kalbim süratle çarpmaya başladı. Yalnızca birkaç saniye süren ama asırların üstünden altın harflerle geçeceği bir bakışma geçti aramızda. Büşra'nın koluma tekrar dokunduğunu hissedebiliyordum ama şu an Karan'a kilitlendiğim için dönüp ona bakamıyordum.

"Sanırım senin için gelmiş," diye fısıldadı Büşra, sesi şaşkındı ama ondan daha şaşkın biri varsa, o da bendim şu an. Adımlarımız bıçak gibi kesilmişti, öğrenciler etrafımızdan yürüyüp gidiyorlardı. Büşra bir kez daha kolumu dürtüp, "Şey, sanırım yanına gitmen gerekiyor?" dedi sorar gibi.

Başımı yavaşça sallarken, "Evet," diye fısıldadım. "Seni ararım." Büşra'ya bakmadan etrafı kısaca kolaçan ederek Karan'a doğru yürümeye başladım. Ayak bileklerim sızlıyordu, kalbim yerinden çıkacakmış gibi çarpıyordu ve başım dönmeye, midem bulanmaya başlamıştı. Onun önünde dikildiğimde gözlerini indirerek yüzüme baktı.

"Burada ne işin var?" diye sordum kafamı kaldırıp gözlerinin içine dikkatle bakarken.

"Ben de sana çok meraklı değilim velet," dedi soğuk bir sesle. Kalbimin bükülüdüğünü, tıpkı bir çamaşır gibi ikiye katlandığını hissettim ama yüzümde herhangi bir duygu değişimi yaşanmadı. "Hemen sağ tarafımdaki lacivert Mercedes'i görüyor musun? Sakın bakayım deme. Dedem şu an iz üstünde. Birlikte nasıl vakit geçirdiğimizi öğrenmeye çalışıyor."

"*Bizim için gelmemiş, mendilimi uzat,*" dedi diğer Merve ağlıyor gibi bir ses çıkartırken.

"Ne yapmamız gerekiyor yani?" diye sordum Karan'a.

"Şöyle ki," dedi yavaşça bana doğru bir adım atıp, aramızdaki mesafeyi sıfıra indirerek. O kadar uzun boyluydu ki, eğilmiş olmasına rağmen alnım çenesine değiyordu. Nefesim daralırken Karan kolunu yavaşça belime sarıp beni kendisine doğru bastırdı. Fakültenin hemen önünde olduğumuzun farkında mıydı bu adam?

"Hey, kes şunu!" dediğimde sesim titredi. "Arkamızdaki binayı görüyor musun? O bina ne, biliyor musun? Okul. Benim okulum!"

Karan'ın diğer eli saçlarıma uzandı, Büşra'nın gitmiş olmasını dilerken gözlerimi yumdum. Dağınık, uzun saçlarımı arkaya atarak yüzümü ortaya çıkardı. Kendini geri çekerken gözlerimi açtım, gözlerinin siyahının bir ton daha koyulaştığını görür gibi oldum ama onun gözleri zaten dipsiz siyahtı.

"Üzgünüm velet," diye mırıldandı, yüzü yüzüme hâlâ çok yakındı. "İhtiyar gidene kadar yanımda olmak zorundasın. Sonrasında sana yapman gerekeni söyleyeceğim."

Yapmam gereken? İçime koyu renk bir huzursuzluk çökerken omzumun üstünden okula doğru baktım. Çok şükür ki Büşra çoktan gitmişti. Araca binerken kendimi tedirgin hissediyordum. Karan sürücü koltuğuna oturup cipin motorunu çalıştırana kadar gözlerimi dizlerimden ayırmadım.

"Deden ne zamandan beri iz sürücülük yapıyor?" diye sordum yavaşça. Cevap vermedi. "En azından nereye gittiğimizi söyle."

"Çocuk parkına," diye homurdandı ağzının içinden. Kaşlarımı kaldırarak ona baktığımda o da bana baktı. "Küçük bir kızım var da, onu oynatmaya götürüyorum."

"Gerçekten çocuk parkına mı gidiyoruz?"

Başını geriye atarak dikiz aynasından arkaya baktı.

"Senin o garip beyninin içinde dönen dönme dolapları cidden görmek istiyorum ben ya," diye fısıldadı ve omzunun üstünden tekrar bana baktı.

"İnsan gibi sana nereye gittiğimizi sordum, topa tuttun resmen beni."

"Ya oradan bakınca çocuk parkına gidecek bir adama mı benziyorum ben kızım?"

Buradan baktığımda çocuk parkına giden organ mafyalarına benzediğini düşünüyordum. Cevap vermedim.

Bu onu memnun etmiş olacak ki yol boyunca hiçbir şey konuşmadı. Cip, Kordon'un diğer ucundaki deniz kıyısında durduğunda anlam veremeyen gözlerle önümüzde çarşaf gibi kıyıyı usulca okşayan buruk mavi denize baktım.

"Neden burası?" diye sordum ama cevap vermeden araçtan indi.

Gözlerimi tekrar ön cama çevirdim, denizin üstüne düşen yağmur taneleri denizin çarşafımsı görüntüsünü belli belirsiz bozuyordu. Aracın kapısı açık durduğundan soğuğu hissedebiliyordum, şortun içindeki bacaklarımı âdeta ısırıyordu. Karan'ın hemen denizin kenarında duran hafif yosun tutmuş kayalıklara doğru yürüdüğünü gördüm. Karan kayalıkların üstüne çıktığında bir süre tereddütte kalsam da araçtan çıktım ve onun yanına gidip hemen dibindeki diğer kayalığın üzerine çıktım.

"Babanla konuştun mu?" diye sordu gözlerini denizden çekmeden, yağmur yavaşlamıştı ama denizin üzerine düşen her bir damla denizin yüzeyinde gitgide genişleyerek yok olan halkalar çiziyordu.

Sorduğu soru beynimin loblarından aşağıya siyah bir mürekkep gibi aktı, akarken geçtiği yüzeylerde kalıcı mürekkep lekeleri bıraktı.

"Onunla konuşmamı gerektirecek herhangi bir durum olmadığından konuşmadım. Mümkün olduğunca az iletişime geçeriz biz."

Gözlerimi yavaşça denize çevirdim, sonu yok gibi görünen denizin bile bir sonu varken, yaşadığımız acıların neden bir sonu yoktu? Esen o hafif rüzgâr saçlarımı yavaşça havalandırdı ama çok sürmedi, bedenime dokunup geçip gitti.

"Durumu nasıldı peki? Görmüşsündür mutlaka," dedi, sesi düzdü ama içinde anlam veremediğim ayrıntılar gizliydi sanki. Omuz silkip kollarımı göğsümün üzerinde topladım.

"Eve gittiğim gibi duş alıp odama çekildim. Sabah da erkenden çıktım."

"Kaçacaksın dememiştim Çakıltaşı. Savaşacaksın demiştim."

"Bana vurdu. Sen de söyledin, bunun bir açıklaması olamaz dedin ve onun bana ilk fiziksel şiddeti değildi bu. Beni yalnız bıraktı, daha bilmediğin bir ton şey var senin. Saymamı ister misin?" Yüzümdeki ifadesizliğin aksine sesimde isyan vardı. "Senin duymak bile istemeyeceğin şeyleri bana o yaşattı."

Bakışlarının bana döndüğünü hissettim. Rüzgârın uğultusu kulaklarımı çınlatıyordu.

"Ne yapacaksın peki?"

"Yeni bir sayfa açacağım," dedim durgun bir sesle. "Biliyorum, kulağa çok klişe geliyor ama öyle yapacağım. Yeni bir sayfa iyidir."

Dudakları alayla yukarı kıvrıldığında bedenini tamamen bana döndürmüştü.

"O yeni sayfaları bilmem kaç kez açmışımdır Çakıltaşı. Yırttıklarımı saymam. Bir boka yaramıyor." Cevap vermedim. "Çok küçüksün," dedi, sesi sitem eder gibiydi ve sanki bir şeyleri kabullenmeye çalışıyordu. Gözlerimi kusursuz yüzüne çevirip onu inceledim. "Gerçekten çok küçüksün. On dokuz sana çok büyük bir yaş gibi geliyordur şimdi. Her şeyi başarabileceğini düşündüğün bir yaş gibi, değil mi? Değil. Daha yolun başındasın velet."

"Yan yana yürüsek hemen biter o yol," diye fısıldadı diğer Merve, bunu yalnızca diğer Merve ve ben duyabiliyorduk ne yazık ki. Karan'ın yüzünü izlemeye devam ettim.

"Bakma öyle," dedi tekrar sitem eder gibi. "Yalan mı? Küçük... Küçücük değil misin?"

Eli usulca rüzgârın dağıttığı saçlarıma kaydı, saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Siyah gözlerine çöken kasveti izlerken, o bakışların altında anlamını bilmediğim kelimeler sakladığını düşünüyordum.

Bir gün o sakladığı kelimeleri sobeleyebilmek istiyordum.

"Küçüklük yaşla alakalı olan bir şey değil. On dokuz yaşındayım, on altı yaşında değilim ama on altı yaşındayken de her şeyin farkındaydım," diye fısıldadığımda gözleri kazağımın açık duran üst düğmelerinin yarattığı dekolteden görünen siyah çakıl taşı kolyeme kaydı. Bir süre ifadesiz gözlerle boynumdaki kolyeye baktıktan sonra gözleri tekrar gözlerime doğru tırmandı.

"Belki öyledir ama şu an benim için önemli etkenlerden biri senin yaşın. Senin yaşın on dokuz olabilir ama benim için bu çok büyük bir yaş değil," diye fısıldadı. Fısıltısı tüm bedenimi gezdi, gözlerinin içine yok edemediğim bir istekle baktım. Yüzüne düşen yağmur damlaları bronz teninden sicimle iniyordu. *Yaşım onun için çocuk.*

"Neden peki?" diye sordum sessizce.

Bir eli omzuma kaydı, omzumu hafifçe sıktı. Yüzünü yüzüme yakın bir yere indirip sıcak nefesini yüzüme doğru bıraktı. Kirpiklerimin altından ona bakarken kalbimi kusacakmışım gibi hissediyordum. Sertçe yutkunduğunu duydum. Dudakları yavaşça aralandı.

"Küçüksün," dedi üstüne basarak. "Ben yirmi altı yaşındayım, belki oradan, senin olduğun yerden bakınca ben çok büyük bir adam değilim ama ben buradan bakınca küçük bir kız görüyorum. Sen yaşıtlarım için olmasa da benim için çok küçüksün."

"Olgun kadınlardan hoşlandığın için böyle düşünüyorsun, değil mi? Kendinden büyük kadınların seni anlayacağını düşünüyorsun," diye mırıldandım ve şaşkınlığın siyah gözlerindeki raksını izledim.

Buna cevap vermek yerine, "Körpesin ve de çok asisin. Söz dinlemiyorsun. Karanlığın içine yuvarlanmaya çalışmaktan vazgeç. Karanlığa sürükleniyorsun. Zararın neresinden dönersen kârdır," dedi, sesi beni bilinmezliklere sürüklüyordu.

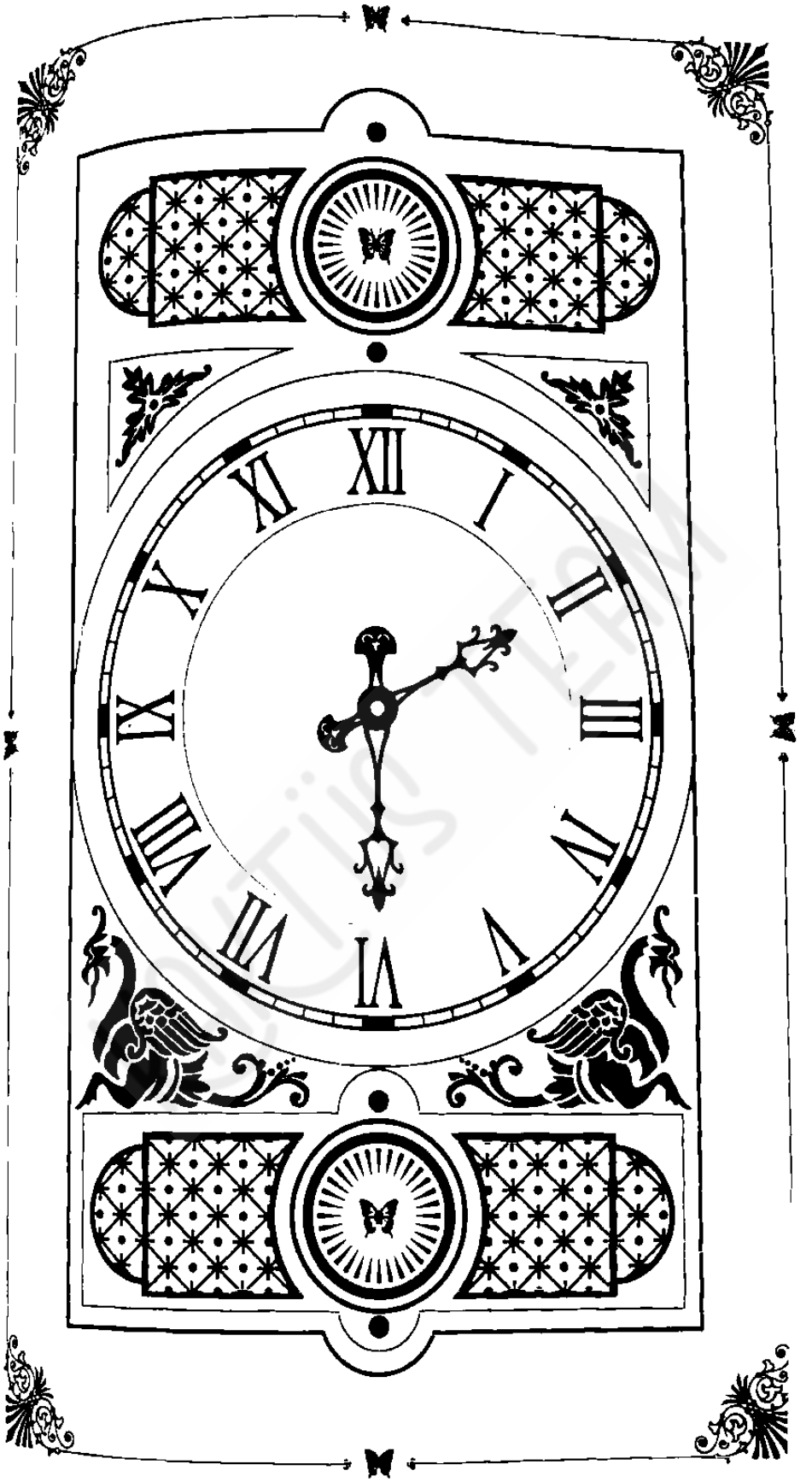
Kalbim, bir yılanın değiştirdiği derisini geride bıraktığı gibi kendi içinden çıkmak ve bu hisleri gerisinde bırakmak istedi. Tam olarak neden böyle hissettiğimi bir türlü anlayamasam da Karan'ın kelimelerinin ucunda beni hedef alan, ucundan kan damlayan oklar vardı.

"Ya benim o karanlığa çok ihtiyacım varsa?"

Yüzlerimiz arasındaki mesafenin kapanmaya başladığını fark ettiğimde ayağımın altındaki kaya parçalanıyordu sanki. İçimde bir panik havası baş gösterdi. Gözlerim Karan'ın yüzüme yaklaşan yüzünde dolaşıyordu. Karan'ın burnunun ucu burnumun ucuna değdi, ardından yanağını yavaşça yanağıma yasladı ve dudağını kulağımın yakın bir yerine getirip, sıcak nefesini kulağıma bıraktı. Bedenim teline dokunulmuş keman gibi titrerken Karan'ın boynundan yükselen ağır acı çikolata kokusunu alabiliyordum.

"Bu zararın artık dönülecek virajı da kalmadı velet."

Ve yağmur hızlandı.

CamScanner

CamScanner

II. SAHNE

Ruhumdaki apse sızlıyordu.

Perdeyi çekmek ve kendimi bu dünyanın aydınlığına kapatmak istiyordum. Karan'ın esmer teninin göğünde yıldızlar, galaksiler, halkası kırık gezegenler vardı. Parmak uçlarımdan zemine damlayan binlerce tonda, farklı renkler vardı. Tüm renkler aynı zeminde buluşup birbirine karıştığında çıkan ala bula görüntü siyaha çok yakın bir tondaydı.

Kendime doğrulttuğum silahın namlusu iki göğsümün arasında duruyordu.

Gözlerim bir süre aracın içindeki tek ışık olan radyo frekansının yazdığı kırmızı ışıkta takılı durdu. Aracın içi sıcaktı, düşüncelerimin erimeyen buzlarının aksine. Araç çalışmıyordu, denizin önünde park hâlindeydi ve tenimiz yağmurun altında yeterince ıslanmıştı. Islanan kazağım tenime yapışmıştı, ıslanan kazağımın altındaki beyaz tenim belli oluyordu. Aracın silecekleri arada bir çalışıyor, ön camın görüntüsünü puslandıran yağmur suyunu temizliyordu.

"Sence de bu altındaki şort böyle soğuk bir hava için biraz fazla kısa değil mi? Üşümedin mi?" diye sordu Karan, elleri direksiyonun üzerinde öylece ileriyi izlerken. Yaşanan sessizliğin bozulmasıyla eş zamanlı olarak gözlerimi kırmızı ışıktan ayırarak omzumun üstünden Karan'a doğru çevirdim.

"Üşümüyorum," dedim.

Birkaç saniye sessiz kaldı, alt dudağını yaladı, dilini iki dudağının arasından hafifçe dışarı çıkarıp sertçe ısırdı ve gözlerini kısarak ön cama bakmayı sürdürdü. Bronz teninin altında atan mavili yeşilli damarların şiddetle kabarışını görebiliyordum.

"Bence üşüyorsun."

"Bence sizi ilgilendiren bir şey yok Karan Bey," dedim resmiyeti önümüze çit gibi çekerek.

Karan aniden bana doğru döndüğünde irkildim.

"Çakıltaşı," dedi, tam gözlerimin içine bakarak, otoriter bir sesle. "Ben sabırlı bir adamım ama anlaşılmamaktan nefret ederim. Bunu bil. Benim hayatım, benim kararlarım kafasından şimdilik sıyrılsan iyi olacak velet. Çünkü Yaşar Çakıl şehri terk edene kadar benim küçük sevgilimsin. Yani bir süre bana maruz kalacaksın. Ayrıca..." Yavaşça yaklaştığında yüzü yüzüme çok yakındı. Nefesim kesildi. "...şu Karan Bey saçmalığından kurtulduğumuzu sanıyordum."

Benim küçük sevgilim. Bir an her zaman ruhumda taşıdığım, içime gömülerek kendine yer yapmış o apsenin sızım sızım sızladığını hissettim. Nefesimi tutarak onun kara gözlerine bakarken parmaklarım eteğin kenarını kavradı, eteği yavaşça avuçlarken dişlerimi sıktım. Gözlerim onun gözlerinden ayrılmazken söyleyebilecek tek bir kelimemin dahi olmadığını fark ettim. Dudaklarım birbirine dikilmiş iki farklı kumaş gibiydi.

Karan bir an duraksadı, gözleri kısaca dudaklarıma kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine bakarak, "Tuhaf," diye mırıldandı.

Sertçe yutkundum. "Tuhaf olan ne?"

"O kaplan gibi kükrediğini sanan ama aslında yalnızca miyavlayan küçük kedi yavrusu bu kez beni tırmalamak için pençelerini çıkarmadı."

Gözlerimi gözlerinin yoğunlaşan siyahından ayırırken ön cama çevirip şortun kumaşını avucumun içine alarak sıktım, soğuk kumaş bir an bana iyi hissettirdi.

"Çıkarmamı mı istersin?" diye fısıldadım.

Karan güldü, cevap vermeden aracın motorunu çalıştırdı.

Sıcak çikolatalı çöreğin kokusunu alabiliyordum. Mavi kısa okul önlüğümün altındaki koyu mor külotlu çorabım bacaklarımı kaşındırsa da bu

en sevdiğim çorabımdı ve annemden her defasında bu çorabı yıkamasını isterdim.

Henüz ikinci sınıfın başındaydık. Okuldakiler başka çorabın yok mu, diye dalga geçseler de bunu umursamazdım. Çorabımı yırtmamak için düşmeye özen gösteriyordum. İki yandan kara zorla ördüğüm saçlarım dağınık görünüyordu ama yine de o televizyon programını izlerken kendi kendime saç örmeyi öğrenebildiğim için şanslıydım. Zamanla daha iyi örebileceğimi içten içe biliyordum.

Eve giden yokuşu çıkarken aklım hâlâ yokuşun başındaki yeni açılan pastanenin çikolatalı çöreklerindeydi. Öğlen yemeği için eve gidiyordum çünkü babam yalnızca sabahları simit ve meyve suyu alabileceğim kadar para veriyordu. Yokuşu çıkarken terleyen alnımı avucumun içiyle sildim, babamın bana doğru geldiğini soluklanmak için kafamı kaldırdığımda fark etmiştim.

"Annen halana yemek götürdü, yok evde. Boşuna gitme eve," dedi babam yokuşu inerken. Hemen yanımda durduğunda gözlerini yüzümde gezdirdi. "Yemeyiver bugün bir şey. Ölmezsin."

Karnım gerçekten açtı, sabah yediğim simitten başka mideme hiçbir şey girmemişti.

Burnuma dolışan çöreğin kokusu açlığımı ikiye katlamıştı sanki.

Gözlerimi kaldırıp babama bakarken, "Yokuşun başına bir pastane açılmış," dedim utana sıkıla. "Bana beş milyon verir misin?"

Babam durdu, kaşlarını kaldırdı. "Ne yapacakmışsın o kadar parayı? Pastaneyi mi satın alacaksın?"

Utanarak gözlerimi ellerime çevirdim. "O çörekler üç buçuk milyon. Üç buçuk milyon versen de olur."

Babamın alayla güldüğünü duydum, ayak parmaklarımı içeri çektiğimde ayakkabının üstü kabardı.

"Sabah verdiğim parayı ne yaptın sen? Yedin mi?"

Kızaran yanaklarımı saklamaya çalışıp utanarak babama baktım.

"Simit aldım onunla."

"Hiç kalmadı mı paran?"

"İki yüz elli bin liram kaldı." Gözlerinin içine bakarken yanaklarımın içini dişledim.

"Piknik bisküvi al onunla. Ye." Babam tam yanımdan geçip gidecekken dolan gözlerimi ellerimle ovalayarak, "Benim canım çikolatalı çörekten çekti babacığım," dedim dudaklarımı bükerek.

Babam bana doğru döndü, yokuşta birkaç adım atarak bana yaklaştı ve tek kaşını kaldırdı.

"Yemezsen ölmezsin, değil mi? Koskoca kız oldun." Kolumu dirseğimin altından yakalayarak tuttu, acımasızca sıktı, dudaklarım bükülürken acıyla inledim.

"Acıdı baba," dedim dudaklarım gitgide daha da bükülürken. "Babacığım, acıdı."

Babam kolumu daha sert sıkarken, "Kırayım mı şuracıkta çöp kadar kolunu senin, ha?" diye tısladı. "Git al bir piknik bisküvisi, zakkımları. Ananın karnından çörek yiyerek mi çıktın?"

Dudaklarım titrerken kolumda hissettiğim acı tüm omzuma yayıldı, kalbim korkuyla çarparken gözlerimi etrafa çevirdim. Nefise teyze balkonda acıyan gözlerle bana baktı ama babama olan korkusundan sesini çıkaramadan balkonunun kapısını kapatıp içeri girdi.

Gözlerimden akmaya başlayan yaşlarla, "Babacığım, söz istemiyorum, acıdı," diyebildim, hüngür hüngür ağlamama ramak kalmıştı.

"Ağlamasana!" diye bağırdı babam beni kolumdan tutup sarsarken. "Gören de bir şey yaptım sanacak sana!"

"İstemiyorum ki," diyebildim gözlerimden şıpır şıpır akan yaşlar çeneme doğru kayarken. "Yapmadın ki sen bana bir şey."

Kelimeleri tam olarak telaffuz edemiyordum, henüz yaşımın küçük olmasından kaynaklı olsa gerekti bu. Ama yaşımın küçük olmasına rağmen farkında olduğum bir şey vardı, yaralanıyordum ve açılan yaraların kabuk bağlamasına izin vermeyen bir adamın kollarında büyüyordum.

Beni aniden sertçe yere itti, yokuşun tırtıklı yolu dizlerimin yere sürtünmesiyle tenimin alev almış gibi yanmasına neden olurken saç örgülerimden bir tanesi çözüldü, avuç içlerimi yere bastırdığım için avuç içlerim de yanıyordu şu an. Babam beni umursamadan yokuştan inmeye başladı. Yavaşça yere oturup dizlerimi karnıma çekip dizime üfleyerek baktım. Külotlu çorabımın diz kısmı parçalanmış, parçalanan yerden kanım sızmaya başlamıştı. Çenem titreye titreye ağlarken nefesimi dizime üfledim, parçalanan avuç içlerimle gözyaşlarımı silerek babamın arkasından bakmaya devam ettim.

Bir kez olsun dönüp arkasında bıraktığı bana bakmadı.

Elimde tuttuğum kitabın kapağını sertçe kapatırken zihnimi oyan bu anı dişlerimi kıracakmışım gibi sıkmama neden oldu.

Bir an sanki kolum yine onun avuçlarının arasında sıkılıyormuş gibi sızladı. Gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

Sık sık uğradığım, neredeyse tamamı ahşaptan oluşan eski bir kitapçı dükkânındaydım. Burayı seviyordum çünkü huzurun kitap kapağının arkasına yerleştirilen güzel kokulu sayfalarda olduğunu biliyordum.

Beni tüketip, bir gün tamamen yok edeceğini düşündüğüm hastalıklı düşüncelerimin etrafına duvar örüp, onlardan biraz olsun uzaklaşabildiğim tek yer burasıydı.

Küçücük bir dükkân olmasına rağmen içine binlerce kitabı sığdırmıştı. Bir iki kitaba daha göz attıktan sonra ilk incelediğim kitabı elime aldım ve kasaya doğru yürümeye başladım. Burada çalışan Özdemir abi, babamın yaşlarında ama babamdan daha genç görünen, iyi bir adamdı. Beni sık sık gördüğünden artık beni tanıyor, hatta diğer müşterilerinin aksine benimle sohbet etmekten çekinmiyordu.

"Kaç gündür uğramıyorsun Merve," dedi gülümseyerek. "Ben de başına bir şey geldi sandım." Meşeden yapılma masasının arkasında oturuyor, hesap işleriyle uğraşırken bir yandan da müşterilerle ilgileniyordu.

"Vizelere az kaldı, pek vaktim olmuyor Özdemir abi."

"Ah doğru. Nasıl gidiyor okul?" diye sordu elindeki işleri kenara bırakırken.

Gülümsemeye çalışırken omuz silktim. "Aynı. Koşuşturmaca işte."

"Aman oku kızım, oku," dedi gülümseyerek. "Ee bu sefer hangi kitabı aldın bakalım?"

"Uzun zamandır Küçük Prens'i okumak istiyordum," dedim elimdeki kitabı kasaya bırakarak. "Borcum ne kadar?"

Özdemir abi genişçe gülümsedi. "Küçük Prens genç yaşlı herkesin okuması gereken bir kitap. Bu kitap benden sana hediye olsun, ne zamandır görmüyordum seni."

Reddederek başımı iki yana sallayıp omzuma astığım siyah spor çantadan cüzdanımı çıkardım.

"Hayatta olmaz," diye çıkıştım. "Böyle şeyleri sevmediğimi biliyorsun Özdemir abi."

Özdemir abinin güldüğünü gördüm ama üstünde durmadan cüzdanımdan biriktirdiğim harçlığımın bir kısmını çıkarıp masanın üzerine bıraktım. Özdemir abi gönülsüz bir şekilde gereken miktarı aldıktan sonra paranın üstünü verdi, kitabı ve fişi poşetin içine koyup bana uzattı.

Kitapçının kapısı aniden açıldığında rüzgâr çanlarının şakırtısını işittim. Bakışlarım yavaşça cam kapıya döndü, Özdemir abi oturduğu yerden yavaşça doğrulurken, "Oo, Enis!" dedi. Bir an duraksadım, gözlerimi gördüğüm şeyin sevimsizliğine dayanamayarak devirdim. Karşımda duran o halkalı aptaldan başkası değildi.

"Merhaba Özdemir abi," dedi Enis.

Gözlerini bana diktiğini fark edince poşeti sıkıca kavrayıp, "İyi akşamlar Özdemir abi," diyerek kitapçının çıkışına doğru yürüdüm.

"İyi akşamlar güzel kızım, uğra yine," dedi Özdemir abi ama cevap vermedim, şu an hemen buradan çıkıp gitmek istiyordum çünkü çocuğu görmek bile sinirlerimin tepeme çıkmasına neden olmuştu.

Tam onun yanından geçerken, "Kaç bakalım atarlı," dediğini duydum ama umursamadan yanından sıyrılıp dükkândan çıktım. Ayaklarımı âdeta yere vurarak yürürken birkaç insanın durup bana baktığını fark ettim ama umursamadım. Şu an umurumda olan o halkalı gerzeğe dönüp iki laf sokamamış olmamdı. Özdemir abiyi gerçekten seviyordum, onun dükkânında tatsızlık çıkarmak istemediğim için kendimi tutmuştum. Kot pantolonumun ön cebindeki telefonum titreyince dişlerimi sıkıp telefonu cebimden çıkardım.

Gönderen: Billur Bayraktar
Unutulmuş gibi hissediyorum. Hiç mi gelmiyorum aklına? (19:49)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne zaman sinirli hissetsem sen yazıyorsun. Tuhaf. (19:51)

Gönderen: Billur Bayraktar
İçime doğuyorsa demek ki... Yine kim kızdırdı seni? (19:53)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Boş ver. (19:54)

Gönderen: Billur Bayraktar
Kim kızdırdıysa git onun koca götünü tekmele. Aptal insanlar için kendini sıkmaya değer mi? (19:56)

Billur'un yolladığı mesaja bakarken farkında olmadan sırıttım. Eve gidince ona bir şeyler yazacağımı aklımın bir köşesine not ederek telefonumu pantolonumun cebine sıkıştırdım ve elimdeki poşeti bileğime takıp, çantamı geriye doğru atarak düzelterek yürümeye başladım.

Yürüdükçe kasıklarıma resmen dikenler batıyordu ama hâlâ regl olmamıştım, gecikmişti, çoğu zaman böyle geciktiği oluyordu. Bijuteri-

lerin olduğu sokağa girdiğimde takip ediliyormuş hissine kapılıp birkaç kez dönüp arkama baksam da sonunda bunun benim yaptığım saçma sapan bir evham olduğunu düşünerek önüme dönüp hızla yürümeye devam ettim.

"Atarlı!" diye bağırdı hemen arkamdan. Adımlarım bir bıçak kadar keskin bir şekilde sonlanırken omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktım. Kumral halkalı büyük adımlar atarak bana doğru yürüyordu.

"Problemin ne?" diye sordum ona doğru dönüp kaşlarımı çatarak.

Şehrin ışıkları kumral saçlarının daha açık renkte ve parlak görünmesine neden olmuştu. Uzun bacakları sayesinde birkaç adımda yanımda bitti. Üstünde koyu yeşil bir kapüşonlu, kapüşonlunun üzerinde de deri ceketi vardı. Dar siyah kotu bacaklarını ikinci bir deri gibi sarmıştı, dudağındaki siyah halkayı diliyle döndürdü.

Omuz silkti. "Herhangi bir problemim yok aslında," dedi umursamaz bir sesle. "Aksine senin bir problemin olduğunu düşünüyorum. Hatta aslında problemin olduğunu da değil, senin problemli olduğunu düşünüyorum."

"Tek hücreli misin sen?"

Duraksadı. "Ne diyorsun kızım sen?"

"Tek hücreli misin?"

Enis kaşlarını çattı.

"Problemli."

"Kelime oyunu yaparak karşı cinsi etkileyebileceğini sanan bir tek hücreliyle uğraşsaydım, evet, gerçekten problemli olduğuma kendim de inanırdım."

Yüzüne yayılan o kendini beğenmiş ifade saniyeler içinde parçalara ayrıldığında ona bomboş gözlerle bakıyordum.

"Öyle olsam bile etkilemek isteyeceğim son insan bile olamazsın," dedi kendini beğenmiş bir şekilde.

Yüzünün ortasına çakmak istediğim yumruğu avucumun içine kilitlerken kaşlarımı kaldırıp gözlerimi devirdim ve yanaklarımın içini havayla doldurdum.

"Bak, sorunun ne cidden bilmiyorum ama sıkılmaya başladım. Beni görmezden gelmeye ne dersin Bay Görüntü Kirliliği?"

Yeşile kaçık ela gözleri kısıldı. "Çok yanlış insana çattığının farkında mısın?" diye sorduğunda içi boş bir kahkaha attım.

"Ya amma çok yanlış insan varmış ülkede. Her gün çatıyorum."

Bana düz düz baktı. "Sen herhiden sorunlu çıktın ya."

"Şu an asıl sorunlu gibi görünen sensin. Kayboł," dedim, yanından sıyrılıp yürümeye başladım. Çok değil, birkaç adım sonra arkamdan tekrar seslendi ama onu duymazdan gelmeye çalıştım.

"Yanlış yoldasın!" diye bağırdı.

"Seni duymuyorum," diye fısıldadım, ama bunu duymadığını biliyordum.

"Problemli! Bu iş burada bitmedi kızım, sen kaşındın!"

"Aa deli mi ne," diye söylendim kendi kendime.

Tıpkı bir deli gibi kendi kendine olduğu yerde bağırıp çağırmaya saçma sapan tehditler savurmaya devam edebilirdi. Umurumda değildi.

Eve geldiğimde paltomu portmantoya astıktan sonra odama geçtim. Çok değil on dakika sonra annem yemeğe çağırmıştı, bu beni şaşırtsa da ona yemeyeceğimi söylemiştim. Biraz internette takıldıktan sonra herkesin uyuduğundan emin olunca odadan çıkıp mutfağa geçtim. Evin tüm ışıkları sönüktü, mutfak çift kanatlı buzdolabının göstergesinden yayılan ışık ve elektronik aletlerden yükselen birkaç küçük, nokta kadar ışık dışında karanlıktı. Kalın perdeyi yavaşça açtım, tül perdeyi çektim, sokak lambasının ışığı mutfağı aydınlatırken buzdolabını açıp, vişne suyu şişesini çıkarıp şişeyi kafama diktim.

"Uyumadın mı?" dedi annem aniden. İrkilsem de bozuntuya vermeden omzumun üzerinden anneme baktım.

"Yok," diye fısıldadım, sesimdeki cansızlığı fark etti mi bilmiyordum. "Sen neden uyumadın hâlâ?"

Benim kahverengi gözlerimin aksine, Defne'nin gözleri gibi ela olan gözlerini yavaşça ovdu.

"Uyku tutmadı," dedi ve tezgâha doğru yürüdü. Tezgâhın üzerindeki kristal sürahiye doğru uzandı. "Konuşalım mı biraz?"

"Olur," dedim elimdeki şişeyi buzdolabına geri koyup buzdolabını kapatırken. "Ne hakkında konuşacağız?"

"Senin hakkında."

İrkildim. "Dinliyorum."

Annem kristal sürahideki suyu su bardağına doldurduktan sonra ahşap sandalyeye oturdu, çenesiyle karşısındaki boş sandalyeyi işaret etti. Gösterdiği yere oturdum, varsayımlar kıyıya vuran dalgalar gibi zihnimi eşelerken, yüzümde sabit tuttuğum mesafeli bir ifadeyle annemin gözlerinin içine baktım.

Kısa süren sessizliğin sonunda, "Odanda bir elbise buldum," diye fısıldadı.

"Elbise buldun?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu mu konuşacağız? Odamda bir elbise bulman çok mu anormal?"

"Merve, ben ciddiyim. Bahsettiğim senin odanda normal bir elbise bulmuş olmam değil. Senin dolabında evimizin bir aylık ihtiyacını karşılayacak fiyatta bir elbise bulmuş olmam."

"Esas konuya dönsek?" dediğimde kaşlarını çattı ama sessiz kaldı. Onun sorunu buydu. Bağıramıyordu. Lanet olsun ki ona ne yapılırsa yapılsın böyle suspus oluyordu. Onun bu huyundan nefret ediyordum.

"Harçlıklarınla öyle bir elbise alamayacağını, alabilecek olsan bile öyle bir elbiseye o kadar para vermeyeceğini biliyorum," dedi yavaşça.

"En azından beni biraz tanıyormuşsun," diye fısıldadım, duymaması için ağzımın içinden konuşmuştum.

Suyundan bir yudum alıp bardağı masanın üzerine bırakırken sertçe yutkundu. "O elbiseyi nereden buldun?"

"Ne zamandan beri odamı karıştırıyorsun?" diye sorusuna soruyla karşılık verdiğimde bir an duraksadı ama hemen ardından savunma moduna geçerek, "Sen benim kızımsın. Odanı toplamak için girmiştim. Odanı falan karıştırmadım," dedi.

"Odamı kendim topladığımı ve böyle bir şeye ihtiyacım olmadığını biliyorsun," dediğimde sesim de bakışlarım da ruhsuzdu, gözlerimi gözlerinden ayırmadım. Kelimelerimin dokunduğu ruhu, aramızdaki uçurumun derinleşmesine neden oluyordu.

"Gittikçe daha da aşılmaz bir duvara dönüşüyorsun," dedi yavaşça. "Sana ulaşamıyorum Merve."

Başımı iki yana sallarken birkaç saniyeliğine gözlerimi yumdum. Gözlerimi tekrar açtığımda dişlerimi sıkıyordum. "Sorun şu ki," diye fısıldadım ayağa kalkarken. "Bana ulaşmayı bir kez olsun denemedin anne."

Bana bakakaldı. "Merve..."

"İyi geceler anne."

Mutfaktan hızla çıkıp odama geçtiğimde annemi orada o şekilde bırakmanın ağırlığını omuzlarıma almıştım sanki. Uzun, siyah saçlarımı kocaman bir kuş yuvasını andıran topuzumla bir şekle soktuktan sonra siyah, üzerinde Tazmanya Canavarı baskısı olan pijamalarımı giydim ve yatağın üzerine çıkıp dizlerimi karnıma çekerek oturdum. İfadesiz

gözlerim duvarlar ve zemin arasında gezinirken komodinin üzerinde sarsa rakılı duran telefonum titredi. Bir an Billur'a mesaj attığımı hatırladım.

Gönderen: Karan Çakıl

Umursadığını biliyorum velet. Kapıya çık. (02:26)

Bir an gözlerim kocaman açıldı, bakışlarım hemen yatağımın caprazında duran pencereye kaydı. Ne yani, o burada mıydı? Niye gelmişti? Yine dedesi yüzünden falan mı gelmişti? Soru işaretlerinin ucundaki kancalar zihnime arka arkaya saplanırken yataktan indim pencerenin perdesini kaldırıp sokağa baktım.

Turuncu sokak lambasının altında siyah Range Rover'ın kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde toplamış, odamın camına bakan Karan'ı görünce kalbim boğazımdan çıkmak, odamda parkur atarak turlamak istedi.

Dışarıda yağmurun çiselediğini, damlaların, sokak lambasının yaydığı ışığın etrafından sicimle yeryüzüne düşüşünden anlamıştım.

Üzerinde yalnızca kolları dirseklerine kadar sıvanmış siyah bir kazak ve kot pantolon vardı. Göğsü büyük bir ağırlıkla aşağı yukarı kalkıyor, onun dışında hareket dahi etmiyordu. Hızlıca perdeyi indirerek odamdan çıktım, küçük adımlarla koridordan geçip portmantodan siyah paltomu alarak omuzlarıma attım ve çıkış kapısını büyük bir dikkatle açıp dışarı sızdım. Anahtarı alıp kapıyı yavaşça kapattım. Karan'a doğru baktım, botlarımın üzerine basarak yavaşça ona doğru yürümeye başladım. Yürürken gözlerim etrafta geziniyordu.

Hemen yanına vardığımda, "Burada ne işin var?" diye fısıldayarak çıkıştım. Sert bakışları beni botlarımdan başlayarak topuzuma kadar süzdü, göğsünde topladığı kollarını yavaşça serbest bırakıp kalçasını yasladığı kaputtan çekildi ve aracın ön kapısını açtı. Ben meraklı gözlerle ona bakarken o aracın içinden siyah bir poşet ve şirketinde kalan spor çantamı çıkarıp bana uzattı.

Poşete bakarken, "Ne bu?" diye sordum.

"Kıyafetlerin," dedi düz bir sesle.

"Teşekkür etmeyeceğim," dedim ona dik dik bakmaya devam ederek.

"Memnun olurum." Gözlerimin içine bakarken alt dudağını yavaşça yaladı. "Bölüm Başkanı'yla konuştum, stajın bitti."

"Tamam."

"Tamam."

"Güzel," diye saçmaladığımda hâlâ gözlerimin içine bakıyordu.

"Öyle," dedi bana uyarak.

"Peki."

"Peki." Neden bunu yaptığımız konusunda hiçbir fikrim yoktu, sanırım biraz daha yanında kalmak istiyordum. Göğün yeryüzüne emanet ettiği yağmur damlaları saçlarımın arasına saplanıyordu.

"İyi o zaman," diye fısıldadığımda sertçe yutkundu.

"İyi," dedi, sanki normal bir şey konuşuyormuşuz gibi görünüyordu.

"Gidiyorum," dedim gözlerinin içine bakmaya devam ederek.

"Gitmelisin," diye fısıldadı karanlık bir sesle.

"İyi geceler." Topuklarımın üzerinde dönecekken duraksadım. "Yani iyi sabahlar da olabilir."

"Sıçtın, bir de sıvadın. Bravo," dedi diğer Merve elini alnına koyup başını iki yana sallarken.

Tam arkamı dönmüş gidiyorken, büyük, sıcak elini bileğime doladı, atacağım adım havada kalırken sertçe yutkundum. Aniden beni kendine doğru çevirdi, toprağın içindeki yılanlar göğsüme dolanıp kalbimi sıkıştırırken gözlerimi gözlerine diktim.

"Bölüm Başkanı seninle uğraşmayacak," dedi gözlerimin içine çizdiği resimleri yine gözlerimin içinde ateşe verirken. "Sen de birilerinin kafasından aşağı kahve boşaltmamaya çalış."

Tüm binalar sanki üzerime yıkılıyormuş gibi hissederken, "Tamam," diyebildim.

Bileğimi bırakıp gözlerini gözlerimden uzaklaştırdı. "Git hadi," dedi, sesi kuruydu.

Ona sırtımı dönüp eve doğru yürürken, düşündüğüm tek şey arkamda bıraktığım o adamdı aslında. Gecenin, hatta sabahın bu saatinde neden kıyafetlerimi getirmek için kalkıp buralara kadar gelmişti ki? Anahtarı kapının deliğine sokarken omzumun üzerinden ona baktığımda göz göze geldik.

Karanlığı deşen kuzguni siyahı gözleri parlıyordu.

"Teşekkür etmeyeceğim," diye dudaklarımı oynattığımda yavaşça başını salladı, dudağı hafifçe yukarı kıvrılır gibi oldu.

Kapıyı açıp içeri girdiğimde yanaklarımı geren sırıtma isteğini bastıramadım. Tam o sırada telefonum bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl

Tazmanya Canavarı mı? Ciddi misin? (02:46)

Gözlerim yavaşça üzerimdeki pijamaya kayarken kaşlarım çatıldı.

"Eskiden en azından okula birlikte gelirdiniz. Şimdi tamamen kopmuş bir iplik gibisiniz," dedi Büşra elindeki karton bardaktaki çayı masaya bırakıp göz ucuyla karşı masada oturan Defne'yi gösterirken. Hemen ardından karşıma oturdu ve kafeteryadaki uğultulu kalabalığa bakarak yanaklarının içini şişirdi. "Stajın bitmiş."

"Öyle."

Karton bardağın içindeki sıcak kahveyi avuçlarımın arasında tutmaya devam ederken, acaba Büşra dün olanları görmüş müdür diye iç geçirdim ama görseydi şimdiye çoktan beni soru yağmuruna tutmuş olması gerekirdi.

"Damla buraya bakıyor," diye homurdandı.

"Baksın. Umurumda değil."

Kaşlarını kaldırırken, "İlgilendiğin başka bir şey mi var yoksa?" diye sordu imalı bir ses tonu kullanarak. Gözlerimi kahvenin yüzeyinden çekmeden derin bir nefes aldım, yanaklarımın içini dişledim.

"Yine ne saçmalıyorsun Büş?"

"Saçmalıyor muyum?" diye sordu yüzümü eşeleyen meraklı gözlerle. "Merviş'im, Kara Prens seni siyah atıyla... Ay pardon siyah cipiyle almaya geliyor ve ben saçmalıyorum... Öyle mi?"

"Tam olarak öyle yapıyorsun," diye homurdandım gözlerimi kaldırıp ona bakarak. Suçlu küçük çocuklar gibi sırıttı.

Çayından bir yudum aldıktan hemen sonra, "Olgun erkeklerden hoşlandığını biliyorum. Senin on sekiz, on dokuz yaşlarında biriyle çıkmayacağını şu okuldaki herkes az çok tahmin edebilir," dedi bilmiş bilmiş. "Hem seni kendi yaşıtın biriyle düşünemiyorum bile!"

"Saçma..."

"Lanuyorum!" diye tamamladı beni yüksek sesle.

"Seninle bu konu hakkında tartışmayacağım. Saçma sapan romantik dizileri izlemekten vazgeçtiğinde konuşalım."

Başını iki yana sallarken omuz silkerek dudak büktü. Kahvemi içerken Büşra'nın daha fazla soru sormaması işime gelmişti doğrusu. Büşra

CamScanner

abartmayı seviyordu. Biri bin yapanlardandı, ben de onun bu huyundan pek hazzetmiyordum.

Aniden masama konan cam şişenin çıkardığı takırtıyla irkilerek şişenin sahibine baktığımda, Enis'in yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Kaşlarım aniden çatıldı, yan masadan bir sandalye çekip hemen karşıma oturdu. Cam şişenin içindeki kolayı önüne çekerken gözleri hâlâ üzerimdeydi.

"Pardon?" dedim sorar gibi, kaşlarım alnıma kadar yükselmişti.

"Oturdum," dedi rahat bir tavırla.

"Oturduğun gibi kalkıyorsun. Hemen," diye emrettiğimde dudağı alaycı bir kıvrımla yukarı doğru kavislendi.

"Oturdum ve kalkmayı düşünmüyorum Bayan Problemli. Varlığıma alışsan iyi edersin," dedi, gözlerimin içine ısrarla bakmayı sürdürüyordu. Ela gözlerinde midemi bulandıran bir kararlılık vardı.

"Kalk," diye fısıldadı Büşra çekinerek. "Diğer masaya gidelim Merve."

Kaşlarım tamamen çatılırken, "Biz neden gidiyormuşuz Büşra?" diye sordum. "O gidecek!" Büşra gözlerini kocaman açarak bana bakarken omuz silktim.

"Siz nereye gidiyorsunuz Büşra?" diye dalga geçti Enis. Büşra utanarak kafasını farklı bir yöne çevirdi. Enis güldü. "Ne güzel oturuyoruz."

"Derdin ne?" diye sordum, sert kabuğumu gördü. Bağırmamak için kendimi zor tutuyordum. Dirseğini masaya yasladı ve bana hiç de normal olmayacak bir şekilde yaklaşarak gözlerimin içine baktı. Gözleri şu an elayı kesmiş bir yeşil rengindeydi.

"Derdim sensin," dedi kısık bir sesle.

"Gerçekten büyük bir dert," dedim gözlerimi onun gözlerine dikip, savaş bayrağını en üste çekerek. "Ama bu derdin seni umursamadığı kesin. Biliyor musun, sen ve senin gibilere çok gülüyorum. Beni eğlendiriyorsunuz. Sizi umursamayan, kafasına bile takmayan insanları dert edinebilecek kadar işsizsiniz çünkü. Ne yap biliyor musun? Git ve işine yarayabilecek bir hobi edin ve beni kendine fobi olarak gör. Asla yaklaşma."

Masayı sertçe ona doğru ittiğimde masanın kenarı karnına çarptı. Yüzünü buruşturarak acıyla baktı, onu umursamadan masadan kalktım ve kafeteryanın çıkışına doğru yürüdüm. Üzerimizde dönen meraklı gözlerin varlığını hissetsem bile umursamamıştım.

Girdiğim her ders karınca adımı hızında ilerlemiş, tüm günüm fakültenin mahzene benzeyen duvarları arasında geçmişti. Bu vaktin büyük bir kısmını düşünerek, sorgulayarak, anılarımın üzerinden siyah pilot kalemle geçip onları belirginleştirerek geçirmiştim. Sorun düşünmek değildi aslında. Sorun, düşündüklerinin içinden çıkamamaktı. Düşüncelere hapsolmaktı. Ne zaman bir düşünceye hapsolsam, bileğime görünmez bir neşter basıyordum.

Varlığı dahi olmayan bir kesik nasıl bu denli acıtabilirdi? *Baba.* Sanırım düşüncelerimi en çok meşgul eden kelime buydu. Tek kelime, iki hece, dört harf... Beynimin loblarını bıçağıyla dövdü durdu. Göğüs kafesimin ortasında siyah bir gül gibi açtı, zehirli dikenlerini kalbime batırdı.

Bu düşünceyi zihnimden savmama neden olan bir isim vardı. Bir adam. Karan Çakıl. Karan'la ilgili merak ettiğim, öğrenmek istediğim, zihnimin çekmecelerine yerleştirip, zamanı gelince açıp bakmak istediğim birçok şey vardı. Mesela doğum günü ne zamandı? Annesinin adı neydi? Babasının? Hiç âşık olmuş muydu? Ya da... Şu an birine âşık mıydı? Burcu neydi? En sevdiği yemek neydi mesela?

Onu tıpkı bir matematik problemiymiş gibi kafamı yorarak, mantığımı kullanarak, zamanımı harcayarak çözmek istiyordum. Aramızdaki o bariyeri yok etmek, bariyerlerin arkasına saklanan Karan'ı bulup onunla tanışmak istiyordum. Fakültenin çıkışına doğru yürürken zihnimin kaldırımlarını döven adımların sahibi o adamdı. Derin bir nefes alıp fakültenin önünde dikildim ve telefonumu çıkarıp rehberime girdim.

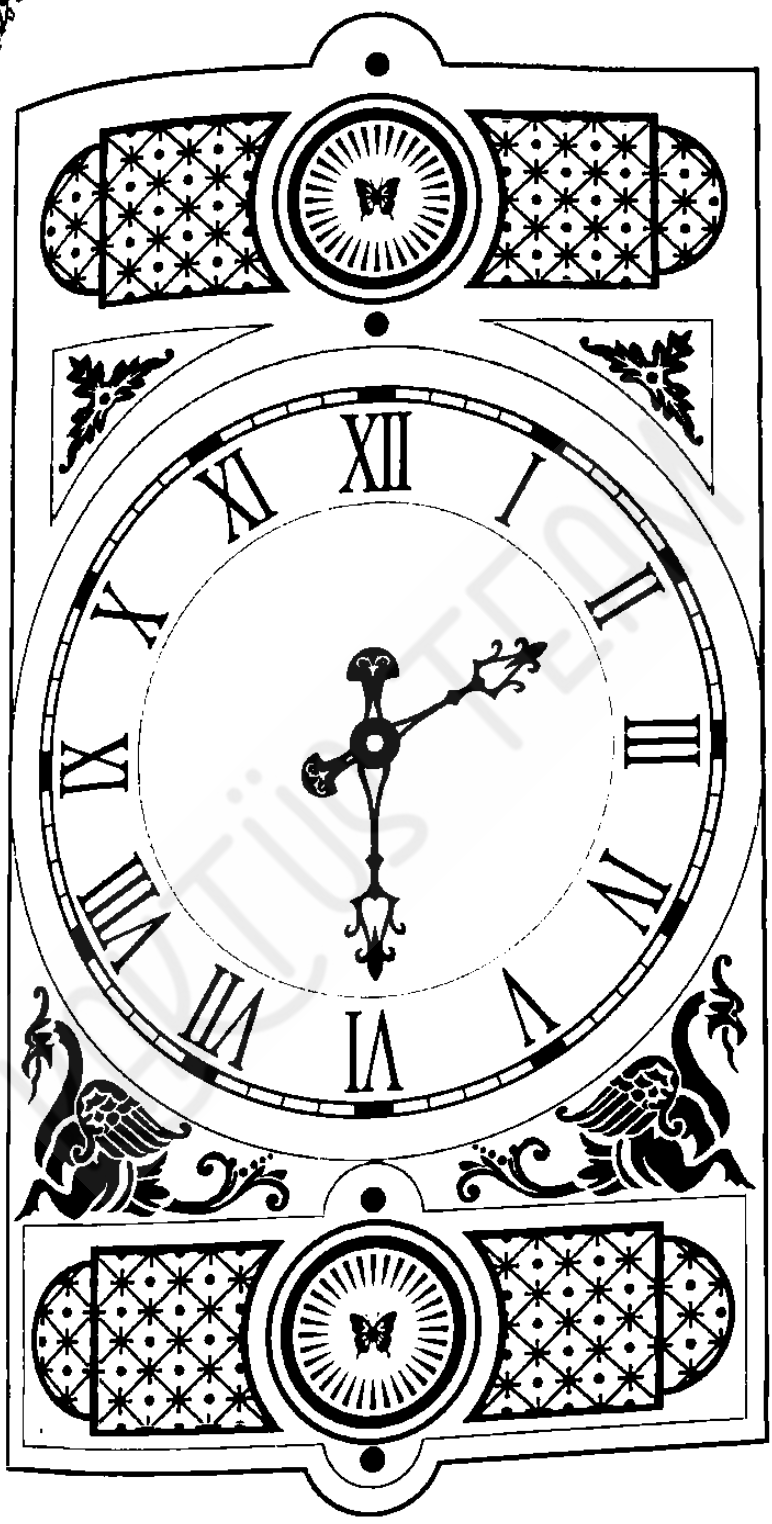
Karan Çakıl aranıyor...

"Çakıltaşı?"

"Okulun önündeyim," diye fısıldadım. "Seni bekliyorum."

Cevap vermeden telefonu kapattığında dudaklarım yukarı kıvrıldı. Bunun ne demek olduğunu biliyordum. Kabaydı ama en düşünceliydi kabaların. Çok değil, yalnızca on dakika sonra burada olacağını biliyordum. Bu düşünce yanaklarımı ısıtırken sırtımı okulun dış duvarına yasladım.

Yanılmıştım, on dakika içinde gelmemişti. Henüz dokuzuncu dakikaya girmeden siyah Range Rover okulun önündeydi. Ve ruhumda sızlamak için ufacık bir esinti bekleyen o apse, sonunda patlayıp pis kanı dışarı akıtmıştı.

XII
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI

Topraktan gelmiş bir kelebeğin
ateşe çekilmesi gibi, topraktan
geldim ve ateşine doğru çekildim.
Bu dünya yüzüme senin adında
bir tokat vurdu, izi geçmiyor.
Sana çekildim, bu ateşten geri
kül olmadan dönülmüyor.

12. SAHNE

Avuç içlerime görünmez yazılar yazardım bazen.

Alnıma yazılan kaderin bulanıklığının aksine, avuçlarıma yazdıklarımın mürekkebi yaşadıklarımdı. Geleceği göremeyen birine kör diyemezdiniz, lakin geçmişi unutan birinin göz kapakları birbirine dikilmişti. Asıl kör onlardı. Görmeyen gözlerle güzel yazılar yazamazdınız ama gören gözler de her zaman güzel şeyler yazmazdı.

Onun avuçlarıma yazdıklarımı görmesini istiyordum.

Önümdeki kahvenin köpüren yüzeyine bakarken, parmaklarım sıcak kupanın etrafını çevrelemişti. Karan'ın yüzümde dolanan kasvetli bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Taze kurabiye kokulu, kahvesinin tadının gerçekten güzel olduğuna kanaat getirdiğim küçük bir kafedeydik. Kafenin duvarları fildişi rengindeydi ve hemen kasanın yanında duran tezgâhta rengârenk kurabiyeler, tatlılar vardı. Tatlı şeyler ilgimi çekmediği için onları yok saymış ve sade bir kahve söylemiştim. Karan da tıpkı benim gibi sade bir kahve söylemişti ve ne yalan söyleyeyim, sanırım ona ikinci kez hayran olmuştum. Kahve seven insanları samimi buluyordum.

"Eminim kahve bile rahatsız olmaya başlamıştır," dedi Karan düz bir sesle. Bakışlarımı usulca kaldırıp ona baktım.

"Anlamadım?"

Kollarını göğsünün üstünde toplamış ve ona küçük gelen sandalyede yayılarak oturmuştu. "Çok dikkatli bakıyorsun," dedi gözlerimin

içine bakarken. Ardından çenesiyle avuçlarımın arasında duran kahveyi işaret etti. Ondan bahsediyorum.

"Dalgınım biraz," diye itiraf ettim gözlerimi tekrar kahvesine dikerek. "Kafamı kurcalayan şeyler var."

"Kafanı kurcalayan şeyleri merak etmeye başladım. Kahveyle ilgili mi?" diye sordu gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Kaşlarım daha da çatılırken bir insanın nasıl bu kadar ifadesiz bir şekilde espri yapabildiğini düşündüm. Ama yapıyordu işte. Hoş, yüzüne bakan bunun espri olduğunu dahi düşünmezdi. Sürekli birilerini dövecekmiş gibi bakıyordu. Görüntüsü suç işlemeye müsait gibiydi.

"Seninle ilgili."

Karan cevap vermedi, inatla ona bakmaya devam ettim. Kaşları çatılmıştı ama yüzündeki stabil ifade varlığını koruyordu. Soru işareti dolu gözlerle ona baktığımı fark edince gözlerini önündeki kahvesine çevirdi. Siyah gözler kahvenin yüzeyinde dolanırken uzun kirpikleri keskin hatlı yanaklarını gölgelendirmişti.

"Benimle ilgili kafanı kurcalayan şeyin ne olduğunu merak etmiyorum aslında," dedi mekanik sesiyle. "Ama yine de merak ettiklerini sormana izin vereceğim."

"Merak ettiğimden falan değil aslında," dedim soğukluğuna sinirlenerek. Ne diye sinirleniyordum ki sanki? Benim ondan bir farkım var mıydı? Hayır, yoktu. O zaman sinirlenmeye de hakkım yoktu.

"Kahveni iç artık Çakıltaşı," dedi. "Yoksa o kahveyi kafamdan aşağı boşaltma planları kurduğun için mi o kadar dikkatli inceliyorsun?"

Yanaklarım ısınırken gözlerimi devirdim. Simsiyah bariyerlerin ardından bana seslenen bir adam vardı. Silüetini görüyordum ama gerçekliği henüz yansımamıştı gözlerime. Her şeye rağmen stabil bir şekilde düz tuttuğu sesi, simsiyah bir meleğin kanat çırpışlarını andırıyordu. Belki çok daha güzeldi.

"Gerçekten bu konuyu neden bu kadar büyüttüğünü anlamıyorum. O kız bunu hak etmişti. Yerimde bir başkası olsaydı çok daha ağır şeyler yapabilirdi bence."

"Sıcak bir kahveden bahsediyoruz Çakıltaşı. Döktüğün şey bir kola ya da bir bardak su değildi."

Düz ruhsuz bir bakışma.

"Pişman değilim," dedim kelimelerin üstüne basarak. "Yine olsa yine yapardım."

"Aklın hâlâ yapamadıklarında mı yoksa?"

"Evet," diye homurdandım.

"Elinin altında bir fincan sıcak kahve varken seninle tartışmayacağım yeter," dedi alay dolu kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikerek.

Baktığı yerlerden vuruluyordum ve dikiş tutmaz bir yara gibi açılıyordum sanki.

Ona cevap vermedim. Kahve kupasını dudaklarıma götürürken gözleri gözlerimdeydi ve bakışı kaşıyarak kabuğunu kaldırdığım yaranın çevresindeki sızıyı hatırlatıyordu bana. Gözleri yavaşça dudaklarıma doğru kaydı. Bilinçsizce kahve bulaşan yeri emerken gözlerinin hâlâ aynı yerde olduğunu bilmek yanaklarımdaki ısının tüm vücuduma eşit dalgalar hâlinde yayılmasına sebep olmuştu.

"Kes şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Anlamadım?"

Gözleri gözlerimi bulduğunda bana tuhaf tuhaf bakıyordu. "Kahveni içtiysen kalkalım," dedi soğuk bir sesle.

"Kalkalım," dedikten hemen sonra onu umursamadan kahvenin parasını masanın ortasına bıraktım. Bir süre masanın ortasına bıraktığım paraya baktıktan sonra kademsiz siyahlarını yüzüme dikti.

"Al şunu," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Hayır."

"Çakıltaşı. Al. Şunu."

"Almayacağım," dedim ona düz düz bakarak.

"Eğer parayı alırsan sana benimle ilgili cevabını merak ettiğin soruları sormana izin verebilirim."

Düz bakışlarının radarına takılmış bir şekilde ona bakarken, bana hakkında bir şeyler anlatabileceği düşüncesi önüme dikildi ve parayı almam için bana yalvarmaya başladı. Öğrenmek istiyordum. Hangi gazeteyi okuyordu? Hangi takımı tutuyordu? Doğum günü ne zamandı? Annesinin adı neydi? Babasının adı neydi? Neden rüyasında annesini sayıklıyordu?

"Merak ettiğimi kim söylemiş?" diye sorduğumda yüzüme düz düz bakmayı sürdürdü.

"Sen bilirsin."

Masanın üstündeki parayı geri alırken gözlerimi kısarak ona baktım. "Merak etmiyor olmam sormayacağım anlamına gelmez."

Hiçbir şey söylemedi ama keyfi biraz olsun yerine gelmiş gibi görünüyordu. Siyah deri cüzdanından yüklü bir miktar parayı masanın üstüne bıraktıktan sonra yaylan bir şekilde oturduğu sandalyeden kalktı ve kahvesinden son bir yudum alıp çıkışa doğru yürümeye başladı. Ben de onu takip ettim. Cipin kilidini uzaktan kumandayla açtı, seri bir şekilde sürücü koltuğuna otururken ben de hemen yanındaki yolcu koltuğuna oturdum. Motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtıktan hemen sonra arabayı geri geri sürerek direksiyonu kırdı ve gaza bastı. Yağmurdan sonra yüzünü gösteren kızıl güneş çoktan batmış, gün yerini kasvetli bir mavi rengine bırakmıştı. Ben beynimdeki soruları derlerken, cebindeki telefonu çıkarıp bir numara tuşladı ve telefonu kulağına götürdü. Göz ucuyla onu izlerken sessiz kalıp soruları hazırlamanın en mantıklı yol olduğunu düşündüm.

"Sergen," dedi karşı taraf telefonu açtığında. "Kayseri'de misin?" Karşı tarafı dinledi. "Hâlâ gitmedin mi?" Kavisli siyah kaşlarını çattı. Çok güzel görünüyordu. "Sana sabah Kayseri'de ol demiştim. Hayır, şu an yanına gelemem. Sen de bir an evvel Kayseri'ye gitmeye bak. Giderken benim moruğu da alsan hiç fena olmaz aslında."

Ciğerlerime derin bir nefes doldururken göz ucuyla bana baktı. Bir an nefesin içimde sıkışıp kaldığını hissettim. Uzun ve olabildiğince siyah olan kirpiklerinin arasından bana bakan kuzguni siyahı gözler kısaca yüzümü inceledikten sonra, "Tamam Sergen. Kayseri'ye vardığında beni haberdar et. Sana onun adresini vereceğim. Onunla ilgili tüm gelişmelerden haberdar olmak istiyorum," dedi telefonun diğer ucundaki kişiye.

Kalbim kasıldı. Haberdar olmak istediği kişi bir kadın olabilir miydi? Bu düşünce beynimin duvarına saplanmış zehirli bir ok gibiydi. Uyuşturup yavaş yavaş öldüren, kandan hoşlanan acımasız bir zehir düşüncelerimin içine aktı ve kelimelerimi hedef aldı.

Karan telefonu kapatıp cebine koyduğunda gözlerimiz bir kez daha buluştu ama bu kez çok daha kısa sürmüştü. Kuzguni siyahı gözler altımızda akıp giden yola dönerken, "Merak ettiklerin neler?" diye sordu yavaşça.

"*Bekle, listeyi çıkarıyorum. Şöyle bir milyon tane falan soru olması gerek,*" dedi diğer Merve elinde rulo şeklinde sardığı uzun kâğıda bakarken.

"Doğum günün ne zaman?" diye sordum mal gibi. Klişe sorulardan başladığım için kendi kendimi alkışlamak istiyordum.

Omzunun üstünden bana tıpkı bir geri zekâlıymışım gibi baktıktan sonra, "1 Kasım 1988," diyerek önüne döndü.

"Akrep burcusun demek," diye fısıldadım.

"Tamamen akrep," diye onayladı beni.

"Astrolojiye inanır mısın?"

"Bazen evet, bazen hayır."

"Ben de akrep burcuyum."

"Biliyorum," dedi direksiyonu sağa kırarken. Yağmurun nemini zeminde taşıyan otobana çıktığımızda araba çok daha rahat ilerlemeye başladı.

"Nereden biliyorsun?"

"17 Kasım 1995?"

Bir an benimle ilgili bir şeyleri biliyor diye heyecanlanmak istesem de bunun sebebinin staj olayından kaynaklı olduğunu biliyordum.

"Soruların bu kadar mı? Yalnızca doğum günümü mü merak ettin?"

"Kafamda birçok soru var. Ama sanırım şimdi bunun sırası değil."

"Sorularını yarın akşamki yemekte yanıtlamak isterim," dedi Karan sakin bir sesle. Bir an afallayıp ona baktığımda omzunun üstünden bana baktı. "Ne var? Dedeme seni yemeğe çıkaracağımı söyledim. Yoksa beni bir ayağı çukurda olan arkadaş tayfasıyla tavla oynamaya zorlayacaktı."

"Yine emir veriyorsun. O yemeğe geleceğimi kim söyledi?" diye çıkıştım aniden.

Bir süre sessiz kalsa da bu sessizliğin bir kabullenme olmadığının bilincindeydim. Adam vazgeçmek nedir bilmiyordu çünkü.

"Bu iş bitene kadar yanımda olmak zorundasın," dedi sakinliğini koruyarak. "En başta kabul etmeseydin."

"En azından rica edebilirsin, değil mi?"

Karan kuzguni siyahı gözlerini devirirken derin bir nefes alıp bakışlarını arabanın tavanına kaydırdı. "Ne istiyorsun kızım? Ayağına kırmızı halı mı sereyim? Kapının önüne alevlerle *'benimle yemeğe gelir misin?'* mi yazayım?"

Bir an isyan eder gibi çıkan sesine hayretle baksam da içten gelen gülme isteğini durdurmaya çalışarak alt dudağımı dişledim.

"Rica etmeni istiyorum. Kapımın önünde ateş yakmana gerek yok."

"Sabrımı sınıyorsun velet."

"Seninle yemeğe çıkmak zorunda olduğumu düşünmüyorum," diye meydan okudum. "Hem dedenin bizi takip edeceğini falan da düşünmüyorum. Benimle yemeğe çıkmış gibi yapabilirsin bence. Sen rica etmeyi öğrenmediğin sürece, ben seninle hiçbir yere gelmem."

"Soracaklarının cevabını alabilmek için gelmen gerek," derken sesi alaycıydı. "Ah, ama hakkımda öğrenmek istediğin şeyler senin de söylediğin gibi *önemli değilse* sorun değil. Gelmeyebilirsin."

İçimi kemiren soru işaretlerinin merakıma indirdiği sert darbeler yüzünden olsa gerek, Karan Çakıl'a bilmem kaçıncı kez boyun eğmek zorunda kalmıştım. Yol boyunca neredeyse hiç konuşmayarak onunla yemeğe geleceğimi kabul etmiş olduğumu ilan etmiştim. Tek duam gideceğimiz yerin burjuva mekânı olmamasıydı. Üstelik sorularıma yanıt alacağım için olsa gerek biraz daha iyi hissediyordum. Hem yarın akşama kadar yeni bir soru listesi hazırlayabilirdim.

Siyah cip sokağın başında durduğunda bu kez evime çok yakın bir yerde durmadığı için ona içten içe minnettar olarak arabanın kapısını açtım ve "İyi akşamlar," dedim kısık bir sesle.

Karan bir süre sessizce omzunun üstünden bana baksa da sonunda o da, "İyi akşamlar Çakıltaşı," dedi.

Arabadan dışarı çıkıp kapıyı aramıza ikinci bir duvar olarak örerken, kuzguni siyahı gözler beni odağından çıkarmadan incelemeye devam etti. Bakışlarındaki ağırlık eriyip kalbime akıyor, taşıması zor bir yüke dönüşüyordu. Bundan rahatsız değildim ama aynı zamanda memnun da sayılmazdım.

Her zaman olduğu gibi akşam yemeğine katılmamış, herkes uyuduktan sonra bir şeyler yiyip yatağıma dönmüştüm. Billur hakkında birçok bilgi sahibi olmuştum ama aslında hepsi yüzeysel bilgilerdi. En azından artık birbirimizi tanıyorduk. Yirmi bir yaşında olduğundan ve İzmir'de yaşadığından bahsetmişti. Nedenini sorduğumda bana buruk bir hayat hikâyesi anlatmak yerine, komik anılarını anlatmakla yetinmişti. Yine de onun kalbinde taşıdığı acının, yazdığı sözcüklerin harflerine bile sızdığını hissedebiliyordum. Özü sözü birdi ama yine de kendiyle ilgili sakladığı bir şeyler olduğunu fark edebilmiştim. Üstelemedim. Sonuçta ona yabancıydım ve benimle bir şeyler paylaşmak zorunda değildi.

Kızıl saçları, biri yeşil diğeri mavi iri gözleri vardı ve bedeni dövmelerle kaplıydı. Attığı fotoğraflardan gördüğüm kadarıyla giyim tarzı da biraz gotikti, oldukça güzel bir kızdı.

Telefonu komodinin üstüne bıraktığımda odamın kapısı tıklatıldı.

"Gir," diye mırıldandım. En azından özel hayata saygıyı elden bırakmadıkları için memnundum.

Kapının aralığından kafasını uzatan Defne'nin gözleri kısaca beni süzdükten hemen sonra, "Konuşabilir miyiz?" diye sordu kısık bir sesle.

"Ne hakkında?" diye sorduğumda, genelde koşulsuz bir şekilde kabul ettiğimi bildiğinden biraz afalladı. Duvarları ören oydu ama dışarıdan duvar ören kişi benmişim gibi görünüyordu. O zaman göründüğüm gibi olmam gerekti.

"Lütfen," dedi kısık bir sesle. "Biriyle paylaşmazsam delireceğim."

Benim gözlerimin aksine biraz daha açık renkli olan, elaya kaçık gözlerine bakarken gözlerinin etrafındaki kızarıklıkları fark ettim. Ah, evet. Yine rolleri değişme zamanımız gelmişti sanırım.

Yatağın diğer ucuna kayarken elimle yatağın üstüne vurup, "Gel," diye fısıldadım. İçeri girip kapıyı kapattığında ellerinin titrediğini görebiliyordum. Burnunu çekerek yatağın üstüne çıktı ve dizlerinin üstüne otururak gözlerimin içine baktı.

"Seni dinliyorum," diye fısıldadım, sokak lambasının sarımtırak ışığı perdelerin arasından sızıp odadaki karanlığı bıçak gibi ikiye bölüyordu.

"Bugün okuldan çıktığımda..." Duraksadı ve derin bir nefes aldı. Ellerini dizlerinin üstüne koyduktan sonra gözlerini dizlerinde duran parmaklarına düşürdü. "...babamı gördüm."

"Ee?"

"Yalnız değildi ama..." Gözlerini kaldırıp soru işareti dolu gözlerle gözlerimin içine baktı. Ağlamak üzereydi, hatta odama gelmeden birkaç dakika önce ağladığından emindim çünkü göz çevresi hassastı ve hemen kızarıyordu. Şu anda olduğu gibi. "Bir kadın vardı yanında."

Hadi ama daha birkaç gün önce şehir eşkıyaları tarafından dayak yiyen bir adam için fazla hızlı değil miydi?

"Olabilir," diye mırıldandım. Kadının varlığından zaten haberdardım. "Arkadaşıdır belki."

"Arabanın içinde öpüşüyorlardı Merve. Kimse arkadaşıyla öpüşmez," dedi çatlayan sesiyle ve sağ gözünden bir damla gözyaşı kendini

yanağından aşağıya bıraktı. Gözünden akan damla yanağında iz bırakarak çenesine akarken burnunu çekti. "Annemi aldatıyor." Sessiz kaldım. "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu sarı geceliğinin koluyla gözünü silerken. "Onu bir kadınla öpüşürken gördüm, diyorum. Anneme nasıl anlatacağız?" Burnunu çekti.

Annemin zaten bildiğini Defne'ye söyleyecek olursam muhtemelen ortalık daha çok karışacaktı ve ben bu kargaşanın içinde kalmak istemiyordum. Defne cevapsızlığıma katlanamayarak ağlamasını şiddetlendirdi, gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadım. Güzelliğini izledim. Benzeyen yüzümüzün aksine o çok daha güzel görünüyordu. Bakımlıydı. Ben koyu ton ve siyah ağırlıklı pantolonlar, şortlar giyerken, o çiçekli böcekli, rengârenk elbiseler, etekler giyerdi. Farklıydık. Aynı yüzü taşıyan, iki farklı insandık. O ağlayabiliyordu, ben bunu uzun zaman önce bırakmıştım ve gözyaşlarımı bıraktığım yerde bulamıyordum. Şu an o ağlarken, ben ruhsuz gözlerle ona bakıyordum. Bu bile aramızdaki uçurum büyüklüğündeki farkın yazılı bir metni gibiydi.

"Merve," diye sızlandı sessizce hıçkırırken. "Neden tepki vermiyorsun?"

"Sen ikimizin yerine tepki veriyorsun şu an," diye mırıldandığımda yaşlı gözlerle yüzüme bakıp dizlerinin üzerinde sürünerek bana yaklaştı.

"İyi hissetmiyorum, ölecek gibi hissediyorum. Tüm bunları anneme anlatmalı mıyım?" diye sordu sanki ben onun ablasıymışım ve aramızdaki duvarlar hiç var olmamış gibi.

Kalbimde kabuk bağlayan yaranın kabuğunun kalktığını hissettim. İçine hava dolan yaranın canı yanıyordu. Onu ağlarken görmeyi sevmiyordum. Tamam, aramıza buzdan kaleler inşa edebilirdik ama onun benim bir parçam olduğu gerçeğini yok sayamazdım. Buzdan kalenin buzdan camlarını kırıp bana saplasa bile ondan vazgeçemezdim.

"Kadınların hissettiğini söylerler," diye saçmaladım yavaşça. "Belki de annem her şeyin farkındadır. Hem bunu senden duymak onu çok daha fazla üzebilir."

"Hissediyorsa onun için çok daha zor olmalı."

Şimdi sesi biraz daha kuvvetli çıkıyor, artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Babamı bana *-kalbimdeki son yerine-* tokat attığı günden bu yana görmüyordum ama Defne'nin hıçkırıklarını duyacak olursa kesin gelirdi. Ona göre evde kimsenin ağlamaya hakkı yoktu çünkü. Kısa bir

kararsızlığın kenarında dolaştıktan sonra kendime hakim olamadım ve bir anda Defne'yi kollarımın arasına çektim. Bu tamamen onu susturmak için yapılmış bir eylemdi ve genelde başarılı olurdum. Defne pijamamın kollarına tutunduktan sonra yüzünü boynuma gömdü ve hıçkırarak ağlamaya devam etti.

"Bizi sevmiyor," dedi hıçkırıklarını da arasına serpiştirdiği boğuk sesiyle. Yüzüme vurulan o bildiğim gerçek yüzünden tüm damarlarımın parçalara ayrıldığını sandım. Sıcak gözyaşları tüm ılıklığı ve ıslaklığı ile boynuma dökülürken kollarım yavaşça havalandı ve onun bedenine sarıldım. "Bizi neden sevmiyor?" Nefes nefeseydi.

"Bilmiyorum," diye fısıldadım gözlerim duvardaki boşlukta dolaşırken. "Ama onun sevgisine muhtaç olduğumuzu da düşünmüyorum. Kendini topla."

Defne bana sımsıkı tutundu ve yaklaşık yarım saat boyunca iç çekerek ağladı. Mümkün olsaydı ona daha sıkı sarılırdım ama bunu yapabilecek gücü kollarımda bulamamıştım. Yapabildiğim tek şey kollarımı hafifçe ona bastırmak ve gözyaşlarının ıslattığı boynumda onun sıcaklığını hissetmek oldu. Yarın sabah her şeyin aynı olacağından adımın Merve olduğu kadar emindim. Bu sahneyi birçok kez yaşamıştık.

O bir gemiydi ve ben fırtınalardan korunmak için konakladığı o terk edilmiş limandım. Benim onu umursadığım kadar, onun tarafından umursanmadığımı biliyordum. Sorun değildi. İyi olsa yeterdi.

Ağlaması dindikten sonra bir süre bana sarılmayı sürdürdü ama dudaklarından tek bir kelime dahi dökülmedi. Fırtına sonrası durgunlaşan bir deniz gibi bir süre boynumda düzenli nefesler alıp verdi ve ardından yavaşça kendini geri çekip, yatağın diğer ucuna uzandı. Fırtına dinmişti ama limandaki tüm gemilerin, balıkçı kayıklarının darmaduman olduğunu ben çok iyi biliyordum. Ağladığı zamanlar yalnız uyuyamıyordu. Çok değil, on dakika sonra uykuya dalmıştı.

Uyuyamayacağımı anlayınca Özdemir abinin dükkânından aldığım kitabı poşetinden çıkardım ve pencerenin önündeki siyah kadife koltuğuma oturup kitap okumaya başladım. Hayır, onunla uyumayacaktım. Varlığım uyuması için yeterliydi ama yanına uzanırsam onun kokusunu alırdım. Alışkanlıklarımın arasına beni hiç önemsemeyen kız kardeşimin kokusunu da eklemek istemiyordum.

Sabahlamak benim için çok zor bir şey değildi. Bunu sık sık gerçekleştiriyordum zaten.

Ertesi sabah her şey tıpkı düşündüğüm gibi gelişmişti. Defne kendi odasına gitmiş, ben de duş alıp giyinerek evden ayrılmıştım. Eskiden beraber gittiğimiz okula son zamanlarda tek başıma gitmeye başlamıştım ama bunu sorun etmiyordum. Aksine, bu iyi hissettiriyordu. Sabahın çarpan soğuğuna meydan okuyarak yalnız başıma yürümek güzeldi. En azından uykumu açıyordu. Ayrıca bu akşam Karan ile yemeğe çıkacağımın bilincinde olarak kıyafetlerimi yanıma almıştım. Evde giyinip çıkacak olursam radara takılabilirdim.

"Merve," dedi hocalardan biri merdivenleri tırmanırken. Omzumun üstünden Vatan Hoca'ya baktım. "Seni gördüğüm iyi oldu. Ben de şimdi seni aramaya çıkacaktım. Erkan Bey seni spor salonunda bekliyor."

"Tamam."

"Bence onu daha fazla bekletme. Delinin teki olduğunu biliyorsun."

Bir an gözlerimi devirmek istedim ama zaten bu aralar göze fazlasıyla batan bir öğrenci olduğum için Vatan Hoca'nın dediğini yaparak alt kata, spor salonuna indim. Geniş spor salonunda bir basketbol, bir de voleybol sahası vardı. Basketbol takımının kaptanı topları toplarken bana kısaca baktı ama varlığımı önemsemeden işine kaldığı yerden devam etti. Erkan *-genç sayılırdı, öğrenciler onu kendi aralarında koç olarak kabul etmişti, onu birçok kez toplantılarda görmüştüm, kafa bir adamdı-* ağzında maç düdüğü ve yeşil eşofman takımıyla hemen karşımda duruyor voleybol takımındaki kızlara fırça çekiyordu. Beni gördüğünde eliyle gelmemi işaret etti ama her zaman olduğu gibi bakışları sertti. Kız grubunu dağıttıktan hemen sonra boş tribünleri işaret ederek önümden yürümeye başladı. Arkasında olduğum için rahat rahat gözlerimi devirebiliyordum.

"Duyduğum kadarıyla sporda oldukça iyiymişsin, bize neden katılmıyorsun Merve?" diye sordu aşılmaz bir resmiyetle.

"Pek tercihim değil," dedim. "Sporu lisede bıraktım."

"Ne yazık, Bölüm Başkanınız senden övgüyle bahsetmişti oysa ki."

"Öyle mi?" dedim gözlerimi parlak zemine düşürerek.

"Evet ve sanıyorum sana biraz kızgınmış. Gönlünü yapmak istemez miydin?"

"Gönlünü yapmam için bir neden mi var?" Kaşlarımı çattığımda sırıttı.

"Dokuz, on sene öncesine dek ben de üniversiteliydim," dedi, daha büyük göründüğünü düşünerek onu süzdüm. Yine de gençti. "Ne ka-

dar iyi geçinirsen, o kadar iyi sonuçlar alırsın. Özellikle de ilerleyen dönemde iş hayatında..."

"Ne ise bitti şimdi de üniversitede mi birilerinin gözüne girmeye çalışacağım?" diye sormamla kahkahayı bastı.

"Bence bu göze girmek değil de güven kazanmak olabilir. Bölüm Başkanımızın seni ne kadar koruyup kolladığını herkes biliyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorsundur diye düşünüyorum."

"Bir teklifin mi var bana mı öyle geliyor? Kullanılacakmışım gibi hissediyorum."

Tekrar gülerek, "Düşünelim bakalım," dedi. Bir süre dikkatli bakan gözlerle beni izledikten sonra, "Madem artık sporla ilgilenmiyorsun, seni zorlayamam. Ama senden bir iyilik isteyebilirim. Tabii ki senin için de uygunsa."

Kaşlarım ânında çatıldı. "Nedir bu iyilik?"

"Kabul etmeyeceğini o kadar net bir şekilde belli ettin ki..."

"Kabul etmeyeceğim bir şey yani?"

Gülümsemesi küçüldü ama hâlâ eğleniyor gibi bir hâli vardı.

"Erkekler için kurduğum voleybol takımının menajerliğine ne dersin? Geçici bir süre için," dedi ve o an kaşlarım havaya kalktı, yüzümün aldığı şekil sınırışının genişlemesine neden oldu. "Hadi ama... Bölüm Başkanı bana seve seve yardım edeceğini söylemişti."

"Ben İşletme bölümü öğrencisiyim, farkında mısın?"

"Evet, gayet tabii."

"Menajerlik ne alaka? Üstelik benim işim başımdan aşkın."

"Derslerden sonra vaktin olursa birkaç saat?"

"Hayatta olmaz."

Derin bir nefes alarak, "Hiç mi şansım yok?" diye sorunca kaşlarımı çatarak ona baktım.

"Bunu hiçbir öğrenciye kabul ettiremezsin."

"Bölüm Başkanıyla arası kötü olan bir öğrenciye de mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Lütfen ama..." derken gözlerimi devirmiştim.

"Seni hep savunan o adam bu aralar hakkında pek de iyi düşünmüyor, benden demesi," diye mırıldandı.

"Bunu yaptığımda onun gönlünü kazanmış olacağım yani, öyle mi? Saçmalıyorsun ve beni kullanmaya çalışıyorsun."

"Bölüm Başkanıyla aram ne kadar iyi biliyorsundur."

"Evet?"

"Bana yardım ettiğin için meleğim olduğunu söylerim..."

"İnanmıyorum sana ya," dedim gülerek. "Bunu cidden yapacak mısın? Yani meleğin olduğumu söyleyecek misin?"

"Evet ve karşılığında dersin bittiğinde ya da boş olduğunda senden birkaç saat yardım alacağım, hepsi bu?"

"Her gün yapamam. Zaten her gün dersim de yok, okula her an geliyor değilim."

"Sadece haftada iki kez?"

"Bir," dediğimde yanaklarının içini şişirdi.

"Kötü birisin," diye homurdandı.

"Kabul mü değil mi?"

"Pekâlâ. Çarşamba günleri?"

"Peki."

Erkan sırıttı. "Tamam. Şimdi karşıdaki erkek voleybol takımı kaptanının yanına git ve adını yazdır."

Bahsettiği yere baktığımda diz hizası üstündeki basketbol şortunu andıran şortunun üzerine beyaz sweatshirt geçirmiş olan Bay Görüntü Kirliliği kumralın ikimize baktığını gördüm. Dudağındaki demir halka parlıyordu. Benim ona baktığımı görünce yamuk bir şekilde güldü ve bu kesinlikle midemi bulandırmaktan öteye gitmemişti. Bakışlarımı tekrar Erkan'a çevirirken, "Voleybol takımının kaptanı o mu?" diye sordum baygın gözlerle. "Vazgeçtim."

"Evet o, hayır vazgeçmedin. Hani meleğimdin?" Bana dudaklarını bükerek baktı. "Lütfen."

"Bu iyiliğin bir bedeli olacak."

"Sen benim meleğimsin."

"Bunu Bölüm Başkanına da söyle lütfen. Çünkü beni elimde tırmığımla fakülte bahçesinde dolaşan ve insanları günaha davet eden bir şeytan olarak görüyor."

"Senin bir melek olduğunu düşünecek."

"Benden bu iyiliği neden istiyorsun? Bir menajere neden ihtiyacınız var?"

"Turnuvalara katılmak istiyoruz ve hep burada olamıyorum, bal köpüğüm karım hamile, en azından çarşamba günlerini onunla geçirmek iyi olabilir diye düşündüm," dedi köpek yavrusu gibi bakarak. Gerçekten delinin tekiydi.

"Tamam," diye kabullendim.

"Şu pembe dizi olayları beni sıkmaya başladı," dedi diğer Merve bacak bacak üstüne atarak. *"Klişe dolu."*

Başımla onu sessizce onaylarken topuklarımın üstünde dönüp yeri titretecek kadar sert adımlarla Enis'in yanına doğru yürümeye başladım. Basketbol potasının altındaki iskemleye oturmuştu. Elinde not defterine benzer küçük bir şey vardı ve kulağının arkasına mavi bir dolma kalem sıkıştırmıştı. Tam önünde dikildiğimde gözlerini kaldırarak bana baktı. Ela gözleri şu an açık bir kahverengi gibi görünüyordu. Kumral saçlarının dibi terliydi, bu yüzden ıslak ve koyu görünüyordu.

"Birbirimize ne zaman rastlarız diye merak ediyordum," dedi ima dolu bir sesle. Gözlerimi devirirken ayağımdaki siyah botlarla onun ağzının ortasına tekme atmak istedim ama kendimi yeni bir cezaya hazır hissetmiyordum.

"Adımı yazacakmışsın," dedim sakin tutmaya çalıştığım buzdolabından önüne serilmiş bir sesle. "Takım menajerliği için."

"Her çarşamba beraberiz yani, öyle mi?" diye sorduktan sonra not defterini açtı ve kulağındaki kalemi gayet havalı bir şekilde alıp kapağını açtı. Kalemin kapağı dudaklarının arasındayken göz ucuyla bana baktı. "Bir üniversite öğrencisinin daha eğlenceli bir hayatı olur diye düşünmüştüm, menajerlik ne alaka? Her neyse. Adın ne?"

"Asi Merve Karakuyu."

Bir süre dudaklarının arasında tuttuğu kalem kapağıyla gözlerimin içine bakmayı sürdürdü ama ona o kadar boş bakıyordum ki, gözlerimin içinde boşluktan gölgesini bile gördüğünden emindim.

Ela gözler not defterine düştü ve hızlı bir şekilde adımı yazdıktan sonra, "İlginç bir ismin var," diye mırıldandı. Sesi diğer günlere nazaran çok daha tuhaf çıkmıştı ama ilgilenmedim. "Asi."

"Merve'yi tercih ediyorum," dedim kesin bir sesle. "Yalnızca özel insanlar Asi ismiyle seslenebilir bana."

"Sana Asi diyeceğim," dedi kelimelerin üstüne basarak.

Gözlerimi kısıp ona garip garip baktım. Şu an bakışımdan bir altyazı geçse, büyük ihtimalle ağzıma alamayacağım cinsten birçok küfrü sansürlemek zorunda kalırlardı.

"Biliyor musun, sabah sabah senin gibi bir herifle muhatap olmak zorunda kaldığım için zavallı midem bulanıyor."

"O zaman takım çalışmaları çarşamba günü genelde akşamüzeri olduğu için şanslısın. O güzel midenin bulanmasını istemeyiz, değil mi ama?" Sesindeki alay kulaklarımı tırmalarken Erkan düdüğünü öt. türdü ve salon bir anda anacık babacık yeri oldu. Bunu fırsat bilerek salondan ayrılırken Enis'in gözlerini sırtımda hissedebiliyordum. Bu çocuğun derdi neydi bilmiyordum ama canımı sıkmaya başlamıştı.

Günün ilerleyen saatlerinde Damla ile düşman hatları bakışmalarımızdan bir tanesini yaşıyorduk. Derslikteki kalabalık dağılmaya başlamıştı.

"Hadi çıkalım," dedi Büşra sıradan kalkarken. "Bakma şu salağa. Uğraşacak yine seninle."

"Uğraşsın da gömeyim onu önündeki masaya," dedim Damla'ya dik dik bakarak.

Büşra beni çekiştirerek derslikten çıkardığında Damla'yı geride bıraktığım için bakışlarım yumuşamıştı. Kızlar tuvaletinin önüne geldiğimizde, "Büşra, sen git. Beni bekleme," dedim ve kızlar tuvaletinin kapısını iterek içeri girdim. Büşra da hemen arkamdan girmişti. Gözlerimi devirerek aynanın yansımasından ona bakarken omuz silkti.

"Yaklaşık bir haftadır bir haltlar karıştırıyorsun," dedi çantasını sırtına destekleyip duvara yaslanırken. "Benden bir şeyleri saklamandan nefret ediyorum."

Haklıydı. Ben etrafıma çektiğim çitlerden içeri kimseyi almıyordum. Büşra benim yanımda olan ama varlığını bir türlü hissedemediğim tek arkadaşımdı. İki ayrı parçaydık ve beraber olduğumuzda ne yazık ki bir bütün olamıyorduk. Oysa benim hayal ettiğim, duyduğum ve okuduğum arkadaşlıklar böyle değildi. Çift beden, tek ruh. Benim için arkadaşlığın tanımı buydu ama bunun gerçekliğinden bile şüpheliydim.

"Hiçbir halt karıştırdığım falan yok," dedim bilinçsiz bir terslikle. "Her şeye burnunu sokuyorsun."

"Biliyor musun," dedi gözlerini yüzüme dikerek. "Bazen yalnızlığı gerçekten hak ettiğini düşünüyorum." Cevabımı beklemeden kapıyı çarparak tuvaletten çıkarken olduğum yere çakılı kaldığımı hissettim.

Hissizlik. Belki de hissedebildiğim tek şey buydu. Hissizliği hissediyordum. Ve bu çok tuhaftı.

Tepkisiz bir şekilde elimde küçük bir omuz çantasıyla gün içinde üstümde olan kıyafetlerden kurtulmak için kabine girdim. Siyah, dar

paça kot ve siyah dar kesim gömlek gideceğimiz yere uygun muydu bilmiyordum ama pek önemsediğim de söylenemezdi. Zaten Karan'ın belirlediği buluşma saatine kadar kitapçıya gidip birkaç romana göz atmayı düşünüyordum. Üstümde abiyeden bozma bir elbiseyle değil kitapçıya gitmek, okuldan bile çıkamazdım hem. Aynadaki hastalıklı görüntüme kısaca baktığımda, gözlerim altında uykusuzluktan dolayı oluşan mor halkalar beni sanki birkaç yıldır uyuşturucu kullanıyormuşum gibi gösteriyordu. Çıktığımda bahçenin ilerisindeki sahada voleybol oynayan kız erkek karışık grubun bakışlarını üstümde hissedebiliyordum.

"Bu o mu?" diye bağırdı sarışın bir kız beni işaret ederek. Büyük ihtimalle kız voleybol takımı oyuncularından bir tanesiydi. Beni işaret ettiği kişiye baktığımda Enis'i ve etrafında çember kurmuş diğer son sınıf erkekleri gördüm. Benden yaşça büyük gibiydiler, hangi bölümde olduklarını merak ettim. Enis cevap vermeden bana baktığında kaşlarım çatıldı. Gözleri kısaca üstümde dolandıktan sonra kız tekrar bağırdı.

"Enis, bahsettiğin kız o mu?"

"O parmağınla beni işaret etmeyi keser misin?" diye bağırdığımda kız bir an afalladı ama yüzüne geniş bir gülümseme kondurdu.

"Ah, evet. Bu o. Kesinlikle o!" dedi ellerini birbirine çarparken. "Merhaba!"

Cevap vermeden çıkışa doğru yürümeye başladığımda şu an umurumda olan bir grup aptalın bana bakması ve aptal bir sarışının parmağıyla beni işaret ederek kuyruğunu gelincik kapmış gibi bağırması değildi. Büşra'yı da takmıyordum. Tamam, söyledikleri normal bir insanın kalbini kıracak cinstendi ama benim içimde kırgınlıktan büyük şeyler olduğu için artık kırgınlıkları önemsememeyi öğrenmiştim. Şu an umurumda olan Karan'a soracağım sorular, alacağım cevaplardı.

Birinin arkamdan koştuğunu duydum ama umursamadım. Dışarı çıkarken, biri aniden omzuma dokununca irkilerek çatık kaşlarla omzuma dokunan kişiye baktım. Sorunlu!

Omzumu silkerek omzumdaki elinden kurtulduktan sonra, "Ne istiyorsun?" diye sordum çatık kaşlarla.

Enis ensesini ovaladıktan sonra, "Nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Sana ne?"

Elini tekrar omzuma koyduğunda kaşlarım artık tamamen çatılmıştı. Bu gereksiz samimiyet pek hoşuma gitmemişti. Pek değil, hiç.

"Böyle davranarak ilgi çekici olduğunu falan mı düşünüyorsun?" diye sordu omzuma dokunmayı sürdürerek.

"Peşimden ayrılmadığına göre öyleyim."

Dudağı alayla yukarı kıvrılırken dudağındaki metal halkanın varlığı dikkatimi çekti. "Ağzın iyi laf yapıyor atarlı," dedi dalga geçer gibi.

"Şuna seninle başa çıkabilecek kadar dil bilgim yok desene," dediğimde artık yürümeye başlamıştım. Elini omzumdan çekmeden yanımda yürümeye başladı. Göz ucuyla omzumda duran eline bakarken bakışlarımla eline siyah auralar gönderdiğimden emindim. "Şu elini çeker misin, yoksa ben kırayım mı?"

"Çok sertsin," dedi alaycı bir sesle. "Başka kıyafetler giymişsin. Yani bu demek oluyor ki eve gitmiyorsun. O zaman nereye gidiyorsun? Randevun falan mı var?"

"Ay içim sıkıldı, gönder şu salağı," dedi diğer Merve.

Tam gözlerimi devirip önüme dönüyordum ki gözlerimin önünde şimşekler çaktı. Fakültenin karşısında siyah cipin önündeki Karan sırtını arabaya yaslamıştı ve kollarını göğsünün üstünde toplamış, bizi izliyordu. Kuzguni siyahı gözlerdeki delici ifadenin hırıltılarını buradan duyabiliyordum. Kulağı sağır edecek cinsten siyah bir uğultuyu duyan tek kulak bana aitti sanırım.

Adımlarım havada asılı kalırken Enis'in eli hâlâ omzumda duruyordu. Burada ne işi vardı? Neden ölümün çığlıklarını harelerinde taşıyan karanlıklarını yüzüme dikmişti? Aceleci bir şekilde Enis'e doğru döndüğümde Enis bana bakıyordu.

"Beni rahat bırakır mısın artık?" diye fısıldadım yalnızca onun duyabileceği bir sesle.

"Neden fısıldıyorsun?" diye sordu yüzüme tuhaf tuhaf bakarak.

"Fısıldamıyorum," dedim tekrardan fısıltıyla. "Gitmem gerek. Sevimsiz bir ördek yavrusu gibi beni takip etmeyi kes."

Bir süre düz düz yüzüme baksa da ne elini çekti ne de bir şey söyledi. Voleybol sahasının içindeki çocuklardan biri, "Enis, hadi lan!" diye bağırınca, Enis'in göğsünden tutarak yavaşça ittim ve "Hadi bak, arkadaşların çağırıyor," dedim aceleci bir sesle.

"Bu ani değişimin beni şaşırttı," dedi Enis şaşkın şaşkın bana bakarak. "Neyse, şimdi gitmek zorundayım. Bu konu hakkında konuşacağız Asi."

"Veba mikrobu gibi yapıştı," diye yaka silkti diğer Merve.

Hiçbir şey demeden önüme döndüğümde Enis mevkiini sahasına değiştirmeye başlamıştı bile. Karan'ın gözleri ise hâlâ benim üzerimdeydi. Tıpkı bir vitrin mankeni gibi hareketsiz duruyordu ama kızgın siyah gözleri onun hareketsizliğinin aksine alev alevdi. Adımlarımı hızlandırarak Karan'ın yanında bittiğimde yakınına geldiğim için aramızdaki ten farkından dolayı gözlerini düşürerek bana baktı.

Kara gözlerden bana uzanan ucu bilenmiş bir bıçağın alnımı deşmeye çalıştığını düşündüm. O kadar keskin ve kararlı bakıyordu ki, bu bakış diğer tüm bakışlarından çok daha farklıydı. Siyah bir bıız gibi.

"Merhaba," dedim alakasız bir sakinlikle. Bakışları gözlerimden sıyrılarak dudaklarıma kaydı, hemen ardından tekrar gözlerime tırmandı. Dolgun dudakları her zaman olduğu gibi düz bir çizgi şeklindeydi. Yüzüne geçirdiği *ben bir robotum* ifadesi her zaman olduğu gibi onunlaydı ama gözlerindeki keskinlik beni ürkütmüştü. "Neden geldin?" Cevap vermedi. "Saat yedide buluşmayacak mıydık?" diye sordum umutsuz bir şekilde. Gittikçe batıyordum. Yine cevap vermedi ve aynı keskinlikle yüzümü doğramaya devam etti. "Bak, okulumun önündeyiz ve geçici patronumla burada bu şekilde dikilmek inan bana hiç hoş değil. Adımın gereksiz romantiklik içeren dedikoduların içinde anılmasını istemiyorum."

"Fakülte bahçesinde bacaksız bir erkek öğrencinin içine düşmek, daha gerekli romantiklik içeren dedikodularla anılmanı mı sağlar?" diye sordu bana düz düz bakarken. Kalbim endişeyle gürledi ve bir kan seli kalbimden boğazıma doğru köpürerek çıktı. Dudaklarım bir şeyler söylemek için aralanırken Karan hızla cipin kapısını açtı ve önünden çekildi.

"Bin," diye emretti.

Şu an ona *bana emredemezsin* diye bağırmak istesem de okulun önünde olduğumuzdan mütevellit dediğini yaptım ve arabaya bindim. Kapıyı çarparak kapattıktan sonra sürücü koltuğuna geçti ve motoru çalıştırdı. Isıtıcıyı açma gereği bile duymadan gaza bastığında emniyet kemerini bağlamadığım için ön cama yapışmaktan son anda kurtuldum ve homurdanarak emniyet kemerini bağladım.

"O çocuk kimdi?" diye sordu ölümcül bir sakinlikle.

"Arkadaşım," dedim kendim bile inanamayarak.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra sanki ne dediğimi anlamamış gibi tekrar, "O çocuk kimdi?" diye sordu.

"Arkadaşım."

"Olgun olduğunu söyleyip ergenlerle mi arkadaşlık ediyorsun?" diye sordu yüzündeki tehlikeli sakinliğin aksine sert bir sesle. "O herif basbayağı ergen gibiydi."

"Olgunluğun yaş ile bir alakası yok Karan Bey," dedim resmiyeti bir kez daha sırtıma pelerin gibi geçirerek. Karan'ın dişlerini gıcırdattığını duyduğumda kalbim korkuyla tepetaklak geldi ama içerideki karmaşanın aksine, dışarıda oldukça sakin görünüyordum.

"Onu olgun mu buluyorsun?" diye sordu bu kez. Gözü altından akıp giden asfaltı yerinden sökerken profilden o kadar ulaşılmaz görünüyordu ki... Cevap vermedim. "Onu olgun mu buluyorsun?" diye sordu tekrardan.

Teninden gelen çikolata kokusunu ciğerlerime oya gibi işlerken, gözlerim onun profilinden bile belli olan kuzguni siyahı rengindeki gözlerinin güzelliğine takılmıştı. Cevap alamayınca aniden omzunun üstünden bana baktı ve gözlerimiz çakıştı.

Gözlerinin siyahının içinde öyle bir ton vardı ki, bu tonda birçok şeyi aynı anda görebilirdiniz. Tehlikeyi. Güveni. Tehdidi. Karanlığı. Sonsuzluğu ve belki de tüm gezegenleri. En önemlisi de yaşamı ve ölümü.

Kâinatın en siyah tonunu gözlerinin çukuruna hapsetmiş bir adamdı Karan Çakıl.

Ve gözlerinden gözlerime akmayı bekleyen siyah berrak bir su vardı. Suyun içine karışmış kelimeler benim gözlerime akmak, benden bir parça olmak istiyordu. Bu kelimelerin dağınıklığı ve kaybolmuşluğu berrak siyah suyu bulandırıyordu. Karan Çakıl'ın bulanıklığı... Bulanıklığı bile berraktı.

Ani bir korna sesiyle gözlerimiz ayrıldığında, Karan direksiyonu sağa kırarak dişlerinin arasından dışarı bir küfür bıraktı. Küfrettiğinden emindim ama tam olarak ne söylediğini duyamamıştım. Az daha yanımızdan geçip giden yük kamyonunun altında kalacaktık.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum gözlerimi ön cama çevirirken. "Saat yedide gitmeyecek miydik yemeğe?"

"Gideceğimiz yer kot pantolonun ve botların için pek uygun değil velet," dedi gözlerini yoldan ayırmadan. Bunu bana bakmak istemediği için mi, yoksa tekrar olası bir kazadan korunmak için mi yapıyordu bilmiyordum ama arada bir omzunun üstünden bana bakan adam, şu an yalnızca yola bakıyordu.

"Sakın bana tekrardan kıyafet alacağını söyleme. Kafa atarım sana," dediğimde bir an parmaklarımı dudaklarıma bastırıp kendimi tokatlamak istedim ama işte ben buydum. Açık ağızlıydım. Fikrim neyse zikrim de oydu ve bu yüzden başıma iş açıyordum hep.

"Ne değişik kızsın sen ya," dedi kafasını omzuna yatırarak. Ama bana bakmadı. "Haşlak kahve dökmeler, kafa atmalar, ağzına geleni söylemeler..."

Yanaklarım ısınırken yüzümü yan tarafımdaki cama çevirdim ve arabanın hızından dolayı birbirine karışan ağaçların bulanık görüntülerini izledim. Avuç içlerim terlemişti ve ne zaman bu adamın kokusunu soluyup, onunla bu arabada yalnız kalsam böyle oluyordu. Dört mevsim buz gibi olan ellerim, litrelerce su çıkaracak cinsten terliyordu. Çok şık bir restoranın önüne geldiğimizde Karan cipi ustaca park ederek omzunun üstünden bana baktı.

Kafasını iki yana sallayarak, "Giyimin uygun değil," dedi baygın bir sesle. "Ayrıca söylemeliyim ki buram buram on dokuz yaş kokuyorsun."

"Umurumda değil."

"Sanırım o elbise dolabına bir el atmam gerecek," dedi araçtan çıkarken.

"Yok artık," diye cırlayarak ben de dışarı çıktım. Kapıyı yavaşça kaparken, "Deden birkaç güne gider diye tahmin ediyorum. Abartma istersen," dedim sesimin volümünü azaltarak. Cevap vermedi.

Karan ortadaki masalardan bir tanesine geçerken, "Hoş geldiniz Karan Bey," dedi garsonlardan biri.

Garson çocuk siparişi alırken Karan'ın gözü üzerimdeydi. Etrafa kısık ve ürkek bakışlar atarken kendimi buraya ait hissetmiyordum. Tamamen beyaz şarap rengine boyanmış duvarlar, pahalı bir esansla serinletilen bir mekân ve bir ev için alınmış kadar intizamlı görünen, üstünde yemek yenen mobilyalar... Kesinlikle buraya ait değildim.

"Ve Asma Bağ'ın alkolsüz kırmızı şarabı," dedi Karan son olarak. Ardından gözlerini bana çevirdi. İştahım çalılıkların arkasına saklanırken Karan'ın sipariş ettiği şeylere güvenerek aynılarından istedim ama içecek yerine kolayı tercih etmiştim.

Garson siparişleri alıp gözden kaybolduğunda sürekli çevreyi izleyen gözlerim radarına Karan'ı düşürdü. Bana bakıyor, tuhaf bir dikkatle beni inceliyordu. Sessizliğe gömülürken şık görünümlü ve çatık kaşlı

bir garson kadehi parmağının arasına sıkıştırmış bir şekilde önümüzde durdu. Diğer bir garson da şarabı kadehe doldurdu. Kan kırmızı şarabı Karan'ın önüne bıraktıklarında Karan'ın gözleri hâlâ üstümdeydi.

Rahatsız ediciydi ama aynı zamanda güven verici hissettiriyordu.

Kadehini dudaklarına götürürken gözlerini gözlerimden çekmedi. Tepemizdeki avizenin parlak ışığı onun bronz bedenini aydınlatıyordu. Her zaman olduğu gibi siyahlar içindeydi ama bu sade siyahlık onun en büyük süksesiydi. Uzun kirpiklere vuran avize ışığı, keskin kemikli yüzünü gölgelendiriyordu. Etli üst dudağı kadehi kavradı ve kırmızı alkolsüz şarabından büyük bir yudum alırken gözlerini gözlerimden çekmedi.

"Çakıltaşı," dedi kadehi parmaklarının arasına alıp, dudaklarından uzaklaştırırken. "Sorularını bekliyorum."

"Kendini tanıtmanı istiyorum," dedim gözlerimi önüme konan kolaya düşürürken. "Kısa bir süredir etrafımdasın ve ben seninle ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"Yirmi altı yaşında bir iş adamıyım," dedi dümdüz bir sesle. "Kendimi daha farklı nasıl tanıtabilirim ki?"

Gözlerimi kaldırarak ona baktığımda ilgiyle beni izliyordu. Dudakları bir kez daha kadehle buluştu ve yemin ederim bu o kadar dikkat dağıtıcı bir hareketti ki, tüm sorular etrafa saçılıp korku dolu gözlerle yüzüme baktılar.

"Ben de senden vikipedi biyografini istemiyorum zaten."

"Yirmi altı yaşındayım ve senin de bildiğin gibi bir turizm şirketinin sahibiyim. Aslen Kayseriliyim. Ankara'daki Bilkent Üniversitesi'nde Turizm ve Otel İşletmeciliği dört yıllık lisans eğitiminin ardından iki yıl kadar İsviçre'de eğitim gördüm."

"İsviçre?" Gözlerim kocaman açıldı. "Ve Bilkent!"

"Evet," dedi Karan şarabından bir yudum daha alırken.

"İsviçre'de hangi okulda eğitim gördün peki?"

"IHHT International School of Hotel Management."

"Henüz yirmi altı yaşındasın ve bunlar... Harika," dedim şaşkına uğramış bir şekilde Karan'a bakarken.

"Eğitimim yeni bitti sayılır. Eğitimim bittiği gibi kısa dönem askerliğimi yaptım ve şirketin başına geçtim."

"Gerçekten oldukça başarılısın," dedim önüme konan pahalı olduğundan emin olduğum ama adını bile tam olarak telaffuz edemediğim yemeklere bakarken.

"Sen notumu vermiştin aslında," dedikten sonra kadehi masanın üstüne koyup kollarını göğsünün üzerinde topladı. "Peki siz? Siz çok mu çalıştınız, yoksa diğer gruptan mısınız?" diye taklit etti beni.

Yanaklarım içini ısıtırken, "Ya nereden bilebilirdim senin bu kadar çok okul okuduğunu ben," diye çemkirdim.

"Öyle bir şey sormak yerine, okuduğum okulları sorabilirdin mesela velet."

"Sorularıma devam ediyorum o zaman. Sporla ilgileniyor musun?" diye sorduktan sonra, kendi kendimi, *soruya bak, baklava börek yiyerek mi yaptı o baklavaları, adonisleri,* diye azarladım.

"Kürek, basketbol, bodybuilding, kayak," dedi dümdüz bir sesle.

"Hangi takımı tutuyorsun peki?"

"Beşiktaş," dedi göğsünü kabartarak. Ah, ben de Beşiktaşlıydım.

"Peki ya..." Gözlerimi kaçırıp tekrar tabağıma düşürdüm. Hiçbir şey yememiştim. "...hayatında biri var mı?"

Kısa bir sessizlik olduğunda kalbim korkuyla bağırdı ve gözlerimi kaldırıp ona baktım. Doğrudan yüzüme bakıyordu ve her zaman olduğu gibi ifadesizliğin içindeki en siyah ifadeydi.

"Senin?" diye sordu, soruma cevap vermeden. "Senin hayatında biri var mı?"

O kadar yoğun bakıyordu ki, bedenimi siyah kılıcından geçiriyordu sanki.

"Hayatımda biri yok," diye fısıldadım. Siyah gözler yumuşadı ama beni radarından çıkarmadı. Gözlerini bir ara önünde duran kadehe düşürdü ve ardından tekrar gözlerimin içine baktı.

"Benim de hayatımda biri yok sanırım," dediğinde bir an durakladım. Sanırımdan kastı neydi? Başka bir kadının varlığının gölgesine bile tahammülüm yoktu. Bu tahammülsüzlüğümün belli başlı bir nedeni de yoktu üstelik. Muhtaç olduğum karanlıkta benden başkası soluklansın istemiyordum. Çılgın düşünceler beynimi kemirmeye başladığında kaşlarımı çattım.

"Sanırımdan kastın ne?"

"Bunun cevabını daha sonra vereceğim," dedikten sonra kadehindeki kalan alkolsüz şarabı da içip, "İştahın yok galiba?" diye sordu.

"Evet. Canım bir şey istemiyor."

"Kalkalım o zaman," dediğinde anlık bir hayal kırıklığıyla kasıldım. Başımı hızlıca sallarken yüzüm mü düşmüştü bilmiyordum ama Karan

bir anda. "Merak etme, sorularını yanıtlayacağım veler," dedi ve yirmi bir miktar parayı masaya bırakarak oturduğu yerden kalktı.

Yol boyunca hiçbir şey konuşmamıştık ama bizim eve dönmediğimizi tanıdık olmayan yollardan ilerlediğimizden dolayı anlayabilmiştim. Nasıl bir merak edenim yok düşüncesinin bayrağını sallayan birdenbire gaz rahattı. Acaba bir merak edeninin olması nasıl bir duygu du? Arayıp hesap soran, dışarıda kalabileceğin iznin limitini aştığında ensene yapışan... Omuzlarımın düştüğünü hissettim.

"Düşürme omuzlarını," dedi karanlığı yaran araba farlarının ışığına bakarken. Çoktan akşam karanlığı çökmüştü. "Ne düşündüğünü ben çok tahmin edebiliyorum."

"Ne düşünüyormuşum?"

"Yüzüne vurmamı istediğinden emin misin?"

Beni mi düşünüyordu? Aklına geleni söyleyen biri olduğunu düşündüğüm zamanların aksine, şu an onun düşünceli olduğunu düşünüyordum. Düşünceliydi. Güven vericiydi. Bazen buz gibi, bazen anlamını bilmediğim baba şefkatini avuçlarında taşıyor gibiydi. Genel olarak tehditkârdı ama isteklere önem veriyordu. Sertti. Bir kaya kadar... Ah, hayır. Kayayı parçalamak mümkündü. Karan Çakıl bir demirdi. Fakat demir bile bükülüyordu. Karan Çakıl'ın bükülmez bir kişiliği vardı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum ona yavaşça.

"Huzuru biraz olsun yakalayabileceğin bir yere," diye fısıldadığında bunu daha önce de ondan duyduğumu hatırladım. "Güvenli bir yere."

"Bu güvenli yerin bir adı yok mu?"

"Çok soru soruyorsun Çakıltaşı. Eğer devam edecek olursan, gittiğimiz yerde soracağın soruları duymazdan geleceğim."

Cevap vermedim. Çok değil yirmi, yirmi beş dakika sonra araba durmuştu. Karan arabadan çıkarken ben de onu takip ettim ve ayaklarım yere bastığı an gördüğüm manzara karşısında olduğum yere çivilendim. Rüzgârın geriye attığı saçlarım havada uçuşurken şu an bir uçurumun dibindeydik. Uçurumdan aşağı baktığımda Fethiye ayaklarımın altındaydı ve şehir ışıkları birbirine girmiş sim parçaları gibi görünüyordu. İskelede yürüyen karınca büyüklüğündeki insanları görebiliyordum.

Kollarımı birbirine sararken, "Burası mükemmel," diye mırıldandım. "On dokuz yıldır Fethiye'de yaşıyorum ama ilk kez burayı görüyorum."

"Ölmediğinden emin olduğum için getirdim," dedi Karan keyifli bir sesle ve hemen ardından kalçasını arabanın kaputuna yaslayarak şehir ışıklarını izlemeye başladı.

"Karan," dedim ona doğru dönerken. Rüzgâr yüzümü yalıyor, vücudumu ısırıyordu. "Sorularıma kaldığım yerden devam edeceğim."

Cevap vermedi.

"O gece..." diye mırıldandım. "Bağ evinde kaldığımız gece. Yani sabaha karşı... Sen uykunda..." Gözlerimi ondan kaçırdım. "...her neyse!"

"Öldü," dedi Karan dümdüz bir sesle. Gözlerim kocaman açılırken bakışlarımı ona çevirdim. İfadesiz bakıyordu, sanki uzun zaman önce bir yangın çıkmıştı ve Karan'ın yüzü o yangında yanmıştı.

"Ne?"

"Sayıkladığım kişiden bahsediyorum Çakıltaşı," dedi ama annem kelimesini kullanmamıştı. "O öldü."

İçimde bir şeylerin gürültüyle patladığını, diğer Merve'nin kendine baktığı aynanın ikiye ayrıldığını hissettim. Şimdi gidip ona sarılsam nasıl hissederdi? İyi de ben böyle bir şey yapamazdım ki. Kalbim büyük bir kararsızlık terazisinin ortasında duruyordu. Terazinin bir ucunda ona olan sarılma isteğim vardı, diğer ucunda yenemediğim endişelerim.

"Üzgünüm," diyebildim gözlerimi ondan kaçırmaya çalışırken. Fakat bana o kadar dikkatli bakıyordu ki, bu eylemi gerçeğe dökebilmek hemen hemen imkânsızdı. "Başka soru sormayacağım."

"Sorabilirsin," derken sesi dümdüzdü. Mekanik bir hareketle elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı. "Hadi velet. Sor."

Gözlerimi kaçırırken, "İsmi neydi?" diye sordum. Dilimi dişlerimin arasında ezmek, merakın kanını oluk oluk akıtmak istiyordum. Onun nasıl hissettiğini merak ediyor, nasıl hissettiğini öğrenmekten ölesiye korkuyordum.

"Işık," dedi düz bir sesle. *Işığın doğurduğu karanlık...*

"Başka bir şey sormayacağım," dedim kesin bir sesle. Gözlerimi manzaranın güzelliğine çevirdim ve bedenimi yalayan rüzgârın tenimi ısırmasına izin verdim. Rüzgârın arasında tenime kesikler atan birçok gerçek vardı. Şu an kulaklarımda uğuldayan rüzgâr değil, gerçeklerdi. Acaba babası hayatta mıydı? Ya da belki de dedesi Yaşar Bey'den başka kimsesi yoktu. Şefkatinden mahrum büyüdüğüm şeylerin hâliyle yokluğunu da tahmin edemiyordum. Zor olsa gerekti. Acaba tam şu anda ne hissediyor, ne düşünüyordu? Bilmek istemiyordum.

Kasıklarıma hançer gibi saplanan acıyla düşüncelerim dağıldı, man oldu ve kelimeler etrafa saçıldı. Gözlerim korkuyla irileşirken bacaklarım bedenimi taşıyamadı ve dizlerimin üstüne düştüm. Tüm bunlar yalnızca birkaç saniye içerisinde gerçekleşmişti. Karan'ın sıcaklığını hissettiğimde gözlerim acıyla kapandı. Dudaklarımdan dökülen tiz inilti acımı ele verirken, Karan'ın kucağında havalandığımı hissettim.

"Sorun ne?" diye bağırdı Karan tuhaf bir panik dalgasının yayıldığı tok sesiyle. "Çakıltaşı, ne oldu?"

Karnımda ve kasıklarımda aynı anda büyüyen uyuşma, karıncalanma ve bu uyuşmaya omuz veren derin ağrı hissiyle kıvranmayı sürdürürken, Karan'ın ensesine tutundum ve elimde olmadan ona sıkıca sarıldım. Boynundan yükselen ağır, erkeksi kokuyu soluyabiliyordum ve bu tuhaf bir şekilde sakinleştirici etki yayıyordu bedenime.

"Çakıltaşı," dedi panikle beni arabaya taşırken. "Sorun ne? Karnın mı ağrıyor?"

Ağrı olacağını biliyordum ama bu kadar keskin bir şekilde, aniden gireceğini tahmin etmemiştim. Kanamam başlamış mıydı? Bilmiyordum. Şu an hissettiğim tek şey bedenimi yakıp kavuran, tüm acıyı tek bir noktada toplayan bu delirtici ağrıydı. Bedenimin yandığını, soğuğa rağmen terlediğimi hissedebiliyordum.

"Hiçbir şey sorma," diye inledim. "Lütfen hemen eve götür beni."

"Ne evi?" dedi telaşla. "Çıldırdın mı? Bak, bana sorunun ne olduğunu söylemen gerek."

Burnumu boynuna bastırdığımda tüm vücudu kilitlendi. Kokusunu içime doldururken alnım ter içindeydi ve nefes almakta zorlanmaya başlamıştım. Acı o kadar yoğundu ki, kemiklerime kadar sızlıyordum. Üşütmelerimin acısını çıkardığı belliydi.

"Lütfen," dedim büyük bir utanç içinde. "Söyleyemem. Lütfen. Beni eve götür."

Aracın kapısını açarak beni arka koltuğa yerleştirdiğinde o da benimle birlikte arka koltuğa yerleşmişti. Beni kucağına çekti ve ben de tüm bariyerlerimi yok sayarak ona tutundum. Kokusu bedenimi uyuşturururken ter içinde kalan alnımı elinin tersiyle sildi ve yüzüme yapışan saçlarımı geri itti. "Şşh," dedi anlam veremediğim bir şefkatle. "Tamam küçük kız. Sorunun ne olduğunu söylersen senin dediğini yapacağım. Hadi, söyle bana."

Karanlık arabanın içinde parlayan kuzguni siyahı gözlerine bakarken acıyla yüzümü buruşturup boynuna saklandım. "Lütfen sorma," diye yalvardım. "Lütfen beni eve götür! Söz veriyorum eve gittiğimde geçecek."

"Bu kadar utanma sebebin..." dedi ve bir anda duraksadı. "Siktir!" Kollarını bana daha sıkı sardı ve beni tamamen kucakladı. Arka koltukta onun kucağında küçük bir bebekten farksızdım. Beni her ay aynı şekilde yerle bir eden ağrıya rağmen ağlamıyordum ama acıyla inliyordum. "Çakıltaşı, hastaneye mi gitmeliyiz?"

Acının varlığının yanına bir de yanaklarımın artan ısısı eklenince, gözlerimi kapatıp karanlığın sesini dinledim. Karan'ın nefes seslerinin büyüdüğü arabanın içi huzurluydu.

"Hastaneye mi gitmeliyiz?" diye sorusunu tekrarladığında, "Hayır," diye mırıldandım. "Yalnızca iğne vuruyorlar. Benim gibi böyle ağrı çeken birçok insan var. Buna katlanabilirim!"

"O yüzden mi şu an kucağımda ufacık kaldın? Bu hâlâ neyin meydan okuması?" diye bağırdı öfkeyle. Bana bağıran o olmasına rağmen ona sığındığımda bir an duraksadı ve çenesini saçlarımın arasına bastırdı. "Velet... Hastaneye gidiyoruz."

İstemiyordum. Onun kolları iyiydi. Kollarında şifa vardı ve ben burada kendimi iyi hissediyordum. Böyle kalsak olmaz mıydı? Ağrımın azaldığı falan yoktu ama beynimi meşgul eden eşsiz bir kokuya sahipti. Kanamam başlamış olsa bile bunu sorun etmezdim çünkü sinyalleri aldığım ve günü tam olarak kestiremediğim için şu an korunmalıydım. Ağrı kesik sızılarını bedenime titreşimler hâlinde yollarken şu an olduğumuz konumdan bir an olsun utanmadım. Bu ağrıdan mustarip olduğum zamanlarda yastığıma sarılıp geçmesini beklerdim. Çekilmez bir seviyeye ulaştığında ise evdekiler çığlıklarıma kulak asıp, beni hastaneye götürürlerdi. Şu an yastığım yoktu ama yastığımdan çok daha konforlu bir şeyin kollarındaydım. Karan Çakıl'ın. Ve onun kollarında benim özlemini duyduğum *baba şefkati* vardı.

"Hastaneye gitmek istemiyorum," dedim sakin bir sesle. Karan'ın parmakları saçlarımın arasına girdiğinde bir an ürperdim. Saçlarımı yavaşça okşarken beni dinliyordu. "Şu an iyiyim."

Sessiz kaldı. Göğsü büyük bir dinginlikle inip kalkarken beraberinde beni de yukarı taşıyordu. Kokusu ciğerlerime doldu, bedenim yan-

manın etkisinden kurtulup titremeye başladığında Karan, "İyi misin?" diye sordu yavaşça.

"Üşüdüm," diye mırıldandım. Karan bana daha sıkı sarıldı. Şu an bu ağrıya tepki olarak bağırmam, ağlamam gerekiyordu ama sakindim.

"Birazdan ısınacaksın," dedi Karan sakin bir sesle. "Hastaneye gitmek istemediğinden emin misin?"

"Hıhım," diye mırıldandım.

Evet, haklıydı. Beni gerçekten güvenli bir yere getirmişti. Onun kolları şu âna dek olduğum en güvenilir yerdi. İçime çektiğim acı çikolata kokusu uykumu getiriyordu ve güvende hissediyordum.

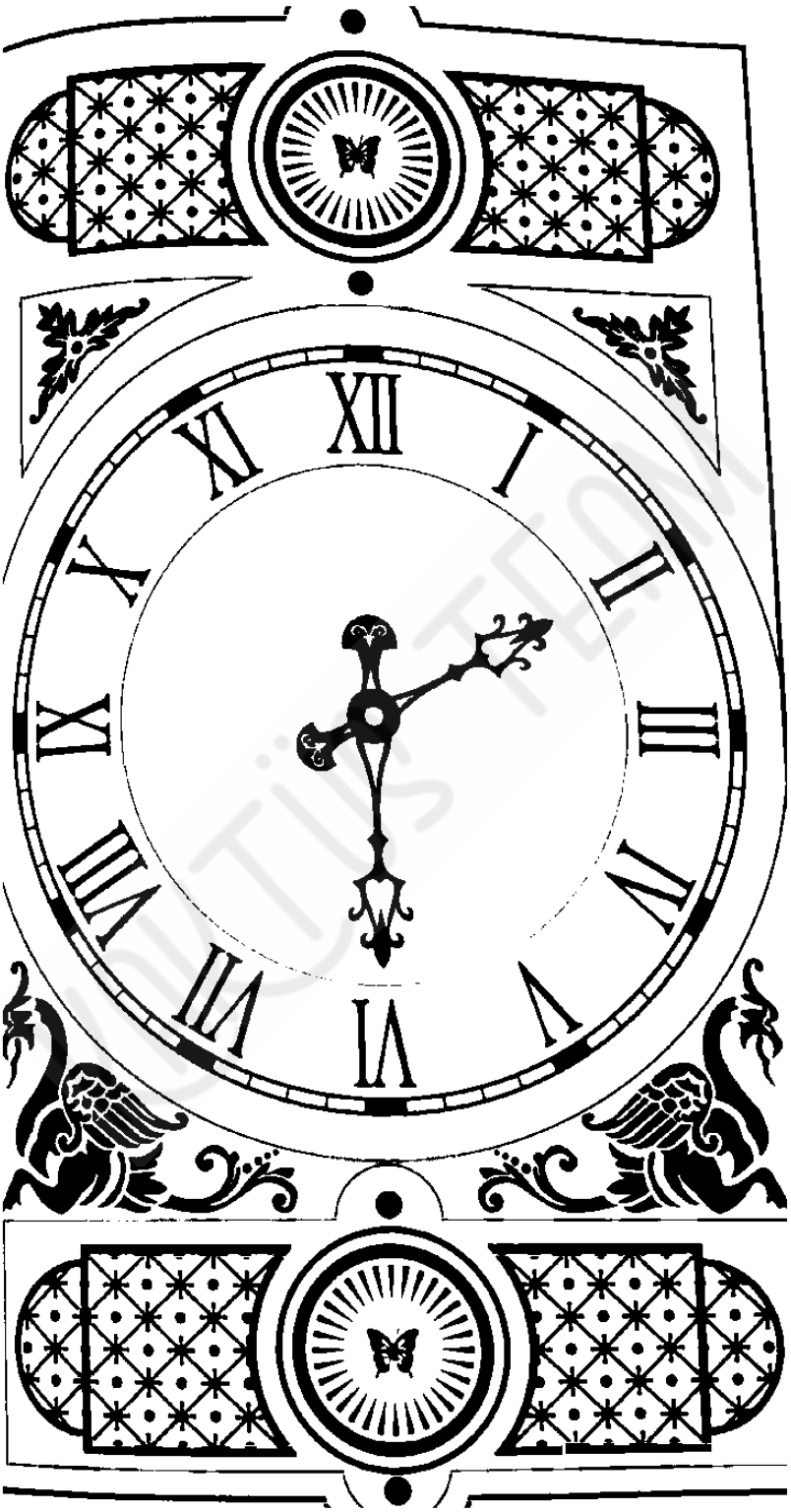
Sanki ölüm gelse, beni bu kollardan koparamazmış gibi...

Belki de ölümün kollarında olduğum için bu kadar güvende ve erişilmez hissediyordum. Çünkü biliyordum. Ölümü ölümle korkutamazdın. Ve hiçbir ölüm, seni diğer ölümün kollarından alamazdı.

"Üşüyor musun hâlâ?" diye fısıldadı. Dudakları saçlarıma değiyordu. Saçlarım şanslıydı.

"Hayır. Sıcacıksın," diye mırıldandım kollarında uykuya dalmak üzereyken. "Tıpkı bir baba gibi..."

Bir ölüm tarafından sahiplenilmiş, diğer tüm ölümlere yasaklanmış gibi hissederken, karanlığımın kollarında uykuya daldım.

13. SAHNE

Kapılarını üzerine kilitleyebileceğin bir ev bulduğunda, özgürlüğün bir anlamı kalmıyordu.

On dokuz yıl boyunca hep o kapının önünde dikilmiştim de babam bana kapıyı hiç açmamıştı sanki. Tam kapıya sırtımı dönmüş aksi yöne doğru yürürken kapının kilidi çevrilmişti. Çökmüş omuzlarımla, bir umut o kapıya baktığımda, o kapıyı açanın babam olmadığını görmek beni yıksa da, o kapıyı açan adamın hayatımdaki boşlukları kendiyle dolduracağını düşünememiştim.

Bana açtığı o kapının arkasında okyanusa açılan bir mağara olduğunu bilmiyordum.

Acıyı en derinimde hissettim, özlemi, yıkımı, çaresizliği... Sanki hissettiğim her şey o okyanusun dibinde alev alev yanıyordu. Dışarıdan yükselen yağmurun sesini duyabiliyordum. Saç diplerime vuran sıcak nefesini hissediyordum, yanağım ılık, nemli bir şeye yaslı duruyordu. Bunun onun terli boynu olduğunu fark ettiğimde gözlerimi güçlükle araladım.

Karan Çakıl'ın kollarındaydım.

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım. Aracın arka camından görünen soluk mavi gökyüzünü izlerken sertçe yutkundum, buğulu cama vuran yağmur damlaları aşağı doğru patika yollar çizerek yarıklar açıyordu. Şafak sökmeye başlamıştı. Saatlerdir onun kollarında olduğumu söken şafağın renklerini izlerken fark etmiştim.

Göğsümde hareket etmek konusunda epeyce zorlanan bir duygu vardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey olduğu için kalbim onu tehlike olarak görüyor, ilerlemesine engel olmaya çalışıyordu. Ama kalbimin çabası boşunaydı, o şey kara zorla da olsa küçük adımlarla ilerlemeyi sürdürüyordu.

Onun büyük bedeni bu dar alanda ne kadar rahat edebiliyordu hiçbir fikrim yoktu, üstelik saatlerdir kucağındaydım ve ikimizin de bedeni terliydi. Düzenli nefes alıp verişinden anladığım kadarıyla şu an uyuyordu. Hareketsizdi. Sanki rahatımı bozmaktan korkuyordu. Uyurken sakladığı kuzguni siyahı gözlerinin radarına takılmadan onun yüzünü doyasıya izlemek istiyordum. Başımı yavaşça geriye doğru çektim, onun yüzüne bakmak için yavaşça gözlerimi kaldırdığımda kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Anlam veremediğim bir ihtiyaçla ona baktım.

Keskin çenesinin tam ortasındaki çukura baktım, belirgin bir gamzeydi. Gözlerim yavaşça yüzünü çizen unsurlarda gezindi. Yüzü kusursuz görünüyordu. Uyurken bile sert görünüyordu, kaşlarının çatık durduğunu fark ettim. Onun kucağında küçücük kalmıştım. Gözünün hemen altındaki dikiş izine baktım, bu dikiş izinin hikâyesini merak ediyordum. Yüzüne o kadar çok yakışıyordu ki, sanki bu yara iziyle doğmuştu. Tanrı ona bu yara izini onun güzelliğine armağan etmişti.

Alnımı yavaşça dolgun dudaklarına doğru bastırdım, etli dudakları bronz teninin aksine koyu pembe rengindeydi, sanki kan içmişti ve dudaklarını elinin tersiyle silerek temizlemişti. Geri çekilip tekrar gözlerimi yüzüne diktim.

"Yakından bakınca nefes kesecek kadar yakışıklıyım, değil mi?" diye sordu yalnızca dudaklarını oynatarak. Gözleri hâlâ kapalıydı. Bir an panikle geri çekildim, endişe karnımın kasılmasına neden olurken, düşmeden hemen önce onun kalın koluna tutundum.

"Sen uyanık mıydın?" diye sordum panikle. "Ödüm koptu!"

Gözlerini açmadı. "Bakışlarını hissetmemek mümkünmüş gibi... Salyalarını gömleğime akıtmadığın sürece istediğin kadar bakabilirsin velet."

"Yalnızca bakıyordum," diye fısıldadım. "Seni nasıl uyandıracağımı düşünüyordum yani."

Karan siyah gözlerini açmadı ama dudağı alayla yukarı kıvrılır gibi oldu. Kendimi yavaşça geri çekmeye çalıştığımda hiç ummadığım bir

ge vuparak kaslı kolunu belime doladı, beni kendine doğru çekti ve yüzümü tekrar hafif terli boynuna gömdü. Nefesimi tuttum, nefes boşluğumda hissettiğim ağrı boğazıma sarıldı ve yavaşça çeneme kadar yayıldı.

"Ağrın geçti mi?" diye sordu, sesi kısıktı, şafağın sökerken göğe vurduğu mavi gibi solgun çıkmıştı.

"Evet, şimdi daha iyiyim," dedim fısıldayarak. Cevap vermek yerine bana biraz daha sıkı sarıldı. Dakikanın bardağına düşen saniyeler aramıza döküldü, zaman üzerimize sessizlik yağmurunu yağdırdı. "Bu kadar ağrı çekmen normal mi?" diye sorduğunda sesi, sessizliğin zarını yırtan bir kurşun gibiydi.

"Elbette normal değil ama bir süre sonra bununla yaşamaya alışıyorsun."

"Nedeni neymiş peki?" diye sorduğunda sıcak nefesi saçlarımın arasından kayarak geçti. Kalbimin atışı mümkünmüş gibi biraz daha hızlandı.

"Seninle bunu konuşmayacağım."

"Çakıltaşı," derken sesi olabildiğince tehditkârdı. "Eğer şimdi bana nedenini söylemezsen hastaneler açıldığında ilk işim seni hastaneye götürmek olur. Doktor bana tüm ayrıntısıyla anlatır."

"Bak, bunu seninle ko-"

"Seni dinliyorum."

Yüzümü boyun girintisinden çıkarıp ona dik dik baktım. Alnım çenesinin biraz üzerinde durduğu için gözlerimi kaldırarak bakmak zorunda kalmıştım, o da gözlerini indirmiş doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. "Yine beni tehdit ederek bir yere varabileceğini düşünüyorsun," dedim huysuzca.

"Seni tehdit etmiyorum," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. "Yani en azından benim tehdit anlayışım bu değil. Daha değişiktir."

"Senin tehdit anlayışın nedir bilmiyorum ama şu an bal gibi de tehdit ediyorsun beni."

"Eminim benim tehdit anlayışımın nasıl olduğunu bilmek istemezsin," derken sesi karanlıktı. Anlık bir yutkunma isteğiyle gözlerimi onun siyah gözlerinden uzaklaştırmaya çalıştım ama bakışlarındaki kara kuyu o kadar derindi ki, çoktan içine düşmeye başlamıştım.

"Gelişme sorunu," dedim gözlerimi ondan uzak tutmaya çalışarak. "Yumurtalıklarım tembelmiş. O yüzden biraz geç gelişiyorlar." Boy-

numdan tutun da kulaklarıma kadar kızardığımı hissettim, tenimde artan ısı dalga dalga bedenimde gezinirken sertçe yutkundum.

Cevap vermedi.

"Baksana," dedim arabanın camından dışarıya, sepya mavisi gökyüzüne bakarken. "Beni eve bırak bence. Okula geçeceğim."

"Okulda da ağrın olursa ya?" dediğinde sesi o kadar ilgili gelmişti ki bir an tüm düşüncelerimin üzerine buzlu su döküldü, onunla ilgili bildiğim her şey donarak kaskatı kesildi. Yavaşça yutkundum.

"Olacağını zannetmiyorum."

"Ya olursa?"

"Ciddi bir şey yok. Gerçekten," derken yüzümü göğsüne gömdüm, sessizce gözlerimi yumdum.

"Gerçekten inatçı bir kızsın, değil mi?" diye sordu tok bir sesle. Midemden kalbime siyah kanatlı kelebekler havalanırken sessiz kaldım. "Sessizlik?" Karan iç çekti. "Pekâlâ küçük keçi. Sessizlik."

Yüzümü buruşturdum. "Küçük keçi mi?"

"Evet," dedi çenesini saç diplerime bastırırken. "Küçük keçi."

"Bunu sevmedim."

"Ben sevdim."

Yaralı parmaklarımla bir bir sıraladığım o bariyerlerin üzerine benzin döken adamın göğsünde sessizce bekledim. Her seferinde tam alev alacakken bir şekilde söndürmeyi başarıyordum. Söndürmek zorundaydım. Buna mecburdum.

"Artık eve gitmem gerek," diye fısıldadım. "Okula gideceğim."

"Pekâlâ," dedi garip bir tonlamayla.

Bakışlarımı yavaşça kaldırıp çenesine baktım, bu açıdan bakınca koyu pembe etli dudakları görünüyordu. Hafif aralıklı duran dudaklarından dışarı bıraktığı nefes yüzüme çarpıyordu. Ben gözlerimi onun dudaklarından uzaklaştırmaya çalışırken onun parmakları belimdeki kavise sürtünerek yukarı, sırtıma tırmandı. Beni kendine bastırdı.

Ben bunu neden yaptığını sorgularken, "Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," dedi aklımı okumuş gibi. "Yalnızca birkaç saniye sessiz kalmayı dene. Sana zarar vermeyeceğim."

Yüzümü indirip tamamen onun göğsüne bastırdım. Yoğun kokusu canımı yaktı. Bana zarar vermeyeceğini zaten biliyordum. Tamam, onu çok tanıdığım söylenemezdi ama yine de ona güveniyordum.

"Bana zarar vermeyeceğini biliyorum," diye fısıldadım yavaşça. Dudaklarımı birbirine bastırdım. Belki de gözlerinin içine bakmadığım için bunu söylemek daha kolay olmuştu, bilmiyordum. Onun kara gözlerine bakarken kelimeleri bir hizaya sokmak çok zordu.

"Veremem, öyle mi?" diye sordu, sesinde garip bir tını, anlam veremediğim bir sorgu vardı. Yüzüm gitgide daha da ısınırken ona biraz daha sokuldum.

Başımı yavaşça salladım.

"Veremezsin."

"Neden veremeyeyim?"

Güçsüzce omuzlarına tutunduktan sonra, "Çünkü buna izin vermem," dedim dişlerimin arasından.

Karan güler gibi bir ses çıkarsa da gülmediğini biliyordum.

"Çakıltaşı," dedi alayla. "Şu an kollarımdasın, farkında mısın?"

"Yine de bana zarar vermezsin."

"Küçücük bir kız çocuğuna göre fazla iddialısın. Bir de inatçısın. Seni anlamak çok güç." Kaşlarım çatarken onu dinlemeye devam etim. "Bazen gerçekten bu dünyaya bile kafa tutabilecek kadar güçlü bir kız olduğunu düşünüyorum. Bu yaşıma kadar bana meydan okuyan bir kadın olmamıştı. Ama bazen..." Duraksadı. "Gerçekten küçük bir kız çocuğu olduğun gerçeğini önüme koyuyorsun. Savunmasız, yardıma muhtaç ve narin. Sen gerçekten çok ilginç bir kızsın."

Kendimi kilometrelerce yüksek bir yerden çırılçıplak aşağı bırakmışım gibi hissederken yapabildiğim tek şey sessizliği dilimin ucuna muhlamak oldu.

"Susma," dedi kuru bir sesle. "Bunları susman için söylemedim."

"Susmak istediğim için susuyorum. Sen susturmadın beni."

"Tamam küçük keçi. Sen istediğin için sustun ama susma," dedi.

Parmakları çenemi kavradı, kafamı yavaşça kaldırıp ona bakmamı sağladı. Parmaklarının ucunda atan nabzı çenemde hissediyordum. Gözlerimi kırpıştırdım. Parmaklarının dokunduğu yerden kurak toprağı yaran lavlar tepeye yükseliyordu sanki. Siyah bakışlar bir süre yüzümde oyalandı, dudaklarıma doğru kaydı. Zihnimi yaran düşüncelerin kanının gözlerimden döküleceğini düşündüm. Gözleri tekrar gözlerime tırmandı.

Bir bakış kanatabilir miydi zihnindeki tüm kelimeleri? Kanatıyordu.

Sessizliği dinledim. Aramızda büyüyen, kirpiklerimizden dökülen bir sessizlik vardı şu an. Aracın camına çarpan yağmur damlalarının sesi, sessizliği bastıramıyordu. Dudakları usul usul dudaklarıma yaklaşmaya başladığında gözlerimi kıstım. Damarımın içindeki kan tersyönde akmaya başladığında kulaklarım da bu basınca ayak uydurarak uğuldamaya başlıyordu. Karan bir mağara olsa ve tam şu an üzerime yıkılsa, kirpiklerim kırılırken düşündüğüm tek şey o mağaranın içine sığınırken avuçlarımda biriktirdiğim hatıralar olurdu.

Dudaklarımız arasında santimler kala gözlerimin içine bakıp kaşlarını çattı. Yüzünde acıyla şekillenen bir ifade belirdiğinde kalbim sızladı.

"Bana karşı koy," diye fısıldadı usulca. Dudakları dudaklarıma o kadar yakındı ki, nefesinin dudaklarımın üzerine sindiğini hissettim. Darmadağın hissediyordum. "Bana karşı koy velet."

"Ne?" Sesim titredi, sertçe yutkundum.

"Bana karşı koy," dedi alnını alnıma bastırırken. "Çünkü ben sana karşı koyamıyorum."

Kalbimin üzerine siyah bir çığ düştü. Kara bir okyanusun içine dalga dalga çekildiğimi, yavaşça kendi kendimi dibe çektiğimi fark ettim. Gözleri gözlerimden ayrılıp dudaklarıma kaydı, sertçe yutkundum. O bakışların ağırlığını ruhumda, tenimde, dudaklarımın kıvrımlarında hissediyordum tam şu an.

Dudakları ve dudaklarım arasındaki mesafe tam kapanacakken telefonu çalmaya başladı.

Gözleri aniden gözlerimi buldu. Dudaklarını yavaşça uzaklaştırırken sertçe yutkunup dişlerini sıktı. Durdu, dudaklarını yavaşça yanağıma değdirdiğinde olduğum yere çakıldığımı hissettim. Dudakları yanağımın üzerinde öylece asılı kaldı. Karan koyu renk bir soğukkanlılıkla telefonunu açıp kulağına götürdü. Ben onun aksine titriyordum şu an. Dudaklarını yanağımdan yavaşça çekip yanağıma yasladı.

"Evet," dedi. Karşı tarafı dinliyordu, kalbim deli gibi çarpıyordu. "Sabahın bu saatinde bunun için aradın, öyle mi?" Dinledi. Karşı tarafta bir erkeğin konuştuğunu fark etmiştim ama konuşulanları seçemiyordum. "O iyi mi?" diye fısıldadığında sesinin değiştiğini fark ettim. "Tamam. Seni fark etmedi, değil mi?" diye sordu, yanağı hâlâ yanağımdayken. "Güzel. Seni birkaç saat sonra arayacağım. Ayrıntıları o zaman konuşalım Sergen. Şu an müsait değilim."

Birkaç saniye sessizlik oldu. "Tamam kardeşim. Görüşürüz."

Telefonu kapatırken yanağını yanağıma sürterek geri çekildi ve bana bakmadan beni yavaşça kucağından indirip arabadan indi. İçeriye doğrudan sağanağı hemen kesmek adına aracın kapısını kapatırken de nefis bedenini sıralamıştı. Kazak kalçasını cipin kapısına yasladı. Ellerini yavaşça kollarına sürterken siyah saçlarının arasına düşen yağmur damlalarını izliyordum. Telefonunu koyduğu cebinden gümüş bir kutu çıkardı. Kutunun açıp siyah filtreli bir dal sigarayı dudaklarının arasına yerleştirdi.

Siyah bir zippo çıkardı, elivle ateşe siper oldu ve dudaklarının arasında eğreti bir biçimde duran sigarayı tutuşturdu. Derin bir nefes aldı, dumanı ciğerlerine doldu, kafasını kaldırdığında dudaklarının arasından sızan duman vavaşça gökyüzüne karıştı. Onu ilk kez sigara içerken görüyordum.

Dudaklarını bir kez daha sigarayla buluşturduğunda dizlerimi karnıma doğru çekip arka koltukta küçücük kaldım. Gözleri omzunun üzerinden bana doğru döndü, dudaklarının arasından yavaşça sızmaya başlayan dumanı izledim. Yavaşça cipten çıkıp yanına gittiğimde dudaklarının arasında duran sigarayı baş ve işaret parmağının arasına alarak yavaşça dudaklarından uzaklaştırdı.

"Sigara içtiğini bilmiyordum," diye fısıldadım ıslak toprağı botlarımın burnuyla eşelerken.

"Öğrenmiş oldun," dedi kuru bir sesle. "Ama örnek alma."

"Beni küçük görmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Büyüdüğünde," dedi, gözlerimi devirdim.

"Sinirimi bozuyorsun. Senin için kaç yaşında olursam büyük olurum?"

"Kötü anlamda söylememiştim. Gerçi içiyor da olabilirsin, on dokuz yaşında yetişkin genç bir kadınsın sonuçta," dedi sigarayı dudaklarına dokundururken. Buna şaşırdım. "Sadece sigara özenilecek bir şey değil."

"Sigara kullanmıyorum ve sigaranın özenilecek bir şey olmadığını da gayet iyi biliyorum." Cevap vermedi. "Deden ne zaman gidiyor?" diye sordum sessizliği bozmak adına.

Kaşları çatılırken dumanı yavaşça dudaklarının arasından dışarı saldı. "Bilmiyorum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Çok yakında gidecektir."

Kaşlarımı kaldırıp kalçamı kaputa yasladım. "Ne zamandan beri sigara içiyorsun?" diye sorduğumda sigaranın ölü külünü yere silkiyordu.

Gözlerini yere, yağmurun çamurlaştırdığı toprağa dikti. Yanlış bir şey mi sormuştum? Bakışları uzun süre toprakta kaldı. "Uzun zamandır."

"Kaç yaşından beri?"

"On beş falan," dedi gözlerini topraktan çekmeden. "Öyle hatırlıyorum. Daha erken de olabilir."

"Ciddi misin?" diye sordum abartılı bir ses tonu kullanarak. "Ailen kızmadı mı?"

"Başta dikkat çekmeye çalışan küçük bir çocuktan farksızdım," diye itiraf etti samimi bir şekilde. "İnsanların dikkatini üzerime çekmek istiyordum." Onu öyle, dikkat çekmeye çalışan küçük bir çocuk olarak düşününce kalbim ağrıdı. Bazen çocuklar o kadar yok sayılırlardı ki, kendilerini bir şekilde fark ettirmek uğruna yanlış şeylerin içine saplanırlardı. Kötü bir haberim vardı, bu dikkat çekmeye yetmiyordu. Yapmasalar daha iyiydi.

"Sigara içerek dikkat çekebileceğini düşünen bir ergendin yani," dedim dalga geçer gibi. Sadece dalgınlığına bir son versin istiyordum.

Bakışlarını ıslak topraktan ayırıp yavaşça bana doğru çevirdi. Yılkovan, akrebin ona sapladığı zehri zamana yayarken, gözlerinde oluşan ifade bir mezar için kazılan kuyu gibiydi. Bakışları, kalibresi yüksek bir merminin çıkardığı ses kadar sertti.

"Can çekiştiğimi görmediler ama sigara içtiğimi fark ettiler," dedi geçmişten kopup bana doğru savrulan eski bir takvim yaprağı gibi. "Ölüyordum ama sigara içmem daha büyük bir sorundu." Söyleyecek hiçbir şey bulamadım. Eminim o da bir şey söylememi istemezdi. Dilimi yavaşça ısırıp bakışlarımı önümde duran uçuruma çevirdim.

Sigarayı nemli toprağın üzerine atıp ayakkabısının tabanıyla söndürdü, sigara toprağa bir ceset gibi karışırken, "Hadi," dedi yüzüme bakmadan. "Seni eve bırakacağım velet."

Kampüs bahçesinin çıkış kapısına doğru yürürken üzerimde sırtımdan bir türlü itip atamadığım bir ağırlık vardı. Sabah Karan'la olanlardan sonra üzerime ölü toprağı atılmış gibi hissediyordum. Kafamı kaldırıp göğe baktım. Gri bulutlar gökyüzünün teninde çetele tutmuştu. Gri bulutların damarları gibi duran puslu mavi yarıklar bana bu sabahı hatırlatınca dudaklarımın sızladığını hissettim.

Büşra tüm gün benimle tek kelime etmemişti. Bunun üzerinde durmamıştım, birkaç gün sonra hiçbir şey olmamış gibi davranacağından emindim. Ondan özür dilemeyecektim. Onu kızdırdığım zaman

zehirli kelimelerini yan yana dizerek oluşturduğu acımasız cümleleri oklarının ucuna yerleştirir bana saplardı, sonra da hiçbir şey olmamış gibi yanıma geri dönerdi.

Kırılan hep oydu, ben değildim. Sanırım ona göre, bu böyleydi.

Okulun kapısından çıktığımda köşede siyah Ranger Rover'ı göremediğim için kısa bir hayal kırıklığı yaşasam da, zaten doğru olanın bu olduğunu kendime hatırlatarak ara yollardan bir tanesine sapıp kulaklığımı kulağıma tıkadım. Şarkı büyük bir hızla beni kendi dünyasına çekip içinde yürüdüğüm dünyadan kurtarırken omzumda hissettiğim el, attığım adımın havada asılı kalmasına neden oldu. Ani bir hareketle omzumun üzerinden elin sahibine baktım, gördüğüm manzara yüzünden alnıma pavyon ışıklandırmasıyla günün şanssızı yazdırmak istiyordum. Halkalı. Kulaklığımın tekini kulağımdan çıkarıp ona baygın gözlerle baktım.

"Ne istiyorsun yine?" diye sordum, gözlerim bayık bakıyor, sesimden sıkıntım belli oluyordu.

Dudağındaki siyah halkayı çevirdi, kulağında üç tane siyah küpe vardı. Bir tanesi düğme büyüklüğünde, diğer ikisi küçüktü. Siyah bir eşofman takımı giymişti, eşofman takımının ceketinin kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı.

"Seni tüm gün okulda göremedim. O yanında takılan Kezban da kafeteryada tekti. Seni sorduğumda benden kaçtı," dedi yamuk bir şekilde gülerken.

"Kezban mı?" diye sordum ona ters ters bakarken. "Zihniyete bak. Çek şu kokuşmuş zihniyetini içinde taşıyan gereksiz bedenini gözümün önünden. Zihniyetinden yükselen o leş koku nefesine işlemiş senin."

Gözleri bir an için irileşti. "Takılıyorum sadece," dedi ensesini kaşırken. "Hem seni göremedim tüm gün."

Omzumda duran elini sertçe ittim ve onu yok sayarak yürümeye başladım. Beni takip ettiğini fark ettiğimde kaşlarım çatıldı, gitgide daha da sinirli hissetmeye başlamıştım. Bu çocuğun soru neydi? Neden benimle uğraşıyordu? Adımlarımı hızlandırdım. Enis'in de adımlarının hızlandığını hissettim. Aniden ona doğru dönüp alev almış gözlerle ona baktığımda durdu, iki üç adım geriledi.

"Ya senin amacın ne? Söylesene bana sen!" diye çıkıştım.

"Amacım belli değil mi sence de?" diye sorarken elaya dönük kahverleri yüzümde dolanıyordu.

"Bak, kafam çok dolu ve senin varlığın beni boğuyor, anladın mı? Ya sırf o voleybol topunu sahaya atmadım diye mi bana bu işkenceyi yapıyorsun? Bezdim! Rahat bıraksana beni ya!"

Dudağı yavaşça yukarı doğru kıvrıldı, dar sokakta birkaç araba hemen dibimizden geçip gidiyordu. Enis, "Çok tuhafsın," dedi gözlerini yüzümde gezdirirken. "İlgimi çekmeyi başardın."

"Ay tansiyon aletimi verin!" diye bağırdı diğer Merve, neredeyse içimde ağlamak üzereydi. Enis'e dünyadaki en rahatsız edici şey oymuş gibi bakarken, o benim aksime yüzünde yamuk bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

"İlgini çektiğim için gidip intihar etmek istiyorum şu an. Yaz dizisi çekmiyoruz, senin bu tavırların seni çekici kılmıyor, saçma sapan görünüyorsun," dedim. "Gerçekten canımı sıkmaya başladın. Küçük beyninin içinde nasıl bir oyun kurguladın bilmiyorum ama ben aptal değilim. Senin ilgini çekip çekmemek benim zerre umurumda değil ama canın oyun istiyorsa kendine başka bir oyuncak bulsan iyi edersin. Zira senin gibi kimlik karmaşası yaşayan bir halkalı ergenin oyuncağı olmaya hiç niyetim yok benim!"

"Seni oyuncağım yapmaya çalıştığım falan yok be-"

Lafını bitirmesine izin vermeden sırtımı döndüm. "Görüşmemek üzere Halkalı Ergen," deyip hızlı adımlarla yürümeye başladım. Canımı cidden sıkıyordu. Ondan rahatsız oluyordum. Çok değil birkaç saniye sonra bileğimi kavrayıp beni kendine çevirirken ona atacağım yumruk sol elime toplanmış bir şekilde komutumu bekledi. Beni aniden kendine doğru çekti, yüzüm onun kaslı göğsüne çarparken gözlerim kocaman açıldı. Yumruğum havada asılı kalırken, kafamı kaldırıp Enis'in yüzüne baktım. Aramızda bir kafa kadar boy farkı vardı.

"Atarlı," dedi kısık bir sesle. "Sen bana pençelerini geçirmeyi sürdürdükçe ben de senin peşinden gelmeyi sürdüreceğim."

Kendimi geri çekmeye çalıştığım anda bileğimi biraz daha sıkı kavradı, tüm gün kasıklarımda hissettiğim ağrı genişlerken güçsüz düştüm. Bedenim onun gücü karşısında savunmasız kalmıştı.

Dudaklarımdan çektiğim acıyı yansıtan bir inilti dökülürken, "Bırak!" dedim dişlerimin arasından. "Seni tüm bu yaptıklarına pişman edeceğim! Tüm kampüsü başımıza toplar, hangi bölümde okuyorsan oradan attırırım seni zorba herif!"

"Ne yapabilirsin ki?" diye sordu gözlerimin içine bakarken. Yüzüne yerleşen o ciddiyet beni bir anlığına da olsa şaşırtmıştı. "Tüm bunları benim ilgimi çekmeyi başarmadan önce düşünecektin Asi. Seni oyuncağım yapmaya çalıştığım falan yok! Görmüyor musun? Sadece sana yaklaşmaya çalışıyorum!"

Bileğimi elinin içinden kurtarmak için çekerken gök şiddetle gümbürdedi. bir nefes alıp verişi kadar kısa bir zaman diliminde simsiyah bir okyanusun içine çekildiğimi hissettim.

"Çok yanlış bir okyanusun çakıl taşına göz diktin," dedi o tanıdık erkeksi ses." Şimdi hemen onu bırakıyorsun."

KAKTÜS TEAM

14. SAHNE

İnsanların söz geçiremediği duyguları vardı, engelleyemediği düşünceleri...

Birçok kez kendime, her şeyin bittiği konusunda yalan söylemiştim. Bir daha acımayacağını, bir daha aynı şekilde hissetmeyeceğimi, bir daha kanamayacağını defalarca kez kendime söyleyip, her seferinde bu yalana kendimi körü körüne inandırırken, içten içe sonumun yine kendimi aynanın önünde kendi saçlarımı kısaltıyorken bulacağım olduğunu biliyordum. Uzun zamandır saçlarımı kesmiyordum.

Beni kollarının arasına çektiğinde bir an nefesim kesildi. Kolları bedenime öfkeli bir yılanın düşmanının boynuna dolandığı gibi dolandı. Enis'in yüzüne yayılan o sersem ifadeye bakakaldım.

"Onun okyanusu," dedi diğer Merve sessizce. *"Onun siyah okyanusu."*

"Sen kimsin?" diye sordu Enis afallamış bir sesle.

"Karan," dedi beni kollarının arasında sıkıca tutarken. "Karan Çakıl."

Enis'in gözleri gözlerime takıldı, yeşil hareli gözlerinin içinde sorguyu tattım ama umursamadım. Kalbimdeki o yumru boğazıma kadar çıkmıştı.

"Bizim okula konferans için gelen Karan Çakıl," dedi Enis doğrulamak ister gibi. Bakışları kısaca Karan'a kaydı, ardından tekrar bana döndü. "Siz nereden tanışıyorsunuz Asi?"

Karan'ın belimi saran elinin tutuşunun sertleştiğini hissettim, nefesi hızlanmıştı. Ne yapmam gerektiği konusunda hiçbir fikrim yoktu, kendimi karmakarışık hissediyordum şu an.

"Bu seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordum karmaşanın düğümlendiği sesimi düz tutmak için çabalayarak.

Enis gözlerini yüzüme dikerken, "İlginçmiş," dedi kısık bir sesle. "Çok ilginçmiş."

Bir an ortamdaki tüm iplerin gerildiğini, benim kalbimin telaşla çarpışının aksine Karan'ınkinin öfkeyle çarptığını hissettim.

"İlginç olan ne?" diye sordu Karan, sesi bu kez ifadesiz değildi, sert ve tehlikeli yükselmişti.

"Hiç." Enis umursamazca omuz silkip saçlarını karıştırdı. "Her neyse. Yarın görüşürüz Asi."

Bana Asi demesi damağımda acı bir tat, midemde rahatsız edici bir his bırakmıştı. Yine de ağzımı açıp tek kelime edemedim ve Enis ters istikamette sokağın sonuna doğru yürümeye başladı. Karan'ın kollarında Enis'in yavaşça yok oluşunu izlerken nefesimi tutuyordum. Beni yavaşça kendine doğru çevirdi, tuttuğum nefesi vermeden omuzlarına tutunarak dengemi korumaya çalıştım.

"Sana ilk isminle hitap ediyor, ha?"

Yalnızca gözlerimi kaldırarak ona baktığımda, aramızdaki gözle görülür boy farkına lanet ettim. Gözlerini kısmış, kafasını santim oynatmadan bana bakıyordu. Kendimi geri çekmeye çalışırken tutuşunu daha da sıkılaştırdı. O simsiyah bir mıknatıstı ve ben mıknatısın çekimine kapılan kutuptum.

"Yanlış anlayabilirdi," diyebildim. "Neden böyle davrandın ki? Adımın okuldaki dedikodulara karışmasını istemiyorum. Zaten o gün seni gören her kızın aklının bir köşesinde iz bıraktın, bir de senin yüzünden düşman olacaklar bana."

"Seni sıkıştırıyordu."

"Ben halledebilirdim!" dedim kelimelerin üstüne basarak.

Yüzündeki ifade kesintiye uğramadı, bana öylece bakmayı sürdürdü. Onun gözlerinde siyah bir makas vardı. Gözlerimi onun makasından kaçırmaya çalıştım, sanki ne zaman gözlerinin içine baksam cümlelerimi var edecek o kelimeleri fişlere ayırıyor, parçalıyordu.

"Ağrın var mı?" diye sordu gözlerini yüzüme dikmiş bir şekilde beni izlerken. Bu alakasız soru yanaklarımın ânında ısınmasına neden oldu.

"Konumuz bu değil," dedim gözlerimi zeminden çekmeden. "Bizi yanlış anlamıştır muhtemelen. Şimdi o salak sürüsüne anlatır Allah bilir."

"Sence bu ne kadar umurumda?" diye sordu, sesi düzdü. Kafamı kaldırıp ona baktım, göz göze geldiğimizde kelimelerimin ucu yandı.

"Senin umurunda olmayabilir ama benim gayet umurumda."

"Ondan hoşlanıyor musun? Size engel mi oldum?" diye sordu, bakışları kademsiz bir şekilde ağırlaşmıştı. Gerçekten gerinip ona sağlam bir yumruk geçirmemek için kendimi sıkarken sertçe yutkundum.

"Biz imkânsızız."

Duraksadı, bakışları cehennemin kapısını bile yakan ateş tarafından kuşatıldı.

"Biz mi?" diye sordu, sesini yöneten bir şeytanın varlığına inandım.

Göğsümü yumruklayan hisler nefesimi hızlandırırken, "Ha-hayır," diye kekeledim. "O ve ben... Yani. Sadece onunla birbirimize benzemiyoruz, hiçbir şekilde ondan hoşlanamam anlamında yani..."

Birkaç saniye yüzümü süzdükten sonra, "Tamam," dedi. "Sakin ol." Koyu renk gözleri kısaca etrafı taradı, kuzguni karalarını tekrar yüzüme çevirdi. "Eve mi gidiyordun?"

"Evet."

Kolundaki siyah kayışlı, oldukça pahalı olduğu her hâlinden belli olan saate kısaca göz gezdirdikten hemen sonra, "Eve gitmek zorunda mısın?" diye sordu.

"Hiçbir zaman zorunluluklarım olmadı," dedim dalga geçer gibi. Ona hayatımın kısa bir özetini çıkarmıştım aslında şu cümleyi kurarak. Bakışları yüzüme yoğunlaşırken aniden bileğimi tuttu, beni kendine doğru çekti. Bedenim onun bedenine doğru çekilirken hemen yan tarafımızdan geçip giden arabanın rüzgârıyla eteğim uçuştu, tüm vücudum Karan'a yaslı durduğundan herhangi bir kaza yaşanmadı.

"Araba," dedi, beni neden kollarının arasına çektiğini açıklamak ister gibi. Aslında araba çok yakınımdan geçmemişti ama yine de beni kollarının arasına çekmişti.

"Araba," diye fısıldadım.

"Ağrın falan yoksa dedem seninle görüşmek istiyor."

Kokusunu içime doldururken, dünyanın yakıcı oksijenine inat bu adamın bedeninde bir yaşam olduğunu, kokusuyla insanlara yaşam dağıttığını düşündüm. Hisler saklandıkları kara delikten bir bir kafalarını çıkarırken, "Ağrım yok," diye mırıldandım. "Birkaç saatimi dedene ayırabilirim."

Araca doğru yürüdük. Karan sürücü koltuğuna geçerken, ben de yanındaki yolcu koltuğuna geçtim. Cipin içi siyah ve sütlü kahve ağırlıklıydı, koltuklar deridendi. Cipini seviyordum. Biz orta gelirdi bir aileydik ve yalnızca birkaç kez zorunlu olarak bindiğim babamın arabası kesinlikle bu kadar lüks değildi. Karan arabanın motorunu çalıştırdıktan sonra direksiyonu sağa kırarak park ettiği kaldırımdan indi ve araba hızla kendini ileri atarak, hiç sarsılmadan dosdoğru ilerlemeye başladı.

"Sana ilk isminle hitap ediyor," dedi pürdikkat arabayı kullanırken. Zaten gergin olan bedenim biraz daha gerilirken sessiz kalmayı tercih ettim. Her ne kadar içimde kanlı bir savaş çıkmış, duygularım ellerinde keskin kılıçlarla mantığımı kesmeye çalışıyor olsa da, yüzüme geçirdiğim takım elbise resmiyeti ve buzdolabı soğukluğu yerini her daim koruyordu.

"İkisi de benim ismim sonuçta," dedim düz bir sesle, mantık terazisini kullanmaya çalışarak.

"İlk isminle hitap edilmesinden hoşlanmadığını duymuştum," dedi keskin bir virajı dönerken. Bir an kaşlarım havalansa da bunu ona nereden duyduğunu sormayacaktım tabii ki.

"Hâlâ öyle. İlk ismimle hitap edilmesinden hoşlanmam. İlk ismimle yalnızca özel insanlar hitap edebilir bana."

Karan'ın direksiyonu tutan parmaklarının kaskatı kesildiğini gördüm. Direksiyonu sıkı sıkı tutarken, tutuşundaki o ürkütücü tehdit havaya karışmıştı resmen.

Ardından yalnızca dudaklarını oynatarak, "O senin için özel mi?" diye sordu düz bir sesle.

"Hayır," diye çıkıştım aniden. "Onu tam olarak tanımıyorum bile!"

"Ama sana ilk isminle hitap ediyor."

"Bana ilk ismimle hitap etmesini ona söyleyen benmişim gibi konuşmasana." *Ah, evet. Yaşasın tam bağımsız regl agresifliği!* "O fazla inatçı. Ona bana öyle hitap etmemesini söylemiştim ama anlamıyor."

"Sikerim onun inadını," dedi aniden.

Duraksadım. "Ne?"

"Sen ondan daha inatçısın," dedi bu kez düz sesiyle. Kuzguni siyahı gözler siyah bir kartal gibi yolu izlerken çenesi kaskatıydı. Her ne kadar deli gibi bana bakmasını istiyor olsam da bana bakmadığı için bir bakıma iyi hissediyordum. Bakışları altında çaresizleşen kalbime söz ge-

çirmek imkânsızdı. "Onu vazgeçirmek senin için çok zor olmasa gerek. Demek ki elinden geleni yapmamışsın."

"Seninle bunu tartışmayacağım," dedim dişlerimin arasından. "Yalnızca önemsediğim insanlara inat yaparım ben. Diğerleri umurumda bile olmaz."

Omzunun üstünden bana baktığında siyahıyla kucaklaştım ve kelimelerim dilimin altında dört dönüp, dışarı çıkmamak için damaklarıma tutunurken, "Beni önemsiyorsun yani?" diye sordu sakince.

Ben tamamen şok olmuş şekilde sessizce ellerime bakarken, "Çok zor bir soru sorduğumu düşünmüyorum," dedi aynı sakinlikle.

"Önüne bak," diye mırıldandım gözlerimi ön camda altımızdan akıp giden yola çevirirken. "Trafik kuralları yüzünden bir kez kavga etmişliğimiz var zaten, elime koz veriyorsun."

"O çocuğa yüz veriyor musun Çakıltaşı?"

Sinirlerim tamamen gerilirken bir an kuduz köpek gibi ağzımdan köpükler çıkararak dişlerimi Karan'a geçirmek istedim ama isteğimin ayaklarına prangalar vurarak engelledim.

"Ona yüz vermiyorum," diye mırıldandım. Gözlerim hâlâ altımızda akıp giden yoldaydı. "Ona yüz veriyor olsaydım onunla konuşuyor olurdum. Sence konuşuyor gibi mi görünüyorduk?"

"Yüz vermekten kastım onunla konuşman, konuşmaman falan değil," dedi direksiyonu sağa kırarken. "Benim bahsettiğim şey, sana karşı bu kadar rahat olabilmesi. Demek ki yeterli mesafeyi koyamamışsın ona karşı. Ya da nerede nasıl davranması gerektiğini bilmeyen bir hıyar ve dayağa ihtiyacı var?"

"Bu beni ilgilendirir."

Araba ani bir frenle durduğunda ön cama çarpmaktan son anda kurtuldum ve şaşkın şaşkın Karan'a baktım. Direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki bir an kalbim korkuyla çarptı ve bu korku bedenim için hiç tanıdık bir his değildi.

"Çakıltaşı," dedi düz bir sesle. Doğrudan arabanın ön camından dışarıya bakıyordu ve çenesi gitgide daha da kasılıyordu. Dişlerini birbirine bastırdığını görebiliyordum ve dişlerini birbirine bastırdıkça elmacık kemikleri yüzünün derisini yırtacak gibi belirginleşiyordu. "Şu anki konumumuzun farkında mısın?" Bir süre sessiz kaldı ama benden cevap alamadı. Şu anki konumumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. "O

tuhaf şekilli beyninden neler geçiyor bilmiyorum ama şu an benimlesin. Evet, bu bir oyun olabilir ama oyunlar kurallarına göre oynanır."

"Kurallar çiğnenmek içindir," diye fısıldadım onun profilini incelerken. Işığı yansıtmayan karanlık bir yolun ortasında durmuştuk ve etrafta in cin top oynuyordu. Karan beni yok sayarak ileriyi izlerken sanki şeffaftım ve arabanın içinde beni göremiyordu. "Hem ne kuralı? Dediğin gibi, bu bir oyun ve deden gittiğinde her şey bitecek."

Direksiyonu kavrayan ellerinin parmak boğumlarının beyazladığını görebilmiştim. Esmer tenine inat beyazlayan parmak boğumları direksiyonu ne kadar sıkı kavradığının yazılı bir metni gibiydi.

"Gerçekten senin o beyninin şeklini görmek istiyorum velet," dedi ifadesiz bir sesle. "Şu an farkında mısın bilmiyorum ama Karan Çakıl'ın sevgilisi ilan edildin. Bu böyle devam ettiği sürece buna göre hareket etmen gerekecek, anlıyor musun?"

Omzunun üstünden bana baktığında duraksadım. Kuzguni siyahı gözleri sanki mümkünmüş gibi birkaç ton daha kararmış, ölüm çukuru gibi koyulaşmıştı.

"Şu an çevremin gözünde bana aitsin, tıpkı çevremin gözünde sana ait olduğum gibi. O yüzden çevrende erkek sinek dolaşmasını istemiyorum. Dedem gidene kadar bana uymak zorundasın. Dedem gittikten sonra..." Dudakları aralandı ama cümlenin devamını getiremeden geri kapandı. Dolgun dudaklarını birbirine bastırırken yanaklarındaki çukuru belli edecek şekilde dişlerini sıktı ve bakışlarını tekrar önüne çevirdi. "O zaman bir şey düşünürüz."

Damarımda dolaşan kan yön duygusunu kaybederken, ruhum bedenimin dışında bir yerde sıkışıp kaldı ve düşüncelerim üst üste binip beni dipsiz bir karanlığın içine itti.

"Anlamıyorum," diye fısıldadım bakışlarımı parmaklarıma düşürerek. "Beni tehdit etmenden, bana emirler vermenden gerçekten nefret ediyorum."

"O zaman onlara gerek kalmadan yapman gerekenleri yap sen de," dedi arabayı tekrar sürmeye başlarken. "Bu inadın sadece bana mı?"

"Ben senin malın değilim. Bana emir verip beni tehdit edemezsin. Bu çok alçakça. Üstelik beni saçma sapan şeylerle yargılayamazsın. Bu yaşıma kadar hayatıma güvenip de tek bir erkek bile almadım ben. Kime, ne zaman ve nasıl güveneceğimi, nasıl davranacağımı çok iyi bilirim," diye mırıldandım kaşlarım çatık bir şekilde. Gözlerim hâlâ

parmaklarımdaydı. "On dokuz yıldır ihtiyacını duymadığım bir şeyin hesabını da sana verecek değilim üstelik."

"Hiç sevgilin olmadı mı senin?" diye sordu şaşkına uğramış bir sesle. Bir an kafamı kaldırıp onun yüzünün aldığı ifadeyi görmek istedim ama bu isteğime engel olarak başımı sallamakla yetindim.

"Merak etme, dedeni kızdıracak bir şey yapmam yani. Hem yapsam bile umurumda değil, bu senin sorunun."

"Keçi," dedi dişlerinin arasından. "Ergen keçi."

"Keçi," dedim onu taklit ederek. "Kart keçi."

Yoğun lavanta kokulu bir restoranın kapısından içeri girdiğimizde Yaşar Bey oturduğu masadan kalkmadan bize el sallayarak kendini gösterdi. Karan ifadesizce dedesine baktıktan sonra uzun parmaklı eli elimi yakaladı ve parmaklarımız birbirine kenetlenirken kalbim göğsümü terk edip avuç içime indi. Tüm duyularım avucumun içine toplanırken, beynimin içindeki her şey uğuldamaya başladı.

Restoran bordo ve yeşil renkleri ile zenginleştirilmişti. Öğlen yemeği için oldukça şık, akşam yemeği için ise zenginlerin dünyası göz önüne alınınca oldukça sadeydi. İçeride klasik müzik çalıyordu. Birkaç meraklı gözün üstümüzde dolaştığını hissettim ama şu an düşüncelerim elimde toplandığı için başka bir şeye odaklanamıyordum.

"Hoş geldiniz," dedi Yaşar Bey yavaşça oturduğu yerden doğrulurken. Karan boşta duran eliyle dedesine oturmasını işaret ettikten sonra, eli elimden ayrıldı ve ben renksiz bir boşluğa yuvarlandım. Sandalyemi çekip oturmam için bana soğuk nezaketini gösterirken elime bulaştırdığı sıcaklığı hâlâ avuç içlerimde hissedebiliyordum.

"Sanıyorum dersten yeni çıktın Merveciğim?" diye sordu Yaşar Bey sevecen bir şekilde gülümserken. Her zaman olduğu gibi takım elbisesi üstündeydi fakat bu kez takım elbisesi lacivert değil, gümüş renginde idi.

Kısaca onu inceledikten sonra ucuz bir çıkartmayı andıran yapmacık tebessümümü yüzüme geçirdim ve "Evet, efendim," diye mırıldandım isteksiz bir nezaketle.

"Sorun olmadı inşallah? Ailen merak etmez, değil mi?"

"*Dakika bir, gol bir. Bu moruk neden bizi her defasında aileyle vuruyor?*" diye homurdandı diğer Merve. Onu içten içe onaylarken yüzüm-

de hâlâ yapmacık bir ifade vardı. On dokuz yaşında genç bir kadını ailesinin merak edip etmeyeceğini de bilmiyordum üstelik, uzun zamandır bir çocuk değildim ve çocukken de umursanmıyordum.

"Hayır Yaşar Bey. Gecikeceğimden haberdarlar." Bu bir yalan değildi. Bu bir kandırmacaydı. Ben şu an Yaşar Bey'i değil, kendimi kandırıyordum. Karan'ın yoğun bakışlarını profilimde hissettiğimde göz ucuyla ona baktım. Hemen yanımdaki sandalyeye oturmuştu ve iki elini masanın üzerine koymuş, birleştirerek yumruk yapmıştı.

"Yaşar Bey mi?" dedi Yaşar Bey ifadesiz bir sesle. "Oluyor mu hiç öyle? Yaşar amca diyebilirsin canım benim. Hatta dede bile diyebilirsin." Karan'a ima dolu bir bakış attı. "Ağzın şimdiden alışsın değil mi ama Karan?"

"Dede," dedi Karan sakin tutmaya çalıştığı ölçülü ama gergin siyah kanatlı sesiyle. "Onu utandırıyorsun."

"Utandırıyor muyum?" Yaşar Bey mahcupça gülümsedi. "Kusuruma bakma, kızım. Şimdiki genç kızlar biraz arsız. Senin gibilerinin varlığını unutturdular bize."

Anlık bir yanma hissiyle kızarırken başımı uysalca salladım. Uysallık? Bu hiç de bana göre değildi. "Sorun değil, teşekkür ederim."

Masadaki suya uzanıp sudan bir yudum aldım.

"Aslında size söyleyeceğim bir şey var," dedi Yaşar Bey garsona kısaca el işareti yaptıktan sonra. "Bir süredir sizin hakkınızda düşünüyorum ve Merve'nin ailesi ile görüşmemiz gerektiği kanısına vardım. Bu işin adını koymalıyız. Öyle gezmek tozmak bizim ailemize yakışık almaz. Parmağınızda bir söz yüzüğü olmalı en azından."

Dudaklarımdan içeri dökülüp kuraklığımı nemlendiren suyun boğazıma takıldığını, genzime dolan yanma hissiyle gözlerimin yaşardığını hissettim. Arkası kesilmeyen öksürükler beni esir alırken Karan beni belimden tutup sabitledi ve sırtıma hafifçe vurdu. Yaşar Bey şaşkına uğramış gözlerle bize bakıyordu, peçete ile dudaklarımı kuruladım ve moraran suratımın rengini geri getirmek için ciğerlerime derin nefesler doldurarak Yaşar Bey'in gözlerinin içine baktım.

"Heyecanlandı galiba," dedi Yaşar Bey panikle. "İyi misin canım kızım?" Başımı hızlıca sallarken tüm organlarım da başımla birlikte sallanmıştı.

"Dede şu an bu konuları konuşmak için uygun bir zaman değil. Gördüğün gibi o henüz böyle bir şeye hazır değil." Karan'ın sesi de şaş-

kın çıkmıştı ama bir şeyleri toparlamaya çalıştığı kesindi. Dudaklarımı mendille kurulamaya devam ederken, ölü balık bakışlarımı masanın üstündeki dantel örtüye kaydırdım ve soluklanmaya devam ettim.

Beynimde, tıpkı bir *örümcek* gibi kendine ağ ören saçma sapan düşünceler vardı.

"Ne uygun zamanından bahsediyorsun sen eşek sıpası? Fethiye küçük yer, kızın adı senin gibi bir hıyarla duyulursa ne olur sanıyorsun? Ya ailesinin kulağına yakışıksız şeyler giderse? Gencecik kızcağızların hayatlarını karartan dedikodular yapan bir sürü hadsiz, terbiyesiz var. Ah bir elimde olsa kurutsam soylarını soplarını. Her neyse... Kazık kadar adam oldun Karan. Bu işin adı konacak."

Yaşar Bey'in dudaklarından dökülen her bir kelime, düşüncelerimin arasında çığlık atarak kendini beynimin duvarlarına vurmuştu, duvardaki lekelere baktım, biliyordum, beni tüm gece bunları düşünmek zorunda bırakacaktı. Karan'ın ve benim vücudumdan yükselen gerginliğin şeffaf varlığını hissedebiliyordum. Bizim aksimize Yaşar Bey oldukça kararlı ve sakindi.

Karan'ın eli tekrar elime kaydığında birbirine kenetlenen parmaklarımız masanın üstündeydi. Elindeki siyah şefkati hissettiğim an tüm vücudum gevşedi ve düşünceler sazlıkların ardına saklanarak gözden kayboldu.

"Henüz okulunu bitirmedi," dedi Karan sakin bir sesle. "Üstelik bu tür konularda oldukça hassas. İkimiz de bu işin adının konmasını istiyoruz fakat ailesi okulu bitirmeden böyle şeylere asla izin vermez. Öğrenim hayatı benim yüzümden etkilensin istemiyorum dede."

Yaşar Bey'in bakışlarını masanın üstünde birbirine kenetlenmiş şekilde duran ellerimizde hissettim. Midemde büyüyen yumrunun artık elleri ve ayakları vardı. Yumru elleriyle kendine yol açıp ayaklarıyla kalbime doğru tırmanıyordu. İlk kez bir erkeğin sıcaklığını avuç içlerimde hissediyordum ve bu sıcaklık kalbimdeki pası yok edip buzu eritecek kadar kuvvetliydi.

"O zaman en azından ailesiyle tanışalım, insanlara ayıp oluyor. Kızcağızın tahsili bittiğinde de bu işi resmiyete dökeriz," dedi Yaşar Bey gözlerini ellerimizden ayırmadan. Bedenime çarpan panik dalgaları ruhumu aşındırdı, çaresizce olanları izliyordum. Karan'ın parmaklarının altında atan nabzı hissetmek... Bu paha biçilemezdi.

"Ablasını tanıyorum. Ailesiyle de en yakın zamanda tanışacağım," dedi Karan sakin bir şekilde. O benim aksime çok daha sakin, çok daha profesyonel oynuyordu oyununu. Ama bir ara nedense onun da panikliğini hisseder gibi oldum.

"Bir büyüğün de yanında olsun ki, niyetinin ciddi olduğunu anlasınlar," dedi Yaşar Bey. Ardından genişçe gülümseyerek yüzüme baktı. "Güzel kızım, benden çekinmene gerek yok. Her baba kızını gelinlikle görmek ister. Bence baban bu işe ılımlı yaklaşacak."

"Her baba mı? Sahiden mi?" Diğer Merve bunu söylerken gözleri ne bana ne de dışarıda olup bitene bakıyordu. Büyük bir boşluğa düşürdüğü koyu kahve gözleri yorgundu ve sesi hiç olmadığı kadar güçsüz çıkmıştı. Anlık durgunluğumun getirdiği çığlık etkisindeki sessizlik, Karan'ın elimi daha sıkı tutmasıyla sonlandı. Parmaklarından parmaklarıma akan hissin adı neydi bilmiyordum ama sanki bana destek olmak için yapmıştı.

"Eğitimimi tamamlamadan böyle bir şey istemezler," diye mırıldandım. "Yani elbette gelinlikle görme hayali vardır her babanın..." *Sahiden mi? Bu kez kendini bile kandıramıyorsun.* "Ama bu benim babam için geçerli değil efendim. Şey. Yani... O önce ayaklarımın üstünde durmamı istiyor. Evlilik ikinci planda."

İçimde indirdiğim tüm o camlar babamın odasına, çerçeveler babamın fotoğraflarına aitti.

"Ah, böyle babaların olması ne kadar güzel. Ayaklarının üstünde durmalısın tabii ki. Pekâlâ," dedi Yaşar Bey, gözlerinde tuhaf bir ifade oluşmuştu. İçime batan camlardan habersizdi. Herkes habersizdi. "Sanıyorum bu yıl mezun olacaksındır? Ona göre en azından diplomanı aldıktan sonra bir yüzük takacağız."

Dört yıllık okuduğumu sandığı için böyle düşünmesi normaldi. Ben iki yıllık okuyordum ve evet, bu yıl mezun oluyordum. Yani yarı yalan yarı doğru da diyebilirdik buna, değil mi?

Diğer Merve huysuzca esnedi. *"Yılan hikâyesine döndürdünüz olayı. Yalanlar, entrikalar... Baydı!"*

Yaklaşık bir buçuk saat süren bol yüzüklü muhabbetin sonunda Karan nihayet beni restorandan bir bahane uydurarak çıkarmış, eve dönüş yolunda neredeyse hiç konuşmamıştı. Nefes alırken çıkardığı sesler dışında sesini neredeyse hiç duyamadığım kara kanatlı meleğin nereye saklandığını merak ederken, sonunda sessizliğine çomak sokmam

gerektiğini fark ettim. Cipin konforlu yolcu koltuğuna yaslandım ve kollarımı göğsümün üstünde toplayıp omzumun üstünden ona kısaca baktım. Yola odaklanmış, konuşmamakta ısrarcıydı.

"Dedenin gideceği yok sanırım," dedim iğneleyici bir sesle. Tek bir amacım vardı. O kara kanatlı meleğin sesini duyabilmek...

"Bugün yarın gidet," dedi Karan bana bakmadan. "Kayseri'de onu bekleyen bir sürü iş var. Çok kalacağını sanmıyorum."

"Bir an önce gitse iyi olur." Bakışlarımı ön cama çevirirken derin bir nefes aldım. "Ailen tutucu sanırım. İşi hemen resmiyete dökmek istediklerine göre."

"Kayseriliyiz," dedi sert virajları ustaca alırken. Araba kullanırken gerçekten ilahî göründüğünün farkında mıydı? Belki de onu bu kadar yücelten benim her daim depresif bakan gözlerimdi. "Tutucu demeyelim ona. Konu aşk olunca, gerektiği gibi davranıyoruz, o kadar."

"Anlamadım?"

"Gelenek ve göreneklerden bahsediyorum Çakıltaşı." Omzunun üstünden bana baktığında, siyah bakışların ağırlığı kalbimi zorladı. Bu güzelliği anlatabilecek kelime haznesi hiçbir sözlükte yoktu.

"Diğer kültürlere antipatin olduğunu da söylemezsin umarım?"

"Hayır elbette. Her kültürü severim, her kültür ve dine saygım vardır fakat kendi kültürümü de seviyorum ve o kültürün büyüttüğü bir adamım."

Duraksadım. "Bunun, yani kültürün konumuzla ne alakası var?" diye sordum afallamış bir sesle.

"Bir kişiyi büyüğümüzün önüne *sevdiğim* sıfatıyla çıkarırsak, o kişiyle evleneceğimizi ilan etmiş oluruz. Müslüman adamın kitabının sayfaları tek bir kıza ait olur."

Tüm hücrelerim çığlık çığlığa etrafa kaçışırken, organlarımın birbirine geçtiğini hissettim. *Sevdiğim* sıfatı. Beni dedesinin önüne o sıfatla çıkarmıştı. Göğsümün ortasındaki kanlı savaşa rağmen başımı dik tutmayı başardım.

"O zaman deden bunun bir oyun olduğunu öğrenince epeyce kızacaktır sana," diye mırıldandım. "Böyle şeylere gerçekten değer veriyor olsa gerek." Cevap vermedi. "Aşka inanıyor musun?" diye sordum aniden.

Az önce söylediklerinden dolayı böyle bir inancı olduğunu düşünmüştüm. Bu düşünce kalbimin karanlık inine sızdı ve kalbimden

yoğun bir merak, telaş, heyecan ve belirsizlik kasırgası geçti, geçerken uğradığı her noktayı dağıttı, viran etti. Karan'ın direksiyonu tutan parmaklarının sıkılaştığını gördüğümde, bir an bu soruyu sorduğum için kendime lanet ettim.

"Bilmem," diye fısıldadı yavaşça. Ona alnının üstünde antenleri varmış gibi baktığımda bana baktı ve kaşlarını çattı. "Ne var?"

Düz ruhsuz bir bakışma.

"İnanıyorsun," diye fısıldadım.

"Çeneni kapasana sen, çok konuşuyorsun," dedi. Gözleri tekrardan yola dönerken sıktığım yumruğumu onun çenesine indirip, çene nasıl kapatılırmış ona göstermek istedim ama canıma susamamıştım.

Araba bizim sokağa girdiğinde çoktan karanlık çökmüştü ama yıldızlar ve ay gökyüzündeki gri bulutlar yüzünden görünmüyordu. Etrafı aydınlatan tek ışık bizim evin biraz ilerisinde duran sokak lambasından dökülen sarımtırak ışıktı. Sokak lambalarını seviyordum.

"Burada ineyim ben," dedim gözlerimi evden çekmeden. Karan arabayı yavaşlatıp durdururken derin bir nefes aldı.

"Tamam."

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkarken birkaç damla yağmur asfalta koyu renk lekeler bırakarak düştü.

"Yağmur başladı," diye mırıldandım ayağımı arabanın dışına atarak. Karan aniden bileğimi yakaladığında omzumun üstünden ona baktım. Göz göze geldik. Bir ışık, karanlık gökyüzünün tenini maviye boyadı ve çok geçmeden göğün çığlığı sokağı inletti.

"Çakıltaşı," dedi doğrudan gözlerimin içine bakarken. "Daha önce hiç sevgilin olmadığını söylemiştin."

Kulaklarımdaki kan fokurdadı, başımı hızlıca salladım ama öyle şaşkın bakıyordum ki, şu an yüzüme geçirdiğim takım elbise resmiyeti ve ucuz çıkartmaları andıran ifadesizlik maskesi paramparça olmuştu. Tamamen yalın, karanlığa sakladığı duygularını sırtına asmış bir Asi Merve gibi bakıyordum.

Bakışları bir an duraksarken, gözünün siyahında kendimi görür gibi oldum. Belki de gerçekten onda kendime ait bir şey buluyordum. Belki o da bende kendine ait bir şeyler buluyordu, bilmiyordum. Ama siyah kirpiklerinden, kuzguni siyahı gözlerine damlayan kelimelerin bulanıklaşmış harflerini yavaş yavaş seçmeye başlamıştım.

"Yani sanıyorum daha önce kimseyle öpüşmedin?" diye sordu bu kez yalnızca dudaklarını oynatarak.

Gözleri o kadar keskin, o kadar kararlı bakıyordu ki, bakışlarının üstüme devrildiğini ve ben üstüme devrilen bu ağırlığın altında ezildiğimi hissettim. Yanaklarımdan kulaklarıma tırmanan ısı, boynumu komple ele geçirmişti. Bedenim dışarıdaki soğuğa inat derecelerin ibresini zorlarken, gözlerimi kırpıştırarak Karan'a baktım.

"Bu ne biçim bir..."

"Öpüşmedin," dedi yavaşça. Bileğimi bırakırken yüzünde anlam veremediğim karmakarışık bir ifade oluşmuştu. "Ben cevabımı aldım velet. Gidebilirsin."

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki, "Bana cevabı veren sen değilsin, şaşkın şaşkın bakan gözlerin," diye mırıldandı. "Bunun altında eziliyorum."

Duraksadım. Arabanın kapısı hâlâ açıktı, içeriye soğuk doluyordu. Üstelik yağmur hızlanmıştı ve birkaç damlanın da soğuğa karışarak cipin içine girdiğini görebiliyordum.

"Neyin altında eziliyorsun?" diye sordum anlam veremeyen gözlerle Karan'a bakarken.

"Masumiyetinin," dedi bana bakmadan. Kalbim göğsümün içinde tepetaklak gelirken, zihnimin içinde siyah mürekkep taşıyan uçan balonlar en tepeye ulaştığında patladı, zihnimin içine siyah mürekkepten yağmurlar yağdı.

Tam bir şey söylemek için ağzımı açacaktım ki, "Hadi ufaklık," dedi Karan. "Gitmelisin."

Bir süre sessiz kalsam da sonunda onun dediğini yaparak cipten indim. Hızlanan yağmura aldırmadan eve doğru yürürken bakışlarının keskinliğini sırtımda hissedebiliyordum.

Masumiyet. Ben mi masumdum?

Eve girdiğimde kendimi o kadar yorgun hissediyordum ki, bedenimi soğuk suyun altına bırakmak istiyordum ama yapamazdım, bugün kanamam başlamıştı ve daha şiddetli bir ağrı çekmek istemiyordum. Soğuk bir duş yerine biraz ılık bir duşla bedenimi gevşettikten sonra banyodan çıktım ama işler sandığım gibi gitmedi. Ilık duşa rağmen bedenim kaskatı kesilmişti, âdeta donuyordum şu an. Tekrar banyoya girdim, üzerime geçirdiğim lacivert kazağın içinden ıslak saçlarımı çıkardım ve buğulu aynaya yansıyan görüntüme baktım. Gözlerimin altı

çökmüştü, yüzüm zayıflamış görünüyordu. Yanaklarımın içini havayla doldurdum ve buğulu aynayı avucumla silip iğrenç görüntümün daha da netleşmesini sağlayıp yanaklarımın içine doldurduğum havayı yüksek sesle dışarı verdim.

Kasıklarımı sızlatan ağrıyla banyodan tekrar çıkıp mutfağa girdim, buzdolabını karıştırırken kendimi çok halsiz hissediyordum. Dolaptan küçük yoğurt kâsesini çıkardım ve buzdolabını kapatıp bir çay kaşığı alarak kalçamı mutfak tezgâhına yasladım, yoğurdun kapağını açıp kaşığı yoğurda daldırdım. Aniden kasığıma saplanan acıyla yüzümü buruşturdum. Yoğurttan bir kaşık almıştım ki mutfak kapısındaki hareketlilik dikkatimi çekti, gözlerimi kapıya çevirdim. Kalbime bir kazık saplanmış gibi hissettim.

"Zıbarmadın mı daha sen?" diye sordu babam uykulu bir sesle. Elinde bir kahve fincanı vardı, sanırım uyumamış, bir köşeye oturup hesap yapmıştı. Gözlerim fincanda dolaşırken onunla benzeyen yönlerim olmasına lanet ettim.

"Zıkkımlanıyorum," dedim ağzımın içinden. Duymadığını biliyordum.

Babam elindeki fincanı tezgâha koydu, elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. İçi su dolu ısıtıcı tiz çığlıklar atmaya başladığında, şu an mutfaktan yükselen tek sesin bu olduğunu fark ettim. İki yabancı gibi, ona ait olan tüm kanı bileğimi keserek lavaboya akıtmışım ve ona ait olan her şeyden arınmışım gibi hissediyordum.

"O yoğurtla doyacak mısın?" diye sordu, geçmişi hatırlamama sebep olan sorusu dişlerimi sıkmama neden oldu. Gözlerimi kaldırıp ona baygın gözlerle baktım, bakışlarım bir an yüzünde dolandı ve ifadem donuklaştı. Yüzüne dikkatli baktığımda, dudağındaki yarayı ve gözünün altında duran kalın, etrafı morarmış çiziği görebiliyordum. Kalbim sızlamak istedi, mantığım buna engel oldu. Zihnim geçmişin taşlarıyla döşediği duvarı kalbimin çevresine ördü.

"Hayrola, konuşmuyor muyuz?"

Bakışlarımı hızla yoğurt kabının içine düşürdüm. "Konuşacak bir şey olduğunu sanmıyorum," diye mırıldandım yavaşça.

Konuşacak çok şey vardı aslında. Bunu o da biliyordu. Yalnızca hangisinden başlayacağımı bilmiyordu. Bunu ben de bilmiyordum. Harabeye çevirdiği kızının dilinin ucundaki zehirden bir lokma alırsa yaşama şansı sıfırdı. O zehir tüm organlarını parçalayabilecek, sabun

gibi eritebilecek kadar güçlenmişti. Zehri o güçlendirmişti. İçime ektiği o zehir ruhumu öldürmüştü.

O bunu biliyor muydu? Bilmiyordu. O hiçbir şeyi bilmezdi.

"Bir tokat yedin diye mi tüm bu triplerin? Sanki hiç yemedin dayağını." Cümlesi içimdeki eski merhamet aynasına taşı vurdu, taş aynayı parçalara ayırırken savrulan cam kırıkları doğrudan ciğerime saplandı. Ciğerimde kapanması zor bir yaranın açıldığını, ciğerimin delindiğini hissettim. Daha fazla konuşmasını istemiyordum. Konuşmamasını diliyordum. "Sanki etlerini çürütmüşüm de sokağa çıkacak kadar makyaj malzemen yokmuş gibi davranıyorsun. Altı üstü bir tokat."

"Altı üstü bir tokat," dedim kaşlarımı kaldırırken. "Haklısın."

"O yoğurda bakmayı bırak da bana bak," dedi elini koluma uzatarak. İrkilerek kolumu çektim. Yoğurda bakmaya devam ettim. Yoğurt beni ondan daha iyi anlardı. Bir yoğurt bile beni babamdan daha iyi anlardı.

"Bana dokunma," diye fısıldadığımda elinin havada asılı kaldığını fark ettim ama dönüp ona bakamadım. Bedenim kaskatı kesilmişti. Sesimi yükseltmek istiyordum, biraz bağırıp onu yerden yere vurabilmek istiyordum ama yapamadım. Aslında yapardım ama Defne'nin ve annemin tüm olup biteni duymasını istemiyordum. Babam kolumu sertçe kavradığında gözlerim dehşetle açıldı, elimdeki yoğurt kâsesi hızla elimden kaydı ve yere düştü. Beyaz yoğurt parkeye dökülüp etrafa saçılırken çatılan kaşlarımın altında öfkeyle tomurcuklanan kahverengi gözlerimi babama diktim.

"Bırak!" Etimi ezmek istiyormuş gibi sıktığında inledim.

"Saygıdan yoksunsun," dedi dişlerinin arasından. "Kırılmadık kemiğini bırakmayayım, bunu mu istiyorsun?"

Kırdığı yetmezmiş gibi şimdi de kemiklerimi mi kırmak istiyordu? Gözlerimdeki son ışık da aniden sönerken ona öylece bakakaldım. Tüm bu olanların beni dehşete düşürmüş olması gerekiyordu ama tepki bile veremiyordum şu an. Artık canımın acıyacak yeri kalmamıştı. Parmaklarının arasına hapsettiği kolumun acıdığını hissediyordum ama artık bu acı beni çok da etkilemiyordu.

"Bırak dedim," diye fısıldadım, fısıltım zehirli bir yılanın çatallı dilinde sakladığı ölümün aynısını saklıyordu.

"Bırakmazsam ne olur?" Bana acımasız, yıkıcı gözlerle baktığında, beni zaten çoktan acımasızca yıktığını kendime bir defa daha hatırlattım.

Kolumu çektim, bırakmadı, daha sıkı tuttu ve acıdan gözlerimi yumarken, "Bırak!" diye hırladım.

"İnsan babasından bu kadar nefret edebilir mi?" diye sesini yükseltiğinde gözlerimi gözlerinin karnına sapladım. Acı kolumu sıktığı yere toparlanmaktan vazgeçip tüm koluma, hatta omzuma kadar yayılmış olmasına rağmen bunu ona belli etmedim.

"Ben senden nefret etmiyorum," dedim gözlerimi aldığım adamın gözlerine bakarken.

Dişlerinin arasından, "Senin gözlerine baktığımda yalnızca nefret görüyorum," diye tısladı.

Gözlerimi gözlerinden çekmedim, uzunca tam gözlerinin içine baktım, belki yalnızca birkaç saniyeyi kaplamıştı ama bana uzun gelmişti. Sanki son nefesini vermek üzere olan bir hastaydım da, ruhum nefes boşluğuma sıkışmış bedenimden bir türlü çıkamamıştı.

"Biliyor musun," diye mırıldandım bakışlarımı onun gözlerinden ayırıp fildişi rengindeki tavana çevirerek. Uzun avizenin kristal kolları aşağı doğru sarkıyordu, avizenin kristal kolları karanlığın içinde sim gibi parıldıyordu. Kolumu tutuşu artık sıkı değildi ya da kolum baskıdan dolayı karıncalanmıştı, acıyı hissedemiyordum. Gözlerimi yavaşça kahverengi gözlere çevirdim. "Yokluğunu hissettiğim zamanlar olmuştu. Ama şu an yanlış hissettiğimi fark ettim."

Duraksadı, kolumu yavaşça bırakırken gözlerini gözlerimden ayırmadı. Bana bakışına gülsem mi ağlasam mı şaşırmıştım.

"Ne?"

"Hiç var olmamış bir şeyin yokluğunu hissedemezsin."

Sessizce yutkunduğunu gördüm. Dudaklarım buruk bir kıvrımı kenarlarından çekiştirmesi için zorladı, onun gözlerinin içine bakarken sırtıma koyduğu tüm yükleri dudaklarıma asarak gülümsedim. Bağırıp çağırmasını bekledim, belki saçımdan tutup yanağımı tezgâha yaslardı ve özür dilemem için bana yalnızca birkaç saniye bırakırdı, ben de özür dilemezdim ve ondan dayak yerdim. Hayır, bana vurmasına izin vermezdim. Gözlerine yayılan şaşkınlığa rağmen ifadesiz görünmeyi başarıyordu. Bu yönümün de ona benzediğini fark ettiğimde tezgâhın üzerindeki bıçaklığın içinden en büyük ekmek bıçağını çekip almak ve kalbime saplamak istedim.

Onun yavaş yavaş yaşlanan yüzündeki çizgilere baktım, o çizgilerde karanlığın içinden akan hislerimin pıhtılaşmış kanı zorlanarak akıyor-

du sanki. O yaşlandıkça ben büyüyordum, ben büyüdükçe o ölüyordu, o öldükçe onun öldürdüğü ben, kendi içimde çürüyordum.

Zorlanarak da olsa onun yanından geçip giderken bu kez bana dokunmadı.

Mutfaktan çıkarken dudaklarım aralandı, duyamayacağı bir şekilde, "İyi geceler," diye mırıldandım.

Diğer Merve donuk gözlerle duvara çizdiği resme bakarken buruk ça gülümsedi. *"İyi mi geceler?"* diye fısıldadı. Cevap vermedim.

Gönderen: Billur Bayraktar

Bu kadar mı? Sana vurmadı, değil mi? Neden onu arkanda bırakıp çıktın sanki o mutfaktan? Acılarınla yüzleşmekten korkuyorsun sen. Kalıp onunla biraz daha savaşmalıydın! (08:18)

Billur'un profil fotoğrafına bakarken attığı mesaja vereceğim cevabı düşünüyordum. Birbirimizin telefon numaralarını almıştık, ben de onun numarasını aldıktan hemen sonra o uygulamayı telefonumdan silmiştim. Büşra hemen yanımda oturuyor olmasına rağmen tek kelime etmiyor, sanki ben yanında değilmişim gibi davranıyordu. Önündeki notların yazılı olduğu defterin sayfalarını çevirirken bir an bana baktığını hissettim ama ona bakmadım. Billur'un kızıllıktan çıkmış, resmen kırmızılığa uzanmış, uçları daha açık renk olan saçlarına bakarken kaşlarını kaldırdım. Burnunda siyah bir halka vardı, onu ilk gördüğümde burnundaki halka gümüş rengindeydi, sanırım halkasını değiştirmişti. Dudağının alt kısmında bene benzer siyah bir piercing daha vardı. Kollarını kaplayacak şekilde etine işlettirdiği dövmeleri yaptırırken acıdan geberdiğinden yana hiç şüphem yoktu. Farkında olmadan güldüm, Büşra bunu fark edince bana baktı, ben de ona kısaca bakıp gözlerimi tekrar telefon ekranına çevirdim. Görüntüsü ne kadar çılgın olursa olsun o iyi bir sırdaştı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Acılarımla yüzleşmekten korkmak mı? Bana bunu kendini öldürmek istediğini söyleyen kız mı söylüyor? (08:23)

Gönderen: Billur Bayraktar

Çişim var. (08:24)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Git ve işe o zaman halkalı kızıl. (08:26)

Gönderen: Billur Bayraktar
İşemeye gidiyorum soğuk nevale :* (08:27)

Tuhaf bir şekilde sempatik ve içten, olduğu gibi biriydi. Yine de kasvetli bulduğum yönleri yok değildi. Bazen bir sır küpüne dönüşebiliyordu. Günün birkaç saatini mesajlaşarak geçirdiğimiz için artık onu yavaş yavaş tanımaya başlamıştım. Telefon bir kez daha titrediğinde mesaj gönderenin Billur olduğunu düşünmüştüm ama ekranda gördüğüm isim, midemin birkaç saat önce içine kabul ettiği kahveyi dışarı atmak için boğazıma itmesine neden oldu.

Gönderen: Karan Çakıl
Ne yapıyorsun velet? (08:34)

Parmaklarım ben farkında olmadan boynumdaki çakıl taşı kolyesine gitti, kolyenin ucundaki çakıl taşına yavaşça dokundum.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Görünürde not okuyorum, gerçekte hiçbir şey yaptığım yok. (08:37)

Gönderen: Karan Çakıl
Ders boş mu? (08:38)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Notları okuyordum, vizelere az kaldı. (08:39)

Gönderen: Karan Çakıl
Bilinçaltıma nasıl yerleştiysen şu mesajlarını elinde kaynar kahveyle bana bakıyormuşsun gibi okuyorum. Tüyler ürpertici. (08:41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Haha. Çalışacağım, hoşça kal. (08:42)

Gönderen: Karan Çakıl
Bırak o notları ve kafeteryaya in. (08:44)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Ne yapacağım orada? Okumam gereken notlar var. (08:46)

Gönderen: Karan Çakıl
E iyi ben geleyim üst kata. (08:48)

Mesaja bakarken gözlerim kocaman oldu. Burada mıydı şu an? Şaşkına dönmüş bir şekilde ayağa kalktığımda bir an dersteki öğrencilerin

tamamının gözlerinin üstüme döndüğünü fark ettim. Damla ve Büşra da dahil olmak üzere şu an herkes bana bakıyordu. Hızla çıkışa yürümeye başladım. Adımlarımı oldukça büyük atıyordum. Onu görecegim için garip bir heyecan tüm bedenimi ele geçirmişti.

Bu heyecanın sebebini sorgulamadım.

Son basamağı indiğim sırada kasığıma saplanan ince sızıya aldırış etmemeye çalıştım. Kafeteryaya girdiğimde masalara dağınık bir şekilde oturmuş son sınıflardan başka kimse yoktu. Gözlerim hızla etrafı tarah. Onu göremediğim için omuzlarım düştü. Neredeydi? Beni mi kandırmıştı?

Ensemde hissettiğim sıcak nefes tenimden yüksek volt bir elektrik geçmesine neden olurken, "Nasıl da uysal uysal geliyor. Aferin benim kızıma," diye fısıldadı Karan kulağıma doğru.

Tüm tüylerim dikilirken sertçe yutkundum, ensemden ayrılmayan o tedirginlik hissi onun varlığının altında eriyip yok oldu. Kalbim öyle hızlı atmaya başlamıştı ki, o an kalbimin tam bir insafsız olduğunu düşündüm. Elleri omzuma dokundu, yavaşça önüme doğru yürüdü ve onu görmemi sağladı. Siyah gözleri parlıyordu, sakallarının çok çabuk uzadığını fark ettim. Keyfi yerinde gibi görünüyordu.

Kafeteryanın diğer ucundaki boş masayı gösterdikten sonra, "Gel sana bir kahve ısmarlayayım," dedi. Ben onun bana işaret ettiği masaya yürürken o kafe kısmına geçti. Biraz sonra elinde dumanı tüten iki karton bardakla döndüğünde bardaklardan birini benim önüme koyup hemen karşımdaki sandalyeyi çekerek oturdu.

"Neden buradasın?" diye sordum karton bardağın içindeki sıcak kahveye bakarken.

Sanırım bu kahveyi içersem bu sabah içtiğim üçüncü kahve olacaktı ama sorun değildi, rekorum yediydi ve şu an üçlemekte herhangi bir sakınca görmüyordum. Kasıklarımdaki ağrıyı kafeinin hafifletebileceğini düşünüyordum. Ne kadar belli etmesem de kanamam başladığından beri çok fazla ağrı çekiyordum. Karan'ın bakışları yüzümde dolaşırken kahvemden bir yudum aldım, dilimin ucu biraz yanmıştı. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerinin içine baktım.

"Bölüm Başkanınızla görüşmeye geldim," dedi karton bardağı iki avucunun arasına alıp bardağa yavaşça avuçlarını bastırırken. "Bana seni sordu. O bana seni sorunca ben de senin varlığını hatırladım. Ne yapıyor diye bir bakayım dedim."

"Başkan sormasa hatırlanmayacaktı varlığımız yani?" diye homurdandı diğer Merve. Her ne kadar göğsüme bir öküz oturmuş olsa da yüzümdeki ifadenin bozulmamasını sağladım.

"Anladım," diye mırıldandım. "Ama şu an burada seninle oturuyor olmam pek de hoş görünmeyebilir. Sonuçta yanında staj yaptım, artı olarak sana saygısızlık yapmış olduğum gerçeğini es geçmemek lazım."

"Sence bu benim ne kadar umurumda?" diye sordu kahvesinden bir yudum almadan hemen önce. Kahveden bir yudum aldı, dili dudaklarının üzerinde gezinirken gözleri gözlerimdeydi. "Üstelik dediğin gibi, neticede benim yanımda staj yaptın. Eski stajyerimin hâlini hatırını sorup onunla bir kahve içemez miyim?"

Bir an kaşlarımı çatacağımı sandım ama yüzümdeki stabil ifade varlığını korudu. Kahvemden bir yudum aldım, gözlerim kafeteryanın içinde gezindi. Geçen günkü sarışın kızın hemen karşı masada oturduğunu, gözlerini bana dikmiş beni izliyor olduğunu gördüm. Kızın bakışları yüzünden anlık bir duraksama yaşasam da bakışlarımı tekrar Karan'a çevirdim.

"Okuldakilerin çoğu senin şirketinde staj yaptığımı bilmiyor, sana saygısızlık yaptığımı ise sanırım tüm Fethiye biliyordur."

"Bölüm Başkanı stajyerim olduğunu biliyor. Bu yeterli bence."

Cevap vermedim. Ben karton bardakla ilgilenirken onun bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Bu hem cennet hemen önümdeymiş gibi iyi hem de cehenneme saplanmış gibi kötü hissettiriyordu. O beni izlerken ben onun neden beni masum bulduğunu düşünüyordum. Benimle ilgili neyi masum bulmuştu? Düşüncelerimi mi? Bu imkânsızdı. Zihnimde binlerce kişiyi katletmiş insandım ben.

"Baksana," dediğinde gözlerimi kaldırıp ona baktım. "O çocukla ne oldu?"

Kaşlarımı çattım, kimden bahsettiğini anlamam birkaç saniyeme mâl olmuştu. "Henüz onu hiç görmedim," dedim omuz silkerek.

"Ona tavrını koymalısın," dedi ifadesiz bir sesle. Kuzguni siyahı gözleri önündeki karton bardağa düştü, kahvenin yüzeyini dikkatle incelemeye başladı. Nedensizce bu hareketi bir anlığına gözüme çok çocuksu ve temiz gelmişti.

"Ona gerekli tavrı koydum zaten."

"Yeterince koyamamışsın demek ki," derken hâlâ karton bardağın içindeki kahveye bakıyordu. Sesi ne kadar ifadesiz gibi çıksa da, keskin

gözleri karton bardağın içindeki kahveyi dalgalandıracak kadar güçlü bakıyordu.

"Şu an okuldayız ve ben bu konu hakkında konuşmak istemiyorum," diye sızlandım. Zaten kasıklarımda taşıdığım o emsalsiz ağrı beni yeterince germişti, bir de o aptal halkalı kumralın yüzünden gerilmek hiç istemiyordum.

Siyah gözleri yavaşça yüzüme tırmandı, kısaca yüzümü inceledikten sonra o yoğun bakışlar gözlerimde durdu. Karan'ın bakışları altında ezilirken hemen arkasında beliren görüntüyle afalladım, aynı saniyeler içinde Damla'nın sesini duydum.

"Karan Bey?" dedi şaşırarak. Karan omzunun üstünden arkasına bakarken kaşlarını çatmıştı. Oturduğum yerde kabuğuma çekilirken diğer Merve'nin zihnimin içinde kaşlarını çattığını hissedebiliyordum. Neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu, o da, ben de hiç memnun değildik şu an bu görüntüden.

"Evet?" Karan'ın sesinde mesafe vardı.

"Gerçekten de sizsiniz!" Damla'nın heyecanı gözlerine yayıldı, beni yok sayarak Karan'ı dikkatle incelemeye başladı. Yiyecek gibi bakıyordu. "Konferans günü büyük amfide konuşma yapmıştınız. Yine öyle bir şey için mi buradasınız?"

"Hayır," dedi Karan mesafesini koruyarak.

Damla yüzüne düşen açık renge boyanmış saç telini kulağının arkasına iterken kısaca bana baktı, ardından, "Neden buradasınız?" diye sordu. Bir insan nasıl bu kadar yapışkan olabilirdi?

"Bölüm Başkanı Ahmet Bey ile görüştüm," dedi Karan ve önüne döndü. Bakışları buz gibiydi. Gözlerimi Karan'ın yüzünde gezdirdim, o da dikkatle gözlerimin içine baktı.

Damla, Karan'ın hemen yan tarafına geçip onun odağına girmeye çalıştı.

"Merve'nin sizin şirketinizde staj yaptığını duymuştum." Gözleri beni buldu. "Ceza olarak." Gözlerimin arkasında uyuyan o kaplan pençelerini çıkarırken bakışlarımı Damla'ya çevirdim. O kaplan tam şu an onun yüzünü parçalamak istiyordu. Koca burnunu çekip bir an evvel buradan gidebilir miydi? Damla bakışlarını benden ayırıp tekrar Karan'a çevirdi. "Ben de bu yaz staj yapabileceğim bir yer arıyordum. Şirketinizde bana da yer var mı?" Sevimli sevimli gülümsedi ama bu

öpücük bekleyen bir kurbağanın gülümsemesine benziyordu. Üstelik öpücüğü alsa bile kurbağa olarak kalacaktı.

"Maalesef," dedi Karan soğuk gözlerini kıza dokundururken. "Terci him dört yıllık okuyanlar; ya son sınıf olmalı ya da mezun olmuş olmalı."

Masanın altındaki yumruğumu sıktım, bu kıza birinin haddini bildirmesi gerekiyordu. Karan'ın kendini bu şekilde çekerek kıza soğuk davranması işime gelmişti doğrusu ama yine de Damla'nın yüzünü parçalamak istiyordum. Biri onun karnını yarıp tüm organlarını önüme dökse keyifle izler ve izlerken midem zerre bulanmazdı sanırım. Diğer Merve, *"Abartma ayol,"* dedi sessizce.

"O da benim gibi iki yıllık okuyor. Merve'yi neden kabul ettiniz o zaman?" diye sordu hayal kırıklığına uğramış gözlerle Karan'a bakarken. "Ya da şöyle mi sorsam. Onu yetersiz bulduğunuz için mi iki yıllık okuyanları stajyer olarak kabul etmiyorsunuz?"

"Ne diyorsun sen be?" diye çıkıştım aniden. Tüm damarlarım boynum ve alnıma kökler saldı, bedenimin sinirden zonkladığını hissettim. Masanın altında, bacağımın üzerinde duran yumruğumu Damla'nın suratının ortasına geçirmek istiyordum ama kendimi dizginlemem gerektiğinin de farkındaydım.

"Aksine," dedi Karan benim aksime sakin bir sesle. "Asi şu âna dek gördüğüm en muazzam çalışanlardan biriydi."

Ona öylece bakakaldım. Kalbim, Asi ismine mi yoksa onun söylediklerine mi böyle bir tepki veriyordu bilmiyordum ama şu an göğsümde değildi, kalbimi şu an dudaklarımın hemen arkasında hissediyordum. Ağzımı açsam, kalbim masaya zıplayacak ve kan içinde sürünerek Karan'ın avuçlarının arasına girecekti.

Aslında tam şu an Damla'nın yüzünün aldığı ifadeyi görmek istiyordum ama bakışlarım Karan'a takılı kalmıştı ve uğultulu kafeteryada yalnızca onun sesini duyabiliyordum. Geri kalan tüm seslere sağır olmuştum sanki.

"Asi mi?" Damla duraksadı, şaşkına uğradığı her hâlinden belliydi. "Üniversiteli stajyerleri yeterli bulmadığınızı söylemiştiniz?"

"Asi bir istisna," dedi Karan gözlerimin içine bakarak. "Bir grup miskin, cırtlak ve yetersiz ergenle uğraşabileceğimi sanmıyorum. Asi onların aksine oldukça olgun, disiplinli, pratik ve başarılı."

Damla bir süre sessizce ikimize baktıktan sonra, "Peki," diye fısıldadı isteksiz, kırgın bir sesle. İstediği olmadığı zamanlarda tırnaklarını çı-

Karan, sinsileşen bir kızdı, bunu biliyordum ve şu an bana olan gıcıklığı kesinlikle birkaç ton daha artmıştı. Umurumda mıydı? Değildi. Damla ayaklarını yere vurarak masadan uzaklaştı.

Bana ilk kez ismimle hitap etmişti. Herkesin kullandığı ismimi kullanmamıştı. Merve değil, Asi demişti. Yanına Çakıltaşı'nı eklemeden, yalnızca ilk ismimle seslenmişti. Bu sebepsizce iyi hissettirdi. Dudaklarından dökülen üç harfin oluşturduğu ismimi sevdiğimi fark ettim.

Karan karton bardaktaki kahvesini tek seferde diktikten sonra, "Kafasından aşağı kahve boşalttığın kız buydu, değil mi?" diye sordu ravişça.

"Nereden anladın?"

"Hissettim diyelim," dedi, gözleri yüzümde dolaşıyordu. Biraz sonra dersleri biten öğrenciler, kafeteryayı ağzına kadar doldurdu. Karan rahatsızca kıpırdandı. "Üniversite hakkında bir şeyi fark ettim," diye mırıldandı dudaklarının arasından.

"Neyi?" diye sorarken Enis'in sarışın kızın olduğu masaya oturduğunu gördüm. Kahvesi baskın yeşil bakışları bizim masadaydı ama bana değil, Karan'a bakıyordu. Onu yok sayarak Karan'a döndüm.

"Üniversiteyi hiç özlemediğimi."

Kaşlarımı kaldırdığımda, "Baksana," dedi etrafı izleyerek. "Bir sürü kimlik karmaşası yaşayan, yetişkinliğe adım attığını sanan ergen var burada. Onlara nasıl katlanabiliyorsun?"

"Hiç sorma bence," dedim kafamı iki yana sallayarak yüzümü buruştururken.

"Senin de onlardan bir farkın yok aslında," dedi, kaşlarını kaldırıp bana alay dolu gözlerle baktı. "Yirmi birinden önceki herkes ergendir."

"Az önce olgun olduğumu söyleyen sendin yalnız," dedim ona düz düz bakarak. "Çelişiyorsun Karan Çakıl."

Kaşları havaya kalkarken dirseğini masaya yaslayarak yavaşça masaya abandı, bana yaklaştı. "Karan Çakıl?"

"Karan Çakıl."

"Güzel," diye mırıldandığında bakışları yüzümde dolaşıyordu. "En azından artık seni kızdırdığımda Karan Bey demiyorsun. Karan Çakıl çok daha iyi."

"Bence artık gitmelisin." Sertçe yutkunup geri çekildim, çevreme rahatsız bakışlar atmaya başladım. "Cidden yanlış anlaşılmak istemiyorum."

"Çok takıntılısın," dedi, oturduğu yerden kalktı. "Her neyse. Gidi. yorum o zaman."

"Pekâlâ," diye mırıldanıp ben de ayağa kalktım.

Duraksadı. "Ne o? Beni geçirecek misin?"

"Sanırım?"

Birlikte kafeteryanın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda sırtı- ma bıçak gibi saplanan meraklı gözleri hissedebiliyordum. Karan'ın da hissettiğinden adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Son iki adımı atarken karnıma saplanan krampla olduğum yerde öylece dikilip kal- dım. Boğazımda alçak perdeden bir inilti yükseldi, geçen seferki şeyin tekrarlanmaması için bildiğim tüm duaları ederken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissettim.

"Merve?" Bu ses Büşra'ya aitti.

Hemen ardından arkamda tanımadığım birkaç kişi, "Kıza bir şeyler oluyor!" diye bağırdı. Bir kargaşa çıktı, aynı saniyeler içinde bedenim yere serilmeden hemen önce sıcak kollar tarafından yakalandım, di- kenler batıyormuş gibi sızlayan bedenim bu dokunuşla birlikte kendini serbest bıraktı. Kendimi Karan'ın kollarına teslim ettim.

Dudaklarımdaki iniltiyi tutmak için alt dudağımı sertçe ısırırken, kısılan gözlerimi yavaşça araladım ve onun güçlü kolları hemen dizleri- min altından geçti. Beni tek seferde kucakladı.

"Çakıltaşı," diye fısıldadı nazik sesiyle. "Seni aptal kız çocuğu! Ağ- rının devam ettiğini benden neden sakladın?"

"O iyi mi?" diye bağırdı bir kız. Bu kez ben ağrıyı değil, ağrı beni kontrol ediyordu ve bu ağrının diğerleri ile yakından uzaktan alakası yoktu. Hissettiğim çok yoğun bir şeydi. Kemiklerim kırılıyor, damar- larımdaki kan çekiliyor, iliğim kuruyordu sanki. Gücümü toplamaya çalışarak Karan'ın ensesine tutundum.

"İyiyim," diye fısıldadım bilinçsiz bir sesle. Kendi sesimi bile kont- rol edemiyordum. "Lütfen bırak beni."

"Aptal," dedi dişlerinin arasından. "Aptal kız!"

Kendimi güvende hissettiğim zamanları toplayıp önüme koymamı is- teseler, Karan'ı tanımadan önce yaşadığım tüm zamanı toplayıp çöpe atar, Karan'dan sonraki hislerimi önüme koyardım. O hayatıma girdiği günden beri kendimi güvende hissetmediğim tek bir günüm dahi ol-

mamıştım. Sanki o benim için cennetin topraklarından gönderilmiş bir melekti.

Yüm kadar güzeldi, günah kadar lezzetli ve tamamen gerçekti.

"Ailesine haber verildi mi?" diye sordu yabancı bir ses. Burnuma dolan o iğrenç ilaç kokusuna ve tenimi donduran soğuğa rağmen parmağımı bile kımıldatamayacak kadar yorgun hissediyordum kendimi.

"Ben ablasıyım," dedi titreyen bir ses. "Ailemize ulaşamıyorum ama ben buradayım!"

Ablam burada.

"Tamam, lütfen sakin olun," dedi aynı yabancı ses. "Karan Bey, durumu size aktarmam gerekecek sanırım. Ablasının sinirleri yeterince bozulmuş, şu an beni dinleyebileceğini, dinlese bile anlayabileceğini düşünmüyorum."

"O iyi mi?" diye sordu Defne, sesi hâlâ titriyordu. Elimin üzerinde bir baskı hissettim, ardından bir hıçkırık sesi duydum. "Nesi var?"

"Sakin olun lütfen. O iyi, merak etmeyin. Suna Hanım, küçük hanımı dışarı çıkartır mısınız? Mümkünse sakinleştirici bir iğne vurun."

Defne'nin hemşireye olan direnişini duydum ama sesler o kadar silik geliyordu ki, kelimeleri toparlayıp bir cümleye çeviremiyordum. Bedenimde dalga dalga dolaşan ağrının yanına bir de iliğimi donduracak bir soğuk eklendiğinden bedenim sızlıyordu, dudaklarım da kurumuştu.

"Karan Bey," dedi yabancı sesin sahibi. Kulağıma mekanik bir ses duyuyordu ama yön duygumu kaybettiğimden sesin nereden geldiğini ayırt edemiyordum. Kendimi kafası vücudundan ayrılmış bir hamamböceği gibi hissediyordum şu an.

Kafası olmadan yaşayan ama sonunda öleceğini bilen zavallı bir hamamböceği gibi.

"Sizi dinliyorum." Karan'ın sesini duyduğum an artan üşümeme engel olamadım.

"Genç kadının rahatsızlığı hakkında kendisine de bilgi vermemiz gerek," dedi sonunda doktor olduğunu anladığım yabancı sesin sahibi. "Kendine geldiğinde ona küçük sorular soracağım bu ağrılar hakkında."

"Rahatsızlığı mı?" Karan'ın sesindeki endişenin farkına vardım. "Bana yumurtalıklarının geç geliştiğini söylemişti. Araştırdım. Bu evlendikten sonra düzelen bir durummuş."

"Evet ama ağrısı gerçekten çok şiddetli. Zaten bünyesi çok zayıf bu dönemlerde stresten uzak durması ve beslenmesine dikkat etmesi gerekiyor. Bu rahatsızlık çok daha tehlikeli bir boyuta ulaşabilir."

Bir an kaşlarımı çatmak istedim ama yüzümdeki hiçbir mimiği bile kontrol edemediğimi fark ettim.

"Tam olarak ne yapılması gerekiyor?"

"Bu dönemlerde onu strese sokacak şeylerden uzak durması gerekiyor," dedi doktor. "Stres, adetinin gecikmesine neden olacak, geciken kanama da gelirken kuvvetli ağrıları da beraberinde getirecek." Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. Karan'ın bu kadar mahremime kadar öğrenmiş olması beni utandırıyordu. Tıpkı küçük bir çocuk gibi yüzümü kapatmak istiyordum ama elimi kaldıracak hâlim yoktu. Karan sessiz kaldı. "Şimdi çıkıyorum," dedi doktor sakince. "Kendine geldiğinde ona birkaç soru soracağım ve ardından taburcu edebiliriz. Diğer adet dönemine kadar bir sorun yaşamayacaktır. Eğer yaşayacak olursa lütfen beni arayın."

Kısa süren sessizliğin sonunda çevredeki uğultular da kesildi ve yerini ölüm sessizliğine bıraktı. Yanağıma yayılan sıcaklığı hissettim, bedenim bu sıcaklığa olumlu tepki verdi. Uzun parmağını yanağıma sürterken düşüncelerim çok farklı bir boyuta pedal çevirmeye başlamış, mantıklı tarafım körelmişti.

"Benden uzak durman gerekiyor," diye mırıldandı.

Söylediği şeyi gerçekten o mu söylemişti? Yoksa her şey damarlarımda dolaşan ilacın etkisinden mi kaynaklanıyordu? Sanırım bunun gerçekten ilacın etkisi olmasını umuyordum. Öyle olsun istiyordum.

Çünkü ondan uzak durmak öyle sanıldığı kadar kolay değildi.

Ayaklarımın altında eriyip toza dönüşen bulutların üzerinde yürüyormuş gibi hissediyordum. Karan'ın telefonunun çaldığını işitir gibi oldum. Parmağını yanağımdan çekmedi, sürtmeye devam etti ama hareketliliği hissedebiliyordum.

"Seni dinliyorum," dedi ve karşı tarafı dinledi. "Sen izlemeye devam et Sergen." Bir süre karşı tarafı dinledi. Karan'ın kalın ve uzun parmağı göz çukurumun altına tırmandı, hemen orada durdu. Avucundan gelen o çikolata kokusu ilaç kokusunu bastırmıştı. "Kendini göstermediğin sürece sıkıntı olacağını sanmıyorum. Dedemin Fethiye'de olduğunu öğrendiği an Kayseri'ye gitmiş olması tesadüf olamaz.

Dedemin oradan uzaklaşmasını bekliyordu." Güldü, bu yapaydı. "Geçmişini arkada bırakmaya çalışırken geleceğini mahvediyor."

Merak duygusunu tekrar tattığımda, "Tamam," dedi Karan gergin bir sesle. "Herhangi bir gelişme olursa beni ara. Şu an konuşabileceğim bir yerde değilim." Karşı tarafı dinledi. "Evet," dedi kısık sesle. "Onun yanındayım."

Şu an bana baktığını hissediyor, hatta bunu biliyordum. Yutkunma isteği boğazımda asılı duruyordu. O adama benden mi bahsediyordu? Kuzguni siyahı gözlerini yüzümde dolaştırırken, o görünmez pençelerini tenime, ruhuma ve hatta tüm benliğime geçiriyordu.

Muhtaçlık. Bir türlü kabul etmediğim duygunun ismi bu muydu? Şu an yanağıma dokunan babam değil, Karan'dı. Bu yüzden mi benim için bu kadar yüce, bu kadar ilahî, bu kadar vazgeçilmez olmuştu? Ona karşı ne hissediyordum bilmiyordum ama ona ihtiyacım vardı. Sanki elimde kalan son şeyleri de onun karanlığına saklarsam kimse elimdekileri almaya yeltenemezdi. Onun siyah şefkatine muhtaçtım. Bu his beni iğrendirse de onun yanındayken gerçekten ölmüş bir ruhu değil de küçük bir kız çocuğunun ruhunu taşıyordum sanki.

Bana yaşadığımı hissettiriyordu. Şu an benim yanımdaydı.

Kirpiklerim titrerken Karan'ın parmağı göz çukurumdan yukarı çıktı, alnıma ulaştı. Alnımda dolanan parmaklarının varlığını hissetmek o kadar zordu ki, sanki dokunmuyordu. O kadar narindi.

"Tehlikelisin," dedi usulca. "Ve ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin."

Yutkunmaya çalıştım, boğazımı yaran bir şeyler vardı. Sanki kendi içimi kesmiştim ve kanım yine kendi içime akıyordu. Hani beni masum buluyordu? O zaman neden tehlikeli olduğumu söylüyordu?

"Küçük kız," diye fısıldadı. "Sinsi velet. Neden böyle olmak zorunda?"

Kirpiklerim biraz daha titredi. Göz kapaklarımı aralamayı başardığımda kirpiklerim birbirine girdiğinden, önce hiçbir şeyi seçemedim. Sanki gözlerimin önünde buzlu bir cam vardı ve ben o camın arkasından Karan'ı görmeye çalışıyordum. Yüzü yavaş yavaş netlik kazanmaya başladı.

"Çakıltaşı?" dediğinde parmakları saç diplerime kaydı. Usulca okşadı. Dudaklarımı aralamak istedim ama kuruyan dudaklarım gerilip acıdı. "Şşh, tamam." Saçlarımı yavaşça okşadı. "İyisin. Her şey yolunda."

"İyiyim," diyebildim ona bakarken.

"Ablan burada." Parmaklarını saçlarımdan çektikten sonra yatağın hemen dibindeki siyah deri koltuğa oturdu, tekli koltuğu koca beden iyle kaplamıştı. "Ve birkaç arkadaşın da burada."

Arkadaş mı? Zihnim bu kelimeyi süzgecinden geçirdi ama bu kelimeye uyan herhangi bir yüz belirmedi. Benim arkadaşım yoktu ki.

"Arkadaşım mı?" Dudaklarım kuru olduğu için her kelimede canım yanıyordu ve sesim ilk kez bu kadar güçsüzdü.

"Evet. Adının Büşra olduğunu öğrendiğim bir kız, sarışın bir kız ve o."

"O?" diye sordum ona şaşkın şaşkın bakarken. Ayrıca sarışın kızın kim olduğunu da bilmiyordum.

"Adını bilmiyorum," dedi düz bir sesle. "Geçen seferki çocuk. Ablan dışarı çıkarılırken gördüm onu. Koridorda dikiliyor."

"Enis mi?" Dudaklarım bu ismi ilk kez dile getirirken Karan'ın siyah gözlerinin bir ton daha koyulaştığını gördüm. Dolgun dudakları düz bir çizgi şeklinde gerildi, biçimli siyah kaşları çatıldı.

"Adını bilmediğimi söylemiştim."

"Sarışının da kim olduğunu bilmiyorum. Hem o halkalı da benim arkadaşım değil."

"O zaman o çocuk hangi sıfatla burada?" diye sordu. Şu an bu kadar halsiz hissetmesem ona inat yapardım ama hiç hâlim yoktu. Gözlerimi ağır ağır kırpıştırarak Karan'a baktım.

"Bunu neden ona değil de bana soruyorsun?"

"Bana bu yetkiyi veriyor musun yani?" diye soruma soruyla karşılık verdiğinde bir an dudaklarımı birbirine bastırıp dişlerimi dilime geçirmek istedim.

"Seninle tartışmak isterdim ama şu an bunun sırası değil," dedim. "Neyim varmış?"

"Hiçbir şeyin yokmuş. Katır gibisin maşallah."

Gözlerimi devirip, "Komik misin sen?" diye homurdandım.

"Harikayım," dedi ardından sol elini kaldırıp parmaklarını bir bir açmaya başladı. "Zenginim, zekiyim, seksiyim, başarılıyım, yakışıklıyım." Bana baktı. "Tüm bu özelliklere sahipken komik olmama gerek kalmıyor."

"Kendini beğenmiş," diye söylendim.

"Harika bir kendini beğenmişim," dedi bu kez alayla. "Sen bana laf cambazlığı yapmaya başladığına göre iyisin demektir."

"İyiyim."

"Güzel. Bahsettiğin şeyle ilgili ufak araştırmalar yaptım. Merak ettiğimden yaptım, özel bir sebebi yok. Muhtemelen evlendiğinde bu sıkıntılardan kurtulmuş olacaksın." Sesi ilgiliydi ama evlenme detayını verirken sırıtmıştı. "Bu arada doktor sana bazı sorular soracakmış."

"Evlilikle ne alası var?" diye sordum ama şu an evlilikle olan alakasına değil, Karan'ın benim için böyle bir şeyi araştırmasına takılı kalmıştım aslında.

Karan siyah gözlerini devirdi. "Sence?" diye sordu bezmiş bir sesle.

"Ne yani, evlilik cüzdanını göstererek mi korkutacağım ağrıyı?" diye sorduğumda gözleri irileşti, dudakları titredi ve gerçekten kendini tutamadı, dişlerini göstererek kısaca güldü.

Bu çok ilahî bir görüntüydü.

"Kızım sen saf mısın?" diye sordu. Kafasını iki yana sallayıp, "Evlilikten kastımın ne olduğunu anlamadın mı? Yani lafın gelişi evlilik, illa evlilik olacak değil," dedi. Başımı iki yana salladığımda bana boş boş baktı. "Cidden..."

"Evlilik ve ağrıyı nasıl birbirine bağlayabiliyorsun, onu anlamıyorum ben," diye çıkıştım pürüzlü bir sesle. "Hem ne diye beni ezip duruyorsun? Saf falan değilim ben!"

"Evet," dedi onaylar gibi başını sallayıp ciddileşirken. "Saf değilsin sen."

Zafer kazanmış gibi baktığımda koltuktan kalktı, dizini yatağın kenarına koyarak üzerime abandı. Nefesim aniden kesildi, gözlerim kocaman açıldı ve kalbim kanlı yumruklarını göğsüme indirmeye başladı. Kokusu çok yakından geliyordu, ciğerime açılan yaranın sızladığını hissettim.

"Karan?" dedim sorar gibi, soluk soluğa kalmıştım. Elimi kaldırıp onun kaslı göğsüne koymak istediğimde bileğimdeki serumu fark ettim ve dudaklarımdan kesik bir inilti döküldü. Bana sarıldığı ve kucağında uyuduğum anı saymazsak belki de onunla ilk kez bu kadar yakındık. Sıcak nefesi dudaklarıma çarpıyordu. Kuzguni siyahı gözlerini gözlerime dikti. Kaslı göğsünün aldığı nefesle şiştiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Sende bende olmayan bir şey var," dedi o sıcak, baş döndürücü nefesi dudaklarıma çarparken. Yatağın başlığına tutundu, kaslı kolları gergin duruyordu. Kalbim göğsümün altında kıvranıyordu.

"Ne?"

"Masumiyet," dedi kısaca, sertçe yutkundum ama hiçbir şey söyleyemedim. Bakışlarımız birbirine kilitlenirken yapabildiğim tek şey derin nefes almak oldu.

"Ben masum değilim," diye fısıldadım. Siyah gözleri bir an için hareket eden dudaklarıma düştü ama kısa bir dokunuştan sonra tekrar gözlerimi buldu.

"Masumsun," dedi gözlerimin içine bakarak. "Sana safsın demiyorum velet. Sen masumsun. Senin masumiyetin benim için çok tehlikeli."

"Ne?"

Burnunu aniden boynuma gömdü, kalbim çığlık çığlığa haykırmaya başladı. Burnunu boynuma bastırırken, "Çakıltaşı," diye fısıldadı. Cevap veremedim. "Evlilikten kastımın ne olduğunu sana söylememi ister misin?" Yine cevap veremedim. "İstemez misin?"

"Karan," diye fısıldadım, sesim acı çekiyor gibi çıkmıştı. "Şu an çok yakınsın." Karan bu yakınlığa aldırış etmedi. Burnunu sürttüğü yer alev alev yanıyordu.

"Masum düşüncelerini kirletmeme izin verme Asi," dedi burnunu boynuma sürterek. "Kendimi sana bulamama izin verme."

Sertçe yutkundum. "Karan."

"Çok acımasızsın," dedi boynumda derin bir nefes alarak. Altüst olmuştum.

"Karan biri gelecek!"

Artık tamamen saçmalamaya başlamıştım. Daha fazla konuşmasını, yakınlaşmasını ve beni bu şekilde mahvetmesini istemiyordum. Konuşmaya devam edecek olursa hiç aklıma gelmeyecek şeyler yapabilirdim. Söyledikleri bana cesaret veriyordu ve ben yalın ayak siyah cam kırıklarının üstünde ona koşuyordum.

Yüzünü boynumdan çıkarırken nefes nefese kalmış bir şekilde gözlerimin içine baktı. Burunlarımızın ucu birbirine dokunmak üzereydi. Burnundan verdiği sıcak nefes sus çizgime çarpıyordu. O nefes, ruhuma görünmez yaralar açıyordu.

"Evlilikten kastım seksti Çakıltaşı. Belki anlarsın diye üstü kapalı söylemeye çalıştım, yoksa evlilik ile bir ilgisi yok, evlilik olmadan da

olur." dedi bana dikkatle bakarken. Gözlerim şokla irileşti, yanaklarım yanmaya başladı. "Kızarıyorsun," diye fısıldadı. "İşte bahsettiğim şey bu. Senin düşüncelerin çok masum. Zekisin, ataksın ve mücadele etmenin ne olduğunu iyi biliyorsun ama benim gibi bir adam için çok fazla masumsun."

Duraksadım. "Senin gibi bir adam için mi?"

Üzerimden doğrularak kalkarken başını salladı. "Benim gibi bir adam için." diye onayladı beni. Karan yataktan kalktığında hâlâ nefesimi düzene sokmaya çabalıyordum.

"Seninle ilgili merak ettiklerimin listesi gitgide uzuyor Karan Çabuk." diye mırıldandığımda kapı iki kez tıklatıldıktan sonra açıldı ve bir kafa içeri uzandı. Kumral, uzun saçları gördüğüm an gelenin Defne olduğunu anlamıştım. Hemen Defne'nin arkasında Enis ve Büşra da içeriye girdiler. Enis'in varlığından rahatsız olmuştum. Enis'e beni gösteren o sarışın kız da içerideydi.

"İyi misin?" diye sordu Defne panikle. "Beni çok korkuttun Merve! Sana bir şey oldu sandım!" Gözlerinin etrafı kıpkırmızı görünüyordu. Benim için ağlamış mıydı?

"İyiyim," dedim kısaca.

Büşra hemen dibimde bittiğinde dudaklarını büzerek, "Özür dilerim," dedi. "Gereksiz şekilde tavır yapıyordum. Seni üzdüysem affet beni. İyisin, değil mi?"

"Beni üzmedin," diye yalan söyledim. Karan pürdikkat beni, Enis de Karan'ı izliyordu. "Sorun yok Büşra. Ben iyiyim."

Defne cebinden telefonumu çıkardı. "Billur diye bir kız aradı," dedi sakince. "Durmadan mesaj atıp duruyor. Kim bilmiyorum ama çok endişelendi."

Yüzümde farkında olmadığım buruk bir tebessüm belirdi. Önemsenmek... Birinin benim için endişelenmesi... Bu tuhaf bir şekilde hem iyi hem de kötü hissettirmişti.

"Canım," dedi sarışın kız. "Nasıl oldun? İstediğin bir şey varsa söyle lütfen."

Kaşlarımı çatarak, "Sen kimsin?" diye sordum kıza.

Kız genişçe gülümseyerek Enis' baktıktan sonra, "Ben Gamze," dedi neşeli bir sesle. "Enis'in yakın arkadaşıyım."

"Teşekkürler," diye mırıldandım isteksizce. "Burada olduğunuz için yani. İyiyim ben." Şu an yapmacıklıktan ikiye bükülmek üzereydim.

Defne elimi tuttuğunda bir an elimi geri çekecektim ki buna bir şekilde engel olmayı başardım. Çevremizdeki insanların ilişkimizin boyutunu bilmesini istemiyordum.

"Korkuttun Asi," dedi Enis sonunda varlığını belli ettiğinde. Üstünde bir basketbol tişörtü, altında siyah kot vardı. Karan'ın bakışlarının benden uzaklaşarak Enis'e döndüğünü fark ettim.

"Sağ ol," dedim sadece. Adının Gamze olduğunu öğrendiğim ama kesin unutacağım sarışın kız sevimli gülümserken Defne, Karan'a baktı.

"Size de zahmet oldu," dedi mahcupça. "Teşekkür ederiz Karan Bey."

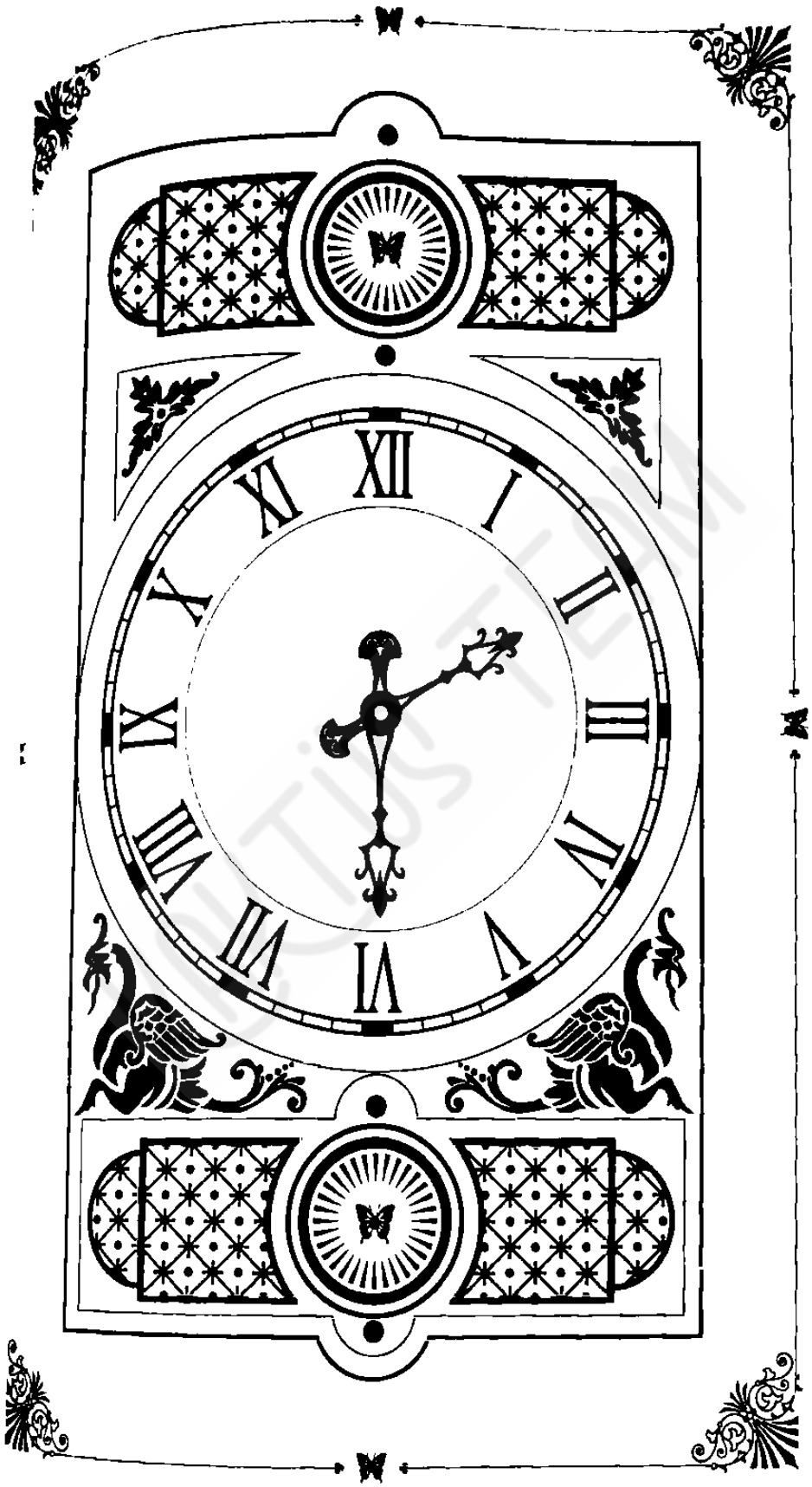
Karan başını sallamakla yetindi, gözleri tekrar Enis'e döndü. Enis de pürdikkat Karan'a bakıyordu şu an.

Diğer Merve, *"Kesinlikle birbirlerinden hoşlanmıyorlar,"* diye fısıldadı kulağıma.

Uğultulu konuşmaları bomboş gözlerle izlerken aklımı kurcalayan, beni durmadan aynı yerimden vuran tek şey Karan'ın bende var olduğunu düşündüğü o masumiyetti.

Hissizlik koynumda beslediğim bir yılandı, bir gün beni sokup zehrini ruhuma akıtacaktı.

Masumiyet. Kendimde aradığım ama bir türlü bulamadığım tek şey buydu.

SANA BAKIYORUM VE GECEYE
EN YAKIN, GÜNDÜZE EN UZAK
ANDAYIZ AMA GÜNEŞİN SICAKLIĞINI
TENİMDE, IŞIĞINI GÖZLERİMDE
HİSSEDİYORUM.

15. SAHNE

Kuyunun dibinde yaşamaya alışmış birini tekrar yukarı çekip gün ışığına çıkardığınızda, o kişi ya kör olurdu ya da teni ışığın altında parçalanır, yanar ve ölürdü.

Benim ihtiyacım yaşadığım bu karanlık kuyunun içinden çıkarılmak değildi. Benim ihtiyacım bu kuyunun dibinde benimle yaşayacak birisiydi. Kuyunun dibinde yaşarken yukarıya bakmaktan etrafıma göz gezdirmeyi akıl edememiştim. Gözlerimi kuyunun duvarlarına çevirmeyi akıl ettiğimde, ileride, kuyunun derinlerinde bir mağara olduğunu keşfetmiştim.

O benim kuyumun dibindeki mağaraydı. Onu keşfettiğim gün, aslında kuyunun dibinde yaşamayı kabul etmiş, gözlerimi kuyunun kapalı kapağından ayırıp etrafıma çevirmiştim.

"Merve," dedi Büşra. Bir an irkilip düşüncelerimden sıyrıldım. Dirseklerim masanın üzerindeydi, avuçlarımı açmış, yüzümü avuçlarımın içine koymuştum. Bomboş gözlerle akıllı beyaz tahtanın üzerinde yazılmış siyah kelimeleri izlerken sadece onu düşünüyordum. "Şşh, kızım!"

Gözlerimi ağır ağır kırpıştırıp bakışlarımı Büşra'ya çevirdim. Büşra önündeki not defterinin kalın kapağını kapattı. "Bugün çarşamba, spor salonuna gitmen gerekmiyor mu?" dedi ağzındaki sakızı yayvan yayvan çiğnerken.

"İneceğim birazdan," dedim sakince. "Sen git."

"Ağrın sızın yok, değil mi? Bak eğer ağrın falan varsa söyleyeyim Erkan'a."

"Yok ya. Ağrım falan yok. Abartma. Hem adamın gözüne daha fazla batmak istemiyorum." Yavaşça doğruldum. Büşra'ya iyi olduğumu kanıtlamak ister gibi ciddi bir ifadeyle baktım. Ağrım falan yoktu, o sancılı dönemi atlatabilmiştim. Şu an her şey yolundaydı. Tamam, her şey diyemezdim. Her şeyin yolunda olup olmadığı tartışılırdı.

"Tamam o zaman, gidiyorum ben. Akşam mesaj atarım," dedi, eğilip yanağımdan öptüğünde irkildim ama geri çekilmedim. Sınıftan çıktı. Yerimden kalkıp siyah diz çorabımı yukarı çektim, çantamı tek koluma asıp sınıftan ayrıldım. Koridorda ağır adımlarla yürüyordum. Fakülte çoktan boşalmış, koridorda bir iki öğrenciden başka kimse kalmamıştı.

Spor salonuna indiğimde kısaca etrafı kolaçan ettim. Takım oyuncuları henüz gelmemişti ama Erkan tribünlere oturmuş, elindeki lacivert kaplı deftere bir şeyler karalıyordu. Sırt çantamı boş tribünlere bırakırken birkaç erkek kahkahası salonun içinde çınladı, ardından bir grup uzun boylu tuhaf yaratık spor salonunun içine paldır küldür daldı. Hepsinin üzerlerinde bol, basketbol tişörtlerini andıran tişörtler, altlarında yine basketbol şortlarına benzer bol şortlar vardı. Gözlerim yabancı yüzleri incelerken, yabancı yüzlerin arasındaki tanıdık kişi odağıma girdi. Enis siyah, kısa kollu, önünde beyaz yazılar olan bir tişört, altına siyah, bol bir basketbol şortu giymişti. Saçları dağınık, dipleri ıslaktı. Sanırım terlemişti ya da saçlarını ıslatmıştı.

"Erkan abi," dedi kızıl saçlı, çilli bir çocuk. "Geldik biz!"

Erkan kafasını kaldırıp çilliye ters ters baktıktan sonra, "Duyabiliyorum seslerinizi. Ahıra dalar gibi daldınız yine ulan!" diye homurdandı. Adam haklıydı, ahırının kapısı açılmış hayvanlardan farkları yoktu.

"Fiziksel gelişimleri tamamlanmış ama beyinleri hâlâ loading kısmında," diye fısıldadı diğer Merve.

"Erkan abi, bugün de neşen pek yerinde, yüzünde her zaman olduğu gibi güller açıyor," dedi çilli çocuk sırıtırken.

Erkan çocuğa cins cins baktı. Gözleri yavaşça beni buldu, kaşlarının arasında hafif bir kıvrım oluştu.

"Merve, gel al şu defteri meleğim, yoksa kalkıp bu defterle döveceğim şunları," dedi elindeki defteri sallayarak. "Benim biraz işlerim var. Takıma uymayanı, düzeni bozanı, çok konuşanı yaz şuraya. Gel-

Aklımda bak nasıl lisede sabah okula girmeye çalışan küpeli salakları çevirdikleri gibi çevirip diziyorum onları önüme."

Cevap vermeden Erkan'ın elindeki defteri aldım.

"Erkan abi lisede miyiz Allah'ının aşkına, sal bizi ya," dedi biri.

Erkan onu iplemedi.

Grubun meraklı gözleri üzerimde geziniyordu. Önemsememeye çalışarak Erkan'ın oturduğu yere oturdum. Erkan spor salonunun çıkışına doğru yürürken, "Kızı sinir etmeyin sakın," dedi uyarı dolu bir sesle. "Gerçi o sizin hakkınızdan gelir."

Erkan gittikten sonra bir süre beni incelediler ama bakışları çok da rahatsız edecek cinsten değildi. Defterin kapağını açtıktan sonra köşeye tutturulmuş mavi kapaklı dolma kalemi alıp parmaklarımın etrafında döndürmeye başladım. Kızıl saçlı, çilli çocuk voleybol filesinin önünde ısınma hareketleri yaparken, Enis'in hemen yanındaki üçlü, kendi aralarında bir şeyler konuşmaya başladı. Enis onlardan bağımsızdı, yalnızca fiziksel olarak yanlarında duruyordu ama gözleri üzerimdeydi.

"Enis, başlayalım," dedi çilli.

Altı kişilik kadro sıkı bir kapışmaya başladığında yanaklarımın içini şişirerek etrafıma bakındım. Onları izlemek hiç eğlenceli değildi.

Enis üstündeki tişörtü yukarı sıyırdı, çenesindeki teri tişörtün eteğine silip kaşlarını çatarak karşı taraftaki kumral oyuncaya, "Adam gibi oyna Tuna," dedi dişlerinin arasından. Adının Tuna olduğunu öğrendiğim çocuk ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırarak güldü.

Enis servis atmak için çizginin dışına çıktığında bir an göz göze geldik, rahatsız edici bakışlarının ağırlığı omuzlarıma çökünce gözlerimi kaçırıp farklı yöne baktım. Enis topu zeminde sertçe sektirirken salonun duvarlarında topun çarparken çıkardığı tok sesler yankılandı. Ardından topu karşı takımdaki sarışın çocuğa yolladı. Maç boyunca gözlerim Enis'in üzerinde dolandı. Sıkıcı olduğunu düşündüğüm oyunu izlemeyi zevkli bir hâle getirmişti çünkü gerçekten voleybol konusunda oldukça iyiydi. Özellikle sıçrayarak bastığı smaçlar oldukça etkileyiciydi. En azından işe yaradığı, iyi olduğu bir alan vardı.

Maç bittiğinde yaklaşık iki saattir aynı yerde oturduğumu ve yaptığım tek hareketin parmaklarımın arasındaki kalemi çevirmek olduğunu fark ettim. Takım oyuncuları kendilerine ait havlularıyla terlerini kurularken birçoğu salonun çıkışına doğru yürümeye başlamıştı. Dizlerimin üzerinde duran defterin kapağını yavaşça kapattım.

"Çok düşünceli görünüyorsun." Sesin sahibini tanıyordum. Bakışlarımı yavaşça kaldırıp ona baktım, gözlerimi ağır ağır kırpıştırdım. Ona atabileceğim en, *sen dünyadaki en gereksiz varlıksın*, bakışımı attım. Alnı ve saç dipleri terliydi, dudağındaki halkanın rengini yine değiştirmiş, gümüş renginde bir halka takmıştı. Kulağındaki küpeleri çıkarmıştı ama uzun zamandır küpe kullandığını kulak memesindeki geniş deliklerden anlamak çok zor sayılmazdı.

"Neden bu kadar düşüncelisin?" diye sordu bu kez, beyaz havluyla ensesini kurularken.

"İnsanlar genelde düşünür," dedim düz düz. "Ama söz konusu insanlar tabii. Senin anlamanı beklemiyorum."

Bana tuhaf tuhaf baktı. "Bana neden bu kadar gıcık oluyorsun?" diye sordu.

Ayağa kalkarken derin bir nefes aldım. "Çok zorluyorsun." Aramızda çok olmasa da gözle görülür bir boy farkı vardı. Enis kafasını santim oynatmadan yalnızca gözlerini indirerek yüzüme bakıyordu. Sol gözünün altında küçük, açık renkli bir ben olduğunu fark ettim. Sağ gözü sol gözüne göre çok daha koyu renkli, resmen kahverengiydi. "Bana bulaşmaktan vazgeç," dedim. "Canımı sıkıyorsun."

"Canını sıkmayı seviyorumdur belki," dedi gözlerimin içine ilgiyle bakarken. "Ayrıca seni gerçekten merak ediyorum. Benimle bir kahve bile içmeyecek kadar mı çok gıcık oluyorsun bana?"

Duraksadım. "Neyimi merak ediyorsun?" diye sordum, kaşlarım çatıldı. "Dümdüz biriyim işte. Merak etmeni gerektirecek hiçbir özelliğim yok benim. Ayrıca kahveyi yalnız da içerim, sağ ol."

"İşte tam olarak bu yüzden merak ediyorum."

Kaşlarım şimdi tamamen çatılmıştı. İçimde cızırdayan sıkıntı göğsüme yayıldı. "Ne?"

"İnsanlardan sakladığın özellikleri," dedi sertçe yutkunurken. Benim insanlardan sakladığım özelliklerim var mıydı?

"Ben olduğum gibiyim. Sakladığım hiçbir şey yok," diye savundum kendimi, yine de kuşku kalbime oturmuştu. Beni kendime inandıran şeyler çökerken başımı dik tutmaya çalıştım. "Birkaç cümle kurmaya yarayan beynini benim gibi birinin sakladığını düşündüğün özellikleri arayarak meşgul etme bence."

Yamuk bir şekilde güldü. Eline elimdeki defteri tutuşturup, "Bunu Erkan'a verirsin. Gitmem gerek," dedim ona bakmadan. Enis önce eli-

ne tutuşturduğum deftere, ardından tekrar yüzüme baktı. Onu umursamadan yanından sıyrılıp geçtim, hızla çıkışa doğru yürüdüm.

"Asi," dedi tok bir sesle. Bir an durmak istedim ama bu isteği yok sayarak daha kararlı adımlar atarak yürümeye başladım. "Karan Çakıl ile aranızda ne var?"

Sesi duvarlarda çınladı, yankı oluşturdu, kalbime iğne batırmış gibi hissettim. Şok olmuş gözlerle ileriye doğru bakarken atacağım o adım havada asılı kalmıştı. Enis'in gözlerinin o sert ağırlığını sırtımda hissedebiliyordum.

Ona bakmadan derin bir nefes alarak, "Ne saçmalıyorsun?" diye sordum sakin bir sesle.

"Saçmalamıyorum. Yalnızca soruyorum. Aranızda bir şey var mı yok mu?"

"Tabii ki de yok," dedim dişlerimin arasından. "Hem olsa bile bu seni zerre ilgilendirmez."

Enis'in cevabını beklemeden hızla oradan çıktım. Çantamın orada kalmasını dahi önemsemedim. Kalbim öyle hızlı atıyordu ki, etrafımdaki görüntüleri bile ayırt edemiyordum, her şey bulanıktı şu an. Okuldan çıkıp insanların süslediği kaldırım taşlarının üzerinde yürürken Enis'in sorusuna gerçek bir cevap aradım ama o cevabı bulamadım. Sert rüzgâr kazağımın altına girip tenimi sızlatıyor, yüzümü ve ellerimi insafsızca ısırıp kurutuyordu. Karan'ın beni hastaneye getirdiği, Defne ile tanıştığı günden bu yana yalnızca birkaç gün geçmişti, Yaşar Bey hâlâ Kayseri'ye dönmemişti. Neyse ki Defne, Karan ile ilgili soru sorup canımı sıkmamıştı. Oysa onun bir ton soru soracağını düşünüyordum ama bu kez beni yanıltmıştı. İlk kez yanıldığım için bu kadar memnun hissediyordum kendimi.

Düşüncelerimi toparlayabilecek tek şeyin kahve olduğunu hatırlayınca köşe başındaki eski kafeye girdim. Geneli ahşap ve kahverengi renginin ağırlıkta olduğu bu kafenin sahibini tanıyordum ama daha önce hiç konuşmamıştım. Yaşlı, tonton bir adamdı. Büyük karton bardakta sattıkları kahveden alıp ücretini ödedim ve kendimi kararmaya başlayan kalabalık sokağa bıraktım. Karton bardağın dışına yayılan sıcaklık, buz tutmuş avuç içlerimi ânında ısıtırken kahveden yükselen dinlendirici kokuyu içime doldurdum. Oldukça yavaş adımlarla sokak lambalarının aydınlatmaya başladığı dar sokakları arşınlarken dudaklarımın arasından havaya karışan nefesimin yarattığı puslu buharı izliyor-

dum. Ara sokaklardan bir tanesine saptığımda tek bir adım daha atamadan olduğum yere âdeta mıhlandım. Sıcak, dumanı tüten kahvem parmaklarımın arasından kaymak üzereyken onu daha sıkı kavradım, karton bardağın ısısı avuç içlerimi yaktı. Siyah Range Rover sokağın başında duruyordu, Karan ön kaputa yaslanmış, kollarını göğsünün üzerinde toplamış karşısındaki yalnızca kumral saçlarını ve yeşil elbisesini görebildiğim kadına bakıyordu.

Karnımın içinde büyüyen o ağrı küçük krampları mideme saplarken yoğun bir merak duygusu içime oturdu. Damarlarımda çağlayan bu garip duygunun adı neydi bilmiyordum ama ilk kez bir şeyi bu kadar yoğun hissetmekten nefret ettim. Beni görmemesi için dua ederek ara sokaktaki duvarın dibine sırtımı yasladım, derin bir nefes alıp dişlerimi sıktım. Ne yapıyordum böyle? Kendimi bunu yapmaya mecbur hissediyordum.

Omzumun üstünden yavaşça oldukları yöne bakarken kadının kumral saçları rüzgârın etkisiyle uçuştu, yüzünü örttü. Kadın yüzünü örten kumral saçlarını geriye atıp yavaşça olduğum yöne doğru baktı ama bana değil, geçen araçlardan birine bakmıştı. Elimdeki sıcak kahve kutusu parmaklarımın arasından kaydı, büyük bir yavaşlıkla asfalta çakıldı. Kahve oluk oluk yere döküldü. Bu kadın Funda'dan başkası değildi. Göğsüme doluşan ağrının sebebi neydi?

Ne konuştuklarını duymak için kulak kabartsam da, kulaklarımdaki kan seli uğulduyor, onları duymama engel oluyordu. Nabzım damarlarımı yarıp geçiyordu. Kaşlarımı çatıp yumruğumu sıktım.

"Neden bana bunu yapıyorsun Karan?" diye sordu Funda. Karan öylece Funda'nın yüzüne bakıyor, tepki dahi vermiyordu. "Neden beni görmüyorsun?"

"Anlamak istemeyen sensin Funda," dedi Karan tok bir sesle. Sesinde zerre acıma duygusu yoktu, gaddar konuşuyordu. Funda'nın ağlamak üzere olduğunu fark etmiştim. "Sana defalarca söyledim. Yanımda birini istemiyorum, dedim. Ben romantik bir ilişki yaşayabilecek adam değilim."

"Karan..." Çaresiz görünüyordu. "O zaman o kız neyin nesi? Madem romantik bir ilişki yaşayamıyorsun, neden o kızla berabersiniz? Anlat bana. Benden daha mı iyi?"

Kan beynime sıçramıştı. Dişlerimi sıkarak onlara bakarken karnım ağrıyordu.

"Onunla birbirimize benziyoruz," dedi Karan, beklenmedik bir şekilde. "Onunlayken bir şeyleri başarabilirmişim gibi hissediyorum."

Tırnaklarım avuç içlerime saplanıp hilâl şeklinde izler bıraktı, bacaklarım titremeye başlamıştı. Tırnaklarımı sapladığım avuç içlerimin ıslandığını hissettim. Yanaklarımın içini dişledim. Funda ağlamaya başlamıştı. Karan buna rağmen ifadesizdi.

"O kız çok genç," dedi Funda hıçkırarak ağlarken. "Sana benzemesi imkânsız. Sen hep kendinden büyük kadınları istemedin mi? Beni bile yaşıtın olduğum için geri itmedin mi? Kaçma benden. Yalvarırım Karan."

Kız, Karan'ın siyah deri ceketinin yakalarını tutup aralarındaki mesafeyi sıfıra indirdiğinde kalbim çatlayacakmış gibi hissettim. Ayağındaki topuklu ayakkabılara rağmen hâlâ Karan'dan kısaydı. Karan başını oynatmadan gözlerini indirerek Funda'ya bakarken, Funda çaresizce onun gözlerinin içine bakıyordu. Funda parmak uçlarında yükseldiğinde Karan'ın iki kaşının ortasında bir yarık belirdi, kaşları öfkeyle çatıldı.

"Sakın," dedi uyarı dolu bir sesle. "Daha fazla yaklaşma Funda. Gururunu incitmek istemiyorum."

"İncit," dedi titreyen sesiyle. "Beni hiçbir şeyin olarak görme ama sana dokunmama izin ver. Kalbini paylaşmayacaksın madem, en azından sıcaklığını paylaş benimle."

Dudaklarım titredi. Ağlayacak mıydım? Boğazımda bir şeyin baskısını hissediyordum. Sanki içinde olduğum kuyunun kapalı kapağı daha sıkı kapatılmıştı, içeriye hava sızmıyordu artık. Sertçe yutkundum. İçimi kaplayan yoğun, karanlık bir nefret, dibi görünmeyen bir kuyuyu andıran kin, damarlarımda hızla hareket etmeye başladı. Şu an Funda'ya karşı hissettiğim tek şey, ağır bir nefretti. Karan'a teklif ettiği şeyin ne olduğunun farkında mıydı? Aşk bu olamazdı. Olmamalıydı.

"Çok ileri gidiyorsun," dedi Karan ifadesiz bir sesle.

"Ben seni istiyorum. Bundan utanmıyorum Karan. Ben yalnızca seni, tenini, teninin sıcaklığını istiyorum ve artık hiçbir şey umurumda değil." Funda biraz daha yaklaştığında Karan başını farklı bir yöne çevirdi.

"Funda, artık gitsen iyi olacak. Çok istedin ve geldim ama konuşmanın gittiği yönü hiç beğenmemeye başladım."

Karan'ın tok sesi hiç olmadığı kadar ciddi çıkmıştı. Funda'nın omuzları düştü ama geri çekilmedi, ceketinin yakalarını daha sıkı kavradığında Karan dişlerini sıkıp huzursuzca gözlerini kıstı.

"Beni hiçbir zaman sevmeyeceğini bilmek canımı acıtıyor," dedi Funda boğuk bir sesle. "Ve daha da can yakıcı olanı ne biliyor musun?" Karan cevap vermedi. "Gözümün önünde bir başkasına âşık oluyorsun."

Karnıma bir bıçak saplasa bu kadar şaşırmazdım. Olduğum yere çakıldığımı hissettim. Funda yavaşça Karan'ın boynuna doğru sokuldu. "Ama yine de benim senden vazgeçmeye niyetim yok. Biliyorum, çok acınası görünüyorum şu an. Emin ol öyle de hissediyorum ama senden vazgeçmeyeceğim. Gözümün önünde bir başkasına âşık olsan dahi, senden vazgeçmeyeceğim."

Funda dudaklarını Karan'ın boynuna bastıracaktı ki, daha fazla kendimi tutamadım ve hızla onlara doğru yürüdüm. Karan'ın gözleri bana doğru döndüğünde siyah gözlerine yayılan şaşkınlığı gördüm. Umursamadım.

"Dur orada!" diye seslendim Funda'ya. Dudakları tam onun boynuna dokunacakken donakaldı. "Sen ne yaptığının farkında mısın?" Hızla onlara doğru yürüdüm. Karan'ı kolundan tutup kendime doğru çekerken Funda'nın yüzüne nefretle baktım. Siyah göz makyajı akmıştı, gözleri kıpkırmızıydı. Elinin tersiyle yüzünü silerken bana şok olmuş gözlerle baktı. Karan'ı bileğinden tutarken arkama doğru çekip önüne geçtim. "Ne sen ne de benim olana hissettiklerin zerre umurumda değil. Umurumda olan yalnızca bu adam. Ve bu adam bana ait," dedim gergin bir şekilde. "Şimdi hemen buradan gidiyorsun ve Karandan uzak duruyorsun. Anlaşılmayan bir şey?"

Karan'ın sertçe yutkunduğunu işittim, çenesini yavaşça başıma yasladı ve bana arkamdan sarılıp kollarını belime doladı. Yakınlığı tüm bu olanlara rağmen beni heyecanlandırdı. Nefes nefese, büyük bir sinirle Funda'ya baktım, Funda başını önüne eğerken dişlerini sıkıyordu. Bana bağırmak, belki de saldırmak istiyordu ama yapamıyordu, Karan'dan çekindiğini anlamıştım.

Dudakları titrerken, "Beni yanlış anladın," diyebildi.

"Neyi yanlış anladım? Adamın yakasına yapışmıştın!" diye hırladığımda Karan parmaklarını karnıma bastırdı, beni kendine doğru çekerek dizginlemeye çalıştı.

Fırıldak hiçbir şey söyleyemedi. Hızla uzaklaşırken onun arkasından öylece bakakalmıştım ama damarımın hızla attığını hissedebiliyordum. O görden kaybolana dek Karan belime sarılıp çenesini saçlarımın arasına bastırmaya devam etti.

"Etkilendim," diye fısıldadı saç diplerime doğru. "Bu da neydi böyle?" Bir an duraksadım, sertçe yutkunurken onun arkamdaki varlığı o kadar ağır geldi ki, dizlerimin üzerine düşüp yere alnımı yaslayacağımı sandım.

"Sen de kes sesini," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Her çağıranın yanına böyle gider misin?"

Güler gibi keyifli bir ses çıkardı, avuç içini karnıma bastırırken burnunu saç diplerimde hissettim. Usulca burnunu saç diplerime doğru sürttü, göğsüm yakınlığımızdan yakınırcasına sıkıştı.

"Telefonda saatlerce yalvardı, durmadan mesaj gönderdi," dedi kuru bir sesle. "Yakamdan düşeceği yoktu."

"Yakandan düşmediğini gördük. Az daha boynunu vampir gibi ısıracaktı. İçine düşmüştü," diye fısıldadım sinirle, dişlerim sızlıyordu resmen.

"Ben vampirleri sevmem," dedi kısık sesle. "Hırlayıp tıslayan küçük yavru kurtlar daha güzel."

"Hırlayıp tıslamıyorum ben!"

"Sen küçük, yavru bir kurt musun yani?" Parmaklarını karnıma bastırdığında soluğum kesildi, yanaklarıma oturan kanın yoğunluğunu hissettim. Sertçe yutkunup elimi elinin üzerine koyarak yavaşça itmeye çalıştım.

"Deden gidene kadar bu saçmalığa devam edeceğim," diye homurdandım. "Sonra sen yoluna, ben yoluma."

"Öyle mi?"

"Evet." Geri çekildiğimde ona bakmadan hızla yürümeye başladım.

"Yani dedem gittiğinde bir daha görüşmeyecek miyiz?" diye seslendi arkamdan, sesi garipti.

"Sanırım," diye fısıldadım, omuzlarım düştü ama yürümeye devam ettim. Aslında onun üzerimdeki etkisi o kadar yoğun ve kuvvetliydi ki, birinin bu etkiyi fark etmesinden ölesiye korkuyordum.

Biri tarafından fark edilmek... Bu benim felaketim olurdu.

Onun arkamdan geldiğini nefesini ensemde hissettiğimde anladım. Refleks olarak hızla ona doğru döndüğüm anda burun buruna geldik.

Kafasını eğmiş bana bakıyordu. Yavaşça sol elini kaldırdı, bakışlarım kısaca onun eline kaydı ve hızla tekrar gözlerinin içine baktım. Uzun kirpikleri o kadar hacimli görünüyordu ki, onunla göz göze gelen kadınların onun kirpiklerini kıskandığından emindim. Sol başparmağıyla yanağıma dokundu, ayak tabanımdan çiviler çıktığını ve yere mıhlandığımı sandım.

"Yanağın çok sıcak," diye fısıldadı. "Bu sıcaklığın sebebi ne?"

Nefesim kursağımı parçalarken, "Ne sıcaklığından bahsediyorsun?" diye sordum sert bir sesle. "Eve gitmem gerek."

"Senin mecburiyetlerin yok Asi," dedi, sesi ciddiydi. "Ve yanağın şu an çok sıcak."

"Her insanın sinirlendiği zaman vücudundaki ısı artar," dedim saçma sapan bir biyolojik olayın arkasına saklanarak. Karan bir an gülecek sandım ama alt dudağını ısırıp tebessümünü benden gizledi.

"Neye sinirlendin yine?" diye sordu alaycı bir sesle.

"Sana." Gözlerimi gözlerinden çekmeden korkularımı saklayarak konuştum. "İstediğin insana istediğin şekilde davranabilirsin. Bana ne. Ama söz konusu bensem, bana istediğin gibi davranamazsın. Ben Funda değilim. Beni yatağını ısıtmak için can atan insanlarla karıştırma."

Karan'ın yüzündeki ifade bir silgi yardımıyla silinirken siyah gözlerinin içindeki dipsiz kuyuyu andıran göz bebekleri genişledi.

"Seni onlarla karıştırmıyorum," dedi yalın bir sesle. Kalbimin üzerine bir kova buzlu su dökülmüş gibi irkildim. Dişlerini sıkıyordu, kemikli yüzünün hatları belirginleşmişti ve yanakları içe doğru çökerek yüzüne ölüm çukurları kazmıştı.

"Eve gideceğim," diye fısıldadım.

Gözleri onlara doğru yürüdüğüm yere kaydı, dudakları kıvrılır gibi oldu. "Kahven dökülmüş," dedi, sesi ifadesizdi.

"Evet."

"Sana bir borcum var gibi hissediyorum." Başparmağıyla yanağımı okşadı. Gözlerinin içine bakarken hiçbir şey söyleyemedim. "Bakma öyle," dedi bir anda. Gözlerini kaçırdığında şaşkına döndüm, bakışları tekrar gözlerime kaydı. "Kahve içelim."

"Sorun değil. Hem ben kendim düşürdüm kahveyi." Gözlerimi kaçırdım. "Benim gitmem gerek."

"Neden Asi?" Sesi öyle derin, öyle içten çıkmıştı ki paramparça olacağımı sandım.

"Çünkü gitmek istiyorum," diyebildim. Etrafıma bakındım, burada ikimizden başka hiç kimse yoktu. Bu daha çok gerilmeme neden oldu.

"Ama ben gitmeni istemiyorum."

Karın içi yanan bir okyanustu. Onun ateşinin içinde kulaç atmaya çalışıyordum, parçalanmaya başlamıştım. Buradan kollarım erivordu.

"İstediğin her şey olacak diye bir şey yok Çakal," dedim sakince. "Şimdi gitmek istiyorum, gideceğim ve sen buna bu kez engel olmayacaksın."

"Bu kez?"

Pusuya yatan uyanıklığı beni hedef alınca dilimi ısırmak istedim. "Hep istediğin olsun diye beni zorlamıyorsun. Bundan hoşlanıyorum."

"Seni zorluyor olsam bu kadar rahat hareket edemezdin Çakalita ş," dedi sakin bir sesle. Sinirlenip başımı öneme eğdim, alnım onun kalı göğsüne sürtündü. Utanarak kendimi geri çekmeye çalışırken Ka ran'ın parmakları saçlarımın arasından kayarak boynumu sıvadı. Boynu mu dokunurken parmaklarının arasına takılan kalın saçlarım boynumu buyladırmıştı. "Ben de kahve içmek istiyorum. Sen için bahanesin," dedi, sıcak nefesi saç diplerimi kavurdu.

"Kaç et," dedim kelimelerin sonuna basarak. "Ben sana istersen gelip çıkım."

Burnumdan derin bir nefes verdi. Bu kadar yol gitmemek için ya pılan bu evdem gülüverdi. "Peki," dedi derin bir nefes daha alarak. "Benimle bu kahve için misin Ani?"

Sonuç vurkundum diğer Mevve ama içimde bana tamamlıyordu. "Ne bilir," diye mırıldandım. "Bir kahve için de bana vakit değil."

"Gerçekten." Başını iki yana salladı. "İstediğin zamandan vakit edi miyorsun değil mi. Mutluk parmaklarının arasından sakladığın o kuşluk pençelerin beni korkutmaya başladı."

Zihnim onun söylediklerini henüz içimde eritmişti. Kafamı kaldırıp ona baktım, boynumdaki parmağı omzuma indi, aramızda kapanan mesafenin verdiği yakınlıkla birlikte dokunmadığı yerlerin sızlı dığını hissettim. "Korkman iyi olur aslında," dedim duygusuzlaşan gözlerimin içine bakarken.

"Bunu aklımın bir köşesine not ediyorum," dedi. "Şimdi gelip bir kahve içiyoruz. Bana sakın tekrar ruca et demeyin, az önce ettim. Ve bu ilk, sonuncu da aynı olacak."

Arabaya binmedik. Yan yana yürümeye başladık. Yoldan geçen genç kızların dönüp ona baktığını fark ediyordum, ona baktıktan sonra birbirlerine bakıp kıkırdıyorlardı. Karan beni az önce kahve aldığım küçük kahve dükkânına soktuğunda bir an kaşlarım çatıldı ama bozuntuya vermemeye çalıştım. Yaşlı kahveci bizi görünce genişçe tebessüm etti, gözlerinin çevresindeki çizgiler derinleşti. Bu adamı ilk kez böyle gülümserken görüyordum. Karan adamı selamladıktan hemen sonra ahşap masalardan bir tanesine geçti, ahşap sandalyeyi çekip oturdu. Hemen karşısına oturdum.

"Hoş geldin Karan," dedi yaşlı adam bize doğru geldiğinde. "Sade mi?"

"Sade abi," dedi Karan başını sallayarak. "Hoş buldum."

Yaşlı adamın gözleri bana doğru kaydı. "Yahu biraz önce de kahve almamış mıydın sen?" diye sordu.

"Aldı ama Karan'ı rontgenlerken düşürdü kahveyi," diye açıklama yaptı diğer Merve. Adam bunu elbette duyamazdı. Yanaklarımın içini dişledim.

"Kahvesini düşürdü," dedi Karan gözlerini yüzüme dikerek. "Ona da bir sade kahve getir sen abi."

Yaşlı adam güldü. "Çok kahve içiyor," dedi Karan'a bakarak. Ardından yavaşça uzaklaştı. Karan elini masanın üzerine koyup ahşap duvardaki eski tablolara kısaca göz gezdirdi. O bunu yaparken ben de ilgiyle onu izliyordum. Sakallarını hafif kısalttığını fark ettim.

"Çok dikkatli bakıyorsun," dedi duvardaki tablolara bakmaya devam ederken.

"Dikkatli biriyimdir."

Kaşları alayla havaya kalktı ama bana bakmadı. "Her şeye bir cevabın var değil mi?"

"Her sorunun bir cevabı vardır," dedim yorgun bir sesle. "Sessiz kalmam."

"Bence sen susturulmayı sevmiyorsun."

Gözlerimi devirdim. "Şu âna kadar beni susturabilen biri olmadı."

"İstesem seni susturabilirim, biliyorsun," dedi. Siyah gözlerini bana doğru çevirdi.

"Bundan pek emin değilim."

Yaşlı adam kahvelerimizi önümüze bıraktı, dumanı tüten kahveyi avuçlarımın arasına çektim ve beyaz fincanı ilgiyle izlemeye başladım. Karan hiçbir şey söylemese de o karanlık bakışlar bendeydi.

"Finda vazgeçmeyecek gibi görünüyor," dedim kahvenin durgun yüzeyine düşen yansımamı izlerken. "Senin için zor olsa gerek."

Cevap vermedi. Sıcak kahveden birkaç yudum aldım. Dakikalar yavaşça akmaya başladığında hâlâ konuşmuyordu.

"Seni gerçekten seviyor gibi görünüyor," dedim, sesim kırgın çıkmıştı. Amacım neydi? Neden bu konu hakkında konuşmaya çalışıyordum? Nedense beni rahatlatmasına ihtiyacım varmış gibi hissediyordum. O kadınla arasında hiçbir şey olamayacağını söylemeliydi, o kadını sevmediğini duymak istiyordum. Bu garip istek içimdeki her şeyin sıkışmasına neden oluyordu.

"Benim birinin sevgisine ihtiyacım yok," dedi buz gibi kalıplaşmış, soğuk bir sesle. "Onun sevgi anlayışından da hoşlanmıyorum. Orada birçok şeye şahit oldun. Ne demek istediğimi anladığını umuyorum. Hem şu an onunla ilgili konuşarak o tuhaf şekilli beyninin saçma sapan düşüncelere kapılmasını istemiyorum."

"Bu konu hakkında sana söyleyebilecek hiçbir şeyim yok," diyebildim. Kahveden bir yudum daha aldım. Karan beni incelemeye başladı.

"Söylememen çok daha iyi olacak," dedi. İç çekti. "Bu arada dedem seni hafta sonu için evde yemeğe davet ediyor."

Başımı yavaşça sallarken, "Seni bunaltıyormuş gibi bir his var içimde," diye mırıldandım.

Karan başını aşağı yukarı sallarken gözlerini kahvesine indirdi. Uzun kirpiklerinin gizlediği siyah gözleri fincanı incelerken sertçe yutkundu.

"Bunaltıyor," dedi ve kahvesinden bir yudum aldı. Bana bakmadı. "Ama burada olmasından hoşlanmadığımı söyleyemem."

"Bir büyüğünün yanında olması güzeldir sanırım," dedim. Aslında bir büyüğünün yanında olmasının ne olduğunu tam olarak biliyor sayılmazdım.

"O yüzden değil," dediğinde gözlerimiz buluştu. Gözleri kara bir kuyu gibi genişledi, içine düştüğümü düşünürken, bedenimdeki adrenalin seviyesi aniden tavan yaptı. Nabzımın sesini duyabiliyordum, kanımın akarken çıkardığı o uğultuyu bile duyabiliyordum şu an. Kendime sağır olmak istedim.

Sertçe yutkunurken farklı bir yöne bakarak, "Funda senin bana âşık olduğunu düşünüyor. Sizi duydum," diyerek konuyu değiştirmeye çalıştım. "Aslında ona cevap vermemen akıllıcaydı. Bir başkasına âşık olduğunu düşünürse bir ihtimal yakanı bırakabilir."

Karan cevap vermedi. Şu an telefonuma uzanıp Billur'a mesaj atmak istiyordum. Gergin hissettiğim zamanlarda bir şekilde bana iyi gelecek cümleler kurup beni eğlendiriyor, hem de gideceğim o yolu çizmem konusunda bana yardımcı oluyordu. Karan gözlerini yüzüme dikti. Masaya biraz daha abandı, sıcak nefesini yoğun bir biçimde hissetmemi sağladı. Yüzlerimiz çok yakındı, kahve dükkânının içindeki birkaç meraklı göz üzerimizde dolaşıyordu.

"Zeki bir kız olduğunu biliyorum," dedi gözünü kırpmadan bana bakarak. Gözlerindeki o kasırga bedenime çarpıp beni yıkacaktı, biliyordum. Bir gün olacak olan buydu. "Ama zekânı kullanamadığın birçok nokta var." Sertçe yutkundu. "Bir şeyleri açıklamaktan nefret ederim. Zeki bir kızsın, bilmeceyi senin çözmeni istiyorum."

"Sözelim iyi değildir," dedim gözlerimi gözlerine dikerken.

Sağ dudağı alaycı bir kavisle yukarı kıvrıldı. "O zaman beni bir matematik problemi olarak gör Karakuyu," dedi tehlikeli bir sesle. "Ve çöz."

"Karakuyu ha?" diye fısıldadı diğer Merve. *"Sen, içinde bolca mantık hatası olan bir matematik problemi olabilirsin Karan ama biz seni çözeceğiz."*

"Kabul," dedim büyük bir zevkle. "Sen, içinde bolca mantık hatası olan bir matematik problemisin ama ben seni çözeceğim."

Elini uzattığında yüzünde memnun kalmış bir ifade belirdi. Elim onun eline kaydı ve birbirlerini kavradılar. Avuçlarından yayılan sıcaklık tüm bedenime dalga dalga vururken gözlerimi gözlerinden çekemedim.

"Deden gitmeden o problem çözülmüş olacak," dedim kendimden emin bir sesle.

Karan'ın yüzündeki ifade bir anda sertleşti, parmaklarımı daha sıkı kavradı ve kemiklerimi sızlatacak şekilde sıktı elimi. Gözlerini yumdu.

"Sen daha şimdiden çuvallamaya başladın be güzelim," dedi sakince. Gözlerini açtığında o gözlerde karanlık değil, ateş vardı. "Hadi seni eve bırakayım."

"Son olarak sana bir şey soracağım," dedim kısık sesle.

"Seni dinliyorum."

"Sence ben gerçekten sana benziyor muyum?"

Elinin içindeki elimi kendine doğru çektiğinde duraksadım. Kaan gözlerini kısarak gözlerime bakarken dudaklarını avucunun içinde duran elime bastırıp sertçe öptü.

"Bazen evet," dedi büyüleyici bir fısıltıyla. Dudakları bir kez daha aynı yere baskı uyguladı. "Bazen hayır."

Gözlerini yumdu ama dudaklarını bastırdığı yerden çekmeden yapmıştı bunu.

Gönderen: Billur Bayraktar
Matematikle hiç aram yok. Benden medet umma. (23:02)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Senden medet uman kim pardon da? Kendim çözeceğim. (23:04)

Gönderen: Billur Bayraktar
Senin telefonun ısınıyor mu hiç? (23:06)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hayır, öyle bir sorunu yok. Çok şarjda kalmadığı sürece sorun olmuyor. (23:08)

Gönderen: Billur Bayraktar
Tahmin etmiştim. Tam da sana uygun bir telefon... Cidden... (23:11)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Laf mı soktun yani? (23:13)

Gönderen: Billur Bayraktar
Hayır ama laflarımın taze kalması için senin gibi bir derin dondurucuda saklayabilirim. Sana laflarımı sokabilir miyim? (23:15)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Komik değilsin. (23:16)

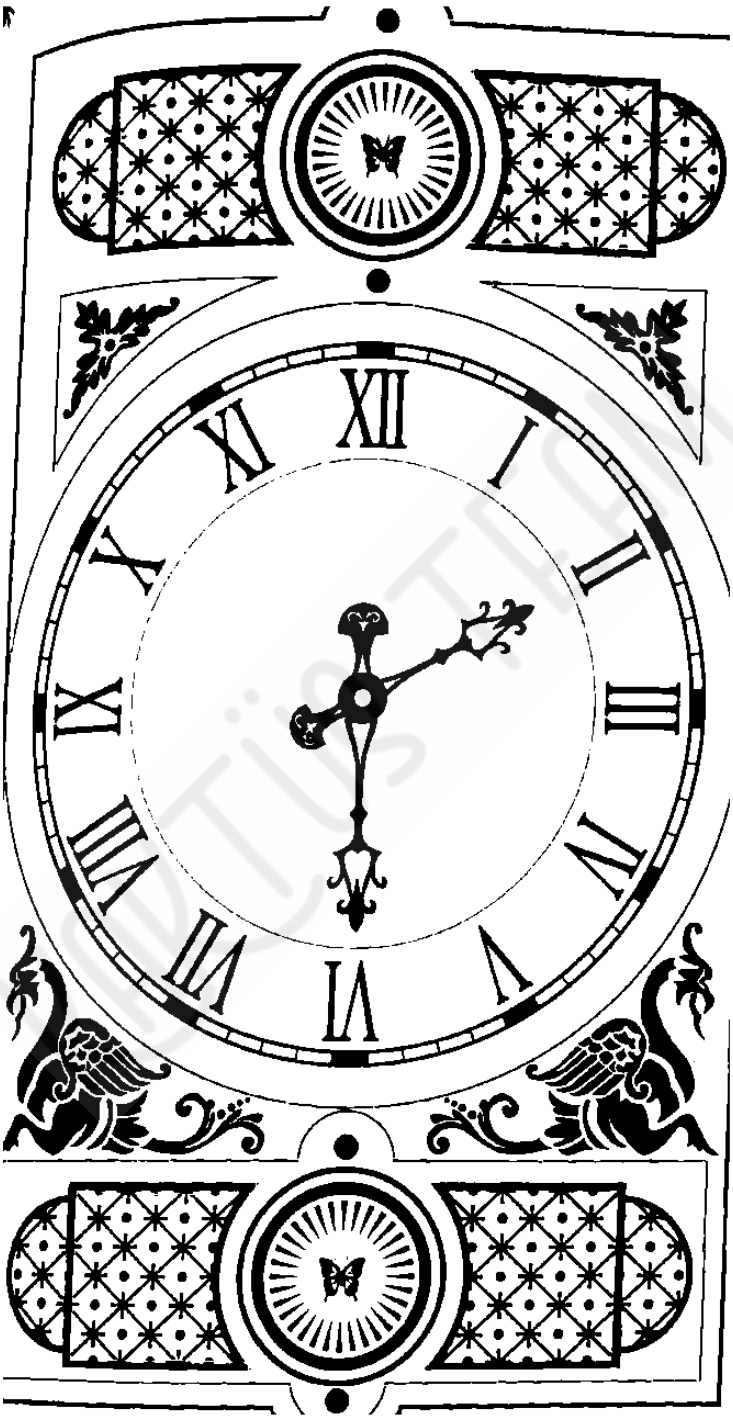
Gönderen: Billur Bayraktar
Komik olmaya çalışan kim? Ayrıca şu adam hakkında ilk kez bana soru soruyorsun. Kendimi önemli hissetmeye başladım... Kafamda dönen cevapları sana söyleyecek olursam beni engellersin. O yüzden yorum yapmıyorum. (23:19)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Billur bence senin çişin gelmiş. (23:20)

Gönderen: Billur Bayraktar
Şu an işiyorum. (23:20)

Farkında olmadan sırıttım. Bu kız tam bir kaçıktı. Telefonu karnımın üzerine koyduğumda bir an Enis'in o sorgu dolu sesi zihnimde çınladı. Karan'la aramızda bir şey olduğunu düşündüğüne emindim. Sertçe yutkundum. Ben neden emin olamıyordum? Yüzümü buruşturdum. Karan'ın dudaklarını bastırdığı elim hâlâ cayır cayır yanıyordu, sanki dudakları hâlâ orada duruyordu. Telefonum karnımın üzerinde titreyince yavaşça doğruldum.

Gönderen: 05xx xxx xx xx
Merhaba Merve kızım. Ben Yaşar deden. Karan hakkında bilmediğinden emin olduğum ve ona yardım etmen gereken bir konu var. Lütfen bu mesajdan Karan'ın haberi olmasın güzel kızım. Seni cuma günü saat 15:30'da Cafe Park Teras'ta bekliyor olacağım. (23:30)

XII
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI

İŞTE SEN BİR KELEBEKSEN,
BEN O KELEBEĞİN KANATLARINI
ISLATAN YAĞMURUM.

16. SAHNE

Sessizlik ve şüphe.

Zihnimin en bilinmedik noktalarına sinmiş, tamamen benden bir parça olmuş bir şeydi artık bunlar. Aynadaki silik yansımama bakarken yüzümde her zamanki kendi ruhunu kabullenemeyen soğuk bir bakış vardı. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve aynalı masamın önündeki siyah lastik tokayla saçlarımı sıkı bir atkuyruğu yaptım. Çarşamba gününden cuma gününe ne çabuk geçmiştik hiçbir fikrim yoktu. Birazdan Yaşar Bey ile buluşacaktım ve bana ne söyleyeceği konusunda gerçekten büyük bir merak içerisindeydim. Üstüme deri ceketimi geçirdikten sonra siyah kotumun cebine telefonumu ve bir miktar parayı sıkıştırıp odamdan ayrıldım.

"Sen bugün okula gitmedin mi?" diye sordu annem beni koridorda gördüğünde. "Dersin yok mu?"

Bir an ciddi anlamda gözlerimi devirmek istesem de yüzüme bomboş bir ifade ekleyerek anneme baktım. Üstünde çiçekli bir elbise vardı. Sarı kumaşın üstünde, beyaz papatyalar... Nasıl da farklıydık. Defne ona çekmişti. Benim ona benzeyen bir yerim var mıydı? Belki burnum benziyordu biraz. Onun da küçük bir burnu vardı. Peki ya başka? Başka yoktu. Kanımız uyuşuyordu, burnumuz benziyordu. Bunun dışında benzeyen tek bir noktamız bile yoktu.

"Erken bitti ders," diye açıkladım anneme düz düz bakarken "Cuma bugün. Son iki dersimiz seçmeli." Eğilip portmantonun do

labındaki botlarımı çıkarırken omzumun üstünden ona baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Birkaç tutam saç yüzüme düştüğünde rahatsızca burnumu kırıştırdım ve annem hiç ummadığım bir şey yaparak önümde eğilip yüzüme düşen firari tutamları kulağımın arkasına sıkıştırdı.

Kalbimin daha hızlı çarptığını fark edince bir an duraksasam da, herhangi bir tepki vermeden botumu giydim ve yavaşça kalkıp, "Ben çıkıyorum," diye mırıldandım.

"Dikkatli ol, tamam mı?" Gözlerimin içine baktı. Saniyeler uzadı, biz birbirimize bakarken diğer Merve tüm bariyerlerimi bir kenara itip anneme sarılmamı söyledi. Bu kez onu dinlemedim ama içimde bir yerlerde onu kucaklamak isteyen küçük bir kız çocuğu can çekişiyordu, biliyordum.

"Tamam."

"Telefonun açık olsun." Gözlerini kaçırdı. "Geçen sefer seni aradım ama kapalıydı. Sesli mesajımı aldın mı?"

Kaşlarımı çattım. Beni aramış, dahası bana sesli mesaj mı bırakmıştı?

"Almadım," diyebildim. Annemin yüzündeki ifade değişmedi ama bir ara burukça gülümsediğini gördüm. "Çıkıyorum o zaman," diyerek kapının kulpuna uzandığımda midem yanıyordu.

Dışarı çıktığımda Fethiye'nin en soğuk günlerinden birini yaşadığını fark ettim. Kuru bir soğuk vardı ve bu kesinlikle dudakları yarıp, günlerce sızlatacak cinstendi. Parmaklarımı deri ceketimin ceplerine soktuğumda bir an sesli mesajı dinlemek istediğimi düşündüm ama bunu Yaşar Bey'le olan görüşmemden sonra yapmam gerektiğini zihnimin bir köşesine not aldım. Şu an kafamı başka şeylere yormak istemiyordum çünkü.

Kafenin içine girdiğimde göğsüme oturan soru işaretlerinin ucundaki kancalar kalbime batıyordu. Onun hakkında merak ettiklerimin yanı sıra, öğreneceklerimin bende ne gibi etkiler bırakacağını da merak ediyordum şu an. Gözlerim kafenin geniş terasında dolandı. Huzursuzdum. Yaşar Çakıl'ın, Karan'la geçen sefer oturduğumuz masanın hemen çaprazındaki masada oturuyor olduğunu gördüm. Beni fark ettiğinde elini kaldırdı, ben de onu gördüğümü belli etmek ister gibi elimi kaldırarak karşılık verdim. Onun yanına doğru ilerlerken ayaklarımın altında iğneler vardı da attığım her adım tabanımın sızlamasına neden oluyordu sanki. Yanına gittiğimde ayağa kalktı, hafifçe eğilip

beni yanağımdan öptü. Bir an duraksadım. Yakın temastan hoşlanmıyor olsam da bu adamın yakınlığından rahatsız olmadığımı fark ettim.

"Sizi çok bekletmedim değil mi Yaşar Bey?"

Hemen karşısındaki konforlu koltuğa oturmamı işaret etti, gösterdiği yere oturduğumda gözleri üzerimdeydi. "Şu beyden de bir türlü kurtulamadık yahu," dedi başını iki yana sallayıp bana sitem ederek. "Bana amca ya da dede diyebilirsin, güzel kızım."

Başımı yavaşça sallayarak onu onayladım. "Tamam Yaşar amca."

Gülümsedi, fakat bu tatlı tebessümü gözlerine ulaşamamıştı. Duraksadım. Gözlerini önünde duran beyaz fincanın içindeki yarısı içilmiş çaya çevirdi. Çayından bir yudum aldıktan sonra, "Ne yemek istersin?" diye sordu, sesi ilgiliydi.

"Karnım aç değil, teşekkür ederim."

"Olur mu hiç öyle şey? O zaman bir şeyler iç."

Zoraki bir şekilde gülümsedim, onun kalbini kırmak istemiyordum. "Olur," dedim. "O zaman bir sade kahve içeyim."

Yaşar amca garsona kahve siparişi verdikten sonra hemen koltuğunun koluna yasladığı gümüş işlemeli bastonunun yuvarlak, top şeklindeki ucunu avuç içine alarak gözlerini Kordon'a çevirdi. Deniz manzarasını izliyordu. Kordon'un yürüyüş bandında yürüyen insanlar bir karınca kadar küçük görünüyordu buradan bakılınca. Kahvem geldiğinde Yaşar amcanın gözleri hâlâ deniz manzarasındaydı. Kahvemden bir yudum aldım, Yaşar amcanın gözleri yavaşça bana doğru döndüğünde boğazıma tırmanan o nefesin sıkıştığını hissettim. Merak içimde bir ateş topuna dönüşmüş, yuvarlandığı yerlerde ateşler bırakarak içimde ilerliyordu. Gözlerimdeki soru işaretlerinin gözümün bebeğindeki yansımasını görebildiğine emindim.

"Karan sana kendisiyle ilgili bir şeyler anlattı mı hiç?" diye sordu, yüzümü öyle dikkatli inceliyordu ki, herhangi bir falso vermekten ölesiye korkuyordum şu an. Zeki bir adam olduğunu anlamak çok kolaydı, onun elinden uçanla kaçan kurtulurdu. Vereceğim herhangi bir yanlış cevap Karan'ın yalanını ortaya çıkarabilirdi ama eğer bir şeyler öğrenmek istiyorsam biraz olsun dürüst davranmam gerekirdi.

"Aslında onunla ilgili pek bir şey bildiğim söylenemez," diye fısıldadım. Yaşar amca sanki böyle bir cevap bekliyormuş gibi başını yavaşça sallayıp gülümsedi. "Karan kendisinden bahsetmeyi seven bir adam değil, biliyorsunuz," dedim kurtarmaya çalışarak ama sanki kurtarmama

gerek yoktu. Yaşar Çakıl bunu gayet normal bulmuş gibi görünüyordu. Sanki olması gereken buymuş gibiydi.

Kahvemden bir yudum daha aldım, içimde anlam veremediğim garip bir his yuvarlanıp tam göğsümde toplanmıştı.

"Karan'ın gönül meseleleriyle ilgili pek bilgim yok aslında," dedi Yaşar amca soğuduğuna emin olduğum çayından bir yudum alarak. "O hep kendi içinde yaşayan bir çocuk oldu. Kadınlarla gündeme gelmektense yaptığı işlerle gündeme oturmayı seçti."

Derin bir nefes aldı, sanki Karan hakkında konuşmak onu zorluyor gibiydi. Gözlerini tekrar Kordon'a çevirdi. Yaşını ele veren koyu kahverengi gözlerinin etrafına yerleştirilmiş olan çizgiler, yaşadığı hayatın onun yüzündeki tuvalin üzerine bırakılmış fırça izleri gibi duruyordu. Sanki her bir anısı için yüzüne bir çizgi eklenmişti. Çok derin, çukura benzeyen çizgilerin onun acıları olduğunu hayal etmiştim.

"Bu tam da Karan'a yakışacak türden bir şey bence," diye fısıldadım. "Yaptığı işlerle gündeme oturmak yani... Onunla gurur duyuyor olmalısınız."

Yaşar amca ağır ağır başını salladı. "Tabii ki. O benim biricik torunum, *ondan başka bir varlığım yok."* Duraksadım ama üzerinde durmadım. "Onunla her zaman gurur duydum. Bu saatten sonra benim başımı önüme eğdirecek bir şey yapmaz, biliyorum." Ne yani, önceden yapmış mıydı? Yaşar amcanın gözlerine büyük bir dikkatle baktım ama o gözlere öyle bir perde indirmişti ki, hiçbir şey göremiyordum şu an. "Biliyor musun, onu tanımadığını biliyorum ama onu sevdiğini de görebiliyorum," dedi tekrar konuştuğunda. "Birbirinize nasıl baktığınızı gördüm. Onun kara gözlerini örten bir perde vardır, o perdeyi kaldırmaz hiçbir zaman. İnsanlarla o perdenin arkasından konuşur. Herkesi o perdenin arkasına geçip izler ama kendini asla göstermez. Ama sana bakarken... Perdenin arkasına sakladığı o adamı gördüm."

Sustu, nabzımı ölçmek istiyor gibi gözlerimin içine baktı. Kalbim şu an yerinden çıkacak kadar hızlı çarpıyordu. Dudaklarımın kuruduğunu hissettim ama eğer kahveden bir yudum alacak olursam kesinlikle boğazıma takılacaktı, öksürük krizine girmek istemiyordum.

Sesimi çıkarmadığım için devam etti. "Merve," dedi gözlerimin içine bakarken. "Güzel kızım, benim senden bir isteğim olacak."

"Tabii," diyebildim.

"Karan'ı yalnız bırakma kızım."

Kalbime tıpkı ucu zehirli bir ok gibi saplanan bu cümle tüm bariyerlerimi alaşağı ederken gözlerim ben farkında olmadan irileşti. Dudaklarım birkaç kez aralandı ama ardından tekrar kapandı ve şaşkın bakışlarımı Yaşar amcanın yüzüne diktim.

"Ne?"

"Karan bir kez daha yalnız bırakılırsa... Bir daha kimse onu saklandığı o mağaradan çıkaramaz." Koyu kahverengi gözlerini kederle yumdu, derin bir nefes aldı ama sanki içine çektiği nefes değildi de zehirdi. Yüzünü buruşturdu. "O çok güçlü bir adam, inan bana güzel kızım, o senin görüp görebileceğin en güçlü adam. Ama bilmediğin bir şey var ki... Onun ruhunda kapanması zor yaralar var."

Karan Çakıl'ın yaraları. Karan Çakıl'ın ruhuna açılan yaralar. Karan Çakıl'ın gücünün arkasına sakladığı yaralı ruhu...

Sertçe yutkundum. "Sizi anlamıyorum," diye mırıldandım, dudaklarımdan dökülen her bir kelimenin harfi boğazıma saplanmış, soluk borumu delmişti sanki. Gözlerini açtı. Onun gözlerinin içine baktım, gözlerinin içindeki acıyı gördüm, koyu kahverengi gözlerini ağır ağır kırpıştırıp bana tuhaf bir ifadeyle baktı. Bu ifade boğazıma düğüm attı.

"Karan çok küçük yaşlarda annesi tarafından terk edildi."

Kelimeler birbirine girmiş, harfler rimeli akmış ağlayan bir kadın gibi görünmüştü gözüme. Karan'ın ruhunda bir kadının açtığı, kapanması zor, belki de hâlâ sızım sızım sızlayan büyük bir yara vardı.

"Şaşırdın değil mi? Sana bundan hiç bahsetmediği yüzünün aldığı şekilden belli oluyor. Şaşırmadım aslında. Karan bunu kendisiyle bile paylaşamıyor. Sanıyor musun ki onu yaralayan tek şey annesinin onu terk etmiş olması? Hayır. Karan sandığın kadar kolay lokma değildir. Düşmez. Düşerse bile düştüğünü kimse görmeden geri kalkmasını bilir. Karan'ı ben büyüttüm. Tamam, çalıştığım için onunla çok ilgilenemedim ama benden başka kimsesi kalmamıştı."

Duraksadım. Peki babası? Nasıl oluyordu da dedesinden başka hiç kimsesi kalmamıştı?

"Onu yaralayan tek şeyin bu olmadığını söylerken ne demek istediniz?" dedim zorla yutkunarak.

"O sana zamanı geldiğinde başından geçenleri anlatacaktır. Anlatacağına inanıyorum ben. Aslında buraya gelirken sana her şeyi anlatmayı kafaya koymuştum ama sonra bunun torununa yapacağım büyük

bir yanlış olacağının farkına vardım. Sana her şeyi ben değil, o anlatmalı." Duraksadı. "Ben sadece... Bilmen gereken küçük bir şeyi söyledim."

Karan'ın annesinin öldüğünü biliyordum ama onu terk ettiğinden bihaberdim. Küçük dediği şey buysa diğerleri nasıldı kim bilir? İçimde acayip bir kusma isteği vardı, damarlarım acıyordu.

"Senden tek isteğim bu güzel kızım. Onu yalnız bırakma. Seni diğerleriyle bir tutmuyor, onun için farklısın sen. Senin de o güzel gözlerinde acının ayak izleri var küçük kızım. Görmüyorum sanma. Ben yaşlı bir adamım ama gözlerim hâlâ görüyor. Siz birbirinize muhtaçsınız."

Siz birbirinize muhtaçsınız. Gözlerim boşluğa takılıp geçmişin üzerine düştü. Kulaklarım uğulduyordu. Yaşar Çakıl konuştukça, dudaklarından dökülen her kelime kalbimin damarlarıyla âdeta ip atlıyordu.

"Ben yakında gideceğim. Ne zaman onu arkamda bıraksam gözüm hep arkada kalıyor ama artık sen varsın. Yani... Güveniyorum ben sana. İnanıyorum ki siz birbirinize iyi geleceksiniz. İlaç olacaksınız, şifa olacaksınız." Durup gözlerimin içine baktı. "Eğer onu terk eden bir kadın da sen olursan..." Sustu, konuşamadı, sadece gözlerimin içine bakmaya devam etti.

Aslında Yaşar Çakıl yanılıyordu. Torununun bana değer verdiği falan yoktu. Her şey bir oyundu. O gidince bu oyun bitecekti ve biz iki yabancı olarak hayatlarımıza yandığımız yerden devam edecektik. Karan beni kabul etmezdi, yanına almazdı. Dişlerimi sıkarak karşımda oturan, kalbinin acılarla dolu olduğuna inandığım yaşlı adama baktım.

"Onu terk eden bir kadın da ben olursam?" diye sordum, sesim güçsüz çıkmıştı. Cevap benim için önemliydi ama bu cevabın bir yalana verileceğini de biliyordum. *Ben Karan Çakıl'ın küçük yalanıydım.*

"Karan'ı tamamen kaybederim," dedi buruk bir sesle. "Aralık bıraktığı, o aralıktan kafasını uzatıp sorularımı yanıtladığı kapıyı sıkıca örter. Onu bir daha bulamam. Aramızdaki bağ tamamen kopar. İnsanlara güvenmiyor."

Sanki Yaşar Çakıl karşıma oturmuştu ve bana beni anlatıyordu. Nasıl olur da bu kadar kendimi bulabilirdim Karan'ı anlatan cümlelerde? Harfler nasıl bu kadar benleşip Karan'lı cümlelere dönüşebilirdi? Dünyayla olan tüm bağlantısını kesmiş bir Karan Çakıl... Bunu düşünemiyordum bile. Aslında öyle bir şey olmayacağını biliyordum. Yani içim rahattı, bu rahatlığın yanında onu dürten bir de şüphe vardı.

Sertçe yutkundum. "Bana annesinin öldüğünü söylemişti," diye fısıldadım.

"Evet," dedi. "Öldü."

Kalbim göğsümün içinde tepetaklak geldi. Ölüm. Dört harfin yan yana gelip sonsuzluk kapısının anahtarı olduğu keder yüklü kelime. Tüm bedenlere bir kez de olsa uğrayıp, ruhu etten kalıbın içinden sökecek olan beyaz gerçek. Yirmi bir gramdan ibaret olan his dolu tabakayı bedenden söküp, yirmi bir gramın yokluğuna dayanamayan bedeni çürüten acı gerçek.

"Terk etti demiştiniz..."

Yaşar Çakıl derin bir nefes aldı. "Karan'ı terk ettikten sonra geri döndü. Geri döndükten yirmi altı gün sonra da intihar etti." Güldü. "Torunuma dönüşünün sevincini yalnızca yirmi altı gün yaşattı."

"İntihar mı?" Sertçe yutkundum.

"Kendini kayalıklardan aşağı attı," dedi insafsız bir bakış atarak. "Bedeni sahildeki keskin taşlara çakıldı. Kurtarılamadı. Olay yerinde hayatını kaybetti."

"Kaç yaşındaydı?"

Yaşar Çakıl tam gözlerimin içine baktı. "Yirmi altı," dedi.

"Çok gençmiş."

"Karan o gün annesinin kanının olduğu çakıl taşlarını eve götürüp hepsini bir bir siyaha boyadı." Yavaşça gülümsedi. Acı her yerdeydi ve en çok da Yaşar Çakıl'ın gülüşündeki çizgilere sızmıştı. "Çakıl taşlarını seviyor. Çünkü annesinin ruhunun çakıl taşlarının içinde saklandığını düşünüyor. Bu yüzden... Adının anlamını taşıyan çakıl taşları onun için çok değerli. Annesi sarışındı. Işık'la tek benzer noktanız beyaz teniniz ve sanırım şu asi bakışlarınız. Ama onun gözleri senin gözlerinin aksine gök mavisiydi. Üzgünüm, çakıl taşları konusunda seni biraz kandırdık sanırım ama... Ayrıca o boynundaki... Karan'ın o gece boyadığı ilk çakıl taşı. Annesinin ruhunun içinde olduğunu düşündüğü çakıl taşı."

Ayak parmak uçlarımdan yukarı doğru çıkan uyuşukluk ve karıncalanma hissi tüm bedenimde dalgalanmaya başladığında, parmaklarım istemsizce boynumdaki siyah çakıl taşına kaydı. İki parmağımın arasına aldığım çakıl taşı ilk kez bu kadar sıcak bir his bırakmıştı parmak uçlarıma. Ve ilk kez bu kadar ağır gelmişti boynuma. Bakışlarımdaki düzlükte intihar eden birçok kelime vardı ama hiçbiri dudaklarımdan

dışarı dökülmedi. Dökülemedi. Sadece derinden gelen bir acı hissedi yordum ve acı kalbime kalın, kanlı bir tabaka şeklinde oturmuştu.

Damarlarımı çatlatacak güçte siyah bir acıydı ve bu kez siyah olması bile yetmemişti bana. İlk kez siyahın bir tonu beni acıtmış, kaybettiğimi sandığım ruhuma pençelerini geçirerek ruhumun hâlâ içeride bir yerde saklandığını hissettirmişti bana.

Bu çok saçmaydı. Neden intihar etmişti? Neden iri siyah gözleri yaşa bulamış, küçük parmakları sahildeki kanlı çakıl taşlarını toplamak zorunda bırakmıştı? Işık... O insafsızdı.

O benim gördüğüm en insafsız ışıktı. Karanlığı yakmıştı.

Gözlerimin önünde Karan'ın çocukluğu belirdi. İri siyah gözleri, uzun kirpikleri vardı. Güzel yüzünü süsleyen siyahları onu bir çocuğa âşık olabilecek kadar ilahî yapmıştı insanların gözünde. Acı çekiyordu minik bedeni. Bu kötüydü. Nasıl hissetmişti? Kanı görmüştü Karan. Işık'ın kanını. Annesinin. Onu terk eden ilk kadının kanını...

Gecenin karanlığının siyaha boyadığı deniz dalgalarını kıyıya çarparken belki de yine ifadesiz iri siyah gözleri dokunmuştu kanlı çakıl taşlarına küçük parmaklarından önce. Sonra toplamıştı bir bir çakıl taşlarını ve hiçbir şey söylemeden odasına gitmişti. Ağlamamıştı belki.

Belki de göğü yaracak, denizleri dalgalandıracak kadar acı dolu bir feryatla ağlamıştı. İri siyah gözlerinden acının katran tadındaki suyu dökülmüştü küçük yanaklarına. İçim bu düşünceyi kaldıramadı.

"Peki, babası nerede Karan'ın?" diye sordum. "Yani intihardan sonra nasıl gelişti olaylar? Işık Hanım'ın intihar etme sebebi neydi ya da? Üzgünüm, çok soru soruyorum ama..."

"Ferit... Yani oğlum." Gülümsedi. "Oğlum, Işık intihar ettikten sonra Kayseri'ye döndü. Bu şehirde daha fazla yaşayamayacağını düşündü çünkü. Ferit'i çok aradım Kayseri'de. Gerçekten çok aradım ama bulamadım. Sanırım yurt dışına gitti ya da başka bir memlekete. Yaşadığını biliyorum... Bu bile yetiyor bir babaya. Bana dokunan oğlunu aramayışı, beni aramayışı, bizi istemeyişi. Bir yerlerde nefes alıyor ya, o da yeter ama... Kırılıyor insan."

"Işık Çakıl neden intihar etti?"

Derin ıslıklı bir nefes aldı. "İntihar sebebi... İnan bilmiyorum, kızım. Ne oldu, ne yaşandı... Işık neden gitti? Sonra neden döndü? Neden Karan'ın gözlerinin önünde canına kıydı? Bilmiyorum. Tek bildiğim... Bu hikâyenin en büyük yaralısı Karan oldu."

Yutkunamadım. "Ne? Gözlerinin... Ne?"

Yaşar Çakıl gözlerini yumunca ona öylece bakakaldım. Annesi onun gözlerinin önünde mi intihar etmişti yani? Düğüm düğüm olmuştum. Kafamın içinde çizdiğim Karan profili siyah bir silgiyle silinmiş, yerine çok daha güçlü bir adam çizilmişti. Nasıl bu kadar güçlü kalabilmişti? Üstelik yaşadığı şeyler bunlarla sınırlı değildi Yaşar Çakıl'ın dediğine göre. Bir süre küçük bir sessizlik yaşandı. Bu süre zarfında Yaşar Çakıl yalnızca beni izledi. Herhangi bir tepki bekliyordu ama bomboş gözlerle ona bakıyordum. Şu an içimde çığlık çığlığa bağıran şeyden ona bahsetme ihtimalim sıfırdı ama yine de bomboş ifademin arkasında sakladığım şaşkınlığı görebildiğinden emindim. Yaşlı adam biraz fazla zingözdü.

"Onu terk etme," dedi. Yutkundum.

Önüme konan geçmiş, çürümüş çocukluğun yanık cesedinden yükselen o acı kokuyu almama neden oldu. Onunla ilgili hiçbir şey bilmediğimi şimdi daha iyi biliyordum. Bu Yaşar Çakıl'ın bana yalnızca gösterdiği kısımdı, göremediklerim, buz dağının dibini oluşturan o gerçeklerin çok daha yakıcı olduğunu içten içe ben zaten biliyordum.

"Annesi onu terk ettiğinde çok küçüktü, sabırla annesinin ona geri döneceği günü bekledi. Çünkü annesinin onu çok sevdiğine inandı, bu inancını hiçbir şey yıkmamıştı. Annesinin gidişi bile," dedi Yaşar Çakıl, kahverengi gözlerinde gördüğüm şey omuzlarıma ağır geldi. Sertçe yutkundum, Yaşar Çakıl da sertçe yutkundu. "Şimdi yirmi altı yaşında ama sen gitsen, biliyorum... Karan ona geri döneceğin günü bekler."

Bir an söylediği şey çok ağır geldi, altında ezildiğimi hissettim. "Bir adamın çocukluğunu yalnızca bir kez yakabilirsin," dedi Yaşar amca. "Sonra yanar durur tüm adamlığı."

Gözlerinin içine baktım.

"Karan'ın çocukluğunu yaktılar Merve."

Sessizlik büyüdü, büyüdü, büyüdü.

"Söyleyecek bir şey bulamadın, değil mi?" diye sordu başını hızlıca sallarken. "Sanırım senin yerinde olsam ben de söyleyecek bir şey bulamazdım kızım. Söyleyeceklerim bu kadarla sınırlı. Aslında onunla ilgili bilmediğin çok şey var... Gerisini Karan kendini hazır hissettiğinde... Belki gerçekten seninle paylaşır. Boynundaki şeyin ne kadar değerli olduğunu bilsen, emin ol sana verdiği değeri anlardın. Sakinliğinin arkasına sakladığı öfkesi damarlarını çatlatmak üzere... Ve Karan ne zaman

öfkesini saklayamayacak duruma gelse etrafındaki her şeye zarar verir. En büyük şansı öfkesine kilit vurabiliyor olması."

Karan Çakıl sakinliği... Bunun tadını biliyordum. Yine de kasvetli bakan kuzguni siyahı gözlerinin arkasında saklanan korkunç bir adam olduğunu da biliyordum. Sanki o adamı serbest bırakırsa dünyaya hükmedebilirdi. Bu belki çocukça bir düşünceydi ama böyleydi. Kafeden çıkarken yürüdüğüm zemin değil de bir toz bulutunun üstüydü sanki. Her bir adımım boşa düşüyordu. Öğrendiklerim bedenime pek iyi gelmemişti. Annesi tarafından terk edilmişti, ardından babası tarafından terk edilmişti ve annesi intihar etmişti. Hem de onun gözlerinin önünde. Üstelik bunları yaşadığında küçücük bir erkek çocuğuydu. Şimdiyse... Başarılı genç bir iş adamı.

Kaldırım taşlarındaki çizgilere basmadan yürürken kotumun cebindeki telefonumu çıkardım ve sesli mesajlara girip telefonu kulağıma götürdüm. Küçük dıt sesinin ardından, "Merve?" sesi duyuldu. Ses anneme aitti. "Sana ulaşamıyorum kızım. Neredesin? Seni merak ettim. Telefonunu açınca beni ara. Şey..." Kısa bir sessizlik. "Çok geç kalma, olur mu?"

Adımlarım sendeleyerek dururken etrafımdan gelip geçen insanlara aldırmadım. Kaldırımın ortasında dikiliyordum ve kalbimden mideme doğru ılık bir his yavaşça inip içimi dolduruyordu. Sertçe yutkunduktan sonra mesajı bir kez daha dinledim. Bir kez daha... Bir kez daha... Dinlerken düşündüğüm tek şey Karan'dı. İlk kez umursanmış gibi hissetmeme rağmen yine de düşüncelerimi oyalayan tek silüet onun kuzguni siyahı gözlerinin hakimiyetini sürdürdüğü kusursuz yüzüydü.

Kalbim kepenklerini indirdi. Bu kez kendim için değil, Karan için acı çekiyordum.

Gönderen: Karan Çakıl

Saat 19.00'da sokağın başından alırım seni. Kasmana gerek yok, yemeği evde yiyeceğiz. İstediğin gibi giyinebilirsin. (15:05)

"Emredersin ya," diye homurdandım kendi kendime. "Giyinebilirsinmiş."

Onun hakkında öğrendiklerim hakkında tüm gece düşünmüştüm. Bu akşam yine küçük sevgili rolünü üstlenerek Çakılların ultra lüks

evinde akşam yemeği yiyecektim. Pekâlâ, işime gelmiyor diyemezdim. Çünkü Karan'dan nasıl uzak durulur bilmiyordum.

"*Bilsek bile uzak duramayız gibi bir his var içimde,*" diye kıkırdadı diğer Merve. "*Ve rica ediyorum lütfen bir cenaze gibi giyinme.*"

Odanın kapısı tıklatıldığında cevap vermemi dahi beklemeden kapı açıldı, Defne içeri kafasını uzatarak bana baktı.

"Merve, akşam Şermin halamlar yemeğe gelecekmiş. Bak annem bin bir tembih etti seni kandırmam için. Bu akşam sofraya sensiz otu-ramayız," dedi gözlerini devirerek. İçeri girip kapıyı kapattı. "Şermin halamı biliyorsun. Valla açar ağzını yumar gözünü Merve. Gözünü se-veyim, hayatım senin ellerinde." Kafamdan aşağı kaynar sular dökülür-ken bedenimi geriye atarak yatağa bıraktım ve iki kez yatakta sektikten sonra gözlerimi tavana diktim.

"Ciddi misin?" diye sordum dehşet içinde.

"Bunun şakası mı olur kızım? Geliyor valla. Bak Merve, bugün bari bizimle ye yemeği. Seni sofrada görmezse annemle uğraşır, biliyorsun huyunu."

"Defne," diye inledim yavaşça doğrulurken. "Olmaz. Yani ben de annemle uğraşmasını istemiyorum ama bugün gerçekten olmaz."

"Ya kızım çok mu zor?" diye sordu omuzlarını düşürürken. "Alt tarafı yemek yiyeceğiz. Hepsi bu. Ya yemekten sonra yine kapan odana. Onlar da odalarına çekilirler zaten, uğraşmaz bizimle."

"Odalarına mı?" diye sordum dehşet içinde. "Burada mı kalacaklar?"

"Aynen öyle. Yani en azından yemeğe geldiğini görsün ki rahat bı-raksın seni. Merve, kadının huyunu biliyorsun. Sabaha kadar çene ya-par, sana da haram eder geceyi bize de."

Yanaklarımın içini havayla doldurduktan sonra bacaklarımı yatağın ucundan sarkıtarak elbise dolabının aynasındaki yansımama baktım.

"Defne, bugün mümkün değil." Neyi bahane etmeliydim? Ne de-sem inanırdı? Hem Defne inansa bile muhtemelen halam inanmazdı.

"Ya çok mu zor?"

"Bugün biriyle yemeğe çıkacağım," dedim dilimi tutamayarak. Defne'nin yüzündeki ifadenin üstüne dökülen şaşkınlık tıpkı bir mü-rekkep gibi yayıldı, iri açık renkli gözlerini kocaman açarak bana düz düz baktı.

"Ha?"

Gözlerimi kaçırırken, "Duydun işte," dedim çaresizce. "Bugün mümkün değil. İptal edemem." Şu an ne düşünüyordu bilmiyordum ama pek de hoş şeyler düşünmediğinden emindim.

Genelde bir şeyleri kendi istediği şekilde yorumlardı çünkü.

"Senin..." Duraksadı. "...hayatında biri mi var?"

Tam şu an nasıl bir savunma mekanizması geliştirmeliydim? Her şeyi çok daha bombok hale getirmemek adına üstü kapalı bir şekilde ona çıtlatmam gerektiğini düşündüm. Yanlış bir varsayıma kapılmaması gerekiyordu.

"Hayatımda kimse yok," diye açıklama yaptım. "Karan Çakıl'ın şirketinde staj yapmıştım ben. Tüm stajyerleri toplayıp yemeğe çıkarıyor. Geri çeviremezdim. Biliyorsun, adam hastaneye götürdü beni. İlgilendi yani..."

Diğer Merve bile şok olmuş gözlerle bana bakıyordu. Tamam, Oscarlık bir oyuncu değildim ama diğer Merve'nin gözlerini yaşartacak kadar gerçekçi konuşmuştum.

"Oha!" dedi Defne bir anda. "Karan Çakıl'la yemek mi?"

"Tüm stajyerler..."

"Kimi kandırıyorsun kızım?" Güldü. "Biriyle yemeğe çıkacağım, dedin, birileriyle değil. Gerçekten öyle bir adamla..." Kısaca beni süzdü. "Merve senin yemeğe çıkabilecek bir elbisen yok."

Durup ona alık alık baktım. Tek sorun elbisemin olmaması mıydı şu an? Ciddi miydi? Aslında elbisem vardı. Yani Karan almıştı ama Karan'ın aldığı elbiseyi giyip gidecek kadar yüzsüz değildim.

Gözlerimi Defne'nin gözlerinden kaçırırken, "Sorun değil. Özel bir yemek değil hem. Kot, tişörtle bile gitsem olur," dedim.

"Halamı halledebilirim," dedi beni süzerken. Bir an gerçekten şaşkına uğradım ve yüzümdeki düz ifade dondu. "Ama tabii benim istediğim gibi giyinirsen. Yani Defne Karakuyu'nun kardeşine yakışacak şekilde."

"Rengârenk mini elbiselerden mi bahsediyor o?" diye sordu diğer Merve dehşet içinde. Kimsenin görmeyeceği şekilde diğer Merve'yle dehşet dolu bir ifadeyle bakıştık. *"Kaç,"* dedi diğer Merve. *"Kaçabildiğin kadar uzaklara, uzak diyarlara kaç..."*

"Unut bunu," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Böyle bir şey asla olmayacak."

"O zaman hiçbir yere gidemezsin ve halamla muhteşem bir akşam yemeği veriz," dedi uyuz uyuz gülümseyerek. "Sadece bir kez beni buzdan kalelerinin arkasına kabul et. Birkaç saatliğine."

Durakladım. Bir süre yalnızca bakıştık. O yemeğe gitmem şarttı ve Defne... Defne ilk kez benden bir şeyi isterken gözlerindeki ışığı görmeme izin vermişti. Buzdan kalelerim olduğunu iddia ederdi her zaman. Şimdiyse o kaleye girmek, birkaç saatliğine yanımda olmak istiyordu. Bu diğer kız kardeşlere göre normal bir şeymiş gibi görünse de, bizim için çok ütopikti.

"Tamam," dedim omuzlarım düşerken.

"İşte budur!" Beni tutup kolumdan çekerken bir an sendeledim, bir an yere kapaklanacağımı sandım. "Benim odama gidiyoruz! Seni baştan yaratacağız!"

"Abartma," dedim gözlerimi devirirken. "Ve sakın..." Lafımı tamamlamadan beni odadan çıkarmıştı. Onun odası benim aksime çok daha renkli, yaşam enerjisi tavan yaptıran bir ferahlığa sahipti. Yine de kesinlikle özeneceğim tarz bir dekorasyona sahip değildi. Kesinlikle aramızda çok büyük bir zevk farklılığı vardı. Büyük krem rengindeki gardırobu tek seferde açıktan sonra bir dünya elbisenin olduğu askılığı komple çıkardı ve askılardaki elbiseleri yatağa fırlattı.

Elbiseler o kadar renkliydi ki bir an gözüm kamaşacak ve parmaklarımla yüzümü örteceğim sandım. Diğer Merve siyah güneş gözlüğünü çoktan takmıştı.

"Bak, düşünme bile," dedim başımı iki yana sallarken. "Bunların arasında bana göre hiçbir şey yok. Olmaz."

"Merve, ben siyah elbise giymiyorum, biliyorsun."

"Ben de renkli elbise giymiyorum Defne."

Dümdüz bir bakışma.

"Siyahtan başka sevdiğin renk yok mu senin?" diye sordu yüzüme düz düz bakarken. Siyahtan başka... "Koyu mor?" Evet, o rengi seviyordum. Çok... Seviyordum.

"Koyu mor?"

Sırıttı. "Başında koyu olmasaydı inanmazdım zaten," dedi başını iki yana sallayarak. Elbise istiflerini karıştırdıktan sonra koyu mor bir kumaş parçası dikkatimi çekti ve Defne çekerek koyu mor rengindeki elbiseyi çekip çıkardı. Elbisenin kolları uzun değildi ama kısa da değildi. Muhtemelen dirsekte bitiyordu ve dardı. Elbisenin diz üstü olduğundan

emindim. V şeklinde oldukça açık bir yakası vardı ve koyu mor elbise kadifeydi. Gerçekten bu renk kadifenin üstünde mucizevi duruyordu.

"Hiç giymedim ben zaten bunu ya," dedi yüzünü buruşturarak. "Benim tarzım değil. İndirime girdiğinde indirim büyüsüne kapılarak almıştım. Hay kafama sıça..."

"Tamam, bu olur," dedim Defne'nin elindeki elbiseyi kaparken. Tam odadan çıkacaktım ki Defne bir kez daha bileğimi yakaladı. Diğer Merve'yle *Cinnetnur* ismini verdiğimiz sabrımız taştı.

"Dur. Aptal! Sen bu kıyafete uygun ne saç yapabilirsin ne de makyaj. Üstelik senin topuklu ayakkabın da yoktur. Bu elbisenin altına o kafa yaracak gibi duran kaba botlarını giyebileceğini düşünmemişsindir inşallah Merve? Bak vallahi kalbim dayanmaz artık bu kadarına. Şuracığa küt diye düşer bayılırım!"

"Ya hallederim ben, bırak sana kolumu," diye çıkıştım. "Hem sen halamı nasıl oyalayacağını düşün bence."

"Ders çalışmaya Büşralara gitti diyeceğim salak. Herkes senin inek olduğunu biliyor. İki mırın kırın eder, susar. Ya hadi bak bir şeye başladık yarım bırakmayalım, ha?"

"Ya Defne sen beni gelinin kız kardeşine döndürürsün şimdi. Ver bana makyaj malzemelerini, ben kendim yaparım," dedim ilk kez yalvarır gibi. Biliyordum çünkü. O ki gözlerine pembe far süren kızdı. Beni ne hale sokardı, hiçbir fikrim yoktu.

"Söz veriyorum abartmayacağım. Hadi otur önüme ben yapayım, bak evden çıkmana yardım etmem. Böyle süslü püslü nereye gidiyor bu diye ensene binerler," diye tehdit etti beni sinsi sinsi bakarken.

"Aldın başına belayı, hiç uğraşma otur. Beğenmezsen dışarı çıktığın an silersin," diye fısıldadı diğer Merve.

Çaresizdim. Onun önüne otururken ciddi anlamda kendimi kurbanlık koyun gibi hissediyordum. Defne hemen önüme oturduktan sonra Marilyn Monroe baskılı makyaj çantasının fermuarını açtı ve birkaç parça malzeme çıkardıktan sonra hepsini yatağın üstüne koydu. Yüzüme hafif bir kapatıcı ve fondöten uygulamış, ardından hissettiğim kadarıyla hafif bir göz makyajı yapmıştı. Onun deyimiyle, *dumanlı göz makyajı*, diyorlardı buna. Saçmaydı. Ne yani, bakınca gözümden duman falan mı saçacaktım? Ne biçim isimlerdi bunlar?

Dudaklarıma mat ruju sürerken yüzünde geniş bir gülümseme peydahlandı. Bu her ne kadar beni daha da germiş olsa da kaderime razı

gelmiştim bir kere. Makyajı bitirdikten sonra aynaya bakmama izin vermeden saçlarımın ucunu maşayla dalgalandırdı ve yalnızca ucunu maşaladığı düz saçlarım çok daha hacimli bir görüntü kazandı. Kirpiklerimdeki rimel beni rahatsız ediyordu ama bunu önemsemedim. Ayrıca tırnaklarıma siyah oje sürmeyi de ihmâl etmemişti. Tamam, siyah ojeyi isteyen bendim. Ona kalsa pembe sürerdi kesin.

Onun zoruyla elbiseyi, tekrar onun zoruyla dolabındaki tek siyah olan siyah süet stilettoları giymiştim. Defne stilettonun küçük bir cüzdanı andıran siyah çantasını da elime tutuşturduktan sonra beni omuzlarımdan tutarak gardırobun aynasının önüne getirdi ve "Ta-tam!" diye bağırdı tıpkı küçük bir kız çocuğu gibi.

Aynada gördüğüm kişiye oldukça yabancıydım. Koyu mor ruj, ucu dalgalı uzun siyah saçlar, koyu mor ve vücudu tamamen saran mini kadife elbise, siyah ayakkabı, siyah çanta. Hele gözlerim. Şu an tamamen kızıl görünüyorlardı. Koyu kahverengi gözlerime ne yapmıştı bilmiyordum ama kızıl bakışlara sahiptim. Gri ve siyahın tonlarının yoğun olduğu gözlerim ilk kez bu kadar tuhaf gelmişti bana.

"Şu an tamamen bir afetsin," dedi Defne kulağıma doğru. "Açıkçası bu elbisenin bu kadar müthiş görüneceğini düşünmemiştim."

Defne'nin sıcak parmaklarını omuzlarımda hissediyordum ve biz ilk kez gerçek kız kardeşler gibi birlikte bir şey yapmıştık. Belki de bu hem ilkimiz hem de sonumuz olacaktı, bilmiyordum. Gözüm duvardaki saate kaydığında gözlerim kocaman açıldı.

"Hadi be!" diye bağırdım aniden. "Saat ne zaman 18.55 oldu?"

"Ay halamlar gelecek şimdi!" dedi Defne aniden. "Kızım hemen toz olman lazım!"

Defne'nin anlam veremediğim yardımları sayesinde evden çıkmayı başardığımda sokak lambaları çoktan yanmıştı. Gözlerim kısaca evin etrafını taradı ama görünürlerde ne o ne de ultra lüks arabası vardı. Sanırım dediği gibi beni sokağın başında bekliyordu. Topukluların getirdiği bir yavaşlıkla yürümeye başladığımda her an bir yerden tanıdık çıkacak paniği de bedenimde dalgalanıyordu.

Siyah Range Rover odağıma girdi, onu görecek olmanın verdiği heyecan damarlarımın içinde dolan kanı fokurdattı. Karan aniden ön farları yaktı ve ışık üstümde patladı, gözümü alan ışıktan kurtulmak için küçük çantayı yüzüme örttüm. Yavaşça çantayı geri çekerken ön camdan göz göze geldik. Kuzguni siyahı gözler doğrudan beni odağına

almış, sanki aramızda birkaç metre mesafe yokmuş da yan yanaymış gibi büyük bir dikkatle beni incelemeye başlamıştı. Bir eli hemen yan tarafında duran kapıya uzanırken gözlerini üstümden çekmedi ve arabanın kapısını açıp bana bakmayı sürdürerek ustaca arabadan çıktı.

Far ışığı sadece beni aydınlatıyordu. Karan'ın bana doğru yürüdüğünü gördüğümde midemde bir şeyler düğümlendi. Üstünde her zaman olduğu gibi siyah takım ceketi, takım ceketinin altında siyah penye ve kaslarını saran bir tişört, altında siyah kot pantolon vardı. Hemen önümde dikildiğinde bir an kelimeler boğazıma dizildi ve gözlerimi ondan çekme gereği duymadan kuzguni siyahı gözlerine odaklandım. Başını oynatmadan yalnızca gözlerini indirmiş bana bakıyordu, ayağımdaki topuklulara rağmen benden biraz daha uzundu. Ama bu boy farkı çok da abartılı durmuyordu şu an. Yine de onun boyunduruğu altında küçücük kalmıştım.

Yüzüne bakarken Yaşar Çakıl'ın söyledikleri zihnimde dönüyor, ben fark etmesem de onun o hallerini hayal ederken buluyordum kendimi.

Uzun kirpikli gözlerini kıstıktan sonra, "Bu da ne Çakıltaşı?" diye sordu gözlerini gözlerimden çekmeden. Sesi her zamanki gibi düzdü. Ama kadife düzlüğüydü bu. Dokunsam pürüzleşecek, elime hoş bir his bırakacaktı sanki.

"Ne, ne?"

Sessiz kaldı, sertçe yutkunduğunu işittim. Dikkatli bakan gözleri hiçbir ayrıntıyı kaçırmayacağına yemin etmiş gibi görünüyordu. Âdem elmasındaki kavisin kıvrımını onun gözlerinin içine bakıyor olduğum hâlde görebilmiştim.

"Sen..." Duraksadı. Doğru kelimeyi arıyor gibiydi. "Değişik görünüyorsun."

"Değişik?" dedim sorar gibi. Çok heyecanlı hissediyordum. Ne vardı ki bu kadar heyecanlanacak? O da insandı, ben de. Tamam, o biraz değişik bir insandı. Cevap vermedi. "Gidelim mi?" diye sordum ona sessiz bakışmanın bir çığ gibi büyüyüp beni içine gömmesinden korkarak. Siyah gözlerinin içinden birkaç ton daha koyu bir şeyler geçti ama ne olduğunu tam olarak çözememiştim. Karan yavaşça geri çekildikten sonra bana düz düz baktı. Bu onun geç deme şekliydi. Yanından sıyrılıp geçerken onun çarpıcı acı çikolata kokusu burnumdan içeri sızmış, ciğerlerime iz bırakacak bir şekilde dokunmuştu.

Bir insan nasıl bu kadar güzel kokabilirdi? Aklım almıyordu. Aslında Karan Çakıl'da akla mantığa sığmayan daha birçok şey vardı.

Arabaya binip kapıları kapattığımızda gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştım. Karan arabanın motorunu çalıştırdıktan sonra kolunu geriye atarak arabayı geri geri çıkarıp direksiyonu kırdı. Bunu yaparken keskin bakışlarını profilimde hissetmiştim.

Şu an o mu çok yoğun bakıyordu, yoksa ben mi evham yapıyordum bilmiyordum ama her an bu ekstra lüks olan pahalı arabasının içine kusabilirdim.

Sessizlik bir çığlık gibi büyüyordu içeride. Araba öne doğru atılıp kusursuz bir süratle asfaltın üstünde kayıp giderken derin bir nefes alarak omzumun üstünden çaktırmadan Karan'a bakmaya çalıştım. Göz göze geldik.

Sanki gözlerimiz birbirine çarpmış ve geriye doğru sendelemiş gibi aynı anda gözlerimizi kaçırırken nabzımın boynumu yırtacağını düşündüm.

"Küçük bir kız çocuğuna göre..." dedi, duraksayıp yutkundu. "... fazla iddialı olmamış mısın sanki?"

"Evden çıkabilmem için bunu yapmak zorundaydım," dediğimde bana anlamayan gözlerle baktı ama önemsemedim.

"Seni ilk kez renkli bir elbiseyle görüyorum," diye itiraf etti. "Yani aslında seni hepi topu bir kez elbiseyle gördüm ama..." Duraksadı. "Bu ne renk?"

"Koyu mor," diye mırıldandım. "Siyahtan sonra en sevdiğim renk koyu mor."

"Koyu mor," diye mırıldandı kendi kendine.

Sessiz kaldım. Arabanın içinde acı çikolata kokusunun yanında bir de yakıcı tıraş losyonu kokusu vardı. Gözlerim dikiz aynasına kayınca göğüs kafesimin altında yakıcı bir acı duydum.

Karan Çakıl dikiz aynasından beni izliyordu.

Midem iki büklüm olurken gözlerimi kaçırdım ve bakışlarımı ön camdan akıp giden yola çevirmeye çalıştım. Yine de onun bakışlarının ağırlığını yüzümün her bir noktasında hissediyordum. Sanki gözlerinin ucunda eller vardı ve o eller yüzüme uzanmıştı.

Yol boyunca süren sessizlik Karan Çakıl'ın ultra lüks evinin bahçesine girmemizle sonlandı. Görkemli bahçe kapıları Karan'ın arabasının önünde göz alıcı bir şekilde açılmış, tıpkı yabancı bir filmin ortasına

düşmüşüm gibi hissettirmişti. Evi ilk kez bu kadar net inceleyebilme şansı bulmuştum. Koca bir havuzu vardı ve havuzun etrafında göz alıcı heykeller vardı. Bahçe çiçek ve meyve ağaçları ile doluydu. Kış ayında olmamıza rağmen ağustos böceklerinin çıkardığı seslere benzeyen sesler yükseliyordu ağaçlardan.

Orta yaşlarda bir kadın kapıyı açtıktan sonra yüzünde geniş bir gülümsemeyle, "Hoş geldiniz Karan Bey," dedi, hemen ardından kadının çok yaşlı olmadığından emin olduğum yüzüne rağmen yaşlı bakan kahverengi gözleri beni odağına aldı. "Siz de hoş geldiniz küçük hanım." Sevecen bir şekilde gülümsediğinde zoraki bir şekilde dudağım yukarı kıvrıldı ama bu tebessümden çok uzak bir hareketti. Kadının yüzündeki gülümseme sönerken mahcup bir ifadeyle bana baktı.

Ah, hayır. Amacım onu incitmek değildi.

İçeriye girdiğimizde koyu renklerin hakim olduğu holde kısaca yürüdük. Karan tamamı buzlu camlarla kaplı olan çift kanatlı kapıyı açarak geçmem için geri çekildi. Ben Karan'ın yanından sıyrılıp geçerken gözlerim ben farkında olmadan irileşmişti. Uzun bir masanın üstünde sayamayacağım kadar çok yiyecek vardı, masanın üstündeki örtünün bile bizim aylık gelirimizden çok daha pahalı olduğundan emindim. Masanın ortasında duran şamdanlar gümüş rengindeydi ve sanırım gerçek gümüştü. İçindeki beyaz mumlar yanıyordu. Masanın hemen üstünde kristallerle kaplı bir avize vardı, karşıdan bakınca sim dökülmüş gibi ışıl ışıl parlıyordu.

"Deden nerede?" diye sordum omzumun üzerinden Karan'a bakarken. Buzlu cam kapıyı kapadıktan sonra, "Bilmem. İner şimdi," dedi tok bir sesle.

Çok geçmeden buzlu cam kapı bir kez daha açıldı ve az önceki kadın mahcup bir şekilde gülümseyerek, "Karan Bey, Yaşar Bey dışarıya çıktılar. Acil bir işleri varmış ve yemeğe katılamayacaklarmış. Rahatınıza bakmanızı istediler," dedi resmi fakat bir o kadar da samimi bir sesle.

"Uyanık moruk," dedi diğer Merve gözlerini kısarak. *"Bunu bilerek yaptığına kalıbımı basabilirim. Amacı bizi onunla yalnız bırakmak. Tam bir çöpçatan gibi davranıyor."*

Karan'ın yüzündeki düz ifadenin bir an sarsıldığını gördüm ama çok geçmeden ifadesini toplayıp takım elbise resmiyetini yüzüne geçirdi. Burnundan içeri derin bir nefes aldıktan sonra, "Bana haber vermemişti," dedi kısık bir sesle. "Neyse Gülseren Hanım, sağ olun."

"Bir isteğiniz olursa..."

"Sizi çağırırız Gülseren Hanım," dedi Karan mesafeli bir sesle. "Sağ olun."

Kibar bir dille kadını kovmuştu resmen. Farkında olmadan kaşlarımı çatmış onları izliyordum. Kadın tekrar mahcup olmuş bir şekilde gülümsedi ve kısaca başıyla selam vererek dışarı çıktı.

Karan masanın başköşesine oturduktan sonra, "İhtiyar," dedi dişlerinin arasından. "Böyle bir şey yapacağını tahmin etmiştim aslında."

"Buraya gelebilmek için ne gibi sınavlara tabi tutuldum inan tahmin bile edemezsin," dedim gözlerimi devirirken. Hâlâ ayakta dikiliyordum. "Boşuna mıydı yani?"

Karan kısaca gözlerini kaldırıp bana baktığında duraksadım, kelimeler üst üste binip dilimin arkasına saklandı. Bakışının altında yatan anlamın sözlükteki açıklaması nedir bilmiyordum ama şu an bir şeyden rahatsız olmuş gibi bakıyordu gözlerimin içine.

"Otursana," dedi çenesiyle masanın diğer ucunu gösterirken.

"Ne yani?" dedim kaşlarımı çatarak. "Deden olmadığı hâlde oturup seninle cici bir çift gibi yemek mi yiyeceğiz, ciddi misin? Buraya gelebilmek için kız kardeşimin işkencelerine maruz kaldım diyorum. Hem ben gitsem daha iyi olacak."

Karan'ın derin bir nefes aldığını işittim. Ardından kafasını kaldırıp sabır dilenir gibi tavana baktı.

"Kızım neden biraz uysal olmayı denemiyorsun sen ya? Hem gerçekten o tuhaf şekillere sahip olan beynin bir şeyleri idrak etmek konusunda oldukça yetersiz. Fark edemedin, değil mi? Şu an yaptığımız her hareket ona rapor olarak gidiyor. Otur ve yemeğini ye."

Kaşlarımı çatarak ona düz düz baktım. Bunun mu ruhu yaralıydı? Buradan bakılınca bütün duygularını bir kürtaj operasyonu ile içinden söktürmüş gibi görünüyordu. Yanaklarımın içini havayla doldurup masanın diğer ucuna oturduktan sonra önümdeki boş servis tabağına çevirdim bakışlarımı. Kaşlarım çatıktı ve burnumdan soluyordum.

"Çakıltaşı," dedi Karan düz bir sesle. Cevap vermedim. "Velet." Cevap vermedim. "Hareketlere bak ya," dedi tuhaf bir ton kullanarak. "Ergen."

Dişlerimi birbirine bastırıp, "Ergen falan değilim ben!" diye tısladım dişlerimin arasından. Şu an bana baktığını biliyordum ama aldırmadım.

"O ifadeden yoksun suratına sahte de olsa bir tebessüm yerleştirirsen sevinirim," dedi Karan düz bir sesle. "Yanımda hiçbir şeyden memnun olmayan, kendimden küçük ve suratsız bir şey taşıdığımı düşünmelerini istemiyorum. Ayrıca..." Ayağa kalktığını fark ettim ama ona bakmadım. Kısa süre sonra dibimde bitmişti. Önümdeki servis tabağını aldığında göz ucuyla ona baktım. Yüzünde dümdüz bir ifadeyle servis tabağıma bir şeyler doldurup tabağı sert bir şekilde önüme bıraktı. "Bayan Kemik Torbası. Bunların hepsi yenecek."

"Ne?"

"Duydun," dedi başını eğip yüzünü yüzüme yaklaştırırken. Kalbimin atışını hızlandırdı, siyah bir rüzgâr göz bebeklerimi yaktı. "Yanımda küçücük bir şey taşımak istemem. Üflesem uçacaksın, ye şunları."

"İyi ya işte, deden gidince kurtulacaksın yanında küçücük bir kemik torbası taşımaktan," dedim soğuk bir sesle. Gözlerimi önümde duran servis tabağına çevirirken Karan'ın yüzü hâlâ yüzüme yakın bir yerde duruyordu. Önemsemeden kadehte duran suya uzandım, sudan bir yudum alırken Karan'ın nefesini kulak boşluğumda hissettim.

"Sana kurtulmak istiyorum dediğimi hatırlamıyorum Çakıltaşı," diye fısıldadı kulağıma doğru. Su boğazıma takılırken kalbim siyah bir okyanusun kızgın dalgaları arasında kaybolmuştu sanki. Kalbimin yerini aradım ama onu bulabilmek imkânsızdı. Kayıptı. Boğazıma takılan su yüzünden yüzüm kızarırken burnumdan içeri derin bir nefes almaya çalıştım.

Karan yavaşça sırtıma vurduğunda bir öksürük döküldü dudaklarımdan ve bir kez daha kulağıma doğru, "Helal velet," diye fısıldadı. Bu kez sesi cidden keyifli gelmişti.

Peçete ile yavaşça ağzımı kurularken rujun bir kısmı peçeteyi lekeledi ama önemsemedim. Kara zorla yediğim yemeğin sonunda Gülseren Hanım servis tabaklarını toplarken bizi o kadar dikkatli incelemişti ki, Karan'ın haklı olduğunu anlamıştım. Her şey Yaşar amcanın tezgâhladığı bir oyundu ve aklınca bizi deniyordu. Bu kadının ona haber uçuracağından adımın Asi Merve olduğu kadar emindim. Karan göstermelik olduğundan emin olduğum bir şefkatle beni kollarının arasına çekerken bunun bir oyun olduğunu bildiğim halde göğsüm sıkışmıştı.

Kolumu beceriksizce Karan'ın ince beline sardım ve diğer Merve'nin, *"Aman Allah'ım bu ne çirkin bir gülücük?"* diyerek bana dehşet içinde bakmasına neden olacak bir yapmacıklıkla gülümsedim.

"Pek yakışıyorsunuz, maşallah," dedi Gülseren Hanım genişçe gülümserken. "Başka bir isteğiniz var mı Karan Bey?"

Karan beni göğsüne bastırırken bir an afalladım ama ona daha sıkı sarındım. "Sağ olun Gülseren Hanım. Biz film izleyeceğiz salonda. DVD'lerimin olduğu küçük kasayı salona getirirseniz sevinirim," dedi.

Film mi izleyecektik?

Birlikte?

"Tabii Karan Bey, hemen getiriyorum," dedi kadın genişçe gülümserken. Kadının bizden uzaklaşmasıyla doğru orantılı olarak ondan ayrılırken gözlerimi kocaman açarak onun kusursuz yüzüne baktım. Ciddi miydi?

"Film nereden çıktı? Yemek yedik, tamam işte?"

"Ya sen bir susar mısın?" diye çemkirdi diğer Merve.

Karan omuz silktikten sonra, "İnandırıcı olmaya çalışıyorum," dedi. Gözlerinin içine cevap arar gözlerle baktım ama kara perdeler tekrar çekilmiş, tüm duygular gizlenmişti. "Bir çift yemek yediği gibi geceyi sonlandırır falan mı sanıyorsun sen velet? Tamam, hiç sevgilin olmamış olabilir ama en azından birkaç romantik film izlemişsindir diye düşünüyorum."

"Sen romantik film izliyor musun da filmlerde böyle olduğunu biliyorsun?" diye sordum yapay bir gülümsemeyle.

Karan kaşlarını çattı, bir kez daha başını geriye atarak tavana baktı. "Hey Allah'ım! Makinalı tüfek gibisin kızım ya. Her şeye bir cevabın var," dedi bezmiş bir sesle. "Sadece bir film izleyeceğiz ve sonra seni evine bırakacağım. Bu kadar, tamam mı? Sadece bir film. Sana oturup birlikte atomu parçalayalım demiyorum."

"Çok komik," dedim gözlerimi kısarak. "Tamam, sadece bir film. Sonra da beni eve bırakacaksın."

Tek kaşını havaya kaldırarak, "Bırakacaksın?" diye sordu muzip bir sesle.

"Evet," dedim üstüne basarak. "Bırakacaksın."

Sıyrılıp yanından geçerken Karan'ın arkamdan alaycı bakışlarını dolaştırdığının farkındaydım ama aldırmadım. Kasvetli renklerin şık bir görüntüye kucak açtığı holde yürürken Karan hemen arkamdaydı. Evin neredeyse her bir köşesinde tarihi değeri olduğuna emin olduğum vazolar, biblolar vardı. Tablolardan bahsetmiyordum bile. Sanki bir müzedeydim. Sanırım asla böyle bir evde yaşayamazdım. Ben kendi

hâlinde, koyu tonların hakim olduğu, biraz dağınık ve küçük bir stüdyo dairede yaşamak isterdim açıkçası. Penceremden yağmuru izlerdim battaniyenin altında. Elimde kahve fincanım olurdu ve koca bir kitaplığım. Hayatım bundan ibaret olurdu, o küçük daireye televizyonun baş harfini bile sokmazdım.

Geniş salona geçtiğimizde şömine yanıyordu, salonu yalnızca şöminenin ışığı aydınlatıyordu. Gülseren Hanım elinde siyah küçük bir kutuyla geldiğinde Karan kadının elindeki kutuyu aldı ve orta sehpasının üstüne bıraktı. Hızlıca şifreyi girdikten sonra kasa olduğunu anladığım kutu tok bir ses çıkararak açıldı, içinde sakladığı hazinenin kapağını açtı. Bir sürü CD vardı ve hepsi renk sırasına göre sıralanmıştı. Karan Çakıl takıntılı mıydı? Ya da obsesif?

"Sağ olun Gülseren Hanım," dedi Karan. "Bize birer fincan kahve getirirseniz çok makbule geçer."

Kadın kahveleri yapmak için mutfağın yolunu tuttuğunda Karan, dudaklarının arasından ıslıklı bir nefes verdi ve bir dolu CD'yi çıkarıp koltuğun üstüne koydu. Ben koltuğun bir ucuna, o diğer ucuna oturmuştuk ama yine de nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bu iğrenç ama..." Durdu. "Romantik bir şeyler izlesek daha iyi olabilir sanırım. Dedemin kulağına kız arkadaşımla aksiyon filmi izlediğim giderse muhtemelen hiç susmaz ve benim gürültü kaldıracak hâlim hiç yok."

Yüzümü buruşturarak ona baktım. Yüzü loş ışıkta bir ayrı güzel görünüyordu.

"Romantik mi?" diye sordum iğrenir gibi.

O da yüzünü buruşturarak, "Aynen. İğrenç," dedi.

"Bilim kurgu falan yok mu ya?" diye sordum. "Ya da kanlı vahşetli bir şeyler? Gerilim falan?"

Karan'ın kaşları çatıldı. "Bilim kurgu sever misin?"

"Severim tabii ki," dedim abartılı bir sesle. "Gerilim de severim. Vurdulu kırdılı, kanlı vahşetli şeyler ilgimi çekiyor. İki saat boyunca iki salağın umutsuz aptal aşk hikâyesini izleyip onların yüzüne kusmak istemek yerine, kanlı bir şeyler izleyip içimdeki öfkeyi dindiriyorum. Ayrıca dövüş filmlerini de severim. Sanki o an ben geçiriyorum adamın ağzına falan." Geçiriyorum, derken cidden yumruğumu sallamıştım. Karan'ın dudaklarının titrediğini gördüm. Çok fena gaza gelmiştim şu an.

Sakin ol ufaklık," dedi neşeli bir sesle. Bir an duraksayıp bu sesin güzelliğinin tadını çıkarmak istedim ama utanmıştım. Alt dudağımı dişlerimin arasına alırken gözlerimi kaçırdım.

"Yara geldim bir an," dedim açıkça. "Ama lütfen romantizm izlemeyelim Karan ya. Vallahi sevmiyorum öyle filmleri ben. Kusasım geliyor. Bak kusarım salonuna."

"Bir çift romantik film izlemezse ne izler ki?" Duraksadı. "Korku?"

"Ya gerilim olur da korku olmaz," dedim koltuğa sinerken. "Sevmem ben korku filmi. Gerilim olur, cinayet falan. Ama korku olmaz."

Karan kaşlarını kaldırarak yüzüme bakarken eğleniyor gibi görünüyordu. Kuzguni siyahlarını kıstı. "Doğru söyle, cinlerden korkuyor musun?" diye sordu kısık bir sesle. Bir an öyle bir ürperti geldi ki sanki Karan bir anda, *ben Karan değilim,* diyerek tok bir kahkaha atıp bana saldıracakmış gibi hissetmiştim. O şeylerden kim korkmazdı ki?

Dini inancı olan herkes o şeylerden korkardı bence.

"Hiç de korkmuyorum," diye yalan söyledim gururuma yedirememeyerek. "Sevmiyorum yalnızca."

Karan'ın siyah gözlerinde muzip bir ifade parladı. "Hım," diye mırıldandı alayla. "Öyledir tabii. Ama şu an ya romantik film ya da korku filmi izlemek zorundayız Çakıltaşı. Seç birini."

Bana iki seçenek sunuyordu: Birinde kusma, diğerinde sıçmak vardı.

"Peki," dedim derin bir nefes alarak. "Korku olsun o zaman. Ama çok abartılı bir korku olmasın. Korktuğumdan değil yani. Sadece öylesine izlemelik bir film olsun. Sıkılırım çünkü ben."

Karan bana inat mı yapmıştı bilmiyordum ama en inli cinli filmi bulup kapağını bana gösterirken sinsi bakışları yüzümde dolaşmıştı. Filmin kapağına bakarken bile korku hormonu damarımda tıpkı sinsi bir zehir gibi dolanmaya başlamıştı.

Dabbe Zehr-i Cin.

"Unut bunu!" diye tısladım. "Bu filmi hayatta izlemem ben!"

"Ne oldu velet? Çok mu korktun?"

Ona düz düz baktım. Bana biraz daha yaklaşıp yüzünü yüzümün biraz üstünde bir yere sabitledi. Burnundan verdiği nefes alnıma çarpmaya başladı, tenim nefesinin sıcaklığıyla karıncalanıyordu. Kalbim onun varlığına ânında tepki verip göğsümü tekmelemeye başlamıştı bile.

"Hiç de bile," dedim dişlerimin arasından. "Sadece sevmiyorum, o kadar."

"Korkuyorsun," dedi gözlerini düşürüp bana bakarken. Yüzlerimiz arasında kaç santim vardı? Bilmiyordum. Tek bildiğim şu an kafasını biraz eğecek olursa dudaklarımız kaçınılmaz bir sonla birbirlerine sürtünebilirlerdi. Bu düşünce beynimin kemerlerini sıktı, o düşünceler olduğu yerde sıkışıp kaldı.

"Korkmuyorum," dedim ona dik dik bakarak. Yüzünü biraz daha indirdiğinde şimdi nefesi burnuma çarpıyordu. Kolunu sırtımı dayadığım koltuğun kenarına koydu. Damarlarım üst üste binmişti sanki.

"Korktuğunu itiraf edersen bu filmi izlemeyiz," derken gözleri yavaşça dudaklarıma kaydı ama çok küçük bir dokunuştu bu. Ânında geri çekmişti kuzgunilerini. "Ama benimle inatlaşırsan bu filmi izleriz küçük kız."

"Ben küçük değilim," diye mırıldandım.

"Sen küçüksün," dedi ve sıcak nefesi bir kez daha yüzümü okşadı.

"Değilim," diye fısıldadım. Gözlerim bilinçsizce onun dolgun dudaklarına düştüğünde beynim kalbime acımasız sinyaller göndererek gözlerimi oradan çekmem gerektiği konusunda beni uyarmaya başladı. Diğer Merve nefesini tutmuş Karan'ın güzelliğini incelerken gözlerimi zorlayarak tekrar gözlerine çıkardım. Gözleriyle gözlerimi takip ediyordu ve muhtemelen dudaklarına baktığımı anlamıştı. "Ben küçük bir kız değilim."

"Hım." Gözleri bir kez daha dudaklarıma düştü ve ben de dayanamayıp ona uyarak onun dudaklarına baktım. Kalbim kulaklarımda çarpıyordu sanki. Tüm kan tek bir noktaya, dudaklarıma toplanmıştı. Bana böyle hissettiren şeyin ismi neydi bilmiyordum ama içimde bir şeylerin bana ihanet etmeye başladığını biliyordum.

Karan yüzünü biraz daha bana yaklaştırdıktan sonra kısaca gözlerime baktı, gözlerini bir kez daha dudaklarıma düşürdü. Yüzü öylesine yakındı ki, sanki yüzümün bir parçasıydı ve bana aitti. Burnundan verdiği sıcak nefes dudaklarıma çarptığında farkında olmadan gözlerimi yavaşça yummaya başladım, eş zamanlı olarak Karan'ın sertçe yutkunduğunu işittim.

Karnımı tekmeleyen sıcak his tüm bedenimde bayrak gibi dalgalanıyordu.

Nefesi gitgide yaklaşmaya başladığında artık gözlerimi tamamen kapamıştım. Ne yapıyordum ben? Diğer Merve de tıpkı benim gibi gözlerini yummuş, Karan'ın ruhuna dokunacağı ânı bekliyordu. Böyle

bir his mümkün müydü? Nasıl bu kadar yaşıyormuş gibi, nasıl bu kadar hayattaymış gibi hissedebiliyordum. Bedenim his doluydu.

Anın getirdiği heyecan duygusu damarlarımdaki kanı sızlatıyordu.

"Ah!" Panikli çıkan kadın sesi ile bir anda birbirimizden ayrılırken gözlerim kocaman açılmış, hızlanan nefesim yüzümden göğsüm ileri doğru atılmıştı. Karan'ın sersemlemiş bir şekilde koltuğun diğer ucuna kaydığını gördüm. "Şey... Çok pardon," dedi Gülseren Hanım. "Şey... Görmedim ben hiçbir şey."

"Şey..." Gözlerimi kaçırdım.

"Kahvelerinizi getirdim ben," dedi Gülseren Hanım. Utangaç bir tavırla kahveleri sehpanın ortasına bırakıp, "Tekrar kusura bakmayın," diyerek yanımızdan ayrıldı. Birkaç dakika ikimizin de sesi çıkmadı.

Karan CD'yi DVD oynatıcısına yerleştirdikten sonra gergin bir şekilde koltuğun diğer ucuna oturdu. Benimle göz teması kurmamak için miydi bilmiyordum ama özellikle bana değil de başka bir tarafa bakmak için çabalıyordu sanki. Bu beni oldukça şaşırtmıştı. Kalbim hâlâ biraz önceki durumun etkisi altındaydı ve sanki kulağımdan dışarı çıkacaktı. Bu çok saçmaydı ama kalbimin baskısını tüm uzuvlarımda hissediyordum.

Karan filmi başlatırken uyarı yazısı çıktı ve hemen ardından sehpaya uzanıp kahvesini aldı. Ben de elim ayağım birbirine girmiş şekilde kendi kahveme uzanırken tek bir an olsun Karan'a bakmamaya çalıştım. Üstümdeki elbise ve ayağımdaki topuklular beni yeterince geriyordu zaten.

Film başladığında zihnim aynı şeyi tekrar edip durdu. Beni öpecek miydi? Bu bir düşünceden ziyade kendime sorduğum bir soru gibiydi. Filmin başlangıçtaki korkutucu müziği ve dini konu alan hikâyesine rağmen şu an filmden milyonlarca kilometre uzaktaydım. Kahvemden büyük bir yudum aldıktan sonra sırtımı koltuğa tamamen yaslayarak göz ucuyla yavaşça Karan'a baktım. Hiç olmadığı kadar gergin görünüyordu, kuzguni siyahı gözler filmi takip ediyordu. Ama şu an her nedense onun da filmle ilgilenmediğini düşünmeye başlamıştım.

Kahve fincanını yavaşça sehpaya bıraktıktan sonra kollarımı göğsümün üstünde toplayıp filme odaklanmaya çalıştım. Korku filmlerinden gerçekten nefret ediyordum. Benim gibi bir kızı bile birkaç dakika içinde koca bir tırsağa çevirebiliyordu çünkü. Tamam, her korku filmi için geçerli değildi bu. Ben gerilim izlemeyi seviyordum. Beni korkutan,

dini konu alan korku filmleriydi. Film daha ilk dakikalardan germeye başlamıştı ama buna rağmen düşüncelerimin boyutu çok farklı bir yolu takip edip, Karan'ın sıcak nefesine odaklanmama neden olmuştu.

Düşünceli gözlerim ekranda ama kafam çok başka yerlerdeydi. Aniden kopan gürültüyle ve ekranda beliren o korkunç yüzle kalbim atışını hızlandırırken ânın getirdiği adrenalin hissiyle boğazımdan yükselen çığlık dudaklarımı teğet geçti. Farkında olmadan Karan'dan tarafa kaymış ve onun kolunun altına girmiştim bile. Bu kesinlikle benim isteğim dışında gelişmiş bir şeydi ama engel olma gereği de duymamıştım sanırım. Kalbim korkuyla çarparken korku duygusunun getirdiği bulantı hissiyle yüzümü buruşturdum. Karan bana kollarını sıkıca sardığında o da en az benim kadar şaşkındı ama bunu belli etmemek adına sessiz kalmıştı.

"Şhh," diye fısıldadı yatıştırıcı bir sesle. Parmakları elbisenin ince kumaşında duruyordu ve ben onun parmak uçlarındaki cezbedici sıcaklığı doğrudan tenimde hissediyordum. Beni göğsüne bastırdı. "Bu kadar korkacağını düşünmemiştim."

"Korkmadım," derken bile onun ince beline sıkıca sarıldığımın farkındaydım. Yüzümü tamamen göğsüne gömdüm, onun ağır kokusunu içime doldururken göğsünde derin bir nefes aldım. Sanki şu an o filmin içinde var olan şeyler etrafımızdaydı ve bizi gözlüyordu.

"Bu korkmamış hâlin mi senin ufaklık?" diye sordu bana daha sıkı sarılırken. "Tamam, sorun yok. Bu yalnızca bir kurgu." Sesindeki sakinleştirici etki ânında bedenime yayıldı, yavaşça gevşediğimi hissettim.

"Korkmuyorum," diye direttim.

"*Korkmuyoruz ama sarılmaya devam edebilirsin bence,*" diye fısıldadı diğer Merve dehşet içinde ekrana bakarken. Tamam, o da en az benim kadar gururluydu sanırım. Biz kabullenemiyorduk korktuğumuzu ama şu an olduğumuz konumdan da gayet memnunduk.

"Tamam, korkmuyorsun," diye fısıldadı, ılık nefesi saçlarımın arasına karıştı. Bana daha sıkı sarılırken, "Böyle durursak daha inandırıcı olur zaten," dedi. Şu an amacı benim korkumu yok etmekti, biliyordum ama bunu yaparken oyunumuzun ardına saklanıyordu.

O gerçekten çok farklıydı.

Karan'ın göğsüne yasladığım yanağımı biraz daha kaslı göğsüne bastırdım, göz ucuyla filmi izlemeye başladım. Karan bazen kahvesini yudumluyordu ve o her bir yudum aldığında boğazından yükselen yut-

kmuş sesi göğsündeki boşlukta yankı uyandırıyor, kulaklarımın içine doluyordu.

Şömineden yükselen çıtırtıları duyabiliyordum ama filmin gerilim dolu abartılı müziği baskındı şu an. Birkaç kez ürpermiştim fakat Karan bana daha derin dokunarak ürpertinin yerini bambaşka hislere bırakmasını sağlamıştı.

Adam ölmüş ruhuma dokunan rahmet dolu bir el gibiydi. Ruhumu diriltiyordu.

"İstersen filmi kapatalım Çakıltaşı?" diye fısıldadı yavaşça. Fısıltısı kulağımın boşluğunda büyüdü, nefesinin sıcaklığıyla ürperdim ama geri çekilmeden ona tutunmaya devam ettim. Görünmez varlıklar bir an evvel beynimi terk etseler iyi olacaktı. Şayet şu an tüm bariyerlerim yerle bir olmuş, meydan okuduğum adama sığınmış durumdaydım.

"Gerek yok," diye fısıldadım. "Bitmesine az kaldı hem."

Karan çenesini saçlarıma bastırdığında bir an duraksadım. Filmin içinde kopan çığlıklar şu an kulağıma hiçmiş gibi geliyordu. Keskin çenesin baskı yaptığı saç diplerim derin bir acıyla sızladı, göğsüm bu kez korku değil de onun bedeninin boyunduruğu altında olmanın verdiği etkiyle ileri doğru atıldı.

"Küçücüksün," diye fısıldadı koluma elini bastırarak bana daha sıkı sarılırken. Şu an elbisemin eteği biraz daha yukarı sıyrılmıştı, çıplak bacağımın bir kısmı Karan'ın siyah kotunun üzerinde duruyordu. Yanaklarımın ısındığını hissettim.

"Küçücük falan değilim ben," diye fısıldadım. Bu kez sesim uykulu ve gerçekten küçük bir kız çocuğu gibi çıkmıştı. Karan'ın çenesinin kasıldığını hissettim, garip, tatlı bir homurtu çıkardı. Şu an dolgun dudağının bir kenarının hafifçe yukarı büküldüğüne emindim. Bu görüntüyü görebilmek adına kafamı yavaşça kaldırmaya çalıştığımda burnum dudaklarına sürttü ve o anda ikimiz de olduğumuz yerde taş kesildik.

Gözlerim gözlerine tırmandı, burnum hâlâ iki dudağının ortasında duruyorken dudaklarımdan dışarı derin bir nefes verdim. Nefesim Karan'ın boynuna, oradan da nefes boşluğuna aktı ve aynı saniyeler içinde kuzguni siyahı gözler kısıldı. Gözlerinin birkaç ton daha koyulaştığına şahit oldum.

Gecenin ortasında kalmış, sokak lambası olmayan çıkmaz bir sokak gibi bakıyordu.

Kısa sürdüğünden emin olduğum ama bana asırlar sürmüş gibi gelen bakışmamızı sonlandıran Karan olmuştu. Bedenini yavaşça geri çekerken DVD'nin kumandasına uzanıp filmi kapadı. Zaten son demlerinde olan filmi kapatmasını sorun etmemiştim. Bedenimi koltuğun diğer ucuna kaydırırken eteğimi biraz aşağı doğru çekiştirdim ve uzun, uçları dalgalı saçlarımı geriye atarak terleyen boynumu ortaya çıkardım.

"Ben artık gitsem iyi olacak," diye mırıldandığımda küçük çantanın içindeki telefonum çoktan çalmaya başlamıştı bile. Karan benimle göz teması kurmadan CD'yi DVD oynatıcısının içinden çıkarıp kabına koyarken oldukça sakin görünüyordu. Sanırım şu an sakin olamayan tek kişi bendim.

Arayan Defne'den başkası değildi. Bir sorun olduğunu düşünüp hızlıca telefonu açarken, "Hemen geliyorum," diyerek onun konuşmasına izin vermedim.

"Hayır!" dedi Defne telaşlı bir sesle. "Sakın geleyim deme. Herkes uyanık ve halam senin Büşralarda olduğuna inandı. Bu saatte gelecek olursan her şeyi bombok edersin."

Oturduğum koltuğun kenarına tutunduktan sonra, "Nasıl sakın geleyim deme ya? Ne yapacağım ben?" diye sordum dehşet içinde. Karan omzunun üstünden kısaca bana baktıktan sonra CD'yi kabına koyup CD'lerinin olduğu kasadaki renk düzenini bozmadan kabı kasaya yerleştirdi.

"Merve, gelirsen ikimizi de yakarsın, biliyorsun. Hem o üstünle başınla ben seni nasıl eve alırım? Herkes cin gibi şu an. Bunlar sabaha kadar sohbet ederler, biliyorsun."

"Defne..."

"Büşra'yı falan ara. Alır o seni eve," dedi Defne, arkadan bir tıkırtılar geldi. "Hadi kapatıyorum ben."

Tam dudaklarımı aralıyordum ki telefonu gerçekten kapattı.

"Çok güzel ya," dedi diğer Merve. *"Yardımı bu kadarlıkmış demek ki."*

"Çok güzel ya," dedim kafamı iki yana sallarken diğer Merve'yi onayladım.

"Sorun değil, burada kalabilirsin."

Kafamı kaldırıp Karan'a baktığımda o da omzunun üstünden bana bakıyordu. Kıyamet siyahlarını ağır bir şekilde kirpikleriyle örttükten sonra kör edici güzellikteki gözlerini tekrar açtı ve yüzüme tıpkı bir buse gibi kondurdu. "Bakma öyle velet. Telefondaki kızın sesi buradan

bile duyuluyordu. Ablandı o, değil mi?" Kaşlarını kaldırdı. "Hastanede de görmüştüm onu. Cidden hiç benzemiyorsunuz. Yani karakter olarak." Söylediği şeye sessiz kaldım.

"Burada kalmam sorun olmaz mı?" diye sordum çekingen bir tavırla. "Yani deden... Tutucu biraz. Yanlış anlayabilir."

"Aksine bu aralar ikimizi bir arada tutmak için elinden geleni ardına koymuyor Çakıltaşı," dedikten sonra kasayı kucakladı. "Hadi gel, üstüne bir şeyler vereyim," diyerek salonun sol kısmında, şöminenin biraz ilerisindeki dönemeçli ahşap merdivenlere doğru yürümeye başladı. Merdivenleri tırmanırken hiçbir şey söylememiştim. Kendimi yeterince mahcup hissediyordum zaten. Bir de üstüne bu gece abarttığımız yakınlaşmalar eklenince yanaklarıma çöken sıcak his beni terk etmemişti. Karan ile birlikte uzun bir koridorda yürümeye başladık. Koridorun her bir yanında tarihi değeri olduğundan emin olduğum biblolar vardı. Her bir metre sonrasında duvarda büyük bir tabloyla karşılaşmıştım.

Karan siyah bir kapının önünde durduğunda kısaca bana bakıp kapının kulpunu çevirdikten sonra kapıyı yavaşça açtı. Ardından geri çekilip bana yer açarken gözlerinde düz ama düzlüğün kıyısındaki dalgaları yalayan tuzlu harfler vardı.

Tam şu anda Karan Çakıl'ın dünyasının bir kısmını içinde barındıran oda hemen gözlerimin önünde serili duruyordu.

Bahçeyi aydınlatan loş ışık ve havuzun suyunun mavi ışıklı yansıması perdesi açık olan odayı aydınlatmıştı ama oda bu aydınlık dışında karanlıktı. Tam da ona yakışacak cinsten sade ve oldukça az eşyadan oluşan tertipli bir odaydı. Görebildiğim kadarıyla siyah deriden başlığı olan büyük çift kişilik bir yatağı vardı ve yatağın tüm çarşafları simsiyah satendi. Koyu bir gri rengine boyalı olan duvarlarda siyah raflar vardı ve rafların üstünde okuması yıllarımı alacak kadar çok kitap vardı. Hepsi kalın ve kesinlikle edebi yönden oldukça zengin olan kitaplardı. Aynalı gardırobu da tıpkı yatağı gibi siyahtı fakat parlak bir maddeden yapılmıştı. Pencereden içeri sızan havuz yansıması siyah gardırobun parlak yüzeyini renklendirmişti. Sanki havuz, gardırobun üstündeymiş gibi duruyordu.

"Odan güzelmiş," dedim kısık bir sesle. Ortada siyah bir post vardı ama sahte olduğundan emindim. Karan gerçek hayvan postu kullanacak kadar düşüncesiz bir adam değildi. "Sana benziyor."

"Bana mı?" diye sordu şaşkın bir sesle.

"Evet," dedim kollarımı göğsümün üzerine toplarken. Bedenim biraz üşümüştü ama yine de bu ev çok soğuk sayılmazdı. Ilıktı. "Yani senin gibi."

"Benim gibi?"

"Senin gibi güzel," diye mırıldandı diğer Merve.

"Neyse. Öyle işte," diye mırıldandım odada küçük adımlar atarken. Topuklularımın zemine bıraktığı tok sesler odanın içinde yankılanırken, Karan da odanın içine girip kapıyı yavaşça kapadı. Kapı kapandığında içerisi çok daha karanlık görünmeye başlamıştı.

Gözlerim odanın içinde dolaşmaya devam etti. Siyah bir gitar dikkatimi çekti. Yatağı ile yatağın yanındaki komodinin arasında duruyordu, duvara yaslanmıştı. Karan Çakıl gitar mı çalıyordu?

Karan'ın gardırobunu açtığını duydum. Pencerenin önüne yürürken kollarım hâlâ göğsümün üzerinde toplu duruyordu. Duvara yaslanıp perdesi açık pencereden dışarıyı izlemeye başladım. Bahçenin bir ucu kapkaranlıktı. Tıpkı Karan gibi. Ama bir ucu beyaz tonda bir ışıkla aydınlatılmıştı ve havuzun mavi ışığını duvarlara yansıtıyordu.

Karan'ın yatağın üstüne bir şeyler attığını duyduğumda omzumun üstünden ona baktım. Siyah bir eşofman ve bol siyah bir kazak atmıştı yatağın üstüne.

"Çakıltaşı," dedi yavaşça. "Giy şunları sen."

"Gerek yok."

Gözlerini devirdi. "O elbiseyle mi duracaksın sabaha kadar? Üşütürsün. Hem rahat olmadığından o kadar eminim ki... Çıkar hadi üstünü, ben banyoya geçiyorum. Rahatına bak," dedi net bir sesle. Sesinde kesinlikle itiraz kabul etmeyen bir tını vardı.

Karan banyoya doğru yürürken sırtımdaki fermuara ulaşmaya çalıştım ama denemelerimde başarısız olmuştum. Karan'ın odanın içindeki banyoya girdiğini gördüm, ardından kapıyı kapadı. Kısa bir zamanım olduğunu bildiğim için bir süre olduğum yerde tepinerek sırtımdaki fermuarı indirmeye çalıştım. Dakikalarca takılan fermuarı indirmeye çalışırken artık gerçekten kollarım ağrımaya başlamıştı. Kamburlaşarak bir kez daha denediğimde parmaklarımın üstünde bir elin varlığını hissettim.

Bedenim olduğu yere küflü bir çivi gibi çakıldı. O elin sahibinin sıcak parmakları zehirli oklar gibi sırtıma saplandı.

Diğer Merve'nin dudaklarından dökülen sesli küfrü işitmiştim ama şu an kulaklarımdaki kan uğuldadığı için ben sessiz kalmıştım. Elimin üzerindeki el parmaklarımın yanından geçti, saçlarımı önüme attıktan sonra fermuarımı ağır ağır ensemden belimin kıvrımına kadar indirdi.

Karanlık bir pençenin boğazımda bıraktığı kurumuş kan siyahı izlerin varlığını göremesem de hissettim.

"İşte bu kadar," diye fısıldadı yavaşça Karan. Sıcak nefesi çıplak enseme çarptı ve omuriliğimden yükselen bir ürperti tüm bedenimi kucaklayıp beni uyuşturdu.

"Karan."

"Şşh," diye fısıldadı bir kez daha. "Yalnızca fermuarını indirdim. Zorlanıyordun." Bir süre sessiz kaldık. Karan hâlâ arkamda dikiliyordu, karşıdaki duvara gölgelerimiz düşmüştü.

Bir an için... Çok küçük bir an için yan yana duran karanlık gölgelerimizin birbirlerine ne kadar yakıştığını düşündüm.

"Asi," diye fısıldadı usulca. Tüm tüylerim dikilirken gözlerimi gölgemizden çekmiyordum. Keşke şu an duvar bir ayna olsaydı ve ben onun kuzguni siyahı gözlerinin nasıl baktığını görebilseydim. Karan'ın yüzünün boynuma yaklaştığını hissettim, kulağı yavaşça ensemle kulak boşluğum arasında bir yere sürtündü.

"Bu kadar iddialı şeyler giymemelisin küçüğüm." Sesindeki tını mıydı bana bu kadar dokunan? Bilmiyordum. Bana ilk kez söylediği bu kelimenin altını siyah bir kalemle çizmek istedim. Küçük olmaktan nefret eden ben, bir anlığına bundan hoşlandığımı düşünmüştüm.

"İddialı mı?" diye sordum, sesim titriyordu. Karan yavaşça başını salladı, bunu gölgesinden gördüğüm gibi aynı zamanda boynumu okşayan siyah saçlarından da anlamıştım.

"İddialı," diye fısıldadı.

"Yalnızca bir elbise," diyebildim dilim damağıma dolaşırken. Çıplak sırtıma çıplak teni değdiğinde şu an onun üstünde tişört olmadığını fark edebilmiştim. Tenime değen sıcak, sert teninin bedenimde yarattığı binlerce voltluk elektrik hissi tıpkı bir trafo gibi patlayacağını düşündürmüştü bana. Öyle bir akımdı ki bu sanki birazdan parçalarıma ayrılıp, küle dönecektim.

Ona dur diyemiyordum ve bu benim gibi bir kız için şüphesiz en korkunç şeydi.

"Çok iddialı bir elbise," derken saçları hâlâ boynumu okşuyordu. "Hele bu kadar iyi bir fiziğe sahip biri için..." Duraksadı. "Çok ama çok iddialı."

Sertçe yutkunup, "Şu an olmaması gerektiği kadar yakınız," dedim acı çekiyor gibi. "Bu hiç hoşuma gitmedi."

Gölgesinin yavaşça geri çekildiğini gördüm ama bedeni hâlâ bana yaslıydı. Çıplak göğsünü sırtımdaki fermuarın yarattığı dekoltede hissediyordum.

"Her nedense bunun hoşuna gittiğini düşünüyorum," diye mırıldandı.

Ensemin biraz altında, omzumun üstünde bir baskı hissettim ve bedenim tıpkı bir yay gibi gerildi. Karan Çakıl'ın sıcak, dolgun dudaklarının pürüzlü, ıslak dokusunu omzumda hissediyordum şu an. Kalbimin ortasından havalanan siyah kelebekler her bir kanat çırpışında mideme asit yağmurları yağdırıyordu.

"Bu benim için çok zor," diye fısıldadı Karan Çakıl basılı tuttuğu dudaklarını omzumdan çekmeden. Dudaklarını omzumdan çekmeden konuştuğu için sesi boğuk duyulmuştu. Mantığım beynime düşen siyah çığın altında kaldı.

"Senin için zor olan ne?" diye sordum can çekişir gibi. Nasıl yapabiliyordu bunu? Nasıl beni parmağının ucundaki siyah dans pistinde oynatabiliyordu?

Acıdan nasırlaşmış ruhunun içinde sıkışıp kalmış küçük çocuğun çığlıklarını duyuyordum oysa. Karan'ın tenine ne zaman yakın olsam geçmişinin kokusu vuruyordu ciğerlerime.

"Uğruna yaşamak istediğin bir şeylerin olması çok zor," diye mırıldandı dudaklarını omzumdan çekerken. "Karanlığı istemek kolay ama istediğin şeyi karanlığa çekmek çok zor."

"Seni anlayamıyorum."

"Asi, benden uzak durman gerekecek," dedi kaskatı bir sesle.

"Neden?" diye sorarken sesim boğuk çıkmıştı. Belki de içime tıktığım şeyler sesimin boğazımdan sökülüp dışarı çıkmasına engel oluyordu, bilmiyordum.

Şu an bana neden bunu yapıyordu? Bilmiyordum. Hiçbir şeyi bilmiyordum.

"Nedenini söylemeden önce senden bir şey isteyeceğim Çakıltaşı," dedi bu kez bedenini benden uzaklaştırırken. Sırtımdan ayrılan teniyle

birkaç saniye az önceki birleşmeden dolayı terleyen sırtım bir anda soğukla karşılaştı.

"İşte," dedim zorla yutkunarak.

Başını başıma yasladı, ensemde derin bir nefes aldı.

"Bu gece benimle uyu. Bu yatakta. Kokunu sür şu çarşaflara. Sen yokken uyumak için bahanem olsun."

Duraksadı. Duraksadım. Şu an saatin tik takları yoktu. Saniyeler dakikalara sırtını dönmüş, dakikalar sessizce akrebin ucundaki infazını beklemeye başlamıştı. Yelkovan her dönüşünde beraberinde bir seriyi daha akrebin darağacına taşıyor, öldürülecek yeni kurbanlar yaratıyordu.

Akrep, yelkovan denen o yılanın her defasında onu sırtından sokmasına izin veriyordu.

Hiçbir şey söyleyemedim.

"İndirdim fermuarını," dedi yavaşça. "Şimdi bir duş alacağım. Ben çıkana kadar düşün. Seni benimle uyumaya zorlayamam. Ama sana yanlış bir şey yapmayacağımdan da emin olabilirsin. Senin istemediğin hiçbir şey olmaz bu yatakta, korkma. Duştan çıktığımda eğer bunları giymiş, yatağa girmiş olursan kabul etmiş olduğunu düşüneceğim. Ama eğer çıktığımda bu elbise hâlâ üstünde olursa..." Duraksadı. "Söz veriyorum seni bir daha rahatsız etmeyeceğim."

Benden uzaklaştı. Onun gidişini, duvardaki gölgesinin kaybolduğu anı izledim. Kendime düşünmek için biraz zaman verdim. Kalbim ağzıma bullaktı, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Dişlerimi sıkıp yatağa doğru döndüm ve gözlerimi yumup üzerimdeki elbiseyi çıkarırken kararımı verdim.

Karan Çakıl'ın kokusunun sindiği o kazak tenime sürtünürken, yakasının ardında kalan uzun saçlarımı yavaşça dışarı çıkardım. Karan'ın eşofmanı bana o kadar bol gelmişti ki, ipini sıktığım halde yine de düşecek gibi duruyordu. Gardırobun aynasındaki yansımama kısaca baktım. Gözümdeki makyaj çok az akmış, birazı da kaybolmuştu ama dudağımdaki koyu mor ruj duruyordu. Banyodan yükselen su şakırtısını duyabiliyordum. Neden bunu yapmıştım? Belki diğer Merve'nin kazandığı bir direnişti bu... Belki de... Yaşar Çakıl'ın söylediklerinin içinde yarattığı bir merhametti. Ya da merak duygusuydu.

Ya da hiçbiriyle alakası yoktu. Benimle alakası vardı.

Ayaklarım çıplaktı, topuklularım yatağın biraz ötesinde düzgün bir şekilde duruyordu. Saten çarşafı kaldırıp yatağın içine girdikten yaklaşık üç dakika sonra gözlerimi sıkıca yumdum, suyun sesi kesildi.

Allah aşkına ben ne yapıyordum?

Bana dokunmayacak, istemediğim hiçbir şey yapmayacaktı, bunu biliyordum. Midemde tıpkı bir asit gibi kaynayan merak ve şüphe duygusu beni alaşağı ediyordu. Kafasını koyduğu yastığa koyduğum kafam ilk kez bu kadar rahat ve hafif hissediyordu. Sanki tüm karanlık düşünceler onun sıcak acı çikolata kokulu yastığına akmış ve siyah satenin içinde kaybolmuştu.

Banyonun kapısının açıldığını işittim, hemen ardından ıslak, sıcak ve bir o kadar da yoğun bir çikolata kokusu odanın içine sızıp tüm duvarlara sindi.

Burnuma giren koku sanki ciğerlerime değil, kalbime doluyordu.

Kısa bir hareketlilik oldu, ardından yatağın yan tarafı hafifçe çöktü. Hiçbir şey söylemeden, açıklama yapmadan, dalga geçmeden ya da bir şeyleri ima etmeden beni belimden tutarak kendine doğru çekerken aklımın ucundan sarkan yapboz parçaları şekil vermeyi bekledikleri karton kâğıdın üstüne bir bir düşmeye başlamıştı. Tüm parçalar birleştiğinde çıkacak olan resmi merak ediyordum.

Sırtım onun kaslı göğsüne dayandı, aynı saniyeler içinde Karan'ın yüzünü saçlarımın arasında hissettim. Bu nasıl bir saçmalıktı? Umurumda değildi. Burada iyiydim.

"Bir hayvan olsaydın ne olmak isterdin Çakıltaşı?" diye sordu Karan yavaşça.

Bir an duraksadım. Heyecanın kol gezdiği bedenim de düşüncelerim gibi duraksarken sorusunu ciddiye alarak hangi hayvan olmak istediğimi düşündüm. Gözlerimin önüne iri kanatları olan, yükseklere uçabilen siyah bir kelebek geliyordu her defasında.

"Siyah bir kelebek olmak isterdim," diye mırıldandım uysal bir sesle. Gözlerim pencereden içeri sızan havuzun ışığında dolanıyordu.

"Özgür olmayı, uçmayı, tüm sıkıntılarından kanatlarını çırparak uzaklaşmayı istiyorsun çünkü." Sesi sakindi. Çenesini bir kez daha saç diplerime bastırdı.

Haklıydı. Sanırım tam olarak bunu istiyordum ben. Gözlerimi yumarak, "Sanırım," diye fısıldadım.

"İşte sen bir kelebeksen, ben o kelebeğin kanatlarını ıslatan yağmurum," dedi düz bir sesle. "Sen özgür olmak, kurtulmak istiyorsun (kelebeği)." Duraksadı. Derin bir nefes aldı. "Sen uçmak istiyorsun."

"Ee?" diye sordum gözlerimi yavaşça aralarken.

"Kanatları ıslanan kelebekler uçamaz küçüğüm."

Biri boğazımdan aşağı doğru neşterle kalın bir çizgi çekmiş gibi hissederken başımı yavaşça geriye attım. Alnım Karan'ın çenesine sürterken uykulu gözlerle ona baktım. Şu an yakın olmamızdan çok, kelimeleri döken sesi etkilemişti beni.

"Uçamazsa ölür mü kelebek?" diye sordum gözlerimi kaldırarak gözlerine bakarken. Yüzü karanlıkta bile aydınlıktı ama bu dipsiz siyah bir aydınlıktı. Güzel burnu bu açıdan erkeksi ve zaten dolgun olan dudakları biraz daha dolgun görünüyordu. Uzun kirpikleri tıpkı hayal ettiğim siyah kelebeğin görkemli kanatlarına benziyordu.

"Ölür," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. "Taşıyamaz şuncacık bedenini. Oysa küçücük kelebek. Cürmü ne ki? Ama kanatlarını çırpamazsa çakılır kayalıklara. Ölür kelebek. Siyah kanatları kurur sahildeki çakıl taşlarının üstünde. Kanı akmadan, ruhunu verir kanatları ıslanmış siyah kelebek."

"Ölsün. Yağmurundan olsun ölümü kelebeğin. Ne var ki yani? Zaten üç güncük değil mi ömrü? İki gününü huzur bulduğu toprak kokusunu ona veren yağmuruna adasın. Üç günlük ömrünün, bir günü yeter ki ona. İki gününü yağmuru için versin. Yağmuru için ölsün siyah kelebek."

"Benim saf veledim," dedi Karan bir başparmağıyla yüzüme dökülen asi bir saç telini geri iterken. "Kelebeği öldürürse yağmur... Sence yağar mı bir daha? *Yağmurun her düşüşü bir ölüm zaten.* Yalnızca öldüğü yerden baştan doğar her defasında. Ama... Söz konusu kanatlarını ıslattığı ve öldürdüğü kelebek olursa... Yağmur bir daha baştan doğmayı göze alamaz. Son kez bırakır kendini gökyüzünden aşağıya ve kaybolur gider sokağın paslı ızgaralarında."

"Karan..." Dudaklarım ismini söylerken ilk kez bu kadar çaresizdi. Gözlerimin içine baktıktan sonra yavaşça başını salladı, *söyle,* der gibi.

"Ruhun kan kokuyor senin." Yüzünde hiçbir ifade değişimi yaşanmadı. "Ruhundan yükselen kanın kokusunu alabiliyorum ben. Yaralandı, değil mi?" Parmaklarım usulca onun yüzüne dokunduğunda

Karan gözlerini kapadı, dokunuşuma kirpiklerini titreterek yanıt verdi. Şu an öylesine güzeldi ki...

Ölesiye güzeldi.

"Yaralı..." Sesim titredi. "Ruhun yaralı, değil mi?" Avucumu yanağına bastırdığımda Karan dişlerini sıktı ama gözlerini açmadı. "Hâlâ kanıyor, kanaması hiç durmuyor, değil mi?" Burnumdan derin bir nefes aldım.

"Çakıltaşı," dedi düz bir sesle. Gözleri hâlâ kapalıydı. "Görmüyorsun, değil mi?"

"Neyi?" diye sordum usulca.

Parmakları dudaklarıma indi ve başparmağıyla dudağımdaki koyu mor ruju tek hamlede sildi. Gözlerini açtığında kuzguni siyahı gözleri alev alevdi.

"Olmaman gereken bir yerde, olmaman gereken bir adamın kollarındasın." Durdu. "Kanın kokusunu aldın, biliyorum. Ama o kan kokusu yalnızca ruhumdan yükselmiyor benim. Görmediğin bir yer daha var." Derin bir nefes aldı. "Parmaklarıma bulaştıramadığım kanı, düşüncelerimden döküyorum ben. Kafamın içinde bir katil var ve içerisi kanı kurumuş cesetlerle dolu."

Çenemi göğsüne koyduğumda onunla bir kez daha ortak noktalarımız olduğunu fark etmiştim. Karan diğer eliyle komodinin üstünden gümüş renkte bir kutu aldı ve kutunun içinden siyah filtreli bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Yavaşça kayarak sırtını deri yatak başlığına yasladı. Korkusuzca ve ilk kez onun kapısının kilidini açmışım gibi hissederek doğruldum. Yüzüm onun omzuna yakın bir yerdeyken Karan'ın siyah zippo ile sigarasının ucunu ateşleyişini izledim. Sigaradan derin bir nefesi ciğerlerine doldurdu, yaralı ruhunu gizlediği perdeyi kaldırıp kendi gözleriyle gözlerimin içine baktı.

"Senin de ruhundan kan kokusu geliyor biliyor musun?" dedi ve duraksadı. "Tek farkımız Çakıltaşı... Seni ailen kanatmış. Beni aynı kaldırımda yürüdüğüm tanımadığım bir insan bile kanatırken."

"Kabul ediyorsun yani, öyle mi?" diye sordum. "Yaralı olduğunu."

Alaycı bir şekilde gülüp sigarasından derin bir nefes aldı. Siyah sigaranın ucunda yanan turuncu ateş harlanırken gözlerim kısaca o ateşe dokundu. "Yara henüz görünürlerde yok. Şu an görebildiğim tek şey kan velet," dedi kısık sesle. Başını başlığa yasladıktan sonra etli, dol-

Yarım dudaklarını araladı. Gri dumanı yavaşça yüzüme üflerken gözlerini gözlerimden çekmedi.

"O kadar siyahsın ki, gerçek seni göremiyorum," diye mırıldandım. "Şu an burada bu durumdayız ama yarın yine aynı olacağız, bunu da biliyorum. Kendini açtığını düşündüğüm yerde daha siyah bir bariyer buluyorsun önüme. Ama çözeceğim seni hatalı matematik problemi."

Burukça gülümsedi.

Şu an içimi kemiren bir şüphe vardı. Bu adamın hayatı hakkında büyük bir şüphe.

Kavrulduğumu düşündüm.

"Boşuna uğraşma bence."

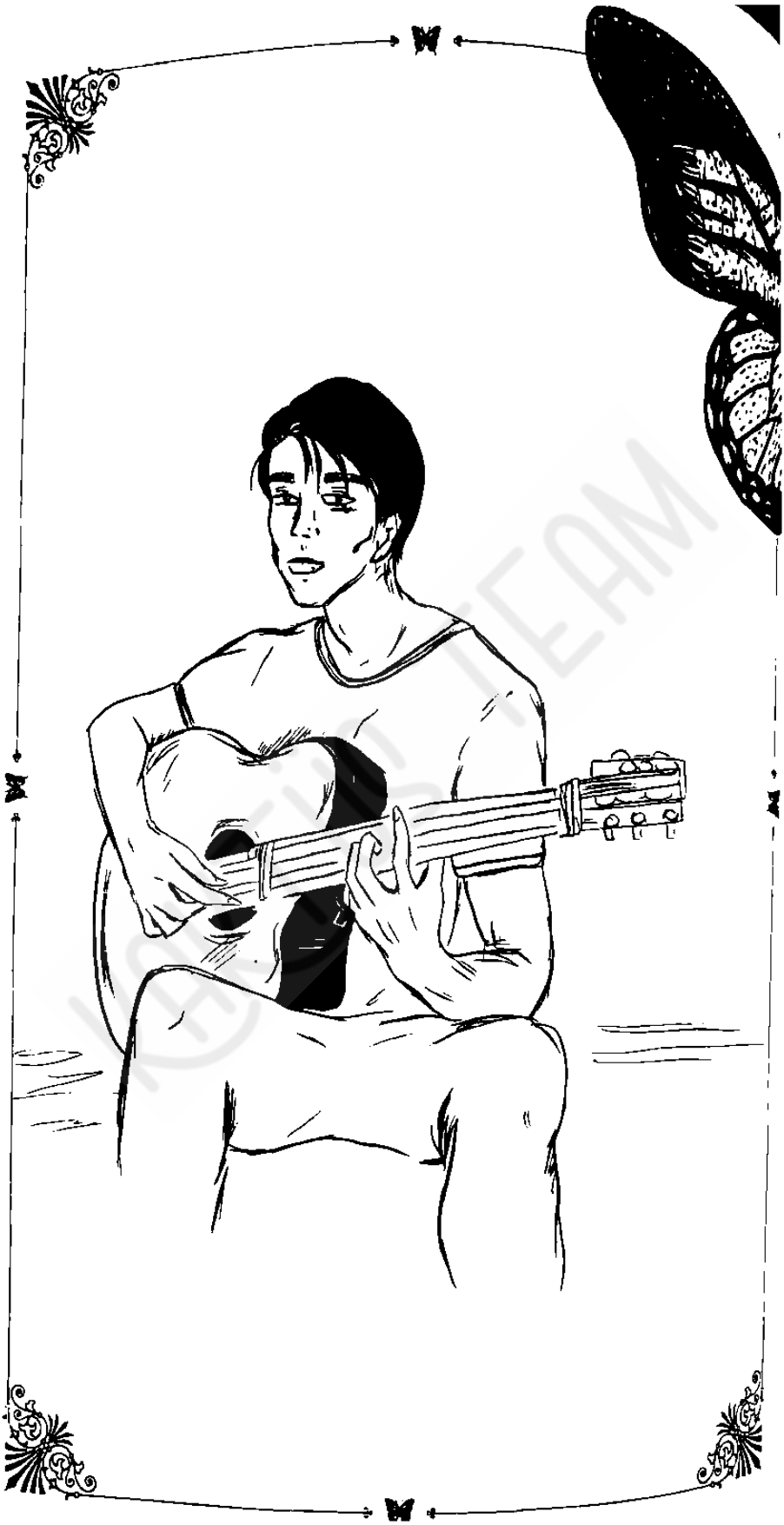
"Çözeceğim seni Karan. Bunu merakımdan değil, inadımdan yapacağım. Sen de göreceksin."

"Boşuna uğraşma Çakıltaşı. Ne o içi hazinelerle dolu dipsiz okyanuslar, ne de kafanı kaldırınca gördüğün sonsuz gökyüzü... Hiçbir şey temizleyemez benim içimdeki karanlığı."

Dudaklarını çenemdeki boşluğa bastırdığında gözlerim kocaman açıldı. Şu an alt dudağım ve çenem arasında bir yeri öpüyordu, dudaklarımız arasında minicik bir mesafe vardı.

Dudaklarını o küçük boşluktan çekmeden konuştu.

"Siyahın içindeki siyahım ben."

17. SAHNE

Çeneme yayılan o sıcaklık gitgide daha da çoğalırken, artık yalnızca çenem değil, tüm vücudum yanıyordu. Onun dudaklarının baskısı orada, çenemdeki çukurun üzerinde öylece asılı dururken sertçe yutkundum. Kafamın içinde kanlı bir savaş, can kaybının çok fazla olduğu bir deprem, tüm şehri yutmuş bir tsunami vardı. Gözlerimi tavana dikmiştim, onun geri çekilmesini bekliyordum ama nafileydi. Geri çekilmiyordu.

Söylediği her şey zihnimde takılı kalmış bir plak gibi dönüp duruyordu.

"Burası," diye fısıldadı karanlık bir sesle. Dudakları çeneme sürtünüyordu. "Burası benim sınırım Çakıltaşı."

Derin, içimi yarıp geçen bir nefes aldım.

"Ben ne buradan yukarıya çıkabilirim," dedi acıyla. "Ne de buradan vazgeçebilirim."

Bazı duygular kalbin içinde şekillenirdi. Karanlığın saltanat sürebilmesi için geceye, güneşin kendini gösterebilmesi için gündüze ihtiyacı vardı. İkisi de aynı gökyüzünde yürüyen ama birbirlerine hiç rastlamayan iki farklı şeydi. Bazı kelimeler aynı olsa bile açtıkları kapılar farklıydı.

Şu an çok farklıydı.

Yavaşça çekildi. İfademi sabit tutmak için çabaladım. Kalbimin göğsümü yırtacakmış gibi hızlı çarpmasına rağmen bir şekilde sakinliğimi koruyabildim.

"Bu da neydi?" diye fısıldadığımda artık gözlerimin içine bakıyordu.

"Hiç."

"Hiç?"

Yavaşça başını salladı. Kara gözleri gecenin içinde parlayan bir bıçaktan farksızdı, bıçağın sivri ucu beni işaret ediyordu.

"Hiç," dedi doğrulamak ister gibi. "Uyumalıyız velet."

Sertçe yutkunup gözlerinin içine baktım. Yavaşça geri çekilip arkama geçti, sırtımı ona dönmemi sağladı ve beni yavaşça göğsüne doğru çekti. Sırtımı onun göğsüne yasladığımda gözlerim artık hemen karşımdaki duvara bakıyordu. Avuç içlerimdeki nemin arttığını hissedebiliyordum. Zaman akmaya başladı, zihnimin içinde eski birkaç anının görüntüsü düştü, yavaş yavaş gözlerim kapanmaya başladığında uykunun bedenimi ele geçirmek üzere olduğunu fark ettim.

Karan bana sanki mümkünmüş gibi biraz daha sokuldu. Sertçe yutkunduğunu duydum, ardından burnunu saçlarımın içine gömdü. Uyku ağır bastığı için bu hareketine herhangi bir tepki veremedim.

Uykunun kollarına çekilmeye başladığımı hissettiğimde dudaklarını saç diplerime bastırdı. Bilincim artık karanlığa batmıştı.

"Yeni doğmuş bir bebek gibi kokuyorsun," dedi kısık bir sesle. "Öyle temiz, öyle cennet."

"Eşek sıpaları!"

Uykumun arasında bazı sesler duyuyordum ama uzun zamandır çekmediğim kadar rahat bir uyku çektiğimden midir bilinmez, gözlerimi açmamak konusunda ısrarcı davranıyordum.

"Vur dedim, siz öldürmüşsünüz!" dedi aynı ses. "Uyanın!" Gözlerimi aralamaya çalışırken içeri uzun sütunlar hâlinde giren güneş ışıkları kirpiklerimin arasından sızarak gözlerimi kavurdu.

"Dede?" Bu uykulu sesin sahibini tanıyordum. Elimi alnımın üzerine koyduktan sonra güneş ışığının gözümü deşmemesi için avuç içlerimi gözlerime siper ettim. Odağıma ilk giren elindeki bastonun ucuyla bizi dürten Yaşar amca olmuştu. Bir an olduğum yer, içinde bulunduğum zaman hepsi su gibi zihnime aktı ve düşüncelerimi ıslattı. Gözlerim aniden irileşti. Karan'ın kollarındaydım.

"Bu ne hâl?" diye sordu Yaşar amca kaşlarını çatarak bize bakarken. "Ahtapot gibi dolamışsın kollarını kıza!"

Utancın sivri bıçağı karnıma saplandı. Zaten hafif terli olan bedenim şimdi cayır cayır yanıyordu. Nasıl bu pozisyonu alabilmiştik hiçbir fikrim yoktu ama Karan'ın sıcak, çıplak göğsünde yatıyordum ve kollarını bedenime sıkıca sarmış, bana tıpkı bir yılan gibi dolanmıştı. Geri çekilmeye çalıştığımı fark ettiğinde kollarını gevşetti ama beni bırakmadı.

"Hâlâ yatıyorlar! Kalkın ulan!" diye bağırıp yatağa bastonuyla vurdu.

Karan uykunun çatlattığı erkeksi sesiyle, "Senin amacın da bizi baş başa bırakmak değil miydi zaten?" diye sordu. Doğrulup sırtını deri yatak başlığına yasladı ve beni serbest bıraktı. "Sabah sabah bu kadar cantanaya gerek yok. Uyuduk dede. Senin için torun yapmadık. Yalnızca uyuduk."

Yanaklarım artan baskıyla zonklamaya başladı. Dönüp ona bir yumruk çakmak istedim ama yapamadım. Tüm bedenim kaskatı kesilmişti. Yaşar amca hakkımda ne düşünecekti şimdi?

"Edepsiz herifin sözlerine bak!" diye bağırdı Yaşar amca. "Şu bastonumu görüyor musun? Kırarım bunu belinde, it herif!" Huysuzca bastonuyla Karan'ın ayaklarına vurdu. "Sarılmış, yılan gibi dolanmış kızın koynuna! Madem bu kadar meraklısın şu kızcağızın koynuna, evlendireyim işte sizi. Yapalım bu yaz düğünü."

Damağıma bulaşan metalik kan tadının sebebini yeni uyanmış olmama bağlamaya çalışsam da Yaşar amcanın söyledikleri üzerimde şok etkisi bırakmıştı şu an.

Karan yataktan kalkarken dedesine tek kelime etmedi. Doğrudan banyoya doğru yürüdü, kapıyı açıp banyoya girdi ve kapıyı çarparak kapadı. Dağılan saçlarımı düzeltmeye çalışırken Yaşar Çakıl gözlerini dikmiş yüzüme bakıyordu. Bir an bakışlarının altında utancım ikiye katlandı, ne söylemem gerektiğini düşündüm ama doğru kelimeler bir türlü dilimin ucuna gelmedi.

"Yalnızca uyuduk," dedim çaresizce.

"Bunu görebiliyorum," dediğinde sesi sakindi. Derin bir nefes alıp gözlerini banyonun kapalı kapısına çevirdi. Gözlerini kısarak kapıya baktı. Banyodan su sesleri yükselmeye başladığında gözlerini tekrar gözlerime çevirdi. "Karan'ın o taraklarda bezi olmadığını biliyorum. Siz bakmayın bana... Ben eski kafalıyım biraz. Yeniçağa ayak uydurmak

biz yaşlılar için sandığınızdan daha zor. Ama kendinizi bizim yerimize koysanız, inanın siz de zorlanırsınız. Düşünsenize, cep telefonu, internet ve hatta elektriksiz bir dünyada yaşadığınızı? Bizim için de şimdiki çağda yaşamak böyle bir şey işte." Güldü. "Ama biliyorum. Diğer gençler gibi değilsiniz. Sizde farklı bir şey var. Sizi bambaşka kılan bir şey."

Yanaklarımın içini dişledim. Başımı yavaşça sallayarak, "Karan öyle biri değil," dedim. Utançtan yerin dibinin de dibindeydim. Daha dip varsa oraya da girebilirdim. "Onun öyle biri olmadığını bildiğim için şu an buradayım. Ona güveniyorum."

Yaşar Çakıl sevecen bir şekilde gülümserken, "Karan'ın kazakları çok değerlidir," dedi üstümdeki kazağa bakarken. "Gülseren Hanım kazaklarını yıkayacağında Karan ona bin tembih eder. Gerçi Karan'ın her şeyi değerlidir. Bir şeyleri erken yaşta kaybettiği için elinde olan her şeyin kıymetini biliyor."

Yutkunamadığımı hissettim.

"Anlıyorum."

"Senin de kıymetini bilecektir."

Diğer Merve omuzlarını düşürürken şu an ikimiz de sessizdik. Yaşar Çakıl genişçe gülümsedi ve omzuma dokunup, "Bunu seni üzmek için söylemedim yahu," dedi tatlı bir şekilde. Sanırım tatlı sıfatı yalnızca bu adamın üzerinde güzel duruyordu. "Dünkü konuştuklarımız..."

"Aramızda," diye tamamladım Yaşar Çakıl'ı. "Karan'a bu konu hakkında tek kelime dahi etmedim. Yemin ederim."

"Teşekkürler kızım." Bana gerçekten içten bir şekilde gülümsedikten sonra, "Hadi," dedi. "Şimdi hep beraber güzel bir kahvaltı yapalım."

Bir an durup bunun iyi bir düşünce olmadığını söylemek istedim, gitmem gerekiyordu ama yine de onu kıramadım ve yataktan kalktım. Yaşar amcayla birlikte odadan ayrıldığımızda üzerimde hâlâ Karan'ın kazağı ve eşofman altı vardı. Üst kattaki lavabolardan birine girip elimi yüzümü yıkadım ve Yaşar amcanın zoruyla onun koluna girip alt kata indim. Gülseren Hanım kahvaltı masasını hazırlıyordu. Bir an beni Yaşar amcanın kolunda görünce duraksadı, gözleri hızlıca üzerimdeki kıyafetlerde dolaştı. Bakışları beni rahatsız edince kaşlarım benden bağımsız çatıldı. Akşam Karan ile hiç hoş şeyler yapmadığımızı düşünüyor gibi bakıyordu. Kendince böyle düşünmek konusunda haklı olabilirdi. Karan'ın kıyafetleriyle onun odasından iniyordum ve tüm geceyi bu evde geçirmiştim, doğruydu, ama en azından düşüncelerini

biraz daha masum yollara sokarak dizginleyebilirdi. Sonuçta aynı yatağa giren her çift sevişmiyordu.

Kazak o kadar büyüktü ki, içinde kaybolmuştum. Kahvaltı masasındaki yerimizi aldık. Yaşar amca en başköşede oturuyordu, Gülseren Hanım beyaz fincanın içine çayı doldururken Yaşar amca elini hafifçe kaldırıp, "Yeterli Gülserenciğim," dedi gülümseyerek. "Teşekkürler kızım."

Kibarlığına, sevecenliğine, birçok şeyine hayran olduğum bir adamdı Yaşar Çakıl.

Karan içeri girdi. Siyah, ilk iki düğmesi açık bir gömlek, altına siyah bir kot pantolon giymişti ve gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmıştı. Kollarına gökyüzünü parlatan şimşekler gibi yayılan damarları çok kalındı. Hemen karşımdaki sandalyeye oturdu, Gülseren Hanım'ın önüne koyduğu kahve kupasını kulpundan tutarken göz göze geldik. Birkaç saniye kahve kupasını öylece tuttu, gözleri gözlerimden ayrılmadı. Bakışlarında farklı bir şey vardı. Gözlerini gözlerimden çekmeden kahvesinden bir yudum aldı.

Bana olan bakışları çok daha farklıydı.

Gülseren Hanım kahvemi önüme koyarken duraksadım, benim kahve içeceğimi nereden biliyordu? Yine de yadırgamadım. Servis tabağındaki peynire çatalımı batırırken Gülseren Hanım bana genişçe gülümsedi, dudaklarım hafifçe kıvrılsa da bu hiç içten bir tebessüm değildi.

"Yarın akşam Rıza'nın evinde bir kokteyl varmış, Karan," dedi Yaşar Çakıl çayından bir yudum alırken.

Karan cevap vermeden dedesine, ee, der gibi baktı.

"Seni de davet etti." Fincanıyla nazikçe beni işaret etti. "Ve tabii ki seni de."

"Kokteyl mi? Bunların da ne yemeği bitiyor ne daveti ne de kokteyli," diye homurdandı diğer Merve sessizce.

Kahvemden bir yudum alıp Karan'a baktım.

Gözlerimden cevabı almışçasına, "Biz katılamayız," dedi. "Yarın akşam birlikte dışarı çıkacağız."

"Nereye gideceksiniz?"

"Car Cemetery'ye."

Duraksadım. Kaşlarımı çatarak ona bakarken kahve kupasının kulpunu onun boğazını sıktığımı hayal ederek sıkıca kavradım. Bana bakarken yavaşça omuz silkti ve kahvesinden bir yudum aldı.

Adam resmen az önce oturduğu yerden yarın dışarı çıkacağımızı ilan etmişti.

Gönderen: Billur Bayraktar
Görüntülü konuşsak olur mu? İşerken yazmak çok zor oluyor (13:26)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Günün her saati işiyor musun sen? Hem altı üstü barda ne giyiliz diye sordum. (13:28)

Gönderen: Billur Bayraktar
Konsantrasyon çok önemli kızım... Hem ben ne bileyim? Takıl işte kafana göre. (13:30)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
İşe yaramazın tekisin. (13:31)

Gönderen: Billur Bayraktar
Yeni mi fark ediyorsun bunu... (13:35)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Geç yazıyorsun. (13:36)

Gönderen: Billur Bayraktar
Çünkü işiyorum. (13:37)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Hâlâ mı? (13:38)

Gönderen: Billur Bayraktar
Bir kere başladın mı duramıyorsun... (13:41)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Cidden hâlâ işiyorsun, öyle mi? (13:42)

Gönderen: Billur Bayraktar
Evet çünkü bu çok eğlenceli. Git ve işe. (13:44)

Telefonu yatağın diğer ucuna fırlatıp gözlerimi tavana diktim. Ne giymem gerektiğini bilmiyordum. Birkaç saniye tavanın pürüzsüz yüzeyini izledikten sonra yan dönüp yanağımı yastığa bastırdım. Billur'un bu konuda bana yardım edemeyeceği çok açıktı. Defne'den de ikinci bir fedakârlık gösterisi yapmasını beklemiyordum açıkçası. Komodinin üzerindeki bardağın içinde duran yarısı içilmiş durgun suyu izlerken ne yapmam gerektiğini sorguluyordum. Büşra'yı arasam bana fikir verirdi

fikir verdikten sonra ve fikir vermeye başlamadan önce bununla ilgili birçok soru soracağını biliyordum.

Car Cemetery bayağı ünlü bir bardı. Şu ana kadar hiç gece kulübü, bar ya da herhangi bir eğlence mekânına gitmemiştim. Lise mezuniyetinden sonra eğlenmek için gittikleri kulübe bile beni çağırma gereği duymamışlardı, gelmeyeceğimi herkes bilirdi çünkü. Gürültüden pek de hoşlanmıyordum. Hâliyle orada nasıl davranılır, ne giyilir pek bilmiyordum. Aslında bu kadar kasmama gerek yoktu. Basit bir şeyler de giyebilirdim.

Saniyeler dakikalara, dakikalar saatlere dönüştüğünde odamın kapısı tıklatılmadan sertçe açıldı. Halam içeri daldığında komodinin üzerinde duran eski abajuru onun kafasına fırlatmak istedim. En nefret ettiğim şeyi yaptığının farkında mıydı? Onun insanların özel hayatına hiç saygısı yoktu.

"Ders çalışmaya gitmek için bizim geleceğimiz günü mü buldun?" diye sordu incecik aldığı kaşlarını çatarken. Üzerinde anneme ait bir eşofman takımı vardı, halam annemden çok daha iri olduğu için eşofman takımı onda dar duruyordu.

Yavaşça doğruldum, bağdaş kurarak yatağın üzerine otururken ona rahatsız olmuş gözlerle baktım. "Senin dal düz girdiğin yer benim odam. Kendi kişisel alanım. Farkında mısın?"

"Destur mu çekeceğim senin odana girerken?"

"Gerekirse," dedim dişlerimin arasından. Halam bana öfkeyle baktığında gözlerimi devirdim. "Sorun ne?"

"Seni her zaman bıraktığım gibi buluyorum," dedi bilmiş bilmiş. "Gittikçe daha da saygısız birisine dönüşüyorsun."

"O zaman bıraktığın gibi kalmıyorum," diye homurdandım.

"Çok konuşma," dedi bana dik dik bakarak. "Zatıâliniz bu akşam yemeğe katılacaklar mı acaba Merve Hanım? Yüzünü görelim!"

"Yüzümü şu an görüyorsun zaten hala," dedim sevimsiz bir şekilde gülümserken. "Ayrıca bilmem farkında mısın ama ben üniversiteye gidiyorum. Çalışmak zorundayım." *Hani senin şu senelerdir sınava giren ama hâlâ hazırlanmaya devam eden kızın gibi ben de çalışmak zorundayım,* diyemedim.

Halam beni süzdü. "Müge üniversite sınavına hazırlanıyor," dedi. Müge onun toz konduramadığı, senelerdir 'üniversite' sınavına hazırlanan biricik kızıydı. "Ama akşam yemeklerine katılıyor."

"Olabilir," dedim umursamadan. "Demek ki yeteri kadar çalışmıyor Müge. Belki akşam yemeklerine katılmasaydı şu an çoktan bir üniversiteye yerleştirilmiş olurdu. Ben bu gece yine Büşralarda yatacağım."

Halamın gözleri kısıldı. "Müge sınavı önemsemiyor mu demek istiyorsun sen? Müge senin gibi başkalarının evinde kalmıyor!" dedi, sesi gergin çıkmıştı. Omuz silktim. Müge'nin hayatı beni ilgilendirmese de onun yaptıklarına birçok kez gözlerimle şahit olmuştum. Halamı kandırarak evden çıkıp gittiğini, her hafta sevgili değiştirip, sevgililerine pahalı alışverişler yaptırdığını ve bana halama söylememem için yalvarsa da geçen yıl bir çocuk aldırdığını biliyordum. Yine de sustum.

"Doğrudur."

"Hem neden Büşra buraya gelmiyor da sen ona gidiyorsun?" diye sordu kuşkucu bir sesle. Ona bomboş gözlerle baktım. Acaba Müge'nin de bu kadar üzerine gidebiliyor muydu? Bir an gerçekten güleceğimi düşündüm. İnsanlar neden önündekine bakmadan etrafındakilere çamur atıyordu? Yaşımın farkında mıydı bu kadın? Şimdi çıkıp gitsem beni kim tutabilirdi?

"Büşra sık sık geliyor zaten. Hep o gelecek diye bir şey yok. Hem ben neden sana açıklama yapmak zorundayım ki?"

Halam sinirle gülerken kollarını göğsünün üzerine topladı.

"Başka bir işler karıştırıyor olmayasın Merve?"

"Kızın gibi mi?" diye fısıldadı diğer Merve ama onu bir şekilde bastırıp gözlerimi kısarak halama bakmaya devam ettim.

Tek kaşım yavaşça havaya kalkarken, "Daha açık olmayı dene," dedim. "Açıkça aklından geçeni söyle."

"Sen çok iyi anladın benim ne demek istediğimi," dedi. "Üniversiteyi bahane edip fingirdeşmeye gitmediğin ne malûm senin? Okula diyerek çıktığın eve hamile dönme sonra!"

"Şşh!" Aniden doğrulup dizlerimin üzerine kalkarken halama öfkeyle baktım. "Orada dur! Düzgün konuş benimle!"

"Edepsiz!" diye bağırdı halam. "Alevini alamadı mı o fingirdeştiklerin senin?"

Avucumu yumruk şekline sokup tırnaklarımı avuç içlerime batırırken dişlerimi sıktım. Gözlerimi sıkıca yumarken dişlerimin arasından, "Çık odamdan," diye fısıldadım. Hâlâ orada dikilmiş bana baktığını biliyordum. "Çık odamdan!" Sesim aniden yükseldiğinde gözlerimi

kimle açtım. Yanan gözlerle ona baktığımda birkaç adım geri gittiğini gördüm.

Eli yavaşça ağzına doğru gitti, avucunu dudaklarına örttü. "Ay üzerine tüyülük sağlık!" dedi dehşet içinde. "Sen var ya azmışsın kızım. İyice bir si..."

"Seni öldürürüm!" Tam yataktan atlıyorken annem odanın kapısını açıp içeri daldı. Halam korkuyla sırtını duvara yaslayıp kocaman gözlerine yayılan dehşetle bana baktığında annemi umursamadan halamın üzerine çullandım. Annem aramıza girdiğinde, "Anne, çekil!" diye bağırdım. "Anne, çekil şuradan!"

Annem beni omuzlarımdan tutarak itmeye çalışırken, "Dur!" dedi korkuyla. "Lütfen dur, dursana Merve!"

"Bırak Dilek!" dedi halam ama sesinden anladığım kadarıyla şu an korkuyordu. "Baban seni uzun zamandır okşamıyor herhâlde?"

"Sor bakalım o kardeşine babalık yapıyor muymuş?" diye bağırdım annem beni tutmak için iterken. Aslında istesem annemi yıkar geçer halama saldırırdım ama işlerin boyutunun değişmesini istemiyordum. Annem için bu evin yaşanılır kalmasını istiyordum, biliyordum ki halama el kaldıracak olursam bana olan kinini anneme kusacak ve zaten zindan olan bu evi anneme tamamen cehenneme çevirecekti. "Oradan bakınca kardeşin ve sen ne görüyorsunuz bilmiyorum ama düşündüğünüz hiçbir boku yemiyorum ben!" diye devam ettim. "Sen önce önündeki kızla ilgilen ondan sonra gel benimle bu şekilde konuş! Terbiyeymiş! Sen benimle bu şekilde konuşurken çok mu terbiyelisin? Senin terbiye anlayışın ne?"

"Merve, tamam annem," dedi annem beni yatağa doğru itmeye çalışırken. Ona karşı koymadım ama boynumdaki damar kabarmış, deli gibi atmaya başlamıştı.

"Ah Dilek ah!" dedi halam. "Senin büyüttüğün kızlardan ne beklenir ki?"

Annemin yüzü acıyla buruşurken, "Ne varmış benim kızlarımda? Lafını bil de konuş abla," dedi.

"Ne varmış annemin büyüttüğü kızlarda?" diye bağırdım, annemin ellerini hâlâ omuzlarımdaydı. "Sen önce kendi büyüttüğüne bak, onun arkasını topla! Sen kimsin de annemin büyüttüğü kızlara laf edebiliyorsun?" Annem ağlamak üzereydi, halam göremese de ben şu an onun yüzünü görebiliyordum. Annemin ellerinin üzerine ellerimi kapatırken

bağırdım. "Çık git odamdan! Kendi kızınla ilgilen, bizimle uğraşma! Hele bir Defne'ye de aynı şekilde davrandığını göreyim, yemin ediyorum ki bu evin kapısının eşiğinden adım attırmam sana!"

Halam yavaşça kapıya doğru yürüdü, eli ayağı titriyordu.

"Nesi varmış benim kızımın? Tırnağı olamazsınız siz onun!"

"Hadi be oradan!" diye bağırdım, dilimin ucuna gelen gerçekleri ısırarak parçaladım. Annesine kızıp Müge'yi yakmak istemiyordum.

"Yapma, bırak," dedi annem boğuk bir sesle. "Bırak konuşsun. Büyümesin bu olay."

Aslında çok daha ağırlarını işittiğim zamanlar olmuştu ama sanırım artık kaldıramıyordum.

"Büyüsün büyüsün," dedi halam kapının kulpunu çevirirken. "Büyüsün. Mehmet hele bir gelsin, bakın o zaman bu evde neler oluyor!"

"Gelsin!" diye bağırdım halama bakarak. "Gelsin kardeşin. Ne yapabileceksiniz?"

"Merve," dedi annem çaresizce. "Ne olursun yapma."

Çatık kaşlarla anneme baktığımda ifadem elimde olmadan yumuşadı. Çaresizlik alnındaki çizgilerin arasına saklanmış, çizgilere düşürdüğü gölgelerle çizgilerin daha derin görünmesine neden olmuştu. Bana bakan açık kahverengi gözlerinde yardım çığlıkları gizliydi, ona elimi uzatmamı ve onu çekip almamı, kurtarmamı bekliyordu sanki. Ama korkuyordu. İçinde bitmek bilmeyen, gün geçtikçe daha da büyüyüp onu yutan bir korku vardı. Bu korkuyu ona eken babamdı. Annemin topraklarında babamın ektiği korku tohumları çoktan çatlamış, yeşermişti. Oysa şimdi istese onu da Defne'yi de alır, bu zindandan farksız evden çıkar giderdim. Gerekirse hem çalışır hem de okurdum, ona da Defne'ye de bakardım. Yakın olmamıza, birbirimizi anlamamıza gerek yoktu. Onlar benim annem ve ablamdı. Bana asla ağır gelmezlerdi ki.

Tüm bunları çekmek zorunda değildik.

Halam, "Ah Dilek ah, edepsiz Dilek, sana yapacağımı bilirim ben. Büyüttüğün kızlara bak, şu kızların hâline bak. Üniversite okuyorlarmış. Güleyim de boşa gitmesin," diye bağırdığında hınçla ileri doğru atıldım ama annem beni durdurdu.

"Neden korkuyorsun?" diye sordum dehşet içinde. "Kimden korkuyorsun?" Sertçe yutkundum. "Nasıl bu kadar korkak olabiliyorsun?" Başımı iki yana sallarken dağılmıştım. "Neden kendini savunmuyorsun? Neden bizi savunmuyorsun?"

Annem gözlerime yıkılmış bir ev gibi baktı. "Merve..."

"Neden?" Tam gözlerinin içine bakarken ikimiz de çaresizdik. "Yanındayım. Yanındayım işte. Görmüyor musun?"

Halam kapıyı çarpıp odamdan çıkmıştı. Annem gözlerini yumup dudaklarını birbirine bastırdığında ben çatık kaşlarla onun yüzünü izliyordum. Halam salonda terör estiriyor, bağırıp çağırıyordu. Uzun kirpikleri zamanın hırpaladığı yüzüne gölgeler indirmişti. Geri çekilip yatağın ucuna oturdum. Gözlerini açıp yüzümü izledi, artık ona değil yere bakıyordum. Hemen önüme yürüdü, dizlerinin üzerine çöküp önüme oturdu. Gözlerimi gözlerine çevirip ifadesiz gözlerle ona baktığımda elini elimin üzerine kapatıp yavaşça okşadı.

"Kırk bir yaşındayım," dedi avucunu elimin üzerine bastırırken. "Deden ve anneannen öldüklerinde sen çok küçüktün." Sertçe yutkundu. "Büyük dayını biliyorsun. Beni kabul etmez. Küçük dayın desen o daha okul okuyor, kendi düzeni bile yok. Bizim bu hayatta babandan başka kimsemiz yok." Derin bir nefes aldı, gözlerim öyle boş bakıyordu ki şu an, bu anlatılmazdı. "Ben de isterdim sizi alıp şu kapıları çarparak çıkıp gitmeyi. İnan isterdim. Ama benim sırtımı yaslayabileceğim bir ailem, tanıdığım yok. Hiç kimsem yok. Okumadım ben. Ayaklarımın üzerine basamadım Merve. Temizlik işlerine gideyim desem, tekne temizleyeyim, ev temizleyeyim, tuvalet temizleyeyim desem... Temizlerim, gocunmam ben bundan. Ağır gelmez. Ama bu zamanda iki genç kıza o parayla nasıl bakarım, nasıl ev geçindiririm ben?"

Durdu, durdum. Gözleri gözlerimin içinde bir cevap aradı. Bir yanım onu haklı bulsa da diğer yanım direniyordu. Onun haklı olduğu yerleri görmek çok acı vericiydi. Halam içeride bir kez daha bağırdı ama ne dediğini anlayamadım. Annem, o bağırdığı an gözlerini yumup dişlerini sıktı. İlk kez olduğundan daha savunmasız göründü gözüme.

"Başka çarem yok benim," dedi kısık sesle. "İnan bana çok aciz hissediyorum."

"Kendini acizleştiren sensin, farkında mısın?" diye sordum yavaşça.

"Bu evde yaşayabilmek için tüm bunlara boyun eğmek zorundayız." Şoka uğramış gözlerle ona baktığımda gözlerini açıp çaresizce bana baktı. "Bakma bana öyle," dedi can çekişir gibi. "Siz okuyup bu evden kurtulacaksınız. O zamana kadar tüm bunlara boyun eğmek zorundayız. Biliyorum, sana göre değil bunlar. Asla boyun eğmeyeceksin. Ama ben... Buna mecburum, tamam mı? Sizin için..."

"Bunu bizim için değil, kendin için yapıyorsun anne," dedim ve ona. Bunu ona söylemek istememiştim ama bu kez hak ettiğini düşünüyordum. Yine de yüzündeki ifadenin paramparça olduğunu gördüm. "Gidecek bir yerin olmadığını, nasılsa bizim kendimizi kurtaracağımızı ama senin hep o adama muhtaç olacağını düşünüyorsun."

"Merve..."

"Anne." Gözlerimi yumdum ve derin bir nefes aldım. Kurulabilecek tüm cümleler rotasını şaşırmış, düşünceler kalbime oturmuştu. "Bence bunu burada keselim. Çünkü ne ben senin bu hâlini hazmetmeye ne de sen benim söylediklerimi duymaya hazırız."

"Merve. Lütfen."

Yüzüne boş boş baktım. "Anne, odamdan çıkar mısın?"

Bir süre sessiz kalıp yüzümü izledi, ardından yavaşça doğrulup kalktı. Odadan çıkana dek oturduğum yerde kımıldamadan boşluğunu izledim. O kapıyı kapadığı an kendimi sırt üstü yatağa devirdim ve gözlerimi tavana diktim. Neden herkes önce kendini düşünüyordu?

Karan siyahın içindeki siyahsa, ben de yaranın içindeki yaraydım.

Ne kadar o şekilde uzanıp tavanı izlemiştim bilmiyordum. Bedenimi zorlayarak yataktan kalktığımda kendimi ceset gibi hissediyordum. Dar paça bir kot, asker yeşili dar, crop bir kazak giyip zaten düz olan saçlarımı taradım. Makyaj yapacak hâlim olmadığından yalnızca bir eyeliner çekip gözlerimin içini siyah kalemle boyadım ve siyah spor ayakkabılarımı giyip odamdan çıktım. Spor ayakkabılarımı yeni almıştım, biriktirdiğim harçlıklar bir işe yaramıştı. Rahat bir ayakkabıydı. Kolumdaki siyah kayışlı saate kısaca baktıktan sonra hızla koridoru kolaçan ettim, halam muhtemelen salondaydı ve sakinleşmişti. Deri ceketimi kolumun iç tarafına asıp evden çıkarken çıkardığım gürültü umurumda dahi olmadı.

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Evden çıktım. Köşedeki kahve dükkânında bir kahve içeceğim. (20:38)

Gönderen: Karan Çakıl

Ben de şimdi çıkıyorum. Seni oradan alırım. (20:40)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Kahvaltıda bahsettiğin barın adresini biliyorum. Ayaklarımla gelebilirim... Hem çok uzak değil, Paspatur Çarşısı yürüyerek en fazla on dakikamı alır. (20:42)

Ayakların da çenen kadar istikrarlı çalışıyorsa kesinlikle on dakikadan önce orada olursun. (20:43)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu

Espri anlayışı olmayan bir yetişkin. (20:44)

Gönderen: Karan Çakıl

Esprinin sözlük anlamını bilmeyen bir ergen. (23:45)

Kahveci dükkânın kapalı olduğunu görünce kaşlarım çatıldı ama umursamadım. Yine de bir kahve tüm bu gerginliğime iyi gelebilirdi. Özdemir abinin kitapçı dükkânı hâlâ açıktı ama kasada duran Özdemir abi değil, boş zamanlarında ona yardımcı olan öğrenci kızdı. Kahve dükkânının önünde dikilmiş camdaki yansımama bakarken derin bir nefes aldım. Hemen arkamda cadde vardı, geçen arabaların ışıkları sırtımda patlıyordu. Aniden arkamda beliren silüet yüzünden az kalsın çığlığı basıyordum.

Arkamdaki kişinin Enis olduğunu fark edince ona boş boş baktım "Aklını mı kaçırdın sen?" diye sordum gergin bir sesle. "Sinsice arkamdan yaklaşmak da ne demek oluyor?"

Enis teslim olur gibi elini havaya kaldırdı, bir elinde kitapçıdan çıktığını anlamama neden olan kitap torbası vardı. Arkasından geçip giden aracın ışığı kısaca yüzünü aydınlattı.

"Seni korkuttum mu?" diye sordu neşeli bir sesle. "Hem kafayı falan mı yedin? Neden camın önünde kendi kendine kendini dövecekmiş gibi bakıyorsun?"

"Şu çocuğu gördüğümde dünyayı terk edip Venüs'te kendi hâlimde bir yaşam sürmek istiyorum," dedi diğer Merve içimden.

"Bundan sana ne acaba?" diye homurdandım. "İstersem kendi kendimi de dövebilirim. Sana ne yani?"

"O kadar kaçırmadın bence keçileri," dedi Enis sırıtarak. "Ee, ne yapıyorsun? Özdemir abinin yanına mı uğrayacaktın?"

"Sen beni sınamak için falan mı geldin akşam akşam?" diye sordum, sıkıntılı nefesimi dışarı verip gözlerimi devirdim. "Kahve içecektim ama kahveci kapalı."

Enis kısaca arkamdaki kapalı kahve dükkânının inik kepenklerine baktıktan sonra aynaya düşen yansımasını izleyerek saçlarını yavaşça

düzeltti. "Gel başka bir yerde içelim," dedi bakışlarını bana çevirirken. Ona alnında antenleri varmış gibi baktım.

"Sen acıktığında beynini mi yiyorsun?" diye sordum ve sırtımı arkasındaki cam kapının göründüğü kepenklere yasladım. "Uğraştırma beni Halkalı. Kaybol." Yavaşça yaklaşıp sırtını tıpkı benim gibi kepenklere yasladı.

"Keyfin yok," dedi kuru bir sesle. İkimiz de hemen karşımızdaki yolun diğer ucunda duran ışıkları yanan camiyi izliyorduk. Caminin yanında bir lise vardı, lisenin güvenlik görevlisi kulübesinin içinde çayını yudumluyordu. "Evdekilerle mi tartıştın?"

Bir an şaşıracakmış gibi hissetsem de bu hissin önüne bir kat daha duvar ördüm.

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedim, buz gibiydim. "Hem gerçekten sinirimi bozuyorsun. Neden benimle uğraşıyorsun ki? Ben yokmuşum gibi davransana. Bunu sana bin kez söyledim."

Enis derin bir nefes aldı. Ardından aldığı o nefesi ağır ağır dışarı verdi. "Senden uzak durmak senin sandığın kadar kolay değil," dedi sakince.

Bu cümle bir an için bana çok tanıdık gelmiş olsa da ilk söyleyen kişinin etkisi çok daha büyük ve yankılı olmuştu içimde. Şu an ise bomboştu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Hiçbir şey hissettirmemişti. Omzumun üzerinden yavaşça Enis'e baktığımda sanki bunu bekliyormuş gibi o da kafasını yavaşça bana doğru çevirdi. Tuhaf bir sessizlik yaşandı.

"Benimle oynuyor musun?" diye sordum sakince.

Sorum onu afallattı. "Seninle neden oynayayım ki?"

"Beni tehdit etmiştin," dedim kollarımı arkaya atıp sırtımı ve belimi kollarıma yaslayarak. Avuç içlerimi kepenklere yasladım. "Senin hakkında pek de iç açıcı şeyler duymadım açıkçası. Üstelik bana o kadar gıcık olmuşken şimdi bir anda böyle yaklaşma çabaların... Bilmiyorum. Üzgünüm ama ben tüm bunları çok yapmacık buluyorum. Eğer oyun oynamak istiyorsan bir başkasını bulman gerekecek Halkalı." Omuz silktim. "Biz birbirimizin kalemi değiliz."

Enis'i gerçekten ilk kez bu kadar şaşkın görüyordum. Kaşlarını çattı, ince boynunun derisinin altından görünen damarlar zonkluyordu. Karan'ın esmer teninin aksine o bir ölü kadar beyazdı.

"Benim hakkımda gerçekten böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. Bunu sorarken sesi savunmasız gelmişti kulağıma.

"Aslında gerçek şu ki... Ben senin hakkında düşünmüyorum bile," dedim acımasızca. Gözlerimi önüme çevirip ıslıklı bir nefes verdim, başımı iki yana sallayarak, "Bence bu oyunu kesmelisin. Sorun o gün voleybol topunu sahaya atmamam mı? Bu çok çocukça," diye homurdandım.

"Sorun o gün topu sahaya atmaman değil Asi," dedi Enis, sesi dümdüzdü. Bakışlarım yavaşça ona doğru kaydı.

"Anlamadım?"

"Sorun o gün topu sahaya atmaman değil."

"Sorun ne o zaman?"

"Sorun o gün senin varlığını fark etmiş olmam."

Enis'in gözlerinin içine baktım. Şu an bile başka bir adamın gözlerine bakarken Karan'ı düşünüyor olmam akılalmaz bir olaydı. "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sorup derin bir nefes aldı.

"Boynuna atlamamı falan mı bekliyorsun?"

Duraksadı.

"Elbette beklemiyorum. Hatta hemen yanında duran kaldırım taşını söküp kafama atmanı bile beklemiştim ama sessiz kalmanı beklemiyordum."

"Eğer istiyorsan bunu yapabilirim." Duraksadı, neyi kastettiğimi sorgular gibi baktı. Onun boynuna atlayacağımı falan düşünmemişti değil mi? Ben kaldırım taşını söküp o taşla onun kafasını yarmaktan söz ediyordum. "Bakma öyle. Kaldırım taşından bahsediyorum. Sökebilirim."

Enis yamuk bir şekilde güldükten sonra, "Gerçekten adının hakkını veriyorsun," dedi. Başını iki yana sallayarak gözlerini önüne çevirdi. "Senin gibi bir kızla daha önce hiç karşılaşmamıştım. Başlarda senin bir falsonu aradım... Yani amacının ilgi çekmek olduğunu düşünmüştüm ama... Sen gerçekten olduğun gibisin Asi. Soğuk bakışların, iğneleyici lafların, hazırcevaplığın, güçlü tavrın... Bilmiyorum. Sanki gerçek değilmişsin gibi."

"Ama gerçeğim," dedim düşünceli bir sesle.

Enis'in gördüğü buzdağının yalnızca görünen kısmıydı. Buzdağının görünmeyen kısmı yaralarla doluydu, hasar neredeyse tüm buz kütlesini devirip, eritecek kadar büyüktü. Bu soğuk bakışların sonradan var olduğunu, aslında sandığı kadar da güçlü olmadığımı bilmiyordu tabii ki. Bilmesini de istemezdim zaten.

"Kesinlikle gerçeksin. Sanırım senden..."

Bir araba tüm farlarını üstümüzde yakarken yüzümü buruşturdum, elimin tersiyle gözlerimi korumaya çalışırken Enis cümlesinin devamını yutarak yüzünü buruşturdu. Kısık gözlerle farların geliş noktasına baktı. Ben de parmaklarımın arasından arabaya bakmaya çalışıyordum ama ışıklar o kadar güçlüydü ki başaramıyordum.

Küfürler dilimin ucuna sıralanırken, "Ne yapıyor bu be?" diye hırladım.

Aynı saniyeler içinde arabanın kapısının açılıp kapandığını işittim ama farlar hâlâ yanıyordu. Bir gölge far ışığını engellercesine önümde durduğunda ışıktan ağrıyan gözlerimi yavaşça aralamaya çalıştım ama karşımda duran silüet ışığın etkisiyle siyah bir gölge gibi görünüyordu. Yüzünü seçemiyordum ama kokusundan tanımıştım.

Sanırım bir gün yüzünü kaybedecek olsa bile onu kokusundan tanırdım.

Gözlerim kör olsa, milyarlarca insanın arasından bile sadece kokusu sayesinde onu bulabilirdim.

"Aptal farlar," diye tısladım dişlerimin arasından. "Beni kör etmek için mi çabalıyorsun sen?"

Cevap vermedi ama bakışlarını yüzümde hissedebiliyordum. Gözlerimi elimin tersiyle ovuşturarak kafamı kaldırdım ve yavaşça ona baktım. Görüntüsü yavaş yavaş netleşmeye başlamıştı ama hâlâ silikti biraz.

Yüzü tamamen odağıma girdiğinde sertleşmiş çenesi, tıpkı siyah bir kasırga gibi bakan kuzguni siyahı gözleriyle karşılaştım. Yeni tıraş olmuş yüzünde keskin ve sert bir ifade vardı. Kısalttığı sakallarına baktım. Dudakları düz bir çizgi hâlinde olmasına rağmen o kadar dolgundu ki, tüm dikkatimi dağıtmayı başarmıştı. Hareket dahi etmeden gözlerini indirmiş doğrudan gözlerimin içine bakarken o kadar ürkütücü görünüyordu ki...

"Senin sorunun ne?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Bizi kör etmek falan mı istiyorsun?"

Yüzü tamamen sertleşti. "Bizi?" dedi sorar gibi. İfadesizliğini korumaya devam ediyordu.

Enis'in meraklı bakışlarını profilimde hissedebiliyordum ama aldırmadım. Kalbim yine ihanet edip hızlanırken öylece Karan'a bakakaldım. Tek kelime edemedim. Şu an kilitlenmiş gibi hissediyordum

kendimi. Gözünün siyah aynasında kendimi gördüm. Bir süre sadece bakıştık. Onun ve kahve dükkânının kepenkleri arasında kalmıştım, ışıkları doğrudan ikimizi hedef almıştı.

"Sorun ne?" diye sordu Enis. Karan'ın sol kaşının yavaşça hareket ettiğini gördüm ama o kadar yavaştı ki belki de bana öyle gelmişti. Çenesi seğirirken gözlerini gözlerimden çekmeden, "Konuşuyoruz," dedi Karan ifadesiz bir sesle. "İkimiz."

"Şu an hiç de konuşuyor gibi görünmüyorsunuz," dedi Enis.

"Peki, bu seni ne kadar ilgilendiriyor?" diye sordu Karan ama bunu sorarken sanki benimle konuşuyor gibi benim gözlerimin içine bakıyordu. Siyah bir gökyüzünü andıran gözlerinin kara bulutlarından yağan kelimeler gözlerimin kaldırımlarına yağıyordu. Beynim tıpkı bir kalp gibi atıyordu. Ve kalbim beynimin yerine düşünüp fikir üretmeye başlamıştı.

Ürkütücü bir yer değişikliğiydi bu.

"İlgilendirmese konuşmazdım herhâlde," dedi Enis meydan okur gibi. Bir anda ortamın gerildiğini fark ettim. Karan artık dişlerini sıkıyor, öldürücü bakışlarını gözlerime perçinleyip, sanki gözlerimde Enis'i görüyormuş gibi yırtıcı bir ifadeyle doğrudan beni hedef alıyordu.

"Eğer ilgilenmeye devam edersen konuşabilecek bir..." Parmaklarım anıden onun göğsüne dokunduğunda Karan dişlerini sıkarak susttu, gözlerini yumup bir süre sessiz kaldı. Parmaklarımın altında atan kalbinin göğsüne indirdiği tekmelerin kalıcı izlerini parmak uçlarımda hissediyordum. Bu mucizevî bir histi.

"Enis, sen git," diyebildim. Enis'in bile ses tonum yüzünden şaşkına döndüğünden emindim. Şu an Karan'ın tehdidinden çok benim incelen ses tonum şaşırtmıştı bence onu. Diğer Merve köşeye çekilirken uzun saçlarının ardından usulca Karan'a baktı. Hükmü altına girmek için Karan'a bakması yetiyordu.

"Ama Asi..."

Karan ismimi duyunca yumduğu gözlerini açtı, dişlerini sıkarak bana öyle bir bakış attı ki, ciddi anlamda kaldırım taşını sökmek Enis'in kafasına fırlatarak çocuğu susturmak istedim. Birkaç ton daha koyulaşan kara gözler yüzüme odaklandı.

"Git," dedim kesin bir sesle.

"Gitmene gerek yok," dedi Karan. "Biz gidiyoruz."

Tam dudaklarım aralanıyordu ki göğsümün üstünde duran bileğimde bir el hissettim. Beni kendine çekerken o kadar insafsızdı ki tutuşunun sertliğinden ziyade, yaydığı hislerin sertliğini hissettim. Gözlerim irileşip, iradem dışında hareket etmeye başladığımda kendi kendime şaşırıyordum.

Karan beni çekiştirerek arabaya doğru sürüklerken Enis'e bakmak istedim ama göreceğim manzaradan memnun kalmayacağımdan da emindim. O yüzden bu isteği bir silgi yardımıyla silip Karan'ın açtığı kapıdan içeri girdim, bedenimi ön koltuğa yerleştirip Enis'e bakmamak için bakışlarımı dizlerimin üstünde duran parmaklarıma düşürdüm. Karan sürücü koltuğuna geçerken sessizdi ama sessizliği mengene altına almış bir tehlikeyi bedenine ikinci bir deri gibi geçirdiğini hissedebilmiştim.

Cip geri geri çıkarken emniyet kemerimi bağladım ama bunu o kadar ağır hareketlerle yapmıştım ki, ben tamamlayana kadar araç düz yolda su gibi akmaya başlamışrı bile. Ön camdan akıp giden trafiği izlerken parmaklarım emniyet kemerinin kayışında dolanıyordu. Trafik çok yoğun değildi, hemen önümüzde iki, üç, yanımızda bir araba ilerliyordu. Şehrin ve araçların ışıkları tavan lambası yanmayan karanlık aracın içini aydınlatmaya yetiyordu.

Sessizdik.

"Sana kendim geleceğimi söylemiştim mesajda," dedim sessizliği bozmak adına. Sokak lambalarının ışıklarının altından geçerken bir aydınlanıp bir karanlığa bürünen yüzüne baktım. Sessizliği rahatsız ediciydi. "Sana kendim geleceğimi söylemiştim," dedim tekrardan. Dişlerimi birbirine bastırdım.

Direksiyonu sıkıca kavradığını fark edince gözüm parmaklarına kaydı. Uzun parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti.

"Küçük bir kız çocuğunun sokakta yalnız başına dolaşmasını istememiştim." Başını iki yana salladı, bana değil altında akıp giden yola bakıyordu. "Pardon," dedi. "Yalnız değildin."

Güzeldi. İnsanın kalbini ağrıtacak kadar güzeldi.

"Birincisi ben küçük bir kız çocuğu değilim. İkincisi o tavır da neyin nesiydi?"

"Birincisi sen küçük bir kız çocuğusun," dedi Karan erkeksi bir sesle. "İkincisi... Hangi tavırdan bahsediyorsun?"

"Linis'e karşı olan tavrından bahsediyorum." Göz ucuyla bana baktı, bakışları buzun sivriltilmiş ucu gibiydi.

"Ona ne zamandan beri adıyla hitap ediyorsun?"

Duraksadım. Onun da duraksadığını hissettim ama bozuntuya vermedi. Bir süre çatık kaşlarla onun profilini izledim. Göğsümde büyüyen, yavaş yavaş tüm benliğime yayılmaya başlayan o tuhaf hissi içimden söküp atamıyordum. Dikkatle onu izlediğimi bildiğine emindim, yine de gözlerini bana değdirmeden aracı kullanmaya devam etti. Siyah, uzun kollu penye kumaştan kazağının kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı, damarlı bileğinde siyah kayışlı bir saat ve siyah deri bir bileklik vardı. Saçlarını çok az kısaltmıştı, bakıldığında fark edilmiyordu bile ama ben onu öyle dikkatli izliyordum ki, fark etmememin imkânı yoktu. Kalın, şişkin pazuları kazağın ince kumaşını zorluyordu resmen.

"İnsanlara ismiyle hitap etmek gayet normal bir şey bence," dedim tekrar konuştuğumda. "Bana ismimle hitap etmediğin için bilmemen normal tabii."

Bakışlarımı hızla ön cama çevirdiğimde bu kez onun bana bakmaya başladığını biliyordum. Bilerek yolu uzatmıştı, arabayla iki dakikada gidilecek yol bitmek bilmiyordu.

"Söz konusu sensin velet. Söz konusu sen olunca gayet normal diye tanımladığın şeyleri hiç normal bulmuyorum ben."

Araç ani bir frenle durdu. Yolun tam ortasındaydık. Telaşla etrafıma bakındıktan sonra, "Ne yapıyorsun?" diye sordum endişeyle. Karan çenemi tutup yüzümü ona doğru çevirdi, dokunduğu yerde yanık izleri bırakıyormuş gibi hissettim. "Sorun ne?" diyebildim kalbim sıkışırken.

"Kolyen nerede?" diye sordu, sesi telaşlı çıkmıştı.

Gözlerim korkuyla irileşirken, "Burada," diye fısıldayıp kazağın altında kalan kolyeyi yavaşça kazağın üzerine doğru çıkardım. Siyah çakıl taşını parmaklarımın arasında tutarken onun gözlerine yayılan o ferahlığı görmek beni etkilemişti. Birkaç saniye kolyeyi izledi.

Arkamızdan korna sesleri yükselmeye başladığında Karan'ın parmakları hâlâ çenemde sabit duruyordu. Dokunduğu yerler çoktan alev almış, uyuşmuş ve tüm sinirlerini kaybedip, hissizleşmişti.

"Karan?" dedim sorar gibi. Yoğun bakışları bana odaklanmış, kulakları çalan kornalara sağır olmuş gibi görünüyordu.

Parmaklarını çenemden çekerken gözlerine yayılan o ifade saniyeler içinde parçalara ayrıldı. Aracı çalıştırıp biraz ilerledikten sonra sola

saptı ve Paspatur Çarşısı'na girdik. Sokak üçe ayrılıyordu. Karan cipini araçlarla kaplı yerde bulduğu bir boşluğa park ederken gözlerimi Hamam Sokağı'na çevirdim. Buranın diğer adı Barlar Sokağı'ydı. İçeride eski bir hamam olduğu için Hamam Sokağı diyenler de vardı ama genelde genç kesimin ve turistlerin eğlendiği bir yerdi. Her arasında iki, üç eğlence mekânı vardı. Araçtan indiğimizde gözlerim etrafı taramaya devam etti. Tıpkı bir labirente benzeyen ve her zaman tıklım tıklım dolu olan sokak şu an daha karanlık ve âdeta ölü gibiydi. Neredeyse tüm dükkânlar kapalı, restoranlar bomboştu.

İlk ara sarraflar, gümüşçüler, bijuterilerle doluydu. İkinci arada hakiki deri mağazası ve hemen yanında hakiki kürk mağazası vardı. Kaşlarımı çatarak mağazaların camlarına tip tip baktım. Karan şu an bana değil, ileriye bakıyordu.

"O katlettiğiniz canlıların hesabını kime vereceksiniz?" diye söylendim mağazanın camına bakarken.

"Hızlandır biraz o küçük ayaklarını."

Onun arkasından boş boş baktım. "Hayvanları katlettiklerinin farkında mısın?"

"Farkındayım," dedi, sesi gergindi. "Ben de bayılmıyorum bu mağazaların önünden geçmeye. Neden hızlı yürüyorum sanıyorsun? Hareket et!"

Onun arkasından tuhaf bir yüz ifadesi yaparak onunla dalga geçtiğimde, sanki ensesinde gözleri varmış gibi, "Ergen," diye homurdandı.

Car Cemetery'nin önüne geldiğimizde duraksadım. Az önceki ölü sokakların aksine burası resmen yanıyordu. Gözlerim mekânı taradı. Car Cemetery yazısının hemen üzerinde bir araba hurdası vardı, sadece ön kaput da olsa inanılmaz şık görünüyordu. Burayı gündüzleri önünden geçerken falan görmüşlüğüm vardı ama geceleri kesinlikle farklı bir yere dönüşüyordu. Yuvarlak ahşap masalar, masaların etrafında hasır tipi sandalyeler kesinlikle mekâna uyumluydu ve gerçekten göz alıcı görünüyordu. Bu muazzam dekorasyon canlı müziğin de ona katılmasıyla birlikte huzur verici bir ahengi kanatlarının arasına yerleştirip, insanların keyfinin üstünde dolanmaya başlıyordu.

"Vay canına!" dedim yazının üstündeki hurda arabaya bakarken. "Çok hoş görünüyor!"

"Beğendin mi?" diye sordu Karan böbürlenerek.

"Böyle yerlerin adamı değil gibi görünüyordun," dedim yüksek sesle. Müzik o kadar kuvvetliydi ki, beni duyması için sesimi yükseltmek zorunda kalmıştım. Masaların hemen yanlarında duran varillerin içinde ateşler yanıyordu.

Karan'ın eli yavaşça belime doğru kaydı, dudaklarını kulağımın kenarına sürterek, "Benim hakkımda bilmediğin daha onlarca şey var," diye fısıldadı. Tenim garip bir uğultuyla sızladı, sertçe yutkundum.

Benim yaşlarımda bir genç dibimizde bitti. "Karan abi!" dedi gülümseyerek. "Hoş geldin abi!"

Karan diğer eliyle genç çocuğun omzunu sıktı. "Hoş buldum genç." Çenesiyle ilerideki masayı işaret etti. Masa sahneye çok yakındı ve kalabalıktan biraz daha uzaktı.

"Hazır bil abi," dedi çocuk. Çocuk birkaç saniyeliğine kaybolduktan sonra Karan'ın işaret ettiği masanın önünde bitti. Parmaklarıyla Karan'a kısa bir işaret yaptı. Karan'ın büyük eli elimin içine kaydı, elimi sıkıca kavradıktan sonra kalabalığın içinde yürümeye başladık. Masaya oturduğumuzda ellerimiz ayrılmıştı ama avuçlarımda hâlâ onun elinin teri vardı.

"Ne içeceksin?" diye sordu Karan hemen karşıma otururken. Kaşlarımı çatıp bakışlarımı masanın parlak ahşap yüzeyine çevirdim.

"Meyve suyu? Soda? Kola?" Bir süre sessizce yüzümü inceledi. "Konuşsana kızım."

"Konuşmuyorum."

"Konuştun ama," dedi, iki parmağı ile burnumu kıstırıp yavaşça sıktı. Nefesim kesilirken gözlerimi kaldırıp ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda kuzguni siyahlarındaki yansımam o kadar duruydu ki... Onun gözlerine bakmak aynaya bakmak gibiydi.

"Bazen gerçekten seni tanıyamıyorum," dedim onun gözlerinin içine bakarak. Müzik yavaşlamıştı ama gitarın ağırlıklı olduğu bir parça çalıyordu. Siyah gözlerinde soru işaretlerini gördüm. Burnumu parmaklarından kurtarırken gözlerimi yavaşça kırpıştırıp bakışlarımı tekrar ona çevirdim. "Bazen gerçekten çok soğuksun. O kadar soğuksun ki, benim buzlarımı bile üşütüyorsun." Durdum. "Bazen de..." Derin bir nefes alıp gözlerimi masanın yüzeyine çevirip bir süre sessiz kaldım. Ardından tekrar gözlerimi ona çevirdim. "Bazen de kırgınlıklarını görüyorum gözlerinde. Ne tuhaf adamsın sen ya. Çözemiyorum seni."

Bir süre sessiz kalsa da gözleri benden ayrılmadı. Gitar sesi aramızdaki bakışmanın etrafında dolaşan tek hareketlilikti belki de. İnsanların varlığı pek umurumuzda değildi. Karan'ın bakışları altında ezildiğimi fark etmiş olsam da gözlerimi onun gözlerinin hapsinden kurtaramıyordum.

Sanki gözlerim onun gözlerinden ayrıldığı an kıyamet kopacaktı. Bedenim tek bir iz bile bırakamadan bu dünyadan silinip yok olacaktı.

Oysa ben bırakabildiğim kadar iz bırakmak istiyordum bu dünyaya.

"Tuhaf olmak güzel bence," dedi sade bir sesle.

"Bence de öyle ama yalnızca tuhaf olmak güzel. Yanına çelişki de eklenince biraz çekilmez oluyor."

Tek kaşı havaya kalkarken, "Ben çelişiyor muyum?" diye sordu, dudakları düz bir çizgi şeklini aldı. "Bence sen görmek istediğin gibi görüyorsun velet. Aslında hep aynı düzlükte ilerliyorum. Yolumdan sapmayı sevmem."

"Bana velet demekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordum gözlerimi kısarak.

"Büyüdüğünde."

Başımı iki yana sallarken, "Büyümek?" diye sordum. "Büyümenin tanımı nedir? On dokuz yaş bile senin için küçük olduğuna göre, bir tanımını da yapman gerek ki büyümek senin için ne anlama geliyor bileyim."

Cevap vermedi.

"Ben de böyle tahmin etmiştim," dedim derin bir nefes alıp ona boş boş bakarken. "Bence artık bana velet demekten vazgeçmelisin."

Yavaşça masanın üzerine abanıp yüzünü yüzüme yaklaştırdığında bir an afallasam da geri çekilmedim ama gözlerim ben daha farkında olmadan irileşmişti. Tatlı kokusunu içime doldururken kirpiklerimin altından ona baktım.

"Sana velet demekten vazgeçmeyeceğim," dedi usulca. "Kaç yaşına gelirsen gel. Sen hep benim veledim olarak kalacaksın Asi Çakıltaşı."

Ürperip geri çekilmeye çalıştığımda parmakları omzuma kaydı, beni masaya doğru çekerken birkaç meraklı gözün üzerimizde dolaştığını hissettim. Bedenim kasıldı, Karan beni kendine çekerken yüzüm onun boynunun girintisine girdi. Boynundaki taze kokuyu içime doldururken bu sıcaklık beni afallatmıştı. Boynu sıcacıktı. Ekmek gibi.

"Anlaşıldı mı?" diye sordu. Fısıltısı boynuma akarken tüm tüylerimin dikildiğini, betimin benzimin attığını hissettim. Midem su kay-

yıldız gibi yanmaya başladığında parmaklarım güçsüzce onun göğsüne dokunmuştu ve onu itmeye çalıştım ama buna engel olarak boynunu yüzüme tamamen yaklaştırıp beni en hassas noktamdan vurdu. Kokusunu almamı sağladı.

"Anlaşıldı mı velet?"

"Tehditkârsın," diye fısıldadım acı çekiyor gibi. "Kesinlikle öylesin."

Neşesi yerine gelmiş gibi bir kez daha, "Anlaşıldı mı?" diye sorduğunda elimi yumruk yapıp güçsüzce göğsüne vurdum.

"Çok kötüsün."

"Sen de öyle."

"Herkes bize bakıyor. Şu an çok saçma görünüyoruz," dedim boğuk bir sesle. "Beni bırakır mısın?"

"Şşşh." Fısıltısı kulak boşluğumda büyüdü. "Sessiz ol velet. Daha inandırıcı oynuyoruz işte. Belki de dedem bir yerlerde bizi gözetliyordur, ha?"

"Kes şunu."

Karan beni biraz daha kendine doğru çekince karnım masaya baskı yaparak biraz sızladı. Aldırmadım. Boynu hafif nemliydi ama sıcacıktı. Burnum boynuna tamamen gömülürken, "Kes şunu," dedim bir kez daha güçsüzce. Sanki çok küçükken bir yıldızım vardı, gökyüzüne her baktığımda onu görürdüm ve o benim umudumdu ama zamanla yıldızım sönmeye, gökyüzünden silinmeye başlamıştı; sonra bu adam gökyüzüne elini uzatıp yıldızıma dokunmuş, yıldızım tekrar yanmaya, gökyüzünde parlamaya başlamıştı.

"O çocukla yakın olmanı istemiyorum," dedi bir çırpıda. Şu an gözlerini göremediğim için büyük bir hüsran içindeydim çünkü sesi o kadar değişik çıkmıştı ki, bu ses tonunun gözlerine farklı bir şekilde yansıdığından emindim.

Dudakları kulağıma, oradan da saçlarıma kaydığında artık tüm gözleri üstümüzde hissedebiliyordum. İnsanlar şu an iki kumru görüyor olabilirdi ama kumrulardan bir tanesi kalp krizi geçirip eşekler cennetini boylamak üzereydi.

"O çocuğun sana Asi demesini istemiyorum." Sertçe yutkundu. "O çocuğa ismiyle seslenmeni istemiyorum." Verdiği sert nefes saç diplerimi yaktı. "O çocuğun seninle ilgilenmesini istemiyorum."

Kalbim artık göğsümde değil boğazımda atıyordu. Tekrar yanmaya başlayan o yıldızın kuyruğundan ateş akıyor, gökyüzü kor renginde ya-

nıyordu. Kokusunu içime doldururken söyledikleri beni sarhoş edecek kadar güçlüydü. Şu âna kadar hiç sarhoş olmamıştım ama sanırım alkol de bedenimde aynı yankıları uyandırırdı.

Karan Çakıl benim ilk sarhoşluğumdu.

"İnsanlar bakıyor."

"Umurumda değil Asi," dedi Karan. Daha derin bir nefes aldı saç diplerimde. "Şu an bizi izleyen hiçbir göz umurumda değil. Umurumda olan sensin."

"Ben mi?"

"Sen mi?" Geri çekildi bir anda. "Ne?"

"Umurunda olan ben miyim?" diye sordum nefesim arsız bir şekilde hızlanırken. Karan bir anda kendi tarafına geçmiş, benden ayrılmıştı. Ciğerlerimde kokusunun boşluğunu hissettim.

Karan aniden ayağa kalkıp, "İçecek bir şeyler alacağım," dedi ve avucunun içini ensesine bastırıp etrafı kolaçan etti. Onu tanımasam benden gözlerini kaçırdığını düşünürdüm... İyi de onu zaten tanımıyordum ki. O paniklemiş miydi?

"Sen ne içeceksin?" diye sordu Karan. Gözleri kısaca bana dokunurken ilk kez bu kadar yüzeysel bakmıştı gözlerimin içine. Normalde incelerdi hep.

"Fark etmez," dedim şaşkınlığımı örtbas etmek istercesine omuz silkerek. "Kafana göre takıl."

Karan hemen karşıdaki bar tezgâhına doğru yürümeye başladı, havlusuyla kadehleri kurulayan çocuk onu fark edince genişçe gülümsedi. Buradaki herkes onu tanıyordu demek ki... Herkes tarafından sevilen bir Karan Çakıl... Kulağa nasıl da yabancı geliyordu.

Gözlerim Karan'ı incelerken Karan'ın görüntüsüne engel olan görüntünün sahibi Funda'dan başkası değildi. Hiç beklenmedik anda kanımın içindeki öfke harlanırken gözlerimi kısarak Funda'ya baktım. Az önce Karan'ın oturduğu ve sıcaklığını bıraktığı yere otururken gözleri doğrudan gözlerimin içine perçinlenmişti.

"Merhaba," dedi bilmiş bir sesle. "Mira'ydı değil mi?"

Yüzüme yapmacık bir gülümseme eklerken ona yumruk atmamak için tırnaklarımı avuç içime sapladım.

"Merve. Ve sen benim adımın ne olduğunu zaten çok iyi biliyorsun," dedim, durup ona kısık gözlerle bakarken gülümsemem yüzüm-

...oldu. Dudaklarım düz bir çizgi hâlini aldı. "Ne istiyorsun?" diye ...hım tehlikeli bir ses tonu kullanarak.

"Karan'ı."

Gözlerimin içine öyle kararlı gözlerle bakıyordu ki, tırnaklarımı ...lerine saplamamak için kendimi tutuyordum. Cevabının getirdiği hissin acıya dökülüşü bir bıçağın kalbe saplanışı gibiydi. Yüzüm tamamen sertleşirken kıza boş boş baktım.

"Karan'ı istiyorum."

"Gerçekten yüzsüzsün, değil mi?"

"Kesinlikle," dedi genişçe gülümserken. "Ve aşkta her zaman yüzsüzler kazanır."

Gürültülü bir parça çalmaya başladığında göz ucuyla Karan'a baktım. Sırtı bize dönüktü ve barmen çocukla bir şeyler konuşuyor gibi bir hali vardı. Funda da baktığım yöne baktı. Karan'ı görünce hayranlıkla iç çekti.

"O kesinlikle ilahî bir varlık," dedi mest olmuş bir sesle.

"Kalk gömelim şuna kafayı. Çok bile sabrettik," dedi diğer Merve sabırsız bir sesle. İlk kez ona bu denli hak veriyordum. Gerçekten çok bile sabretmiştik.

"Gider misin?" diye sordum nazik tutmaya çalıştığım ama ona duyduğum öfkeyi tınısında taşıyan sesimle. Eğer bir salak değilse muhtemelen ses tonumun altında gizlenen mesajları alırdı. Gerçi tam bir salaktı benim gözümde.

"Bir konuya açıklık getirmeden gitmeyeceğim," dedi. Uzun, narçiçeği rengindeki ojeli tırnaklarını masanın yüzeyinde tıkırdattı. "O bana ait ve bana ait kalacak. Ondan yaşça küçük bir kızın onu benden çalmasına izin vermeyeceğim. Sen yetersizsin. Onu doyuma ulaştırabileceğini falan mı sanıyorsun? Ne duygusal ne cinsel ne de başka bir anlamda onu doyuma ulaştıramazsın. Küçücük bir kız çocuğusun. Yirmi yaşlarının başında bir veletsin. Şu hâline bak. Aynaya baktın mı hiç?" Gözleri kısaca beni taradı. "Umutsuz vakasın."

"Karan sana ait değil ve hiçbir zaman sana ait olmadı," dedim acımasız gerçeği yüzüne vurmaktan bir an olsun çekinmeden. Umurumda değildi. İncinecek miydi? İncinsin, önemsemeyecektim bunu. Benim canımı yakmaya çalışan birini ne diye düşünecektim ki?

Biçimli kaşlarını çatarken gözlerini yüzümde dolaştırdı. Dudaklarını birbirine bastırıp bana atabileceği en düşmanca bakışı attı.

"Yanılıyorsun," dedi ciddi bir sesle. "Sana acımasız bir gerçeği söylememi ister misin? Küçük kalbin buna katlanabilecek mi?"

"Durma," dedim omuz silkerek. "Hodri meydan."

"Karan'ın şu âna dek ona yaklaştığım hâlde yatağına almadığı tek kadın benim. Bana dokunmadı. Bunun anlamını hiç düşündün mü? Benim onun gözündeki farkımı..."

Funda'nın cümlesini tamamlamasına izin vermeden tırnaklarımı onun koluna geçirip masanın üstünde dostane bir görüntü çizerek tırnaklarımı etine batırırken tehlikeli bir şekilde gülümsedim. Şu an karşıdan gören biri yalnızca onun elini tuttuğumu düşünebilirdi. Yüzünü buruştururken dehşetle gözlerimin içine baktı.

"Buna fark değil de, *Karan'ın damak zevkine bile uymuyorsun*, diyelim. Fakir tesellisi yapma indirim reyonu ürünü."

Funda'nın gözlerinde şaşkınlığı gördüm. Tırnaklarımı etinden çıkarırken gözlerimi gözlerinden çekmedim. Karan elinde iki kokteyllle masaya doğru döndüğünde Funda yavaşça kalktı ve kalkarken kolundaki etrafına kan oturmuş iz dikkatimi çekti. Dört tane hilâl şeklinde tırnak izi bırakmıştım kızın kolunda.

Karan masadan ayrılan Funda'yı fark edince kaşları çatıldı.

Funda kolunu tutarak kalabalığa karıştı. Karan elindeki kokteylleri masaya bırakıp kalabalığa kısaca göz gezdirdi.

"Onun burada ne işi vardı?" diye sordu gözleri bana kısaca dokunup ardından masaya koyduğu kokteyllere çevrilirken.

"Görmüş, bir merhaba diyeyim demiş," dedim yapmacık bir sesle. "Dalga mı geçiyorsun? Beni tehlike olarak görüyor ve aklınca senden uzaklaştırmaya çalışıyor. Onun için hiçbir tehlike teşkil etmediğimi söylemelisin bence ona. Benimle fazla uğraşmasın."

"Sana kötü bir şey mi söyledi?"

Dişlerimi sıkarak bakışlarımı kokteyllere çevirdim. O kadar gerilmiştim ki, eğer tenime bir bıçak değse, kanım bıçağı sebep bilip dışarı fışkıracaktı. Karan onu isteyen her kadınla o tür şeylerden mi yapıyordu yani? Bunu ona soracak olursam gözünde nasıl bir konuma düşerdim kim bilir? Karan'ın önüme ittiği sarı renkteki kokteylden bir yudum alırken, "Alkol yok, değil mi?" diye sordum.

"Sana ne dedi?" diye sorduktan sonra, "Ne alkolü ya?" diye homurdanarak başını iki yana salladı. "Meyve suyu kokteyli o. Alkol yok içinde. Neyse. Ne dedi sana o demiştim?"

Barmeyin içindeki gülkurusu rengindeki pipeti çevirdikten sonra, benim özel hayatımla alakalı saçma sapan şeyler söyledi. Umurumda değildi. Umursamıştım. Diğer Merve baygın gözlerle yüzüme bakınca ona bakmaktan umursamıştım. Değildi işte. "İlgilenmiyorum yani."

"Sana ne dedi?"

Gözlerimi bayarak, "Seni isteyen her kadınla yattığını ama onunla yatmadığını, onu önemsediğini söyledi. Tamam mı?" deyip kokteylimden bir yudum daha aldım ve gözlerimi farklı bir yöne çevirmeye çalıştım.

Şu an kesinlikle kulaklarıma kadar kızarmıştım.

"Buna inanmadın, değil mi?" diye sordu düz bir sesle. Bir an ihtiyatla bakışlarını ona çevirdim. Göz göze gelirken şarkı ani bir şekilde değişti. Rengârenk ışıklar ağır hareketlerle pistte dolaşmaya başladığında hâlâ göz gözeydik.

"Ne yani, onunla yattın mı?"

Kaan yüzünü buruşturdu. "Hayır aptal," dedi düz bir sesle. "Her önüme gelenle yattığıma inandın mı?"

"Umurumda değil."

"Umurunda olup olmaması da benim umurumda değil zaten. Ben sadece inanıp inanmadığını soruyorum."

Doğrudan gözlerinin içine baktım. Siyah gözlerinde sorgu ve meydan vardı. "İnanmadım," dedim düz bir sesle. "Oldu mu?"

Yüzü gevşerken gözlerindeki sertlik kırılmamıştı. "Oldu," dedi benim gibi düz bir ses tonu kullanarak.

"Sen ne içiyorsun?" diye sordum konuyu dağıtmak ister gibi. "Alkollü mü senin?"

Gözleri kısaca beni süzdükten sonra, "Alkol kullanmıyorum," dedi sakin bir sesle. "Tek kötü alışkanlığım sigaram."

"Hiç mi kullanmıyorsun?"

Bir an yüzündeki ifade sertleşti, dişlerini sıktığını gördüm. Gözlerini masanın yüzeyine dikerken, "Özel günlerde, çok nadir," dedi. "Normalde ağzıma sürdüğüm bir şey değil."

"Buradan bakılınca havuz başında viskisini yudumlayan tiplere benziyorsun," diye itiraf ettim.

Kaan'ın dudakları alayla kıvrıldı. Ne zaman onun gerçekten gülümsediğini görebilecektim? Bunu görmeye ihtiyacım olduğunu düşünerek alaycı gülüşüne bakakaldım.

Bir dudak kıvrımı nasıl olurdu da bu kadar can yakıcı olabilirdi?

Kısa süreli bir sessizlik yaşandığında Karan'ın gözleri etrafta dolaşıyordu. Birkaç kez kalabalığın arasında Funda ile göz göze gelmiştim ama önemsemeden kafamı çevirmiştim.

"Karan abi!" dedi az önceki genç çocuk yanımızda biterken. Karan omzunun üstünden çocuğa bakınca çocuk genişçe gülümsedi ve "Çalarsın artık bir şeyler," diye şakıdı neşeyle.

Karan, "Unut bunu Volkan," dedi tok bir sesle.

"Ama senin bebek burada," dedi Volkan. Karan'ın gözleri parlarken bir anda tekrar çocuğa bakıp, "Ciddi misin?" diye sordu heyecanlı bir sesle.

Kalbim aniden sıkıştı. Bebek kimdi? Karan'ı neden bu kadar heyecanlandırmıştı?

"Evet abi. Yaşar Bey Amca göndermiş. Ben de çalacaksın sanıp sevinmiştim... Gerçi hiç toplum içinde çalmazdın, bu beni şaşırtmıştı zaten."

Kaşlarım çatılırken burada ne döndüğünü anlamaya çalıştım ama benim anlamama fırsat vermeden Karan aniden ayaklandı ve çocukla masadan uzaklaşırken omzunun üstünden bana biraz beklemem için kısa bir işaret yaptı. Kollarımı göğsümün üstüne topladıktan sonra gözlerimle Karan'ı takip etmeye başladım.

Barın farklı bir bölüme açılan kapısından geçtikten sonra ortadan kayboldu. Birkaç saniye içinde elinde siyah parlak bir gitarla kapıdan çıktığında tüm gözler ona çevrildi. Kesinlikle çok havalı görünüyordu, ona bakan insanları zerre umursamadan kararlı adımlarla bana doğru yürüyordu.

Ama yanıma gelmedi.

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken o bir anda sahnenin küçük tümseğinden yukarı zıplayıp elinin tersini kotunun kumaşına sildikten sonra sahnede duran küçük tabureye oturdu. Taburenin önünde mikrofon vardı. Karan bir bacağını dizinin üstüne attıktan hemen sonra gitarı kucağına yerleştirdi ve gözleri tekrar benim gözlerimle buluştu. Sahnenin hemen önünde oturuyordum, sahne biraz tepede durduğu için gözlerimi kaldırarak Karan'a bakmak zorunda kalmıştım.

Kuzguni siyahı gözler bir süre gözlerimde oyalandı.

Mikrofonun yönünü ayarlarken mekândaki tüm sesler kesildi, adının Volkan olduğunu öğrendiğim çocuk bir alkış kopardı ve onu takip

eden saniyelerde içerideki herkes Volkan'a eşlik ederek alkışlamaya başladı.

Karan Çakıl gitarın ilk teline dokunduğunda ruhuma dokunduğunu hissettiren o ses mekânın duvarlarında yankılandı.

"Güzelsin ama garipsin de diye, düşünmüştüm seni ilk gördüğümde." Tok sesi mekânda yankılanırken dudakları mikrofona değiyordu. Parmakları ustaca gitarın tellerine can verirken gözlerini gözlerimden çekmedi ve kalbim büyük bir dehşetle göğsümü tekmelemeye başladı.

"Elinde kartpostallar üstünde kan çiçekleri vardı sanki teninde. Elveda sevgilim, diyorsun. Gideceğim ardıma bakmadan. Bu uzlaşmaz iki kalp bizim, yaralarını yarıştıran."

Derin bir nefes aldığını duydum. Nefesi mikrofonun ucunda yankılanıp kulaklarımın içine, kalbime doldu.

"Sen bana rüzgâr içimde, eser coşarsın derimde. Karanlıkta evine soyundum geldim son kez. Sen bana düşman içimde. Kanar akarsın derimde. Karanlıkta evine geldim. Seninim son kez."

Herkesin büyülenmiş bir şekilde ona baktığının farkındaydım. Dudakları eğreti bir şekilde mikrofona dokunurken gözlerini gözlerimden çekmedi, yüzünde loş bir ışık canlanıp onun uzun kirpiklerini aydınlattı. Işıklar söndürülmüş, tek ışık onun üstüne tutulmuştu. Dudaklarını benden bağımsız aralanırken Karan'ın kaşlarını çattığını gördüm ama umursamadan yavaşça devamını getirdim. Şu an sesimi kimsenin duymadığından emindim, yalnızca Karan'ın dudaklarımdan dökülenleri okuyabildiğini biliyordum. Sessizce gitarı çalarken herkes şarkının devamını ondan bekledi ama yalnızca onun anlayabileceği şekilde ben devam ettim.

"Soğuksun çünkü kırılgansın diye, düşünmüştüm seni ilk gördüğümde. Elinde gitarın, üstünde gökkuşağı vardı gözlerinde. Kör olmuştum ışığından o zaman, yavaş yavaş görüyorum. Göze alıp sensizliği şimdi... Seni terk ediyorum."

Dudağının belli belirsiz yukarı kıvrıldığını gördüm. Gitara yavaşça dokunurken devam etmemi bekler gibi gözlerimin içine baktı. İnsanların onun söylemesini beklediğinden yüzde yüz emindim ama o yalnızca gitarını çalıyordu. Birkaç gözün bana döndüğünü fark ettim,

utanç yanaklarıma kan gibi oturup sıcak bir baskı yaparken derin bir nefes alarak, *"Sen bana rüzgâr içimde, eser coşarsın derimde Karanlıkta evine soyundum geldim son kez. Sen bana düşman içimde Kanar akarsın derimde .. Karanlıkta evine geldim seninim son kez,"* diye mırıldandım gözlerimi Karan'dan çekmeden. Birbirine çarpan ellerin çıkardığı sesleri duyabiliyordum. Bu beni daha da çok utandırmıştı.

Ve Karan son tele bastırırken, *"Güzelsin ama garipsin de diye, düşünmüştüm seni ilk gördüğümde,"* diye fısıldadı.

(Teoman & İrem Candar, Seninim Son Kez)

Karan arabanın kapısını çarparak kapatırken gitarını hemen arka koltuğa attı ve tavan lambasını yakmadan arabanın motorunu çalıştırdı. Arabanın göstergesinde saat sabahın dördünü gösteriyordu. Uykulu gözlerimi elimin tersiyle ovuştururken, "Funda ağlayarak mekândan çıkmıştı, gördün mü?" diye sordum. Kız Karan sahneden inerken ağlayarak mekânı terk etmiş, herkesi şoka uğratmıştı.

"Görmedim," dedi Karan gayet sakin bir sesle.

"Bu saatte eve dönemem," dedim çaresiz bir sesle. "En azından birkaç saat daha yanında kalabilir miyim?"

"Bu saatte eve dönemeyeceğini zaten biliyorum. Sahildeki çorbacıyı sever misin?" Direksiyonu sağa kırdı. "Gerçekten çok iyi çorba yapıyorlar."

"Bu saatte çorba mı?" diye sorup başımı arabanın koltuğuna yasladım. "Midem bulanır benim. Bu saatlerde hiçbir şey yiyemiyorum."

"Yedin mi de biliyorsun?"

"Yemedim ama tahmin edebiliyorum," dedim bilmiş bir sesle. "Hep beni sıkıştırmaya çalışıyorsun."

"Emin ol seni sıkıştırmaya başlamadım. Eğer başlasaydım şu an çok daha farklı şeyler konuşuyor olurduk ve sen küçük patilerinin içindeki keskin pençelerini bana batırmak yerine, bana çenenin altını sevdiriyor olurdun kedicik."

Kaşlarım çatıldı. "Yine başladın işte," diye çıkıştım. "Neden böylesin?"

"Nasılım?" diye sorduğunda omzunun üzerinden bana bakıyordu. Gözlerimiz karanlıkta birbirlerine tutunurken içimde bir şeylerin sar-

...ini hissettim ve bakışlarımı hızla önüme çevirdim. Derin bir ne... alarak bu yoğun hissi toprağın altına gömmeye çalıştım. Ona her ...ığımda sahnedeki görüntüsü gözlerimin önünde can buluyor, bu ...intü beni her defasında büyülüyordu.

"Böyle işte," diye homurdandım. "Hep bir şeyleri ima ediyorsun ...ikçe söylemiyorsun. Soğuksun ama aynı zamanda sende kimse... görmediğine emin olduğum siyah bir şefkat görüyorum."

"Siyah şefkat?" Duraksadığını hissettim.

"Evet," dedim hızlıca. "Siyah şefkat."

"Beni şefkatli mi buluyorsun?" diye sordu. Araba bomboş yolda ...gibi ilerlerken derin bir nefes alarak sokak lambalarının fersiz bir ...ekilde aydınlattığı yolu izlemeye başladım. Sorusunun cevabı belliydi. ...Dilerse onu şefkatli buluyordum. Ama bu şefkat siyahtı.

Simsiyahtı.

"Sana bir soru sordum Çakıltaşı."

"Evet," dedim ona bakmadan. "Şefkatlisin. Simsiyah bir şefkat."

Arabayı ani bir frenle durdururken arka tekerleklerin attığı çığlığı ...ittim ve bir süre arka tekerlekler kendi etrafında dönmeyi sürdürdü. ...Fren çıkardığı ses kalbimin daha da hızlı atmasına neden olurken ...boğazımdaki yumruyu yutmak istercesine sertçe yutkundum. Omzu... üstünden Karan'a baktım. Derin bir nefes aldıktan sonra alev alev ...siyahlarıyla bana baktı. Sokak ışıkları ince sütunlar hâlinde ara... içine dolarken, "Bana neden bunu yapıyorsun?" diye sordu sakin bir sesle.

Beynimdeki şeffaf eller zihnimin içini karıştırdı, onun ne demeye ...çalıştığını anlayabilmek için onla ilgili tüm kaynakları bir bir önüme ...serip, büyük bir arayışın içine girdi. Onu bir türlü anlayamıyordum. ...Kendimi gerçek bir aptal gibi hissetmeye başlamıştım.

"Sana ne yapıyorum?" diye sordum saf saf.

"Bana bunu yapmayı kes," dedi dişlerinin arasından. Gür, kavisli ...kaşları çatılmıştı. Bir an benden nefret ettiğini düşündüm. "Beni şef... katli bulmanı istemiyorum."

Kalbime yumruk yemişim gibi hissettim.

"Ama buluyorum," dedim çaresizce. "Buna engel olamazsın."

"Olurum," derken parmakları direksiyonu öyle sıkı kavramıştı ki, ...korku bedenimde keskin, uzun pençelerini gezdirip beni parçalamakla ...tehdit etti. "Buna engel olurum."

"Bir anda böyle değişmenin nedeni ne?" diye sordum şaşkın bir şekilde. "Seni şefkatli bulmam kötü bir şey mi?"

Direksiyonu daha sıkı kavradı ve parmak boğumları bir ölünün kanı çekilmiş cesedi gibi beyazladı.

"Aklımın içinde dolanan her şeyden habersizsin. Saf küçük bir kız çocuğundan başka hiçbir şey değilsin sen."

Kaşlarım çatıldı. Yol bomboştu, şu an yolun ortasında durmuş birbirimize konusunun hızla saptığı cümleler kurarak, birbirimizin aklını karman çorman ediyorduk. Gerçekten benzediğimizi bir kez daha fark ettim ama bu benzerlik o kadar küçüktü ki... Asla onun gibi olamayacağımı bilmek canımı acıttı.

"Aklının içinde dolananları bana söylersen haberdar olurum," dedim yavaşça. Parmaklarım onun bileğindeki bilekliklere dokundu. Karan bir anda gözlerini yumup dokunuşumu sessizce karşılarken kaşları daha da çatılmıştı. İşaret parmağımla onun bileğine dokunurken yavaşça okşadım ve bunu yaptığım için büyük bir pişmanlık duydum. Karan'ın bedeni kaskatı kesilmişti, sanırım bu dokunuştan pek de hoşlanmamıştı.

"Kirli bir zihnim var ve seni oraya davet edip kirlenmene izin veremem. Bizim bir sınırımız olmalı Asi. Ve sen o sınırı geçmek için ayak diretiyorsun."

Yavaşça yutkunurken boğazım acıdı. Dokunuşumu derinleştirip bileğini sıkıca tuttum, onun avuçlarımın arasındaki bileğinin sıcaklığını nabzının etrafında hissettim. "Seni anlamıyorum," diye fısıldadım usulca.

"Beni ben bile anlamıyorum, kız çocuğu," diye fısıldadı. "Sadece dediğim gibi... Kelebeğin yağmurdan kaçması, kanatlarını yağmurun insafsız damlalarından saklaması gerek."

"Niçin?"

"Uçabilmek için."

Darmadağın olmuş benliğimi bir köşeye iterken diğer Merve de en az benim kadar dağılmıştı. Saçlarını yüzüne örterek gözlerini benden sakladı, dizlerini karnına çekip zihnimdeki köşede küçücük kaldı.

Diğer Merve belki de uçmaktan çoktan vazgeçmişti.

Benim bir yanım hâlâ direniyordu. Kanat çırpmaya ihtiyacım vardı.

"Karan, ben..."

Karan aniden direksiyonu bırakıp bana yönlenirken sırtımı tamamen koltuğa yasladım, koltukla Karan arasında sıkışıp kaldım. Nefesim yumru olup boğazıma takıldı, gözlerimi kısıkça aralayıp yüzüne baktım. Tatlı nefesi yüzüme çarptı, karanlıkta parlayan ve karanlıktan daha da karanlık olan gözlerinin radarına takıldım.

Kuzguni siyah.

Beni alaşağı ediyordu.

"Konuşma," diye fısıldadı gözlerimin içine bakarken. "Kelimelerini dudaklarının arkasına it ve yut."

Sertçe yutkunduğumda sol dudağı küçücük bir kavisle yukarı büküldü, başını uysalca sallayıp elini koltuğun arkasına atarak bana biraz daha yaklaştı. Gözlerinin içine baktım. Tatlı nefesi yüzümün derisini yırtarak parçalarken ben çaresizce onun siyah güneşine baktım.

Gözünün siyah aynasından kendime baktım.

"Çakıltaşı," dedi acı çekiyor gibi. "Sen bana böyle bakınca..." Sustu. Dişlerini sıktığını gördüm. "Çok küçüksün."

"Çok mu?" diye sordum usulca. Sesim acı çekiyor gibi çıkmıştı ve bu beni çok şaşırtmıştı.

"Çok," derken o da benim gibi acı çekiyordu. Bunu hissetmiştim.

Gözlerimi yumup bir süre sessiz kaldım. Nefesi yüzümü yırtıyor, kokusu içime doluyordu. Gözlerimi tekrar aralarken mesafemiz biraz daha kapandı, kalbim kanlı bir savaşın ortasında elinde tek bir silah olmadan öylece üzerine yağan kurşunların önünde durdu.

"Karan..." diye fısıldadım yavaşça.

"O çocukla yakın olmanı istemiyorum Asi."

Bir an şaşırsam da herhangi abartılı bir tepki vermeden, "Neden?" diye sordum.

"Çünkü istemiyorum."

"Ama..."

"Aması yok." Sesi keskindi. "O sıktığımin veledini senin etrafında görmek istemiyorum."

Dudaklarından dökülen küfre şaşırırken bir an geri çekileceğimi sandım ama Karan buna izin vermedi. Alnını alnıma bastırdığında artık burunlarımız birbirine değiyordu. "Saf veledim," diye mırıldandı dudaklarının arasından. "Sınırlarımızı çizmek zorundayız."

Sessiz kaldım. Bu sessizlik bir kanser gibi bağışıklık sistemimi sinsice çökerterek yavaşça içimi çürütüyordu. Karan'ın hırıltılı bir nefes

aldığını işittim. "Şimdi kendi sınırlarıma giriyorum izninle," diye fısıldadıktan sonra dudaklarını çenemle alt dudağımın arasındaki boşluğa bastırdı. Kalbim göğsümü parçalayıp, kanlı damarlarını Karan'ın boynuna dolamak isterken nefesimi tuttum ve gözlerimi yumdum.

Tam şu anda ağlayabilirdim aslında. İlk kez uzun zamandır gözlerimin arkasında saklanan, izini kaybettiğim gözyaşının tuzunu gözümün zarında hissettim ama bunu geri itmeye çalıştım.

Sınırlar...

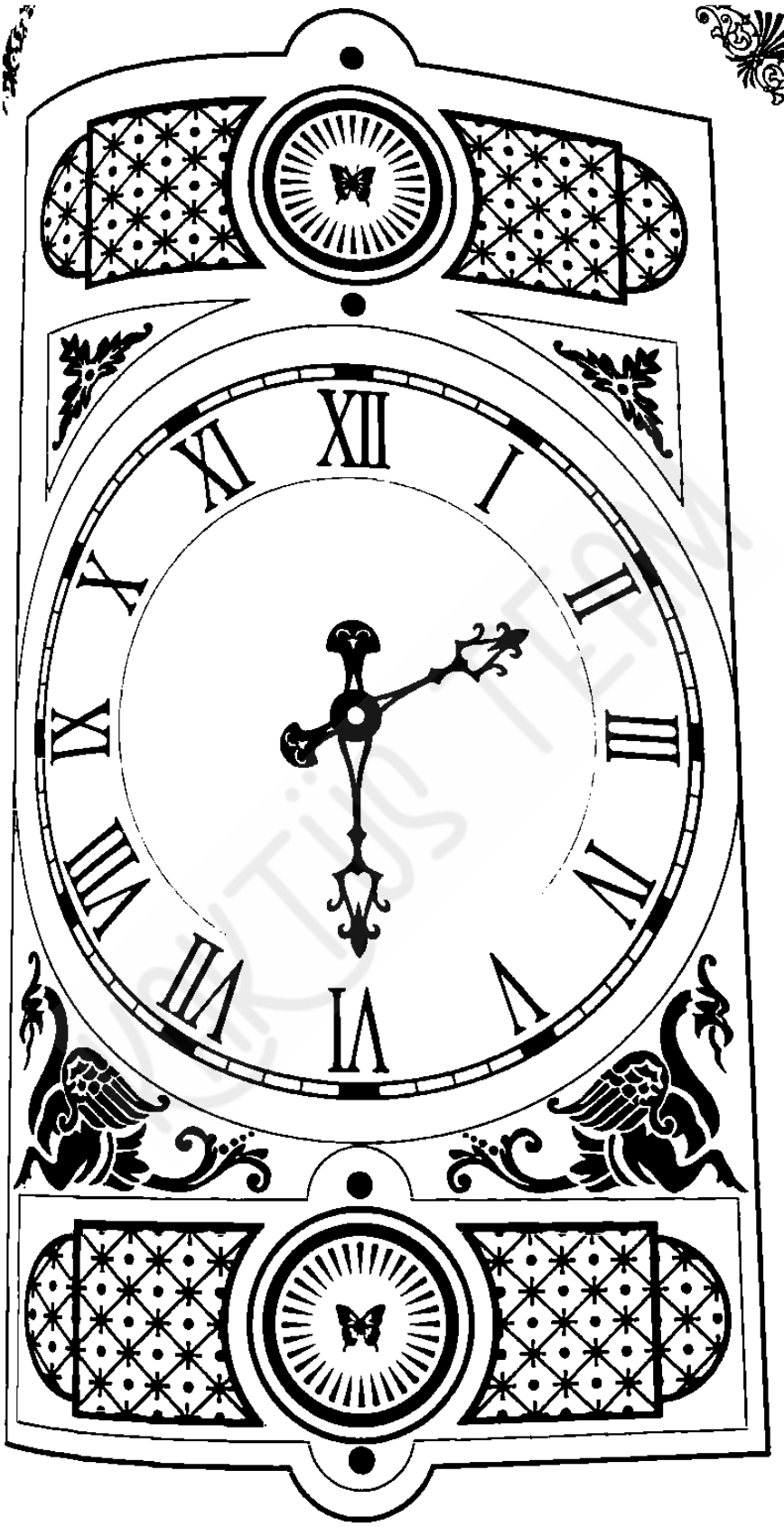
Bu beni dehşete düşürüyordu. Kalbim bunu kabullenmek istemiyordu. Yanında ikinci birini istemiyor olabilirdi ama isteyene kadar uğraşacağımdan da emin olmalıydı. Kendimi ona kabul ettirecektim. Dudaklarını çenemle dudağımın arasındaki kendine ait ilan ettiği o çukurdan çekerken gözlerimiz bir kez daha buluştu.

Sertçe yutkundu ve konuştu. "Senin yanındayken nefes alabildiğimi hissediyorum. Bu çok tuhaf bir şey. Cehennemin içine siyah bir cennet inşa etmek gibi."

"Karan..."

"Yapma Asi," dedi acı çekiyor gibi. Siyah gözleri hüzünle dalgalanan bir gece okyanusu gibi baktı gözlerimin içine. Gözlerindeki kara okyanusta dalgalanan silüetimi gördüm. "Bana öyle bakarak ve o ses tonunu kullanarak adımı söyleme. Yapma." Dişlerini sıkarken kaşlarını çattı. "Durduramam kendimi. Islanır kanatların. Uçamazsın küçüğüm. Yapma."

İlk kez kanatlarımın ıslanmasını diledim.

18. SAHNE

Karanlıkta yaşamaya alışmış, karanlığı seven bir bedene ışık tutarsan, o beden yanardı.

O yüzden belki de Karan gibi birine ihtiyaç duyuyordum. Belki de ben gerçekten yanmaktan korkuyordum.

"Bugün gerçekten çok yorucuydu," dedi Büşra. "Gözlerim ağrıyor. Eve gidince uyuyacağım. Başlayacağım finaline de vizesine de ya. Canım çıkıyor."

"Ben de öyle yapmayı planlıyorum," dedim bezmiş bir sesle.

"O evde uyuyabileceğimizden emin miyiz?" diye sordu diğer Merve esnerken.

Uykum vardı. Hem de çok. Koridor boştu, benim dışımda hiç kimse yoktu. Merdivenleri inmeye başladığımda karşımda sarışını bulmayı beklemiyordum. Adı neydi?

Kız iki basamak yukarı çıkarak hemen önümde dikildi. "N'aber?" diye sordu, samimiyetine şaşırdım. Ben hâlâ kızın adını hatırlamaya çalışıyordum. Halkalı ile birlikte hastaneye gelmişlerdi. O günden sonra onu hiç görmemiştim.

"İyi," dedim yarattığım mesafelerin arkasından başımı uzatarak. "Sorun ne?"

Kızın yüzündeki ifadenin sarsıldığını gördüm ama bunu umursamadım. Ona düz düz bakmaya devam ederken, "Sadece hâlini hatırını sormak istemiştim," dedi çekingen bir sesle. "Beni tanımadın sanırım?"

"Aslında seni tanıdım ama adını hatırlayamıyorum," dedim patrabanak. Açık sözlülüğüm sarışını gülümsetirken, ben ona alık alık bakmaya devam ediyordum.

"Gamze," dedi elini uzatarak. "Adım Gamze."

Önce bana uzanan eline, ardından onun gözlerine baktım. Gözleri kahverengiydi ama dikkatli bakınca içinde sarı yarıklar olduğunu fark etmiştim. Gözlerim tekrar bana uzanan eline indi. Bir süre tereddütte kalmış şekilde kızın eline bakarken kız elini sallayarak bana biraz daha yaklaştırdı.

"Kötü biri değilim. Amacım seni sıkmak da değil."

"O zaman ne?" diye sorarken sesim soğuktu, gözlerimi onun gözlerine çevirdim.

"Arkadaş olmak."

"Arkadaş canlısı değilim," dedim düz bir şekilde. "Yerinde olsam boşuna zamanımı harcamazdım."

Kız bir adım geri indiği basamakta tek ayağının üstünde durup başını sol omzuna düşürürken dudaklarını büzdü. "Kötü bir düşünceyle yaklaşmadım, yemin ederim," dedi.

"Öyle bir düşünceyle yaklaştığını düşünmedim zaten."

Gamze yanaklarının içini şişirirken, "Sana yaklaşmak bu kadar mı zor?" diye sordu. Yüzünde hayal kırıklığına uğramış gibi bir ifade belirmişti ama sesinde vazgeçmeyeceğini belli eden bir tını vardı. Dikkafalı insanlardan nefret ettiğimi hatırladım ve gözlerimi devirerek, "Bak, uykum var ve evime gitmek istiyorum," dedim bezmiş bir sesle.

"Telefon numaranı verdikten sonra evine gidebilirsin," dedi genişçe gülümserken. Bir an gerçekten karşımdakinin kim olduğunu umursamadan gerilmek ve uçan tekmeyi ağzına geçirmek istedim ama bu yalnızca gözümün önünde canlanan bir hayalden ileriye geçememişti. Diğer Merve'nin hayalimi izlerken kıkırdadığını işittim.

"Sen vazgeçmek nedir bilmiyor olabilirsin ama benim de senden bir farkım yok sarışın," dedim dişlerimin arasından. "Seni kırmak istemiyorum ama çok üstüme gelirsen kendin tökezler çarparsın duvarıma. Benim kırmama gerek kalmadan kendi kendini kırarsın. Enis için konuşmaya çalıştığının farkındayım. O mu zorluyor seni?"

Kızın kahverengi gözleri irileşirken, "Vay canına," dedi büyülenmiş gibi. Derdi neydi bu manyağın? "Gerçekten de insanlar isimlerini ya-

...yorum. Annecannem böyle dediğinde ona pek inanmamıştım. Enis için değil, kendim için arkadaşın olmak istiyorum."

Gözlerimi devirip yanaklarımın içini şişirdikten sonra kızı yok sayarak yanından sıyrılıp geçtim. Kayan çantamı düzeltirken kaşlarım yeniden çatılmıştı. O kadar çok kaş çatıyordum ki yüz kaslarım ağrıyordu bazen.

Kızın arkamdan, "Enis'in seni neden kafaya taktığını yavaş yavaş anlayabiliyorum aslında," dediğini duydum ama bunu duymazdan geldim. Şu an Enis hakkında düşünmek istemiyordum. Geçen gece olanlardan sonra onu görmemiştim ve görmek de istemiyordum açıkçası.

Düşüncelerin satırı zihnime vurulurken hızla okuldan uzaklaştım.

Kahvecinin kapısını iterek içeri girdiğimde taze çekilmiş kahvenin huzur veren kokusunu içime çektim. Kahve çekirdeklerinin içinde olduğu öğütücüye kısa göz gezdirdim.

Yaşlı adam oturduğu masanın arkasından genişçe gülümserken, "Her zamankinden mi?" diye sordu beni şaşırtarak. Hızlıca başımı sallarken adamın yüzündeki gülümseme daha da büyümüştü.

Büyük karton bir kutu aldı. Kutunun içine doldurduğu kahvenin aromasını hazırladıktan sonra kahveyi tezgâhın üstüne koyarak, "Karan nerede?" diye sordu bir anda.

Şaşkınlık gözlerimin içine mürekkebini dağıtırken, "Bilmiyorum," diyebildim.

Adam gülümsemesini soldurmadan, "Bu benden olsun," dedi sevecen bir sesle. "Her zaman benim kahvelerimi içiyorsun. Bunu bir teşekkür olarak kabul et."

"Olmaz öyle şey," dedim kaşlarımı çatarak. "Lütfen." Ellerim çantamın içindeki cüzdanıma giderken adam elini uzatarak beni durdurdu ve yüzündeki gülümseme silindi.

"Lütfen," dedi tıpkı benim gibi. "Bu müessesemizin bir ikramı olsun. Hep buradan içiyorsun. Bunu bir teşekkür olarak kabul etmeni istiyorum, kızım."

"Ama..."

"Lütfen. Bu seferlik böyle olsun, ha?"

"Pekâlâ," diye fısıldadım, gözlerimi tezgâhın üstündeki kahve kutusuna çevirmiştim. "Teşekkür ediyorum o zaman." Parmaklarım sıcak kutunun yüzeyini sıkıca kavradı, adam hemen yan taraftaki kurabiye kutusunu açtı ve bir kese kâğıdının içine birkaç kurabiye koyduktan

sonra elime tutuşturdu. Şaşkın şaşkın adama bakarken, "Hep şekersiz kahve içiyorsun. Şekersiz kahvenin yanında kurabiye iyi gider," diye açıklamada bulundu.

"Ben tatlı şeylerden hoşlanmam," dedim kibarca. "Buna gerek yoktu."

"Bu ay kurabiyesi. Karan da tatlı şeylerden hiç hoşlanmazdı. Ama ay kurabiyesini yedikten sonra sık sık buraya uğrayıp ay kurabiyesi almaya başladı. Bence bir denemelisin."

"Al çabuk," dedi diğer Merve heyecanlanarak. *"Onun sevdiği bir şeyin tadı kötü olamaz."*

Bir süre elimdeki kese kâğıdına baktıktan sonra, "Pekâlâ," dedim şaşkınlığımı gizlemeye çalışarak. "Tekrar teşekkürler. İyi günler."

"İyi günler güzel kızım," dedi adam.

Elimde kahve kutusu ve kese kâğıdının içindeki kurabiyelerle caddeye çıktıktan sonra hızla karşıdan karşıya geçtim ve caminin arkasındaki yüksek kaldırım taşına oturdum. Kahvemden bir yudum alıp kese kâğıdını açtım. Buram buram taze kurabiye kokusu burnuma çarparken kokusu bu denli güzel olan bir şeyin tadını gerçekten merak etmiştim.

Hilâl şeklindeki ay kurabiyesinden bir tane aldıktan sonra kurabiyeyi ısırdım, kurabiye ağzımda parçalandı, bir an bu yabancı tadı yadırgadı dilim. Tatlıydı ama çok da rahatsız edici değildi. Demek bunu yiyordu ha?

Kahvemden büyük bir yudum daha aldıktan sonra kurabiyeden bir lokma daha aldım ve uyumu yakaladım. İki tadın damağımda ettiği dansın ahengine kapıldım. Bu mümkün olabilir miydi? Gerçekten lezzetliydi. Karan Çakıl'ın damak zevki... Bunu keşfettiğimi düşünerek neşelendim ve kurabiyeleri hızlı bir şekilde yiyerek kahvemi içtim.

Bir süre sonra boşalan kese kâğıdına bakarken yanaklarım ısındı. Hepsini silip süpürmüştüm resmen. Kahvemin son yudumunu da içtikten sonra oturduğum yerden kalkıp çöplerimi de beraberinde yanıma alarak yürümeye başladım. Hâlâ biraz uykum vardı, artık kafein pek bir işe yaramıyordu, bedenim kafeine karşı bağışıklık oluşturmuş olsa gerekti. Yol kenarındaki çöp konteynırına elimdekileri attıktan sonra karşıdan karşıya geçip ara sokaklardan birine daldım. Her zaman kullandığım bir yol sayılmazdı ama yolumu biraz uzatmak istiyordum. Yürüyüş uykumu açabilirdi. Sokağın ortasında yürürken hemen kenara park edilmiş, tanıdık görünen o araba dikkatimi çektiğinde adımlarım

yaşladı. Sanki ayak parmaklarımın aralarına dikilmiş küçük jiletler vardı ve attığım her adım parmaklarımın parçalanmasına neden oluyordu. Arabanın ön camından görünen iki silüet adımlarımın tamamen durmasına neden oldu. Bu arabayı da, direksiyonun başında oturan adamı da tanıyordum.

Babam.

Ucu saplandığı bedenlerden akıttığı kanın içinde yaşamaya alıştığından merhamete körelmiş bir bıçak, acımasızca karnıma saplandığında, önüme döşenmiş kaldırım taşlarının, cehennemin cennetten ayrıldığı o köprü olduğunu, hemen çizgilerin kenarlarında kor ateşlerin yandığını düşündüm. Bir adım atsam o ateşin içine düşecektim.

Ön koltukta, annemin oturması gereken o koltukta yabancı bir kadın oturuyordu. O yabancı kadına gülümsüyordu. O kadına, şu âna kadar bize hiç gülümsemediği kadar içten, sıcak ve şefkat dolu bir biçimde gülümsüyordu.

Kadının siyah, dalgalı saçları yüzünün yarısını örttüğü için yüzünü göremiyordum. Biri yüzümün önüne bir ayna koymuş, yaklaşıp kendimi incelememi istemiş, burnumun ucu aynanın soğuk camına değdiği anda da aynayı patlatarak yüzümde parçalanmasını sağlamıştı.

Ayaklarımdan yere çakıldım. Babam büyük elini kadının saçlarına yaklaştırdığında kalbim anlam veremediğim bir basınçla sıkıştı. Kadın yüksek sesle kahkaha atarak babama doğru yaklaştı, aracın kapıları sımsıkı kapalı olmasına rağmen onun o abartılı kahkahasını duyabilmiştim. Sanki o kahkaha, yüzümde parçalanan aynanın parçalanırken çıkardığı o sesti. Avuçlarımı yumruk hâline getirdim. Her insanın kalbi yumruğu kadardı, güldüm, kalbimi avucumun oluşturduğu yumruğa gömdüm, tırnaklarımı mezar taşı olarak kalbimin üzerine diktim. Babam kadını boynuna doğru yatırdı, ardından bakışları yavaşça ön cama kaydı ve tam o sırada birbirine benzeyen gözlerimiz birbirini buldu.

Benim gözlerime yayılan acının aksine, onun gözlerine yayılan tek şey endişeydi.

Bir adım geriye atarken dişlerimi sıktım, gözlerimi onun gözlerinden ayıramıyordum şu an. Kadını yavaşça ittiğinde dudakları hareket etti, kadın hızla yüzünü dizlerine doğru gömdü. Başımı iki yana sallarken gülsem mi yoksa ağlasam mı şaşırmıştım. Hızla arkamı döndüğüm an aracın çarparak kapanan kapısının sesini duydum ama dönüp arkama bakmadım.

"Merve!" diye bağırdı arkamdan. Ona bakmadan sokağın diğer ucuna doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Arkamdan geldiğini biliyordum. "Merve, beklesene!"

Beni aniden dirseğimin altından tutup kendine doğru çevirdiğinde gözlerime yayılan o ruhsuz ifade tüm yüzüme dağıldı. "Eve mi gidiyorsun?" diye sordu alakasız bir şekilde.

Bir süre sessizce onun yüzünü izledim.

"Evet."

"Birlikte gidelim," dedi hiç beklemediğim bir şekilde. Aracının kapısı tekrar açılıp kapandı. Sırtı bize dönük olan kadın araçtan yavaşça uzaklaşıp sokağın bir diğer ucuna doğru yürümeye başladığında dişlerimi sıktım. "Halanla kavga etmişsin, onun hakkında da konuşuruz hem."

Kızını önemseyen baba numarası? Midem bulanıyordu.

"Annemin oturduğu koltukta başka bir kadının oturduğunu gördükten sonra beni öldüreceğini bilsem o arabaya binmem," dedim tükürür gibi. Kahverengi gözlerindeki endişe yerini şaşkınlığa devretti, dudakları aralandı ama hiçbir şey söylemesine izin vermeden diğer elimi kaldırıp avucumu açtım ve aramıza sokup onu susturdum. "Senden bana herhangi bir açıklama yapmanı beklemiyorum." Kolumu sertçe çekip onun avucundan kurtardım. "Sen bu kolu yalnızca dayak atacağın zaman böyle tutarsın. *Eve birlikte gidelim*, demek için değil."

"Anlamıyorsun," dediğinde birkaç adım gerileyerek ondan uzaklaştım. Rüzgârın yüzüme yapıştırdığı siyah saçlarımı geriye doğru atıp kulağımın arkasına sıkıştırdım.

"Neyi anlamıyorum?" diye sordum, sesim bu kuru rüzgârdan farksızdı.

"Her şeyi görmek istediğin gibi görüyorsun," diye açıklamada bulundu. "Kendini hiç benim yerime koymuyorsun."

"Biraz önceki kadını da görmek istediğim için mi gördüm?" diye bağırdım bir anda. Sesimin tonunu ayarlayamamıştım. Babam kelimesine sığdırmaya çalıştığım adam bir adım gerilerken yüzünde darmadağın olmuş bir ifade vardı ama buna rağmen hâlâ aynıydı. "Sen beni küçük bir kız çocuğu olarak görüyor olabilirsin ama artık her şeyi idrak edebilecek yaştayım ben! Hoş, sana sorsam yaşımın kaç olduğunu bile bilmezsin sen. Sen benimle ilgili hiçbir şeyi bilmiyorsun! Ama biliyor musun, benim de umurumda değil artık. Senden öğrendim bu umur-

cesaretliği ben. Sen aşıladın bana! Belki de bana verdiğin en güzel şeydi bu şu ana dek. Canımı yaktı ama kendimi nasıl koruyacağımı öğretti bana. Sen ve senin gibiler çocuk yapmadan önce oturup düşünmeli! Senin gibiler yüzünden bir nesil sevgiyi yalnızca okuduğu kitaplarda, izlediği filmlerde gördüğü kadar biliyor!" Ellerimi saçlarımdan geçirdikten sonra başımı iki yana salladım. "Sen yalnızca annemi değil, hepimizi aldatıyorsun. Hani bana sorup duruyorsun ya, *benden nefret mi ediyorsun*, diye. Ve ben, senden nefret bile edemiyorum. Çünkü o yüce duyguyu hak etmiyorsun."

Koşar adımlarla ondan uzaklaşırken hiçbir şey söylemedi. Arkamdan gelmesini, belki de tekrar beni hırpalamasını beklemiştim ama yapmamıştı. Korna seslerinin arasından sıyrılıp karşıdan karşıya geçerken az önce yediğim kurabiyeler midemde zifte dönüşmüştü sanki. Gözlerim değil, göz altlarım yanıyordu. Bunun nedeninin soğuk hava olmasını diledim. Ben siyah okyanusun ortasında kalmış küçük bir kayıktım. Dalgalar kayığımı devirebilecek kadar kuvvetli değildi, çünkü benim kayığım küçüktü ama güçlüydü. Bu kayığı benden başkası devirmezdi. Kayığımın her bir tahtasını kendi ellerimi kanatarak, çivileri parmaklarıma batırarak çakmıştım. Gücümün içinde emeğim, emeğimin içinde gücüm vardı. Ve şimdi ortasında dalgalar eşliğinde hareket eden kayığımı devirmek, kendimi sonsuz ölüm soğuğunun kollarına bırakarak, en dibe batmak istiyordum. Siyah okyanusun dibinde sonsuz bir hissizlik. İstediğim buydu.

Kendi kendini batıran o kayık olmak istiyordum.

Siyah bulutlar Fethiye'nin dar gökyüzündeki yerlerini yavaşça almaya başladığında, yaklaşan fırtınanın habercisi şimşekler dağların uçlarını renklendirerek çakmaya başlamıştı bile. Özdemir abinin kitapçısının kapısını açarken rüzgâr çanlarının tatlı tıngırtısını dinledim. Özdemir abi kasada yeni romanını okuyor, yanında çalışan öğrenci kız ahşap raflardaki dağınık kitapları düzenliyordu. Nefes almak istedim. Kafamı kaldırıp tavanda yanan eski avizeye baktım, sertçe yutkundum, yavaşça yıkıldım ama çaktırmadım.

Gözlerimi Özdemir abiye çevirdiğimde onun da gözleri beni buldu ve dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Kapıyı açarken sesini yükselten rüzgâr çanları hâlâ tıngırdıyordu. Dudaklarımı yukarı kıvırmaya çabaladım ama sanırım yapamadım, gözleri gözlerimde dolaştıktan sonra yavaşça kitabına baktı. Ahşap rafların arasında ilerlemeye başla-

dım, bir elim kalbimin üzerindeydi ve düzensiz nefesler alıp veriyordum. Sertçe yutkundum ve kendimi toparladım.

Parmaklarım raflardaki eski görünümlü ciltli kitapların üzerinde dolaşmaya başladı. Kitaplara dokunarak ilerlemeye devam ederken kitaplardan yapılmış patika yolları parmaklarımla aştım. Yanaklarımın içini havayla doldurup derin bir of çekerken parmaklarım siyah ciltli bir kitabın üstünde bir başka parmağın varlığıyla bütünleşti ve yabancı parmaklar parmaklarıma dokunurken bakışlarım mekanik bir hareketle parmakların sahibini buldu.

Karan Çakıl.

Ona çökmüş bir evin altında kalmışım gibi baktığımda, siyah gözler her şeye rağmen o harabenin içine girebilecek kadar kararlı bakıyordu. Kalbim bir anda geri çekildi, tüm hızıyla göğsüme tekmesini savurdu. Kalbim çok gaddardı. Bir adım geri çekilirken parmaklarımı kitabın üstünden çekmeden irileşmiş gözlerle Karan Çakıl'a baktım. Koyu lacivert bir kazak, altına siyah bir kot pantolon giymişti. Ayakkabılarına bir servet ödediğine yemin edebilirdim çünkü şu âna dek bir eşini daha görmediğim bir ayakkabıydı. Lükstü. Onu incelerken diğer elim yumruk şeklindeydi, ne zamandan beri yumruğumu sıkıyordum, hatırlamıyordum.

"Sen burada ne arıyorsun?" diye sordum şaşkına uğramış bir sesle.

"Kitap?" dedi Karan sorar gibi.

"Ha, tesadüf yani bu?"

"Yok, takıntılı bir sapığım ben. Seni takip ediyorum," dedi Karan gayet normal bir şeyden bahsediyormuş gibi. Kaşlarımı çarttığımda başını iki yana sallayarak, "O kaşlarını böyle çatmaya devam edersen erken yaşta kırışacaksın, benden demesi Çakıltaşı," dedi ve elimin altındaki ciltli kitabı çekip avuçlarının arasına aldı.

"Senden beklerim ben," diye homurdandım ağzımın içinden. Ciddi miydim? Neyi beklerdim? Adamın işi gücü yoktu beni takip edecekti zaten. Sadrazamın sol parmağıydım ben çünkü.

Siyah gözler bir süre sessizce yüzümü inceledi. Bir an birkaç dakika önce yaşananları gözlerimden izleyebileceğini düşünüp endişeyle sertçe yutkundum. Gözleri kısaca boynumdaki çakıl taşı kolyesine takıldıktan sonra derin bir nefes alarak konuştu.

"Köşede saklı kalmış küçük kitapçıları tercih ederim," dedi kitabı tekrar rafa koyarken. "Zaten Fethiye'de çok dükkân yok böyle."

Başımı salladım.

"Anladım."

Cevap vermedi ama ilgiyle yüzümü izliyordu. Yanaklarıma oturan kanı sesine lanet ederek, "Görüşürüz o zaman," dedim ve hemen yanından geçerek diğer raflara yöneldim.

En yüksek raftaki siyah ciltli kitaba takıldı gözlerim. Ona ulaşmak için parmak uçlarımda yükseldim ama gerçekten bayağı yüksekti. Yüzümü buruşturarak tamamen parmak uçlarıma yüklenip kitaba ulaşmaya çalıştım. Ensemde bir sıcaklık hissettiğimde bir an geriye doğru düşeceğimi düşündüm, parmak uçlarımdaki kuvvet çekildi, sırtım geniş bir şeye çarptı. Kaslı bir kol yanağıma sürtünerek en üst raftaki kitaba uzandı.

Çenesini saçlarıma bastırırken, "Bücürük," diye fısıldadı usulca. Nabzım boynumda, nefes boşluğumda ve hatta dudaklarımda atıyordu şu an. Karan siyah ciltli kitabı raftan aldıktan sonra çenesini saç diplerimden çekmeden kitabı avucuma bıraktı. "İşte burada," dedi kısık bir sesle.

Sırtım Karan'ın göğsüne yaslı bir şekilde kitabın kapağını açtım, sakin kalmaya çalışarak ön sözünü okumaya başladım. Kelimeler birbirine girmiş, harflerin mürekkebi akmış gibi görünüyordu gözüme. Okuduğumdan hiçbir şey anlayamıyordum. Şu an aklım fikrim sırtıma değen kaslı göğüste, saç diplerimi ısıran sıcak nefesteydi. Neden çekilmiyordu? Ya da neden çekilmiyordum?

"Ön sözleri okumayı hiç sevmem," diye fısıldadı yavaşça. "Sıkıcı oluyor."

"Ön sözler kitapların belki de en önemli sayfalarıdır," diye mırıldandım titrek bir sesle. Önemli olmasına önemliydi ama benim şu an okuyamadığımdan bir haberdi tabii.

Bedenini bana biraz daha yaslayarak çenesini saç diplerime sürttü. "Hım," diye mırıldandı ilgili bir sesle. "Bir dahakine ben de okurum o zaman."

"Okumalısın," dedim saçmalayarak. Amacım olduğum konumu dert etmemeye çalışmaktı aslında. Ama ne mümkündü? Adam dağ gibi arkamda dikiliyordu.

Sertçe yutkundu. "Okurum."

"İyi."

Onun arkamdan çekilmesi için bildiğim tüm duaları ediyordum ama çekilmiyordu. Ben de çekilemiyordum ki. Sanki sırtımda bir mıknatıs vardı, göğsündeki mıknatısa yapışmıştı.

"Evet," dedi kısık sesle. "Ay kurabiyesi almışsın bugün."

"Evet," diyebildim. Belli ki hain kahveci tonton ispiyonlamıştı beni.

"Beğendin mi peki tadını?" diye sorduğunda onun da gözlerinin ön sözü takip ettiğini fark ettim. Aramızdaki boy farkı bu kadar fazla mıydı gerçekten? Adam çenesini kafama koymuş, elimdeki kitabın ön sözünü gayet rahat bir şekilde okuyordu şu an. *Sırık.*

"Güzelmiş," diye itiraf ettim. "Pek tatlı yemem. Aram yoktur tatlıyla ama ay kurabiyelerini sevdim. Sanırım onlar bir istisna olabilir."

"Benim de tatlı şeylerle aram yoktur ama uzun zamandır seninle takılıyorum," dedi bir anda. "Büyük ironi."

Kaşlarımı çatarken kitabın kapağını sert bir şekilde kapatarak omzumun üstünden ona bakmaya çalıştım, yüzüm onun eşsiz kokusunu zimmetlediği zarif boynuna sürtündü. Yanaklarım yanarken şu an önemli olan bu sürtünme değil, bana demek istediği şeyin rahatsız ediciliğiydi.

"Sen bana tatlı mı demek istedin?" diye sordum kaşlarımı çatarak. Yüzünde dağılmış bir ifadeyle sertçe yutkunduktan sonra bir süre yalnızca gözlerimin içine baktı. Sırtım hâlâ onun kaslı göğsüne yaslıydı ama omzumun üstünden doğrudan ona bakıyordum ve göze batan boy farkımıza rağmen yüzlerimiz birbirine oldukça yakın görünüyordu.

"Demek istemedim," dedi net bir sesle. "Dedim."

"Ben mi tatlıyım?"

"Türkçen mi kıt?" diye soruma soruyla karşılık verdi.

"Sensin tatlı," dedim kaşlarımı çatarken. "Nerem tatlı benim?" diye çıkıştım. Sesimin volümünü arttırdığımı fark etmeden bir kez daha. "Ben tatlı falan de..."

Karan avucunu ağzıma kapattıktan sonra beni kitap raflarıyla arasına sıkıştırdı, nefesim kesildi.

Gözlerimin içine bakarak, "Senin tatlı olduğunu sana kanıtlardım," dedi kısık bir sesle. "Emin ol bunu büyük bir zevkle yapardım." Sertçe yutkunurken gözlerim kocaman açılmıştı. Bir an ona tekme atıp, oradan kaçmak istediğimi düşündüm ama diğer Merve ayağımı havada yakalayarak buna engel oldu. "Sana ne kadar tatlı olduğunu kanıtlardım kanıtlamasına ama... Tadını aldıktan sonra duramamaktan

konuşuyorum," diye fısıldadı. Gözleri o kadar ciddi bakıyordu ki, dalga geçmediğini anlamak yalnızca saniyelerimi almıştı.

Bir süre yalnızca birbirimizin gözlerinin içine baktık. Gözlerinden geçen kelimeler o kadar karanlıktı ki, onları okuyamıyordum. Ne hissettiğini, ne düşündüğünü o kadar profesyonel bir şekilde saklıyordu ki, ona imreniyordum.

Hemen yan tarafımızda birkaç kitabın yere düştüğünü duyunca Karan'la aynı anda sesin yükseldiği yöne baktık. Karan'ın eli hâlâ dudaklarımı örtüyordu. Özdemir abinin yanında çalışan kızın yerdeki kitapları toplarken utangaç bir şekilde bize baktığını gördüm.

"Üzgünüm," diye fısıldadı mahcup olmuş bir sesle. "Yerleştirirken düşürdüm de..."

Karan elini yavaşça dudaklarımdan çekerken sertçe yutkundum, gözlerimi kaçırarak, "Sensin tatlı," diye homurdandım.

Karan hiçbir şey söylemeden bir adım uzaklaştıktan sonra, "Alacak bir şey bulamadıysan gidelim," dedi beni şaşırtarak. "Boşuna meşgul etmeyelim."

"Kendim giderim," dedim ona düz düz bakarak. Elimdeki kitabı boş bir rafa tıktıktan sonra Karan'ı geride bırakarak çıkışa doğru yürüdüm. Özdemir abiye küçük bir selam verdikten sonra kitapçıdan çıktım. Soğuk hava bir anda bacaklarımı sızlatınca yüzümü buruşturup elimi bacaklarıma sürterek bacaklarımı ısıtmaya çalıştım. Kitapçının kapısı bir kez daha açıldı ve rüzgâr çanları hoş bir şekilde tıngırdadı.

"Buraya bak ergen keçi," dedi Karan arkamdan seslenerek. Ona inat onu duymazdan gelerek adımlarımı hızlandırdım; tam karşıdan karşıya geçecekken Karan kolumu tutarak beni kendine doğru çevirdi. Aniden çevirmesinin etkisiyle saçlarım uçuşurken onun yüzüne çarptı ve parmaklarım güçsüzce onun kaslı göğsüne tutundu. O kaldırımın üstünde, ben kaldırımın altındaydım ve tam şu anda onun boyunduruğu altına girmiş, küçücük kalmıştım.

Gözlerim gözlerinin ağına takılırken, "Ne?" diye kekeledim. "Bırak beni, eve gideceğim."

Gözleri kısaca yüzümü inceledi. "Bırakmaya niyetim yoksa?" diyerek bana siyahlarını gözlerimden çekmeden. O siyah bir ışıktı, siyah ışığıyla aydınlatacağını düşündüğüm derimi yakıyor, zavallı derim tıpkı balık pulları gibi pul pul olup tenimden dökülüyordu. Ruhum çıplaklaşıyordu ona karşı. Etten duvarlarımı kaybediyordum.

"Bırak," dedim dişlerimin arasından.

"Bırakmam," derken sesi alaycıydı. "Ne yaparsın, tırmalar mısın beni?"

"Tırmalarım," dedim hırsla, bileğimi tutan elinin dışına tırnaklarımı geçirirken ona tip tip baktım. Karan'ın kaşları hayretle havalandı.

Karan şaşkınlıkla elini çekerken, "Beni hafife alma Karan Çakıl," dedim sertçe. Saçlarımı yüzüne çarparak sırtımı ona döndüm ve hızlı bir şekilde karşıdan karşıya geçtim. Sırtımdaki şaşkın gözlerini hissedebiliyordum. Merakıma yenik düşerek omzumun üstünden ona baktığımda bıraktığım yerde, elinin tersini, tırnakladığım yeri tutmuş bana bakıyordu.

Asla yapmam diyeceğim bir şeyi yaptım. Karan Çakıl'a dilimi çıkardıktan sonra hızla oradan uzaklaştım.

Evin önüne geldiğimde çantamda tıpkı bir aksesuar gibi asılı duran, ucunda siyah bir kelebek olan anahtarlıktaki anahtarla kapıyı açarken bir an gözlerim uzun zamandır kullandığım bu anahtarlığın ucundaki siyah kelebeğe takıldı. Hislerimin tadını kaçıran şeyler bir anlığına zihnimden uzaklaştı, derin bir nefes alıp kapıyı açıp içeri girdim. Evdeki sessizliği fırsat bilip bedenim buruşana kadar suyun altında kalmıştım. Islak saçlarım eşofmanımın ceketinin omuzlarını ıslatırken koridorda göz gezdirdim. Defne odasında, annem salondaydı. Babam henüz eve gelmemişti. Gelmemesi daha iyiydi. Şermin halamın yokluğu o kadar barizdi ki, sessizliği ne kadar özlediğimi yüzüme tokat gibi vurmuştu.

Kadın gittiği yere kaosu götürüyordu.

Bu sakinliği fırsat bilerek mutfağa geçtiğimde karanlık çoktan çöktüğü için mutfağı aydınlatan tek ışık buzdolabının üstündeki göstergeydi. Mutfağın ışığını yaktıktan sonra elektrikli su ısıtıcısının içini suyla doldurup düğmesine bastım ve su ısınmaya başlarken mutfak dolabını açarak bana ait olan siyah kahve kupasını çıkardım.

Kupayı sertçe mutfak tezgâhına koyarken düşüncelerim karaya vurmuş balık gibiydi. Denize dönemiyordu çünkü kumlar çok ıslak ve ağırdı. Nefessizlikten öleceğini bildiğinden telaşla yüzgeçlerini çırpıyordu ama bunun ölüme bir çağrı, davetiye olduğunu bilmiyordu. Çırpındıkça daha da azalacaktı nefesi ve ciğerleri içeride paramparça olurken ölümü kucaklayacaktı.

Diğer dolaptan kahve kutusunu çıkardıktan sonra tatlı kaşığıyla haddinden fazla kahveyi kupanın içine doldurdum. Ne kadar koyu

...o kadar iyi olacaktı benim için. Su ısıtıcısından çıkan fokurtu ...hemen ardından yükselen tık sesiyle suyun hazır olduğunu anlayıp ...suyu kahve dolu kupanın içine boşaltırken duygularımın da bu ...suyun içinde eriyip, yok olmasını diledim.

Diğer Merve sessizce bir köşeye çekilmiş saçlarıyla oynarken be... ilgilenmiyordu ama bugün yaşadıklarımızı onun da kafasında ...ğından emindim. O benden çok daha fazla düşünüyordu bu ko... hakkında. Kahveyi fazla koyduğum için normalde koyu kahve... olan rengi şu an simsiyah olmuştu. Çay kaşığıyla karıştırırken bir ...anında ay kurabiyesi olsa nasıl olurdu diye düşündüm. Tüten du... kupanın içinden yavaşça yukarı doğru yükselirken sıcak olmasını ...amadan kupanın kulpunu avuçladım, sıcak kahveden bir yudum ...dım. Dilim yanmıştı ama dilimi yakan tek şey kahvenin sıcaklığı de... arkasında sakladığım kelimelerin ağır varlığıydı.

Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayarak sıcak kahvemi yavaş yavaş yu...lamaya devam ettim. Evet, midem açlıktan sırtıma yapışmış olabi...di ama sıcak bir kahvenin tadını hiçbir yemekte bulamayacağımdan ...emindim. Zaten bu kadar düşüncenin içinde bir şey yiyebileceğimi ...düşünmüyordum.

"O kaşlarını çatmaktan erken yaşta kırışacaksın. Çizgilerle dola... o alnın!" dedi tanıdık ses. Gözlerim ağır ağır ona doğru döndü, ...gövdeme ağır geliyordu. Defne mutfak kapısına yaslanmış beni ...yordu şu an. Açık renk saçlarını koca bir topuz yapmıştı, üzerinde ...omzu düşük pembe bir tişört vardı ama tişört o kadar uzundu ki ...çalarını örtmüştü, tişörtünün altındaki şortunun yalnızca ucu görü...yordu. İçeri girip buzdolabının kapağını açtı, dolaptan süt şişesini ...ırken, "Ay canım kardeşim benim," dedi dudak büzerek. "Yine ...ller açıyor suratında!"

"Uğraşma benimle," dedim gözlerimi devirip kahvemden büyük bir ...dum alırken.

Defne omuz silkti. "Uğraştığım falan yok. Sen her şeyi yanlış anlı...yorsun."

Bir an duraksadım, babamın söyledikleri aklıma gelince yüzümü ...ştururak kahvenin yüzeyine düşen karanlık yansımama baktım. Defne sütün kapağını açtı, kafasına dikti ve büyük yudumlar aldıktan ...sütün kapağını sıkıca kapayıp bana dikkatle baktı.

"Yine kahve mi içiyorsun sen?" diye sordu kaşlarını çatarak. "Selülit dolacak bacakların genç yaşta."

"Sana ne benim selülitimden?" diye çemkirdim. "Uğraşmasana kızım benimle. Kafam kazan gibi zaten."

"Erken yaşta hem kırışacak hem de selülit dolacaksın. Kendine hiç bakmıyorsun," diye homurdandı. "Ben senin iyiliğini düşündüğümden söylüyorum bunları. Yoksa bana ne senin vücudundan."

"Asıl benim iyiliğim için susmaya ne dersin?" dedim ona cins cins bakarak. "Bu kadar konuşarak ömrümü azaltıyorsun..."

"Ay hoş geldin soğuk nevale. Ben de nerede kaldı diyordum." Gözlerini devirdi. "Neyse, ben gidiyorum. Dizim başlayacak," dedi mutfağın çıkışına yürürken. "Ha bu arada babam gece eve gelmeyecekmiş. Telefon etti. Rahat rahat gezebilirsin evin içinde Sevimsiz Hayalet Casper."

Mideme bir kramp saplandı. O kadının yanında kalacağından o kadar emindim ki, dilimi ısırdım. Gözlerim aniden dalınca, "Sorun ne?" diye sordu Defne, sesi şaşkındı. "Merve?"

Başımı iki yana sallayarak, "Hiç," dedim. "Hadi sen git dizini izle."

Ona babamızı o kadınla bastığımı söylesem bu olayı ona tekrar hatırlatmış olacaktım, babamın annemi biriyle aldatıyor olması onun için yeterince büyük bir şeydi, bir de benim onları bastığımı öğrenirse yıkılırdı. Tüm gece gözüne uyku girmez, gizli gizli ağlardı. Defne birkaç saniye yüzümü izledi, ardından yavaşça başını sallayıp mutfaktan çıktı.

Bir süre sessizce kahvemi yudumladım ve sonunda kahvemi bitirdikten sonra odama geçip, kendimi yatağın üstüne bıraktım.

Yatağın üzerinde bağdaş kurarak oturduktan hemen sonra telefonuma uzandım. Bir zamanlar operatörümden başka mesaj almayan ben, bu sıralar operatörümden başka numaralardan da mesaj aldığım için şaşkındım aslında.

Gönderen: Billur Bayraktar
Huhu? (18:35)

Gönderen: Billur Bayraktar
Kabul ediyorum, sanırım seni özledim. (19:32)

Gönderen: Billur Bayraktar
Pardon klozetim yazmış. (20:26)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Klozetinin dili çok uzadı Billur. (21:08)

Gönderen: Billur Bayraktar
Tuvalet kâğıdına gerek kalmıyor. (21:10)

Gönderen: Billur Bayraktar
Hem neredesin sen? (21:10)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
İğrençsin... Telefona bakma fırsatım olmadı pek. Şu an uzanıyorum. Umarım hâlâ idrarını yapmıyorsundur. (21:12)

Birkaç saat Billur ile konuşmuş, onun saçmalıklarını dinlemiştim. Billur'un insana iyi gelen bir yanı vardı. Başımı iki yana salladım, tam telefonu takacaktım ki, telefonum bir kez daha titredi.

Gönderen: Karan Çakıl
Aşıların tamdı değil mi? (23:55)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Git ve en yakınındaki suya bak. Kudurma ihtimalin çok yüksek çünkü. (23:56)

Gönderen: Karan Çakıl
Kuduz olduğunu kabul ediyorsun yani... (23:58)

Gönderen: Asi Merve Karakuyu
Evet. Tatlı olmaktansa kuduz olmayı tercih ederim. (23:59)

Gönderen: Karan Çakıl
Ne kadar da tatlı bir kuduz... (00:00)

Gönderen: Karan Çakıl
Sensin tatlı. (00:01)

Gönderen: Karan Çakıl
Çık bunu dışarıda tartışalım. (00:01)

Bir an kaşlarım çatılsa da hemen toparlandım ve siyah perdeyi yavaşça kaldırarak dışarıya kısaca göz gezdirdim. Yağmur çilediği için etraf bulanık görünüyordu ama sokak lambasının altında park hâlinde duran siyah Range Rover'ı göremeyecek kadar da kör olmamıştım henüz. Kalbim bana ihanet ederek hızlanırken, son zamanlarda sıklaşan nefes kesilmelerinden birini yaşamıştım. Perdeyi usulca kapatıp telefonu eline aldığımda bir mesaj daha geldi.

Gönderen: Karan Çakıl

Kedi yavrusu gibi perde aralığından kontrol edeceğine dışarı çıksana kızım. (00:03)

Duraksadım. Ne yapacağımı bilemez şekilde evden çıkarken Defne'nin fark etmemesi için içten içe dua etmiştim. Dışarısı soğuk değildi ama evdeki ısıtıcılar çalışır hâlde olduğundan bir an için sıcaktan soğuğa geçen bedenim titredi. Elimle kolumu ovuşturarak kısaca çevreyi kolaçan ettim.

Karan arabanın farlarını üzerime doğru yakınca o parlak ışık gözümü aldı, elimin tersiyle gözlerimi korumaya çalışırken, "Uyuz ya!" diye söylendim.

Cipe doğru hızlı adımlarla ilerledim. Aracın tam önüne geldiğimde ellerimi kaputun üzerine koyarak ön camın arkasından beni izleyen adama çatık kaşlarla baktım. Gözlerine bulaşan şaşkınlık gözle görülürdü. Kollarını göğsünün üzerine toplayıp tek kaşını kaldırarak beni izlemeye başladı.

"Neden buradasın?" diye sordum dik dik bakarak. Beni duyduğuna emindim.

Birkaç saniye sonra kollarını yavaşça çözdü, başını iki yana sallarken ön yolcu koltuğa doğru abandı ve kapıyı açtı. "Gel içeride cırla," dedi sakin bir sesle. "Yağmurun altında durmasana."

"Gelmeyeceğim," dedim net bir dille. "Beni buraya çağıran sensin. Sen çık. Ayağına çağırıp durmasana beni!"

Karan bezmiş bir ifadeyle bana bakarken ellerimi kaputun üstünden çekip kollarımı göğsümün üstünde toplayarak onu beklemeye başladım. En sonunda gözlerini devirerek kendi tarafındaki kapıyı açıp dışarı çıktığında diğer Merve'yle zafer çığlıkları atan bakışmamızı gerçekleştirmiştik.

Kapıyı çarparak kapattıktan sonra, "Bu inadın yüzünden evde kalacaksın sen," dedi bana dik dik bakarak. Siyah saçlarının asi tutamlarına düşen yağmur damlaları gecenin karanlığını yaran turuncu sokak lambasının ışığıyla birleşince, siyah saçları tıpkı bir elmas gibi parlamaya başlamıştı. Bu yürek hoplatan görüntüye çok dikkatli bakmamaya özen gösterdim.

"Evleneceğimi kim söylemiş ki? Evlenmeyeceğim ben. Kalmadım yani evde falan," diye çemkirirken boş boş bakıyordum.

Karan kalçasını arabanın kaputuna yaslayıp kollarını tekrar göğsü üzerinde topladı. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama cümlemin sonu gözlerimdeki siyah kalemle çizmek ister gibi doğrudan yüzüme bakarken gerçekten tuhaf görünüyordu.

"İnanmadım," dedi sakin ama alaycı bir sesle. "Evlenmem ben diyenden korkacaksın. İlk o bulur kocayı."

"İyi işte. Evde kalmam o zaman," diye homurdanıp gözlerimi devirdim. "Hem sana ne benim kocamdan?"

Bir süre kulakları sağır edecek türden bir sessizlik yaşandı ama bu sessizlik kulaklarımı sağır ederken, gürültülü düşüncelerin uyanmasına neden olmuştu. Sonunda sessizliği bozan yine ben oldum. "Neden geldin?" diye sordum sakin bir şekilde.

"Canım gelmek istedi," dedi umursamaz bir sesle.

Bir an durdum ve ona alnında antenleri varmış gibi baktım. Belki de o siyah bir gezegenden gelmiş, insan soyuna edilen en yakışıklı ihanet olarak adlandırabileceğim tuhaf bir uzaylıydı.

"Her canının istediğini yapar mısın sen?" diye sorduğumda kuzgun siyahı gözlerini gözlerime perçinleyerek, "Keşke," dedi sakinliğini korumaya devam ederek.

Ama o sakinliğin arkasına saklanmış bir yakarış olarak algıladım bunu.

Bu kez sessizliğin şarabını yudumlayan ben oldum.

"Burada olmamdan rahatsız mısın?" diye sordu. Gözlerinin içine bakarken ne demem gerektiğini bilmiyordum ama onun burada olmasından rahatsız falan değildim. Diğer insanların hissettiği yoğun şeylerden hissetmeye başladığımı düşünmek beni dehşete düşürdü bir an. Hissettiklerim bana fazla geliyordu. Kalbim yerini bilmek zorundaydı.

"Gitmeli miyim?" diye sordu bu kez. Gitmesini istemiyordum ama bunu ona söyleyebilecek kadar cesur değildim. Bana doğru bir adım attı. "Çakıltaşı?" Bir an bocaladım. Gözlerimi kaçırırken, "Gitmeli miyim?" diye sordu bir kez daha. Mesafe artık yok denecek kadar azdı ve yağmur damlaları hızlandı. Kirpiklerim benim bilincim dışında kırpılırken Karan hemen önümde dikilerek kafasını santim oynatmadan gözlerini indirerek bana baktı.

"Neden bana bunu yapıyorsun?" diye sordum kendimi tutamayarak. Göğsüme döktüğü galaksileri öldürürdü benim kalbim. Dardı,

bir göğü zarına sığdıracak yeri yoktu, hak etmiyordu Karan'ın astığı yıldızları.

"Ne yapıyorum sana?"

"Sınır çiziyorsun," dedim açıkça. Yanaklarım yanıyordu ama bu kez şanslıydım. Soğuk yağmur taneleri yangının üstüne düşerken cızırdasa da Karan'ın korları görmesine engel oluyordu.

"Çünkü sınır çizmek zorundayım," dedi gözlerini gözlerimden çekmeden. Yüz hatları gerilmiş, dudakları düz bir çizgi şeklini almıştı. Çenesi kaskatıydı ve belirli aralıklarla sertçe yutkunuyordu. Titreyen âdem elmasının sert kavisine bakarken bu tuhaf hisleri avuçlarımın arasına almak ve un ufak edene dek sıkmak istiyordum.

"İyi, güzel," dedim başımı yavaşça sallayarak. "Peki ya neden çizdiğin sınırın arkasından bana zeytin dalı uzatıp duruyorsun?"

Şaşkına uğramış gözlerle bana baktığında bu soruyu beklemediğini net bir şekilde görebilmiştim yüzünün aldığı ifadeden.

"Zeytin dalı mı uzatıyorum?" Tok sesinin etrafına sarmaşıklar gibi dolanan o şaşkınlık o kadar barizdi ki, saklayamıyordu.

"Karan, sen benden ne istiyorsun?"

Dişlerini sıktığında yanaklarına açılan mezarlara baktım. Gözünün altındaki dikiş izinin ne kadar belirgin olduğunu fark etmeme sebep olan, hemen dikiş izinin üzerinde asılı kalmış yağmur damlasıydı. Cevabı benim için önemliydi. Sınır çizdikten sonra bana bu kadar yaklaşması benim için iyi değildi. Saatin etrafında dönen yelkovanın beyaz bedenine bulaşan kan akrebe aitti. Ben ona hiçbir şey veremeyeceğimin zaten farkındaydım. Beni yaşıma rağmen küçük bir kız çocuğu olarak görüyordu.

"Senden ne istediğimi mi merak ediyorsun?"

"Evet."

Birkaç saniye sessiz kaldıktan sonra, "Neden?" diye sordu.

"Çünkü merak ediyorum."

Sessiz bir bakışma geçti aramızda. "Senden istediğim şeyi istememem gerek," dedi sakince. "Buna hakkım yok."

"Ne istediğini bilmeye hakkım var ama," dedim gözlerimi gözlerinden ayırmadan. Ona doğru bir adım daha attım. Şimdi tamamen dip dibeydik.

"Bence yok," derken bakışlarındaki tehlikeyi hissettim.

"Bence var."

...ını tamamen kaldırıp yüzümüzdeki mesafeyi sıfıra indirmeye ...erim. Diğer Merve beklemediği bu hareketim karşısında donup kal... ...memen. Ama mecburdum. Bu konuya bir açıklık getirmek zo... ...ydım. Kartlarını daha açık oynamazsa onu anlayamazdım. Onu ...layamazsam, ona nasıl yaklaşacağımı da bilemezdim. Sert soluğu ...ının suyunun ıslattığı yüzüme çarpınca soğuk ve sıcak arasında git ...ayan bir his göğsümde kanamaya başladı.

"Sınır ihlali yapamam," derken sesinde sert bir alay vardı. "Beni ...lama."

"Sınır ihlali yapmanı isteyen kim? Sadece ne istediğini bilmek isti...rum."

"Ne istediğimle ilgili tahminlerin olduğundan eminim." Konuşur...ın dudakları alnıma değmek üzereydi artık. Şu an bizi bu hâldeyken ...ın görecek olursa ne olurdu Allah bilirdi bunu. Duraksadım bir an ...in. Tahminlerim mi vardı?

Yağmur suyu her ne kadar seyrek düşüyor olsa da saç diplerim ıs...anmıştı çoktan. Karan'ın kısa saçlarının çok daha kolay ıslandığını gö...ebilmek mümkündü. Tamamen nemli görünüyordu.

"Hiçbir tahminim yok," dedim bir çırpıda. "Lafı dolaştırmak yerine ...ğrudan söylesene Karan Çakıl. Benden ne istiyorsun?"

"Birçok şey."

Panik. Tıpkı tenime saplanmış bir hançer gibi zihnime saplanan ...yin adıydı. Ona öylece bakakaldım.

"Bu cevap yeterli mi?" diye sordu usulca. Başımı aşağı yukarı sallar...ın bu hareketi bilinçsiz bir şekilde yapmıştım aslında. "Güzel," dedi ...kince. "Sevindim."

"Gitmelisin," dedim zorla yutkunurken. Tam şu anda gitmek zo...undaydı. Düşünmeye, cümlelerini tartmaya ihtiyacım vardı. Hiçbir ...eyi yanlış yorumlamamalıydım. Bu yüzden şimdi gitmeli, mümkünse ...en problemi çözebilecek bir yol yarattığımda geri gelmeliydi.

Ama gelmeliydi. Problem hiç çözülemeyecek olsa bile, gelmek zo...undaydı. Ona ihtiyacım vardı.

"Gitmeliyim," dedi beni onaylayarak. "Şimdilik," diye ekledi.

"Şimdilik," diye tekrarladım onu.

Uzun parmakları çeneme kaydığında hiç tereddüt etmeden doku...uşunu karşıladım. Alev alev bakan siyahları yüzümü hedef almış, beni ...ten yaralayıp tüketirken yağmur dinmişti ama yüzümüz su damla-

cıklarıyla kaplıydı. Yüzü yüzüme girgide daha fazla yaklaşırken sınırda duracağını bildiğim için gözlerimi yummadım. Nasıl bir ilişkiye sürüklenmiştik bilmiyordum ama o yaklaştığında geri çekilemiyordum. Acaba ben yaklaşsam o çekilir miydi? Dudakları burnumun ucuna değdiğinde bir an şaşkınlıktan olduğum yere küflü bir çivi gibi çakıldığımı sandım. Uzunca burnumun ucunda durdu dudakları. Kendini geri çekerken gözlerimi açtım, bana bakan gözlerinde şefkat vardı.

"Asi Çakıltaşı," dedi ve Çakıltaşı'nı sanki adımı söylüyormuş gibi vurguladı. "Ne kadar inkâr etsen de tatlısın."

Yüzümü buruşturmaya çalıştım ama buna hâlim yoktu. Güçsüz gözlerle ona bakarken, "Değilim," diyebildim.

"Bunu dudaklarıma sormak ister misin?" diye sorduğunda bir an gerçekten bir deve kuşu olmak ve kaldırımın toprağını bulana dek kazıp, kafamı toprağın içine sokmak istedim.

"Utanınca daha tatlısın," diye fısıldadı.

Kaşlarımı çatıp elimi yumruk yaptım, yavaşça göğsüne vurdum. "Kes şunu," dedim dişlerimin arasından. "Beni sinir ediyorsun."

"Sinir olunca daha..."

Aniden parmak uçlarımda yükselip yanağına bir öpücük kondurduğumda tüm cümleleri dudaklarının arkasında takılı kaldı, bunu hissedebilmiştim. Karan Çakıl şoke olmuş bir şekilde öylece kalırken geri çekilip ona baktım.

"Aptal," dedim dişlerimin arasından. Şu an kıpkırmızı olduğuma yemin edebilirdim. "Sen daha tatlısın. Hıh! Acı tatlı ne olacak!"

"Çakılta..."

"İyi geceler!"

Koşar adımlarla ondan uzaklaşırken sanki her an ayaklarıma bir şey takılacaktı ve ben yere kapaklanacaktım. Kalbim pedalı boşa dönen bisiklet gibi son sürat kendi etrafında dönerken; tekerlekler, kalbimi saran damarları biçecek, damarlarım patlayıp içimi kana bulayacaktı. Kapıyı nasıl açmış, nasıl kapatmıştım bilmiyordum. Sırtımı kapıya yaslayıp kayarak yere oturduğumda kalbim boğazımda atıyordu. Derin nefesler alarak karanlık koridorun sonundan sızan minik ışık huzmesini izledim. Kan kulaklarımda, yanaklarımda, beynimde, kalbimde ve en önemlisi düşüncelerimdeydi.

"Öptüm," dedim nefes nefese. Parmaklarım dudaklarımı örterken "Onu öptüm," diye fısıldadım. "Lanet olsun!"

Adımlarımı hızlandırarak spor salonuna inerken günlerden çarşamba olduğunu son anda hatırladığım için aceleci davranıyordum. Tüm gün derslerim çakıl taşından kolyemin üzerinde dolaşmış, düşüncelerim arkadaşlarımın üstünde toplanmıştı. Bu yüzden bugünün çarşamba olduğunu unutmamı gayet normaldi tabii.

Futbol takımından olduğunu bildiğim Oğuz, merdivenlerin sonunda yolumun kesiştiğinde kaşlarım çatıldı.

"Merve, depodan takımın formalarını alabilir misin?" diye sordu emreden bir sesle. "Erkan abi rica etti."

"Tamam." Yapacak bir şey yoktu. Başa gelen çekilirdi. Hızlı adımlarla depoya yürürken Damla ve yandaşları kampüsün arka çıkışında oturmuş muhabbet ediyorlardı.

Leş gibi ter kokan formaları aldıktan sonra depodan çıktım ve spor salonuna giden koridorda yürümeye başladım. Damla ve yanındakilerin güldüğünü duyabiliyordum.

"Eline de pek yakışmış," dedi Damla lafı ortaya atarak. Bir kahkaha daha koparttılar. "Layığını bulmuş resmen."

"Sen ne zaman layığını bulacaksın, çok merak ediyorum," dedi tanıdık bir ses. Kaşlarımı çatarak omzumun üstünden sesin geldiği yöne baktığımda yanında çilli kafalı çocukla birlikte merdivenlerden inen Enis'i gördüm.

Damla bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Anlamadım?" diye sordu ama sesinden bir şeyleri şakaya vurmaya çalıştığı apaçık okunuyordu. Kavrayamıyordu resmen.

"Anlamaman normal. O beyinle nasıl yaşıyorsun ona şaşırıyorum ben," dedi Enis ani bir gerginlikle.

"Sorunun ne senin?" diye sordu Damla, resmen afallamıştı. Enis'in yanını biliyor olacak ki alttan almaya çalışıyordu. Enis bir elini pantolonunun cebine soktuktan sonra diliyle dudağındaki halkanın ucunu düzeltti.

"Sorunum sensin aslında," dedi. "Gözüme battın nedense."

"Allah aşkına eğer şu manyak kız için bana böyle..."

"Manyak olmayı senin gibi geri zekâlı olmaya tercih ederim," dedim aniden. "Damla, sırık kadar boyun olmasına rağmen bazen o kadar küçülüyorsun ki, sen konuşurken elime dürbün alarak olduğun

yeri tespit etmem gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca sana cevap verme me sebeplerimden bir tanesi de dışarıdan kendi kendime konuşuyor gibi görünmek istememem."

Damla iri, kahverengi gözlerini dikerek kaşlarını çattı.

"Ne diyorsun sen be?" diye çemkirdi. Yanındaki kızlar da şaşkına uğramış ve sanırım biraz da öfkelenmişlerdi. Hiç de umurumda değildi.

"Diyorum ki, sesini duyamıyorum çok küçüksün. Mikrofon alayım mı sana? Doğum günün ne zamandı?"

"Bana bak!"

"Baktım," dedim elimdeki formaları yere bırakıp ona yönelirken. "Ne oldu?"

"Ne o, vuracak mısın bana? Saldırgan!" dedi Damla dehşet içinde. Gözlerini Enis'e çevirerek beni işaret etti. "Koruduğun kıza bak. Görüyor musun? Kampüste onu seven bir Allah'ın kulu yok. Çünkü o tam bir yabani!"

Enis yamuk bir şekilde gülümseyerek, "Onu cidden kıskanıyorsun değil mi?" diye sordu. Turuncu kafalı çocuk kıkırdamış, diğer kızlar kıkırdayan turuncu kafaya öldürecek gibi bakmışlardı.

"Neyini kıskanacağım bu kızın ben? Baksana şuna," dedi, eliyle beni işaret ederek. Bir anda adımlarımı hızlandırarak ona doğru yürümeye başladığımda Damla bir adım geri gitti ama şu an tüm havasının yerle bir olmasını da istemiyordu.

"Elini kırarım senin!" dedim sinirle. "Sen kimi işaret ediyorsun bastıbacak?"

"Hassiktir! Bastıbacak dedi lan!" dedi turuncu elini yumruk yapıp dudaklarını kapatırken.

"Sen kime bastıbacak dedin? Boyumu görmeyecek kadar körsün galiba?" diye bağırdı Damla. "Senden uzunum ben!" Söz konusu görüntüsü olduğunda gerçekten hırçınlaşıyordu, kendini beğenmiş gibi görünse de öz güvensiz birisiydi, bunu biliyordum. Peki, onun hırçınlığı bana söker miydi? Hayır.

"Burada senden başka yerin dibinde olan başka kimse var mı?"

"Çekemiyorsun sen beni!" diye bağırdığında güldüm.

"Neyini çekemeyeceğim senin ben? O burnunu anten diye tavana koysak, yıldırım o koca burnuna düşse yine çekersin tüm kanalları."

Diğer kızlar şaşkına dönmüş bir şekilde bize bakarken, "Seni var ya!" dedi Damla bir anda atağa geçerek. Atağa geçmesini fırsat bile-

...a yönlendiğimde bunu kimsenin beklemediği apaçık ortadaydı. ...yla bana doğru yürürken elini kaldırdı ve tam yüzümü hedef alarken kaldırdığı elini havada yakalayıp arkaya doğru büktüm. Damla ...rek arkasını dönmek zorunda kaldı, acıyla kıvrandı.

Çenemi sıkarak, "Beni var ya?" diye sordum dişlerimin arasından. ...ne yaparsın beni?"

"Acıyor yabani!" dedi Damla dehşet içinde. "Allah belanı versin, ...ak!"

"Üstüme gelirken yürek yemiş gibiydin," dedim kolunu biraz daha ...kerken. Ardından gözlerimi kız grubuna çevirdim. "Gelip kurtarsa...z arkadaşınızı!" diye bağırdım. "Ne oldu? Arkadaşların sattı mı seni? ...hani, gelmiyor kimse yardıma."

"Merve!" diye bağırdı Damla kurtulmak için çırpınırken. "Seni ...hvedeceğim!"

"Konuş konuş," dedim eğlenerek. "Dinlemesi zevkli oluyor."

"Seni doğduğuna pişman edeceğim! Ödeyeceksin tüm bunların be...delini!"

Elini bileğinden burkup gözlerinden yaş getirirken, "Beni tehdit mi ediyorsun sen?" diye bağırdım. "Hadi kurtulsana elimden. Beni mah...edebilmek için önce elimden kurtulman gerekmiyor mu?"

"Asi, yeter," dedi Enis. Bize doğru yürümeye başladı. "Bileğini kıracaksın."

Biraz daha sıkı kavrayıp tamamen döndürdüm kızın bileğini. Enis beni omzumdan tutup çekmeye çalıştığında ona karşı koydum. "Asi, kampüsün içindeyiz," diye uyardı beni. "Yine ceza alacaksın."

Bırakmadığımı gören Enis bir anda belimden tutup beni kendine çekti. Damla elimden kurtuldu ve bileğini ovarak geri çekildi. Gözlerinde dehşetin izleri ve korkunun ateşinden yükselen is lekeleri vardı. Koyu gözleri koyulaşmış, beti benzi atmıştı. Enis belime sıkıca sarılıp, beni çekerken ayaklarım yerden kesildi ve bir anda ortama korkunç bir sessizlik çöktü. Hemen karşımda Bölüm Başkanı ve yanında Karan Çakıl duruyordu, ben ise bir nevi Enis'in kucağındaydım.

19. SAHNE

Bana birkaç saniyedir bakıyor olsa da sanki şu an bakışmamız asırlara dayanmıştı.

"Merve! Enis!" Bölüm Başkanının bağırarak söylediği isimlerimiz bir anlığına onun yoğun bakışlarından sıyrılmamı sağladı. "Burada neler oluyor? Neden bağırışıp duruyorsunuz?"

Şaşkınlığın tıpkı bir mürekkep gibi damlayıp harelerime yayıldığı o saniyeler içinde, zamanın kıskacı belimi sıkarken Bölüm Başkanına bakakaldım. Enis karnımdaki elini çekmeden beni yere bıraktı. Şu an o kadar şaşkındım ki bedenimi onun kollarından çekebilecek gücü kendimde bulamamıştım.

Gözlerim Karan'a kayarken, "Size soruyorum!" diye bağırdı Bölüm Başkanı. "Neden çocuk gibi bağırışıyorsunuz? Kavga mı ediyorsunuz yine?"

Karan'ın ifadesiz bakan gözleri yüzüme âdeta bir iğne iplikle dikilmiş gibiydi. Gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. Kuzguni siyahı gözlerinin etrafından buzun soğuk buharı tütüyordu sanki. Parmaklarımı gözlerine uzatsam, soğuğu parmak uçlarımda hissedecektim.

Enis benden uzaklaştıktan sonra, "Hocam, yanlış anladınız," dedi sakin bir sesle. Tüm bu olup bitene rağmen ortamda sessiz kalan yalnızca Karan ve bendim. Gözlerimiz birbirimizden bir an olsun ayrılmazken, Damla olaya karışmamak için arkadaş grubunu toplayıp oradan uzaklaştı.

Çilli çocuk, "Hocam, harbiden kavga etmiyorlardı. Yanlış anlaşılma oldu," dedi, sesi gergindi.

"Ne yanlış anlaması?" Bölüm Başkanının sesinden anladığım kadarıyla sinirden kuduruyordu şu an. Muhtemelen Enis'in ve benim kavga ettiğimizi düşünüyordu, daha da tuhafı kavga ederken iki sevgili gibi görünüyorduk çünkü kucağındaydım. "Siz ikiniz, doğru odama!"

Enis ters bir şekilde, "Hocam, gerçekten yanlış anladınız," dedi. Şu an ağzımı açıp tek kelime edemiyor, kendimi savunamıyordum. Başımdan aşağı varillerce buzlu su dökülmüş gibiydim, bedenim kaskatı kesilmiş, âdeta donmuştu.

"Enis!" dedi Bölüm Başkanı sertçe. "Açıklamanızı odamda yaparsınız."

Karan bana bakıyordu. Siyah bir şahine benziyordu.

"Karan Bey, size de çok büyük ayıp oldu. Ben şu kavgacı horozların ifadesini bir alayım, sonra konu hakkında konuşuruz isterseniz?"

Karan gözlerime bakarken, "Sorun değil," dedi, sesi dümdüzdü. "Ben yokmuşum gibi davranabilirsiniz."

Bölüm Başkanı bir an duraksasa da "Ah, pekâlâ," dedi mahcup bir sesle. "Buyurun, şöyle geçelim." Merdivenleri işaret etti. Karan'a karşı takındığı saygıya karşı, bize takındığı tavır arasında dağlar kadar fark vardı. Bu bile Karan ile aramızda olan uçurumsal farkın anayasaya eklenmiş bir maddesi gibiydi. Karan gözlerini benden çekmeden merdivenlere doğru yürürken, "Siz de doğru odama. Yürüyün," dedi ters bir sesle.

Enis, "En son lisedeyken böyle azar yedim ben anasını satayım," diye homurdandı.

Karan ve Bölüm Başkanımız Ahmet Hoca önde, biz onların arkasında merdivenleri tırmanırken, tırnak görünümündeki pençelerimi dışarı çıkarmak, hızla Enis'in boynuna saplamak istiyordum. Ne diye beni tutuyordu ki sanki? Eğer Damla'yla saç başa yakalansaydım bu kadar gerilmezdim sanırım. Enis hemen yanımda merdivenleri tırmanırken ona yandan kötü bir bakış attım. O da bakışımı fark edince kaşlarını kaldırarak omuz silkti. Bu bir nevi suçsuz olduğunu söyleme şekliydi.

Şu an Karan'ın yüzündeki ifadeyi göremiyordum ama bedenindeki gerginliği görebilmek mümkündü. Muhtemelen sert bakışları merdiven boşluklarını dövmeye devam ediyordu. Dedesi hâlâ Fethiye sınırla-

n içindeydi ve ben, onun çakma sevgilisi başka bir çocuğun kucağında, Karan'a basılmıştım. Basan Yaşar amca olsa, nasıl açıklardık hiç bilmiyordum.

Bölüm Başkanı odasının kapısını açarken Karan'a geçmesi için yer verdi, o sırada bize öyle bir bakış atmıştı ki, bu kapı kapandığı an olacakları tahmin etmek çok da zor değildi. Bu onun, *Karan Bey'in önünde çok üstünüze gitmeyeceğim ama benden korkun*, bakışıydı. Karan, Bölüm Başkanı'nın masasının yanındaki siyah deri koltuğa oturduktan sonra ruhsuz, pençelerini harelerinin karasına saklamış bakışlarını mekanik bir hareketle bana çevirdi. Enis'in Karan'a baktığını hissedebilmiştim ama Karan'ın bakışlarının boyunduruğu altındayken gözlerimi Karan'dan başka bir yere de çeviremiyordum.

Bölüm Başkanı koltuğuna otururken, "Anlatın bakalım," dedi. Ellerini yumruk şeklinde birleştirip masanın üzerine bıraktıktan sonra gergin bakışlarını üzerimize dikmişti.

"Tamamen yanlış anlaşılma," dedim kendimden emin bir sesle. Aslında şu an inandırmak istediğim kişi Bölüm Başkanı değil, hemen karşısındaki koltukta oturan ve profilime gözlerini diken adamdı. "Onunla kavga etmiyordum. O beni durdurmaya çalı..."

"Şakalaşıyorduk," dedi Enis bir anda. Kan beynime sıçrarken inanamaz gözlerle ona baktım omzumun üstünden. Göz ucuyla bana baktığında, bana vermeye çalıştığı mesajı ela gözlerinde görebilmiştim. Beni koruyordu. Buna neden gerek duymuştu ki? Bir kez daha Damla ile gündeme gelirsem sıkı bir ceza alacağımdan emindim zaten ama... Enis'in beni ikinci kez korumasını beklemiyordum.

Bölüm Başkanı kaşlarını çatarak, "Şakalaşıyordunuz?" diye sordu doğrulamak ister gibi. "Birbirinize bağırarak, kucak kucağa? Bakın, duygusal ilişkileriniz falan umurumda değil. Yetişkin insanlarsınız. Ama fakültenin bahçesinde, onlarca kişinin ortasında o şekilde bağırarak kavga edip itişip kakışamazsınız."

"Burada olmamız gerekiyordu çünkü spor salonunu ve sahayı kullanıyoruz. Önümüzdeki büyük turnuvalara üniversitemizi temsil ederek katılacağız, bunun için çalışmamız gerek ve Asi bizim takımın menajerliğini yapıyor," dedi Enis kendinden emin bir sesle.

Bölüm Başkanı duraksadı, kaşları havaya kalktı. "Takımın menajerliğini mi yapıyor? Ne zamandan beri?"

"Erkan Bey rica etti," dedim.

Bölüm Başkanı Ahmet Hoca başını iki yana sallarken Karan'ın gözlerinin ağırlığını profilimde hissedebiliyordum. "Hiç uslanmayacaksın değil mi? Nerede kavga, nerede kaos varsa oradasın. Sen ne zaman uyumlu, sakin biri olacaksın Merve? O günleri görebilecek miyim ben?"

Gözlerimi devirdim. "Bu kez kimseyle kavga etmedim."

"Cevap verme bana!" dedi sert bir sesle. Kaşlarım ânında çatılırken, Karan'ın hafif bir şekilde öksürdüğünü duydum ve Bölüm Başkanı'nın yüz ifadesi ânında yumuşadı, gözlerinde mahcup bir ifade belirdi. "Kusura bakmayın Karan Bey. Sizi de nelere şahit ediyorum."

Karan cevap vermedi.

"Karşınızda çocuk yok," dediğimde bir an gözlerinden alevler çıkararak bana baktı ama ona aldırış etmedim. "Bana ya da başka bir öğrenciye bu şekilde sesinizi yükseltmenizi doğru bulmuyorum."

"Ben de senin kavga etmeni doğru bulmuyorum. Bir daha kampüs sınırları içinde kavga edecek olursan uzaklaştırılacaksın. Bunun siciline işleneceğini çok iyi biliyorsun."

"Tamam," dedim dişlerimin arasından. Normalde bu konuyu uzatır, Bölüm Başkanını özür dileyecek kıvama bile getirirdim ama bunu Karan'ın önünde gerçekleştirmek istemiyordum. Enis bir şey diyecek gibi oldu ama ona engel olmak adına kolunu sıktım ve Enis de ne demek istediğimi anlamış olacak ki, susmayı tercih etti.

Enis ile birlikte başkanın odasından çıktık, kapıyı kapatırken Karan'ın kuzguni siyahı gözlerinin ağına düştüm. Kapı kapanana ve aramıza bir bariyer örene dek, gözlerini gözlerimden bir an olsun çekmemişti.

"Muhtemelen şu an bana kızacaksın," dedi Enis. Hemen başkanın odasının kapısının yanındaki duvara sırtını yaslayıp ellerini belinin arkasına yerleştirdi, avuçlarını duvara bastırdı.

Diğer Merve ona saydırmaya çoktan başlamıştı aslında ama ben diğer Merve kadar sinirli değildim. Omuz silkerek önüne dikildikten sonra, "Aslında kendini koruyucum gibi göstermene gerek yoktu," diyerek yüzümü buruşturdum. "Hakkımda saçma sapan fikirlere kapıldılar. Beni kucağında da gördüler. Eminim Bölüm Başkanı şu an kaos çıkaran aptal sevgilin olduğumu düşünüyordur."

"Bölüm Başkanı değil de başkası düşünüyordur desene sen ona," dedi Enis ıslıklı bir nefes vererek. Ona ters ters baktığımda, "Ne var?"

diye sordu o da ters bir sesle. "Düşüncelerini önemsediğin kişinin Bölüm Başkanı olmadığını ikimiz de biliyoruz."

"Kimmiş düşüncelerini önemsediğim kişi?"

"İçerideki seni az daha yiyecekmiş gibi bakan adam." Kaşlarım çatılırken tam ağzımı açacaktım ki, Enis yaslandığı duvardan doğrulup ellerini birbirine vurarak silkti. "Neyse Asi. Sen beni azarlamaya başlamadan ben kaçsam iyi olacak. Spor salonunda görüşürüz."

Tüm kelimelerimi ağzıma tıkıp, koridorun sonuna, merdivenlere doğru yürürken beni olduğum yerde öylece bırakmıştı. Bedeni odağımdan silinene dek onu izledim, sonunda ortadan kaybolduğunda derin bir nefes aldım. Nefesimi geri verirken omuzlarım düşmüş, düşüncelerim beynimin terazisinin dengesini altüst etmişti.

Merdivenlere doğru yöneldim. Adımlarım yavaş ve güçsüzdü. Sebebinin hemen birkaç metre ötemde, siyah deri koltukta oturan adam olduğunu kendime itiraf edemesem de o olduğunu biliyordum. Titrek, içli bir nefes alarak salık saçlarımı omzumun üstüne attım ve enseme hava alabilmesi için yer açtım. Başkanın odasının kapısının açıldığını duymuştum ama düşünmemeye çalışarak yürümeye devam ettim.

Arkamda atılan büyük adımların seslerini duyabiliyordum, kalbim hızlanırken, nefesim de kalbime ayak uydurdu. Verilen sert nefesleri sanki ensemde hissediyor gibiydim. Bir el bileğimi yakaladığında, kalbim göğsümün içinde üç kez sekip, kendini etten duvara çarptı. Güçlü elin sahibi beni hızlı bir şekilde kendine doğru çevirdiğinde, burnumdan içeri, ciğerlerime dolan acı çikolata kokusu, aynı saniyeler içinde sıcaklığını da yüzüme çarpmayı ihmâl etmemişti.

Bedenim onun bedenine sertçe çarparken, "Ne yapıyorsun?" diyebildim, şaşkındım.

"Sen benimle gelsene bir," dedi Karan sesi sakin gibi çıksa da bu bana çok ürkütücü gelmişti. Kaşlarım çatıldı, Karan beni koridorun sonuna doğru çekmeye başladı. Şu an yüzünü göremiyordum ama siyah, dar gömleğinin ince kumaşından sırtının nasıl kasıldığını görebilmiştim.

"Ne yapıyorsun?" dedim tekrar dişlerimin arasından. "Kes şunu. Bırak!"

"Yürü," dedi aynı benim gibi dişlerinin arasından. O önde, ben onun arkasında ilerlerken, bileğim onun parmaklarının bulaştırdığı

terle nemlenmişti. Adımları o kadar sert ve kuvvetliydi ki, ayak bastığı yeri titretiyordu.

"Bu da ne demek oluyor? Bırak sana! Sen çıldırmışsın!" diye bağırdım, sesim koridorun boş duvarlarında eko yaparak çınladı. Sanki sesim her yere ulaşabiliyordu ama bu mağara adamına bir türlü ulaşamıyordu. Karan, Karan olmaktan çıkmış, tehlikeli bir canavara dönüşmüştü sanki. Biraz daha bağıracak olursam, teni parçalanacak ve içeride sakladığı yırtıcı, korkunç canavar gün yüzüne çıkacaktı. O kadar değişik görünüyordu ki...

"Karan..." dedim bileğimi onun elinden kurtarmaya çalışırken. "Nerede olduğumuzun farkında mısın sen?"

"Yürü!" derken sesi artık daha sertti. O kadar sertti ki, sanki bir duvara toslamıştım.

Hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye, beraberinde beni de arkasında sürükleyerek, merdivenleri indirmeye başlamıştı. Parmakları gevşeyeceğine daha da sıkılaşıyor, sırtı gitgide daha da geriliyordu. Sırtındaki kasların ince kumaşın altında aldığı şekli görünce düşüncelerim bir an hiç sapmaması gereken bir yola saptı ve ben kendime lanet ederken, kuzguni siyahımın beni çekmesine izin verdim.

Dışarı çıktık, bedenim bir anda soğuk hava dalgasıyla çarpıştı ve şortun koruyamadığı bacaklarım rüzgârın arsız dişlerini derisinde hissetti.

"Karan," dedim bir kez daha. "Ne yapıyorsun? Bırak sana!"

Hiçbir şey söylemeden çekmeye devam etti. Kampüs bahçesinde in cin top oynuyordu. Beni tıpkı bir bez bebekmişim gibi rahatça çekerken bedenimin onun gücünün yanında hiçbir şansı yoktu. Etrafta kimse olmadığı için bir nevi şanslıydım aslında. Kampüs bahçesinden çıktığımızda Range Rover'ın park hâlinde durduğu kaldırıma doğru çekti beni.

Hemen cipin önüne geldiğimizde bileğimi tutan eli gevşedi ama bileğimi bırakmadı. Kaşlarımı çatarak bileğimi onun güçlü elinden kurtardım, bir iki adım gerileyerek dişlerimi birbirine bastırıp ona baktım. Yüzünde bomboş bir ifade vardı ama yayına yerleştirdiği kara alevleri yüzüme tıpkı bir ok gibi fırlatan kuzguni siyahı gözleriyle doğrudan gözlerimin içine bakıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen ya?" diye çıkıştım kaşlarım daha da çatılırken.

Cevap vermedi ama dişlerini sıktığını gördüm. Bir süre duraksayıp ona baktıktan sonra bir adım atıp ona yaklaşarak, "Sorunun ne senin?" diye sordum sert bir sesle. "Beni kolumdan çekiştirerek, kaçırır gibi çıkardın. Bir gören olsaydı kesin yanlış anlardı."

Kısa bir sessizlik yaşandı. Kelimelerimin izi havada asılı kalmıştı da. Karan henüz söylediğim hiçbir şeyi duymuyordu sanki. Kaşlarım gitgide daha da çatılıyordu.

"Benim seni fakültenin içinden kaçırır gibi çıkarmam bir sorun teşkil ediyor ama o çocuğun seni okulun içinde kucaklaması hiçbir sorun teşkil etmiyor, öyle mi?" diye soruverdi bir anda. Gözlerim şaşkınlıkla irileşirken, diğer Merve de beklemediği bu soru karşısında afallamıştı.

"Bu da ne demek oluyor?" Sadece zaman kazanmaya çalışıyordum şu an. Ne demek istediğini gayet de güzel anlamıştım ben. Sadece hazmetmem gereken harfleri boğazıma takılmıştı, inmesi gereken yere inememişti.

Başını hızlıca sallayarak, "Şu demek oluyor," dedi ve bir anda beni kollarımdan tutarak çevirdi, sırtımı arabanın kaputuna yasladı. Ben şok olmuş gözlerle ona bakarken beni arabanın kaputu ile arasına alıp, yüzünü yüzüme çok yakın bir yere getirdi. Acı ama bir o kadar da tatlı olan sıcak nefesi yüzüme çarpmaya başladı, şaşkınlık kanlı ayaklarıyla kalbime ardı arkası kesilmeyen tekmeler geçiriyordu. "Benim etrafımda uçan bir kelebek, bir başkasının dalına konamaz."

Sertçe yutkundum. Kuzguni siyahı gözlerle gözlerim arasında birkaç santim kadar bir boşluk vardı, bu açıdan gözleri o kadar güzel görünüyordu ki... İri bir zeytin tanesi gibiydi. Harelerine yayılan karanlık bazı noktalarda çok koyu, bazı noktalarda mat bir renkteydi. Gözlerinin güzelliği karşısında bozguna uğrayan düşüncelerim hiç sapmaması gereken yolları kestirme gibi görerek o yollara saptı, dudaklarımı birbirine bastırarak dilimin ucuna gelen kelimeleri yutmaya çalıştım.

"Anladın mı?" diye sordu düz bir sesle. Yüzü yüzüme hâlâ çok yakın bir yerde duruyordu.

"Anlamadım," dedim zorlanarak dudaklarımı aralamayı başarırken. Nefesim onun dudaklarına çarptı, kasıldığını fark ettim. Nefesimin zehri dudaklarını yaksın istedim.

"Anlamadığın ne?" Gözleri kısaca dudaklarıma düştü ama o kadar kısaydı ki, belki de düşmemişti. Tekrar gözlerime bakarken kuzguni

siyahlarında siyah bir sayfa, sayfada çok daha koyu bir siyahla yazılmış, çözülmesi zor bir metin vardı.

"Senin dalına da konmama izin vermiyorsun ki Karan," dedim kendime dahi inanamazken. Karan'ın yüzündeki ifadenin donduğunu, kuzguni siyahı gözlerin içindeki karanlığın yandığını gördüm.

Hemen bacaklarımın arasında duruyordu, bizi bu hâlde gören biri, olduğumuz konumu çok farklı bir şekilde yorumlayabilirdi. Karan bir süre geri çekilmeden gözlerimin içine baktı, sert nefesleri yüzümün derisini yakıyordu.

"Şimdilik sadece etrafımda uçsan olmaz mı?" diye sorarken sesi o kadar alçaktı ki, fısıldadığını düşünmüştüm. Bir süre cevap dahi vermeden onun siyahlarına baktım. "Olmaz mı?" diye irdeledi sorusunu bir kez daha. Derin, içli bir nefes aldıktan sonra gözlerimi kuzguni siyahlarından ayırarak, dolgun dudaklarına düşürdüm. Dudaklarında küçük bir aralık vardı, o aralıktan çok da sert olmayan nefesler alıp veriyordu. Ardından gözlerim derin çukurlu çenesine indi.

"Seni anlamıyorum," diye homurdandım gözlerim çenesinde dolaşırken.

"Beni anlamana gerek yok," derken sesi kısıktı. "O çocukla neden şakalaşıyordun?"

Gözlerimi kaldırıp ona ters ters baktım.

"Beni bırakacak mısın artık?" diye sordum konumumuzdan rahatsız olduğumu belli etmeye çalışarak. Aslında rahatsız olduğum falan yoktu ama biri her an bizi bu şekilde görebilirdi. Kimseden korktuğum da yoktu, yalnızca adımın onun adıyla yan yana gelip dilden dile dolaşmayı istemiyordum açıkçası. İnsanların çenesini kapatmak sanıldığı kadar kolay değildi ve o çok güçlü bir adamdı. Ona başka düşüncelerle yaklaştığım sanılsın istemiyordum.

"Bana net bir cevap vermediğin sürece seni bırakmayacağım Çakıltaşı. Gören olursa şakalaşıyorduk deriz."

"Bizim şakalaştığımız falan yoktu," dedim ters bir sesle. Karan kaşlarını kaldırarak, "Şakalaşmıyordunuz? Öyleyse neden o hâldeydiniz?" diye sordu, sesi ateşi var eden şeytanın gölgesi gibiydi.

"Sana ne?" diye çıkıştığımda üstüme biraz daha yüklendi, bu ani yakınlığı karşısında göğsüm korku dolu bir nefesi içine hapsedip ileri doğru şişti. Karan bu tepkimden hoşlanmış gibi bana biraz daha yaklaşarak tehditkâr kuzgunilerini yüzüme dikti. Ona karşı böyle olmak

sinirimi bozsa da bir insana karşı böyle savunmasız kalabildiğim için kendime de şaşırmıyor değildim aslında.

"Damla'yla kavga ediyordum." Yüzüme boş boş baktığında, "Şu kafasından aşağıya kahve boşalttığım, kafeteryada yanımıza gelip sana kur yapan kızla," dedim homurdanarak. Kur yapan kelimesinin altını çizer gibi söylemiştim resmen. "Enis de bizi ayırmaya çalışıyordu."

"Seni kucaklayarak mı?"

Yanaklarımın içini şişirerek, "Karan," dedim öfkeyle. "O beni kucaklamadı."

"Gözüme mi, sözüne mi?"

Hiç ummadığı anda ona yaklaşarak, "Sözüme," dedim gözlerinin içine bakarak. Dudaklarımdan dökülen kelimenin rüzgârı onun dudaklarına çarparken, gözlerini kısarak yüzüme baktı.

"Şimdi beni bırakacak mısın?"

Kendini geri çektikten sonra, "Bin arabaya," dedi mekanik bir sesle. Duraksadım ve ona ruhsuz gözlerle baktım. "Sana dedim Çakıltaşı. Bin arabaya."

"Emir verme bana! Benim okulda kalmam gerekiyor."

"Şu voleybol takım menajerliği değil mi?" diye sordu alay eder gibi. "Umurumda değil Çakıltaşı. Arabaya bin."

Her ne kadar ona, *sen kim oluyorsun ya,* demek istesem de bunu söylemek yerine ona düz düz bakmayı tercih etmiştim.

"Bana emir vermeyi kes," dedim dişlerimin arasından. "Burada kalıyorum."

"Arabaya biniyorsun," dedi, Range Rover'ın ön yolcu koltuğunun kapısını açarak bana baktı. "Şimdi."

"Binmiyorum."

"Biniyorsun."

"Hayır," dedim kollarımı göğsümün üstüne toplayarak. "Zorla mı?"

"Gerekirse."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Zorba adam," diye tısladım. "Sinir ediyorsun beni!"

"Duygularımız karşılıklı güzelim," dedi Karan alay eder gibi. "Bin şu arabaya Çakıltaşı."

Hava güneşli değildi ama yağmur da yoktu. Yalnızca kapalı görünüyordu. Gri ve mavinin arasında kalmış gibiydi yani. Başımı geriye atarak kapalı gökyüzüne baktım, derin bir iç çektim. Bu adamın baştı-

ma bela olacağını kim söyleyebilirdi ki? İlk karşılaştığımız günü hatırlayınca... Şu anki konumumuz oldukça tuhaf geliyordu ama sanırım alışmaya başlamıştım.

"Karan, gelemem. Eğer dedenle ilgili bir şeyse, çalışma bittiğinde seni ararım."

"Dedemle alakası yok. Tamamen benimle alakalı. Arabaya biner misin artık?" diye sordu bezmiş bir hâlde.

Omuz silkerek ona sırtımı dönüp fakülte binasına doğru yürümeye başladığımda, boşuna konuştuğumu anlamıştım. Ne dersem diyeyim vazgeçmeyecekti, en güzeli ondan kaçmaktı. Ama ne kaçmak... İki adım sonra bileğimde hissettiğim güçlü eli beni yakaladı, tek seferde arabanın içine çekerken, bir an kafamı arabanın tavanına vuracağımı sandım. Karan beni zorla yolcu koltuğuna oturttuktan sonra arabanın kapısını çarparak kapattı ve hızlı bir şekilde sürücü koltuğuna geçtikten sonra arabanın motorunu çalıştırdı.

"Ya!" Ona doğru dönerek çatık kaşlarımla ona baktım. Hiç de umursuyor gibi görünmüyordu. Araba yolda su gibi akıp giderken, "Ya çantam okulda kaldı benim!" diye çıkıştım.

"Cırlama." Bana değil yola bakıyordu. "Yarın sabah alırsın."

"Ya telefonum ve cüzdanım çantamın içindeydi!"

"Telefonu olmadan nefes alamayan ergenlerden değilsin, değil mi?" Omzunun üstünden bana baktı. "Yalnızca bir günlüğüne telefonsuz yaşayabilirsin bence."

"Bu yaptığına düpedüz adam kaçırmak derler!"

"Ergen kaçırıyorum ben ya," dedi alay eder gibi. "Sizin kampüste çalışan güvenliği tanıyorum. Geç saatlere kadar orada kalıyor. O dandik takımın çalışması bittiğinde gider alırız çantanı."

Diğer Merve şu an en az benim kadar sinir olmuştu Karan'a. Normalde her zaman Karan'ın tarafını tutan diğer Merve, şu an benimle birlik olmuş, gözlerini dikerek Karan Çakıl'a bakıyordu.

"Şu yaptığına hâlâ bir anlam verebilmiş sayılmam," dedim gözlerimi devirerek. "Ayrıca bana emirler vermenden gerçekten nefret ediyorum."

"Sana emir vermiyorum," dedi düz bir sesle.

"Bal gibi de emir veriyorsun Karan Çakıl. Artık emir vermekle de sınırlı kalmıyor, zorbalığa başvuruyorsun."

"Sana zorbalık yapmadım," dedi aynı düzlüğü takip eden bir sesle. Kaşlarımı kaldırarak onun profiline baktığımda o da bana baktı. "Ne

yapmadım. Eğer kaçmak isteseydin ben sürücü koltuğuna geçene kadar kapıyı açıp kaçabilirdin."

Diğer Merve her ne kadar bundan rahatsız olmuş olsa da başını sallayarak Karan'ın söylediklerini onayladı. Ona tıpkı bir kalleşmiş gibi baktıktan sonra, "Arkamdan tekrar gelme diye sesimi çıkarmadım ben bir kere," diye bir yalan savurdum ortaya. Ne kadar inanmıştı? İşte orası meçhuldü.

"O çocukla arana bir mesafe koymalısın." Gözleri yolu döverken sesi de düşüncelerime aynı şiddeti uygulamıştı sanki. İçimde girgide büyüyen tuhaf bir hisle bir kez daha omzumun üstünden ona baktığımda, kelimeler dudaklarımın arkasındaki mahzende kapalı kalmış, dışarı dökülememişti.

"Biz yakın falan değiliz."

"Çocuğun kucağındaki bendim zaten," diye homurdandığında bir an durdum ve ona ciddi olup olmadığını sorgulayan bir bakış attım. Ardından diğer Merve, Karan'ı Enis'in kucağında hayal edince diğer Merve'de ipler koptu.

"Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Sana bir açıklama yapmak zorunda olmadığım hâlde, o görüntünün bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu anlattım." Gözlerim kısaca arabanın penceresinden dışarıya kaydı, halamın elinde pazar arabasıyla kaldırımda yürüdüğünü görünce nefesimi tutarak kendimi arabanın koltuğundan aşağı doğru kaydırdım. Karan şaşırarak bana bakarken, "Devam et," dedim iki büklüm olmuş şekilde.

"Sorun ne?"

"Sorun falan yok. Devam et," dedim ellerimi iki yana sallayarak. Dikiz aynasından arabanın arkasını kontrol etti, ben hâlâ iki büklüm olmuş şekilde duruyordum. Halam hemen arkamızda kalmıştı. "Muhbir gibiyim yemin ediyorum. Belayı çekiyorum."

"Belalardan biri de ben oluyorum galiba?" dedi Karan sorar gibi. Yan gözle ona baktım, sessiz kaldım. "Arkamızda kalan kaldırımda yürüyen kadın bir tanıdığın falan mı?"

"Yok. Aksiyon olsun diye iki büklüm oldum ben," dedim gözlerimi devirip sırtımı dikleştirerek. Derin, ıslıklı bir nefes verdikten sonra, "Halam olur kendisi. Pek severiz birbirimizi," diye homurdandım. "Hatta âşığız."

"Bayağı çalkantılı bir ilişki olsa gerek," dedi Karan dalga geçer gibi "Her neyse. Karnın aç mı?"

Sabah içtiğim üç karton bardak kahve ve yanında yediğim bir açma tok kalmam için yeterli bir sebepse, hayır, aç değildim. Ama midem bu konuda tam bir satıcı olduğu için ara sıra gurulduyordu. Bu guruldamaları yalnızca ben duyabildiğim için şanslı sayılırdım ama zaten Karan'la önceden bu konu hakkında yaşadığımız bir diyalog vardı.

Bir kez daha ona rezil olmamak için, "Evet, açım," diyerek doğrunun kollarına teslim oldum. Biliyordum, midem birazdan ötebilir ve beni bilmem kaçıncı kez Karan Çakıl'a rezil edebilirdi.

"O zaman önce bir şeyler yiyelim."

Karan direksiyonu sola kırarak bir araya girdi, koyu gri ve soluk mavi arasında kalan gökyüzü yerini boğuk bir laciverte bırakmıştı. Hava şu an gecenin sabaha kollarını açtığı saatleri anımsatıyordu. Karan arabayı iki katlı bir binanın önünde durdurdu, gözlerimi kaldırarak binanın üst katındaki resimlere baktım. Bir İtalyan restoranına benziyordu. Fethiye'de çok sık rastlayamayacağın restoranlardan bir tanesiydi. En azından ben şu âna dek pek rastlamamıştım. Zaten çok sosyal bir insan olmadığım için bu şehirdeki birçok şeyin nerede olduğunu bile bilmezdim. Bana adres soran yabancılardan çok daha yabancıydım bu şehre.

"Buranın pizzaları güzel oluyor," dedi kendi tarafındaki kapıyı açarken. Her nedense hâlâ gergin görünüyordu. Sebebi beni Enis'le öyle görmüş olmasından kaynaklanıyor olabilir miydi? Bunu düşünmemeye çalıştım. Onu takip ederek araçtan indim.

Cam kapı kayarak iki yana açıldı, kapının üstündeki klimanın üflediği sıcak bedenimi yarıp geçti. Soğuğu dışarıda bırakarak içeri girdiğimizde üstünde kırmızı bir önlük olan, beyaz şapkalı, ben yaşlarında bir kız gülümseyerek bizi karşıladı. Buranın sandalyeleri kırmızı, masaları beyazdı ve parlak bir malzemeden yapılmıştı.

"Hoş geldiniz," dedi kız güler yüzle. Yüzündeki gülümseme yapay değil, aksine tok bir içtenlik taşıyordu. Karan boş masalardan bir tanesine yerleştikten sonra, ben de hemen onun karşısındaki boşluğa oturdum, beyaz masanın üstünde, koyu kırmızı renkteki kadife menüye baktım.

Geneli İtalyan yemeklerinden oluşan menüde, gönül rahatlığıyla yiyebileceğim tek şey pizzaydı sanırım. Diğerleri benim için kesinlikle yabancıydı ve ben tanımadığım şeyleri yedikten sonra çıkarmak gibi

tuhaf bir huya sahiptim. En güzeli işimi garantiye almak, bildiğim koyunu gütmekti.

"Ben orta boy bir pizza istiyorum ve bir kutu kola," dedi Karan menüye bakma gereği bile duymadan. "Siyah zeytini bol, mantarı az olsun." Kızın meraklı gözleri bana döndüğünde, "Bana da aynısından," diyerek kolaya kaçtım ve Karan'ın dudaklarının belli belirsiz bir şekilde titrediğini gördüm.

Kız gülümseyerek, "On beş dakikaya hazır," dedikten sonra gözden kayboldu. Şu an olduğumuz restoranın içinde hiç kimse yoktu ve restoranın cam duvarlarından dışarıyı görmek mümkündü. Sade beyaz ışıklar etrafı oldukça şavklı bir şekilde aydınlatırken, ışığı hiç sevmediği bir kez daha irdelemiştim kendi içimde. Işık, karanlığa alışmış bedenimi yakıyor, derimi pul pul ediyordu.

Masadaki sessizliği bölmek adına, "Erkan'a kaçırıldığımı söylediğimde kesinlikle bana inanmayacak," diye homurdandım.

"Bence Erkan'a benden bir selam söyle. Koçtu, değil mi?" Dirseklerini masanın üstüne yaslayarak parmaklarıyla parlak maddeden yapılmış masanın üstünde ritim tutmaya başladı. Onun bu umursamazlığına kaşlarımı çatarak baktım. "Şu kaşlarını çatıp durma, erken yaşta kırışacaksın velet."

Ona inat kaşlarımı tamamen çattığımda kafasını sol omzuna düşürerek tuhaf bir ifadeyle bana baktı. Yüzündeki ifade kalbimin daha hızlı atmasına neden olurken, onun güzelliğine lanet okudum.

Karan bir süre aynı şekilde yüzüme baktıktan sonra, masanın üstünde ritim tutan ellerinden bir tanesini kaldırarak bana doğru uzandı, çattığım kaşlarımın ortasına işaret parmağını bastırdı. Kalbimin göğsüme attığı tekmeler dışarıdan duyulabilecek kadar kuvvetli ve sertti.

"Bu kadar çok gerilme ufaklık. Dünya onu ciddiye almanı gerektirecek kadar önemli bir yer değil."

"Bunu hep gergin görünen biri mi söylüyor gerçekten?"

"Hayata karşı sinirli olmak ve hayatı fazla ciddiye almak arasında büyük bir fark var. Sen her şeyi ciddiye alan birisin. Bense sadece sinirliyim." Parmağını burnuma kaydırıp parmak ucuyla burnuma vurduktan sonra, "Anladın mı kız çocuğu?" diye sordu.

"Peki, neden sinirlisin?"

Cevabı önemliydi. Bir şeylere sinirli olduğunu zaten görebiliyordum ama hayata sinirli olmak, hayatı fazla ciddiye almakla aynı şey

değil miydi? Belki de tam da şu anda çok farklı pencerelerden bakıyorduk. Yine de onda bana benzeyen birçok şey görüyordum. Daha önce kimsede göremediğim şeylerdi bunlar.

"Çünkü ben agresif bir adamım." Ruhsuz bir ifadeyle gözlerime baktı. Elini geri çekip masaya koyduğunda gerçekten afallamıştım.

Çok geçmeden pizzalarımız geldi. Ben Karan'ı izlerken o pizzasına odaklanmıştı. Kaşlarını çatarak pizzanın üstündeki mantarları bir bir ayıklayarak kenara koydu. Mantarı sevmiyordu sanırım. Ben ilgiyle onu izlemeye devam ederken pizzasını mantardan arındırdı. Mantar istemediğini söyleyebilirdi. Neden bu kadar uğraşıyordu ki?

"Bunun yerine mantar olmasın diyebilirdin," diye homurdandım. Gözlerini pizzasından çekmeden, "Onlara mantarının az olmasını söylemiştim. Pizza mantardan görünmüyor," dedi düz bir sesle.

"Mantarı sevmiyor musun?" Ona düz düz baktım.

"Mantara alerjim var. Yemeyi seviyorum ama yedikten sonra tüm vücudum kaşınıyor. Ama tadı da biraz bulaşsın istiyorum işte." Derin bir nefes aldıktan sonra, "Hadi, çok konuşma da pizzanı ye," dedi.

Dediğini yaptım. Kolamdan bir yudum içtikten sonra pizzanın bir dilimini elime alıp, bir lokma ısırdım. Pizzayı çatal ve bıçakla yiyecek değildim ya. Hiç beklemediğim bir şekilde Karan da tıpkı benim gibi yiyordu. Kendimi yalnız hissettirmediği için ona içten içe minnettar olmuştum açıkçası.

Gözlerim onu odağından çıkarmadan pizzamı yerken, Karan'ın ne kadar da iştahlı yediğini gördüm. Dolgun dudaklarının arasına aldığı pizzayı öyle güzel yiyordu ki, pizza reklamlarına onu çıkarsalar, satış rekorları kırabilirlerdi. Tamamen pizzasına odaklanmış, arada sırada bir yudum kolayla ağzını ıslatıyordu. Ona çok dikkatli baktığımı fark etmiş olacak ki, gözlerini kaldırıp bana baktı ve pizzasından büyük bir lokma daha aldı. Ona gözlerimi dikmiş olduğumu görünce, siyah, düzgün kaşlarından bir tanesi havaya kalktı.

Bir eliyle ağzını örttükten sonra, "Sorun ne?" diye sordu boğuk bir sesle. Ah, ağzı dolu olduğu için sesi boğuk çıkmıştı. Bu bir an için beni gülümsetecek sandım.

"Çok iştahlı yiyorsun," dedim kafamı sallayarak. "Ve gerçekten karşındaki insanın da iştahını açıyorsun."

Bir eliyle ağzını örtmeye devam ederken gözleri gözlerime takıldı. Duyarlı bir insan olup ağzını örttüğü için ayrıca mutlu olmuştum. Ye-

mek yerken ağzını göstererek konuşan insanlara elimin tersiyle bir tane çarpmak istiyordum çünkü.

"Çünkü sinirliyim. Ve sinirliyken iştahım açılıyor."

Kaşlarım çatıldı. Pizzamdan bir parça ısırdıktan sonra yavaşça çiğneyip yuttum ve kolamdan bir yudum aldım.

"Neden sinirli olduğunu sorsam?"

Elini ağzından çekti. Ağzını peçete ile kuruladı, kuzguni siyahlarını gözlerime odakladı. Siyah gözleri o kadar keskin bakıyordu ki, bir an sorduğum soruyu geri almak, sinirinin sebebini öğrenme isteğimi toprağın altına gömmek istedim.

"Bir velet yüzünden."

"Ne yaptı o velet sana?"

"Sinirimin nedenini anlamayacak kadar aptal ve bu beni daha da sinirlendirmekten öteye gitmiyor."

"O zaman sen de veledin anladığı dilden anlatmayı dene," dedim gözlerimi pizzanın üzerindeki zeytin tanelerine düşürerek.

"Anlamayacaktır," derken sesinde aşılması zor bir duvar vardı.

"Anlatmadığın sürece tabii ki anlamayacaktır."

"Anlatsam anlayacak yani?" diye sorduğunda, kafamı santim oynatmadan, yalnızca gözlerimi kaldırarak baktım ona. Ağzını kuruladığı peçeteyle oynayarak doğrudan bana bakıyordu.

"Anlatmadan anlayamazsın," diye açık uçlu bir cevap vererek pizzama odaklandım. Karan da sessiz kalmayı tercih ederek, pizzasına odaklanmıştı.

Kısa bir süre sonra, "Zeytinleri sevmiyor musun?" diye sorarak beni daldığım düşüncelerden ensemden tutarak çıkardı.

"Pek aram yok."

"O zaman zeytinlerini bana ver." Kaşlarımı çatarak ona baktım. Gayet ciddi görünüyordu. Siyah gözlerini pizzamın üstündeki zeytinlere dikmişti. Tıpkı küçük bir çocuk gibi görünüyordu ama öyle görünmek istemeyecek kadar da yetişkindi.

"İstiyorsan tabii ki alabilirsin," dedim omuz silkerek. "Ama sen de bana mantarlarını vereceksin."

"İçten pazarlıklı," diye homurdandı. "Al, hepsi senin olsun."

Karan önündeki mantarları çatalıyla benim pizzamın üstüne koyduktan sonra, "Hadi sen de bana zeytinleri ver," dedi.

"Kendin alsana çatalınla," dediğimde kaşlarını çattı, çatalı bir kenara bırakıp, elimi avucunun içine aldı. Kaşlarım çatılırken, Karan benim elimi pizzanın üstüne tutarak, "Al zeytini," dedi kısık bir sesle.

Yüzümü buruşturup itiraz edecekken bana öyle bir baktı ki, itiraz etme şansımın olmadığını anlamıştım. Parmağımla yalnız başına duran siyah zeytin tanesini aldım, Karan avucunda duran elimi kendine doğru çekti ve işaret parmağım ile başparmağım arasında duran siyah zeytini dudaklarının arasına aldı. Parmaklarım yüzeysel olarak dokunmak zorunda kaldığı dolgun dudakların dokusunu hissettiği an, omurgamdan yukarı sıcak bir şeyler akın etti.

Karan avucundaki elimi bırakırken gözlerinde memnun kalmış bir ifade belirmişti. Elimi hızlıca çekerek, aptal duyguların tıpkı bir kan gibi oturduğu yerden kalkıp gitmesini, dağılmasını bekledim.

Yemeğimizi yedikten sonra Karan'a diretmelerim sonucu okula geri dönmüş, söylediği gibi okulda sadece güvenlik görevlisi Erol abiyi bulmuştuk. Erol abiye selam vermek isteyen Karan'ı kolundan çekerek buna engel oldum ve Erol abi ikimizi fark etmeden okula sızdık. Karan çektiğim kolunu elimden kurtarırken bana tip tip bakarak, "Ne yapıyorsun kızım?" diye sordu ters bir sesle. "Adama bir selam verseydim."

"Ha oldu," dedim gözlerimi bayarak. "İkimizi yan yana görsün, iki gün içinde tüm okula duyursun. Erol abiyi biraz tanıyorsan, onun karakterini de bilirsin. Ağzında bakla ıslanmaz onun. Bölüm Başkanına kadar herkes öğrenir! Ahmet daha yeni beni Enis'in kucağında gördü, bir de akşam vakti seninle okula girdiğimi öğrenirse tam cephe alacak bana karşı. Zaten beni görünce terörist görmüş gibi bakıyor."

"Şunu irdeleyip durma," dedi dişlerinin arasından.

Ona doğru dönüp, "Ha?" diye sorduğumda, "Yürü," diyerek beni omzumdan tutarak merdivenlere doğru itti.

Hızlı bir şekilde üst kata çıkarken Karan da beni takip ediyordu. Akşamları derslerin olmadığı bir gündü çarşamba günleri ama Bölüm Başkanı ya da ona haber uçuracak birine denk gelebilirdik. Dersliğe giden koridora girdik, şu an ortam gerçekten karanlıktı. Karanlığın çöktüğünü anlayabilmiştim çünkü dersliğin pencerelerinden içeri yalnızca sokak lambalarının ışıkları giriyordu.

"Elini çabuk tut," dedi Karan, sesi fısıltı gibiydi. Ona omzumun üstünden tip tip bakarak dersliğin aralıklı duran kapısını ittim. İçerisi soluk mavi görünüyordu. En arka, cam dibindeki masaya doğru yürür-

ken, Karan da hemen kapının pervazına yaslanmış, beni bekliyordu. Hızlı bir şekilde çantamı aldım, küçük çantamın dışında duran anahtarlığımı ön göze soktum.

Çantayı omzuma astıktan sonra, "Tamamdır. Erol abiye görünmeden çıkalım," dedim ve hızlıca kapıya yöneldim. Karan gözlerini bayarak kenara çekilip bana geçebilmem için yol verdi. Ben dersliklerden çıktıktan hemen sonra Karan sınıfın kapısını kapatarak arkamdan yürümeye başladı. Ve çok geçmeden binanın kapısının gürültülü bir şekilde kapandığını işittim.

Ağzım aralanıp, gözlerim kocaman açılırken, Karan da arkamda donakalmıştı.

"Erol abi!" diye bağırdım olduğum yerde. Ardından hızlı bir şekilde merdivenleri inmeye başladım. Aynı anda, "Erol abi!" diye de bağırıyordum. Sıçmıştım. Binaya akşam da girebilmem için izin belgem yoktu, yanımda büyük amfide tüm okları üstüme çekmeme neden olan iş adamı vardı ve içeride onunla kalmıştım.

Karan oldukça rahat bir şekilde merdivendeki basamakları inerken ben kuyruğuna basılmış kedi gibi bağırmayı sürdürdüm ama nafileydi. Erol abi gitmiş, binanın büyük kapısı kilitlenmişti.

"Harika," dedim ayağımı yere vurarak. Karan son basamağı da indikten sonra bana doğru yöneldi. Omzumdan düşen çantayı yukarı çekerek, "Gördün mü yaptığını?" diye sordum bağırarak. "Ara. Gelsin açsın. Kulübesine gitmiştir. Ararsan gelir."

Söylediğimi yok sayarak kaşlarını havaya kaldırdı. "Ne yapmışım ben?"

"Senin yüzünden kilitlendik! Hepsi senin suçun!"

"Kafan mı güzel kızım?" diye sordu Karan kaşlarını çatarak. "Eğer adama selam vermeme izin verseydin bunlar olmazdı. İçeride birilerinin olduğunu nereden bilsin adamcağız? Yani otomatikman tüm bunlar benim değil, senin suçun olmuş oluyor. Ararsam ikimizi burada görür. Bunu istediğine emin misin?"

"Bir de konuşuyor!" dedim elimi alnıma vurarak. "Eğer sen beni zorla kaçırmamış olsaydın, şu an bu durumda olmazdık! Ne yapacağız şimdi?" Yanaklarımın içini şişirdim. "Sen konuşsan belki Bölüm Başkanına yumurtlamazdı bu durumu."

"Arayayım ama söylemeyeceği konusunda teminat veremem."

"Hadi ya?" Bana düz düz baktı, ben de ona düz düz baktım. "Gel sinler, bizi burada baş başa bulsunlar. Olaylar daha büyük bir çıkmaza sürüklensin değil mi? Saçma sapan konuşacaklar. O gün büyük amfide ilgini çekmek için o soruyu sorduğumu düşünenler olacak, sana yanladığımı sanacaklar. Bu olursa saldırırım herkese."

"Bana yanladığını mı?"

"Her neyse ya."

Bir sessizlik yaşandı.

"Peki," dedi tok bir sesle. "Erol burayı saat kaç gibi açıyor bilgin var mı?"

"Eğer izin belgesi olan ve içeri girecek olan öğrenciler olsaydı kilitlemezdi. Muhtemelen sabaha karşı açar."

"O zaman sabaha kadar buradayız Çakıltaşı. Sabah binanın kapısı açıldığında ben kendimi göstermeden çıkar giderim." Durgunlaşmıştı. "Sınıflardan birine girelim. Biraz uyurum."

"Tamam," dedim omuzlarım düşerken.

Karan'ı takip ederek tekrar üst kata çıktığımızda saat daha yeni akşamın sekizi olmuştu. Sabahın ilk ışıklarına kadar ne yapacaktık? Birlikte sabah dersim olan derslikten birine çıktığımızda Karan, arka masalardan bir tanesine geçip birkaçını birleştirerek uzandı.

"Sizinkileri bir ara istersen," dedi sessizce.

Defne'yi arayıp, onun saçma sapan sorgusuna tabi tutulmak için hızlıca ona bir mesaj yazdım. Mesajı gönderdikten sonra omzumun üstünden Karan'a baktım. Bir kolunu başının altına, diğer kolunu karnının üstüne koymuş, birleştirdiği iki sıranın üstünde uzanıyordu. Gözleri tavanda dolaşıyordu ve hâlâ gergin görünüyordu.

"Bütün geceyi burada geçireceğiz, öyle mi?" diye sordum homurdanarak.

Karan gözlerini tavandan çekmeden, "Senin suçun," dedi umursamazca.

"Kendi suçlarını başkalarının üstüne yüklemeyi seviyorsun." Cevap vermedi.

Bir an durdum ve düşündüm. On dokuz, yirmi yaşlarındaki Karan'ı... Aynı fakültede olduğumuzu. O yirmi altı, ben on dokuz yaşındaydım. Arada çok büyük yıllar olmasa da onu benden daha fazla bilgiye sahip yapan bir duvar vardı. O birçok şeyin anlamını öğrenip hissetmek nedir çoktan fark etmişken, ben daha yeni tadıyordum. Buz-

dan kaleye bir kat daha çıkıp, kendimi buzdan kalemin en soğuk odasına kilitlemek istedim. Ama Karan'ın varlığı, buzdan kaleme bir kat daha çıkmama engel olduğu gibi, kalemin buzlarını eririyor, eriyen kale yavaş yavaş yıkılıyordu. Kalenin buzdan duvarlarını çatlatmış, çatlaklardan içeri elini uzatmıştı.

"Karan," dedim sessizce.

Bir süre ses vermedi ama ardından, "Hı?" diye mırıldandı.

"Funda ile nasıl tanıştınız?" Soruma ben de şaşırmıştım. Neden şimdi o kumral afeti merak ediyordum ki? Olgun görüntüsü, güzelliği, Karan'a yakın olan yaşı... Bu muydu kadına karşı tavrımın esas sebebi? Beklenmedik sorum Karan'ı da şaşırtmış olacak ki, tavanı izleyen kuzguni siyahı gözleri yavaşça bana doğru döndü.

"Bu da nereden çıktı şimdi?"

"Yalnızca merak ettim. Sabaha kadar burada duracaksak vakit geçirmenin bir yolunu bulmalıyız, değil mi?"

Bir süre yalnızca yüzüme baktı. Loş renklerin aydınlattığı yüzü o kadar güzel görünüyordu ki, bir an onu bu kadar güzel görmemin sebebi acaba benim gözlerimden mi kaynaklı diye düşünmeden edemedim. Belki de onu bu kadar mükemmel gören tek kişi bendim. Diğerlerinin gözünde yakışıklı, zengin bir iş adamından ibaretti belki de. Ama benim açımdan bakılınca... Çok daha fazlasıydı.

"Çok küçükken babası ve babam arkadaşlardı. Pek konuşmazdık ama sık sık görürdüm onu. Sonradan zorunlu arkadaşlık başladı. Çok sürmedi ama. Küçüktüm, pek hatırlamıyorum. Sonra tekrar karşılaştık ve tekrar karşılaştığımızda Funda'nın bana olan tutumu değişmişti."

"Senin için çok değerli sanırım," diye mırıldandım. İçimde kaynayan şeyin adı kıskançlık mıydı? "Yani... Senin üstüne çok geliyor olmasına rağmen onu kırmamak için çaba sarf ediyor gibisin."

"Önüne gelen her şeye değer veren bir adam gibi mi görünüyorum oradan bakılınca?" diye sordu. "Emin ol kazaklarım bile Funda'dan daha değerli benim. Öyle her şeye değer vermem ben."

"O zaman neden onunla, onun istediği şeyi yapmıyorsun?" diye sordum bir anda. Bu beni de şaşırtmıştı. "Yani... Belki o zaman vazgeçer."

"Oradan bakılınca uçkur düşkünü bir adama benziyor muyum?" diye sordu bu kez. Kaşları çatılmıştı. "Onunla yatıp, sonradan kendisi-

ni bir paçavra gibi hissetmesine neden olamam. Kendine olan saygısını kaybetmesini istemiyorum."

"Ama bence o kızın kendine olan saygısı çoktan bedenini terk etmiş."

"Bedenini terk etmiş olabilir ama bence ruhunda bir yerde hâlâ yaşamını sürdürüyor. Sonradan pişman olmasını, o saygıyı tamamen kaybetmesini istemiyorum." Karan durdu, gözlerini benden ayırdı. "İnsanların hatası olmak istemem."

"Daha önce birilerinin hatası olmuş gibi konuşuyorsun," dedim düşünceli bir sesle. Gözlerim boşluğa takıldı, bir süre boşluğu izledim.

"En başta annemin en büyük hatasıydım," diye mırıldandı ağzının içinden ama benim duymadığımı düşündüğünden emindim. Gerçek sert bir şekilde beni tokatladığında gözlerimin önüne Karan'ın annesi Işık'ın çakıl taşlarının arasına çakılan ve ruhunu kaybeden cansız bedeni gelince ürperdim. Omzumun üstünden tekrar Karan'a baktığımda sessizce tavanı izliyordu.

Parmaklarım benim isteğim dışında boynumdaki çakıl taşı kolyesine dokundu. Sert bir nefes verdikten sonra Karan'a doğru yürüdüm. Karan hareket hâlinde olduğumu fark edince göz ucuyla bana baktı. Karan'ın ayakları yere değiyordu. Onun bacağının kenarına, sıranın ucuna oturdum ve gözlerimi yüzüne diktim.

"Seni anlayamıyorum," diye fısıldadım. Yerinden kıpırdamadan uzanmaya devam etti ama kuzguni siyahları benim üstümdeydi. "Anlaşılmamak hoşuna mı gidiyor?"

"Bilmem," dedi sadece dolgun dudaklarını oynatarak.

"Eğer anlatmak istersen..."

"İstemiyorum," diyerek kesti beni.

Ona düz düz bakarak, "Aman anlatma," dedim ve bakışlarımı önüme çevirdim. "Seni düşünende hata."

"Beni düşünüyor musun?"

Duraksadım. Göz ucuyla ona bakarken, o da hâlâ bana bakıyordu.

"Lafın gelişi öyle dedim ben," diye homurdandım. Karan bir anda dirseğimi tutarak beni çektiğinde dudaklarımdan tiz bir çığlık döküldü. Aynı saniyeler içinde kafam onun kaslı göğsüne çarptı. Gözlerim kocaman açıldı, çenemi göğsüne koyarak ona baktım. Beni birleştirdiği iki sıranın arasındaki boşluğa çekmiş, kafamı göğsüne yaslamıştı.

"Çok konuştun," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak. Gözlerini eğmiş bana bakıyordu.

"Biliyor musun, annem hiç konuşmadığım için yakınır durur. İlk kez biri çok konuştuğumu söylüyor," diye fısıldadım. Karan'ın kuzguni siyahları kısaca dudaklarımda dolaştıktan sonra tekrar gözlerime tırmandı. Gözleri kısık ve kasvetli bakıyordu ama buna rağmen, siyah gezegeninde hayat vardı.

"Annen çıldırmış olmalı," dedi sadece dolgun dudaklarını oynatarak. "O çenen hiç durmuyor kızım. Yorulmuyorsun da."

"Bana kızım deyip durma," dedim yüzümü buruşturarak.

"Velet?" dedi sorar gibi.

"Bana velet de deme," diye çemkirdim. "Adım var benim. Neden durmadan bir lakap takıyorsun ki bana?"

"Çünkü hoşuma gidiyor."

"Benim gitmiyor ama." Gidiyor olabilirdi ama ona doğruyu söylemek zorunda da değildim.

Sessiz kaldı. Ama dilinin aksine, bakışları oldukça aktifti. Dikkatli bir şekilde yüzümü incelerken, yüzümde bir şey mi var düşüncesine itmişti beni bu dikkati. Kalbinin atışını çenemde hissedebiliyordum ve bu... Bu inanılmazdı. Kalbinin zarının bile siyah olduğuna bahse girebilirdim. Çırpınan kızıl kalbini koruyan siyah zar... Bu düşünce bile büyülenmeme yetmişti.

"Velet." Durdu ve daha dikkatli baktı yüzüme. Sokaktan geçen arabaların far ışıkları pencerenin camlarından içeri sızıyor, Karan'ın karanlıkta kalmış yüzünü aydınlatarak, güzelliğini gözlerime sunuyordu. "Şöyle bakma bana."

"Nasıl bakıyorum ki?"

"Şöyle işte." Bir eli kalktı, yüzüme düşen birkaç asi saç telini kulaklarımın arkasına itti. "Bakma öyle."

Gözlerimi yumdum.

"Bakmıyorum bak şimdi," diye fısıldadım.

Bir süre sessizlik oldu, tam o esnada dudaklarımın yakınında sıcak bir nefes hissettim. Panik saklandığı toprağın içinden kafasını çıkarırken, boğazımda kuru kumlar vardı sanki. Yutkunamıyordum.

"Aç gözlerini," diye fısıldadı. Fısıltısı dudaklarımın üstünde can buldu, tatlı nefesi dudağımdaki yarıklardan içeriye sızarak, dudaklarıma mıhlandı. "Aç gözlerini yoksa sınır ihlali yaparım."

Tek gözümü açarak, "Sınır ihlali?" diye sordum. Bir an duraksadı, açık olan tek gözüme bakarak başını geriye atıp, belli belirsiz, varlığın-

dan şüphe duyduğum ve görebilmek için büyüteçle bakmam gerekecek bir şekilde tebessüm etti. Kalbim öyle hızlı çarpıyordu ki, kulak verse sesleri duyabilirdi şu anda.

"Sınır." Kafasını kaldırıp dudaklarını çeneme bastırdı. Dudakları çenemin üstünde dururken işaret parmağını dudağıma sürtüp dudaklarını çenemden çekmeden, "İhlali," diye fısıldadı.

Kanım damarımın içinde âdeta dondu. Tuttuğum nefesi yavaşça dudaklarımdan dışarı verirken onun parmaklarına çarpan nefesimin sıcaklığı sus çizgimi okşamıştı. Onun gözlerinin içine baktım. Kara gözlerini ele geçiren o karanlık tıpkı bir kuyunun dibi gibi ışıksız ve havasız görünüyordu. Karanlık gitgide genişleyerek harelerinin göğsüne gece gibi çöktü. Karan, parmaklarına ateş değmiş gibi parmaklarını bir anda dudaklarımın üstünden çekti. Dudaklarını da çenemden geri çektikten sonra bana tuhaf tuhaf baktı.

"Senin sorunun ne?" diye fısıldadım.

"Asıl senin sorunun ne?"

"Benim herhangi bir sorunum yok. Şu an sorunu var gibi görünen tek kişi sensin burada."

"Buna kendin bile inanmıyorsun," dedi yalnızca dudaklarını oynatarak.

"Beni bırak," dedim doğrulmaya çalışırken ama Karan beni bir anda geri çekince tüm ağırlığımla üstüne düştüm ve alnım onun göğsüne çarparken dudaklarımdan tiz bir inilti döküldü. "Bıraksana ya!"

"Az uslu dursana," dedi düz bir sesle. "Kelebekler sadece kanat çırpar, sinek gibi vızıldamaz."

"Ben kelebek değilim!"

"Sen benim siyah kelebeğimsin."

Zihnimin içine yıldırım düşmüş gibi kalakaldım, düşüncelerime vuran o yıldırım, o kadar kuvvetli bir şekilde tam onu sakladığım odaya çarpmıştı ki, onu sakladığım odanın kapısı kırıldı. Bir yere kadar dizginleyip saklayabildiğim o hisler yaralı hâlde kırılan kapının yarığından dışarı sızmaya başladı. On dokuz yıl boyunca kucağımda duran ellerim artık onun ellerine uzanıyordu.

Elini enseme koydu, yüzümü tamamen göğsüne bastırdığında artık onu göremiyordum.

"Senin?"

"Benim," diye fısıldadı. Erkeksi, tok sesinin etrafına bulaşan o hisler öylesi yoğundu ki, kollarında tuttuğu bedenimin onun yaratmış yıkımı altında kalacağını düşündüm.

Sertçe yutkundum. Yumruğumu yavaşça göğsüne indirirken çaresiz hissediyordum.

"Seni çözeceğim."

"Henüz ben seni tam olarak çözememişken, senin beni çözmene izin vermeyeceğim velet," dedi düşünceli bir sesle. Çenemi iki göğsümün ortasına, göğüs boşluğunun köprüsüne bastırarak gözlerimi kaldırıp ona baktım.

"Sen beni çözemezsin," diye fısıldadım.

"Sen bu gözlere sahipken, seni çözmek çok da imkânsız değil benim için." Sesi yalındı. Duraksadım. Erkeksi nefesi yüzüme çarparken karnım kasılmıştı. Belki de daha önce bir erkekle bu kadar yakın temas halinde olmadığım içindi tüm bu hissettiklerim ama öyle olmamasını diliyordum. Hem bugün Enis beni kollarının arasına aldığında, şu hissettiklerimin onda birini bile hissetmemiştim.

"Nasıl gözlere sahipmişim?"

"Böyle," diye fısıldadı aniden. Gözlerim onun gözlerine tutundu, Kaan'ın uzun işaret parmağı saçlarımın arasına daldı, alnım boyunca bir yol çizerek şakaklarıma kaydı. Yüzeysel olarak şakağıma dokunduktan sonra göz altı çukuruma indi ve parmakları göz altı çukurum ile kaşımın altı boyunca iki büyük daire çizdi. İki büyük dairenin sonu tekrar göz altı çukurumda bitmişti. "Gözlerinde gamzelerin var senin."

Duraksadım. Ne demek istediğini tam olarak anlayamasam da söylediği şey tuhaf bir biçimde elimin ayağımın buz kesmesine yol açmıştı. Onun gözlerinin içine baktığımda, o gözlerde bir mağara olduğundan yana içimde hiçbir şüphe kalmamıştı artık. Onu o mağaradan çıkaramazdım, çünkü onun kendisi bir mağaraydı. Ama o mağaraya girip, o mağarayı bir eve dönüştürebilirdim. Mağarasının kalın duvarlarını yıkamazdım ama o duvarlara çerçeveler asabilirdim.

"Yüzüne asmamayı tercih ettiğin tebessümleri gözlerinde taşıyorsun." Sertçe yutkundu. "Gözlerinde gamzelerin var ve ne zaman sana baksam, bana tebessüm ediyorsun."

Sessiz kaldım. İçimde cam çerçeve iniyordu, kan gövdeyi götürüyordu ama yine de dudaklarımı hareket ettirmeden onun geceye açılan kapı olan gözlerine baktım.

"O çocukla görüşmeni istemiyorum." Yine cevap vermedim. "İstemiyorum Asi," diye bastırdı bir anda.

"Neden?"

"Onu hiç gözüm tutmadı."

"Beni korudu," diye fısıldadım. "Korunmaya ihtiyacım yoktu ama yine de bunu yapmaya çalıştı." Omuz silktim. "Ama yine de ondan hiç hoşlanmıyorum."

Gözleri tavana doğru kaydı, çukurlu çenesinin kasıldığını gördüm. "Hoşlansaydın bir de," diye söylendi.

Bir an uzanıp dudaklarımı o derin bir kuyuyu andıran çene çukuruna bastırmak istedim ama bu isteği bir şekilde köreltttim.

"Karan," diye fısıldadım.

"Hım?"

"Bana biraz kendini anlatsana." Huysuzca kıpırdanınca kaşlarımı çattım. "Anlat."

"Gördüğün kadarım," dedi kuru bir sesle.

"Peki ya göremediklerim?"

"İşte o tamamen senin sorunun oluyor küçük hanım." Derin bir nefes aldı, kucağında olduğumdan o derin nefes beni de yukarıya doğru taşıdı. Nefesi göğsünde yavaşça söndü. "Bu şeyler gerçekten çok rahatsız. Bütün ders boyunca bu şeyin üzerinde mi oturuyorsunuz siz cidden?"

"Konuyu saptırmaya çalışıyorsun," diye homurdandım. "Hem unutma, bir zamanlar senin kıçın da bunların üstünde eskidi."

"Bir zamanlar?" Göremesem de kaşlarını çattığını hissettim. "Kendimi dede gibi hissettirmesene bana."

"Yirmi altı yaşındasın."

"Sana ne benim yaşımdan?"

"Yaşını sorun mu ediyorsun sen?"

"Şimdiye dek hiç etmemiştim." Yani şimdi ediyor muydu? Kafamı kaldırmaya çalıştığımda büyük avucuyla kafama bastırarak beni göğsüne gömdü. "Çok konuşuyorsun, kız çocuğu. Gerçekten çok konuşuyorsun."

"Daha konuşmadım bile," diye homurdandım.

"Hissettim ben. Çok konuşacaktın."

Huysuzca kıpırdandığımda bu kez beni serbest bıraktı, ben ayağa kalkarken, o da olduğu yerde doğrularak boynunu çıtlattı. Hemen yanındaki masaya çıkıp, bacaklarımı sarkıtarak oturdum, Karan da

yanımdaki birleştirdiği sandalyelerin üstünde oturuyordu. Karan bir anda oturduğu yerden kalktı, akıllı tahtaya doğru yürümeye başladı. Ben de oturduğum yerden yalnızca gözlerimle onu takip ediyordum. Hocanın çoğu zaman not bıraktığı akıllı beyaz tahtanın önünde durduktan sonra tahtanın kenarındaki siyah kalemi aldı ve kapağını açtı. Kapak çıkarken tok bir ses çıkarmıştı. Karan kapağı iki dudağının arasına kıstırdı, siyah kalemle beyaz tahtanın sol üst kısmına bir çizgi çekti. Şaşkın şaşkın onu izlerken bir çizgi daha çekti. Ve bir çizgi daha. Yaklaşık otuz saniye sonunda, uzun kanatlı bir kelebek odağıma girdi. Şu âna dek gördüğüm en güzel kelebek çizimiydi.

Kelebeğin kanatlarının içini siyah kalemle boyadıktan sonra, kelebeğin en uzun kanadının ucuna küçük bir K harfi çizip dudaklarının arasında duran kapakla kalemin ucunu kapattı, kalemi aldığı yere bıraktı.

Bir süre sırtı bana dönük bir şekilde, tahtaya çizdiği kelebeğe baktı. Ben de gözlerimi onun üstünden çekmiş, çizdiği siyah kelebeğe odaklanmıştım.

"Asi," dedi tok bir sesle. Sanki bunu bana değil de kendi kendine söylemiş gibiydi. Duraksadıktan sonra, "Evet?" dedim sorar gibi.

"Buzdan bir kalenin içinde saklanıyorsun değil mi?"

Boğazıma bahsettiği buzun mızrak olarak girdiğini hissettim ve gözlerim yavaşça kelebekten koparak onun ensesine yöneldi. Heybetli bedenine rağmen ince, estetik bir boyna sahipti. Saçlarının ensesinde biten kısmına bakarken tam orada parmaklarımı dolaştırmak istediğimi düşündüm.

"Bu da nereden çıktı?" diye sordum düz bir sesle. Sesim o kadar düzdü ki, duyan biri ona ütü bastığımı düşünebilirdi.

"Öyle, değil mi?"

"Herkesin ardına ya da içine saklandığı bir şeyler vardır." Benim de vardı. Kalemin yüzeyi buzlarla kaplıyken, içeride sönmek bilmeyen siyah bir yangın yanıyordu. Bana yaklaşanı üşüten, beni yakan bir kule. İçi yanan, dışı buz bağlamış bir kule.

"Elbette," diye onayladı beni. Derin bir nefes aldı. "Ama senin kulen, diğer insanların saklandığı şeylerden çok daha donanımlı."

"*Kulenin her bir duvarında ruhumuzun çığlıkları var. Ve o çığlıklar insan geçirmez,*" dedi diğer Merve gözlerini parmaklarına düşürürken.

O hep böyleydi. Bir şeyleri anımsayınca parmaklarına bakardı. Tıpkı benim gibi. Belki de bu konuda onunla birbirimize benziyorduk.

Gözlerim parmaklarıma düştü.

"Sessizlik?" diye sordu bir anda tok bir sesle.

"Sessizlik," diye cevapladım onu. Kaybettiğimi sandığım ruhumun çığlıkları, kaydettiğim belleğimde tekrar dönmeye başlamıştı. Şu an o çığlıkları duymaması normaldi ama diğer Merve ve ben bunu duyabiliyorduk. O çığlıklar etimizden bir parça koparıp, kopardığı yere tuzlu gözyaşları basıyordu.

Karan küçük bir adım atarak bedeninin bir kısmını bana doğru çevirdi, omzunun üstünden bana baktı. Sokaktan geçen arabaların far ışıkları sırtına vuruyor, yüzünü gölgelendiriyordu. Dersliğin duvarlarında büyüyen gölgelerin sebebi de bu far ışıklarıydı. Bana baktığını hissedebiliyor, hatta onu yüzeysel bir şekilde görebiliyordum ama bakışlarım tam anlamıyla parmaklarıma kenetlenmişti.

Dizlerimin üstünde parmaklarımın ne suçu vardı bilmiyordum ama beynimin içindeki kanlı harfler, gözlerimden devrilip, parmaklarıma dökülüyordu.

"Bana, sana kendimi anlatmam için baskı uyguluyorsun. Ama sen kendini bana anlatmıyorsun Çakıltaşı."

Boğazım düğüm düğüm oldu. Parmaklarımı birbirine kenetlerken sertçe yutkundum. Parmaklarımdaki kan geri çekilmiş, parmaklarımın boğumları bir cesedin teninin rengini almıştı.

"Benim anlatacak bir şeyim yok," diye fısıldadım, sesimde yanan bir geçmiş vardı.

"Bence birçok şeyin var."

"Dediğin gibi. Sence. Yani kesin olduğu anlamına gelmiyor."

"Yüzüme bak Çakıltaşı," dedi erkeksi bir sesle.

"İstemiyorum."

"Tam olarak bunu istediğini biliyorum."

Başımı iki yana salladım. "İstemiyorum."

"İstediğini biliyorum."

"Senin hiçbir şey bildiğin yok."

"Anlatırsan ben de anlatırım," dedi kesin bir dille. Bir an gerçekte kafamı kaldırmak, Karan Çakıl'a bakmak istedim ama buna engel olan bir şeyler vardı.

"Anlatmayacağını biliyorum," dedim zorla yutkunarak. "Beni kandırıyorsun."

"Seni neden kandırayım ki?" diye sorduğunda bana doğru adım atmaya başlamıştı bile. Yere düşen her bir adımı içimi zonklatıyordu. Kaşlarımı çatarak yüzümü buruşturdum. Her bir adımı kulaklarımda, içimde, düşüncelerimde ve kalbimde çınlamak zorunda mıydı?

Kendimle yüzleşmek istemiyordum. Uğrunda onunla ilgili şeyleri öğrenmek dahi olsa, kendimle yüzleşmeye hazır değildim.

"Karan, sana anlatmam gereken hiçbir şey yok."

Bir adım daha attı. "Bence var." Ve bir adım daha...

"Yok," dedim dişlerimin arasından. Parmaklarım artık tamamen beyazlamış, kanı çekilmişti. Ölü eli gibi görünüyordu. Aslında şu âna dek bir ölü eli görmemiştim ama eğer görmüş olsaydım, göreceğim şey de böyle olurdu diye düşündüm. Cansız bir çift el... Bana yakışabilirdi ama ben kanım damarımda kaynamayı sürdürürken savaşmayı tercih eden biriydim. Acaba bir gün savaşmaktan vazgeçecek miydim?

Onun nefesini saç diplerimde, bedeninin gölgesini üzerimde hissettim.

"Bana bir kelebek olmak istediğini söyleyen sendin," dedi tok bir sesle. "Kelebeğin ne kadar kırılgan olduğunu biliyordun. Buna rağmen kelebek olmak istediğini söyledin." Parmakları saçlarıma dokunduğunda dişlerimi sıktım. "Bundan yola çıkarak bir şeyi fark ettim..." Sert bir nefes aldı, aldığı nefesi verirken alnım sızlamıştı. "Kırgınsın ve görmüyorlar. Eğer bir kelebek olursan, kırgın olduğunu görürler diye düşündün."

"Kes şunu," dedim dişlerimi daha da sert sıkarak. "Saçmalıyorsun."

"Görünmez kanatların acıyor."

Dişlerimi biraz daha sıktım. "Sus."

"Buzdan kalenin buzlarını çatlatmamdan mı korkuyorsun?" Kaşlarım çatıldı. "Çatlarsa akacak olan sudan mı korkuyorsun?"

"Karan, kes şunu."

Diğer Merve iki eliyle kulaklarını kapatarak, gözlerini sıkıca yumdu. Duymak istemiyordu çünkü duyacağı şeyler onu parçalayacaktı. Burnunu alnıma yasladığında sıkıca tuttuğum o kayışlar kopmak üzereydi. Ama ellerim parçalanana kadar o kayışları bırakmaya niyetim yoktu. Ben buydum. Paramparça olana kadar o kayışı tutacak, son âna

kadar savaşmanın verdiği iç rahatlığıyla tatmak istemediğim hisleri tadacaktım.

"Anlat bana," diye fısıldadı.

"O kalenin duvarları çatlarsa içinden su akmaz Karan," dedim titreyen bir sesle. Karan bu cevabım karşısında afallamış olsa da kendini geri çekmedi. "Lav akar."

"Kırılgansın Asi." Sesi toktu. "Kabul et."

"Değilim," dedim dişlerimin arasından.

"Öylesin."

"Değilim!" Parmaklarımı onun gömleği zorlayan kaslı göğsüne koyup onu itmeye çalıştım. "Sen ne bilirsin ki?"

"Bilmiyorum," dedi beni dizginlemek ister gibi elini onu iten elimin üstüne koyarak. Ellerim, avuçlarım açık şekilde onun göğsünün üstünde duruyor, parmaklarım için güçlü ama Karan için hiçbir şey ifade etmeyen bir çabayla onu itmeye çalışıyordum. Belki de düşüncelerimin yorgunluğu parmaklarıma akmıştı ve ben aslında hiçbir kuvvet sarf etmiyordum, yalnızca göğsüne tutunuyordum. "Ama bilmek istiyorum."

"Hiçbir şey bilemezsin." Kaşlarım çatıldı. "Sadece... Kes şunu."

"Yüzüme bak." Sesindeki emri soludum. Başımı iki yana salladığımda bir kez daha, "Yüzüme bak Asi," dedi. Sesi artık daha sabırsızdı.

"Bakmak istemiyorum." Sesim acı çekiyordu. Belki ben de acı çekiyordum. Ama önemli olan bu değildi. Önemli olan acıya rağmen güçlü olmaktı. Diğer Merve bir köşeye sinmiş, ellerini kulaklarına bastırmış, sallanarak şarkı mırıldanıyordu. Bir an için onun bu içler acısı hâlinin bendeki yankısını düşündüm. Nasıl bir hâlde olurdum? Çok etkilenir miydim? Yüzleşmekten korktuğum şeylerin yüzüne buzdan kapılarımı çarparak, sırtımı buzdan kapıya yasladım. Sırtıma buzlar saplanırken, yüzümde alevler yanarken nasıl hissedilirse öyle hissediyordum.

Hislerin doğurduğu bir hissizlikti bu.

"Bana bakmanı istiyorum kız çocuğu. Hemen."

"Emretme bana," diye çemkirdim. Bu kez parmakları çenemi kavradı, Karan başımı yavaşça yukarı kaldırırken kuzguni siyahı gözleri tüm netliğiyle gözlerimin önüne serildi. Onun gözlerinin içine bakarak, "Ben kız çocuğu değilim," dedim titrek bir sesle. Karan'ın yüzündeki ifade paramparça olurken bunun benim yüzümde gördüğü ifadeden kaynaklandığını biliyordum.

"Bakma," döküldü dudaklarından. "Yapma bana bunu," dedi bir anda.

Sesi, Karan Çakıl göz önünde bulundurulunca ilk kez bu denli zayıf, belki de perişan çıkmıştı.

"Sen de yapma o zaman," dedim biçare. "Ne hissettiğimle yüzleşmek istemiyorum."

"Yüzleşmediğin sürece ondan kurtulamayacaksın," dedi tok bir sesle "Kaçmak sana göre değil Çakıltaşı. Benim tanıdığım asi kız, o hislere küçük pençelerini geçirir."

"İstemiyorum," dedim gözlerinin içine bakarak. Karan'ın yüzündeki ifade tamamen dağılırken gözleri tüm ilgisini yüzüme toplamış gibiydi. "Şu an bunu istemiyorum."

"Ama bir gün isteyeceksin..."

"İstediğim zaman gelip sana anlatacağım," dedim bir anda. Karan'ın kuzguni siyahı gözleri şaşkınlıkla parlarken, "Sadece sana anlatacağım," diye devam ettim. Bir süre yalnızca gözlerimin içine baktı. O şaşkınlığın gür ışığı gözlerimi almıştı. Kabul etmek istemediğim şeylerle yüzleşecek olursam, dağılırdım. Dağılmamak için beklemek zorundaydım. Hazırlanmalıydım.

"Pekâlâ," dedi Karan beni kendine doğru çekerken. "Hazır olduğunda dinlemek için yanında olacağım."

İlk kez tüm gerçekleri yok sayarak ona sıkıca sarıldım ve gömleğini yumruk yaparak sıkıp kumaşı avuçlarımın arasına aldım.

"Ve sen de bana anlatacaksın," diye mırıldandım.

"İçten pazarlıklı," dedi Karan memnun kalmış bir sesle. "İçten pazarlıklı velet."

Boynunda derin bir nefes alıp, uyanmak üzere olan acılarımı susturdum. Geçen arabalar her defasında farının ışığını bizim üstümüze parlatıyordu. Karan'ın omzuna çenemi yaslayıp akıllı tahtanın sol köşesine çizdiği siyah kelebeğe baktım. Bir an için o kelebek olmak istedim. Yarın büyük ihtimalle biri tarafından silinecek olan, hiçbir şeyi hissetmeyen o cansız, siyah kelebek olmak istedim.

"Sanırım biraz uyusak iyi olacak," diye mırıldandı. Sesi, siyah kanatlı bir meleğin çırptığı kanattan dökülen sesle aynıydı. Belki daha da güzeldi. Öyle ki, o konuştuğunda üstüme siyah melek kanatları yağıyordu sanki. "Saatin altı olmasına daha çok var."

Beni yavaşça serbest bırakıp birleştirdiği sandalyelerin üzerine yattı. "Gel bakalım," dedi kollarını açarken. Bir an içinde bulunduğumuz duruma hiçbir anlam verememiş olsam da dediğini yaptım, kollarının arasına girip boş kalan kısma kendimi sıkıştırdım. Karan'ın sol kolu oldukça kaslıydı ama çok da abartılı bir şekilde şişkin durmuyordu. Başım, onun kolunun üstünde oldukça rahat bir nokta belirlemişti bile kendisine. Gözlerimi tavana diktim, o da tavana bakıyordu. Araba farları artık bizi değil, hemen arkamızdaki duvarı aydınlatıyordu. İki sandalyenin arasında olduğumuz için onun heybetli bedeni sığmakta zorluk çekmişti. O yüzden benim bir bacağım hafif bir şekilde onun bir bacağının üstünde duruyordu ama rahatsız edici bir pozisyon değildi. Boyunduruğu altında küçücük kalmış olmam beni şaşırtmıştı. Öyle pek minik bir kız da değildim. Uzun bacaklara sahiptim.

"Ben olmaz dedikçe," diye fısıldadı bir anda sessizliği bölerek. Gözlerimiz tavanın yüzeyinde birleşmişti de birbirimizi görüyorduk sanki baktığımız yerde. "Ayaklarım beni sana getiriyor."

Kalbim usulca sızladı. "Bu iyi bir şey mi?" diye sordum, iyi olmasını umut ederek.

"Pek değil." Sesi düzdü.

"Neden?"

"Genelde avcı ben olurum, av ise diğerleri olur. Şu an kendimi av gibi hissediyorum," dedi sakin bir sesle. Kaşlarımı çatarak kafamı ona doğru çevirdim, gözlerini indirerek bana baktı. Karanlıkta yüzünün yarısı görünüyor, diğer yarısı siyah bir gölge gibi duruyordu.

"Av gibi mi?"

"Evet küçük avcı," dedi gözlerimin içine tuhaf tuhaf bakarak.

Yüzümdeki stabil ben bir duvarım, bana anlatma, anlamam, bakışını bozmadan Karan'a bakmayı sürdürdüm.

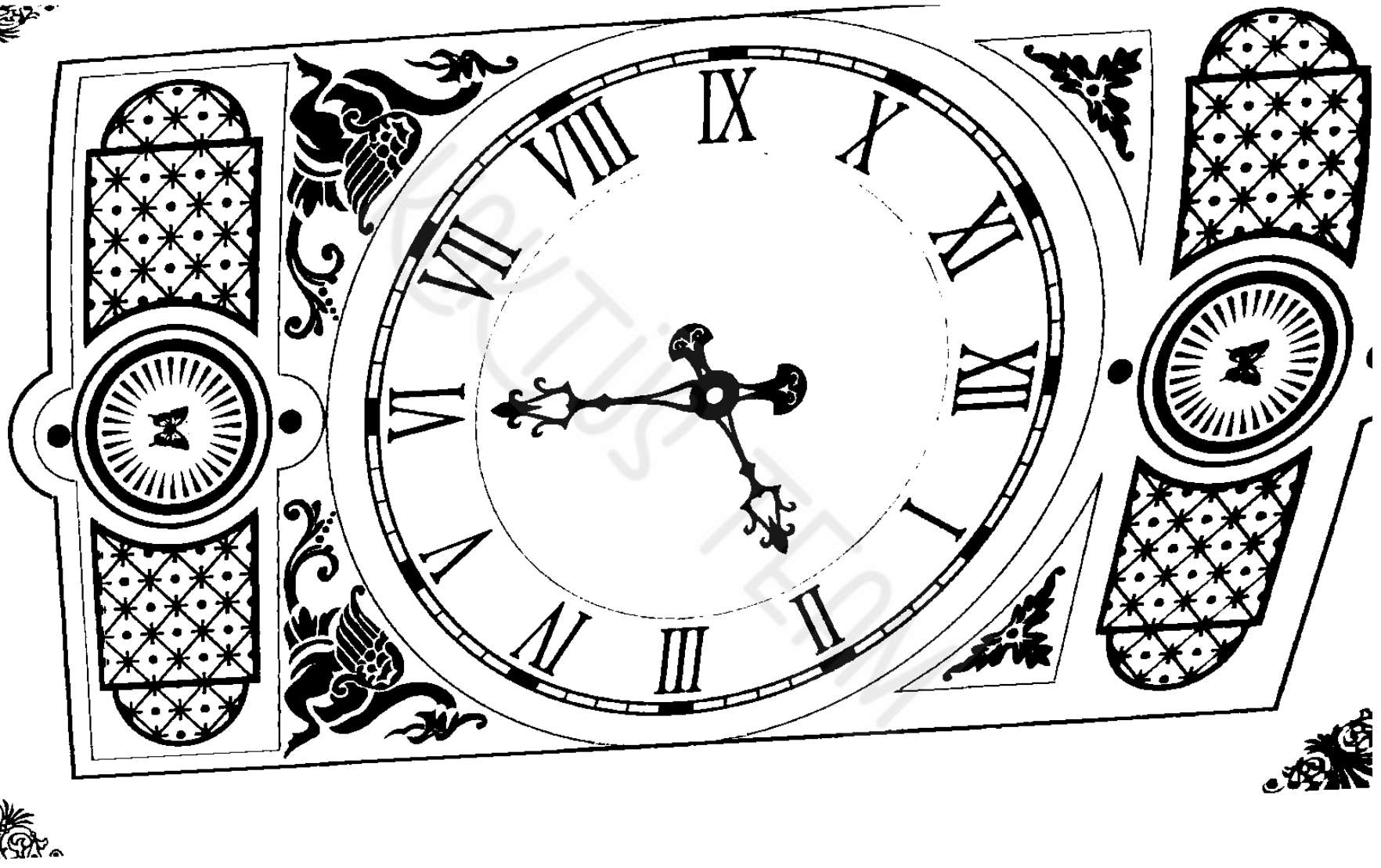
"Ne?"

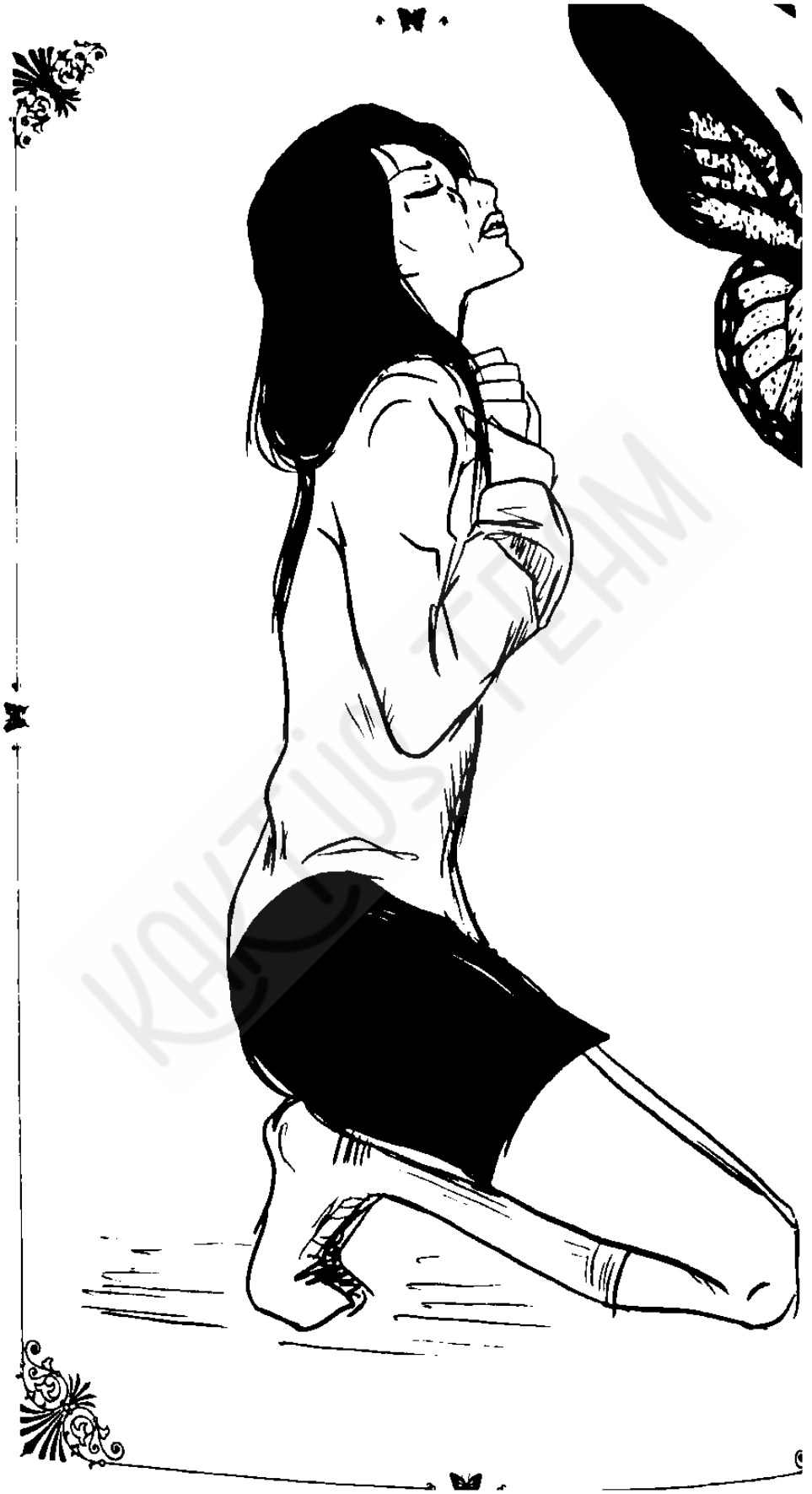
"Boş ver, aynı dili konuşmuyoruz," dedi sakince.

"Senin benden birkaç yaş büyük olman, benim seninle aynı dili konuşamayacağım anlamına gelmez, biliyorsun değil mi?" diye sordum bir anda sert bir sesle. Karan'ın siyahları dudaklarımda yüzeysel olarak dolaştıktan sonra, yavaşça başını sallayarak beni onayladı.

"Güzel," dedim kısık bir sesle. "İyi uykular."

"İyi uykular velet." Bir sessizlik yaşandı. "Ve şey... Sana bir başkasının dokunmasına izin verme."

XII
I
II
III
IV
V
VI
VII
VIII
IX
X
XI

20. SAHNE

Dokunsam, tüm kelimeleri ateşe verebilecek kadar yanıyorken, damarımdaki kanın akmasına engel olacak bir soğuğun pençeleri arasında donuyordum.

Ben soğuk bir mezar taşıydım, üzerime işlenen kelimelerin hiçbiri adımı oluşturan harflerden oluşmuyordu; ben üzerine cennet yıkılmış bir cehennemdim, kimsenin içine düşmek istemeyeceği kör bir kuyu, içi yanan çukur.

Ruhum cehennemin en soğuk köşesindeydi.

Parmaklarımın arasında tuttuğum siyah mürekkepli kalemin ucunu beyaz yapraklı defterin en başına bastırdım. İlk satırını oluşturmak zihnimi yorduğum kelimeler defterin beyaz sayfasına kara lekeler bırakarak işlenmeye başladı. Benim karaladığım, kelimelerle doldurduğum sayfanın sonuna ulaştığımda, parmaklarımla kıvrılan sayfayı düzelttim ve siyah mürekkepli kalemin kapağını takıp sayfanın üst kısmına geçirdim.

"Gençler, bu kelebeği buraya kim çizdi?" diye sordu içeri giren genç hoca. Kafamı yavaşça kaldırıp beyaz tahtaya baktım, Karan'ın çizdiği kelebek orada duruyordu. Sabah ben uyandığımda yanımda değildi, bunun için ona minnettar olmuştum, birilerine yakalanmaktan korkuyordum. Kampüsü gözleyen kamera sistemindeki arızanın birkaç haftadır devam ettiğini Büşra'dan öğrenmiştim. İçim daha rahattı.

Herkes bilmediğini söylüyordu.

"O kadar güzel çizilmiş ki, silmeye kıyamıyorum," dedi hoca gülerek. "Kim çizdiyse ellerine sağlık."

Ders bittiğinde derslikte sadece Büşra ve ben kalmıştık.

"Ha unutmadan, akşam ablan aradı beni," dedi Büşra bir anda. Kaşlarımı kaldırarak Büşra'ya doğru döndüğümde, "Bakma öyle, ele vermedim seni. Ne işler karıştırıyorsun sen?" diye sordu gözlerini yüzüme dikerek.

"Hiçbir iş falan karıştırdığım yok," diye savundum kendimi. "Küçük bir işim vardı, onu hallettim. Günü kurtardığın için de ayrıca teşekkür ederim. Ne dedin ona?"

"Bizde olup olmadığını sordu, ben de, *bizde ama şu an tuvalette, çağırayım mı*, dedim, o da yedi. Senin kadar zeki değil, gerçekten hiç benzemiyorsunuz."

"Sağ ol," dedim gözlerimi önüme çevirerek.

Benzemediğimizi yüzüme vurmak zorunda değildi, bunu zaten görebiliyordum ben.

"Ne işin vardı?"

"Sonra anlatsam?"

"Ya anlat işte şunu," diye baskı kurunca derin bir nefes aldım.

"Büşra..." dedim gözlerimi bayarak. "Bu kadar meraklı olmak zorunda mısın?"

Büşra bana bomboş gözlerle bakıp önüne döndü. Kafeteryaya indiğimde ortam o kadar kalabalıktı ki, sadece kahve kısmındaki sırayı görünce gözlerim önce büyüdü, ardından da onları yavaşça devirdim. Kendime bir kahve alana kadar canım çıkmıştı. Boş bir masanın varlığını fark ettiğim an ışık hızıyla kendimi o masaya attım. Sandalyeye oturup karton bardağı masanın üzerine koyduğumda Enis ile göz göze geldik. Hemen kafeteryanın girişinde üç kişiyle ayaküstü sohbet ediyordu. Kahvemden bir yudum alıp gözlerimi farklı bir yöne çevirdim ama birkaç dakika geçmemişti ki, Enis'in bana doğru yaklaştığını fark ettim. Hemen karşımdaki sandalyeyi zeminde tok bir ses çıkartacak şekilde çekti, çektiği sandalyeye ters bir şekilde oturup, sandalyenin sırtına ellerini koyarak bana baktı. Onunla ilgilenmeden kahveme odaklandım ve büyük bir yudum daha aldıktan sonra ruhsuz bakışlarımı kısaca Enis'in ela gözlerine değdirdim.

"Dün nereye kayboldun?" diye sordu.

"Pardon?"

"Dün nereye kayboldun?" diye yineledi sorusunu. Sesi bu kez daha ısrarcı vurguluydu.

"Sana ne? Ben bunun hesabını canım isterse Erkan'a veririm, sana değil."

Dişlerini sıktığını, kemikli yüzünü saran yanakları içeri çöküp derin bir çukur oluşturduğunu gördüğümde anladım. Sessizce yüzümü incelemeye başladı. Kahvemden bir yudum alıp ona dik dik bakmaya başladım.

"O adamla mıydın?"

Bir an dudaklarımın sızladığını, kahveden aldığım yudumun boğazıma dizildiğini hissettim.

"Sana ne?" diye sordum, sesim bu kez yalın bir sertlikle yükselmişti.

Yalnızca gözlerimin içine baktı. "Onunlaydın."

"Cevabını bildiğin soruları sorma o zaman." Tek kaşımı kaldırdım. "Ben Erkan'a gereken açıklamayı yaparım. Seni ilgilendiren bir durum yok."

"Erkan abi dün katılmadığını bilmiyor," dedi sakin bir sesle.

"Bilse ne olacak?" Gözlerimi devirdim. "Mecbur değilim, istediğimden yapıyorum."

"Artık gelmene gerek yok."

"Niye gelmeyecekmişim?"

"Bir sürü salağın içinde ne işin var?" Kaşlarını çattı. "Bizim terli formalarımızla, havlularımızla ilgilenmek zorunda falan değilsin. Bu çok saçma."

Düşüncesi bile mide bulandırıcıydı, bir grup hormonları tavan yapmış, henüz ergenlikten kafa yapısı olarak çıkamamış heriflerin teriyle nemlenmiş şeylere dokunmak zaten ölüm gibiydi. Küçük bir an için olsa Enis'in bunu tamamen beni önemsediği için yaptığı gerçeğiyle yüzleştim, bu gerçekten çirkin bir gerçekti ve benim hiç hoşuma gitmemişti.

"Erkan'a yardım ediyorum," dedim pürüzsüz bir şekilde. "Beni ilgilendirir, seni değil. Üstesinden gelebiliyorum, benim yerime kasmana gerek yok."

"Çok inatçısın," dedi başını iki yana sallayarak. "Sana ulaşmak o kadar zor ki..."

Son cümlesi içten içe kendimle bir çatışmaya girmeme neden olmuştu. Bir yanım onun tam bir ucube olduğunu düşünse de, diğer ya-

nım onun içindeki iyiliği görebiliyordu ve bu iyiliği görmekten hiç de memnun değildi. Yanaklarımın içini şişirip gözlerimi devirdim, kahvemden son bir yudum daha aldıktan sonra karton bardağı masanın üstüne bırakıp, kollarımı göğsümün üstünde toplayarak bakışlarımı Enis'e çevirdim.

"Beni neden bu kadar kafaya taktığını hâlâ anlayamıyorum, biliyor musun?"

"Bunu görebildiğini düşünüyorum Asi."

Başımı iki yana sallarken soğuk bir şekilde güldüm. "Gördüğüm şeye inanmamı bekleme Halkalı." Burnumu kırıştırdım. "Ayrıca bana Asi demekten vazgeç."

"O da sana Asi diyor," dedi ilk cümlemi yok sayarak. Turuncu kafalı çocuk birkaç masa ilerimizde oturuyordu ve çayını yudumluyordu, meraklı gözleri üzerimizdeydi.

Düşüncelerim birbirine çarparken, kendi ismimi sorguladım. Karan söz konusu olduğunda girdiğim birçok kalıp vardı. *Velet. Küçük. Küçücük. Kız çocuğu. Ergen. Çakıltaşı. Asi.* Bunlar durmadan katlanıyor, çoğalıyordu. Dudaklarından dökülen benli kelimeler kendi kendini doğurabiliyordu.

"Neden durmadan ondan bahsediyorsun?"

"Ona nasıl baktığını gördüm," dedi sakin bir sesle. Kalbim kırmızı alarm düğmesine basıp, göğsümün etrafında at koşturmaya başladığında oldukça sakin görünüyordum. Diğer Merve sorunun cevabını bildiğinden midir bilinmez, yalnızca gözlerimin içine bakıyordu, cevabı bana söylemeye niyeti yoktu. Belki de o da çırpınmamı istiyordu.

"Nasıl bakıyormuşum?"

"Onda bir şeyler görüyormuşsun gibi." Durdu ve gözlerini sandalyenin sırtına koyduğu parmaklarına düşürdü, koyu kumral saçlarının gölgesi alnına düşmüştü. "Sana ait bir şeyler görüyormuşsun gibi."

Dudaklarımda küçük bir boşluk bıraktım, bunu büyüteçle bile görebilmesi imkânsızdı ama dişlerime sızan sert havayı dişlerimin arasındaki boşluklarda hissedebiliyordum, dişlerim sızladı. Gözlerim usulca masanın üstünde duran boş kahve bardağına indi, aldığım nefesler ciğerime inmeden önce uğradığı göğsümü yakıyordu.

Karan Çakıl'da kendime ait bir şeyler görüyordum. Bu doğruydu. Bu su katılamaz bir gerçekti. Asıl sorun; bunu birilerinin fark ediyor olmasıydı.

"Seninle böyle bir konu hakkında konuşacak değilim," dedim sonunda kelimeleri saklandıkları kovuktan enselerinden tutarak çıkarırken. "Görmek istediğin gibi görüyorsun, bu konu hakkında yorum yapmayacağım. Benimle uğraşmadığın sürece, benim hakkımda ne düşündüğün inan umurumda olmayacak."

Enis gözlerini ellerinden çekmedi, sağ elinin başparmağıyla, sol elinin işaret parmağına dokundu. Güler gibi bir ses çıkardı ama gözleri dalgındı.

"Görmek istediğim gibi görüyor olsaydım, en son görmek isteyeceğim şey o olurdu sanırım."

Tam dudaklarımı aralayacaktım ki, derin bir nefes alarak sandalyeden kalktı ve ellerini birbirine vurarak silkti.

"Sonra görüşürüz Asi," dedi, sesi ruhsuzdu. Dişlerimi birbirine bastırırken ona düz düz baktım, o da bana düz düz baktı ama benim aksime onun gözlerinde görmekten korktuğum duygu parıltıları vardı. Tam arkasını dönmüş gidiyordu ki, bir anda duraksadı. Bana bakmadan, "Vazgeçtiğimi düşünme," dedi meydan okuyan bir sesle. Büyük bir adım atarak benden uzaklaştıktan sonra adımlarını küçülttü ve ağır ağır turuncu kafalı çocuğun yanına doğru yürümeye başladı.

Ayaklarımı uzatmış, günün yorgunluğu atmak için öylece uzanıyordum. Hoş bir şarkının piyano/çello coverını bulduktan sonra başlattım ve gözlerimi yumdum.

Telefonum avuçlarımın içinde yavaşça titreyince gözlerimi kısık bir şekilde açarak ekrana baktım. Billur'un konuşma balonu boştu, eski mesajların bildirimi şimdi geliyordu. Bir an onun için endişelensem de benden sıkılmış olacağını düşünerek ekran kilidini kapadım ve tekrar gözlerimi yumdum. Dışarıdan yükselen bir çığlık sesi tüm tüylerimi havaya dikerken piyanonun sesini bile bastırmayı başarmıştı. Bacaklarımı karnıma doğru çektim, kulağımdaki kulaklıklardan bir tanesini çıkarıp, omzuma düşürdüm. Kaşlarımı çatarak kapıya baktım ve dışarıdaki seslere odaklanmaya çalıştım. Aynı ses bir çığlık daha attığında, diğer kulaklığı da kulağımdan söker gibi çıkarıp, telefonu yatağın üstüne attım ve çıplak ayaklarım parkeye bastı, hızlı bir şekilde kapıya doğru koştum.

Kapının kulpunu çevirirken uzun zamandır gerçekleşmeyen bir şeyin tekrar ettiğini anlayabilmiştim, yine de öyle olmamasını diledim. Defne'nin koridorda hızlı bir şekilde yürüyüp, kendi odasına yöneldiğini görünce kaşlarım çatıldı.

"Sorun ne?" diye sordum sakince, Defne bana bakmadan yanımdan trans geçti, belki de gerçekten sorumun farkına bile varmamıştı, gözlerimin odağına annem girdiğinde bir an duraksadım. Üstündeki çiçekli tişörtün yakası yırtılmıştı ve annemin yüzü kıpkırmızıydı.

"Senden de kocandan da nefret ediyorum!" diye bağırdı Defne bir anda. "Bu evde nefes alamıyorum!" Odasının kapısını çarptı, annem gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. Ağlamaktan kızarmış gözlerinde gördüğüm tek şey acıydı, bir an duraksadım ve yalnızca anneme odaklandım. Bana bakmıyordu, Defne'nin odasının kapısına bakıyordu ve darmadağın görünüyordu.

"Konuşalım," dedi boğuk bir sesle. "Kızım çık odandan, konuşalım."

Defne'nin odasından bir şeylerin kırılma sesi geldi, ardından, "Hepinizden nefret ediyorum!" diye bağırdı bir kez daha. Annem, Defne'nin odasından kopan gürültüyle ürkerek geri adım attığında içimde bir şeylerin kırılma sesini duydum. Eliyle ağzını örttü, gözlerini yere indirdi, yanaklarından akan gözyaşlarına bakarken ona doğru bir adım attım.

Defne bir anda odanın kapısını açtı, omzumun üstünden ona baktım. Gözü dönmüş bir şekilde anneme doğru yürüdüğünü gördüğümde gerçekten şaşkına dönmüştüm.

Defne, "Sen bizi savunmuyorsun!" diye bağırdı, onun da gözleri kıpkırmızıydı. Annem irkilerek bir adım daha geri attığında, Defne tehditkâr bir hareketle annemin üstüne yürüyünce, annemin önüne geçtim ve kaşlarımı çatarak Defne'ye baktım.

"Senin problemin ne?" diye sordum dişlerimin arasından. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Çekil!" diye bağırdı bir anda Defne. "Bizi savunmuyor, kendisini savunmuyor, istediğim hiçbir şeyi önemsemiyor!"

"Sen kendini savunuyor musun da annem seni savunsun?" diye bağırdım dehşet içinde, annem hemen arkamda hıçkırarak ağlarken şu an istediğim tek şey Defne'nin yüzünün ortasına esaslı bir yumruk indirmekti ama kendimi tuttum ve dişlerimin arasından, "Geri bas," dedim gözlerimi onun gözlerine dikerek. "Bu hareketler de ne demek oluyor?"

"Ondan nefret ediyorum," dedi Defne gözlerini yüzüme sabitleyerek, onun da ağladığı her hâlinden belliydi. İçinde öfke vardı, bu öfkenin sebebi tamamen bu evdi, bunu biliyordum ama anneme bağırmasına katlanamıyordum.

"Defne, düzgün konuş," diye hırladım. Annem arkamda hıçkırıklara boğulmuştu. Avuç içlerimin karıncalanmaya başladığını hissettim. Bu kızın derdi neydi? Evdeki herkes onun için yırtınmıyor muydu? Ben kimseye yük olmamak için kendi içimde yok olmuştum, onun bu tafrası kimeydi?

"Bırak kızım," dedi annem gözyaşlarının arasından. "Bırak, konuşsun."

"Konuşurum!" diye bağırdı Defne, gözlerini iri iri açmış anneme bakıyordu. O gözlerini o şekilde anneme dikemezdi. "Sen karışma!" diye bağırdı gözlerini bana çevirirken. "Ben bu evde boğuluyorum, görmüyor musun? Nefes alamıyorum!"

Duraksayıp kaşlarımı kaldırarak Defne'ye baktım. Bu evin günah keçisi annem miydi? Neden tüm günahları annem işlemiş gibi davranıyor, annemi affedemiyordu? Defne çıldırmış gibi elini alnına vurdu.

"İstediğim küçücük bir şeyi bile yapamayacak kadar korkak o!"

Annemin hıçkırığının sesini duyunca, "Bu evde yaşayan asıl korkak sensin!" diye bağırdım onun üzerine yürüyerek. "Nasıl onunla böyle konuşabilirsin? Her şeyi senin için yapıyor, kör müsün?" Durdum ve ona acıyan gözlerle baktım. "Nankörün tekisin!"

Defne de benim üzerime yürüdü. "Sen nesin peki?" diye bağırdı acımasız gözlerini gözlerime dikip beni bıçağından geçirmek ister gibi bakarken. "Sen nesin Yürüyen Cenaze? Güçlü görüntünün arkasındaki enkazı görmediğimi falan mı sanıyorsun? Asıl acı çeken sensin!" Durdu, acı acı güldü. "En az benim kadar nefret ediyorsun onlardan!"

Defne'ye doğru tehditkâr bir adım attım. "O sesini kıs," diye fısıldadım, gözlerim ilk kez bu kadar tehlikeli çıkmıştı.

"Kısmazsam ne olur?" diye sordu Defne. "Ne yaparsın?"

"Ben kısarım."

Defne'nin dudakları alayla şekillenince aniden yükselen gerilim damarlarımı çekiştirdi. Hızla ona doğru atıldım, Defne şok olmuş gözlerle bana bakakalırken, annem aniden, "Yeter!" diye bağırdı. Durakladım. Defne ile neredeyse kafa kafaya gelmiştik ama bu isyan beni durdurmuştu. Omzumun üzerinden yavaşça anneme doğru baktım.

Annem saçlarını tutup asılırken o kadar çaresiz görünüyordu ki, hayatım boyunca bu görüntüyü unutabileceğimi zannetmiyordum. Kalbim sızladı, ardından o sızı yerini bir yanma hissine bıraktı. "Yeter!" diye bağırdı bir kez daha, parmaklarını saçlarına dolamış, acımasızca asılıyordu. Sanki fiziksel acıyı çağırıyordu, ruhsal acıdan kurtuluşun fiziksel acıyla olacağını düşünmüş olabilirdi.

"Ben size ne yaptım?" diye bağırdı, boynundaki tüm damarlar dışarı fırlamıştı. "Ben size ne yaptım? Yeter!"

Parmaklarımı kıpırdatmaya çalıştım, eklemlerimden ince bir acı nüksetti ve bedenimi tamamen anneme çevirirken ilk kez bu kadar dağılmış hissettim. Parmaklarını saçlarından ayırıp, yüzüne indirdi ve yüzüne tırnaklarını geçirerek aşağı kaydırırken acıyla inledi.

"Yeter!"

"Anne!" diye bağırdım ona doğru yönelip bileklerinden yakalarken. "Anne, tamam." Deli gibi ağlıyordu, gözyaşlarını yarama basıyordu ve gözlerindeki acının tuzu yaramı yakarken onu kendime çekip, ona sıkıca sarıldım. Yüzünü boynuma gömdü, parmakları yavaşça kayıp iki yanına düştü, kendini tamamen bıraktı, artık hıçkırıyordu. Defne'nin gözlerini üzerimizde hissettim ama aldırmadım. Annem ayaklarının üstünde duramadı, bedeni yere yığıldı, beraberinde beni de yere çekti, buna da aldırmadım. Dizlerimin üzerine düşüp onu kendime doğru çektim, kollarımın arasına aldım, ona sıkıca sarılmaya devam ettim. Topuklarım sızlıyordu, saçlarımı çekiştire çekiştire onunla birlikte ağlamak istiyordum.

"Ben ne yaptım?" diye inledi bana tutunurken. "Ben size ne yaptım?"

"Anne, tamam." Biri bir bıçak alıp bileklerimi dikine kesse böyle canım yanmazdı. Annemin gözyaşları göğsüme saplanıyordu, isyanının kanı ruhuma sıçramıştı. Dizlerimi yere sürterek topuklarımın üzerine oturdum, onu kendime doğru çektim. "Sakin ol lütfen."

Defne ağlayarak odasına yöneldi, kapıyı çarptığında boğazından yükselmeye başlayan hıçkırık sesleri boğuklaştı ama hâlâ duyabiliyordum. Gidip ona saldırmak istiyordum ama şu an annemi bırakamazdım. Annem kollarımdaydı, tüm muhtaçlık duygusuyla bana tutunmuştu ve gözlerinden akan her bir damlayı boynumda hissediyordum. Boynuma düşen gözyaşları, derime tuzunu bırakırken yandığımı hissettim. Sanki boynumda açık bir yara vardı. Ağlarken attığı çığlıklar, acının cereyan ettiği en içten vaveylalardı.

"Benim sizden başka dalım yok," dedi inleyerek. "Benim sizden başka bir şeyim yok. Bana neden bunu yapıyorsunuz? Ben size ne yaptım?"

Ah. Hayır. Onu seviyordum, onu gerçekten çok seviyordum. Bunu ona gösteremediğim için kendimden ayrıca nefret ediyordum, ona olan sevgimi dışa vuramadığım için kendimden gerçekten nefret ediyordum. Kollarımı ona daha sıkı sardım, bu benim için zordu ama şu an ihtiyacı vardı. Onun benim kollarıma, benim onun kelimelerine ihtiyacım vardı. Acı, tırnaklarını boynuma sapladı ve benim aldığım küçük nefeslere gözünü dikerek, tırnaklarının tamamını soluk boruma itti.

"Seni sevmediğimizi de nereden çıkardın?" Onu kollarından tutup bedenini uzaklaştırmasını sağladım, artık karşı karşıya duruyorduk. Gözlerimiz birbiriyle buluştuğunda sertçe yutkundum. Gözlerinden akan yaşlar çenesine doğru kayıyordu. Kollarını sıktım. "Seni seviyorum anne."

Gözleri kocaman açıldı, titreyen dudakları aralandı. "Kızım!" dedi aniden kollarını boynuma sararken. Kollarımı yavaşça onun boynuna sardım, bana öyle sıkı sarılıyordu ki, boğazım yanıyordu. Sanki kollarımda iki çocuk annesi koca bir kadın yoktu da, küçük bir kız çocuğu vardı.

Ellerim yanıyordu, gözlerimi hafifçe araladım ve duvarlara baktım. Annem beni yavaşça serbest bıraktıktan sonra, dizlerinin üzerinde geri çekilip yüzüme baktı. Onun yaşlı gözlerine bakan kuru gözlerim yanıyordu, harelerime batan sayısız iğneye rağmen düz bakışlarımı bozmadan anneme baktım.

"Üzülmeni istemiyorum," dedim yavaşça. Annem gözlerimin içine dikkatle baktı ama cevap vermedi, derin bir nefes alıp gözlerimi onun parmaklarına indirdim. Dizlerinin üstünde duran parmaklarında saçlarından birkaç tel kalmıştı. "Defne ile konuşacağım."

"Seni dinlemeyecektir," dedi boğuk bir sesle, ardından burnunu çekti. "Haklı. Size iyi bir anne olamıyorum ben."

Dudaklarım aralandı ama hemen ardından geri kapandı. Moral vermek konusunda hiç iyi değildim, üstelik ona ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Onu sevdiğimi söylemiştim, bu ona yetmez miydi? Yetmesini umuyordum çünkü başka bir şey söyleyebilecek gücü kendimde bulamıyordum. Ruhumdan yükselen yanık kokusunu duymadığı için şanslıydı, zira ben on dokuz yıldır o yanık kokusuyla yaşıyordum.

"Böyle düşünme," diyebildim kendimi zorlayarak, gözlerimi parmaklarından çekmedim.

"Bunun böyle olduğunu sen de ben de biliyoruz." Küçük bir sessizlik yaşandı. "Defne'nin haklı olduğu noktalar var."

"Anne, saçmalama," dedim pürüzsüz bir sesle. Gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım, doğrudan beni izliyordu şu an. "Defne'yi biliyorsun, o yalnızca şımarık."

"Ben sizi hiçbir zaman şımartmadım Merve. Kızlarımı şımartamadım. Hiçbir zaman."

Dudaklarım aralandı ama bu kez annem beklemedi, yavaşça duvara tutunarak ayağa kalktıktan sonra yırtık tişörtünün önünü kapayıp buruk gözlerle gözlerimin içine baktı.

"Kahven bitmiş, üstümü değiştireyim kahve almaya gideceğim. Aşağıdaki market açıktır, sen kahve içmeden uyuyamazsın."

"Anne..."

"Hadi, oturma yerde." Burukça gülümsedi. Cevabımı beklemeden yatak odasına yürüdü, bir süre olduğum yerde öylece kaldım. Saatin tik takları kulaklarımda kanlandı, gözlerimin önünden sayısız hatıra geçti ve geçip giderken birkaç kare zihnimde asılı bıraktı. Usulca yutkundum, yutkunurken boğazım acımıştı. Hâlâ ıslak olan saç diplerimin ağırlığını kafamda hissedebiliyordum, dizlerimin üstüne abandım ve avuç içlerimle parkeye tutunup yavaşça doğruldum.

Gözlerim bir anlığına Defne'nin odasının kapısına kaydı, şimdi gidip ona dalaşmak istiyordum ama annemi biraz daha perişan etmeye niyetim yoktu. Onu ilk kez bu hâlde görmüştüm, ikinci kez görmeyi kaldırabileceğimi de sanmıyordum. Odama yürüdüm, ayağımın altındaki yer mi hareket ediyordu yoksa tabanlarım mı karıncalanmıştı bilmiyordum ama attığım her bir adım boşluğa düşüyor, tam olarak yere basamıyordum sanki.

Odamın kapısını kapattıktan sonra sırtımı kapının yanındaki duvara yasladım ve bedenimi yavaşça aşağıya bıraktım. Sırtım duvar boyunca sürtünürken kaydı, gözlerimi yumdum. Bacaklarımı kendime çekip, başımı da dizlerime yasladım. Kalbim acıyordu, bunun önüne geçemiyordum. Bu aptal acının önüne geçemiyordum. O yüzden sanırım biraz beklemem gerekti. Elbette geçecekti. Yalnızca beklemeliydim. Bedenimi tamamen küçülttüm, gözlerimi daha sıkı yumdum, kirpiklerim birbirine girmişti. Karnım ağrımaya başladı, karnımın ve kalbimin ağ-

rısı birbirlerine karışmıştı. Belki de ikisi de özünü aynı yerden alıyordu, o yüzden bu kadar kuvvetliydiler. Bilmiyordum. Dudaklarımı sakince araladım ve o küçük aralıktan nefes almaya çalıştım. Yanıyordum.

Bedenimi yavaşça öne attım ve ardından tekrar geriye. Sırtım duvara çarptı. Birkaç kez daha aynısını yapmaya devam ettim, olduğum yerde öylece sallanıyordum. Alnımı dizlerimden ayırdım, acı gittikçe büyüyordu. Çenemi dizlerime yaslayarak bu saçma olayın bitmesini bekledim, bitmiyordu. Boğazımda körüklenen yangının çıkış noktası kalbimdi, annemin dudaklarından dökülen her bir kelime bir ocak gibi yanan kalbime odun olmuştu.

Bunun bitmeyeceğini anladığımda, görmek istediğim tek bir yüz vardı. Dizlerimin üstünde emekleyerek yatağa yöneldim ve elimi yatağın üstüne uzatıp, telefonu avuçlarımın arasına aldım. Bedenimi tekrar yere bıraktıktan sonra bir süre telefon ekranına bomboş gözlerle baktım.

Onu görmek istiyordum. Onun kokusunu solumak istiyordum. Onun sesini duymak istiyordum ve tüm bu istekler kör edici bir ihtiyaca dönüşmeye başlamıştı.

Parmaklarım onun adının yazılı olduğu numaranın üzerinde durdu ve bir süre boyunca yalnızca onu düşündüm. Adını oluşturan harflerin yüzeyinde onun gözleri vardı sanki. Kalbimde saltanat süren acının varlığını yadırgarken, onu düşünmek bile beni bu acıdan alıkoyamamıştı. Beni bu kadar etkileyen şey neydi bilmiyordum ama Karan'a ihtiyaç duyuyordum. Gözlerimi yumdum, derin bir nefes aldım, aldığım nefes ikinci kez bir volkan gibi kaynadı içimde. İnsanları, nesneleri ve beni birbirinden ayıran buzdan kalenin bir kısmı çatlamış, çatlak kısımdan içeri su sızıyordu. İçerideki yangını söndürebilecek kadar kuvvetli bir su değildi bu, ama yarattığı etkinin sağlamlığı da gözle görülürdü.

Evet, annem kendini savunamıyor, hakkını arayamıyordu ama bu kadarı fazlaydı. Bunu hak etmiyordu. Ne benim ne de Defne'nin onu bu denli üzmeye hakkımız vardı. Dişlerimi birbirine bastırdım ve gözlerimi tekrar açtım. Şu an Karan'ın sesini duyacak olursam işler tamamen sarpa sarabilirdi, en iyisi önce biraz hava almaktı. Sonrasında onu arayabilirdim, belki de aramama bile gerek kalmadan bunu kendi başıma halledebilirdim.

Yatağa tutunarak ayağa kalktım. Seri bir şekilde siyah taytımı ve siyah, bol, tıpkı bir tuniği andıran kazağımı üzerime geçirdim. Kalçalarımı örtüyordu, çok ince bir yündendi. Saçlarımı kazağın dışına

çıkardıktan sonra siyah kabanımı giydim ve siyah beremi elime alıp, kulaklıklarımı takarak odadan çıktım. Ayağıma botlarımı giydikten sonra anahtarlarımı kabanımın cebine attım ve kabanımın önünü açık bıraktım. Dış kapıyı açarken olabildiğince sessiz hareket etmiştim, şu an ne annemi ne de Defne'yi görmek istiyordum. Çünkü biliyordum ki, Defne'yi görecek olursam kavga çıkarırdım, annemi görecek olursam... İçimde dizginlemeye çalıştığım duygular daha da büyüyecek, beni bir çıkmaza sürükleyecekti.

Dış kapıyı kapatırken soğuk, taytımın ince kumaşından içeri sızdı ve bacaklarımı ısırdı. Gözlerimi yavaşça havaya kaldırdım, gri bulutlar gecenin karanlığına indirilmiş bir fırça darbesi gibiydi, gökyüzü boğuk görünüyordu ama birkaç yıldız tüm ihtişamıyla ışıldamayı sürdürüyordu, onları örtmeye çalışan gri bulutlara rağmen.

Adımlarım kaldırımlara düşmeye başladı. Turuncu sokak lambasının fersiz ışığı yüzüme ve saçlarıma dokunurken ondan rahatsızlık duymamıştım. Belki de şu âna dek sevdiğim tek ışık bu sokak lambasının fersiz yanan turuncusuydu. Sokak lambalarını seviyordum. Boğazıma kadar dolan yoğunlukla büyük adımlar atarak ana caddeye çıktım. Rüzgârın sert uğultusu kulaklığımdan bile içeri sızmayı başarıyor, dinlediğim şarkının ağır melodisine karışıyor, melodiden bir parça hâline geliyordu.

Diğer Merve zihnime geçirdiği tırnakları yetmezmiş gibi, kulağıma doğru bas bas bağırıyordu, onu aramamı istiyordu. Kolaya kaçmamı istiyordu, bu yoğunluktan kurtulmamı istiyordu. Diğer Merve benden daha korkaktı, gerçeklerle yüzleşmek istemiyordu. Tek istediği bir an önce onun numarasını tuşlamam, sesini duymam ve onu çağırmamdı.

Adımlarım camiye yaklaştığımda yavaşladı, caminin tüm ışıkları yanıyordu. Küçülen adımlarımla yavaş yavaş caminin önüne yürüdüm, caminin hemen yanındaki lisenin bahçesinde bir grup genç basketbol oynuyordu, aldırmadım. Parmaklıklarla çevrili olan duvara oturduktan sonra, sırtımı demir parmaklıklara yasladım ve derin bir nefes alarak önümden gelip geçen arabaları izlemeye başladım. Her bir arabanın far ışığı yüzümde patlıyordu.

Siyah beremi kabanımın geniş cebine tıkıştırdıktan sonra kulaklığımın bir tanesini kulağımdan çıkardım ve şehrin sesine kulak verdim. Çoğu dükkân kepenklerini indiriyordu. Keşke ben de kepenklerimi indirip gidebilseydim.

Bir bacağımı diğer bacağımın üstüne attıktan sonra kollarımı göğsümün üstünde topladım, boş bakışlarımı hemen karşımdaki kahve dükkânına diktim. Yaşlı adam tezgâhın üstündeki kavanozları topluyordu, bu adama bakmak bile bana onu hatırlatıyordu. Hissettiğim onca doluluğa rağmen, onu düşünebiliyor olmak bana o kadar saçma geliyordu ki... Bir an için yaşlı adamla göz göze geldik, yaşlı adamın bu mesafeden beni tanıyabilmesi imkânsızdı ama yine de büyük bir dikkatle olduğum tarafa bakıyordu. Gözlerimi kaçırma gereği duydum. Sonunda diğer Merve'nin baskılarına yenik düşerek elim telefona gittiğinde, hangi ara Karan'ı aramıştım bilmiyordum. Titreyen parmaklarımın arasında emaneten duran telefonu kulağıma yaklaştırdım. Çalıyordu.

Telefon birkaç kez çaldı, Karan açmıyordu. Boğazıma doluşan tuzlu tadı geri itmek için ardı arkası kesilmeyen sertliklerle yutkunurken, kalbimdeki ağrı tüm göğsümü kapladı ve tenime sanki milyonlarca ucu yanık iğne batıyormuş gibi hissettim. Benim kendi kendime sapladığım o kadar çok bıçak vardı ki, elimi vücudumda herhangi bir yere götürsem, avucuma bıçağın sapı denk geliyordu. Büyük bir umut parçası parçalandı, daha küçük parçalara ayrıldı, en keskin kırığı omuzlarıma saplandı. Telefonu kulağımdan uzaklaştıracaktım ki, telefon açıldı. Dudaklarım aralandı ve gözlerim irileşti.

"Çakıltaşı?"

Yalnızca bir ses bu kadar etkileyebilir miydi? Bilmiyordum. Dudaklarımı birbirine bastırırken gözlerimi yumdum. Onu hissetmek çok farklıydı. Kısa bir sessizlik yaşandı, alıp verdiği nefeslerin sesini duyabiliyordum. Ben bu kadar geceyken ne kadar yıldız avuçlarsam avuçlayayım, bir güneşi yakamazdım. Biliyordum. Karan, güneşi avuçlarında söndüren adamdı.

"Velet?" dedi tedirgin bir sesle. "Orada mısın?"

Sesinin telefondayken çok daha tok geldiğini fark etmiştim. Siyah, kanatlarında sönmüş güneşi taşıyan meleğin sesiydi bu.

"Buradayım," diye fısıldadım kısık bir sesle. "Sen neredesin?"

"İzmir'e gidiyorum acil bir iş görüşmesi için," dedi tok bir sesle. "Fethiye'den çıktım şimdi."

Dişlerimi sıktım, bencillik yapmanın sırası değildi. Zaten istesem bile gelmeyeceğini biliyordum, iş görüşmesi söz konusuydu ve o, olgun bir adamdı. Benim aile sorunlarım onu neden ilgilendirsindi ki? Bir an ken-

dimi hiç olmadığım kadar savunmasız ve güçsüz hissettim. Diğer Merve omuzlarını düşürdü, onun da Karan'ı çağırmaya yüzü yoktu şu an.

"Anladım."

"Sorun ne?" diye sordu bir anda, sesindeki endişeyi fark edince bir an duraksasam da "Yok bir şey," diye yanıtladım onu. Kısa bir sessizlik yaşandı.

"Emin misin velet? Bir problem mi var?"

"*Evet,*" diye bağırdı diğer Merve, sesini duyuramayacağını bildiği hâlde. "*Lanet olsun, evet. Gel ve al bizi!*"

"Hayır, öylesine aramıştım. İyi yolculuklar." Tam telefonu kapatacaktım ki, hemen arkamdaki camiden ezan sesi yükseldi.

"Sen neredesin?" diye sordu Karan ama cevabını alamadan telefonu yüzüne kapatmıştım bile. Telefonu sessize alıp kabanımın geniş cebine attıktan sonra kafamı sertçe demir parmaklıklara vurdum.

Neyim vardı benim? Neden sırtımı ona yaslamak istiyordum ki sanki? Hayatımın geri kalanında yanımda dahi olmayacaktı, yalnızlığa çoktan alışmış biri olarak onu bu kadar benimsememeliydim. Yaşar amca gittiği anda bu oyun bitecekti. Onun bana şimdilik ihtiyacı vardı. Bir daha olmayacaktı. Peki ya ben neden hayatımın geri kalanını ona ihtiyaç duyarak geçirecekmişim gibi hissediyordum?

Ezan bitene dek ezanı dinledim, ezan bittiğinde kulaklığımı tekrar telefonumun kulaklık girişine takıp kulağıma taktım. Üç cevapsız aramayı gördüm ama aldırmadım, bir parça başlattıktan sonra telefonu tekrar kabanımın cebine iliştirdim. Dükkânlar tamamen kapanmış, yalnızca kahveci dükkânı açık kalmıştı. Arabalar da azalmaya başlamıştı ama ara sırada da olsa geçen arabaların far ışığı doğrudan beni hedef alıyordu.

Saçlarımın arasına giren su damlalarını hissettim, ardından aynı su damlaları burnuma ve dudaklarıma dokundu. Azdı ama varlığını hissettiriyordu. Kaşlarımı çatarak gökyüzüne baktım, dolunayın yarısını kapatan gri bulutun hareket ettiğini gördüm, ardından damlalar biraz hızlandı ve seyrekliğine rağmen cildimi acıtacak bir hızla yüzüme dökülmeye başladı. Gözlerimi kısarak gökyüzüne bakarken yüzüm çoktan su damlaları ile dolmuştu bile. Bir an bu yağmurun ruhumu sırılsıklam etmesini ve içimdeki her şeyi sel suyuna katıp, şehrin ızgaralarına akıtarak benden uzaklaştırmasını istedim. Diğer Merve güçsüz kollarını birbirine bastırdı, yağmur damlalarını kirpiklerinin arasında

hissederken sessiz kaldı. İkimiz de birbirimizden yorulmuştuk belki de. Sessizlik ikimiz adına da verilmiş en doğru karardı.

"Beni neden sevmiyorsunuz?" Annemin isyan eder gibi sorduğu bu soru zihnimde tekrar edip durdu, sorunun yankısı duvarlara acının tortularını bırakıyordu. Annemin sesinde çınlayan acının tortuları kalbimin duvarından aşağı döküldü. Annemin sigaranın tütünü kadar yanmış, küle dönmüş olduğunu düşündüm. Üstünden geçen kızıl alevin geride bıraktığı gri rengiydi. Kızılı tarafından terk edilmiş, siyah ile beyazın sevişiği yerden yeni bir renkle tekrar dünyaya gelmişti. Annem griydi.

Yüzümden boynuma doğru akan su damlalarını hissettim, damlalar hırçınlaşmaya başladığında gözlerimi yummak zorunda kaldım. Muhtemelen beni bu hâlde görenler bir kaçık olduğumu düşünebilirdi, bu pek de önemli değildi. Haksız da sayılmazlardı üstelik. Ben bir kaçıktım, tüm renklerden kaçmış, bir karanlığa sığınmıştım. Dudaklarımdan aşağıya akan yağmur suyunu elimin tersiyle silerken derin bir nefes aldım, toprak kokusu ciğerlerimi yardı. Sıcak bir nefesin kavislerini ıslak yüzümde hissettiğimde gözlerimi ağır ağır açtım.

Siyah saçlarından aşağı süzülen yağmur suları ve sırılsıklam olup ona tamamen yapışmış olan siyah gömleğiyle hemen karşımda duruyordu. Başını eğmiş, soluk soluğa bana bakarken, benim başım yukarıdaydı ve tam şu anda onun uzun bedeninin gölgesi altında kalmıştım. Kuzguni siyahı gözler endişeli bakıyordu, göğsü sık sık yukarı kalkıyor, sert nefeslerini dudaklarının arasından dışarı bırakıyordu.

"Sen..."

"Geldim," dedi bir çırpıda.

Yağmurun kaldırımlara düşerken çıkardığı ses belki de şu an aramızda büyüyen tek sesti. Gözlerim bir süre onun yüzünde takılı kaldı, kuzguni siyahı gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Islanan uzun siyah kirpikleri, üzerine ay ışığı devrilmiş gibi parlıyordu.

"Geldin," diye mırıldandım kısa süren bir sessizliğin ardından.

"Geldim kelebek."

Yanmaya başlayan gözlerimi ondan kaçırdım. Cennetten uzandığına inandığım elini bana uzattı. Göz ucuyla bana uzanan elini görebilmiştim, ruhum kanlı ve yaralı parmaklarını onun ellerine uzatırken, ben yalnızca öylece oturup, ona bakmamaya çalışıyordum. Göz ucuyla bir kez daha bana uzanan eline baktım, ardından elim yavaşça onun avucunun içine kaydı. Karan beni yavaşça ayağa kaldırırken bedenim

uyuşuktu. Yağmurun sırılsıklam ettiği saçlarımızdan dökülen su damlaları yalnızca saçlarımızdan değil, yüzümüzden de akıyordu. Bir süre elim avucunun içinde onun çukurlu çenesini izledim, onun kuzguni siyahı gözleri doğrudan benim yüzüme odaklanmıştı. Gözlerimi kaldırıp ona bakabilecek kadar güçlü hissetmiyordum kendimi.

Dudaklarım hafifçe aralandı, aralanan dudaklarımdan içeri kayan yağmur damlalarını yutuyordum, zorla da olsa gözlerimi kaldırıp onun gözlerine baktım. Dolgun dudakları aralıklı duruyordu, kaşları çatıktı ve yağmur damlaları burnu boyunca aktıktan sonra sus çizgisine düşüyor, dudaklarına kayıyor, dudaklarındaki aralıkta bir müddet bekleyip çenesine akıyordu.

"Bana ihtiyacın olduğunu düşündüm," diye fısıldadı, sesi yağmurun sesinden bile daha huzur vericiydi.

"Ben..."

"İtiraf etmene gerek yok," diyerek susturdu beni. "Senden kabul etmeni falan beklemiyorum zaten."

Gözlerimi çukurlu çenesinde gezdirdim, yavaşça kirpiklerimi kaldırıp onun gözlerinin içine baktım. Kalbim doluluktan patlayacakmış gibi hissediyordum.

Elimi bırakmadı, bir süre öylece bekledik. Beni bir anda çekip kaldırdı, yürümeye başladığında ona ayak uydurdum. Ayaklarım bastığım kaldırım taşlarını hissetmiyordu, basıyordum ama neye basıyordum? Bir buluta mı? Bir yağmur bulutuna mı? Bir fırtınanın oluşturduğu toz bulutuna mı? Hemen önümde yürüyordu, onun biçimli ensesini görebiliyordum. Yağmur görüş alanımı puslandırsa da, onu izlemek güzeldi.

Karanlık bir araya girdiğimizde elimi bıraktı, bir iki adım ileriye gittikten sonra sırtı bana dönük bir şekilde, "Yine baban mı bir şey yaptı?" diye sordu kaskatı bir sesle.

Bir sessizlik yaşandı. "Benim orada olduğumu nereden biliyordun?" diye sordum, sesim bir harabeden farksızdı.

"Ezan sesi yakından geliyordu."

Sertçe yutkundum. "İş görüşmen?"

"Sikimde değil."

"Karan..."

Bir anda bana doğru döndü, güçlü parmakları omuzlarımı yakaladı ve beni iterek sırtımı beyaz binanın duvarına yasladı, gözlerim irileşti. Binanın geniş çatısı bizi yağmurdan koruyordu. Karan ve duvarın

arasında kaldığımda ona şaşkınlık dolu gözlerle baktım. Siyah kavisli kaşlar sanki mümkünmüş gibi biraz daha çatılmış, kızgın siyah gözler en kasvetli dumanların ardından beni izliyordu. Esmer teninin altındaki mavi, yeşil damarlar alnında sertleşmiş ve patlayacak gibi belirginleşmişti. Damarlarının hareketini görebiliyordum.

"Baban mı bir şey yaptı?" diye sordu doğrudan gözlerimin içine bakarken.

"Hayır, o bir şey yapmadı."

"Bana yalan atma!" diye bağırdı bir anda. "Bu bakışları tanıyorum, bir şey oldu."

Sırtımı tamamen duvara yaslayarak, ondan uzaklaşmaya çalıştım. "O bir şey yapmadı," dedim dişlerimin arasından. Evet, o bir şey yapmamıştı. O, birçok şey yapmıştı ama şu an tek sebep onun yaptıkları değildi. Bu tamamen benim yaptıklarımla alakalıydı. Karan'ın bu öfkesinin nedenini anlayamıyordum, gözü dönmüş gibiydi.

"Yemin etmeni istiyorum," dedikten sonra yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Bana yemin et velet. O herifin bir şey yapmadığı konusunda yemin et, yoksa bu kez onu affetmem."

Bu kez onu affetmem? Ne demek istiyordu, onu anlayamıyordum.

"Karan."

"Ne Karan?" diye bağırdı bir anda. Bu o değil gibiydi, beni şaşırtıyordu. "Sikeyim! Ağlayacak gibi bakıyorsun, gözlerindeki gamzeleri göremiyorum."

"Ağlayacak gibi bakmıyorum ben," dedim ve avuçlarımı onun göğsüne bastırarak, onu geri itmeye çalıştım. Islak gömleği avuçlarımı nemlendirmişti. Gözlerimin beyazının etrafına kırmızı damarların yayıldığını hissedebiliyordum.

"Yağmurun altındaydın," dedi boğuk bir sesle. "Titriyordun ve acı, yüzünün her bir zerresinde dolanıyordu Çakıltaşı. Beni kandırma."

"Ben ağlamam," dedim kısık bir sesle, ruhum Karan'a, varlığım ölüme açtı. Onu bir kez daha ittim ama yerinden santim kıpırdatamadım.

"Asi." Gözlerimiz bir kez daha kesişti. Bir siyahın, bir kahverengiye hükmettiği yerdi gözleri.

"Karan." Gözlerimi yumdum. "Konu babam değil, yemin ederim."

"Bana anlat," dedi sert bir sesle. Avuç içleri boynumdan kayarak omuzlarıma düştü ve omuzlarımı çok da sıkı sayılmayacak bir şekilde kavradı. "Bana anlat artık, kaçma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım, içi yangınlarla kaplı buzdan kalemin içi su almaya başlamıştı. Yangına dökülen küçük su birikintilerinin çıkardığı cızırtıyı duyabiliyordum, bir duman yükseliyordu düşüncelerimden. Harflerime çöken is, harfleri kelimelere, kelimeleri cümlelere dökmeme engel oluyordu.

"Anlatamıyorum."

Sert bir nefes aldı. "Sen anlatırsan, ben de anlatırım."

Başımı iki yana salladım. "Anlatamıyorum Karan. Zorlama beni. Sadece yanımda dursan olmaz mı sanki?"

Omuzlarımı sıktı, omuzlarımı sıkan parmaklarının boğumlarının beyazladığından emindim. Çenesini ıslak saçlarıma bastırdı ve ben de onun boynundan gelen ıslanmış çikolata kokusunu içime doldurdum.

"Olur," dedi boğuk bir sesle. "Ona da olur."

"Karan."

"Velet. Söylediğin her şeye olur."

Sağ sol kavramımı tamamen yitirirken tüm duvarlarım yıkıldı, ona sığınmak için sokuldum. Kollarımı boynuna doladım, belime kayan büyük elleri bel oyuntumda birleşti ve beni sıkarak kendine bastırdı. Çenesi saç diplerime yerleşti, zihnimde yanan ateş bir anlığına söndü.

"Seninle her şeye olur," diye fısıldadı saçlarımın içine doğru. Ona sokuldum, tamamen yaslandım, çaresizce teslim oldum. Gücü tamamen çekilen bedenim ağırlaşmıştı, yavaşça eriyen buzların beni ona doğru ittiğini fark ettim.

"Yanımda olduğun için..." diye mırıldandım ama devamını getiremedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldayarak beni tamamladı. Kalbimin derinlerinden yükselen bir iniltiyle kollarımı boynundan indirip ince beline sıkıca sardım. Parmaklarım gömleğinin ucuna kaydı, gömleğinin kumaşını avuç içime alıp sıktım.

"Hıhım," diye onayladım.

"Küçük kız," dedi boğuk bir sesle. "Kanatları ağrıyan küçük kızım." Derin bir nefes aldı. "Ben seninle ne yapacağım?"

"Kanatları ağrıyan küçük kız çocuklarına ne yapılır?" diye sordum boğuk bir sesle. Kirpiklerim kahverengi gözlerimin üzerine kapanırken ona sorduğum bu sorunun cevabını içim deliniyormuş gibi merak ediyordum.

Cevap vermedi. Hiçbir şey söylemedi. Sadece sarıldı. Bedenlerimiz birbirinden ayrıldığında yağmur devam ediyordu. Karan hemen yanıma, duvara yaslandı ve ileriyi izlemeye başladık, ileride de tıpkı yaslandığımız gibi bir duvar vardı ama etrafından sarmaşıklar iniyordu ve sarmaşıklarda eflatun çiçekler vardı, çiçekler yağmur suyuyla ıslanıyordu.

İleriyi izlerken, "İş görünmen önemli değil miydi?" diye sordum.

"Önemliydi."

"O zaman neden buradasın?"

"Şeklini merak ettiğim beyninin tuhaf kıvrımlarını işe yarayacak bir şeye çalıştır ve bu sorunun cevabını kendin bul kız çocuğu," dedi sert bir nefesi dışarı vererek. Sırtını duvar boyunda kaydırıp, yere oturdu. Göz ucuyla ona baktıktan sonra ben de tıpkı onun gibi sırtımı duvarda kaydırdım ve hemen yanına oturdum. Bir kavanozun içini dolduracak büyüklükte bir sessizlik yaşandı. Yağmurun şakırtısını dinlerken, onun yanımda olduğunu bilmek şimdilik bir şeyleri rafa kaldırmama yardımcı olmuştu.

"Anneme kendisini değersiz hissettirdim," dedim bir çırpıda. Dudaklarım bu cümleyi kurarken öyle çok sızlamıştı ki, sanırım kalbim bile bu kadar acımamıştı. "Bunu hak etmiyordu."

"Olur öyle."

Duraksadım. Anne konusunu yapabileceğim son insan bile o olamazdı. O yeterince yaralıydı.

"Olmaması gerekirdi," diye fısıldarken sesim tiz çıkmıştı, hemen bu konunun üstüne siyah bir çarşaf örtmeliydim. Buradaydı, önemli olan buydu. Benim hayat hikâyemi dinlemek zorunda değildi. Tamam, dinlemek istediğini söylüyordu ama ben zaten yaralı olduğunu düşündüğüm birine yaramı gösteremezdim.

"Onu sevdiğini söyle. Bu ona yetecektir sanırım."

Başımı sallamakla yetindim. Tekrar konuştu. "Bu konuda sana yardımım dokunmaz pek."

Gök kuvvetli bir çığlık attı. Bu çığlık sanki kalbimin içinden yükseliyormuş gibi yakından ve gür bir şekilde aramıza astığımız sessizliğin üzerinde patladı. Sertçe yutkunup başımı yavaşça Karan'a doğru çevirdim, çenemi omzuma bastırıp ona baktım. Dizlerini karnına çekmiş, kollarını bacaklarının etrafında sarıp, parmaklarını birleştirmişti. Profilden çok daha genç görünüyordu, yirmilerinin başında gibi. Çıkıntılı âdem elması yutkunurken usulca hareket etti. Gözlerini yavaşça kırpış-

tırdı, omuzlarını havaya kaldıracak kadar kuvvetli bir nefesi ciğerlerine doldurdu.

"Annemi kaybettiğimde çok küçüktüm," dedi durgun bir sesle. "Küçük bir çocuğun bildikleriyle sınırlı benim bildiklerim. Eminim sen benden daha bilgilisindir bu konuda."

Bir çemberin içine girdiğimi hissettim, o çember gitgide daha da daralıyor ve beni sıkıştırıyordu. Sertçe yutkundum. Gözlerimi bir an olsun ondan çekmedim, tek kelime edemiyordum.

Derin bir nefes aldı. "İntihar etti."

Tırnaklarımı yavaşça cildime batırdım, kalbime saplanan acı o kadar kuvvetliydi ki, dudaklarımı birbirine bastırmasaydım haykırabilirdim. Gözlerimi hızla harabeden uzaklaştırıp dizlerimi karnıma çektim. Bulanık bir suya bakıyor gibi hissettiren geçmişiyle yüzleşmek istemiyordum.

"İntihar ederek yaşamına son veren ruhların sahipleri cennete kabul edilmezler." Derin bir nefes aldı. "Yani benim annemin ayaklarının altında cennet yok. Senin annenin ayaklarının altında henüz bir cennet varken, onu incitme. O cenneti kaybetmek o kadar kolay ki."

"Karan..."

"Ben annemi kaybettim, annem de ahiretini kaybetti." Güldü, bu gülmek değildi. Omzumun üstünden ona baktım, baktığım yerden parçalandım.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. Göz ucuyla bana baktı. Kuzguni siyahı gözleri gecenin perdesini yırtacak kadar kuvvetli bakıyordu. Onun gözlerinde siyah pençeleri vardı, bir ruhu tüm çıplaklığıyla görebilmesi için, o ruhun sahibinin gözlerine bakması yetiyordu.

Karan Çakıl benim ruhumu tüm çıplaklığıyla görebilen gözlerin sahibiydi.

"Üzgün olmayı bırakalı uzun zaman oldu." Göz kırptı. "Muhtemelen ben üzülmeyi kapının arkasında bıraktığımda, yakıcı oksijen senin ciğerlerine ilk kez uğramıştı."

"Beni küçük görmekten ne zaman vazgeçeceksin?" diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Bana yandan bir bakış attıktan sonra, "Seni küçümsemiyorum," dedi. "Seni sinir etmek için küçük bir kız olduğunu söylüyorum doğru ama şu an seni kesinlikle küçümsemiyorum."

Alt dudağımı, üst dudağımın altına aldım, başımı sallayarak ona baktım. Kuzguni siyahları bir anda dudaklarıma indi, ardından büyük bir hızla tekrar gözlerime tırmanırken telaşlıydı.

Bu telaşı beni afallatmış olsa da "O yüzden mi durmadan velet diyorsun?" diye homurdandım.

"Sana velet demeyi seviyorum, bunun yaşla bir alakası yok."

Seviyorum. Kalbim de beynim de bir an duraksadılar ve bu kelimenin altını çizerek birbirlerine baktılar. Kelimedeki her bir harf, tıpkı bir kum tanesi gibi uçuşup ruhuma konarken, yalnızca hissettim. Bir hissizin hissedebileceği en gerçek histi Karan Çakıl.

Yanaklarıma oturan kanın baskısını yanaklarımın ince derisinde hissettim. Kanın verdiği rengin yanaklarıma sızmaması için dua ederken, bakışlarımı Karan'ın siyah gözlerinden koparıp önüme çevirdim. Yağmur hafiflemişti, fakat durmamıştı. Bir an için düşündüm, bizi birleştiren yağmuru düşündüm. Elle tutulur tüm anılarımızı yağmurlu günlerde yaşamıştık, belki de bu yüzden her bir damla bana onu hatırlatıyordu.

Şeffaf yağmur damlalarında onun yüzünün karakalem yansıması düşüyordu kaldırımlara.

"En son gerçekten ağladığımda kaç yaşındaydım hatırlamıyorum," dedim özgürce. Bakışlarını profilimde hissettim ama ona bakmadım, bu konuşma ona bakmadan çok daha kolay olabilirdi. "Babam hep bağırır, çağırırdı. Bazen beni, bazen annemi döverdi. Annem Defne'yi ve beni alır, bizi bir tepeye götürürdü. Tepedeki banklara oturur, şehri izlerdik. Annem ağlardı, Defne de ağlardı. Biliyor musun? Bazen ben de ağlardım." Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı ama gülmedim. "Defne'ye sarılırdım, ablası gibi. O benim kollarımda ağlarken ben ona çaktırmadan ağlardım hep. O beni göremezdi kollarımda olduğu için ama ben ikimize ağlardım. Anneme ağlardım. Yaşadığımız hayata ağlardım. Bunu ne annem ne de Defne görürdü ama ben ağlardım. Bazen susardım, içim ağlardı ama yine de bir şekilde ağlardım."

Yutkundum. "Çok nadirdir biliyor musun beni sevdiği anlar. Yok denecek kadar az hatta. Hatırlayınca kendimi dilenci gibi hissediyorum."

Küçük bir sessizlik yaşandı. Dudaklarım aralandı, kapandı ve tekrar aralandı.

"Bir gün ben... Çok acıkmıştım. Okuldan çıktım, eve gidiyordum, öğlen arasıydı. Yeni bir pastane açılmıştı ve çikolatalı çörek yapıyorlar-

dı. Görünce hep canım çekerdi. Babamla pastanenin oradaki yokuşta karşılaştık. Eski parayla beş milyon..." Güldüm. "...şimdikiyle beş lira... Beş liracık istedim. Vermedi. Vermemesi sorun değildi, gerçekten değildi. Ama en sevdiğim külotlu çorabım onun yüzünden yırtıldı. Bu sadece hatırladığım, silemediğim bir anı. Daha ağırları oldu, sırf çikolata istedim diye avuçlarımı tutup ocağa bastığı oldu." Karan irkildi. "Ondan bir şey isteyemedim bir daha. Çok bağırıyordu, o bağırınca korkudan titrerdik biz Defne'yle. Sussun isterdik." Başımı iki yana salladım. "Korkmamak mümkün mü? Canımızı istiyor gibi bağırıyordu."

Kaşlarım çatıldı. İki kaşımın ortasında oluşan o çiziğin arasında kabulleniş saklanmıştı. Ben yaşadığım şeylerin ne kadar ağır olduğunun farkındaydım. Bu dünya üzerinde çok daha büyük acılar olduğunu da biliyordum elbette ama herkesin acısı kendine en büyüktü. Kimse kimsenin acısını yaşamadan öğrenemezdi, yaşasa bile herkes aynı acıya aynı tepkiyi vermezdi.

"O günden sonra bir daha çikolata yemedim," diye fısıldadım.

"Size karşı tavırları hep böyle mi devam etti?"

"Evet," diye fısıldadım. "Pide yaptırmıştı, bir şeylere kızıp sofrayı yere çarptı ve sonra da yerdeki pideleri gösterip yememi istedi." Tırnaklarımı dizlerime batırdım. "O gece aç yattım. Sonra yavaş yavaş kendimi akşam yemeklerinden uzaklaştırdım, kendi odamda bir şeyler yiyordum." Sertçe yutkunduğunu duydum. "Çabuk sinirlenirdi, hâlâ öyle. Annemin oturması gereken ön koltukta bir başka kadının oturduğunu gördüm. Arabasının ön koltuğunda."

Dişlerimi sıkıp ona baktım.

"Annemin oturduğu yerde." Siyah gözler dalgalandı. "Annem çok sessiz bir kadın. Ezilen taraf olmayı seçiyor, benim canımı sıkan bu. O anne sonuçta... Yani onu nasıl sevmem ki? Nasıl onu sevmediğimi düşünebilir? Benim kabullenemediğim tek şey... Kendini ezdirmesi. Yıllardır bu böyle Karan. Biz büyüdük, değiştik, bazı şeyler aynı kaldı. Annem aynı kaldı. Babam konuşur annem dinler, babam bağırır annem susar. Ailemizde annemden başka herkes söz sahibi. Dış kapının dış mandalı halam bile." Gözlerini yavaşça kırptıktan sonra ağır bir hareketle geri açtı.

"Ağlamak istiyor musun?"

"Ağlayamıyorum."

"Neden?"

"Gözlerimin içi yaş dolu ama hiç akmıyor."

Gözlerinin bıçağını doğrudan gözlerimin karnına sapladı.

"Annem kendini bir uçurumda, kayalıklardan aşağı bıraktı," dedi acı bir gerçeği yüzüme tokat gibi çarparken. "Bedeni sahildeki çakıl taşlarının içine saplandı. Tıpkı bir kalbe saplanan bıçak gibi. Cesedi tanınmaz hâldeydi, parçalara ayrılmıştı. Onun kanı parmaklarıma bulaştı."

Yutkunmak istedim, beceremedim. Boğazımda cam kırığı vardı sanki, yutkunsam soluk boruma kadar saplanacaktı yansımasına gözlerinin düştüğü kırıklar.

"O kendini uçurumdan aşağı, kayalıklara bırakmadan önce sahildeydim. Onun kayalıklarda dikildiğini görmüştüm, üstünde beyaz bir elbise vardı. Sahildeki çakıl taşlarıyla oynuyordum. Onu gördüğümde heyecanlanmıştım, bana geri döndüğü için mutluydum, eskisi gibi yakın değildik ama geri dönüşü beni mutlu etmişti. Yirmi altı gün boyunca aynı evin içinde iki yabancı gibiydik. Ona sarılmak istedim." Gözleri bana bakıyordu ama sanki gördüğü şey ben değildim. "Ellerimdeki çakıl taşlarıyla kollarımı kaldırıp ona kendimi göstermek adına ellerimi sallarken, *anne,* diye bağırdım. Gözleri kısaca bana dokundu, o kadar kısaydı ki, elle tutulur bir saniye bile bırakmamıştı ardında. Hemen sonrasında bedenini boşluğa bıraktı. Beyaz elbisesinin tülleri uçuşurken, önümdeki çakıl taşlarına çakıldı. Yalnızca beş saniye. Beş saniye içinde sahildeki tüm çakıl taşlarını kanıyla boyamıştı. Sayı saymayı bilmez benim yaşımdaki çocuk. Saydım Çakıltaşı. Tam tamına beş saniye içinde."

Gözlerim artık yanıyordu. Bu Karan'ın anlattığı şeyden mi kaynaklanmıştı, yoksa Karan'ın gözlerime odaklanmış gözlerinden mi bilmiyordum ama bir şeylerin ağırlığı altında ezildiğimi düşündüm. Parmak uçlarımdan yukarı nükseden titreme hissine aldırmadan elimi kaldırıp onun yüzüne yerleştirdim. Pürüzsüz yanağı avucumun içindeydi.

"Bir süre yalnızca ona anne dediğim için kendini oradan aşağıya bıraktığını düşündüm."

"Elbette o yüzden bırakmadı kendini," dedim bir anda kaşlarımı çatarak. "Onun ne yaşadığını bilemeyiz. Belki de bunu çare olarak gördü kendine."

"Küçücük oğlunun gözleri önünde kendini öldürmek miydi çaresi?" Gözlerini yumdu, yanağını avuç içime bastırdı. "O kadar masumsun ki."

"Seni seviyordu."

"Beni sevmiyordu," dedi gözlerini açmadan. Ardından kuzguni siyahı gözlerini açtı. "Beni kimse sevmedi."

Duraksadım. Başparmağımla yanağını sıvazlarken, kalbimde kopan kıyameti kelimelere dökebilmemin imkânı yoktu.

"Seni seven insanlar var."

Gözlerimin içine bakarken, "Mesela?" diye sordu.

Elimi yüzünden çekmedim. Yüzümü yüzüne yaklaştırırken şu an yalnızca kalbimin söylediklerini yapıyordum, beynimin attığı çığlıkların ses kaydını bu şeyi gerçekleştirdikten sonra durmadan dinleyebilirdim. Pişman olacaksam bile, bunu yaptıktan sonra olmak istiyordum. Şu an karşımda duran, yirmi altı yaşındaki iş adamı değil, annesinin intiharına şahit olan o küçük erkek çocuğu Karan'dı.

Gözlerim kısılırken, yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım. Tek bir hareket. Karanlığın yanında kendime yer açmaya yetecek tek bir hareket. Sert bir nefes aldım, Karan şaşkındı. Ben de şaşkındım şu an. Nefesim onun dudaklarına çarparken, yüzümü yüzüne hizaladım.

Dudaklarından yükselen sıcağı, dudaklarımda hissediyordum. Henüz temas etmeden bu kadar net bir sıcaklık hissetmek, beklemediğim bir şeydi. Ânın yoğunluğuyla yapmaya kalkıştığım bu şeyin baskısını kalbimde hissediyordum. Diğer Merve ortalıklarda yoktu, şu an çığlık koparıyor olması gerekmez miydi? Şu an Karan ve ben baş başaydık.

Sertçe yutkunduğunu işittim.

"Çakıltaşı," diye fısıldadı kısık bir sesle. Sesindeki hüzün kırıntılarını avuçlayarak toplarken, sanki avuçlarıma buzdan dikenler batmıştı. "Ben yaptım," dedi bir anda. Duraksadım. "Babanı ben dövdürdüm."

Gözlerimi açtım, kalbimin çarparken çıkardığı sesleri Karan'ın bile duyabildiğinden emindim. Dudaklarım aralandı, bir süre aramızdaki mesafeyi açmadan doğrudan onun gözlerinin içine baktım. Zihnim onun söylediklerini hecelerine ayırırken, tüm sözlükler kapaklarını yüzüme çarparak kapatmıştı.

"Ne?" diyebildim, sesim titriyordu.

"Ben yaptım," dedi tekrardan. "Sana kolyeyi verdiğim gün, telefonda aldığın haberin kaynağı bendim. Her şeyin sorumlusu bendim."

Kendimi geri çekerken, şaşkınlık bir kömür sobasından tüten is kadar kalıcı ve yoğun bir tabakayla yüzüme yapışmıştı.

"Bana öyle bakma," dedi acı çekiyor gibi. "Ben pişman değilim."

"Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordum, sesim kısık çıkmıştı.

"Üzgünüm."

Kaşlarım havaya kalktı. Başımı hızlıca sallarken yavaşça ayağa kalktım ve duvara tutunup bir süre Karan'a baktım. Hâlâ yerde oturuyor, kafasını kaldırmış bana bakıyordu.

Ona ne diyecektim? Bir yanım buna delice kızarken, bir yanım o kadar tepkisizdi ki. Yine de yaşadığım hayal kırıklığını saklayamamıştım.

Bir adım geri attıktan sonra derin bir nefes alarak, "Ben gitsem iyi olacak," diyebildim yalnızca. Tepkilerim nereye kaybolmuştu? Ne olursa olsun o benim babam değil miydi? Neden dilim onu savunmuyordu? Babamla ilgili birçok şeyi bu adama anlatmışken, şimdi nasıl olurdu da babamı savunabilirdim ki?

"Çakıltaşı."

"Gitmem gerek," dedim onu keserek. Sırtımı dönüp hızlı adımlarla oradan uzaklaşırken altüst olmuştum. Bu gece kaçıncıydı bu? Ben nasıl bir evlattım? Kendi annesine değersiz hissettiren, baba kıtlığındaki babasını dövdüren adamın kollarında kendini güvende hisseden...

Kalbimin duvarları infilak etti. En kanlı cinayet şu an benim kalbimin içinde, düşüncelerimin arasındaydı. Adımlarım hızlandı, adımlarımı takip eden yağmur hızlandı. Gözlerimin önündeki puslu pencereden izliyordum her şeyi. Gözyaşlarımın kilidini kırdığını hissettim.

Annesine verdiği değeri gösteremeyen.

Babasını dövdüren adamın kollarında kendini güvende hisseden.

Zihnim durmadan aynı iki cümlenin altını çizip, bu cümleyi ısıtarak en taze hâliyle önüme sundu. Gözyaşlarım saklandıkları kapının kilidini kırdı.

Tam ana caddeye çıktığım anda bir çift güçlü el beni kendine doğru çevirdi, kilidini kıran gözyaşı önce sol gözümü tercih ederek kendini göz çukurumdan aşağıya bıraktı. İlk gözyaşı damlasının düşerken gördüğü ilk yüz Karan Çakıl olmuştu. Gözyaşlarım ona merhaba dedi.

Yolun ortasındaydık, gözümden büyük bir damla yaş yanağıma süzüldü, kayarak çeneme kadar aktı. Karan'ın gözlerinde ömür boyu unutamayacağım bir ifade belirmişti.

Başını yavaşça sol omzuna doğru yatırıp gözlerimin içine baktı. Bedenim sonunda kıstırmayı başardığı ruhuma sayısız bıçak darbesi indirirken, ruhumun kopardığı vaveylaların kanı gözlerimden akıyor-

du. Acı kırılmaya başladı. Sessizlik aramızda bir bebeğin kordonu gibi gerildi.

"Asi..."

Burnumu çekerek ona baktım. İlk damlayı çok daha büyük bir damla daha takip etti, ardından bir damla daha, bir damla daha ve bir damla daha... Gözyaşım yağmur suyuna karıştı.

Her şey birikmiş, sırtıma binmişti.

On dokuz senenin en gerçek çığlığıydı bu, en gerçek vaveylası, en gerçek feryadıydı. Bir yerden sonra ipler kopardı, benim iplerim bir yerinden kopacağına, birçok yerinden parçalanmıştı. İşin aslı, ben çürük bir iple yoluma devam ediyordum. İpin kopmasına çok da şaşırmamak lazımdı.

"Bunu ben mi yaptım?" diye sordu, sesinde dehşet vardı.

Başımı iki yana salladım. Gözlerimi yumdum ve bir damla daha döküldü yanağımdan.

"Bu benim ruhumun en gerçek çığlığı."

Beni kendine çekerken, ona karşı koymadım. Karan'ın kollarına girdim ve ona tutundum. Babamı dövdüren adamın kollarına sığındım. Midemden ekşi bir tat yükselirken, kendime duyduğum nefretin altında yanan ateş harlandı. Yolun ortasında olmamıza rağmen birkaç araba hemen yanımızdan geçip gitmişti, gölgelerimizi büyüten far ışıklarına aldırmadım, yalnızca ona sarıldım.

Kafamın içinde ona söyleyecek uçsuz bucaksız şeyler vardı ama dudaklarım ona susmuştu. Sanırım bu saatten sonra bana nasıl bir kötülük yapacak olursa olsun, onun kollarında aynı huzurun tadını alacaktım.

Kendimden nefret etsem dahi, bu tada alışmıştım.

Asi Merve Karakuyu dökemediği gözyaşlarının, Karan Çakıl'ın kollarında intihar etmesine izin veriyordu. Karan Çakıl alışkındı bir kadının intiharına. Bu bir bedenin intiharı da olabilirdi, bir ruhun intiharı da. Ama yabancılık çekmediğinden emindim.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim," dedi beni kendine bastırırken. Yağmur tenime çarpışını hızlandırdı. "Ama... Ben alışkınım bir kadının pişmanlığı olmaya."

"Sen benim pişmanlığım değilsin," dedim tiz bir sesle. Ona daha sıkı sarıldım. Etrafımızdan geçip giden arabaları önemsemeden, en yalın hâlimle ona sığındım. Babama vurduran, belki de vuran ellere bir şey teslim etmiştim bu gece.

Yalnızca ağladım. Yağmurun altında, bir sürü arabanın far ışığının bedenime çarptığı bir yolun ortasında... Karan Çakıl'a sığınarak, Karan Çakıl için ağladım. Nefretim için ağladım. Saklandığım her şey için ağladım.

Gerçeğe soyundum, yalanlarıma ağladım. Sığınmamam gereken bir şeye sığındım, belki de buna ağladım. Kalbim kimsesiz bir çocuktu, Karan Çakıl kanlı ellerini tuttu. Karan usulca beni serbest bıraktı, kalbim seğiriyordu. Kafamı kaldırıp onun eşsiz yüzüne baktığımda, gözlerindeki pişmanlığı gördüm.

"Saçların karanlığıma inat siyahken, bana öyle bakma Çakıltaşı," dedi Karan kısık bir sesle. Kızaran gözlerime aldırış etmeden ona bakmayı sürdürdüm, yavaşça burnumu çektim. Bir araba daha hemen yanımızdan geçerken far ışıklarını üzerimizde patlamıştı. "Ben çok sabırlı bir adamım ama sabrımı törpülüyor varlığın."

"Senin karanlığına sızacağım Karan Çakıl," dedim gözyaşlarımın arasından. Karan'ın kuzguni siyahları parıldadı, eli belime kaydı ve bana daha sıkı tutundu.

"Bu bir söz mü?"

"Hayır," dedim kendimden emin bir sesle. "Bu bir yemin."

"Sen benim karanlığıma alışamazsın velet," derken sesi kısıktı.

"Tek karanlık sensin, öyle mi?" diye sordum bir kez daha burnumu çekerken. "İçime bir göz atmak istemediğinden emin misin Karan Çakıl?"

Dişlerini sıktığını gördüm, yeterince dağılmışken biraz daha dağılmanın hiçbir önemi yoktu benim için. Babama zarar verdirmiş bir adamın karanlığına sızma çabasıydı bu. Kimine göre iğrençti, bana göre değildi. İhtiyacım olan şey ondaydı. Kuzguni siyahlarını gözlerime dikti, gözlerindeki kara delik beni içine çekip, yutmak isterken; buna hayır diyemeyeceğimin farkındaydım.

"Beni şimdi durdurmazsan seni öpeceğim," dedi erkeksi bir sesle. "Hâlâ şansın varken kaç. Arkana bakmadan kaç Çakıltaşı. Her ne kadar kaçmanı istemesem de, kaçmalısın."

"Kaçmıyorum."

Gözleri bir süre gözlerimde oyalandı, hızlanan nefesinin sert tokatlarını yüzümde hissettim, buna yağmur damlaları da eklenince can yakıcı bir boyut kazanmıştı. Karan'ın yüzü yüzüme yaklaşırken soluğumun kesileceğini sandım. Gözleri kararlı bakıyordu, kalbimin buruk

bir çığlık kopardığını işittim, göğsüme inen tekmelerin sertliği kaburgalarımı sızlatıyordu. Yüzü yüzüme yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Gözlerim kaderinin farkına varmış gibi kısılırken, sert soluklarını dudaklarımın üstündeki sus çizgisinde hissettim. Farkında olmadan parmak uçlarımda yükseldim.

Onun dolgun üst dudağı, iki dudağımın arasına yerleşirken kalbimden akan ılık sıvının kuruyan ruhumu ıslattığını fark ettim. Yaşananlar saklandığı kuytudan bize bakarken bir an için bu anı idrak edemedim. Parmak uçlarımın üstünde duruyordum, Karan'ın parmakları belimdeydi, belime yaptığı baskıyı kalbimde hissedebiliyordum. Dudakları sıcak, şefkatli ve yumuşaktı. Bir süre hareketsizce iki dudağımın arasında bekletti üst dudağını, dudağında atan nabzı kendi dudağımın üstünde hissedebiliyordum.

Bu hiç koşulsuz bir bütün olmak gibiydi, tuhaftı ama yadırgamamıştım. Gözümden büyük bir damla daha kendini göz boşluğumdan bırakırken burnundan verdiği sert nefesi üst dudağımda hissettim ve biz bir benzin istasyonun alev alması gibi tutuşup, birbirimizin dudaklarına hükmetmeye başladık.

Yanımızdan geçip giden arabaların rüzgârını, çıkardığı motor seslerini, üstümüzde patlayan far ışıklarını, hepsini bir köşeye itmiştim. Şu an sadece o ve ben vardım. İki siyah birleştiğinde çok daha büyük bir karanlığı doğuruyordu, bu gece bu sokak büyük bir karanlığa gebe kalmıştı.

Karan'ın dudaklarından dökülen derin bir inleme sesi beni karanlık hislerin kucağına iterken, sürüklendiğim uçurumun ucundan kafamı aşağı uzatıp, derinlikleri keşfetmeye hazırlandım. Beni çok daha sert bir şekilde öpmeye başladı, parmaklarım onun ensesine, ensesinden saçlarına kaydı ve ıslak saçlarını avuçladım. Asi saç telleri parmaklarımın arasındayken hissettiğim tek şey katıksız bir teslimiyet duygusuydu.

Belki de teslim olan ben değildim, Karan Çakıl'dı.

Amatördüm, belki de bir amatörden çok daha amatördüm ama hissettiğim dudakların şefkati beni öyle profesyonel bir şekilde yönlendiriyordu ki, şu an ona verdiğim yetersiz karşılık tüm bedenini istila etmiş gibi kısık iniltiler dökülüyordu dolgun dudaklarından. Karan Çakıl'ın siyah çileklerini hissedebiliyordum. Vişne rengindeydi ve tadı eşsizdi. Yağmur hızlandı, dudaklarımızın hareketleri hızlandı. Birkaç korna sesi caddede yankılanırken bizi izleyen davetsiz gözlerin odağında olmak

sanırım şu an ikimizin de umurunda olan son şey bile olamazdı. Şu an düşündüğüm tek şey dudaklarıma dokunan dudakların sahibiyken, kıyamet kopsa, bu dudaklardan ayrılamazdım sanırım.

Bu gece yaşadığım yoğunluğu bir daha yaşayamayacağımdan emindim. Karan'ın ıslak sıcağını hissettim, dilinin yüzeysel olarak dokunduğu dudaklarım tıpkı alev almış gibi yanıyordu. Dudaklarından kendi gözyaşımın tuzlu tadını aldım ama bu bile Karan'ın tadını bastıramıyordu.

Ellerim asi saç tellerinin arasında dolaşırken bir an dudaklarımız ayrıldı, ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Karan bir süre gözlerimin içine baktı, tüm bedenim titriyordu. Hızlanan yağmur damlaları yüzünden kirpikleri titriyordu ama bakışlarını benden çekmiyordu. Alnını alnıma bastırırken gözleri hâlâ gözlerimdeydi.

"Tadını aldım Çakıltaşı," dedi acımasız bir fısıltıyla. "Bu saatten sonra durmamı isteme, duramam. Artık istesen de kaçamazsın." Sertçe yutkunurken gözleri dudaklarıma düştü. "Karanlığıma hoş geldin. Gel ve kon dalıma, siyah kelebek. Ve şimdiden özür dilerim. Canın yanacak."

Söylediklerini hazmetmeye çalıştım ama Karan buna izin vermedi, dudakları bir kez daha dudaklarımın üzerini örttü, artık yağmur çok daha acımasız bir hızla bedenimize çarpıyordu. Dudaklarını dudaklarımdan çekmeden bana sıkıca sarıldı.

Öyle bir sarıldı ki, ben tam göğsümle boynumun ekvator çizgisinde bir yerden yokluğuna boğuluyorken, karanlığına kabul edildiğimi anladım.

DEVAM EDECEK...

